முதல் பாகம்

நந்திபுரத்து நாயகி

நந்திபுரத்து நாயகி

முதல் பாகம்

விக்கிரமன்

திருமகள் நிலையம்
13, எர்ரபாலுசெட்டித் தெரு, சென்னை-600001.

நூலின் தலைப்பு	—	நந்திபுரத்து நாயகி
நூலின் வகை	—	சரித்திர நவீனம்
நான்காம் பதிப்பு	—	செப்டம்பர் 1981
தாள்	—	10. 9. kg. அச்சுத்தாள்
ஆசிரியர்	—	விக்கிரமன்
உரிமை	—	ஆசிரியருக்கு
பதிப்பகம்	—	திருமகள் நிலையம் 13, எர்ரபாலு செட்டித் தெரு சென்னை-1
அச்சகம்	—	ஸ்ரீ அகஸ்தியா பிரிண்டர்ஸ் 81/4 (54) தியாகராயா ரோடு சென்னை-17.

விலை. இரண்டு பாகங்கள் ரூ 60-00

முதற்பதிப்பின் முன்னுரை

'நந்திபுரத்து நாயகி' எனும் தலைப்புடன் புதிய வரலாற்றுத் தொடர் நவீனத்தை 'அமுதசுரபி' மாத இதழில் எழுதத் தொடங்கிய போது, அதற்குத் தமிழன்பர்களின் வரவேற்பு மகத்தானதாக இருக்கும் என்று நான் எண்ணவில்லை. அதற்கு என் எழுத்துத் திறமை மட்டுமே காரணம் என்று நான் முடிவு செய்து விடவில்லை. பேராசிரியர் 'கல்கி' அவர்கள் படைத்த பாத்திரங்கள்மீது தமிழன்பர்கள் கொண்ட ஆர்வமும் ஆவலும் நிறைந்த வாஞ்சையுமே காரணங்கள். குறிப்பிட்ட ஓரிடத்தோடு அவர் நிறுத்திச் சென்ற கதைப் பாத்திரங்களை மீண்டும் சந்திப்பதில் தமிழன்பர்கள் பெரு மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

வந்தியத் தேவன் எனும் மாவீரனின் பிற்கால நடவடிக்கைகளை அறியத் துடித்த உள்ளங்கள் பலவற்றை நானறிவேன். இளைய பிராட்டியும் வந்தியத் தேவனும் திருமணம் செய்து கொண்டார்களா? எனும் கேள்வியைப் பலர் தங்களைத் தாங்களே எழுப்பிக் கொண்டு அதற்கான விடை சரித்திரத்தில் இருக்கிறதா, என அறியத் துடித்தனர். சதாசிவ பண்டாரத்தார் எழுதி யிருக்கிறாரா? என்று சோழர் வரலாற்றைத் தேடிப் படித்தவர்களும் உண்டு. அவ்வாறு ஆர்வம் கொள்ளுமாறு ஒரு கதாபாத்திரத்தை உருவாக்கிய பெருமை, அமரர் 'கல்கி' அவர்களையே சாரும். ஆனால் வந்தியத் தேவனோ, அருண்மொழியோ, குந்தவ்வையோ 'கல்கி' அவர்களது கற்பனைச் சிருஷ்டியல்லர். அவர்கள் எல்லோரும் சோழத் திரு நாட்டில், உண்மையாகவே ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்தவர்கள். கல்வெட்டுகளில் அவர்களைப் பற்றிய விவரம் இருக்கிறது. பட்டயங்கள் அவர்களைப் பற்றிப் பகருகின்றன. சரித்திரப் பாத்திரங்களுக்குக் குணாதிசயங்களைக் கற்பித்து, நடை உடை பாவனைகளைச் சிருஷ்டித்து அவர்கள் சொந்த வாழ்க்

கையை ஊகம் செய்து கதை மாலையாகப் புனைந்தது ஒன்றே கதாசிரியர் செய்ததாகும். சரித்திரம் என்றாலே வேப்பங் காயாக நினைப்பவர்களும் கூடச் சரித்திரக் கதையை விழுந்து விழுந்துப் படிப்பதற்குக் காரணம், வாழ்க்கையை ஒட்டிய சம்பவங்களைச் சரித்திரப் பின்னணியுடன் அளிப்பதுதான்.

அமானுஷ்ய சக்தியையோ, மாய மந்திரத்தையோ சரித்திரப் புத்தகத்தில் நுழைக்க முடியாது. மனித உள் ளத்து ஆசாபாசங்களையும், விருப்பு வெறுப்புக்களையும், வெற்றி தோல்விகளையும், காதலையும், போரையும், ஆசை யையும், நிராசையையும், அறத்தையும், மறத்தையும், சூழ்ச்சியையும், தந்திரத்தையும் அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டும் போது கசப்பும் இனிப்பாகிறது. நடையழகும், வர்ணனைச் சிறப்பும் சேர்ந்து விட்டால் கதை வெற்றி யடைகிறது. கதா பாத்திரங்களின் குணாதிசயங்களைத் தக்க முறையில் பின்னி விட்டால் அழியாக் காவியமாகி விடுகிறது.

'பொன்னியின் செல்வனி'ல் அத்தகைய வெற்றியையே கண்டோம். சுந்தர சோழரும், மதுராந்தகரும், அருண் மொழியும், பழுவேட்டரையரும், குந்தவ்வையும், வந்தியத் தேவனும், ஆதித்த கரிகாலனும் சரித்திரப் பாத்திரங்கள். அவர்களது நடவடிக்கைக்கு முழு உருவமும் கொடுத்து விட்டதால் அவர்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் உலவத் தொடங்கி விட்டார்கள். அவர்கள் சம்பந்தமான சம்பவங் களும் சரித்திரத்தில் வரும் உண்மை நிகழ்ச்சிகள். அவற்றி னின்றும் மாற முடியாது. சரித்திரப் பாத்திரங்கள் உண்மை. சம்பவக் கரு உண்மை. ஆனால் கதாசிரியனின் பணி அங்கு தான் தேவைப்படுகிறது. சம்பவத்தில், நிகழ்ச்சி களில் அந்தச் சரித்திர முக்கியஸ்தர்களின் பங்கு எந்த விதத்தில் அமைந்திருந்தது என்பதைக் கற்பனைக் கண் கொண்டு பார்ப்பதில் தான் எழுத்தாளரின் பணி தொடங்கு கிறது.

நான் 'நந்திபுரத்து நாயகி'யை எழுதத் தொடங்கிய போது 'பொன்னியின் செல்வனை'த் தொடர்ந்து எழுதுகிறேன் என்று விளம்பரமானாலும் நந்திபுரத்து நாயகியின் முக்கியமான கதை அம்சம் வேறாக இருந்தது. சுந்தர சோழரின் தலைப்பிள்ளை ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்றவர் யார் என்ற கேள்வியைப் போட்டுக் கொண்டேன். ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்ற குற்றத்துக்காக வந்தியத் தேவனுக்குச் சிறை தண்டனை விதிக்கப்பட்டது, என்ற சரித்திரக் குறிப்பொன்றைப் படித்த ஞாபகம் வந்தது. வந்தியத் தேவன் இளைய பிராட்டியைப் பிற்காலத்தில் மணம் புரிந்து கொண்ட சான்றும் வரலாற்றி லுள்ளது. அருண்மொழி வர்மர், சோழ நாட்டு அரியணை ஏறியவுடன் ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்ற உண்மைக் குற்றவாளிகளைக் கண்டு பிடித்துத் தண்டனை வழங்கிய செய்தியும் இருக்கிறது. இவற்றை யெல்லாம் வைத்துக் கொண்டு 'நந்திபுரத்து நாயகி' கதையை எழுதத் தொடங்கினேன். மதுராந்தக சோழ தேவரின் ஆட்சிக் காலத்துக் கல் வெட்டுச் சான்றுகள் குறைவு. அவரது ஆட்சியும் நல்ல முறையில் நடைபெற்றதாகத் தான் சரித்திர ஆசிரியர்கள் கொள்கிறார்கள். அப்படி இருக்கும் மதுராந்தகரைக் கோழையாகவும் கொடியவராகவும் சிருஷ்டிக்கத் தேவையில்லை எனும் முடிவுக்கு வந்தேன்.

பழுவேட்டரையர் மகளை, மதுராந்தக சோழ தேவர் மணந்திருந்தார். அருண்மொழி வர்மரும் மணந்திருந்தார். ஒருவருடைய மகளை சிற்றப்பனும் மகனும் மணப்பது முறையல்ல — நடைமுறை சாத்தியமுமல்ல என்பதனால், பெரிய பழுவேட்டரையருக்கு ஒரு மகளையும், சிறிய பழுவேட்டரையருக்கு ஒரு மகளையுமாகச் சிருஷ்டித்தேன்; மற்றபடி எனது சுய கற்பனையாக முக்கிய கதாபாத்திரங்களையே நான் மாற்றிப் படைக்கவில்லை

'நந்திபுரத்து நாயகி' கதை இரண்டு பாகங்களிலேயே முடிந்து விட்டதாகக் கொள்ள முடியாது. இன்னும் இதே

அளவில் சில பாகங்கள் எழுத வேண்டிய விஷயங்கள் உள்ளன. தமிழ் அன்பர்களின் ஆதரவும் இறை அருளும் கூட்டுவிப்பின் நடவாதது உண்டோ?

இந்த நாவல் புத்தக வடிவில் வருவதற்குப் பல அன்பர்களின் தூண்டுதலும் முயற்சியும் இருந்தன. அவர்களுக்கெல்லாம் என் நன்றியை எந்த விதத்தில் கூறுவது?

ஓவியர் மணியம் அவர்களின் அழகிய மேலட்டை இந்தப் புத்தகத்தின் சிறப்பைப் பெரிதும் உயர்த்துகிறது.

10—2—64
சென்னை—33

விக்கிரமன்

1959 நவம்பர் 'அமுதசுரபி' இதழில் எழுதிய முன்னுரை

புதிதாகத் தொடங்கும் புதினத்திற்கு முன்னுரை எழுதுவதென்பது இப்போது ஒரு வழக்கமாகிவிட்டது. முன்பெல்லாம் மாபெரும் இலக்கியங்களைப் படைப்பவர்கள் தொடக்கத்தில் தம் கருத்தை விளக்கி முன்னுரை எழுதுவார்கள். உரையாசிரியர்கள் பக்கம் பக்கமாக முன்னுரை எழுதுவார்கள். அறிஞர் பெர்னார்ட் ஷாவின் முன்னுரை மிகப் பிரசித்தமானது. அவருடைய முன்னுரைகளை யெல்லாம் சேர்த்தே புத்தகமாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்களது முன்னுரைகளினின்று தமிழ் இலக்கியச் சரித்திரத்தையே அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஆனால் அப்படியெல்லாம் சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற முன்னுரையை நான் சிருஷ்டித்து விடப்போவதில்லை. ஒரு சரித்திரக் கதைக்குத்தான் முன்னுரை எழுதுகிறேன்.

தமிழ் பெருமக்களின் பேரன்பைத் துணைக் கொண்டு, நான் தொடங்கும் இந்த வரலாற்றுப் புதினத்தின் முன்னுரைக்குக் காரணம் நானல்லன். ஒரு விதத்தில் இந்த நாவல் எழுதுவதற்கே நான் மூல காரணமாக அமையவில்லை. காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் 'கல்கி' அவர்கள்தான் காரணம். முன்னுரையில் அவரைப் பிள்ளையார் சுழியாகப் போட்டே தொடங்குகிறேன்.

பேராசிரியர் திரு. ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி 'கல்கி' அவர்கள் எழுத்துலகில் புதுமையை விளைவித்தவர்கள். விரும்பிப் படிக்கும் அளவுக்குத் தமிழிலே எழுதி, தமிழ் நாட்டில் படிப்பவர்களின் தொகையை அதிகப்படுத்தியவர்கள். அரசியலானாலும் அவரது எளிய நடை எல்லோருக்கும் எளிதில் புரிய வைத்துவிடும்.

அப்படித்தான் தமிழகச் சரித்திரமும். முன்பெல்லாம் சரித்திரக் கதையென்றால் மும்தாஜ் பேகத்தைப் பற்றியும், ராஜபுத்ர ராணாவைப் பற்றியும், முகமது காசிம்மைப் பற்றி

யும் வட நாட்டிலேயே சுற்றிச் சுழன்று கொண்டிருக்கும் 'ஹுசூர், அலம்பனு, ஜனுனு' என்ற பதங்களைத் தூவி சரித்திரக் கதைகளை மணக்கச் செய்வார்கள். இயற்கையான நறுமணத்துடன் கூடிய, தமிழகச் சரித்திரத்தைக் கண்டு எழுதுவோரும், படிப்போரும் பாந்ததுண்டு.

சேரமான் இரும்பொறை, சோச் செங்கணன், நெடுமுடிக் கிள்ளி — இந்தப் பெயர்களை யெல்லாம் யார் நினைவில் வைத்துக் கொள்வார்கள் என்பர். அதுதான் போகட்டும், சுந்தர சோழரையும், இராசாதித்தனையும், இராசராசனையும் பழுவேட்டரையரையும், கொடும்பாளூர் சிற்றரசரையும் திருக்கோவலூர் மலையமானையும், ஜடாவர்ம பாண்டியனையும், பாஸ்கர ரவிவர்மனையும், அநிருத்த பிரும்மராயரையும் ஒருமுறை சொல்லிப் பார்க்கக் கூடாதா?

சைவப் பெருமகள் செம்பியன் மாதேவியாரையும், குந்தவ்வைப் பிராட்டியையும், திரைலோக்கிய மாதேவியாரையும், முக்கோக் கிழானடிகளையும், கண்ணெடுத்துக் கூடவா பார்க்கக் கூடாது?

அப்படியெல்லாம் நடந்துவிடாமல் காப்பாற்றியவர் பேராசிரியர் கல்கி அவர்கள்தாம். முதன் முதலில் 'பார்த்திபன் கனவை' எழுதினர். மகேந்திர வர்மரை அறிமுகப் படுத்தினர். பிறகு 'சிவகாமியின் சபதம்' இயற்றினர். மாமல்லபுரத்தையும் நரசிம்ம வர்மரையும் அறியச் செய்தார். பிறகு மாபெரும் நவீனம், நீண்ட நாட்கள் தொடர் கதையாக வெளிவந்த **'பொன்னியின் செல்வன்'** என்னும் அமர நாவலைப் படைத்து நம் இதயத்தில் என்றும் அழியா இடம் பெற்றார்.

இராஜ இராஜ சோழர் காலத்தைப் பொற்காலம் எனப் போற்றுகிறோம். உலக மகா வீரர்களுடன் இணையாக வைத்து எண்ணத் தக்க வீரமும், அறிவும், கலையுணர்ச்சியும் பெற்றவர் இராஜ இராஜர் என்னும் பட்டப் பெயர் பூண்ட அருண் மொழி வர்மர் அவரது இளமைப் பருவத்து

நிகழ்ச்சியை வைத்துப் பின்னப் பட்டதுதான் 'பொன்னியின் செல்வன்' சரித்திர நாவல்.

'பொன்னியன் செல்வன்' வரலாற்று நவீனத்தைப் படித்தவர்கள் ஆசிரியரின் கற்பனையில், கதை கூறும் திறனில் — சரித்திர ஆதாரங்களைக் கொண்டு அந்தந்த இடங்களிலேயே தாம் நேரிடையே சென்று பாத்திரங் களைச் சந்திப்பது போன்ற கண்கூடான கதை கூறும் திற மையில் மனத்தைப் பறி கொடுத்திருக்கின்றனர். கிட்டத் தட்ட மூன்றுண்டுகள் தொடர்ந்து தொடர் கதையாக வெளிவந்த அந்த கதையை, மாபெரும் நாவலான 'பொன் னியின் செல்வனை' ஒரு சமயம் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத் தோடு முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தார் அவர்.

அவர் கதையை முடித்ததில் பலருடைய ஆவல் தணிய வில்லை. இன்பக் கனவில் மூழ்கியிருந்தவர்களுக்குத் திடீ ரெனக் கனவு கலைந்து விட்டால்? அந்த நிலைதான். ஆசிரி யருக்குக் கடிதங்கள் எழுதினர். பல பேர் கதையைப் பாராட்டிக் கதையின் முடிவையும் பாராட்டியிருந்தார்கள். சிலர் கதையை முடித்த விதத்தைக் குறை கூறியிருந் தார்கள்; சட்டென்று முடிந்து விட்டதற்காகவும் பல கதா பாத்திரங்கள் பின்னுல் என்ன ஆனுர்கள் என்று சொல்லா மலேயே கதையை முடித்து விட்டதற்காகவும் வருந்தியிருந் தார்கள். ஆனுல் சமூகக் கதைகளுக்கும், சரித்திரக் கதை களுக்கும் வேற்றுமை உண்டு. முடிப்பதிலும் வேற்றுமை உண்டு. இதைப் பேராசிரியர் கல்கி அவர்களே கூறுகிருர்.

"முற்றிலும் கற்பனை செய்யப்பட்ட கதைகளில் பாத்தி ரங்களில் எல்லோருக்கும் கதை ஆசிரியர் சுலபமாக முடிவு சொல்லி விடலாம். கதா நாயகனும் கதா நாயகியும் கல்யாணம் செய்து கொண்ட பிறகோ, அல்லது கதா நாயகன் தூக்கு மேடை ஏறியும் கதாநாயகி கடலில் விழுந்தும் இறந்த பின்னரோ கதையில் வரும் மற்றப் பாத்திரங்களை ஒரு பாராவில் சரிப்படுத்தி விடலாம்.

கலியாணம் செய்து கொண்ட தம்பதிகள் பிள்ளை, குட்டி, பேரர்களைப் பெற்று நெடுங்காலம் சுகமாக வாழ்ந்தார்கள் என்றும், மற்றக் கதாபாத்திரங்களில் நல்லவர்கள் எல்லோரும் சுகமடைந்தார்கள் என்றும், கெட்டவர்கள் எல்லோரும் பல கஷ்டங்கள் பட்டுச் செத்தொழிந்தார்கள் அல்லது தண்டனை யடைந்தார்கள் என்றும் கூறிக் கதையைத் திருப்திகரமாக முடிக்கலாம். சரித்திரக் கதைகளை இந்த விதத்தில் முடிப்பது அவ்வளவு எளிய காரியமும் அன்று; உசிதமும் ஆகாது. சரித்திரக் கதைகளில் வரும் பாத்திரங்களில் இறந்து போனவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாரும் பிற்காலத்திலும் பற்பல காரியங்களில் ஈடுபடுபவார்கள். வெற்றியோ, தோல்வியோ, சுகமோ, துக்கமோ அடைவார்கள். அவற்றைக் குறித்து முன்னதாகவே சொல்லி விடுவது முறையாகுமா? அல்லது ஆதாரங்களுடன் கூடிய விவரங்கள் இல்லாமல் முடிவான நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி மட்டிலும் சொல்வது தான் உசிதமாகுமா? கதையை எந்தக் காலத்தில் முடிக்கிறோமோ அந்தக் காலத்தில் பாத்திரங்கள் இருந்த நிலையிலேயே விட்டு விடுவது தான் முறையென்று கருதினேன்....''

இப்படிக் குறிப்பிட்டு விட்டு ஆசிரியர் முடிவுரையில் அந்தந்தக் கதாபாத்திரங்களின் பிற்கால நிலையையும் குறிப்பாகக் கொடுத்தார். அவை பெரும் சரித்திரக் கதைகளுக்கு ஆதாரம் என்பது சரித்திரம் படித்தவர்களுக்கும், சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கும் தெரியும்.

பொன்னியின் செல்வன் முடிவடைந்தவுடனேயே அதற்குப் பிறகு வரும் சம்பவங்களைக் கொண்டு வரலாற்றுக் கதை ஒன்றை எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் என் மனத்தி லெழுந்தது. ஆறு வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த நிலை. துணிவு அதிகம் உதிக்காத பருவம். கதை முடிந்து சில வாரங்கள் கழித்து முடிவுரை எழுதினார் பேராசிரியர் கல்கி. அதில் அவர் கடைசிப் பாராவில் குறிப்பிட்டிருந்தவை என் உணர்ச்சியையும், ஊட்டத்தையும் தூண்டிவிட்டன. முடி

வுரையில் குறிப்பிட்ட விஷயங்கள் பல சரித்திரக் கதைகளை எழுதுவதற்கு ஆதாரமாகக் கூடிய முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் என்றும், அவை பொன்னியின் செல்வன் போன்று பல சரித்திரக் கதைகளைப் புனைவதற்கு ஆதாரமாகக் கூடியவை என்றும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதுமட்டுமல்லாமல் "இந்தக் கதையின் ஆசிரியரைக் காட்டிலும் அறிவிலும் ஆற்றலிலும் ஆராய்ச்சியிலும் மிக்கவர்கள் வருங்காலத்தில் சோழ சரித்திரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல மகோன்னதமான நவீனங்களை எழுதித் தமிழகத்துக்கு மேலும் தொண்டு செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்" என்று கூறி முடித்திருந்தார்.

அவர் எழுதிய முதல் வரியில் கூறப்பட்ட தகுதி எனக்கிருக்கிறதா என்பது வேறு விஷயம். தமிழகச் சரித்திரத்தின் பேரில் எனக்கு அடங்கா ஆசையுண்டு. தமிழக வரலாற்றை ஒவ்வொரு தமிழன்பனும் படித்துக் கற்க வேண்டும் என்ற அவா உண்டு. அதிலும் மகோன்னதப் பொற் காலத்தைச் சிருஷ்டித்த சோழர்களின் எழுச்சியையும், வீழ்ச்சியையும் எல்லோரும் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் உண்டு. அதற்காகவே 'பொற்காலத்தின் கதை' என்று இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்பு இளைஞர்கள் படித்துணரும் வகையில் சுருக்கமாக வரலாற்றுக் கோவையை—ஆராய்ச்சியைப் பரப்புவதற்கு முன்பு ஓர் ஆசார வாசலாக — எழுதினேன். அதை எழுதிய பின் எனக்குப் 'பொன்னியின் செல்வ'னுக்குப் பிறகு நடந்த நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர் கதையாக எழுத வேண்டும் என்ற ஊக்கம் பிறந்தது. தொடர்வது என்றால் அதில் எனக்கு எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றைக் கூறி உங்களைக் கலங்க அடிக்க விரும்பவில்லை.

தமிழக வரலாற்றைக் கல்வெட்டுகளினின்று மிகப் பிரயத்தனத்துடன் வடித்தெழுதிய பேராசிரியர் **நீலகண்ட சாஸ்திரியார்**, திரு. **சதாசிவ பண்டாரத்தார்**, தன் வாழ் நாளையே கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியிலும் சாஸன ஆராய்ச்சி

யிலுமாகக் கழித்துவரும் திரு. **தி. நா. சுப்பிரமணியன்** போன்ருேரின் சேவையை இந்தச் சமயத்தே குறிப்பிட வேண்டும். அவர்களெல்லாம் இல்லாவிடில் இந்த வர லாற்று நாவலே இல்லை.

பேராசிரியர் கல்கியின் ஆசியை முன்னரே மானசிக மாக வைத்து வணங்கி வருபவன் நான். அதனுல் **'நந்தி புரந்து நாயகி'**யைத் தமிழ் மக்களுக்குத் தக்க முறையில் அறிமுகப்படுத்த முடியும் என்ற துணிவு இருக்கிறது. அதற்குத் தமிழ்ப் பெருமக்களாகிய உங்கள் ஆதரவும் உற்சாகமும் வேண்டும். அவை கிடைக்கும் என்று முன்கூட்டியே நம்பி வணங்குகிறேன்.

'பொன்னியின் செல்வன்' கதைக்கு ஏற்ற ஓவியங்கள் வரைந்தவர் ஓவியமணி 'மணியன்' அவர்கள். 'மணியம்' அவர்களே தன் கை வண்ணத்தால் சரித்திரக் கதாபாத் திரங்களுக்கு ஏற்ற உருக்கொடுத்திருக்கிருர்.

அருண்மொழி வர்மர் என்று கதையில் படிக்கும்போது மணியன் சிருஷ்டித்த ஓவியம் அருண்மொழியாக மாறி கண் முன்னே நிற்கும். வானதியும், குந்தவ்வையும் நம்முடன் இன்மொழிகளால் பேசுவார்கள். அந்தப் பெருமை ஓவியரையே சேரும்.

நான் எழுதப்போகும் இந்த நாவலுக்கு 'மணியம்' அவர்கள் சித்திரங்களைத் தொடர்ந்து வரைவதாக ஒப்புக் கொண்டுள்ளார்; உடல் நலக் குறைவையும் பொருட் படுத்தாமல் அவர் ஒப்புக்கொண்டது என் பாக்கியமன்று; தமிழன்பர்களின் அதிருஷ்டமே.

கதை படிக்கத் தயாராக இருக்கும் தங்களை அதிக நேரம் தடுக்க விரும்பவில்லை. இந்த வரலாற்று நாவலை எழுதத் தூண்டிய **அமுதசுரபி**, பதிப்பாளர் **திரு. பி. எஸ். சுவாமி நாதய்யர்** அவர்களுக்கும், தொடர்ந்து எழுது வதற்கு உற்சாகக் கரங்கொடுக்க முன் நிற்கும் தமிழ்ப் பெருமக்களுக்கும் நன்றி தெரிவிக்கிறேன். — (15—11—59)

நான்காம் பதிப்பின் முன்னுரை

செந்தமிழ் கடவுளாம் முருகனின் திருவருளால் **'நந்திபுரத்து நாயகி'** நான்காம் பதிப்பு வெளியாகிறது. முதற்பதிப்பு வெளிந்து ஓராண்டு காலத்திலேயே விற்று முடிந்து விட்டது. அதன் பிறகு 'நந்திபுரத்து நாயகி'யை விரும்பிக் கேட்டவர்கள் கிடைக்காது வேதனையுற்றூர்கள். ஏனெனில் அந்த இடைப்பட்ட காலத்திற்குள் ஒரு புதிய தலை முறையே உருவாகிவிட்டது. தமிழ்ப் பெருமக்களின் அன்பு எத்தகையது என்பதை நான் கண்டு கொண்டேன்.

சரித்திரக் கதைகளைப் படிக்க வேண்டும் என்ற அவா ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் இன்று துள்ளி நிற்கிறது. அதனுல் சரித்திரக் கதை எழுதுபவர்களுக்கு நல்ல வரவேற்பு ஏற்பட்டது. அந்த வகையில் 'நந்திபுரத்து நாயகி'யைப் படிக்க வேண்டும் என்ற அவாவும் அதிகமாகியது!

இந்தப் பதிப்பு வெளிவரும் சமயம் அமரராகிவிட்ட ஓவியர் மணியம் அவர்களை மீண்டும் நினைவுபடுத்திக் கொள் கிறேன். இந்த நவீனத்திற்குப் பெயரும் புகழும் வருவதற்கு அவரது ஓவியமும் காரணம் ஆகும்.

முதற் பதிப்பை வெளியிட்ட சேலம் திரு. தண்டபாணி அவர்களுக்கும் இந்தத் தருணத்தில் நான் நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

எக்காரணங் கொண்டோ பல முயற்சி செய்தும் இரண்டாம் பதிப்பு வெளியிட முடியாமலேயே இருந்து வந்தது. பகீரத முயற்சி செய்தேன் என்றும் கூறலாம். கடைசியில் உலகக் கவிஞர் சங்கத் தலைவர் டாக்டர் திரு. கிருஷ்ண ஸ்ரீநிவாஸ் முன் வந்தார். மிகவும் துணிவுள்ளவர். என் நலனை மிக முக்கியமாகக் கருதுபவர். அவர் முயற்சியால் 'நந்திபுரத்து நாயகி' இரண்டாம் பதிப்பு வெளி வந்தது.

'நந்திபுரத்து நாயகி' — நவீனம் உருவான கதையை முதல் பதிப்பு முன்னுரையில் கூறியிருக்கிறேன். பேராசிரியர் அமரர் 'கல்கி' அவர்களது 'பொன்னியின் செல்வன்' இல்லை யென்றால், 'நந்திபுரத்து நாயகி' இல்லை.

அவரது பொற்பாதங்களில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட இந்த நூலைப் பாராட்டிப் பலவகைகளில் உற்சாகம் கொடுத்த அன்பர்களுக்கு இந்தப் பதிப்பில் நன்றி கூறுவது மிகவும் முக்கியம். குறிப்பாக 'பொன்னியின் புதல்வன்' — வாழ்க்கை வரலாற்று நூல் எழுதிய திரு. 'சுந்தா' அவர்கள் தமது நூலில் 'நந்திபுரத்து நாயகி' நவீனத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவருக்கு எனது வணக்கத்தையும், நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த நவீனத்தின் இரண்டாம் பதிப்பு அச்சாகி வெளிவர வேண்டும் என்பதில் மிகவும் ஆவல் காட்டிய திரு. பி. எஸ். சுவாமிநாத அய்யர், டாக்டர் கிருஷ்ண ஸ்ரீநிவாஸ், புலவர் நாகசண்முகம் ஆகியோர்களை நான் மறக்க முடியாது.

இரண்டாம் பதிப்பு வெளியீட்டு விழாவில் செட்டி நாட்டரசர், மாண்புமிகு அமைச்சர் எஸ். ராமச்சந்திரன், கல்கி ஆசிரியர் திரு. கி. ராஜேந்திரன், பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் சி. பாலசுப்பிரமணியன், டாக்டர் இரா. நாகசாமி ஆகியோர் கலந்துகொண்டு இந்த நவீனத்தின் சிறப்பைப் பாராட்டிப் பேசியதை என்னால் மறக்க முடியாது.

தமிழ் மக்களின் ஆதரவினால் நான்காம் பதிப்பை வெளியிட முடிந்தது.

இந்த நான்காம் பதிப்பை வெளியிட்ட அ இராமநாதன் அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். எனது சரித்திர நாவல்கள் பலவற்றை அவர்கள் வெளியிட்டு ஆதரவளித்து வருகிறார்கள்.

தமிழ்ப் பெருமக்கள் தம் அன்புக் கரம் நீட்டி என்னை அணைத்து ஆதரவு தர வேண்டும்.

10—9—1981
சென்னை—33

விக்கிரமன்

பதிப்புரை

சரித்திரக் கதை போல எழுதுவது எளிது. சரித்திரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு அந்த நிகழ்ச்சிகள் நடந்த காலத்திற்கே வாசகர்களை அழைத்துச் செல்லும் வகையில் புதினங்களைப் புனைவது அரிது.

பின்னதைக் கதை என்று சொல்வதை விட உரை நடைக் காவியம் என்றே சொல்லலாம்.

இந்த வகையில், கால வெள்ளங்களைக் கடந்து, நிலைத்து நின்று புகழ் பரப்பும் சரித்திரக் காவியங்களை உருவாக்கித் தமிழ் உரை நடை உலகிற்கே ஒரு புதிய சகாப்தத்தை உருவாக்கியவர் 'கல்கி' அவர்கள்.

அந்தப் பெருமகனாரின் படைப்பில் மகுடம் எனத் திகழ்கின்ற, 'பொன்னியின் செல்வ'னைத் தொடர்ந்து, அமுதசுரபி ஆசிரியர் டாக்டர் விக்கிரமன் அவர்கள் நந்திபுரத்து நாயகியைத் தந்து நாடே வியந்து போற்றும் நிலையை உருவாக்கினார்கள்.

சரித்திரக்கதை உலகில் பொன்னியின் செல்வன் ஒப்புயர்வற்ற நாயகன் என்றால் நந்திபுரத்து நாயகி ஒப்புயர்வற்ற நாயகியாக விளங்குகின்றாள்.

'நந்திபுரத்து நாயகி'யின் நான்காம் பதிப்பை வெளியிடுவதில் பெருமதிப்புக் கொள்கிறோம்.

1 - 10 - 1981
சென்னை-1

அ. இராமநாதன்

காணிக்கை

தமிழகத்து இலக்கிய வளத்தைத் தன் பணியால் பெரிதும் வளர்த்து, சரித்திர நவீனத்தைத் தமிழ்மக்கள் விரும்பிப் படிக்குமளவுக்குத் தமது எழுத்தால் தூண்டிய பேராசிரியர் 'கல்கி' அவர்களின் கழலடியில் இந்த நூலைக் காணிக்கையாக்கி வணங்குகிறேன்.

—விக்கிரமன்.

அத்தியாயம்—1

குந்தவையின் சிந்தனை

முருகபிரானது எழில் மயிலின் உருவம் போன்ற வடிவுள்ள காஞ்சிக்கோட்டையின் மீது வேற்றுமையின்றி வெண்மதி தண் நிலவைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது.

முதல் ஜாமப் பூசையை அறிவிக்கும் மணியோசை காஞ்சி நகரத்துப் பல கோயில்களினின்றும் ஒலித்து மக்களிடையே நாழிகையை அறிவித்தது. கடை வீதிகளில் பண்டம் விற்போர் கடைகளில் கூட்டம் குறைந்தது. காஞ்சி நகரினின்று பலவிதப் பொருள்களை வாங்கி வெளியூருக்கு எடுத்துச் செல்வோர் பொதி காளைகளின் பேரிலும், கோவேறிக் கழுதைகளின் பேரிலும் ஏற்றும்போது ஏற்பட்ட ஆரவாரம் மட்டும் ஆங்காங்கே எழுந்தது.

தமிழ் மறைப் பள்ளிகளிலும் வடமொழி பயில்விக்கும் கடிகைகளிலும் உள்ள மாணவர்கள்கூட இரவு உணவு அருந்திவிட்டு மேன்மாடத்தில் இளைப்பாற, இருவர், மூவர் எனத் தொகுதி தொகுதியாகக் கலந்து உலவினர். பல நாட்டு மாணவர்கள் அந்தக் கடிகைகளில் கல்வி பயின்றனர். வான நூல் பயிலும் மாணவர்களும், தர்க்க சாஸ்திரம் பயில்வோரும், இலக்கணம் கற்க வந்தவருமாகப் பல திறத்து மாணவர்களது நெஞ்சங்களையும் நீல வானத்தில் பூத்த வெண்ணிலவு கவர்ந்தது.

மூன்றடுக்குகளுக்கு மேலிருந்த திறந்தவெளி மேடையில் உலவிக் கொண்டிருந்த மாணவர்கள், தங்கள் கண்களுக்கெட்டிய தொலைவு வரை தெரிந்த காஞ்சி நகர் தோற்றத்தை ஒருவருக்கொருவர் சுட்டிக் காட்டி ரசித்த வண்ணமிருந்தனர். தொலைவில் மின்னும் பொன் மாளிகை அவர்களைக் கவராதில்லை.

காஞ்சி நகரின் பெருமையை உயர்த்தும் பொன்மாளிகை அந்த நிலவொளியில் சொப்பனபுரி போன்று தோன்றியது. வெண்மதியின் தூதுவர்கள் அந்த மாளிகையின் மேனியை அழகுபடுத்திக் கொண்டிருந்தனர். வட்டமதியினின்று இறங்கி வந்த எழில் கன்னி தங்கத் தகடுகள் பதிக்கப்பட்ட மாளிகைக் கதவுகளுக்குப் புது மெருகு கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். மாளிகையின் பொற்கலசங்களை மதிவாணனே முன்னின்று சிறக்கச் செய்து கொண்டிருந்தான்.

அந்த மாளிகை முன்பிருந்த எழிலுடன் இப்போது இல்லை. பதினைந்து ஆண்டுகட்கு முன்பு ஆதித்த கரிகாலன் எந்த எண்ணத்துக்காக அதைக் கட்டினானோ அந்த எண்ணம் ஈடேறவில்லை. பல்லவநாட்டுக் கலைத்திறனும், சோழ நாட்டுச் செல்வமும் சேர்ந்து உருவான அந்த மாளிகை கடந்த பத்தாண்டுகளாகக் கவனிப்பாரின்றி, எழில் குன்றியிருந்தது. பிரம்மாண்டமான அந்த மாளிகையின் பொற் தூண்களில் பாசு படிந்து கிடந்தது. அரச சபையில் ஆளரவம் இன்றித் தூசு நிறைந்திருந்தது. மாளிகைக்குள்ளே பகலவனே புகுந்து விட்டானோ என்று எண்ணத்தக்க ஒளி கொடுக்கக் கூடிய விளக்குகளை ஏற்ற அங்கே இப்போது ஆளில்லை; ஆளிருப்பினும் ஆக்ஞை யிடுவோரில்லை.

ஆதித்த கரிகாலன் பொற்கனவின் விளைவாக எழுந்த அந்த அரண்மனை முற்றிலும் பாழடைந்து விடவில்லை; மாளிகையின் மேன்மாடத்துத் தெற்குச் சாளரப் பகுதி எப்போதும் ‘கலகல’ வென்று இருக்கும். பகல் வேளைகளில் திரைச் சீலைகள் தென்றல் காற்றில் அசைந்தாடி வெப்பக் கொடியோனைத் தடுத்து நிற்கும். மாலை வேளைகளில் உள்ளே மின்னும் விளக்கொளியினையும், அங்கே நடமாடும் மங்கையரையும் நிழலுருவில் காண வழி செய்யும்.

அன்று அந்தத் தெற்குச் சாளரமும், அதை அடுத்து அமைந்திருந்தவெளிமாடமும் சந்தடியற்றுக் காணப்பட்டன. சோழர் குலத்தின் புகழ் ஓங்கச் செய்தவரும், பாண்டியன்

சுரம் இறக்கியவருமான சுந்தர சோழரின் திருமகள் இளைய பிராட்டியாரான குந்தவ்வைத் தேவியார் வெளிமாடத்து மஞ்சத்தில் அமைதியாக வீற்றிருந்தாள். அவளருகே எப் போதும் சூழ்ந்திருக்கும் பணிப் பெண்கள் இல்லை; அவ ளருமைத் தோழி கொடும்பாளூர் அரச மகள், வானதி தேவியைக் காணவில்லை. இனி தனக்கு யார் ஆதரவு என்று கலங்கியபோது, கண் துடைத்து எப்போதும் அவளருகே இருக்கும் கல்யாணிப் பாட்டியையும் அவள் ஏனோ இப்போது அங்கிருந்து போகச் சொல்லிவிட்டாள்.

குந்தவ்வைப் பிராட்டியாருக்கு இடையிடையே மனித குலத்தின் பேரிலேயே வெறுப்பு ஏற்படுவது உண்டு. அது போன்ற பொழுதிலெல்லாம் அவளுடைய பாட்டியார் கல்யாணி தேவியாரின் தோற்றமே அந்த எண்ணத்தை மாற்றிவிடும். முதிர்ந்த பருவத்திலும் கல்யாணிப் பாட்டி அழகு மாறாது இருப்பதையும்,உற்சாகம் குன்றாது இருப்பதை யும் காணும்போது குந்தவ்வைக்கு உலகப் பற்றுதல் மீண்டும் துளிர்த்து எழும்.

கல்யாணிப் பாட்டி இருக்குமிடம் எப்போதும் 'கலகல' வென்றிருக்கும். நகை முகத்துடன் அவள் கூறும் கதை களைக் கேட்க இளம் பெண்கள் எப்போதும் சூழ்ந்திருப்பர். குந்தவ்வை தனது முன்னோர்களின் வீர சாகஸங்களைப் பற்றி யும், அவர்கள் புரிந்த தீரச் செயல்களைப் பற்றியும் பல சமயங் களில் பலர் வாயிலாகக் கேட்டறிந்திருந்தாலும், பாட்டியார் கல்யாணி தேவியார் கூறுவதில் தனிச் சுவையிருப்பதை அவளறிவாள்.

கடந்துபோன சம்பவங்களை இதயத்தில் புதைத்து பனி படிந்த ஆடி போன்ற முகச் சாயலுடன் திகழும் குந்தவ்வையை நோக்கிக் கல்யாணி கூறுவாள்: "நீ உலக மறியாத குழந்தையடீ குந்தவ்வை! உனக்குத் தெரியாது இந்த உலகத்து இன்ப துன்பங்கள். எதையும் பொறுத்து ஏற்றுக்கொள்ளும் இதயம் வேண்டும். அதிலும் முக்கிய

மாக அரச குடும்பத்தினருக்கு அவசியம் வேண்டும். என் அழகைப் பார்த்து உன் பாட்டனார் பரகேசரி அரிஞ்சயசோழ தேவர் என்னை மணந்தாரோ அல்லது போர் உடன்படிக்கை அதற்குக் காரணமோ தெரியாது; வைதும்ப நாட்டுச் சிறு எல்லைக்குள்ளே இருந்த நான் எதிர்பாராவிதமாக மாபெரும் சோழ நாட்டு இளவரசியானேன். இன்பப்பொழிலை இரு மருங்கும் வளர்த்துவரும் பொன்னி பாயும் வளநாட்டு அரச குடும்பத்தாருள் ஒருத்தியானேன். புகுந்த இடத்தில் மழ வரையர் மகள் செம்பியன் மாதேவியாரின் கருணைஉள்ளமும், சிவ பக்தியும் அடக்கமும், கம்பீரமும் என்னை அரண்மனைக் குள் நுழைந்த அன்றே கவர்ந்தன. சோழ நாட்டு ராணி யாகும் வாய்ப்பைத் தேடிக்கொள்ளுமாறு பிறந்த வீட்டில் சிலர் எனக்கு யோசனை கூறி அனுப்பியிருந்தனர். அந்த எண்ணம் செம்பியன் மாதேவியாரைக் கண்டவுடனேயே மறைந்துவிட்டது. அவரோடு சிவத்திருத்தலங்களுக்குச் செல்வதும், அங்கே நடக்கும் திருப்பணிகளைக் கண்டு களிப் பதுமாகக் குதூகலமாகக் காலம் கழித்தேன்; இன்பத்தின் உயர்நிலையையே அடைந்தேன்.

‘‘உனது பெரியபாட்டனார் இராசகேசரி கண்டராதித்தர் திடீரென்று சிவபதம் சேர்ந்தார். அவர் இறக்கும்போது உத்தம சோழர் இளம் பருவத்தினர். சோழ மகா சாம் ராஜ்யத்தை ஆளும் பொறுப்பு உன் இளைய பாட்டனாருக்குக் கிடைத்தது. எதிர்பாராவிதமாக நான் சோழ சாம்ராஜ்ய ராணியேன். என் அழகுக்கு அழகு செய்து செம்பியன் மாதேவியார் மகிழ்ந்தார்கள். அந்த நாள் எங்கே...!’’ கல்யாணிப் பாட்டியார் சற்று நிறுத்திப் பெருமூச்சு விட்டார்.

அப்போது குந்தவ்வை குறுக்கிட்டு. ‘‘அந்த நாள் எங்கேயா? இப்போது மட்டுமென்ன? வயது ஆனாலும் தங்கள் இயற்கை அழகு எங்கும் போகவில்லையே?’’ என்று கூறி நகைப்பாள்.

கல்யாணிப் பாட்டி சொல்ல வந்ததைத் தொடர்ந்து, "அதைச் சொல்ல வரவில்லையடி, பெண்ணே! சகல சௌபாக்கியங்களும் வந்தடைந்தன. இந்த உலகத்திலேயே ஈடு இணையற்ற எழில் வாய்ந்த உன் தந்தையைப் பெற்றெடுத்தேன். ஆனால் உன் பாட்டனார் அரிஞ்சய சோழர் மறு வருடமே இரட்டர்களோடு நடந்த போரில் ஆற்றூரில் இறந்தார்.. " என்றாள்.

"ஓகோ! அதனால்தான் பாட்டனாரை 'ஆற்றூரில் துஞ்சிய' தேவர் என்கிறார்களோ?" என்று குந்தவ்வை கேட்டாள். எத்தனையே முறை இதைக் கேட்டாலும் அவளுக்குப் பழைய கதை கேட்பதில் அலுப்பே ஏற்படுவதில்லை. பழைய கதை கேட்பதன் மூலம் சிறிது நேரமாவது அவள் தன் வேதனையை மறக்க முயல்வாள்.

ஆனால், அன்று பொழுது சாய்ந்ததும் கல்யாணிப்பாட்டி மேன்மாடத்துக்கு வந்தாள் காஞ்சியைச் சுற்றிக் கண்ணோட்டம் விட்டாள். அப்போதுதான் கீழ்த்திசையில் சந்திரன் உதயமாகிக் கொண்டிருந்தான். வட்டமதி உதயம் அந்த மூதாட்டியாருக்குப் பழைய நினைவை ஊட்டியிருக்க வேண்டும். மஞ்சத்தில் தனியே அமர்ந்திருக்கும் குந்தவ்வையை நோக்கி, "உன் பாட்டனார் அரிஞ்சய சோழ சக்கரவர்த்திக்கு மூத்த ஈகோதரர் ஒருவர் இருந்தார் அவரும் உன் பாட்டனாரும் தக்கோலத்துப் போரில்..." என்று கதையை ஆரம்பித்ததும், வழக்கத்துக்கு விரோதமாக அவள் கல்யாணிப் பாட்டியைக் கதை கூறுவதை நிறுத்துமாறு கேட்டுக் கொண்டாள் தன்னைச் சிறிது நேரமாவது தனியே விட்டுச் செல்லுமாறு வேண்டினாள்.

குந்தவ்வையின் மன நிலை அந்த மூதாட்டிக்கு ஒருவாறு புரியும். பழையாறை எனப்படும் நந்திபுர நகரத்தில் சிறிது நாட்கள் தங்குவதும், பிறகு காஞ்சிப் பொன் மாளிகைக்கு வருவதும், தஞ்சைக்குச் செல்வதுமாக நாட்களைப் போக்கிக் கொண்டிருந்த அவளது மனச் சஞ்சலம் மூதாட்டிக்குப் புரிந்து

தானிருந்தது. அவ்வளவு எளிதில் அக்காரணம் குறித்து கேட்டுவிட இயலுமா?

ஆதித்த கரிகாலன் எதிர்பாராத விதமாக மரணமடைந்ததும், அதைத் தொடர்ந்து தன் இளைய சகோதரன் சோழர் குல முடியைத் தன் சிறிய தந்தை உத்தம சோழருக்கு அளித்துவிட்டுக் கடல் கடந்த நாடுகளைக் கண்டறியச் சென்றதுங் கூடக் குந்தவ்வையைக் கலங்க வைக்கவில்லை. அருள்மொழிவர்மரை அயல்நாடுகளுக்ுச் செல்லுமாறு செய்து, சோழநாட்டு அரசுரிமைப் போட்டி ஏற்படுவதைத் தான் எளிதில் தடுத்த பெருமையை அவளே எண்ணி மகிழ்வாள். மூத்த குமரன் படுகொலை செய்யப்பட்டது, இளையவன் கடல் கடந்து சென்றது போன்ற சம்பவங்களால் தன் தந்தை சுந்தர சோழரின் மனம் அதிர்ச்சி யடையாமல் கவனித்துக் கொள்வதிலேயே குந்தவ்வை தன் கருத்தைச் செலுத்தினுள். இடையிடையே வருங்காலத் திட்டங்களைப் பற்றியும் அவள் மனம் எண்ணும். சுந்தர சோழர் அரண்மனையிலேயே அடைப்பட்டுக் கிடப்பதை அவள்விரும்பவில்லை; ஆதித்த கரிகாலன் ஆசையோடு கட்டிய காஞ்சிப் பொன் மாளிகைக்குத் தன் தந்தையை அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று விரும்பினுள். அதற்கு அவள் பட்டபாடு—

சுந்தர சோழர் அவ்வளவு எளிதில் சம்மதித்து விடவில்லை.

"அம்மா குழந்தாய்! என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதே! தஞ்சை அரண்மனையில் இந்த மஞ்சத்தில் படுத்துக் கொண்டே வாழ்நாளைக் கழித்து விடுகிறேன். காஞ்சி என்றும், பொன் மாளிகை என்றும் கூறி என் இதயத்தில் ஆதித்தனது நினைவை எழச் செய்யாதே, கட்டிளங்காளையாய் நாட்டின் வட எல்லையைக் கட்டிக் காக்கும் வீரனை அவன் மார்பிலே தாக்கப்பட்டு இறந்தானு? இல்லை, இல்லை; அவன் மடியவில்லை. அவனை யாரும் சதி செய்து கொல்லவில்லை. என்னை அழைத்துக் கொண்டே இருந்தான் பொன் மாளிகையில் வந்து தங்குமாறு. தான் கட்டிய பொன் மாளிகையைப்

வந்து காணப் பலமுறை என்னை அழைத்துக் கொண்டிருந்தான். நான் போகவில்லை; போகாததோடுகூட அவன் கட்டிய மாளிகையைப் பற்றி குறையும் கூறினேன். அதனால் அவன் மனந்தாளாமல் இறந்து விட்டான். அவன் ஆவி பொன் மாளிகையில் சுற்றிக்கொண்டே யிருக்கும்; 'அப்பா அப்பா' என்று அலறும். அடி பெண்ணே குந்தவ்வை! நான் அங்குச் சென்றால் அவன் இரவில் வந்து என்னை 'அப்பா' என்றழைப்பான். நான் எந்த முகத்தோடு அவனைக் காண்பேனடீ, குழந்தாய்? பகல் வேளைகளிலே வருவான், என் மஞ்சத் தருகே அவன் உடை வாள் உறையையும் மீறி ஒளி வீசும்! அவன் மார்புக் கவசங்கள் அவனது பரந்த மார்புக்கு எடுத்துக் காட்டாக மின்னும்! அவனது கூர்மையான கண்கள் — மாற்றார் எண்ணத்தை நொடியில் அறிந்து கொள்ளும் சக்தி வாய்ந்த கண்கள்... வேண்டாம், வேண்டாம்; என்னை அங்கே அழைக்காதே ..'

சுந்தர சோழர் கண்ணீர் விட்டு அலறுவார். 'இராச கேசரி' என்ற பட்டப் பெயர் பூண்ட மன்னுதி மன்னர் உள்ளம் நொந்து புலம்புவார். 'மதுரை கொண்ட மன்னர். மனம் வெடிக்க விம்முவார்.

அருகே பட்டத்து ராணி வானவன் மாதேவியார் கண் கலங்கத் தன் மகள் குந்தவ்வையை நோக்கியவாறு நிற்பாள், குந்தவ்வையின் புத்திசாலித்தனத்தை அவளறிவாள். 'ஆணாகப் பிறக்க வேண்டியவள் தப்பிப் பெண்ணாகப் பிறந்து விட்டாள்' என்று பலர் பேசிக் கொள்வது தேவியார் காதில் விழும் போதெல்லாம் பெருமையடைவாள்.

தன் தந்தை காஞ்சிக்கு வர மறுத்துக் கூறியதைக் கேட்ட குந்தவ்வை, ''அப்பா, ஆதித்த கரிகாலரின் தந்தையன்பு நாடறிந்தது! எனக்கு ஒரு முறை ஓலை அனுப்பிய போதுகூட, 'பொன்னி நதிக்கரையில் பல்லவ அரசனொருவன் கோட்டை கட்டி, நந்திபுரம் என்ற நகரமைத்தான். நான் பாலாற்றங்கரையில் சோழர் பெருமையை பறை சாற்றப் பொன் மாளிகை கட்டியுள்

ளேன்...' என்று எழுதியிருந்தார். தங்களைக் காஞ்சிக்கு வருமாறு பல முறை அனுப்பிய ஓலைகள் ஒன்றையாவது உங்கள் பார்வைக்கு எவரும் கொண்டு வரவில்லை. சோழ நாட்டிற்கே ஏதோ தீங்கு நேரிடும் போலிருக்கிறது என்ற செய்தி ஆதித்த கரிகாலருக்கு எட்டவே, அவரே காஞ்சியி லிருந்து புறப்பட்டார், தங்களைக் காண...'' என்றாள்.

வானவன் மாதேவியார் இப்போது குறுக்கிட்டு, ''உன் சகோதரனை விரைந்து தஞ்சை வருமாறு நீயன்றோ ஓலை அனுப்பியதாகக் கூறுகிறார்கள்?'' என்றாள்.

குந்தவ்வை வியப்புத் தோன்ற விழிகளால் அன்னையை உற்று நோக்கி, ''அப்படியே தான் இருக்கட்டும்; அடக்கி வைத்திருந்த அவரது ஆவல் அதனால் பொங்கி எழுந்தது தந்தையைத் தஞ்சையில் சிறையில் வைத்திருப்பது போல் வைத்திருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் நீண்ட நாட்களாகவே அவருக்கு உண்டு. அது உண்மை என்றறிந்த அவர் துள்ளி ஓடி வந்தார். வரும் வழியில் அந்தத் துக்கரமான சம்பவத் துக்கு இலக்கானார். தந்தையின் மனம் துடிதுடிக்கும்படி அவர் மாளக் காரணம்—தந்தையே உங்கள் மீது பேரன்பு பூண்ட ஆதித்த கரிகாலரின் கடைசி விருப்பம் என்ன தெரியுமா? இறப்பதற்குச் சிறிது நேரம் முன்புகூட அவர் என்ன பேசிக் கொண்டிருந்தாராம் தெரியுமா? தங்களைப் பொன் மாளிகையில் இரத்தின வைர வைடூரியங்கள் கொண்ட அரியணையில் அமர வைத்து மகுடாபிஷேகம் செய்விக்க வேண்டுமென்பதைப் பற்றித்தான். அவர் தன் உள்ளக் கிடக்கையைப் பலரிடம் கூறியிருக்கிறார்... அப்பா! உங்கள் அருமை மகனின் கடைசி ஆசையை நிறைவேற்றா விட்டால் அவனது ஆவி இங்கு மட்டும் வந்து உங்களைக் கேள்வி கேட்காதா?...''

குந்தவ்வைப் பிராட்டியார் நெஞ்சு தழுதழுக்கக் கூறி, வார்த்தைகளில் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகச் சுந்தர சோழர் மனம் மாறியிருக்க வேண்டும்.

விஜயாலய சோழ மன்னர் நிர்மாணித்த தஞ்சை மாநகரத்தினின்று சுந்தர சோழர் காஞ்சி நோக்கிக் கிளம்பினர். தஞ்சை மக்கள் கண் கலங்க அவர் எல்லோரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டார். சோழ சாம்ராஜ்யாதிபதியாக ஆகும் காலம் எப்போது வரும் என்று உள்ளத்தே எண்ணிக் கொண்டிருந்த உத்தம சோழ தேவரின் கண்கள் கூடக் கலங்கின. ''அதிக நாட்கள் தங்காமல் விரைவில் வந்துவிட வேணும்'' என்று அவரும் உடைந்த சொற்களுடன் தழுதழுத்த குரலில் கூறினர்.

சிறிது நாட்கள் தங்கியிருந்து திரும்பும் எண்ணத்துடன் தான் சோழ நாட்டினின்று நடுநாடு கடந்து தொண்டை நாடடைந்தார் சுந்தர சோழர். காவிரியின் நீரில் குளித்துக் களித்த அவரைப் பாலாற்று நீர் பரிமளிக்கச் செய்தது. பொன் மாளிகையின் கம்பீரம் அவரைக் கவர்ந்தது. பரந்து விரிந்த பாலாற்றிங் கரையிலமைந்த மாளிகை அவர் உள்ளத்துக்கு அமைதியைக் கொடுத்தது.

புன்முறுவல் கண்டு பல ஆண்டுகள் கடந்த அவர் வதனத்தில் அடிக்கடி முறுவல் ரேகை படர்ந்தது. கைலாச நாதர் ஆலயத்து மணியோசை அவர் இதயத்தில் நன்னம்பிக்கையை யூட்டியது. காலையிலே ஆண்டவன் திரு நாமங்களைக் கூறும் அழகிய பாசுரங்கள் அவர் உடலில் புத்துணர்ச்சியை யூட்டின. அவரது உடல் நலம் கேட்டுப் போகச் சிற்றரசர்கள் அவ்வப்போது வந்து போயினர். வாணகப்பாடி நாட்டினின்று வந்தியத் தேவன் அடிக்கடி வந்து சுந்தர சோழரின் உடல் நலம் விசாரித்தான்.

ஆதித்த கரிகாலருக்குப் பிறகு பொலிவிழந்து போன பொன் மாளிகையைக் காணும்போது வந்தியத் தேவனுக்குத் தான் மிக வருத்தம் உண்டாகும். அது கட்டப்படும் போது ஆதித்தனோடு அவன் அருகேயே இருந்தான். ஒவ்வோர் அணுவும் எழும்பும்போதும் அவன் கண்டிருக்கிறன். யாருக்காக அந்த மாளிகையை ஆதித்த கரிகாலர் கட்டினரோ

அந்தப் பேரரசர்-சுந்தர சோழர்-பொன் மாளிகையை வந் தடைந்தபோது களிப்படைவதில் அவனைத் தவிர வேறு எவருக்கு அதிகப் பங்குண்டு? குந்தவ்வைப் பிராட்டியாரின் பெருமுயற்சிக்கு அவரைப் பாராட்ட வேண்டி வாணகப் பாடியினின்று காஞ்சிக்கு வந்தார்.

பல்லவ அரச பரம்பரையில் வந்த பார்த்திபேந்திர பல்லவனும் காஞ்சியிலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டான். சுந்தர சோழரின் மஞ்சத்தருகே வந்தியத்தேவன் சிரிக்கச் சிரிக்க உரையாடும்போது குந்தவ்வையும் அங்கு நின்று ரசித்துக் களிப்பாள். ஆனல் பார்த்திபேந்திரன் அங்கு வந்த வுடன் அவள் முகம் மாலைத் தாமரையாகிவிடும். அங்கிருந்து அகன்று சோலைக்குச் செல்லுவாள்; சில கணங்களில் வந்தியத் தேவனும் உடன் சென்றுவிடுவான். பல்லவ குலப் பெருமையைப் பற்றி ஓயாது பேச வந்த பார்த்திபேந்திரன் எழுந்து அவர்களைத் தொடரவும் முடியாமல், அங்கே அமர்ந் திருக்கவும் இயலாமல் துடிப்பான். அவனிடமிருந்து வெப்ப மான பெருமூச்சு எழும்.

ஃ ஃ ஃ

இந்த நிகழ்ச்சிகளை — பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இதே பொன் மாளிகையில் நடந்த சம்பவங்களை—இப்போது குந்தவ்வை தேவியார் எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

அவற்றை நினைவுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என் பதற்காகத்தானே என்னவோ அவள் நந்திபுரம் விட்டுவந்து காஞ்சிப் பொன் மாளிகையிலேயே தங்கியிருந்தாள். எண்ணக் கனவு கலையாமல் இருப்பதற்காகவே அவள் அமைதி நாடி மேன்மாடத்தில் வந்தமர்ந்தாள். வேதனையால் குமுறும் உள்ளத்துக்குப் பழைய இன்ப நினைவுகள் அமுதமாக இருக்கட்டுமே என்றுதான் கல்யாணிப் பாட்டியையும் அப் பால் போகுமாறு கூறிவிட்டு அங்கு அமர்ந்திருந்தாள்.

அவள் அமர்ந்திருந்த இடத்தினின்றும் பாலாற்றின்முழுத் தோற்றமும் தெரிந்தது. பொன்னியைப் போன்று நாணிக்

கோணிச் செல்லும் பெண்ணல்லள்; பால்வண்ணக் குமரி. அவளது கம்பீரமான தோற்றத்தைக் குந்தவ்வை ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள். வானத்தே தனியரசு செலுத்திய மதியின் ஆட்சியில் ஆற்றின் நடுவே செல்லும் படகுகள் தெரிந்தன. *பாய் விரித்த கலங்கள் தெரிந்தன. சிறு படகுகளும் அவற்றைத் தள்ளத் துடுப்பு செலுத்துவோரின் பாடல்களும் தெளிவாக வீழ்ந்தன.

அதோ ஒரு ராஜ ஹம்சப் படகு—சம்புவரையர் குடும்பத்தினர் அதில் ஏறிக் கடல் மல்லே செல்லுகிருர்கள் போலும்! நிலவொளியில் அந்தப் படகின் அழகு குந்தவ்வையைக் கவர்ந்தது.

நதிப் பிரவாகத்தில் ராஜஹம்ஸப் படகில் செல்வதே இன்பம். ஆற்றின் இருபுறமும் விளங்கும் இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு சென்ருலே பேரின்பம். படகை ஓட்டுகிருர்களே அவர்கள் நாள்தோறும் சுவர்க்க இன்பத்தை அன்ருே அடைகிருர்கள்! பல முறை அவள் காவிரி நதியில் படகில் சென்றிருக்கிருள்! என்ருலும் அந்த ஒரு நாள்—பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு—நிகழ்ந்த அந்த அனுபவம்!.. ஐயோ அதை நினேவுபடுத்திக் கொள்ளவா இப்போது பாலாற்றை நோக்கிஞேம்? ஏன், பார்த்ததில் தவறு என்ன? அந்த நிகழ்ச்சியில் இன்பமும் துன்பமும் கலந்து தாமே இருந்தன?

காஞ்சி வந்த சிறிது காலத்திற்குள்ளேயே தன் தந்தையின் உடல் நிலே குணமடைந்து வருவதை அறிந்த குந்தவ்வை மாறுதல் வேண்டி நந்திபுரம் செல்ல எண்ணங் கொண்டாள். நந்திபுரத்தில் அவளது அருமைத் தோழீ வானதி — தோழி என்ரு சொன்ஞேம்? சோழ மண்டலத்து இளவரசி வானதி வந்து தங்கியிருக்கிருள். அவளேக் கண்டு உரையாட வேண்டும் அங்கே அந்தப் பொல்லாத பஞ்ச

---

*அக்காலத்தே பாலாற்றில் கடற்கரையினின்று பெரும் மரக் கலங்கள் சென்றுகொண்டிருந்தன. சீன யாத்ரிகர் ஹுவான்ஸ்வாங் இதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்,

வர்ணக்கிளி இருக்கிறது. அது என்ன கூறும்? 'வாருங்கள் வாருங்கள் வந்தியத் தேவரே! தங்களுக்காக எங்கள் பிராட்டியார் காத்திருக்கிறார்' என்று மழலை பேசும். அந்தக் கிளிக்கு ஏது இத்தனை பொல்லாத்தனம்? எல்லாம் அந்தக் கொடும்பாளூர்க் குமரி வானதி இருக்கிறாளே அவள் கற்றுக் கொடுத்ததுதான்! இப்போது உண்மையாகவே வந்தியத் தேவருடன் நந்திபுரம் சென்றால் அது என்னவென்று கூப்பிடும்?

வானதியைக் காண்பதற்கு மட்டுமல்லாமல் குந்தவ்வைப் பிராட்டிக்கு மற்றொரு முக்கியக் காரணமும் இருந்தது. நீண்ட நாட்களாக வந்தியத் தேவனைச் சந்தித்துப் பேச வேண்டும் என்று துடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அதற்கான வாய்ப்பே ஏற்படவில்லை. 'திருவரங்கத்தில் எனது இள வயதுத் தோழன் ஒருவன் இருக்கிறான்; அவனைச் சந்திப்பதற் காகச் செல்கிறேன்' என்று வந்தியத்தேவன் கூறியபோது தான் குந்தவ்வைக்குப் பளிச்சென்று அந்த யோசனை தோன்றியது. 'திருக்குடந்தையிலிருந்து உறையூருக்குக் காவிரி நதியில் ராஜ ஹம்ஸப் படகில் சென்றால்—படகு மெல்ல நகரும். வாணர்குல வீரரையும் அதில் அழைத்துச் செல்லலாம். அவரிடம் பேச எவ்வளவோ இருக்கிறது. முக்கியமாக ஆதித்த கரிகாலன் கொலை செய்யப்பட்டது சம்பந்தமாகச் சில ஐயப்பாடுகளைப் போக்கிக் கொள்ளலாம்' என்று எண்ணினாள்.

தஞ்சையில் தன் தந்தை சுந்தர சோழரைக் காணக் காஞ்சியினின்று விரைந்து வந்த ஆதித்த கரிகாலன் கடம்பூர் சம்பு வரையர் மாளிகையில் கொல்லப் படுகிறார். இரத்த வெள்ளத்தில் ஆதித்த கரிகாலர் கிடந்த இடத்தில் இருந்தது வந்தியத் தேவனுடைய வாள். அதுவரை அவருடன் தங்கியி ருந்த வந்தியத் தேவன் சூழ்ச்சி செய்து கொன்றுவிட்டான் என்று பலத்த கூச்சல் எழுந்தது. அருள்மொழி வர்மர் தலை யிட்டு வந்தியத் தேவனின் சீலத்துக்குப் பொறுப்பேற்றதால் கூச்சல் அடங்கியது. குற்றச்சாட்டை முன் நின்று நடத்திய

பார்த்திபேந்திரனும் அடங்கினான். ஆனால் அருள் மொழித் தேவர் கடல் கடந்த நாடுகளுக்குச் சென்ற பிறகு நாட்டில் ஆதித்த கரிகாலர் கொலை சம்பந்தமாக முணுமுணுப்பு எழுந்தது. குற்றவாளியாக வந்தியத் தேவனைக் கூற இரண்டு தடயங்கள் கிடைத்திருந்தன. ஒன்று வந்தியத் தேவன் வாள்; மற்றொன்று அவன் குந்தவ்வை தேவியாருக்கு எழுதியதாகக் கூறப்படும் ஓலை. அதைப்பற்றி வந்தியத் தேவனிடம் பேச வாய்ப்பை எதிர்பார்த்திருந்தாள். படகில் இருவரும் தனியே செல்வதைப் போன்ற வாய்ப்புக் கிடைக்குமா? நந்திபுரத்து அரண்மனையில் தன்னைச் சந்திக்குமாறு வந்தியத் தேவனுக்குச் சொல்லியனுப்பி விட்டுக் குந்தவ்வை காஞ்சியினின்றும், பல்லக்கில் கிளம்பினாள், நந்திபுரம் நோக்கி.

தேவியாரின் கட்டளை கிடைத்ததும் வந்தியத் தேவன் குதூகலமாகக் கிளம்பினான். குதிரையின் குளம்படியோசை இதயத்து உணர்ச்சிக்குத் தாளம் போட்டது.

நந்திபுரத்து அரண்மனையில் வானதி தேவி குந்தவ்வைப் பிராட்டியாரை வரவேற்றாள். பல மாதங்களுக்குப் பிறகு சந்தித்ததால் வானதியின் கண்களில் நீர் ததும்பியது.

"அக்கா, அக்கா! இப்பொழுதாவது வழி தெரிந்ததா? உங்கள் தம்பியாருக்குத்தான் இந்த நாட்டு நினைவே மறந்து விட்டதென்றால் உங்களுக்கும் மறந்துவிட்டாதா?" என்று வானதி குந்தவ்வையை அணைத்தவாறு கேட்டாள்.

குந்தவ்வை செல்லமாக வானதியின் கன்னங்களைத் தட்டி, "போடி குறும்புக்காரி! உன் இதய ராஜா அருள் மொழி வர்மன் உன் நலன் கேட்டு இதுவரை ஓலை அனுப்பாததை நேரிடையாகச் சொல்லிவிடேன்! அதற்காக என்னையும் ஏன் இழுக்கிறாய்? ஆமாம், இருபது நாட்களுக்கு முன்பு கூடச் செண்பகத் தீவு போய்வந்த வணிகர்கள் அருள் மொழியைக் கண்டதாகச் சொன்னார்களே, அவர்களிடம்கூட அவன் உனக்குச் செய்தி அனுப்பவில்லையா? எனக்குத்தான் அனுப்பவில்லை!" என்றாள்.

"செண்பகத் தீவினின்ரு? வணிகர்கள் அவரைப் பார்த்தார்களா? எனக்கு ஒன்றும் தெரியாதே!"

"அவர்கள் வந்ததே உனக்குத் தெரியாதா? வியப்பாக இருக்கிறதே! அரசாங்கச் செய்தி ஒன்றையும் நீ அறிய முயல்வதில்லையா? அந்தப்புரத்து மெய்க்காவலராக மங்கள பூபதிதானே இருக்கிருர்?"

"அக்கா! இங்கு நடப்பதெல்லாம் எனக்கு ஒன்றுமே புரிவதில்லை. மங்கள பூபதியை ஏதோ வேறு பணியிட்டு ராசாதித்தபுரம் அனுப்பி விட்டார்கள்; எனது உயிருக்கு உயிரான சேடிகளைக் கூடத் தஞ்சைக்கு அனுப்பி விட்டார்களே! நான் கொடும்பாளூர் போவதென்ருல்கூட..."

"என்ன! உன்னைத் தொடர்ந்து ஒற்றர்களா? இருக்காது பெண்ணே, இருக்காது! உனக்குரிய எசமான் அருள்மொழி வரும்வரையில் உன்னைப் பத்திரமாகக் காப்பாற்றிக் கொடுக்கவேண்டாமா? அதற்காக இருக்கும்..."

"அக்கா! எனக்கு என்னவோ இந்த வாழ்க்கையே பிடிக்கவில்லை. என்னையும் அவருடன் மரக்கலமேற்றி ஏனக்கா அனுப்பவில்லை? ராமபிரானுடன் சீதை வனுந்திரவாசம் அனுபவிக்கச் செல்லவில்லையா? இல்லாவிடில் உங்களுடனுவது என்னை அழைத்துப் போங்கள்..."

"அடீ வானதி! இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யத்து அரியணையில் வீற்றிருக்கப் போகும் உனக்கு இன்னும் உலக விவகாரமே தெரியவில்லை. என் தம்பி அருள்மொழியைக் கடல் கடந்த நாடுகளுக்குச் செல்லுமாறு கூறியது சோழநாடு இரண்டாகப் பிரியவேண்டாம் என்பதற்காகத்தானே? ஆனுல் உன் தந்தையே தன் மருமகனுக்குப் பட்டம் கிடைக்காமல் நான் செய்துவிட்டேன் என்று குறை கூறுகிருர். உன்னையும் சேர்த்து அனுப்பியிருந்தால் நிச்சயமாக என்னைச் சூழ்ச்சிக்காரி என்றே வர்ணித்துவிடுவார்!"

"அக்கா, அவர் அப்படியா கூறுகிருர். அவருக்காக நான் பொருத்தருளுமாறு உங்களை வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

எனக்குத் தெரியும் அக்கா, உங்கள் நல்ல எண்ணம்! இந்த உலகத்து மக்களுடைய, திருவாய் எப்படியும் பேசும். ஆரம்பத்திலிருந்தே இளையவர் மீதுதான் உங்களுக்கு அன்பு அதிகம் என்றும், அவருக்கே சோழ நாட்டையளிக்க வேண்டும் என்றும் திட்டமிட்டுவந்தீர்களாம். அதற்காகவேஆதித்த கரிகாலரைக் கொல்லச் சூழ்ச்சி செய்தீர்களாம். உத்தம சோழருக்கு உரிமையில்லை எனப் பேசுனீர்களாம். ஆனால் தாங்களோ யாரும் எதிர்பாராவகையில் ஒரு செயல் செய்தீர்கள். தங்கள் இளையவரைக் கடல் கடந்து போகச் செய்தீர்கள். உத்தம சோழருக்குத்தான் முடி என்ற முடிவேற்பட வழி செய்தீர்கள்—"

"வானதி! நீ அழுத்தமானவள்! பிழைத்து விடுவாய்! என் மீது உனக்குச் சோபமாயிருக்கும்! நீ விரும்பிய வண்ணமே மணந்து அருள்மொழி வர்மருடன் காதல் வாழ்வு நடத்த உன்னை விடாமல் என் தம்பியைப் பிரித்து அனுப்பினேன். இப்போது அதை நினைக்கும்போது என் உள்ளம் கசிகிறது. நான் அதே நிலையில் இருந்தால் எப்படியிருக்கும் என எண்ணிப் பார்த்தால் மனத்தில் பயங்கரம் தோன்றுகிறது. நான் என் இளையவனுக்கு விரைவில் திரும்பி வருமாறு ஓலை அனுப்பப் போகிறேன்..."

"அக்கா! அக்கா! எனக்காக நீங்கள் அப்படியெல்லாம் செய்துவிடாதீர்கள், நான் ஏதோ எண்ணியதைக் கூறினேன். நாகப்பட்டினத் துறைமுகத்தில் அவர் அன்று விடை பெறும்போது அவர் பேசாமல் பேசினார். கலங்காமல் காத்திருக்குமாறு கண்களால் கூறினார். வெற்றியுடன் திரும்பி வர ஆரத்தி எடுத்த போது, தீப ஒளியில், அவரது வீரத் திருவிழியின் பார்வையில் அவர் என் இதயத்தை எடுத்துச் செல்வதை கண்டேன். பேரும் புகழும் ஓங்க அவர் பயணம் சிறக்க முருகனை வேண்டினேன். இடையே எனக்காக அவரை வருமாறு எழுதினால்—எடுத்த காரியத்தை அவர் விட்டு வந்தால் அவரது புகழும் பெருமையும் ஓங்க வழியில்

லாது போய்விட்டால், அந்தப் பழி என்னைச் சேரும் அக்கா..."

குந்தவ்வை 'கலகலவென' நகைத்தாள். வானதியின் கண்களில் நீர் ததும்புவதைக் கண்டாள். "அடிப் பேதைப் பெண்ணே! கண் கலங்காதே. உன் கணவரின் புகழ் குறைய வழி செய்ய மாட்டேன் என் சகோதரனை வழியனுப்பும் போது நாங்கள் மௌன பாஷையுடன் நிற்கவில்லை. அதோ நிற்கிருரே, வாணர் குல வீரர் அவர் கேட்டார்: 'உங்களுடன் வராமல் நான் எப்படித்தனித்திருப்பது?' என்று. என் தம்பி பொல்லாதவன். அவன் கூறினன்: 'தனியே இருக்க பயம் ஏன்? என்னைக் காப்பாற்றி வீரனுக்கிய வனிதை என் சகோதரி. அவள் உம்மைக் கைவிடமாட்டாள். மூன்றே ஆண்டுகள் நான் வந்திடுவேன். அதற்குள் நாட்டின் நிலை சரியாகி விடும் உங்கள் அன்பு வளர்ந்து, திருமண நாளையும் நிச்சயம் செய்துகொண்டு விடுவீர்கள்' என்று அந்த நாள்..." முடிக்கவில்லை.

"அக்கா! அக்கா! திருமணநாள் குறித்து விட்டீர்களா? எப்போது? எங்கே?" என்று பரபரப்புடன் கண்களைத் துடைத்தவாறு கேட்டாள்.

குந்தவ்வை உதட்டில் விரல் வைத்து 'உஸ்' என்று கூறி, "அதெல்லாம் இன்னும் முடிவாக வில்லை. அதற்கு முன்பாக வேருெரு முக்கியமான பணி இருக்கிறது. என் சகோதரன் ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்றவர்களைக் கண்டு பிடித்தாக வேண்டும். அதை அறியும் வரையில் எங்கள் திருமண நாள் முடிவாகாது. எனினும் அருள்மொழியை விரைவில் நாடு திரும்புமாறு செய்தி அனுப்பப் போகிறேன்..." என்று பேசிக் கொண்டே இருந்தாள். அதற்குள் யாரோ கனைக்கும் ஓசை கேட்டது. நேரமாகிறது என்பதற்கு அறிகுறியாக வந்தியதேவன் தொண்டையைச் சரிசெய்து கொண்டான்.

"உறையூர் வரையில் போய் வந்துவிடுகிறேன். வந்த பின் உன்னுடன் சாவகாசகமாகப் பேசுகிறேன்" என்று கூறிக் குந்தவ்வை புறப்பட்டாள்.

குடந்தை நகரை அழகு படுத்தும் காவிரியின் தோணித் துறையில் ராஜஹம்ஸப் படகு நின்று கொண்டிருந்தது. அதன் அருகே வீர நாராயணன் யாருடைய வருகையையோ எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான். சிறிது நேரத்தில் அவன் எதிர்பார்த்தவாறு இளைய பிராட்டியார் குந்தவ்வைத் தேவி யார் பல்லக்கிலும், வந்தியத்தேவன் குதிரையிலுமாக வந்து இறங்கினர். வீர நாராயணன் படகிலிருந்தவர்கள் சிலருக்குச் சைகை காட்ட, அவர்கள் இறங்கி அங்கிருந்து அகன்றனர். படகின் பொறுப்பாக இருந்தவனிடமிருந்து வீரநாரயணன் படகு செலுத்தும் பொறுப்பை ஏற்றான். காவிரியின் எதிர் வெள்ளத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு படகு செலுத்தப்பட்டது. இரு புறமும் நகர்ந்து வரும் பசுஞ் சோலைகளை வந்தியத் தேவன் பார்த்தவாறு இருக்க. குந்தவ்வைப் பிராட்டியார் ஏதோ சிந்தனையில் மூழ்கியவாறிருந்தாள்.

அவர்களது படகு அந்தத் துறையை விட்டுப் புறப்பட்ட சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் குதிரை மீது சில வீரர்கள் விரைந்து வந்தனர். தோணித்துறை அருகில் குதிரையை நிறுத்திக் கீழே இறங்கினர். அப்போதுதான் குந்தவ்வையைச் சுமந்து வந்த பல்லக்கு திரும்பிக் கொண்டிருந்தது. வந்தியத் தேவனது குதிரை மரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தது.

“சிறிது கால தாமதம் செய்துவிட்டோம்; அதனால் காரியமே கெட்டுவிட்டது” என்றான் வந்தவர்களுள் ஒருவன்.

“எல்லாம் இந்த மூக்கரையனால்தான் நேர்ந்தது, பெருமாள் கோயிலை வழியில் பார்த்து விட்டானல்லவா? பிரசாதம் சாப்பிட்ட பிறகுதான் கிளம்பினான்.”

“இப்போது அந்தக் காவலர் தலைவர் பழுவேட்டரை யரிடம் பிரசாதம் எல்லோருமே சேர்ந்து வாங்க வேண்டுமே!”

“அதனால் ஒன்றும் கவலைப்படாதீர்கள். குதிரையை இப்படியே உறையூரை நோக்கிச் செலுத்துங்கள். கரை

ஏறும் முன்னர் சிக்காத அந்த வந்தியத் தேவனை இறங்கும் போது பிடித்து விடுவோம்'' என்றதும் குதிரை வீரர்கள் உறையூரை நோக்கி விரைந்தனர்.

ஃ ஃ ஃ

உறையூரில் கரையில் இறங்கியவுடன் நேர்ந்த அந்தச் சம்பவத்தை நினைக்கும்போது குந்தவ்வைப் பிராட்டியாருக்கு இன்னும் உடல் சிலிர்க்கிறது. சோழ சாம்ராஜ்யத்தையே மாற்றிய மைக்கும் சக்தி வாய்ந்தவள் என்று நாடு கூறும் அவளால் அந்தக் கணம் ஏதும் செய்ய முடியவில்லை.

அந்தக் கணம் என்ன? பத்தாண்டுகள் கழித்தும் ஏதும் செய்யமுடியவில்லையே! வெப்பப் பெருமூச்சு விட்டும், நந்தி புரத்துக்கும் காஞ்சிக்கும் தஞ்சைக்கும் சென்று இதய வேதனையை மறக்க முயல்வதையும் தவிர அவளால் வேறு ஏதும் செய்ய இயலவில்லையே?

அந்த அரசப் படகில் அவர்—வல்லவரையர்—அன்று என்ன கம்பீரமாகப் பேசினர்! பண்பாடு விலகாமல் நடந்து கொண்ட அவரது பெருந்தன்மை ஒன்றே போதுமே. அவர் இதயத்தில் சிக்குண்டவளாக நான் இருப் பினும் அரச குடும்பத்து மகள் எனும் மரியாதை மாருது நடந்து கொண்டாரே! அவர் கூறிய சம்பவங்கள் மட்டும் சாதாரணமானவையா? ஆதித்த கரிகாலருடன் அவர் பழ கியதையும், அவர் கண்ட கனவுகளையும், திட்டப்பட்ட திட் டங்களையும் பற்றி அவர் கூறினுரே—அவற்றை இப்போது எண்ணும் போதும் தித்திக்கின்றன. அதன் பிறகு அருள் மொழி வர்மரிடம் அவர் அறிமுகமானவுடன் அவரிடம் தெய்வ நம்பிக்கையே யன்றோ அவர் வைத்து விட்டார். அதைப் பற்றியெல்லாம் அவர் விடாமல் கூறிவந்தார். இடையில் நாம் கேட்டோம்; 'வாணர் குல வீரரே, இன் னும் உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா, என் சகோதரர் ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்றவர் யாரென்று? அந்த இடத் தில் இருந்தவர்களுள் நீங்கள் ஒருவர் தாமே இப்போது இருக்கிறீர்கள்.'

அவர் கூறிய மறுமொழி: 'தேவி! நீங்கள் கேட்பதில் கேட்காதது ஒன்றும் புதைந்து இருப்பதை நானறிவேன். தங்களிடம் தெளிவுபடுத்த இதுவரை சமயம் எதிர் பார்த்திருந்தேன். அருள்மொழி வர்மரின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு அன்று என்னைப் பற்றி ஏதும் கூருமல் விட்டு விட்டார்கள். இன்று என் மீது ஐயப்பாடுடையவர்கள் இருக்கிருர்கள். முக்கியமாகப் பார்த்திபேந்திர பல்லவன் நான்தான் உண்மைக் குற்றவாளி என்று பகிங்கரமாகக் கூறுகிருன். அதற்குச் சாட்சியாக அவன் உடைவாளைத் தவிர ஓலை யொன்றையும் வைத்துள்ளானும். நான் ஆண்டவனைச் சாட்சியாகக் கூப்பிடுவதைத் தவிர வேறு என்ன செய்ய முடியும்? இன்னொரு பயங்கரப் பொய்யைப் பார்த்திபேந்திரன் சுமத்துகிருன். ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்று விட்டு, அருள்மொழி வர்மரைக் கடல் கடந்து போகச் செய்துவிட்டால் சோழ சாம்ராஜ்யத்தை நானே அடைந்து விடமுடியும் என்ற கபட எண்ணமாம் எனக்கு— '

அப்போது—

குந்தவ்வை கலகலவென நகைத்தாள்.

"ஏன் இருக்கக் கூடாது?" என்ருள்.

வந்தியத் தேவன் திடுக்கிட்டான். "தேவி!" என்று கூறிப் பரபரப்புடன் எழுந்தான்.

முதன் முறையாக அவன் கரங்களைப் பிடித்துக் குந்தவ்வை அமர்த்தினுள். அந்தக் கணத்தில் கோடி சந்திர ஒளி உடலெங்கும் பாய்ந்தது போன்று இருவரும் உணர்ந்தனர்.

அதை இப்போது நினைத்துக் கொண்டாலும் குந்தவ்வையின் உடலிலும் ரோமாஞ்சலி ஏற்படும். அந்த நாள் மீண்டும் எப்போது வரும்? அன்று பேசிய அந்தச் சொற்கள் தாமே கடைசி. மீண்டும் வல்லவரையருடன் பேச முடியுமா?

"எல்லோரும் அப்படித்தானே நினைக்கிருர்கள்; ஆதித்த கரிகாலனை நீங்கள் கொன்றீர்கள்; நான் பக்கபலமாக

இருக்கிறேன் என்ற எண்ணத்தில்! அருள் மொழியை நான் கடல்கடந்து போகச் சொன்னேன். பிறகு என் தந்தை என் சொற்படித்தானே கேட்பார்? சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் பெண்ணொருத்தி இதுவரை அரியணை ஏறியதில்லை. அதற்குப் பதில் உங்களைப் பாவையாகக் கொண்டு நான் ஏன் ஆளக்கூடாது?''

"என்ன பயங்கரமான பழிச் சொல்!''

"சொல்கிறீர்கள்; கேட்கிறீர்கள்; அதை உறுதிப் படுத்தத் திட்டமிடுகிறீர்கள்—ஆனால் நிறைவேற்றி வைக்கத் தடை? சுந்தரசோழர் நம்ப மாட்டாரே!''

குந்தவ்வை இதைக் கூறி வாய் மூடவில்லை; உறையூர் வந்துவிட்டது. அவர்களுடைய பயணத்தின் கடைசிக் கட்டம். இருவரும் ஒன்றாகச் சென்ற அந்த இன்ப நேரத்தின் முடிவு...

புலிக்கொடி தாங்கியிருந்த அந்த வீரர்களில் நடுநாயகமாக விளங்கிய பார்த்திபேந்திர பல்லவன் வந்தியத் தேவனிடம் புலி இலச்சினையைக் காட்டி, ஓலைச் சுருள் ஒன்றை நீட்டினான். பார்த்திபேந்திரனை அலட்சியமாகப் பார்த்தபடி ஓலையைப் பெற்ற வந்தியத்தேவன் திடுக்கிட்டான். அவன் உடலில் பதட்டம் தோன்றியது. அவனது கரங்கள் உடைவாளைத் தொட்டன.

அவனிடமிருந்து ஓலையைப் பெற்ற குந்தவ்வையும் அதைப் படித்தாள். கலங்கா உள்ளம் படைத்த அவளும் நடுங்கினாள். ஓலையில் இருந்தது:

"வீர பாண்டியன் தலைகொண்ட ஆதித்த கரிகாலரைச் சூழ்ச்சிசெய்து கொன்றதற்குத் தகுந்த தடயங்கள் இப்போது கிடைத்துள்ளமையால், மந்திரி மண்டலத்தாரின் கருத்துப்படி வாணகப் பாடி நாட்டு வந்தியத்தேவ வல்லவரையரான உம்மை, குற்றச் சாட்டை விசாரித்துத் தண்டனை யளிக்கச் சிறை பிடித்துத் தஞ்சைச் சிறையில் வைக்க உத்திரவிடுகிறேன். இரண்டாம் பராந்தக சுந்தரசோழ சக்கரவர்த்திகளின் கட்டளைப்படி—உள்படுகருமத் தலைவர்.''

மூன்று ஆண்டுக்கு முன்பிருந்த வந்தியத் தேவனு யிருந்திருந்தால் இதுவரை உடைவாளில் வைத்த கரத்தை அப்படியே வைத்திருக்க மாட்டான். ஆனுல், ஏனே அவன் படபடப்பை அடக்கிக் கொண்டான்.

சுந்தர சோழ மன்னரின் கட்டளை...

அந்தக் கட்டளை உறையூரில்தானு நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்? உயர் நண்பரைக் கொன்றவரைப் பற்றிய தட யங்களை அறிய வந்த இடத்திலா சிறைப்பட வேண்டும். வந்தியத் தேவனை இரு வீரர்கள் பிடிக்க வந்தனர்; அவர் களைக் கையமர்த்தி, சாதுப்பிள்ளை போல் பின் தொடர்ந் தான். அவன் ஒருமுறைகூடக் குந்தவ்வைத் தேவியாரின் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

சோழ சாம்ராஜ்யத்தை ஆட்டிப்படைக்கும் கோமகள் என்று எல்லோரும் வருணிக்கும் குந்தவ்வை செய்வதறி யாது நின்றுள்.

அருள்மொழி வர்மரைச் சிறந்த வீரராகவும், அறிவாளி யாகவும் வளர்த்த சோழர் குலக்கொடி சிலையென நின்றுள்.

வீரர்களைச் செல்லுமாறு சைகை காட்டிய பார்த்திர பேந்திர பல்லவன் வெற்றிப் புன்னகை உதிர்த்தவண்ணம், தொண்டையைக் கனைத்த வண்ணம் "தேவி" என்றுன்.

பெண் புலியின் சீற்றமென விழித்து நோக்கிய குந் தவ்வை விரைந்து சென்று மீண்டும் படகில் ஏறிக் கொண் டாள். "படகைத் திருப்பிக் குடந்தைக்குச் செலுத்து" என்று கர்ஜித்தாள்.

ஃ ஃ ஃ

"இது என்ன அறியாயம்!" என்று குந்தவ்வை பழைய சம்பவத்தை எண்ணி வாய்விட்டுக் கூவிவிட்டாள். அந்தச் சமயம் யாரோ அங்கு வரும் காலடி அரவம் கேட் டது. மங்கிய நிலவொளியில் கம்பீரமான ஓர் உருவம் நின்று கொண்டிருந்தது.

குந்தவ்வை திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்றுள். யார் வந் திருப்பது? வாணர்குல வீரர் வந்தியத் தேவரா? பத்

தாண்டுகளாக எவரது விடுதலைக்காகப் பாடுபடுகிறேமோ அவர் விடுதலையடைந்து விட்டாரா?

'இல்லை! அவரில்லை. அவர் தஞ்சை பாதாளச் சிறையிலன்றே வாடுகிருர்!

'என் இளைய சகோதரர் அருள் மொழியா? நாடு நகரமெல்லாம் பேசிக் கொள்கிறது அருள் மொழி வர்மர் கடல் கடந்த நாடுகளிலிருந்து திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கிருர் என்று. நாகைப்பட்டினத்துத் துறைமுகத்தில் அவர் வருகையைத் தினந்தோறும் எதிர்பார்க்கிருர்களாம்; வானதியும் அதற்காகத்தானே விரைந்திருக்கிருள்! நானும் கூடத்தான் என் இளவலை வரவேற்கச் சென்றிருக்க வேண்டும். செல்ல வில்லை! இது வரை நான் அனுப்பிய ஓலைகளுக்கு மதிப்பு வைக்காத அவனை நான் ஏன் சென்று வரவேற்க வேண்டும்? வல்லவரையர் வந்தியத் தேவரைச் சூழ்ச்சி செய்து பாதாளச் சிறையில் தள்ளி விட்டார்கள் என்ற செய்தியை நான் அறிவித்துப் பத்தாண்டுகள் ஆகியும் ஏனென்று. கேளாத, நான் வளர்த்த இளவல் வருகிருன்!—வந்து விட்டுப் போகட்டுமே. ஆனல், ஆனல்—நாகைப்பட்டினத்துக்கு நான் வரவில்லை என்பதை அறிந்த அருள்மொழி கரை சேர்ந்ததும் என்னைக் காண விரைந்து இங்கு வந்துவிட்டானே?

'இல்லை – இல்லை. அருள் மொழியின் கண் கவர் தோற்றமெங்கே! அருள்மொழியின் நிழல்கூட அன்றே எழிலுற விளங்கும்.

'பின் யார்? பல் வரிசை தெரிய நகைத்து நிற்பது ஆதித்த கரிகாலனின் ஆவியோ?'

"யாரது?"—குந்தவ்வை நெஞ்சிலிருந்து சொல்லை வரவழைத்துக் கூவினள்.

நிலவு பட்டு அதனல் தூணின் நீண்ட நிழல் விழுந்த பகுதியில் நின்றிருந்த அந்த உருவம் 'ஹோஹோ' என நகைத்தது.

"தேவி, நான்தான்!" என்றது.

அத்தியாயம் 2

ஓலே மாறியது

“தேவி நான்தான்!” என்ற குரல் குந்தவ்வையின் செவிகளில் வீழ்ந்தவுடன் அவள் உள்ளத்தே ஒரு கணத்தில் எழுந்த பரபரப்பு அடங்கியது. உருவத்தை இன்னுர் என அறிந்துகொள்ளும் திறமைகூடத் தன்னிடமிருந்து போய் விட்டதோ என அவள் எண்ணினுள்.

“தேவி! என்னே மன்னித்துவிடுங்கள். அமைதியாக வீற்றிருந்து நிலவின் எழிலேப் பருகிக்கொண்டிருக்கும் நேரத்தே நான் வந்து இடையூறு விளேவித்ததற்கு மன் னித்து விடுங்கள்..” என்று கூறிய பார்த்திபேந்திர பல்ல வன் நிலவொளியில் தன் முகம் தெள்ளெனத் தெரியும் வண்ணம் இளேய பிராட்டியார் குந்தவ்வை தேவியின் முன் வந்து நின்ருன்.

அண்மையில் பார்த்திபேந்திர பல்லவனே அவள் சந் தித்தது கிடையாது. பத்தாண்டு காலத்தில் காஞ்சி மாளிகையில் தங்கியிருந்தபொழுதில் ஓரிரு முறை அவன் குந்தவ்வையைச் சந்திக்க முயன்றிருக்கிருன். அதற்கு முன்னர் காஞ்சி மாளிகைக்கு அவன் வராத நாளே கிடையாது. முன்பைவிட இப்போது அவன் தோற்றத் தில் சிறு மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் குந்தவ்வை தேவியார் ஏன் அவனே ஒரு முறைக்கு இரு முறை ஊடுருவிப் பார்த்திருக்கவேண்டும்? சதா ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கும் அந்தக் கூர்மையான கண்களில் கூடச் சற்று பழுப்பு நிறமேறி, அளவில் குறைந்து காணப் பட்டது. இளமையின் செழுமையைப் பறைசாற்றிக்கொண் டிருந்த கன்னப் பிரதேசங்களில் பளபளப்பு குறைந்துதான் காணப்பட்டது.

சாதாரண நாட்களிலே உமிழ்ந்து கொப்பளிக்கும் தீப் பிழம்புடன் கூடிய அவனது கண் நோக்கினைக் காண விரும்பாது தலை குனிந்துகொள்ளும் குந்தவ்வை தேவியார் இப்பொழுது அவன் தோற்றத்தைக் கூடக் காண விரும்ப வில்லை.

"தேவி வானத்து முழுமதியை நோக்கியவண்ண மிருந்த தங்களை நான் வந்து கலைத்து நிலம் நோக்கச் செய்து விட்டேனே?" என்று கேட்டுப் பார்த்திபேந்திரன் அந்த இடத்தே நிலவிய மௌனத்தைப் போக்க விரும்பி, அதே சமயம் குந்தவ்வையுடன் தொடர்ந்து பேச வாய்ப்பு ஏற்படுத் திக் கொள்ளவும் முயன்றான்.

குந்தவ்வை மெல்ல நகுதல் செய்தாள்.

"ஆம்! என் அமைதியைக் கலைத்துத்தான்விட்டீர்கள். எப்படி அதை அறிந்தீர்கள்? பல்லவ அரசகுமாரர்கள் மனோதத்துவ ஆராய்ச்சிலும் வல்லவர்கள் போலும்! நான் உள்ளத்தே நினைத்ததை அப்படியே சொல்லிவிட்டீர்களே!' என்று குந்தவ்வை கூறினாள். அவளது குரலில் அலட்சிய பாவம் இருந்தது.

குந்தவ்வை தன் செவ்விதழ்களைத் திறந்து உரையாடு வதைப் பார்த்திபேந்திரன் எதிர்பார்த்தது உண்மையே. ஆனால் இப்படிச் சொல்லால் கணை விடுப்பாள் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

"தேவி, மன்னிக்க வேண்டும். இந்த நேரத்தில் தங்களை வந்து நான் தொந்தரவு செய்திருக்கக்கூடாது. தாங்கள் எத்தகைய சிந்தனையில் மூழ்கியிருக்கிறீர்கள் என் பதை நான் அறிவேன். அரண்மனையில் கீழ்க் கூடத்தில் தங்கள் பாட்டியார் ராஜமாதா கல்யாணி தேவியார் அமர்ந் திருக்கிறார். அவர் கூறினார், நீங்கள் அருள்மொழியை எண் ணிய வண்ணம் வீற்றிருக்கிறீர்கள் என்று. தங்கள் இளவ லிடமிருந்து கிடைத்த செய்தியைக் கொண்டு நேரே நாகைப்பட்டினத்தினின்று வருபவனாதலால் தங்களிடம்

செய்தி ஓலையைக் கொடுப்பதில் ஒரு கனம் கூடத் தாமதிக்கக் கூடாது என ஓடோடி மேன்மாடம் வந்தேன். அந்தரங்க நேரத்தில் அமைதியான வேளையில் தொந்தரவு செய்வது முறையல்லவென்றாலும் எனக்கு அது புதிதன்றே. தாங்களே அறிவீர்கள், பல முக்கியமான செய்திகளை நான் கொண்டு வந்த போதெல்லாம் தாங்களும் அரச குடும்பத்தினரும் அந்தரங்கமாக உரையாடிக் கொண்டிருந்திருக்கிறீர்கள் என்று. நான் சோழ குடும்பத்து அரச குமாரனாகப் பிறக்க வில்லையே யொழிய, உங்கள் குடும்பத்தாருள் ஒருவனாக மாறத்தானே துடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்? சோழர் படை யில் சாதாரண ஒரு வீரனாக மாறினாலும் போதும்—சோழ வம்சாவளியில் என் பெயரும் சேர்வது ஒன்றே போதும் என்றல்லவா எண்ணி ஏங்குகிறேன்—''

குந்தவ்வை பிராட்டியாரின் செவிகளில் இச்சொற்கள் வீழ்ந்தன. அவை அவளது இதயத்தில் பழைய ஏடுகளைப் புரட்டின. ஒவ்வொரு சொல்லும் அவளது மன அரங்கில் புதுவகைக் கூத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தன. அந்த இடத்தை விட்டு அவள் மெல்ல நகர்ந்து, மாடத்துக் கைப் பிடிச் சுவரருகே சென்று தோட்டத்தை நோக்கிய வண் ணம் நின்றாள். பிறகு சட்டெனத் திரும்பி, ''பல்லவக் குல அரசகுமாரரே! இதுவரை தங்களைப் பெரும் வீரர் என்று மட்டும் எண்ணியிருந்தேன். சாளுக்கிய புலிகேசினை ஓட ஓட விரட்டிய நரசிம்மவர்மனின் வழி வந்த வீரர் என்று மட்டும்தான் எண்ணியிருந்தேன். சிறுவயதிலேயே பட்ட மேற்று மாற்றார்க்குக் கூற்றமெனத் திகழ்ந்த நந்திவர்ம அர சரின் குலத்துதித்தவர் என்று மட்டும் தான் எண்ணி னேன். நீங்கள் கவிதை பேசுகிறீர்கள், அரசகுமாரரே கவிதை பேசுகிறீர்கள்! உடைவாளை எடுத்துப் போட்டு விட்டு எழுத்தாணியைக் கைக் கொண்டு காவியம் எழு தும்''.. இவற்றைக் கூறும்போது அவளுள்ளத்தே கோப மிருந்தாலும் உதட்டிலே மெல்லிய நகையை வரவழைத்துக் கொண்டாள்.

நிலவில் தேவியாரின் உதடுகளில் நெளிந்த புன்னகையை வெண்ணிலவில் மலர்ந்த மெல்லரும்பு என எண்ணிப் போதை கொண்ட பார்த்திபேந்திரன், ''தேவி, என்ன அப்படிக் கூறிவிட்டீர்கள்! பல்லவ மரபினர் புஜபல பராக் கிரமசாலிகள் மட்டும் அல்லர்; அவர்கள் சிறந்த அறிஞர்களும் கூட; மகேந்திர பல்லவ சக்கரவர்த்தியின் மத்த விலாச நாடகத்தை நீங்கள் அறிந்ததில்லையா? ராஜசிம்மரும் நந்தி வர்மரும் காவிய அழகு பெரிதும் உணர்ந்தவர்களாயிற்றே... நானும் அப்படித்தான். எழுத்தாணியும் உடைவாளும் என்னிரு கரங்களின் அணிகலன்கள். போர்க்காலத்தே வாளைச் சுழற்றுவேன்; போரற்றபோது கவிதை எழுதுவேன்... அதுவும் காதல் கவிதை!'' இதைக் கூறிவிட்டு 'கடகட'வென நகைத் தான். 'ஹோஹோ' வெனச் சிரித்தான். சட்டென்று சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டான்.

அந்த ஆண் சிங்கத்திற்கும் சிறிது வெட்கம் வந்து விட்டது. அதை மாற்ற விரும்பி, '''அந்த ஆசை—அந்தக் கலைத்திறன் யாவும் சோழர் குலச் சேர்க்கையால் வந்த விளைவு தான். தேவி! தங்கள் சகோதரர் ஆதித்த கரிகாலர் எனக்கு வாளெடுத்துச் சுழற்றக் கற்றுக் கொடுத்தார்; அவருடன் போர்க்களங்களுக்குச் சென்றேன். வீரபாண்டியனை எதிர்த் துப் போரிட்டபோது எங்களிருவருக்கும் என்ன வயதிருக்கும் என்பதைத் தேவி நீங்களே அறிவீர்கள். சிங்கக் குட்டிபோல் ஆதித்த கரிகாலர் போர்க்களத்தே வாளைச் சுழற்றினார். நான் மட்டும் சளைத்தேனா? என் வாள் சுழலும்போது எதிரியின் தலைகள் பந்துபோல் உருண்டன. அப்பொழுதெல்லாம் சதா போர் நினைவுதான். ஈழத்தில் தங்கள் இளையவர் அருள்மொழி வர்மரை முதன் முதல் சந்தித்ததினின்று போர் நினைவோடு சிறிது கலை நினைவும் என் உள்ளத்தே கலந்தது. சோழ சாம்ராஜ்யப் பெரும்படைத் தலைவனாக நான் இப்போது இருந்தாலும் என் எண்ணமெல்லாம் கவிதை எழுதுவதே...''

பார்த்திபேந்திரன் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டே சென்றான். குந்தவ்வைக்கு மேன் மாடத்தில் இருக்கப்

பிடிக்கவில்லை. மெல்லக் கீழே இறங்கினாள். அவள் தலையில் அணிந்திருந்த ஒற்றைச் செண்பக மலரின் மணத்தை நுகர்ந்த வண்ணம், பார்த்திபேந்திரன் பின் தொடர்தான். சுய பெருமையைப் பேச ஆரம்பித்தால் ஓயாது பேசும் பார்த்திபேந்திரனுக்கு இப்போது நல்லதொரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

அப்பா! எவ்வளவு காலமாக இதுபோன்ற தனிமையான சந்தர்ப்பத்தை அவன் எதிர் நோக்கி யிருக்கிறான். அவன் சிறு வயதாயிருக்கும் போது குந்தவ்வையின் பேரெழில் பற்றிப் பிறர் பேசக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். மதுரையில் பாண்டியனை வென்றுவிட்டு, வாகை சூடி ஆதித்த கரிகாலனோடு தஞ்சைக்குத் திரும்பி வந்தபோது சுந்தரசோழருடன் குந்தவ்வையும் நின்றிருந்தாள். ஒரு கணம் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்திபேந்திரன் குந்தவ்வையை நோக்கினான்.

மெல்ல ஆதித்த கரிகாலனைச் சீண்டி, "அரசே! ஓயாமல் பேசிக் கொள்வீர்களே, 'என் சகோதரி குந்தவ்வை; சகோதரி குந்தவ்வை' என்று; அவர்கள்தானோ இவர்கள்? 'அவள் அழகில் ரதி தோற்றுவிடுவாள்; மேனகை மண்டியிட்டு விடுவாள்; திலோத்தமை தலை குனிந்து விடுவாள்' என்றெல்லாம் பேசுவீர்களே. இவர்கள் தாம் உங்கள் சகோதரியா?" என்று கேட்டான். அவனுக்குத் தெரியும் குந்தவ்வையின் அழகுக்கு இந்த ஈரேழுலகும் இணையில்லையென்று. இருந்தாலும் ஆதித்த கரிகாலரின் வாயைக் கிளறி, அவன் சீற்றத்துடன் பேசுவதை ரசிப்பதில் பெருத்த ஆசை அவனுக்கு.

ஆதித்த கரிகாலர் துள்ளித் திரும்பினார். "என்ன சொன்னீர் பல்லவ வீரரே! எங்கே உங்கள் நாவை நீட்டும்! என் சகோதரியை விட்டே அதை ஒட்ட நறுக்கச் சொல்கிறேன். அழகைப் பற்றி உமக்கு என்ன தெரியும்? அழகு என்பதே என்னவென்று மறந்து இரண்டு தலைமுறையான

குலமன்றே உங்கள் குலம்?'' என்று கூறித் தந்தையின் பக்கம் திரும்பி, ''தந்தையே இந்தப் பல்லவச் சிறுவன் என்ன கூறிவிட்டான், பார்த்தீர்களா? நம் குந் தவ்வைப் பிராட்டியாரின் அழகு ஓர் அழகா என்கிறான். அசட்டுப் பிள்ளை! இந்த அழகற்றவளை உன் தலையில் கட்டவா நான் யோசனை செய்தேன்?'' என்று படபடவெனக் கூறினான்.

அங்கிருந்தோரெல்லாம் 'கொல்'லென நகைத்தனர். குந்தவ்வையும் கலகலவென நகைத்தாள். பார்த்திபேந்திரன் தலை குனிந்து கொண்டான். மீண்டும் குந்தவ்வையைச் சந்தித்து, வேடிக்கையாகத் தான் கூறியதைத் தவறாக எண்ணவேண்டாம் எனக் கேட்டுக் கொள்ளத் துடித்தான். சந்தர்ப்பமே ஏற்படவில்லை. ஆதித்த கரிகாலருடன் காஞ்சிக்குச் செல்ல வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. காஞ்சியிலிருந்து வடஎல்லைப் பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்து வதிலும், ஆதித்த கரிகாலருடன் பல ஊர்களுக்குச் செல் வதிலுமாகக் காலம் கழிந்தது. என்றாலும் அவனுக்குக் குந்தவ்வையின் நினைவு மாறவில்லை.

காஞ்சிப் பொன் மாளிகையில் ஆதித்த கரிகாலருக்குக் குந்தவ்வையிடமிருந்து ஓலை வரும்; அவர் ஓலையைப் பல முறை படிப்பார். செய்தி கூறப்பட்டிருக்கும் விதரணையைப் புகழ்வார். யோசனை கூறப்பட்டிருந்தால், அதன் சிறப்பைப் புகழ்வார்.

''எனக்கு மட்டும் அதிகாரம் இருந்தால் இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யத்தை ..இதை மட்டுமென்ன இமயமலையிலிருந்து தென்கடல் வரையிலுமுள்ள இந்த நாட்டைக் குந்தவ்வைப் பிராட்டிக்கே ஒப்படைத்து விடுவேன்'' என்று கூறுவார். பார்த்திபேந்திரனது மெய் சிலிர்க்கும். தான் இதயத்தில் ஏற்றிய தேவி சாதாரணமானவளல்லள்; தன் வருங்காலம் மகோந்நதமானது என்று எண்ணுவான். அதற்குத் தூபம் போடும் வகையில் ஆதித்த கரிகாலரும் உல்லாசமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், ''பல்லவ சாம்ராஜ்யம்

என்ன. சாமான்யமானதா? இதோ நான் வீற்றிருக்கிறேனே இந்தப் பூமியில்தானே மாவீரர் நரசிம்ம வர்மர் அரசாண்டார். ஆ! அவர்கள் பெருமை கேட்க என் உள்ளம் பூரிக்கிறது. பார்த்திபேந்திரரே உங்கள் சாம்ராஜ்யத்தை நாங்கள் கவர்ந்தது மிகத் தவறுதான். என் தந்தைக்குப் பிறகு நான்தான் சோழ சாம்ராஜ்ய அரசர். பட்டாபிஷேக தினத்தன்று நான் என்ன செய்வேன் தெரியுமா...?''என்கிறார்!

அப்பொழுது அங்கு வந்துகொண்டிருந்த வந்தியத்தேவன், ''தெரியுமே! சிங்காசனத்தில் போய் ஜாம் ஜாம் என்று உட்கார்ந்துகொள்வீர்கள்!'' என்றான்.

பார்த்திபேந்திரன் மிகச் சீற்றத்துடன் திரும்பி, ''ஆமாம் உன்னைப் போன்ற நாடற்றவர்கள்தாம் அவசர அவசரமாக ஓடோடிப் போய் உட்கார்ந்து கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்வார்கள். அரசர் என்ன கூறுகிறார் என்பதைத்தான் கேளேன்'' என்று கூறவும், ''கேட்கிறேன், கேட்கிறேன்! மகாமகா மகா பல்லவ சாம்ராஜ்யாதிபதியே! நாட்டை இரு கைகளாலும் அணைத்துக்கொண்டிருக்கும் இளவரசரே! அப்படியே கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன்'' என்று கூறி முகத்தை ஒரு விதமாகக் கோணிக்கொண்டு வந்தியத்தேவன் சீறினான்.

கிட்டத்தட்ட சமவயதினரான இருவரும் ஆதித்த கரிகாலரை விட்டு நொடி நேரமும் பிரிவதில்லை. ஆனால் இருவரும் சிறு விஷயங்களுக்கெல்லாம் தர்க்கம் செய்வார்கள். ஒருவரை ஒருவர் ஏசிக்கொள்வார்கள். வார்த்தைகளில் சிலேடை வைத்துப் பேசுவார்கள். அடிக்கடி ஆதித்த கரிகாலர் தலையிட்டுத் தடுக்கவேண்டியிருக்கும். இப்போதும் ஆதித்த கரிகாலர் இருவரையும் சமாதானப்படுத்திவிட்டு ''நான் அரியணை ஏறியவுடன் முதலில் தென் பெண்ணைக்கு வடக்கே இருக்கும் நாட்டை மீண்டும் பல்லவ மரபினருக்குத் தந்துவிடப் போகிறேன். பார்த்திபேந்திரனுக்கு மீண்டும் முடிசூட்டப் போகிறேன். அப்போது சோழ சாம்ராஜ்யத்திற்கு இணையாகப் பல்லவ சாம்ராஜ்யம் இருக்கும்.

ஆனுல், இந்தப் பார்த்திபேந்திரனை நம்பக்கூடாது! சமயம் பார்த்துச் சோழ சாம்ராஜ்யத்தை விழுங்கிவிடுவான். அதனுல் இவனுக்குச் சரியான 'மேல் அதிகாரி'யை ஏற்படுத்த வேண்டும். அதற்கு என் சகோதரி குந்தவ்வைதேவிதான் ஏற்றவர்...'' என்று கூறினுர்.

பார்த்திபேந்திரனுக்கு அந்தக் கணம் உடல் பூமியிலேயே இல்லை. மெல்ல மெல்ல அவன் காற்றிலே பறக்கிருன். கானகத்திலே மயிலூர்தியிலே அமர்ந்து விர்ரெனப் பறக்கிருன். நேரே நந்திபுரத்திற்குச் செல்கிருன். நந்திபுரத்து அரண்மனைத் தோட்டத்து வாவியுள் ஆம்பல் வாய் கூம்பிய அந்த நேரத்தே, குந்தவ்வை தேவியார் வாவிக்கரையிலமர்ந்து தாமரை மலரொன்றைப் பறித்துச் சூடிக்கொண்டிருக்கிருள். வழியிலே ஒரு செங்குமுத மெல்லரும்பைப் பார்த்திபேந்திரன் தண்டுடன் பறித்து வந்திருக்கிருன். அவளைத் திகைக்கவைக்க எண்ணிப் பின்புறமாக வந்து அம்மலரரும்பை மெல்ல நீட்டுகிருன். குந்தவ்வை திடுக்கிட்டுத் திரும்பும் முன்னர் அப்பொழுது மற்ருேர் உருவம் தன் கரங்களிலே மலர்ந்த செங்குமுத மலரை வைத்திருக்கிறது. மலரா மெல்லரும்பைவிட மலர்ந்த செவ்வல்லி அவளைக் கவர்கின்றது. குந்தவ்வை அதைக் கரம் நீட்டிப் பெறுகிருள்! இதைக் கண்ட பார்த்திபேந்திரன் உள்ளம் துடிக்கிருன். அவனுக்குப் போட்டியாக...! சே! என்ன ஏமாற்றம்......

அதற்குப் பிறகு எத்தனை ஆண்டுகள் காத்திருப்பது! தேவியாரைச் சந்திக்க வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டாலும், அவை அவன் உள்ளம் அறிய முடியாச் சந்தர்ப்பங்களாயின. இந்த வாணர்குல வீரன் மட்டும் இல்லாவிட்டால் என் இதயத் தாபம் எப்போதோ தீர்ந்திருக்குமே? அவன் மட்டும் தாஞு எனக்கு எதிராக முளைத்தான்? காலமும் சந்தர்ப்பமும் அப்படியே யன்ருே சதிசெய்கின்றன. இல்லாவிட்டால் அன்று ஆதித்த கரிகாலர் தன் சகோதரிக்கு ஓலை எழுதி வந்தியத் தேவனிடம் கொடுத்தனுப்புவாரா? தஞ்சை

யிலுள்ள தன் சகோதரியிடம் மட்டும் சேர்க்க வேண்டும் என்று வந்தியத்தேவனைத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பாரா? "இந்த ஓலை மிக முக்கியமானது. என் சதோதரி குந்தவ்வைப் பிராட்டியார் கரங்களுக்கு இது போய்ச் சேரவேண்டும். வழியில் எத்தனையோ இடையூறுகள் வரும். நாட்டிலே இப்பொழுது என்னென்னவோ கேள்விப்படுகிறேன். வழியிலே வலுச் சண்டைக்கு எவரிடமும் போய்விடாதே. வலுச் சண்டை மட்டுமன்று; வரக்கூடிய சண்டையைக் கூட விட்டுவிடவேண்டும். 'உன் வாள் திறமையை அங்குக் காட்டாதே. உன் திறமை எனக்குத் தெரியும்' என்று அவர் இவ்வளவு உபதேசங்கள் செய்து வந்தியத்தேவனை அனுப்பினரே, வந்தியத் தேவனைவிட என்னிடம்தானே ஆதித்த கரிகாலருக்கு மதிப்பு அதிகம். என்னை யன்றோ அவர் அனுப்பியிருக்க வேண்டும். அந்த வாணர் குலத்தான் என்ன கூறி மயக்கினனே? எனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய அந்தப் பணி அவனுக்குக் கிடைத்தது. ஆதித்த கரிகாலர் தவருன ஆளை அந்தக் காரியத்திற்குத் தேர்ந்தெடுத்தார். அந்த வாணர் குல அசட்டுப் பிள்ளை அந்த ரகசிய ஓலையைப் பழுவேட்டரையரிடம் சிக்குமாறு செய்தான்! ஓலை போனல் என்ன? குந்தவ்வைப் பிராட்டியார் வாணர்குல வந்தியத் தேவனைப் பெரிதும் நம்பும் சந்தர்ப்பமல்லவா ஏற்பட்டு விட்டது? எனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை வாணர்குல வீரன் அன்றோ தட்டிக்கொண்டு போய் விட்டான்—

அதற்குப்பிறகு இதுகாறும் கிடைக்காத சந்தர்ப்பம் இப்போது காஞ்சி மாளிகையில் கிடைத்ததென்ருல் பார்த்திபேந்திரன் சுலபமாக நழுவவிடுவானு? அவனுக்குத் தெரியும், குந்தவ்வைத் தேவியாருக்குத் தன் பேரில் அடங்காக் கோபம் இருக்குமென்று. சோழ சாம்ராஜ்ய சேனுதிபதி பதவி தனக்குக் கிடைத்தவுடன் முதன் முதல் செய்த காரியம் வந்தியத்தேவன் பேரிலுள்ள கொலைக் குற்றச் சாட்டை நிரூபித்து, அவனைச் சிறைப் பிடித்ததே. அதற்

காகக் குந்தவ்வைப் பிராட்டியாருக்கு கோபம் இருக்கலாம். நிலையை விளக்கித் தேவியார் மனம் மாறும்படிக் கனிவாகப் பேசினுல், தன் இதயத்தைத் திறந்து தேவியாரிடம் பேசினுல், நிச்சயம் தேவியார் தன்னை ஏற்றுக் கொள்வார் —

குந்தவ்வையும் ஏதோ சிந்தித்த வண்ணம் சென்ருள், சிந்திப்பது ஒன்றே இப்போது அவள் தொழில் என்ருலும். இப்போது அவள் சித்தித்தது பார்த்திபேந்திரனுடன் முகங் கொடுத்துப் பேசலாமா கூடாதா என்பதே. சுலபமாக அவனை அலட்சியப் படுத்திவிடலாம்; யாருடைய உத்தரவைக் கொண்டு அந்தப்புரத்துள் நுழைந்தார் என்று கேள்வி கேட்டுத் திணற அடிக்கலாம். பணியாட்களை அழைத்து அவர்கள் முன்னிலையில் பார்த்திபேந்திரனைக் கடிந்து பேசி அவமானப்படுத்தலாம்; இன்னும் இன்னும் தன் இதய ஆத்திரம் தீரச் சுடுசொற்களால் சுட்டு எரிக்கலாம். எல்லாவற்றையும் விடப் பேசாமல் மௌனமாக இருந்து அவனை வாய் நோகுமளவுக்குப் பேச வைத்து வேடிக்கை பார்த்து, வெட்கித் தலைகுனிந்து செல்லுமாறு செய்து அனுப்பலாம்.

குந்தவ்வை அவ்வாறெல்லாம் செய்ய விரும்பவில்லை. அரண்மனையில் அப்போது எவரும் இல்லாத சமயம். பார்த்திபேந்திரரிடம் தான் கேட்க வேண்டியதைக் கேட்கலாம், சீற்றத்தை விட்டு சினத்தை விட்டுப் பேசிப் பார்த்திபேந்திரரிடம் அந்த ரகசியத்தைக் கேட்டறியலாம். வந்தியத்தேவரைச் சிறையிலிடத் தூண்டியவர் எவர் என்பதைப் பேச்சின் மூலம் அறியலாம். ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்றதாக வந்தியத்தேவர் மீது பழி சுமத்தியவருள் முதன்மையானவர் பார்த்திபேந்திரராதலால், அவருடைய எண்ணம் —மறைந்திருக்கும் எண்ணம்—யாதென்று அறியலாம். இன்னும் அறிய வேண்டியவை ஆயிரமாயிர முள்ளன. அவற்றை அறியக் கூடிய இந்த வாய்ப்பை ஏன் வெறுப்பு உணர்ச்சி மூலம் கெடுக்க விரும்புகிருய் மனமே!

குந்தவ்வை ஒரு முறை பார்த்திபேந்திரனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். மண்டபத்து நடுவே இருந்த மஞ்சத்தே வந்து அமர்ந்தாள். ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் அவ்வளவாக அறிய முடியாத அளவு வெளிச்சத்தையே அங்கிருந்த விளக்குகள் அளித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த விளக்குகளையும் சுற்றி விட்டில்கள் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. தென் சாளரத்தின் வழியே காற்று விர்ரென்று வீசும்போது அந்த விட்டில்கள் வட்டமிட்டுத் துள்ளின.

பார்த்திபேந்திரன் முகத்தில் ஆர்வமும், ஆவலும், ஆசையும், தன்னுடன் பேசுவதனால் எழும் ஆனந்தமும் ததும்பி நிற்பதைக் கண்டாள் குந்தவ்வை. அவள் உதடுகளில் புன்னகை பிறந்தது. அதில் குறும்புத்தனம் இருந்தது.

"பல்லவகுல இளவரசரே.. இல்லை இல்லை...சோழ சாம்ராஜ்யச் சேனாதிபதியே! தங்கள் மெய்கீர்த்தியைச் சரியான படி நான் கூறவில்லை. வட எல்லைக்கு அரண் போன்றிருந்த ஆதித்த கரிகாலரின் அருமைத் தோழரே! வீரபாண்டியன் தலை கொள்ள உதவி நின்ற வீரரே! என்னைப் பொறுத்தருள வேண்டும். இத்தனை நேரம் தங்களை நிற்கச் சொல்லியே உரையாடிக் கொண்டிருந்து விட்டேன். என்ன இருந்தாலும் பெண்ணன்றோ பொருத்தருள்வீர்! இப்படி உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள்" என்று குந்தவ்வை வாய் திறந்து பேசியதும், பார்த்திபேந்திரனது தலை சுழன்றது.

"தேவி! தேவி! என்ன வார்த்தை கூறினீர்கள்! மன்னிப்பது நானா, நீங்களா? ஒரே வார்த்தையில் என்னை வெட்டி வீழ்த்தி விட்டீர்களே. ஆயிரம் ஆயிரம் சொல் பேசி இனி நான் வெல்வது ஏது? உண்மையில் என்னையன்றோ நீங்கள் மன்னிக்க வேண்டும். காஞ்சி அரண்மனையில் இதுகாறும் தாங்கள் இருந்தீர்களே, உங்களை ஒரு முறையாவது நான் வந்து சந்தித்தேனா? தங்கள் இதயத்தில் எத்தனையோ துயரங்கள் படிந்து கிடக்கின்றன. ஒன்றிற்காவது நான் ஆறுதல் கூறினேனா?"

“ஆகா! சேனுதிபதி, இப்படிப் பேசலாமா? சோழசாம் ராஜ்யத்து மக்களின் துயர் முழுவதையும் துடைத்துக் காக்கவே இருக்கும் நீங்கள் தனிப்பட்ட ஒருத்தியின் துயரை மட்டும்தானு துடைக்காது இருந்திருப்பீர்கள்? எத்தனையோ வேலையிருந்திருக்கும்...”

“ஆம், தேவி! எவ்வளவோ வேலைகள்! ஒவ்வொரு நாளும் புதுப்புதுச் செய்திகள் வந்து என் வேலைப்பளுவை உயர்த்திய வண்ணமிருக்கின்றன; வடக்கே சாளுக்கியர்கள் படைதிரட்டு கிருர்கள்; ஈழத்தில் தொந்தரவு; மேற்கே கொல்லி மலையில் சலசலப்பு...”

“தெற்கிலும் கிழக்கிலும் ஏதும் இல்லை போலும்?”

“ஏனில்லாது! எனது ஒற்றர்கள் அங்கிருந்து செய்தி அனுப்பியவண்ண மிருக்கிருர்கள். ஆதித்த கரிகாலரால் கொலையுண்ட வீரபாண்டியன் மகன் அமரபுஜங்க பாண் டியன் என்ற பெயருடன் எங்கோ காட்டில் ஒளிந்து படை திரட்டிக் கொண்டிருக்கிருனும்....”

“ஓகோ! உங்கள் ஒற்றர்கள் பிரமாத வேலை செய் கிருர்கள். ஆனுல் அவர்களால் கடல் கடந்துபோன அருள் மொழி வர்மரைப் பற்றி மட்டும் செய்தியை அறிய முடிய வில்லை; அல்லவா?”

“இல்லை, இல்லை. மிகவும் சிரமப்பட்டுச் செய்தி சேகரித்து விட்டேன். உங்கள் இளைய சகோதரர்...சோழ சாம்ராஜ் யத்து இளவரசர்...நாடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கிருர் என்ற செய்தி எனக்குத்தான் முதலில் எட்டியது!”

“அப்படியா? மெச்சுகிறேன் ஒற்றர் படைத் திற மையை. வெளிநாட்டுச் செய்தியை அவ்வளவு எளிதில் அறியவைக்கும் ஒற்றர் படையாளர்கள் அருள் மொழிக்கு மட்டும் இந்த நாட்டுச் செய்தியை அறிய வைக்க முடியா தது வியப்புத் தானே!” குந்தவ்வை சற்று அழுத்தனமான குரலில் கூறினுள்.

பார்த்திபேந்திரன் திடுக்கிட்டான். பேச்சின் திசை மாறிப்போவது அறிந்து வருந்தினான்.

"எதைக் கூறுகிறீர்கள் தேவி?"

"எதையென்று புரிந்து கொள்ளப் படைத் தலைவரால் இயலவில்லையா? உண்மையைக் கூறும் பார்த்திபேந்திரரே! இந்த நாட்டுச் செய்தி எள்ளளவையேனும் என் இளையவன் அறிவானா? பத்தாண்டுக் காலமாக அவன் எந்த நாட்டில் இருக்கிறான் என்பதையாவது தாங்கள் அறிய முற்பட்டீர் களா? அப்படி அவன் அறிந்திருந்தால், இந்த நாட்டுக்கு நேர்ந்த இரண்டுதுயரகரமான செய்திகளை அவன் அறிந்திருந் தால், தாய்நாடு நோக்கி அவன் ஓடோடி வாராது இருந் திருப்பானா? அப்படி அவன் வருவதற்கான வாய்ப்பு இல்லா விடினும் செய்தியாவது அனுப்பியிருக்க மாட்டானா?" குந்தவ் வையின் குரலில் வேகம் படிப்படியாகத் தணிந்தது; சீற்றத் திலும் துயரம் கலந்திருந்தது.

பார்த்திபேந்திரன் கீழ் உதட்டைக் கடித்துக் கொண் டான். 'நாம் வந்தது இத்தகைய வார்த்தைகளைப் பிராட்டி யாரிடமிருந்து கேட்கவா? கோபம் தணிக்க வந்த இடத்தில் அதற்குத் தூபம் போட்டு வளர்த்து விட்டோமே!'

"தேவி! என்ன இப்படியெல்லாம் கூறுகிறீர்கள். இந்த நாடு தங்களுடையது, இந்த நாட்டு அரியணையில் தாங்கள் அமர்ந்து செங்கோலோச்சவில்லையே தவிர, சோழ நாட்டு மக்களது இதய அரியணையில் வீற்றிருக்கிறீர்கள். தங்கள் சிறிய தகப்பனும் சோழ மண்டலேசுவரருமான மதுராந்தக சோழ தேவருக்கு மட்டும் தங்கள்மீதுள்ள அன்பு குறைவா? அவருக்கு அரியணை தந்ததே தாங்கள் தாமே! அப்படியிருக் கும்போது இந்தநாட்டுச்செய்திகள் தங்கள் இளவலை எட்டா மல் தடுக்க எவரால் முடியும்? என்ன சொல் சொல்லிவிட்டீர் கள், தேவியாரே! அப்படியெல்லாம் நினைத்துக் கொண் டிருப்பீர்கள்—அயல் நாட்டினின்று அருள்மொழி வர்மர்

திரும்பி வரும்போது அத்தகைய எண்ணத்தை அவருக்குத் தெரிவித்து அவர் மனம் கொதித்தெழச் செய்வீர்கள் என்ற சந்தேகத்தால்தான் நான் ஓடோடி வந்தேன், தங்கள் தப் பெண்ணம் போக்க ..''

குந்தவ்வைக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. பார்த்தி பேந்திரன் சமத்காரமாகப் பேசக் கற்றுக் கொண்டு விட்டது அறிய அவளுக்கு வியப்பே. சாதுர்யமான பேச்சோ, அல்லது ஒருவேளை உள்ளது உள்ளபடியே பேசும் பழைய அசட்டுத் தனம் தானோ...

''அரசகுமாரரே! நன்று பேசுகிறீர்கள். என்னை உயரப் புகழ்வதற்கு என்ன பிரதிபலன் செய்யப் போகிறேன்? செய் வேன், செய்வேன்! பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தை மீட்டுத் தங்க ளுக்கு அளிக்கும் பணியை நான் மேற்கொண்டிருக்கிறேன். ஆதித்த கரிகாலரின் ஆசை அதுதானே? சிறிய தகப்பனர் மதுராந்தக சோழதேவர் ஏன் இன்னும் மௌனமாக இருக் கிறார்? உரிமையைப் பற்றி அவரிடம் தாங்கள் கேட்க வில்லையா? பல்லவ சாம்ராஜ்ய மன்னராக வேண்டி தாங்கள் சோழர் படைகளுக்குத் தலைவராவதா? தங்கள் உரிமையை எப்போது அடையப்போகிறீர்கள்?''—குந்தவ்வை வெகு சாமர்த்தியமாகக் கேட்டுப் பார்த்திபேந்திரனை ஒரே கணத் தில் நிலை தடுமாறச் செய்து விட்டாள்.

பார்த்திபேந்திரன் எழுந்து நின்று, ''தேவி! தங்கள் சகோதரரின் அந்த எண்ணம் தங்களுக்கும் தெரியுமா? அற்ப ஆயுளில் அந்த மாவீரர் மாண்டிருக்காவிடில் நிச்சயம் நான் பல்லவ மண்டலாதிபதியாகியிருப்பேன். அது மட்டுமா? என்னைக் கட்டிக் காக்க மேலதிகாரியாகத் தாங்களும் வந்திருப்பீர்கள். பல்லவ மண்டலத்துக்கு மட்டுமா நான் அரசராயிருப்பேன்? எவரும் அடைய முடியா சுவர்க்கப் பேரின்ப சாம்ராஜ்யத்து அரசனாக நான்...''

''அரசகுமாரரே! இவ்வளவு எண்ணத்தை அடக்கி வைத்துக்கொண்டு அதை நிறைவேற்ற முயலாமல் வெறும்

படைத் தலைவர் பதவி வகித்துக் காலத்தைக் கழித்து வந்தால் தங்கள் எண்ணம் ஈடேறுவது எப்போது?''—குந்தவ்வை எழுந்து சென்று தீபத்துத் திரியைத் தூண்டிவிட்டு வந்தாள். அந்தக் கூடம் முன்னர் எப்போதையும்விட அதிகப் பிரகாச மாகியது. பார்த்திபேந்திரன் முகம் எத்தனையோ ஆண்டு களுக்கு முன்னர் இழந்த ஒளியை மீண்டும் பெற்றது. திட்ட மிட்டுச் செயலில் வெற்றிபெற்று வந்த குந்தவ்வையின் கண்கள் மீண்டும் ஒளி பெற்றன.

"தேவி! தங்கள் இதயம் எத்தகைய மென்மையானது! தங்கள் உள்ளக் கிடக்கையை அறியாது இதுவரை நான் சிறு மதிச் சூழ்ச்சியிலேயே சிக்கிக் கிடந்தேனே? போகட்டும்; இன்று தெளிவு பெற்றேன். அருள்மொழி வர்மர் நாகைப் பட்டினத்துக்கு வந்து சேர்வதற்குள் என் நெஞ்சக் கபாடம் திறந்து காட்டவே இங்கு வந்தேன். அதற்கு உறுதுணை யாகத் தங்கள் இளையவர் அருள்மொழிவர்மரின் செய்தி ஓலை சுமந்து வந்தேன். தங்கள் இதயம் இன்பமடைய அந்த ஓலை யுடன் என் சொல்லும் சேரும் என்ற நம்பிக்கையுடன் வந் தேன். என் நெடுநாளைய எண்ணத்தை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் வருங்காலம் சிறப்படையும் எனும் திடச் சிந்தையுடன் வந்தேனே.''

குந்தவ்வை நீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள். அந்தப் பெரு மூச்சு காலத்தைக் கணித்துக் கூறுவதாக இருந்தது. சென்று போன சம்பவங்களின் மணத்தைப் பரப்பும் காற்ருக அமைந் தது. ஒரு கணம் அவளுக்குப் பார்த்திபேந்திரன் பேரில் அடங்காக் கோபம் பிறந்தது.

'அன்று உறையூரில் வாணர் குல வீரர் வந்தியத் தேவருடன் காவிரி நதியினின்று கரை இறங்கியவுடன் கூற்றுவனின் தூதர்போல் வந்து நின்ருரே, அப்போது இந்தக் கனிவான சொற்கள் எங்குப் போயின? சோழ சாம் ராஜ்யராணியாம் நான். என்னைக் கேட்டுத்தானே வந்தியத்

தேவரை சிறைப்படுத்தினர்கள்? ஆளுங்கணத்தாரும், ஐம் பேராயத்தாரும் வந்தியத் தேவரை விசாரணை செய்யும் போது என்னைக்கூட அழைக்கவில்லையே! ஹூம்! அவர்கள் என்ன செய்வர்? என் தந்தையே கட்டளையிட்டு, கொலைக் குற்றத்திற்காக வந்தியத் தேவரைச் சிறை செய்யச் சொல்லியிருக்கும்போது அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? சிற்றப்பா...அரசர் மதுராந்தகர்தாம் என்ன செய்வார்?... ஆனால் விழியிலே நஞ்சைத் தேக்கி வைத்திருக்கும் பார்த்தி பேந்திர பல்லவர் தன் வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு விட்டார். வாணர் குல வீரர் வந்தியத் தேவர் ஒருவர் தாம் அவருக்குப் போட்டியாக இருந்தார்; அவரை நாட்டி னின்றே ஒழித்துவிடத் திட்டம் தீட்டினர்; வெற்றியடைந் தார். அத்தகையவர் இன்று வந்து நடிக்கிறார். சாம்ராஜ்ய மென்கிறார்—ராணி என்கிறார்—சுவர்க்க நாடு என்கிறார்... என் சகோதரன் திரும்பி வருகிறான் என்ற செய்தி கிடைத்த வுடன் நடிக்கிறார். சே! இப்படியும் சில மனிதர்களா? இப்படிப்பட்டவர்கள் வாழும் இடத்திலிருப்பதைவிடக் கண்காணாக் காட்டில் வாழலாமே! அதுதான் சரி! வாணர் குல வீரரையும் விடுதலை செய்து அனுப்பிவிட்டால், இரு வரும் எங்கேயாவது போய்விடுவோமா? சாம்ராஜ்யமும் வேண்டாம், சாம்ராஜ்ய மக்களும் வேண்டாம். எல் லோரும் நன்றியற்றவர்கள். துணிந்து கூறிச் செயலாற்றத் தெம்பில்லாதவர்கள். சோறும் துணியும் கிடைத்துவிட்டால் சுவர்க்கமென மதிப்பவர்கள்...ஹூம்; போகட்டும். இப் போது நாம் பார்த்திபேந்திரர் பேரில் கோபங் கொள்வதால் பயனில்லை. இவரிடமிருந்து அறியவேண்டியவை ஏராளம். முதலில் அருள்மொழியின் செய்தியை அறிவோம்' என்று எண்ணிப் பார்த்திபேந்திரரைப் பார்த்து, "தாங்கள் சோழ சாம்ராஜ்யத்துக்குக் கைம்மாறு எதிர்பாராமல் செய்யும் சேவை மகத்தானது. போனது போகட்டும். என் தம்பியிட மிருந்து செய்தி ஓலை கொண்டுவந்ததாகக் கூறினீர்களே, அதை இவ்வளவு நேரம் தாமதப்படுத்தித் தெரிவிக்காமல் இருக்கிறீர்களே நியாயமா?'' என்றாள்.

பார்த்திபேந்திரன் திடுக்கிட்டுப் பரபரப்புடன் "தேவி! அப்படியெல்லாம் தாமதிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமிருந்தால் நாகைப்பட்டினத்தினின்று நான் இன்று பொழுது புலரா முன்னர் புறப்பட்டு இடையே விநாடி கூடத் தங்காமல், குதிரையையும் மாற்ருமல் உடன் மெய்க்காவல் வீரரையும் அழைத்து வராமல் ஓடோடி வருவாஞ? இதோ பாருங்கள், உங்கள் இளவலிடமிருந்து கிடைத்த ஓலே..." என்ருன்.

இளேய பிராட்டியார் குந்தவ்வைதேவி எழுந்து நின்ருள். பத்தாண்டு காலமாகக் காணுத அருள்மொழி வர்மரின் எழுத்தைக் காணக் கண்களே விசாலமாக்கிக் கொண்டாள். பத்தாண்டுகளாகச் சுக துக்கம் அறியாத இளவலின் செய்தி அறிய கருத்தைக் கூர்மைப்படுத்திக் கொண்டாள். நற்செய்தி அறியும் மகிழ்ச்சியை ஏற்க இதயத்தில் இடமேற்படுத்திக் கொண்டாள்.

அந்தக் கூடம் முழுவதும் ஜகஜ்ஜோதியாக ஒரு கணம் ஒளி விட்டது போன்று குந்தவ்வை உணர்ந்தாள்.

தன் இதயத் துயரத்துக்கெல்லாம் விடிவெள்ளி போன்று, கதிரவன் உதித்தது போன்று, ஒருகணம் இளேய பிராட்டியார் உணர்ந்தாள்.

தான் அனுப்பிய ஓலேகளுக்கெல்லாம் செவி சாய்க்காது மறுமொழி எழுதாது தன் தம்பி இருத்துவிட்டான் என்ற வருத்த நிலேயை மாற்ற ஓலே வந்துவிட்டது என உணர்ந்தாள்.

பார்த்திபேந்திரன் தன் இடையிலிருந்த ஓலேயை நீட்ட குந்தவ்வை அதை எடுத்து விளக்கொளியில் படிக்கத் தொடங்கிஞள். ஆவலுடன் முதலிரண்டு வரிகளேப் படித்த குந்தவ்வையின் முகத்தில் மாறுதல் காணப்பட்டது. ஒரு கணம் அவள் பார்த்திபேந்திரனேத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

"இது தான் என் இளவல் அனுப்பிய செய்தியோ?"

"ஆம் தேவி! நாகைப்பட்டினத்தில் வந்து இறங்கிய வணிகரொருவர் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். மிகவும் அவசரத்தில் தங்கள் சகோதரர் எழுதினராம். இலச்சினை யைப் பொறிக்கவும் அவருக்கு நேரமில்லையாம். அதிகம் எழுதவும் பொழுதில்லையாம்..."

"ஓகோ! என் தம்பி அயல் நாடுகளுக்குச் சென்ற வுடன் புத்தி மாறிவிட்டானு?"

"ஏன் தேவீ? நான்தான் முன்னே சொன்னேனே, அவருக்கு இந்நாட்டுச் சமாசாரங்கள் ஏதும் தெரிந்திருக்க வில்லையென்று. அதற்காக அவரைக் குறை கூறலாமா?"

"இந்த ஓலையையா நான் அறிவதற்காகக் கொண்டு வந்தீர்கள்? இதை நீங்களே படித்துப் பாருங்கள்!" குந்தவ்வை ஓலையைப் பார்த்திபேந்திரன் முன்பாக வீசினுள். அவன் அதைப் பெற்றுப் படித்தான்...

"மதுரை கொண்ட சுந்தரசோழப் பெருமானுரின் திருக் குமாரத்தியே! நந்திபுரத்து வாழ் நாயகியே! சோழ சாம் ராஜ்யத்து மக்கள் உள்ளம் குடிகொண்டவளே! எத்தனை எத்தனையோ காலமாக ஏங்கித் தவிக்கும் பல்லவ குலத் தோன்றல்...வருங்காலப் பேரரசர் பார்த்திபேந்திர பல்ல வன் உணர்ச்சியை எழுத்தாணியாக்கி இதயத்தை ஏடாக்கி எழுதுவது..."

பார்த்திபேந்திரன் தடுமாறினுன். அவன் கரங்கள் நடுங்கின. ஏதோ தவறு நடந்து விட்டதென்பது அவனுக்குப் புரிய அதிக நேரமாகவில்லை.

குந்தவ்வை அவன் விழிப்பதைக் கண்டு 'ஹோ ஹோ' என்று நகைத்தாள். "படைத் தலைவரே! பாராளப் போகிறவரே! பல்லவகுலத் தோன்றலே, ஓலையொன்றைச் சரிவரக் கொண்டு கொடுக்க முடியாத நீங்கள் தானே ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்றவர் இன்னுர் என நிரூபிக்க ஓலையைச் சாட்சியாகக் கொண்டு வந்தீர்கள்?"

பார்த்திபேந்திரனால் ஏதும் பேசமுடியவில்லை தன் இடையிலே பத்திரமாக வைத்திருந்த இளவரசரின் ஓலை எங்கே சென்றது என்று எண்ணித் தடுமாறினான்.

குந்தவ்வை மேற்கொண்டு ஏதும் கூறுவதற்குள் வெளியே பலர் வரும் சந்தடி கேட்டது.

கல்யாணிப் பாட்டி கோயிலுக்குப் போய்விட்டுப் பல்லக்கில் வந்து இறங்கியிருக்கிறாள். குதிரைகளின் மீதிருந்து இறங்கி அவற்றை மரத்தில் கட்டி விட்டு மற்றும் சிலர் வருகிறார்கள்...

கல்யாணிப் பாட்டியைத் தொடர்ந்து ஓர் உருவம் வந்தது. வயது முதிர்ந்து போனாலும் அந்த உருவத்தின் கம்பீரம் குறையவில்லை. நெடுந்தூரம் பயணப்பட்டு வந்த களைப்பால் சற்று வாடியிருந்ததாலும், இளைய பிராட்டிக்குக் கொண்டு வந்திருக்கும் செய்தியின் முக்கியத்துவத்தால் அவன் நிமிர்ந்து நடந்தான்!

அவன்தான் . பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு படகுத் துறையில் சந்தித்தோமே...அதே வீரநாராயணன்! இளையபிராட்டியின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான அவன் தன் இடுப்பில் வைத்திருந்த ஓர் ஓலைச் சுருளை எடுத்து நீட்டினான்.

"தாயே! தங்கள் இளையவர் அருள்மொழி வர்மர் அனுப்பிய செய்தி இது; இதைக் கொண்டு வரும் பேறு பெற்றது முன் பிறவியின் புண்ணியம்தானே..."—வீரநாராயணன் முடிக்கவில்லை.

அந்த ஓலையைக் கண்ட பார்த்திபேந்திரன் திடுக்கிட்டான். "உன்னிடம் எப்படி வந்தது அது? என்னிடமிருந்து களவாடி விட்டாய் திருடா! உன்னை இப்போதே என்ன செய்கிறேன் பார்!" என்று அவன் சீறினான்!

குந்தவ்வை கையமர்த்தி. "வீரரே! இது என் அரண்மனை; உங்கள் அதிகாரம் இங்குச் செல்லாது. நீங்கள் நழுவ

விட்ட ஓலையை அவன் கொண்டு வந்திருக்கிருனே? அதற்காகத் தண்டனையா?'' என்று கூறி மீண்டும் ஆவலுடன் அந்த ஓலையைப் படிக்கலானுள். ஓலையிலிருந்த அருள்மொழியின் கையெழுத்தை அவள் கண்டு விட்டாள்.

ஓலையில் அதிகமாக எதுவும் எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை. எழுதப்பட்டிருந்தவற்றைப் படிக்கும்போது குந்தவ்வைப் பிராட்டியாரின் கண்கள் கலங்கின. விம்மியறியாத அந்த மங்கையின் நெஞ்சம் விம்மியது.

''தம்பீ, தம்பீ!'' என்று வாய்விட்டுக் கூவினுள்; அவள் தலை சுழன்றது. கீழே வீழ்வதற்குள் அவளைக் கல்யாணிப் பாட்டியும் வீர நாராயணனும் தாங்கிக் கொண்டனர்.

நழுவி வீழ்ந்திருந்த ஓலையை எடுத்துப் பார்த்திபேந்திரன் படிக்கலானுன்.

அருள்மொழியின் ஓலையிலுள்ள செய்தியை அவன் முன்னர் பார்க்கவில்லை. இப்போது அதை எடுத்துப் படிக்கும் போது, வந்தியத் தேவரைப் பற்றி அருள்மொழி எழுதியிருந்ததைப் படிக்கும்போது, பார்த்திபேந்திரன் கலங்கினுன்; அவனை அறியாமல் அவன் உடல் நடுங்கியது.

அத்தியாயம் 3

பழுவேட்டரையர் மகள்

பழுவூர் அரண்மனை கலகலப்புமிகுந்து காணப்பட்டது. அரண்மனையைச் சுற்றியிருந்த கோட்டை மீது பழுவேட்டரையர்களின் சின்னமான பனைமரக் கொடி தவழ்ந்து பறந்தது. இருபத்து நான்கு போர்க்களங்களிலும் வீரப்போர் செய்து பெயர் பெற்ற பெரிய பழுவேட்டரையின் நினைவு நாள் கொண்டாட்டம் அன்று! அந்த நாளினைக் குறிக்கும் விழாவிற்கு மக்களை வா வா என்று அழைப்பது போல் அது

காற்றில் அசைந்தாடியது. அந்தப் பனைமரச் சின்னம் பொறிக்கப்பட்ட கொடியைக் கண்டால் சோழ மண்டலத்து சிற்றரசர்களுக்கு நடுக்கம் தான். சோழ மன்னருக்கு அடுத்த படியாக நாட்டில் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டவர்கள் பழுவேட்டரையர்கள்தாம். அவர்கள் குறுநில மன்னர்களிடமிருந்து கப்பம் வசூலித்தனர். பண்டகசாலையைப் பாதுகாத்தனர். நாளடைவில் தஞ்சைக் கோட்டைப் பாதுகாவலும் அவர்களிடமே வந்தது. பல காலமாக சோழ அரசர்களுடன் மணவினைத் தொடர்பு பெற்று பழுவேட்டரையர்கள் குலத்தில் பிறந்த பெரிய பழுவேட்டரையரான கண்டன் அமுதன் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் பெருமையில் பங்கு கொண்டவர். அவரது வீரதீரப் பராக்கிரமங்களை நாடறியும்.

அந்த அரண்மனையில் இன்று பெரிய பழுவேட்டரையர் எனப்பட்ட அந்த முதிய வீரர் இல்லை. அவர் இருக்கும் போதிருந்த கலகலப்பே தனி! அவர் ஆதித்த கரிகாலன் கொலையுண்டபோது ஏற்பட்ட கலவரத்தில் படுகாயமுற்று இறந்துவிட்டார். அவர் உயிருடன் இருந்திருந்தால் ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்றவர் இன்னார் எனக் கூறியிருப்பார். ஆனால் அவர் இறக்கும்போது, தன் தம்பி சிறிய பழுவேட்டரையரான காலந்த கண்டர் எனப்படும் கண்டர் மாறனிடம் அவர் காதுகளில் மட்டும் கேட்கும்படியாக உண்மைக் குற்றவாளியைக் கூறினார். வந்தியத் தேவனைக் குற்றவாளியாகச் சபையோர் முன் நிறுத்தியபோது, அவன் மீதிருந்த கோபத்தால் சிறிய பழுவேட்டரையர் வாய் திறக்கவில்லை. கண்டர் அமுதனார் இறந்த பிறகு அவரது பொறுப்பை அவரது தம்பி சின்னப் பழுவேட்டரையர் ஏற்றுக் கொண்டார். சிறிது காலத்திற்கு அவருக்கு மனத்தில் குழப்பம் மிகுந்திருந்தது. மக்கள் எல்லாம் அருள்மொழி வர்மர் மீது தணியாத அன்பு வைத்திருந்தனர். ஆதித்த கரிகாலர் இறந்த பிறகு அருள்மொழி வர்மரே பட்டமேற வேண்டும் என்று பல சிற்றரசர்களும் வேண்டினர். சோழநாடு எந்த நிலைக்காகுமோ என்ற அச்சம் அவர் மனத்திலிருந்தது.

ஆனுல், நிலைமை திடீரென மாறியது. யாரைக் கண்டு சிறிய பழுவேட்டரையர் பயந்திருந்தாரோ, யாரால் சோழ நாடு இரண்டாகி விடுமோ என்ற அச்சம் இருந்ததோ, அந்தப் பெண்மகள் இளைய பிராட்டியார் குந்தவ்வை தேவி யார் கடைசி விநாடியில் புது யோசனை ஒன்றைத் தெரிவித் தாள். அதன்படி அருள்மொழி வர்மர் கடல் கடந்த நாடு களைச் சுற்றிப் பார்த்து இந்தப் பரந்த உலக அநுபவம் பெற்று வரப் புறப்பட்டு விட்டார். சுந்தரசோழருக்கு பின் உத்தம சோழ தேவர் மதுராந்தக சோழர் எனப் பெயருடன் அரியணை ஏறினுர்.

இருப்பினும் குந்தவ்வைப் பிராட்டியாரின் பேரில் உள்ளூற அச்சமிருந்தது. தன் செல்வாக்கை என்றும் நிலை நாட்டிக் கொள்ள அவர் திட்டமிட்ட வண்ணமிருக்க வேண்டியிருந்தது. மதுராந்தக சோழர் பட்டமேற்றவுடன் நாட்டில் அமைதி நிலவியது. அவருடைய தலையிடாக் கொள்கையினுல் புதுப்பூசல்கள் ஏதும் ஏற்படவில்லை. மக்க ளிடையே செல்வப்புழக்கம் அதிக மேற்படலாயிற்று. நாணய சாலையில் பொற்காசுகளை நிறையத் தயாரித்து, நாட்டில் புழங்கவிட்டார். அவருக்கு மட்டும் அடிக்கடி வாதநோய் வராதிருந்தால் அவர் ஒரு பொற்காலத்தையே சிருஷ்டித் திருப்பார்!

சின்னப் பழுவேட்டரையர் தன் சாகஸத்தாலும், திறமையாலும் சிற்றரசர்கள் சோழநாட்டின் நலனுக்காகப் பாடுபட வழி செய்தார். இருந்தாலும் அவருக்கு வந்தியத் தேவன் பேரில் சந்தேகம் இருந்து கொண்டு தானிருந்தது. வாணர் குலத்து இளவரசனுன அந்த வீரனுக்குத் தஞ்சை அரண்மனையில் அதிகச் சலுகை இருப்பதை அவர் முதலி லிருந்து அறிந்து தானிருந்தார். அருள்மொழி வர்மர் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்ல நாகைப்பட்டினத்தில் மரக்கலம் ஏறிய பிறகு வந்தியத் தேவனை வட்டமிட ஆட்களை நியமித் தார். சுந்தர சோழர் தஞ்சையினின்றும் காஞ்சி அரண்

மனைக்குச் சென்ற பிறகும் வந்தியத் தேவன் அவரருகே எப்போதும் இருப்பது சிறிய பழுவேட்டரையரின் சந்தேகத்தைப் பெரிதும் அதிகப்படுத்தியது.

பார்த்திபேந்திர பல்லவன் யோசனையினால் வந்தியத் தேவன் பேரில் குற்றஞ் சாட்டப் பெற்று, அதை நிரூபிக்கும் வரை எச்செய்தியும் அருள்மொழி வர்மருக்கு எட்டாது செய்து வந்தார்.

எப்போதும் தஞ்சையிலேயே இருந்து மதுராந்தக சோழ தேவருக்கு உதவி வர நேரிட்டபடியால் பழுவூரில் தங்கி யிருக்க அவரால் முடிவதில்லை. தன் சகோதரர் மகளைக் காண்பதற்காக மட்டும் அவ்வப்போது பழுவூருக்குச் சென்று வந்தார்.

தன் சகோதரர் இறந்த பிறகு சிறிய பழுவேட்டரை யருக்குச் சிறிது காலம் எல்லாமே வெறுப்பாகத் தோன்றி யது. ஆனால் இரண்டுவிதக் கடமைகள் அவரை முன்னிலும் அதிகப் பொறுப்புடன் நடக்கச் செய்தன. சோழ நாட்டு அரசியலில் விழிப்பு உணர்ச்சியுடன் இருக்க வேண்டிய தொன்று; தன் சகோதரர் மகள்—பஞ்சவன்மாதேவியைச் சிறப்புற வளர்த்து அவளுக்கேற்ற மணவாளனைத் தேடிக் கொடுப்பது மற்றொன்று.

அவருடைய அண்ணா இருந்திருந்தால் அவருக்கு எந்த விதக் கவலையுமில்லை. தஞ்சைக் கோட்டைக் காவல் பொறுப்பை மட்டும் செவ்வனே பாதுகாத்து, உயிரும் உடலும் சோழ நாட்டிலே மண்ணோடு மண்ணாகச் செய்திருப் பார். அந்தப் பெரு வீரர்தாம் மாண்டு விட்டாரே! அவர் மாண்டாலும் அவரது கம்பீரத் தோற்றம் சின்ன பழுவேட்டரையரின் மனத்தில் மறையவில்லை. அவருடைய இரும்பு போன்ற உறுதியான உள்ளம் மறையவில்லை. அவரு டைய கண்டிப்பு மிகுந்த பாராபட்சமற்ற குணம் மறைய வில்லை. கடமை, வீரம், கண்டிப்பு மூன்றுமே உருவெடுத்த

தன் அண்ணுவுக்குச் சிலை செய்து, பழுவூர் அரண்மனையின் நடுக்கூடத்திலே நிலை நாட்டினுர். பழுவூர் மூதாதையர்கள் சிலைகள் பல அங்கேஇருந்தன. எனினும் பெரியபழுவேட்டரையரின் சிலைதான் அவற்றுள் மிகக் கம்பீரமாகத் திகழ்ந்தது.

பழுவூர் அரண்மனையில் கொண்டாடப்படும் தன் சகோதரரது நினைவு நாளில் மட்டும் அவர் கலந்து கொள்ளத் தவற மாட்டார். அவரது சிலையருகே கைகட்டிக் கண்ணீர் மல்க நிற்பார். அப்போது தன் சகோதரர் வீரப் போர் செய்த போர்க் களங்கள் அவரது நினைவுக்கு வரும். சோழ நாட்டைக் காப்பதற்காக வாளெடுத்துச் சபதம் செய்தது நினைவுக்கு வரும். அந்த வீரவாள் சிலையின் பாதத்தடியில் இருக்கும். அதற்கு செவ்வரளிப் பூவைச் சூடியிருப்பார். அந்த வீரவாளை உறுதியான நெஞ்சுடன் எடுத்து உயர்த்தி முகமெதிரே பிடித்து, ''அண்ணு! அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த மாவீரரே! பழுவேட்டரையர்கள் குலம் செழிக்க வ்ந்தவரே! கோழ மகா சாம்ராஜ்யத்து எல்லைகள் எக்காலத்தும் குறுகாது பாதுகாத்த பெருவீரரே, எக்காலத்தும் வறுமை தலை காட்டாது இருக்க பண்டகசாலையின் பொறுப்பேற்ற பெருந்தகையே! தங்கள் உறுதி என்னைவிட்டு அகலாதிருக்கட்டும். தங்கள் வீரம் என் குருதியிலிருந்து குறையாதிருக்கட்டும். தங்கள் வஜ்ரம் போன்ற இதயத் துணிவு என்னிடம் மாருதிருக்கட்டும். அண்ணு, என் உள்ளத்து அபிலாஷை ஒன்றே ஒன்றுதான்! தங்கள் எண்ணப்படி சோழ சாம்ராஜ்யத்துடன் மணவினைத் தொடர்பு கொண்டு. அக்குலப் பெருமை பழுவேட்டரையர்களால் வளர்கிறது என்ற பெயர் காலா காலத்திற்கும் ஒலிக்கச் செய்ய வேண்டும்—'' என்று கூறி வணங்குவார். உடைவாளை எடுத்துக் கம்பீரமாக அணிவார்.

அவரது திருமகள் பஞ்சவன்மாதேவி தன் சிறிய தந்தையின் செய்கையைப் பயத்துடன் கவனித்துக் கொண்டிருப்பாள்.

தாரை தப்பட்டைகள் ஒலிக்கும்; பழுவூர் வீரர்கள் 'வீர வேல்! வெற்றி வேல்!' என்று முழங்குவர். "பழுவேட்டரையர்கள் வாழ்க; சோழ மகா சாம்ராஜ்யாதிபதி உத்தமசோழ மாமன்னர் மதுராந்தக சோழ தேவர் வாழ்க வாழ்க!" என்று வாழ்த்தொலிகள் எழுப்புவர்.

அன்று பெரிய பழுவேட்டரையரின் நினைவு நாள். முதல் நாளே பழுவூர் வந்திருக்க வேண்டிய சிறிய பழுவேட்டரையர் வரவில்லை; ஆனால் விழாவுக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் வழக்கம்போல் சிறப்பாக நடைபெற்றன.

அன்று பொழுது புலரா முன்னரே பஞ்சவன் மாதேவியைத் தோழிகள் துயிலிலிருந்து எழுப்பி விட்டனர்.

"இத்தனை நேரம் தந்தை உறையூர் தாண்டி வந்திருப்பார். இன்னும் நீங்கள் எழுந்திருந்து குளித்துவிட்டுப் புத்தாடை அணியாதிருந்தால் எங்களுக்கல்லவா வசை மொழி கிடைக்கும்?" என்று கூறி எழுப்பி விட்டனர். தந்தைக்குள்ள கம்பீரமும், சேரர்களின் கிளை மரபினரான பழுவூர் பரம்பரைக்குள்ள அழகும் ஒன்று சேரத் திகழும் பஞ்சவன் மாதேவியார் வெகு விரைவில் குளித்துப் புத்தாடைஅணிந்து தந்தையின் வருகைக்கு எதிர் நோக்கிக் காத்திருந்தாள். தாயற்ற அவளுக்குத் தோழிகள் தாம் தாய் நிலையில் இருந்து வந்தனர். "நேற்றே வந்துவிடுவதாகத் தந்தை செய்தி கூறியனுப்பி யிருந்தாரே!" என்றாள் பஞ்சவன் மாதேவி, தோழிகளைப் பார்த்து.

"அப்படித்தான் முதலில் செய்தி கிடைத்தது. பிறகு தஞ்சாவூரில் அவசர வேலை இருக்கிறதென்றும், அதனால் அதிகாலையில் வந்து சேருவதாகவும் செய்தி சொல்லியனுப்பினார்" என்றாள் ஒருத்தி.

"உடன் மதுராந்தகச் சோழ தேவரும் என் சகோதரி தேவியாரும் வருவார்களா?" என்று ஆவலுடன் கேட்டாள் பழுவூர் அரச மகள்.

"எங்களுக்கு எப்படித் தெரியும் தேவி? தங்கள் தந்தை எந்த நொடியில் எதை மாற்றுகிறாரோ?"

"அதென்ன அப்படிப்பட்ட அவசர வேலை?" என்றாள் அரச மகள்.

"அவசர வேலையா? ஊரும் உலகமும் அமர்க்களப் படுகின்றனவே! இளவரசர் அருள்மொழி வர்மர் நாடு திரும்பு கிறாராம். அவரை வரவேற்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டாமா? அதனால் தந்தைக்கு வேலை சரியாக இருக்கும்."

அருள்மொழி வர்மர் நாடு திரும்புகிறார் என்ற செய்தி பஞ்சவன் மாதேவியாரின் உள்ளத்தில் குதூகலத்தையூட்டி யிருக்க வேண்டும். பத்துப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருக்கலாம்; அவள் சிறுமியாக இருந்தாள். உலகத்தை உணர முடியாப் பருவம். ஈழத்தினின்று அருள் மொழி வர்மர் வரப் போவதாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். அவரது வருகையை எதிர்பார்த்துப் பல நாட்கள் காத் திருந்தாள். ஒரு நாள் அவள் காலை விழித்தெழுந்த போது அருள்மொழி வர்மர் வந்து விட்டார் என்று சொன்னார்கள். ஆடம்பரமின்றி. அவர் கோட்டைக்குள் நுழைந்து விட்டது அவளுக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தது. அவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று அவள் அரண்மனையில் அங்குமிங்கும் அலைந்தாள். அப்படிச் சுற்றி வரும்போது ஆவல் நிறைந்த கண்களுடன் சுற்று வரும்போது ஒரு முறை சிறிய தந்தை யின் கண்களில் அவள் பட்டுவிட்டாள். 'இப்படியெல்லாம் சுற்றியலைவதானால் இன்றே பழுவூருக்குத் திரும்பிப் போ' என்று கர்ஜனை புரிந்தார். அவளது தந்தை. கண்டிப்பு மிகுந்தவரானாலும் தன் மனம் நோக ஒரு வார்த்தை கூறியறி யாத அவர் ஏனோ அன்று தன்னை அப்படிக் கோபித்தார் என்றெண்ணினாள் அவள்.

அவளால் அருண்மொழியைக் காணுது இருக்க இயல வில்லை. குந்தவ்வைப் பிராட்டியும் வானதியும் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது அருண்மொழி அங்கே திடுதிப்பென்று பிரவேசித்துவிட்டார். அவர் தான் அருண்மொழி வர்மரா என அறியத் தந்தையை விரைந்தோடி அழைத்து வந்து, தொலைவிலிருந்து சுட்டிக் காட்டி கேட்டாள் பஞ்சவன் மாதேவி.

அப்பொழுது குந்தவ்வைப் பிராட்டியார் வானதிக்கு ஏதோ அறிவுரைகள் கூறிக் கொண்டிருந்தாள்.

''அடி பெண்ணே! இப்படி நீ வேளா வேளைக்கு உண்ணு மலும் உறங்காமலும் இருந்தால் உன் உடல் என்னத்திற் காகுமடி? உன்னைப் பற்றி உனக்கும் என் சகோதரனுக்கும் மட்டும் கவலை என நினைக்காதே! இந்த சோழ நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் உன்னைப் பற்றிய கவலை உண்டு. உன் திரு வயிற்றில் உதிக்கப் போகும் செல்வனன்றே வருங்காலச் சோழசாம்ராஜ்யத்தைக் காக்கப் போகும் அரசன் —'' இன்னும் இன்னும் என்னவெல்லாமோ குந்தவ்வை கூறி வந்தாள். ''அப்பா, அதோ குனிந்த தலையுடனிருக்கிறுர்களே அவர்கள் யார்?'' என்று வானதியைச் சுட்டிக் காட்டிக் கேட் டாள் பஞ்சவன் மாதேவி.

சிறிய பழுவேட்டரையர் ஆக்ரோஷம்மிகுந்த குரலுடன் ''உன் இடத்தைக் கவர்ந்தவள்!'' என்று கூறினர்.

பிறகு என்ன தொன்றியதோ என்னவோ, சிறு பெண் ணிடம் போய் இப்படி எல்லாம் கூறுகிறோமே என்று எண்ணி ஞரோ என்னவோ அமைதி யடைந்து, ''மகளே! இந்தச் சோழ நாட்டிலே பல சிற்றரசர்கள் இருக்கிறுர்கள். நம் பழு வூரைப் போன்று கொடும்பாளூர் என்ற ஊர் இருக்கிறது. அந்த அரசருடைய மகள்தான் வானதி. என் மகள், உன் அக்காவை உத்தமசோழ தேவருக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்ததுதான் உனக்குத் தெரியுமே; அதைப்போல் கொடும்பாளூர் அரசர் தன் மகளை அருள்மொழி வர்மருக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்கப் போகிறுர்!'' என்ருர் சிறிய

பழுவேட்டரையர். விவரம் அறியாதவளாயிருந்த அவளுக்கு அதெல்லாம் அப்பொழுது விளங்கவில்லை.

மெல்லரும்பு மலராகியது. அவளும் பருவ எழில் பூத்துக் குலுங்கப் பழுவூர் அரண்மனையில் ராணியெனத் திகழ்ந்தாள், அருள்மொழி வர்மரைப் பற்றி எப்போதாவது இலேசான நினைவு தோன்றும். அவள் மறந்தே விட்டாள் என்றும் கூறலாம். மீண்டும் தோழிகள் அருள்மொழி வர்மர் வரப்போகிறார் என்று கூறியவுடன் அவளுக்குப் பழைய நினைவு வந்தது.

"ஆமாம், நாம் எப்போதும் பழுவூரிலேயே கிடந்தால், எப்போதுதான் ஊர் உலகத்தைப் பற்றி அறிகிறதாம்?" என்று அவள் தோழியை நோக்கி வினவினாள்.

"அதைத்தான் நாங்களும் கேட்கிறோம். இங்கேயே சுற்றிச் சுற்றி வந்தால் தஞ்சை புரியை எப்போது பார்ப்பது? காஞ்சியை எப்போது காண்பது? இதோ அருகில் இருக்கிறது தில்லை; அதைக்கூடப் பார்க்க இயலவில்லையே. இளையராணி, நீங்கள் தாம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்" என்று தோழிகள் அவளைச் சூழ்ந்து மொய்த்துக் கொண்டனர்.

"நான் உங்களைக் கேட்டால் நீங்கள் என்னைக் கேட்கிறீர்களே? தஞ்சை அரண்மனையில் யார் யார் இருக்கிறார்கள்? குந்தவைப் பிராட்டியார் எங்கேயடி இருக்கிறார்? அவரை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறதடி! அவரது கனிவான பேச்சும், அன்பொழுக அவர் கூப்பிடுவதும் ஒன்றே போதுமடீ! அவற்றை என்னால் மறக்க முடியவில்லை" என்று பஞ்சவன் மாதேவி கூறவும், தோழிகள் கலீரென நகைத்தனர்.

இளவரசி ஏதும் புரியாமல் விழித்தாள். "ஏனடி சிரிக்கிறீர்கள்? என்ன அதிசயம் கண்டீர்கள்?"

"அதற்கில்லையம்மா; நல்ல புளியங்கொம்பாய்த்தான் பிடித்துவிட்டீர்கள்! குந்தவைப் பிராட்டியார் மனசு வைத்தால் நடக்காதது உண்டா?"

"அவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்?"

"அவர்கள் இப்போது காஞ்சியில் இருக்கிறார்கள்; எவருடனும் கலந்து பேசுவதுகூட இல்லையாம்."

"ஏனடி அப்படி?"

"அதுவா அது பெரிய கதை!" என்று கூறிய தோழிகள் சட்டென வாய்பொத்தி, "ஐயோ நமக்கெதற்கு? அதெல்லாம் பெரிய இடத்துப் பேச்சு?" என்றனர்.

இப்படியே இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததில் நாழிகை கழிந்தது தெரியவில்லை. கதிரவன் உச்சியை நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தான். அரண்மனைக்கு வெளியே ஜனத்திரள் சேர்ந்திருந்தது. பெரிய பழுவேட்டரையரின் தினத்தில் அவர் சிலையைக் காணவும், சின்ன பழுவேட்டரையரைக் காணவும் அவர்கள் கூடியிருந்தனர். அத்துடன் அரண்மனையில் விருந்து வேறு இருந்தது அவர்களுக்கு.

மக்கள் கூட்டம் வர வர அதிகரித்து வந்தது. அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் மெல்லப் பேசிக் கொண்டிருந்தது பெரும் கடல் ஒலிபோல் எழுந்து எங்கும் பரவியது. அவர்கள் பேச் சொலியில் தொலைவில் வரும் குதிரைக் குளம்படியோசை எவர் காதிலும் விழவில்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஓசை அதிகரித்தது. ஏழெட்டுக் குதிரைகள் வந்தன. நடுவே பனைக் கொடி பிடித்தவர்களும் சுற்றிலும் புலிக்கொடி தாங்கியவர்களுமாக அவர்கள் விரைந்து வந்தனர்.

"பழுவேட்டரையர் வந்துவிட்டார்! வந்துவிட்டார்!' என்று எல்லோரும் பேசிக் கொண்டனர். அதற்குள் அரண்மனைக்குச் செய்தி எட்டியது.

"தந்தை வந்துவிட்டாரா?" என்று கேட்டவண்ணம் தந்தையை வரவேற்க ஓடோடி வந்தாள் பஞ்சவன் மாதேவி.

சிறிய பழுவேட்டரையர் வரவில்லை! அதற்குப் பதில் அவரிடமிருந்து செய்தி வந்திருந்தது. வீர வணக்கப் பூசையை முடித்துக்கொண்டு, உடனே இளைய ராணியைத்

தஞ்சைக்குத் தக்க துணையுடன் அனுப்பி வைக்குமாறு பழு வேட்டரையர் எழுதியிருந்தார்.

"எங்கே? தஞ்சைக்கா?" என்று அரண்மனைப் பெரிய அதிகாரியைக் கேட்டாள் தேவி.

"ஆமாம் அம்மா; சீக்கிரமாகப் புறப்படவேண்டும். இரதத்தை ஆயத்தப்படுத்தச் சொல்லியிருக்கிறேன்" என்றார். பஞ்சவன் மாதேவிக்குக் குதூகலம் தாங்கவில்லை.

தக்க ஆயத்தங்களுடன் தேரில் ஏறப்போகும் சமயத்தே அரண்மனைப் பெரிய அதிகாரி, "அம்மா! குழந்தை! தஞ்சைக்குப் போய்விட்டால் எங்களை எல்லாம் மறந்து விடாதே!" என்றார். அவர் கண்கள் பாசத்தில் கலங்கி நின்றன.

பஞ்சவன் மாதேவிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை என்றாலும் தஞ்சைக்குப் போகிறோம் என்ற களிப்பில் எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுக் கிளம்பினாள். பொழுதைப் போல்தான் காலமும். பொழுதாவது மாறி மாறி வரும். காலமோ சென்றது திரும்புவது ஏது?

அத்தியாயம் 4

பழகிய குரல்

பழுவூர் அரண்மனையில் பெரிய பழுவேட்டரையரின் நாளைக் கொண்டாட மக்கள் குழுமியிருந்தபோது, ஊரின் வடமேற்கே அடர்ந்த காடுகள் தொடங்கும் இடத்தருகேயிருந்த பழைய கோயிலருகே ஓர் உருவம் மெல்ல நடந்து வந்தது. சுற்றும் முற்றும் பார்ப்பதும் உதட்டை மடித்து ஒருவிதமாகச் சீழ்க்கை ஒலி எழுப்புவதுமாக அந்த உருவம் வெகு நேரம் செய்தது. சூரியன் உச்சிவேளையைத் தாண்டியபிறகு அதன் பொறுமை குறைந்தது. கையிலிருந்த மூட்டையை

அவிழ்த்து, அதிலிருந்து இரண்டு கவளம் சோற்றை எடுத்து வாயில்போட்டுக் கொண்டபோது எங்கிருந்தோ சீழ்க்கை ஒலி கேட்டது, அதற்கு மறுமொழி கொடுக்கும் வகையில் மீண்டும் ஒலி எழுப்ப முதலுருவத்தால் இயலவில்லை. அதற்குள் புதரின் மறைவினின்று இரண்டாவது உருவம் வெளிப்பட்டுவிட்டது. அதன் தலையெல்லாம் சடை வீழ்ந்திருந்தது. முகமெல்லாம் ரோமம் வளர்ந்து பயங்கரமாகக் காணப்பட்டது. கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

''யார் ரவிதாசனா?'' என்று முதல் உருவம் சோற்றை விழுங்கிக் கொண்டே கேட்கவும் ரவிதாசன் கடகடவென நகைத்து விட்டு, ''சோமன் சாம்பவா! என்னை அவ்வளவு சீக்கிரம் மறந்து விட்டாயா? நான் வராமலே போய் விடுவேன் என்ற எண்ணமா உனக்கு? இன்று எப்படியும் உன்னைச் சந்திப்பதாகச் செய்தி அனுப்பியிருந்தேனே, அதில்கூட நம்பிக்கை இல்லையா?'' என்று கூறி மீண்டும் பயங்கரமாக நகைத்தான்.

அவனுடைய சிரிப்பிலே இருந்த பயங்கரம் சோமன் சாம்பவனையே ஒரு முறை கலக்கியது. சிரிப்புக்கு ஏற்ற வகையில் முகத்தோற்றமும், நெற்றியிலே குங்குமப் பொட்டும் அவனைச் சாதாரண காலங்களில் அஞ்ச வைக்கும். நடுநிசியில் கூட அஞ்சாது எப்பேர்ப்பட்ட காடுகளிலும் மலைகளிலும் அலையும் தன் தம்பி ரவிதாசனின் அஞ்சா நெஞ்சத்தை எண்ணும் போது சோமன் சாம்பவனின் குலை நடுங்கும். அவனும் எதற்கும் துணிந்தவன் தான். திருப்புறம்பயம் காடுகளில் அவன் நாள் கணக்காகத் திரிந்திருக்கிறான். சோழ நாட்டின் வடக்கிலிருந்து தெற்குவரை அவன் போகாத இடமில்லை. என்றாலும் அவனுக்கு இப்போதெல்லாம் அவ்வளவு துணிவு ஏற்படுவதில்லை. எங்கிருந்தோ அகோரப் பசி அவனை அடிக்கடி வந்து ஆட்கொண்டு விடுகிறது. வயதில் சிறியவனாயினும் ரவிதாச பஞ்சவன் பிரமாதி ராஜன் துணிவு மிகுந்தவன். அவன் அருகேயிருந்து

யோசனைகள் கூறிவந்தால்தான் சோமன் சாம்பவனின் சப்த நாடிகளும் இயங்கும்.

ஐந்தாண்டுகளாக அவன் ரவிதாசனைச் சந்திக்க முடியவில்லை. தன்னைப் பழுவூர் காளிகோயில் பூசாரியாக நியமித்துவிட்டு எங்கோ சென்றவன் இதுவரை திரும்பவில்லை. ஒருமுறை அவனுடைய சிற்றப்பன் மகன் பரமேசுவரன் வந்திருந்தான். அவன் காட்டுமன்னார் கோயிலில் அரசாங்க அலுவல் பார்ப்பவன். அவனிடம் விசாரித்தபோது ரவிதாசன் பாண்டி நாட்டில் எங்கோ சென்றிருக்கிறான் என்று கூறிவிட்டான். தன் சகோதரனைத் தைரியமாக இருக்குமாறும் இனி எவ்விதப் பயமுமில்லை என்றும் கூறிச் சென்றான். சோமன் சாம்பவனுக்கு மட்டும் ரவிதாசனைக் காணாமல் இருக்க முடியவில்லை. இரு தினங்களுக்கு முன்பு ரவிதாசனிடமிருந்து செய்தி கொண்டு வந்த பழுவூர் அரண்மனைச் சேவகன் சொல்லிச் சென்றான். அதன்படி பெரிய பழுவேட்டரையரின் நினைவுநாள் கொண்டாடப்படும் அன்று ஊரின் வடமேற்கே உள்ள காட்டுப் பள்ளிப் படைக் கோயிலில் சந்திக்கக் காலையினின்றே காத்திருந்தான். கையில் கட்டுச் சாத மூட்டை மணத்துக் கொண்டிருந்தது.

"அண்ணா! அப்படி ஏன் பார்க்கிறாய்? உன் உடம்பு ஏன் இப்படி நடுங்குகிறது? அஞ்சா நெஞ்சக் காரியங்களைச் செய்யவல்ல உன் மனம் கோழையாக மாறி விட்டதா?" என்று ரவிதாசன் கரகரத்த குரலில் கேட்டான்.

சோமன் சாம்பவன் கண்களில் நீர் தளும்பியது. "தம்பி ரவிதாசா! என் நெஞ்சம் இன்னும் கோழையாகி விடவில்லை. என் உடல் நடுக்கம் பயத்தாலன்று. உன்னைப் பார்த்தவுடன் வஜ்ரம் போன்ற உன் உடல் தளர்ந்து போய் விட்டதைக் கண்டவுடன் கலங்காத என் கண்கள் கலங்கி விட்டன. தம்பி, இதுகாறும் நீ எங்கே போயிருந்தாய்? என்ன செய்துகொண்டிருந்தாய்? என்னைப் பழுவூர் காளிகோயில் பூசாரியாக மாற்றி விட்டுச் சென்றாய். தேவமாதாவின்

சந்நிதானத்தில் தினமும் நான் உன் சௌக்யத்திற்காகத் தான் வேண்டிப் பிரார்த்திக்கிறேன்!''

"என் சௌக்கியத்திற்கா? அண்ணு! உன் கோழைத் தனத்தை இங்குத்தான் காண்கிறேன். காளியை நோக்கி என்னைப்பற்றியா பிரார்த்தனை செய்கிருய்? காட்டிலே வளர்ந்து இன்று கம்பீரமான தோற்றத்துடன் தக்க சம யத்தை எதிர்நோக்கித் துடிக்கிருரே நம் அரசர் - அமர புஜங்க பாண்டியர் - அவரது நல்வாழ்வுக்கு அன்ருே பிரார்த் திக்க வேண்டும்! அவரது வெற்றிக்காக வேண்ட வேண்டும். அண்ணு! நீ மறந்து விட்டாய்; திருப்புறம்பயம் பள்ளிப் படைக் கோயிலில் அவர் சிறுவயதுப் பாலகளுக இருக்கும் போது சபதம் செய்து கொடுத்தோமே, அதை மறந்து விட்டாயா?'' என்று ரவிதாசன் கர்ஜனை புரிந்தான்.

"நான் மறக்கவில்லை தம்பி! மறக்கவும் முடியாது. ஆனும் நீயும் நானும் மற்றவர்களும் உடல் நலத்துடன் இருந்தாலன்ருே பாண்டிய மன்னர் எண்ணம் நிறைவேறும். உன் உடலில் இவ்வளவு தளர்ச்சியா தம்பி? அதைப் பற்றிச் சொல்லு, இதுகாறும் எங்கே போயிருந்தாய், என்ன காரியம் செய்தாய்? இப்படியே நாம் அரச காரியங்களில் ஈடுபட்டு வந்தால் நம் வாழ்நாள் இப்படியே முடிந்து விடும் போலிருக்கிறதே ..'' சோமன் சாம்பவன் குரல் தழதழத்தது.

ரவிதாசன் எழுந்த சீற்றத்தை அடக்கிக் கொண்டு தன் அண்ணனின் முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்து, "அண்ணு அஞ்சாதே! எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு முடிவு காலம் வரும். பன்னிரண்டு வருடகாலம் வாழ்ந்தவருமில்லை, பன்னிரண்டு வருட காலம் கெட்டவரும் இல்லை. நமது நீண்ட நாள் சிரமத்திற்கு முடிவு வருகிறது. அரசாங்க நாணயசாலையில் தம்பி பணியாற்றுகிருனே, அவன் இதுவரை நமக்குச் சிறுகச் சிறுக அனுப்பிய பொன் ஆயிரத்துக்கு மேல் இருக்குமே. அதைப் பரமேசுவர இருமுடிச் சோழனிடம்

காட்டுமன்னூர் கோயிலுக்கு அனுப்பிவரச் செய்திருக்கிறேன். நம் திட்டம் முதலில் ஒன்றுதான்; ஆனால் அது இரண்டானது. பிறகு மூன்றானது. ஒவ்வொன்றாக முடிந்தால் மற்றொன்று புதிதாக ராவணன் தலை மாதிரி எழுகிறது. மீதி இருக்கும் இரு திட்டங்களையும் ஒரே சமயத்தில் முடிப்போம்...''

சோமன் சாம்பவன் கற்பனா சக்தியையே இழந்து விட்டான். முதல் திட்டம் என்ன? இரண்டு, மூன்று என்ன என்றே அவனால் அறிய முடியவில்லை.

அண்ணன் விழிப்பதைக் கண்டு ரவிதாசன் கலகல வென நகைத்து, ''அண்ணா! நீ மாறிப் போய்விட்டாய். நடந்து போனதை மறந்துவிட்ட நீ நடக்கப் போவதையா நிறைவேற்றப் போகிறாய்? உன்னால் இனி தீமைதான் விளையும். இனி உன்னைப் பழுவூரில் வைத்திருப்பதில் பலனில்லை. அமரபுஜங்க பாண்டியர் காட்டில் குகையில் தனியே வாழ்கிறார். அவருக்குத் துணையாக நீ போய்விடு. நமக்கு ஒரே திட்டம்தான் அண்ணா. அமரபுஜங்க பாண்டியருக்கு மீண்டும் மதுரையில் முடி சூட்டி வைப்பது. ஆனால், அந்த முக்கியக் காரியத்தில் முளைத்தது ஆதித்த கரிகாலன் இடையூறு.''

''அவரைத் தான் வந்தியத் தேவன் தீர்த்து விட்டானே; நமக்கு உதவியாக வந்து சேர்ந்த வந்தியத் தேவன் தஞ்சைச் சிறையில் வாடுகிறானே!''

''ஹும்! தஞ்சைச் சிறையில் வாடுகிறானா? தம்பி பரமேசுவரன் அவ்வப்போது காண்கிறான். சிறையில் பாட்டும் கூத்துமாக உல்லாசமாகக் காலங்கழிக்கிறானாம். வாழ்நாளை அப்படியே கழிந்து விடுவான் போலிருக்கிறது.'',

''ஆனால் தம்பி, நீயாவது சொல்லு. அவன் ஏன் ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்றான்?''

''நீ நம்புகிறாயா?''

சோமன் சாம்பவன் மறுமொழி பகரவில்லை. ரவிதாசன் தொடர்ந்து, "சரி சரி; அதைப் பற்றி இப்போது என்ன பேச்சு? வந்தியத் தேவன் இடத்தில் நீ போய் அமர்கிருயா?" என்ருன்.

சோமன் சாம்பவன் கடகடவென நகைத்தான்.

"பிறகு அதைப் பற்றி நமக்கென்ன பேச்சு. நமது அரசர் அரியணை ஏற முதல் தடையாக இருந்த ஆதித்த கரிகாலனுர் தொலைந்தார். அவருக்குப் பிறகு நம் காரியங்களுள் தலையிடக் கூடிய வந்தியத்தேவன் சிறையில் வீழ்ந்தான். ஆனல் அண்ணு இன்னும் இரண்டு இடையூறுகள் உள்ளன. ஆபத்தான அந்த இடையூறுகளை நாம் இப்போதே கிள்ளி எறிய வேண்டும்."

"யார் சின்னப் பழுவேட்டரையரையும், மதுராந்தக சோழ தேவரையுமா கூறுகிருய்?"

ரவிதாசன் 'ஹோ ஹோ' எனப் பயங்கரமாக நகைத்து, "ஐயோ அண்ணு! இத்தனை இலட்சணமாக அரசியல் அறிந்த உன்னையா பாண்டிய நாட்டு அமைச்சராக நியமிக்க விரும்பினேன்? நான் ஒரு முட்டாள்! சிறிய பழுவேட்டரையர் நம் பக்கமே திரும்ப மாட்டார். அவரது எண்ணமெல்லாம் இப்போது தன் மகளைச் சோழ குலத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தி வருங்காலத்தில் தன் பதவியை நிலைநாட்டிக் கொள்வதுதான்! மதுராந்தகசோழ தேவரைப் போன்ற உத்தமர்-விரோதிக்குக் கூடத் தீங்கு நினையாத நல்லவர் நம்மிடம் ஏன் வரப் போகிருர்? அவர் வாழட்டும்; இன்னும் பொற்காசுகளை நாணயச் சாலையில் அச்சடித்து வெளியிட்டு நம்மிடம் சேரும்படி செய்யட்டும்!"

"பிறகு யாரைச் சொல்கிருய்?"

"கடல் கடந்து சென்ருரே, அருள்மொழி வர்மர்! அவரைத்தான்!"

சோமன் சாம்பவன் துள்ளி எழுந்தான். "தம்பி, தம்பி! உன் எண்ணம் ஏன் இப்படிப் பயங்கரமாகத் திரும்புகிறது?"

"அவர் மட்டுமா? அவரை வளர்த்த அந்த நச்சுப்பாம்பு... பெண் நாகம் குந்தவ்வை...இவர்கள் இருவரையுமே ஒழித்தால்தான் நம் காரியம் நிறைவேறும்."

சோமன் சாம்பவன் ஏதும் பேசவில்லை. சிறிது நேர மௌனம் அங்கு நிலவியது.

"அண்ணு, நான் கூறுவது உனக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கலாம். ஆதித்த கரிகாலன் இறந்து வந்தியத் தேவன் சிறை சென்று விட்டதால் நம் காரியங்கள் முடிந்து விட்டன என உன் எண்ணமா? அருள்மொழி வர்மரைத் தொடர்ந்து கடல் கடந்து நான் சென்றேன்..." என்று ரவிதாசன் கூறவும், சோமன் சாம்பவன் வியப்புடன் சகோதரனை நோக்கினுன்.

ரவிதாசன் எனப் பெயர் பூண்ட பஞ்சவன் பிரமாதிராசன் சோழ நாட்டினன்தான். அரசாங்கத்தில் முக்கியப் பதவி வகித்து வந்த அவனுக்குப் பாண்டிய மன்னரது தொடர்பு எப்படியோ ஏற்பட்டது. வீர பாண்டியனுக்குச் சோழ நாட்டில் ஒற்றனுக அமர்ந்து சேவை செய்தான். ஆதித்த கரிகாலன் பாண்டிய நாட்டின் மீது படையெடுத்துப் போகும் செய்தி அறிந்த ரவிதாசன் முன்னதாக விரைந்து வீரபாண்டியனை ஆயத்தப்படுத்தினுன். ஆனுல் ஆதித்த கரிகாலனுடன் ஏற்பட்ட போரில் வீரபாண்டியன் உயிரிழந்தான். போர்க்களத்தில் உயிர்விட்டாலும் பாதகமில்லை; தப்பியோடிய வீரபாண்டியனை ஆதித்த கரிகாலன் துரத்தி வந்து ஒளிந்திருந்த இடத்தில் நிராயுதபாணியாக இருக்கையில் தலையைக் கொய்தான். இதை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரவிதாசன் உடல் கொதித்தது. இத்தகைய அடாத செயல் செய்த ஆதித்த கரிகாலனைப் பழிக்குப் பழி வாங்க அங்கேயே அந்தக் குருதியிலேயே சபதம்

செய்தான். வீரபாண்டியனுக்கு அச்சமயம் ஐந்து வயது மகன் ஒருவன் இருந்தான். அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு ரவிதாசனுக்கு ஏற்பட்டது.

ஆதித்த கரிகாலன் இறந்த பிறகு அருள்மொழி வர்மருக்கும் மதுராந்தகருக்கும் பட்டத்தில் போட்டி ஏற்படும் என்று எதிர்பார்த்தான். அச்சமயத்தில் அருள்மொழி வர்மரை ஒழித்துவிடுவது என்றும் திட்டமிட்டிருந்தான். ஆனால் அருள்மொழிவர்மர் கடல் கடந்த நாடுகளுக்குச் சென்ற செய்தி அறிந்ததும் ரவிதாசனுக்குப் புதுப் பொறுப்பு ஏற்பட்டது. அருள்மொழியைக் கண்காணாத நாட்டில் தீர்த்து விடுவதன் மூலம் சோழ பரம்பரைக்கே முடிவு ஏற்படுத்தி விடத்திட்டமிட்டான். அருள்மொழி வர்மர் சென்ற பிறகு மற்றொரு நாவாயில் இவனும் பயணமானான். ஆனால், அவனால் அருள்மொழியைச் சந்திக்கவே முடியவில்லை. ரவிதாசன் சென்ற மரக்கலம் மாயிருடிங்கம்தீவில் கரைதட்டி உடைந்தது. அதனால் மனமுடைந்த ரவிதாசன் தன் காரியத்தைக் கைவிட்டு நாடு திரும்பத் துடித்தான். எங்கெல்லாமோ சுற்றிப் பாண்டி நாட்டை வந்தடைந்தது பெருங்கதை!

அருள்மொழி வர்மரைப் பழி தீர்க்க முடியாதது பெரும் வருத்தமாக ரவிதாசன் நெஞ்சில் பட்டது அதனுடன் குந்தவ்வைப்பிராட்டியார் தன் சகோதரர் ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்றவர் இன்னார் என்பதை அறியப் பெரு முயற்சி எடுத்து வருவதையும் அறியும் போது, குந்தவ்வை தனது காரியத்திற்குப் பெரும் இடையூறாக இருப்பாள் என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. அதனால் அந்தப் பெண் புலியையும் மாய்க்கத் திட்டமிட வேண்டியதாயிற்று.

ரவிதாசனின் இந்தத் திட்டங்களைக் கேட்டுச் சோமன் சாம்பவன் நடுநடுங்கினான்.

“தம்பி, வேண்டாம், வேண்டாம்! செய்த பாவங்கள் போதும்! இவையெல்லாம் வேண்டாம் தம்பி. அப்படியே

நீ செய்வதானாலும் என்னை விட்டுவிடு. நான் இப்படியே காளிதேவிக்குப் பூஜை செய்து கொண்டு காலங்கழிக்கிறேன். காளி அருள் கொடாவிட்டால் என் தலையை அவளுக்குக் காணிக்கையாக்குகிறேன்...'' என்று நெஞ்சு தழுதழுக்கக் கூறினான்.

ரவிதாசன் துள்ளி எழுந்தான். கலங்கியிருந்த அவன் கண்களில் தீக்கனல் பறந்தது.

''அண்ணா உன்னைக் கோழை என வர்ணித்தபோது கோபம் கொண்டாய். என் உடன் பிறந்த சகோதரன் என்றதால் உன்னை இப்போது சும்மா விடுகிறேன். இல்லாவிடில் நமது குழுவிலிருந்து இவ்வளவு எளிதில் தப்பிப் போக விரும்புகிறவர்களைக் கோடிக் கரை ஓநாய்க்கு இரையிட்டிருப்பேன். நடுக்கடலில் கல்லைக் கட்டிப் போட்டிருப்பேன். நடுக் காவிரியில் கல்லைக் கட்டிப் போட்டிருப்பேன். அதுவும் இயலாவிடில் அண்ணா, மறந்து விட்டீர்களா, கடம்பூர் அரண்மனையில் அன்று...ஆதித்த கரிகாலன் அங்கு வந்த கடைசி தினத்தன்று.''

சோமன் சாம்பவன் நடுநடுங்கினான். இரு காதுகளையும் கரங்களால் பொத்திக் கொண்டு, ''தம்பி, வேண்டாம் வேண்டாம்; வேண்டாம்! அதை நினைவுபடுத்தாதே! நீ என்ன செய்ய வேண்டும் என விரும்புகிறாயோ சொல்லு. என் உடலில் உயிர் இருக்கிறவரையில் நான் உன் கட்டளையை நிறைவேற்றுவேன்'' என்று விம்மினான்.

ரவிதாசன் தன் சகோதரனை அணைத்துக் கொண்டு, ''அண்ணா! என்னைப் பொருத்தருளுங்கள்; உங்களுக்கு வேதனை கொடுப்பது என் நோக்கமன்று. சகோதர பாசத்தைவிட அரசகுல சேவை என் உள்ளத்தில் முந்திக் கொண்டு நிற்கிறது. இன்னும் இரு ஆண்டுகளில் நமது மன்னர் அமரபுஜங்க பாண்டியர் மதுரை அரியணை ஏற வேண்டும். அதற்கு நீங்கள் செய்ய வேண்டியது என்ன தெரியுமா?''

"தம்பி கூறு! கூறுவதைச் சீக்கிரமாகக் கூறிவிடு. இப்போதே போய் அந்தக் காரியத்தை முடித்து வருகிறேன். யாரைக் கொல்ல வேண்டும்? எந்த அரண்மனையை அழிக்க வேண்டும்? எந்தக் களஞ்சியத்தைக் கொள்ளையிட வேண்டும்? சொல்! சொல்! சீக்கிரம்!"...சோமன் சாம்பவன் படபடத்தான்.

ரவிதாசன் மெல்ல நகைத்து, "அண்ணு, இப்படிப் படபடத்தால் ஏதும் நடக்காது. நான் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேள். நான் உன்னிடம் ஒரே ஒரு காரியத்தைத் தான் ஒப்படைக்கிறேன். அதை நீ செவ்வனே முடித்துவிடு. இளைய பிராட்டியார் குந்தவைத் தேவியார் காஞ்சிப்பொன் மாளிகையில் இப்போது உன்மத்தம் பிடித்தவள் போலிருக்கிறாள். அரண்மனைக்குக் கட்டுக் காவல் இல்லை. அவள் எண்ணம் முழுமையும் இறந்த ஆதித்தன் பேரிலும் கடல் கடந்துபோன அருள்மொழி பேரிலும், சிறையிலே துடிக்கும் வந்தியத்தேவன் பேரிலும்தான் இருக்கிறது. அவள் எவரையும் அருகே சேர்ப்பதில்லை. நீ அங்கே சென்று சமயம் பார்த்துக் குந்தவ்வையை அவளது சகோதரன் ஆதித்த கரிகாலனிடம் சேர்ப்பித்துவிடு. நான் அருள்மொழி வர்மரை பார்த்துக் கொள்கிறேன்."

சோமன் சாம்பவன் நடுங்கினான். அவன் உடல் நடுங்கியது. அவன் கரங்கள் நடுங்கின. அவன் மீசை நடுங்கியது. அவன் தேகத்தில் குத்திட்டு நின்ற ரோமங்கள் நடுநடுங்கின. அவன் கால்கள் பூமியில் நிற்க முடியாமல் நடுங்கின. "தம்பி, தம்பி! என்ன சொல்கிறாய்? இளைய பிராட்டியையா? குந்தவ்வை தேவியையா..." எனக் குழறினான்.

"ஆம்; அந்த நாகத்தைத்தான்! உன்னால் முடியாது என்றால் நீ இந்த மண்ணில் வாழவே தகுதியற்றவன்; சொல்லிவிடு. முடியும் என்று கூறி ஏதாவது குளறிக் காரியத்தைக் கெடுத்தாயானால் கடம்பூர் மாளிகையில் நீ செய்த

செயலை நான் எப்படியும் இராமேசுவரத்தில் இருக்கும் முன்னுள் அமைச்சர் அநிருத்தப் பிரம்மராயர் காதில் எட்டச் செய்வேன். அருள்மொழியின் காதில் விழச் செய்வேன். மதுராந்தகரிடம் அறிவிக்க வழிசெய்வேன். உன்னை உடனே வீரர்கள் சூழ்வர்—உனக்குத் தண்டனை என்ன தெரியுமா?'' ஹோ ஹோ என்று ரவிதாசன் நகைத்தான்.

சோமன் சாம்பவன் கண்கலங்க, ''முடியாது! முடியாது. என்னை என்ன வேண்டுமானுலும் செய்துகொள்! முடியவே முடியாது'' என்று கூறி, அங்கிருந்து ஓடத் தலைப்பட்டான். அச் சமயம் பாழடைந்த கோயிலின் மறைவிலிருந்து ஓர் உருவம் வந்தது. அது உடல் முழுவதும் திருநீறு பூசியிருந்தது, மண்டையோட்டு மாலையை அணிந்திருந்தது. உடலைப் புலித் தோல் மறைத்தது, அதன் சடைமுடி முகத்தை மறைத்தது. அதன் விரல்களிலே நகங்கள் வளர்ந்து காணப்பட்டன! நீண்ட தூரம் வந்ததால் கால்களிலே புழுதி படிந்திருந்தது. அவ்வுருவம் சாம்பவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

''சாம்பவா! ஏன் ஓடுகிருய்? நான் உனக்குஉதவுகிறேன்!'' என்றது அந்த உருவம்.

ரவிதாசனுக்குப் பழகிய குரல் அது.

அந்தக் குரலைக் கேட்டு ரவிதாசனும், சாம்பவனும் முன்னிலும் அதிகமாக நடுநடுங்கினர்.

அத்தியாயம் 5

இரவில் சென்ற பல்லக்கு

பார்த்திபேந்திர பல்லவனின் உடல் நடுங்கியது. அவன் உள்ளத்தில் இதற்கு முன்பு எப்போதும் ஏற்படாத படபடப்பு ஏற்பட்டது. அந்த மாளிகையின் கூடத்திலிருந்த விளக்குகளின் சுடுதிரி கொண்டு உடலின் அங்கங்களையெல்

லாம் யாரோ தீய்ப்பது போன்று தோன்றியது. அந்த ஓலையில் அவன் நடுங்குமளவுக்குச் செய்தி ஏதுமில்லை; என்றாலும் அவன் மனம் ஏனோ சஞ்சலப்பட்டது. ஏமாற்றத்தால் ஏற்பட்ட வருத்தம் மீறி, வீரநாராயணன் மீது ஆத்திரமாக மாறியது. ஓலை மாறாட்டம் ஏற்பட்டு அருள்மொழியின் ஓலையைக் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக, தான் எப்போதோ எழுதி வைத்திருந்த காதல் காவிய ஓலையை இளைய பிராட்டியிடம் நீட்டி விட்டது கூட அவனுக்கு வருத்தத்தை அளிக்கவில்லை; தான் நழுவவிட்ட ஓலையை வீரநாராயணன் சமயத்தில் வந்து குந்தவ்வையிடம் கொடுத்துச் சோக நாடகத்தின் சிகரமாக்கியத்தில்தான் பார்த்திபேத்திரனுக்கு ஆத்திரம்.

அருள்மொழித்தேவர் வரப்போகிறார் என்ற செய்தி நாடு நகரமெல்லாம் பரவியதற்குக் காரணம், அதற்கு முன்பு நாகைப்பட்டினத்தில் வந்து இறங்கிய வணிகர்கள் தாம். அப்படியும் அருள்மொழி வர்மரின் மரக்கலம் நாகையை அடைய இரு திங்கட்கு மேலாகும் என அவர்களில் சிலர் கூறினர். காற்று இப்போது சாதகமாக அடிப்பதில்லையாதலால், மரக்கலத்தின் போக்கை நிர்ணயிக்க முடிவதில்லை என்று அவர்கள் கூறினர்.

இவற்றையெல்லாம் அறிந்த பார்த்திபேந்திரன் நாகைப்பட்டினத்திற்கே வந்தான். வேறு ஏதாவது செய்தி கிடைக்கிறதாவென அங்குச்சுற்றிவட்டமிட்டான். துறையிலிறங்கும் வணிகர்களைச் சந்தித்துப் பேசினான். ஒரு நாள் வெகு தொலைவிலிருந்து வந்த நாவாயிலிருந்து முதும்பெரும் வணிகர்கள் சிலர் இறங்கினர். அவர்கள் தமிழ்த் திருநாட்டின் பலபகுதியினர். அவர்கள் தாய்நாட்டை விட்டு அயல்நாடுகளுக்குச் சென்று பல ஆண்டுகள் ஆகியிருந்தன. போதுமான செல்வத்தை அவர்கள் சேகரித்தனர். தாய்த்திரு நாட்டைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவல் அவர்களுக்கு எழுந்தது. தங்களுடைய புதல்வர்கள் வளர்ந்து வாலிபர்களாகி யிருப்பார்கள் என அவர்கள் கனவு கண்டனர். புதல்வியர் மண வயதினையடைந்து திருமண நன்னாளை எதிர்நோக்கிக் காத்

திருப்பர் என எண்ணமிட்டனர் அவர்கள். அதனால் விரைந்து தாயகம் திரும்ப முனைந்தனர். அப்படி அவர்கள் சீன நாட்டி னின்று திரும்பிவரும்போது காற்று சாதகமாக அடிக்காத தால், செண்பகத்தீவில் சிறிது காலம் தங்கினர். அங்குத்தான் அவர்கள் அருள்மொழி வர்மரைச் சந்தித்தனர். அருள்மொழி என்று அவர்களுக்கு முதலில் தெரியாது. வணிகர்களில் முதுமைப் பிராயத்தினரான ஒருவர் மட்டும் கம்பீரத் தோற்றத்தினரான அருள்மொழியைக் கண்டு ஐயங்கொண் டார். அவரது அகன்ற நெற்றியையும் சிவந்த உதடுகளையும் கண்டு அவர் மனத்தில் இன்னார் என உருவகப் படுத்திக் கொண்டார். தனது மனத்திலெழுந்த சந்தேகத்தை மற்ற வர்களிடம் தெரிவித்தார். அச்சமயம் அருள்மொழிவர்மர் செண்பகத் தீவில் மரக்கலங்கள் கட்டுமிடத்தில் நின்று கொண்டு யாருடனோ பேசிக் கொண்டிருந்தார். வணிகர்கள் அவரிடம் நெருங்கினர். தங்கள் மனத்தில் எழுந்த சந்தேகத் தைப் போக்கிக்கொள்ள அவரிடமே விசாரித்தனர். அருள் மொழி முதலில் தன்னை இன்னாரென்று தெரிவிக்க விரும்ப வில்லை. ஆனால் அவர்கள் அன்புடன் கேட்கும்போது அவர் மறுக்க விரும்பவில்லை. தாயகம் திரும்பும் வணிகர்களிடம் சோழ நாட்டைப் பற்றி விசாரித்தார். அந்நாட்டின் அரச குடும்பத்தினரின் நலன் பற்றி வினவினார். அவர்கள் எப்படி அறிவர்? அவர்கள்தாம் சுந்தர சோழர் ஆட்சிக் காலத்தி லேயே அயல் நாடு சென்றுவிட்டார்களாயிற்றே!

“இளவரசே! எங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? சோழ நாட்டைவிட்டு நாங்கள் கிளம்பும்போது தங்களுக்குப் பன்னி ரண்டு வயதிருக்கலாம். காயாரோகண ஈசர் கோயிலின் திருப்பணியைக் காணத் தங்கள் பாட்டியார் செம்பியன் மாதேவியார் தங்களுடன் வந்திருந்தார்கள். தங்களுடன் தங்கள் சகோதரி குந்தவ்வையும் வந்திருந்தார். அப்பொழுது தங்களை நாங்கள் கண்டோம். அந்த நினைவில்தான் நாங்கள் மீண்டும் தங்களை அடையாளம் காண முடிந்தது. தாங்கள் இங்கு விஜயம் செய்திருப்பதன் நோக்கம் நாங்கள் அறிவது

முறை என்ருல் எங்களுக்குச் சொல்லுங்கள். எங்களை நோக்கி சோழ நாட்டு நலன் வினவுவதைப் பார்த்தால் தாங்களும் சோழ நாட்டினின்று புறப்பட்டு வெகுகாலம் ஆகிறதோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஒரே இருண்ட நிலையில் எங்கள் மனம் வேற்றுலகச் செய்தியில் இருக்கிறது அரசே—"

அருள்மொழி வர்மர் அவர்கள் பேசும்போது எங்கோ சிந்தனையிலாழ்ந்த வண்ணமிருந்தார். தமக்கை குந்தவ்வைப் பிராட்டியைப் பற்றிப் பேசியபோது அவர் சிந்தனை கலைந்தது. தான் நாடு திரும்புவது குறித்துத் தமக்கைக்குச் செய்தி அனுப்புவது பற்றி முடிவு செய்தார். அப்போதே ஓலையும் எழுத்தாணியும் கொண்டு தன் நலம் எழுதி, அவர்கள் நலம் கேட்டு முத்திரையிட்டு முதியவரிடம் அளித்தார். தன் தமக்கையாரிடம் அந்த ஓலையைச் சேர்ப்பிக்கச் சொல்லிக் கேட்டுக் கொண்டார்.

நாகைப்பட்டினத்தில் அந்த நாவாய் வந்து இறங்கியது. பண்டங்களை இறக்கும் பொறுப்பைப் பணியாட்களிடம் விட்டுவிட்டு அந்தவணிகர்கள் களைப்புடன் விடுதியை அடைந்தார்கள். அவர்கள் வந்து இறங்கியிருக்கும் செய்தியையும், அவர்கள் பேசிக்கொள்ளும் சமாசாரங்களையும் ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்த பார்த்திபேந்திரன் விரைந்து அந்த விடுதியை அடைந்தான். வணிகர்களுக்கு நாகைப்பட்டினத் தோற்றமே வியப்பை அளித்தது. சிறிது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கடல் ஏற்றத்தால் கடல் ஊருக்குள் பரவியிருந்தது. சூளாமணி விகாரம் பொலிவிழந்து காணப்பட்டது. விடுதித் தலைவருடன் அவர்கள் நாட்டு வளப்பத்தைப் பற்றிப்பேச முற்படு முன்னர் பார்த்திபேந்திரன் வீரர்களுடன் அங்கு வந்தான். அருள் மொழி வர்மரிடமிருந்து அவர்கள் கொணர்ந்திருக்கும் ஓலையைத் தருமாறு கேட்டான். முதலில் முதிய வணிகர் மறுத்தார். சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் படைத்தலைவன் பார்த்திபேந்திரன் என்று அவர் அவனைப் பற்றி அறிந்தவுடன் ஓலையைக் கொடுத்தார். பத்திரமாக அதை இளையபிராட்டியிடம் சேர்ப்பிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார்.

"அதைப் பற்றிக் கவலேயே வேண்டாம், பெரியவரே! பிராட்டியார் காஞ்சியில் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் ஓலே உடனே போய்ச் சேர வேண்டுமானால் அதை எம்மிடம் ஒப்படைப்பதே நல்லது. இல்லேயெனில் இங்கிருந்து நீங்கள் காஞ்சிக்குச் செல்வதற்கு நாட்கள் பல ஆகலாம். தேவியாரும் தன் இளவலிடமிருந்து செய்தி ஏதும் வராமல் ஏங்கியிருக்கிறார்கள்" என்று கனிவாகப் பேசினான். அவன் கண்களிலே பரிவு மிகுந்திருந்தது. முதியவரிடம் இனிப்பாகப் பேசும்போது ஓலேயை எடுத்துக்கொண்டு குந்தவ்வைப் பிராட்டியைச் சந்திக்கப்போகிறோம் என்ற இன்ப நினைவு நிறைந்திருந்தது. மிகுந்த யோசனேயின் பேரில் முதிய வணிகர் ஓலேயைக் கொடுத்தார். அதனுடன் அவர் ஒன்று கேட்டுக் கொண்டார்: "ஐயா, இந்த ஓலேயைப் பிராட்டியாரிடம் சேர்ப்பித்து விடுங்கள். ஆனால், தலேவரே, ஒன்று உங்களே வேண்டிக் கொள்கிறோம். இந்த நாட்டு இளவரசர் எழுதிய ஓலே இது. இதை எங்களிடம் அவர் ஒப்படைத்ததன் மூலம் எங்கள் நல்லெண்ணத்தை நம்பினார். எங்கள் நற்செய்கையில் நம்பிக்கை கொண்டார். சோழ நாட்டு வணிகர்கள் நேர்மை மிகுந்தவர்கள். சொன்ன சொல்லேத் தவறாதவர்கள். இந்த ஓலேயை எக்காரணம் கொண்டும் தாங்கள் காணக்கூடாது. தங்களின் உறுதுணேயான வீர வாள்மேல் ஆணேயாகத் தாங்கள் அதை வேறு எவர் கையிலும் சிக்கவிடாமல் இளேயபிராட்டியாரிடம் சேர்ப்பித்து விடுங்கள். நாங்கள் இப்படிக் கூறுவதற்கு எங்களேப் பொறுத்தருள வேண்டும்."

பார்த்திபேந்திரன் அப்படியே செய்வதாக வாக்களித்தான். ஓலேயிலுள்ள செய்தியைப் படிப்பதைவிட அந்த ஓலேயைக் குந்தவ்வையிடம் சேர்ப்பித்து அதன் மூலம் அவளுடன் பேச வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொள்வதை அவன் பெரிதாகக் கருதினான்.

காஞ்சியை அவன் வந்தடைந்து களிபொங்கும் இதயத்துடன் ஓலேயை எடுத்து நீட்டியபோது அது அருள்மொழி

வர்மரது ஓலையாக இராமல் தன் ஓலையாகவே இருந்ததை அறிந்தபோது அவன் திடுக்கிட்டான்; அது ஏமாற்றத்தால் ஏற்பட்டது. வீரநாராயணன் வந்து அருள்மொழிவர்மரின் ஓலையைக் கொடுத்தபோது திடுக்கிட்டான்; அது ஆச்சரியத் தால் ஏற்பட்டது. கீழே நழுவி வீழ்ந்திருந்த ஓலையை எடுத் துப் படித்தபோது அவன் திடுக்கிடவில்லை; ஆச்சரியப்பட வில்லை; நடுங்கினான். கலங்கினான்.

இளையபிராட்டிக்கு முதலில் வணக்கம் செலுத்திவிட்டுத் தொடங்கியிருந்த அந்த ஓலையின் அடுத்த வாக்கியம் ..

"***திருச்சிற்றம்பலத்துறை ஆடவல்லான் அருளால் எல்லோரும் நலன் என நம்புகிறேன். தாங்களும் வாணர்குல வீரர் வல்லவரையர் வந்தியத் தேவரும் நலனோடு இருக்கிறீர். கள் என்று பூரணமாக நம்புகிறேன். எனக்கு அழைப்பு அனுப் பாமலே தாங்கள் திருமணம் புரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள். அப்படி நடக்க வேண்டும், வல்லவரையர் சோழ சாம்ராஜ்ய சேநாதிபதிப் பதவியை ஏற்று வாழவேண்டும் என்பதற்காகத் தானே அவரை என்னுடன் அயல் நாடுகளுக்கு அழைத்துச் செல்லாமல் அங்கேயே தங்கியிருக்குமாறு பணித்தது! இள வரசர் உத்தமசோழ தேவர் ராஜ்ய பாரங்களைப் புரிந்து செவ்வனே நடத்தி வருவார் என நம்புகிறேன். மதிப்புக்குரிய தந்தையாருக்கும், தாயாருக்கும் எனது கோடானுகோடி வணக்கங்களைத் தெரிக்கவும். தக்க மரக்கலம் அமைந்து காற்றும் சாதகமாக வீசினால் விரைவில் அங்கு வந்து சேர் வேன்; யுகயுகமாகப் பேசிக் கழிப்பேன்.

இப்படிக்குத் தங்கள்,
அன்பினால் வளர்ந்த
அருள்மொழி"

குந்தவ்வை மயங்கி வீழ்வதற்கோ பார்த்திபேந்திர பல்ல வன் நடுங்குவதற்கோ பயங்கரச் செய்தி ஏதும் அந்த ஓலையில் இல்லை. என்றாலும், அவள் கண்கள் கலங்கின. விம்மியறியாத

அவள் நெஞ்சம் விம்மியது. பார்த்திபேந்திரன் சிறிது அஞ்சிய தற்காவது காரணம் இருந்தது. 'சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி ஏதும் அறியாத அருள்மொழி வர்மர் நாளை இங்கு வந்தவுடன் உண்மை அறிந்தவுடன் என்ன நினைப்பார்?

'குந்தவ்வை மீதும், வந்தியத் தேவர் பேரிலும் அடங்கா மதிப்பும் அன்பும் பூண்டிருக்கும் அவர் இங்கு வந்தவுடன்—அவர்கள் நிலையறிந்தவுடன்—என்ன நினைப்பார்? மற்றும் உத்தம சோழர் இன்னும் இளவரசராகவே இருக்கிறார் என்று அவர் எண்ணியிருக்கிறார்; உத்தமசோழ தேவர் மதுராந்தக சோழதேவரென்ற பட்டப்பெயருடன் மாமன்னராகி ஆண்டு பல ஆகிவிட்ட செய்தி அறிந்தவுடன், தனக்கு அச்செய்தி எட்டாது செய்தவர்களைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்? எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகச் சோழ சாம்ராஜ்யப் படைத்தலைவர் பதவியில் தான் இருப்பதையும் வந்தியத்தேவன் சிறையிலிருப்பதையும் காணும்போது அருள்மொழி வர்மர் என்ன நினைப்பார்? - நினைப்பதா! என்ன செய்வார்?'

அதை நினைக்கும்போதுதான் பார்த்திபேந்திரன் கலங்கினான். அருள்மொழி வர்மருக்குத் தன் மீது வெறுப்பு எப்போதுமே கிடையாது என அறிவான்; என்றாலும் வந்தியத் தேவன் அருள்மொழி வர்மரின் இதயத்தில் நெருங்கிய இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டான்.

'சரஸமான பேச்சு; உம் என்பதற்கு முன் காரியத்தைச் செய்வதாகப் பாவனை; பணிவோடு இருப்பதாகப் பாசாங்கு; சோழ நாட்டிற்கு உண்மையாக உழைப்பவன் போன்ற போலித் தோற்றம் எல்லாவற்றையும்விட அவன் ஈழத்தில் அருள்மொழியுடன் நெருங்கியிருந்து, பல ஆபத்துகளுக்குள்ளாகிப் பெரும் அநுதாபத்தைப் பெற்று விட்டபடியால் என்னைவிட அழுத்தமான இடத்தை அருள்மொழியின் இதயத்தில் நிலைநாட்டி விட்டான்...ஆனால் அருள்மொழி வர்மர் நாகைப்பட்டினத்துக்கு வந்திறங்கியவுடன் அவருடன்

நெருங்கிப் பழகி, வந்தியத் தேவன் இடத்தை நாம் பெற்று விடலாம். அதனுடன் ஆதித்த கரிகாலரை அவன் கொன்றதற்குக் கிடைத்த தடயங்களையும், அதை ஒப்புக் கொண்டு மந்திரி மண்டலத்தாரும் ஊர்ச் சபையாரும் நீதி வழங்கிய விவரங்களையும் அவர் அறிந்தால் நிச்சயம் வந்தியத்தேவன் பேரில் இதுகாறும் வைத்திருந்த நம்பிக்கையை மாற்றிக் கொள்வார். தன் சகோதரிக்கும் வல்லவரையருக்கும் திருமணம் நடைபெறாதது மிக நல்லதாயிற்றென்று திருப்திப் படுவார்...அதற்குள் நம் பேரில் நன்மதிப்பை நிலைநாட்டிக் கொள்ளவேண்டும். குந்தவ்வைப் பிராட்டியார் அருள்மொழி வர்மரைச் சந்திப்பதற்கு முன்பு நாம் அவரைச் சந்திக்க வேண்டும். அதற்கு உபாயம் குந்தவ்வை மயக்கமுற்றுக் கீழே விழுந்த சம்பவம் மிக உதவும். அரச வைத்தியரை உடனே அழைத்துவரச் செய்து—இல்லை—இங்கு அவரை நாமே அழைத்து வரவேண்டும்; வரும் வழியிலேயே "தேவியார் இன்னும் இரு திங்கள் பூரண ஓய்வுடன் இருக்க வேண்டும்" என யோசனை கூறுமாறு வைத்தியரிடம் தெரிவித்து விடுவோம்—பிறகு வெற்றி! வெற்றி!'

பார்த்திபேந்திரன் உடல் நடுக்கம் நீங்கி, உள்ளக் கலக்கம் நீங்கி, வெகு விரைவாக அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றான். அதற்குள் குந்தவ்வையை மெல்ல அடுத்திருந்த அறையில் மெல்லிய பஞ்சணைமேற் படுக்கச் செய்திருந்தார்கள். சாளரக் கதவுகள் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. தோழிகள் மெல்ல விசிறிக் கொண்டிருந்தனர். பஞ்சிலே தோய்த்த பனிநீர்க் கொண்டு குந்தவ்வையின் முகத்தைக் கல்யாணி தேவியார் துடைத்து, அவள் களைப்பைப் போக்க முயன்று கொண்டிருந்தார்கள். வீரநாராயணன் அறைக்கு வெளியே கவலையுடன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

குந்தவ்வை மெல்லக் கண் திறந்து சுற்று முற்றும் நோக்கினாள். தான் கட்டிலில் கிடத்தப்பட்டிருப்பதையும் தோழிகள் பணிவிடை செய்து கொண்டிருப்பதையும், பாட்டி

இந்த வயதான காலத்திலும் கவலேயோடு தன் பக்கலில் அமர்ந்திருப்பதையும் காண குந்தவ்வைக்கே வெட்கமாக இருந்தது. உதட்டில் புன்முறுவல் படர எழ முயன்ருள். அவளே அமர்த்திப் படுக்க வைத்த கல்யாணி தேவி "குழந்தாய் இப்போது எப்படி இருக்கிறது? ஏனம்மா, உடம்பை என்ன செய்தது?" என்று கனிவுடன் கேட்டாள்.

"பாட்டி மன்னித்து விடுங்கள். உங்களுக்கெல்லாம் நான் பணிவிடை செய்வது போகத் தாங்கள் இந்த முதிய பிராயத்திலும் என்போன்ற சிறியவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்ய நேரிட்டு விட்டதே..."

கல்யாணிதேவி அவள் வாயைப் பொத்தி, "அப்படி யெல்லாம் கூறி மேலும் கவலேயை வரவழைத்துக் கொள்ளாதே" என்று தடுத்தாள்.

குந்தவ்வை சைகை காட்ட, தோழிகள் அங்கிருந்து அகன்றனர். குந்தவ்வை மெல்ல தலேயணேயின்மீது சாய்ந்து கொண்டு "பாட்டி, என்ன நேர்ந்தது?" என்ருள்.

"நீ அருள்மொழியிள் ஓலேயைப் படித்தாய். முழுவதும் படித்தாயோ இல்லேயோ தெரியாது. 'தம்பீ! தம்பீ' என்று கூவிக்கொண்டே கீழே சாய்ந்தாய்; நல்ல வேளேயாக உன்னேத் தாங்கிக் கொண்டோம். ஆமாம், அந்த ஓலேயில் அப்படி என்ன எழுதியிருந்தது குழந்தாய்? என் பேரன் அருள்மொழிக்கு என்ன நேரிட்டு விட்டது? அவன் எங்கே இருக்கிருன்? எப்போது திரும்பி வருகிருன்? இதெல்லாம் சொல்லு குழந்தாய்!" என்று கல்யாணிப்பாட்டி கேட்டாள்.

குந்தவ்வைக்கு உணர்ச்சி மிகுதியால் நெஞ்சு தழதழத் தது. "அந்த ஓலேயில் ஆபத்தான செய்தி இல்லே, பாட்டி. என் இளவல் இன்னும் விவரம் அறியாத சிறு குழந்தை போலிருக்கிருனே என்பதை எண்ணும் போது எனக்கு வேதனே சூழ்ந்தது; 'தம்பி!' என்று என்னேயறியாமல் கூவி விட்டேன். நாட்டில் பத்தாண்டுகளாக நடந்தவற்றை அறி

யாமல், எல்லோரது நலங்களையும் கேட்டு எழுதியிருக்கிறானே; அந்த வெகுளித் தன்மைக்காகத் தம்பீ என்றலறி விட்டேன். அவன் இந்த நாட்டில் இருந்திருக்க வேண்டியவன் தானே பாட்டி! அரசபீடம் ஏறுபவர்கள் கடல் கடந்து செல்ல வேண்டும் என்ற நியதி ஏதாவது இருக்கிறதா? விஜயாலய சோழர் சென்றாரா? ஆதித்த சோழர் சென்றாரா? பொன் வேய்ந்த பராந்தகர் போனாரா—என் தந்தை சுந்தரசோழர் ஆயிரமாயிரம் யோசனை தொலைவு கடலில் சென்று அநுபவம் பெற்றார்? என்னால் வந்த விளைவுதானே பாட்டி! 'ஒரு சில திங்களுக்குச் சென்று வா' என யோசனை கூறி, னேன். பத்தாண்டுகள் பாராமுகமாய் இருந்து விடுவான் என்று எனக்குத் தெரியுமா?

"மணமலர்கூட வாடாநிலையில் கொடும்பாளூர்ப் பெண் வானவன் மாதேவியையும் விட்டுச் சென்றானே; அந்தப் பெண் இதயம் என்ன பாடுபடும்? அதற்கு யார் காரணம் பாட்டி? நான்தான் காரணம். அதை நினைக்கும் போது என்னை வேதனை முட்டியது. அவளைப் பற்றி ஓலையில் ஒரு வரிகூட இல்லை; என்னைப்பற்றி—வல்லத்து வீரரைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறான் என் இளவல். பாட்டி, அவன் வந்து இறங்கியவுடன் இரண்டு செய்திகளையறிந்தால், அவன் மனம் என்ன பாடுபடும் என்பதை நினைக்கும்போது என் தலை சுழலாமல் என்ன செய்யும்—"

குந்தவ்வை இவ்வாறு கூறிக் கொண்டிருக்கும் போது பார்த்திபேந்திரன் காஞ்சிநகர அரச வைத்தியருடன் அங்கு வந்தான். பணி மகள் வைத்தியர் வந்திருப்பதைத் தெரிவித்தாள்.

"எனக்கா! வைத்தியமா?" குந்தவ்வை குலுங்கக்குலுங்க நகைத்தாள். "பாட்டி, நீங்களே போய் என் உடலுக்கு ஏதும் இல்லை என்று கூறிவிட்டு வாருங்கள். வைத்தியர் போக முனைந்தாலும் அந்தச் சேனாதிபதி விடமாட்டார் போலிருக்கிறது. எப்படியாவது அவர்களை அனுப்பிவிடுங்கள்.

அவர்கள் வந்தால் நிச்சயம் எனக்கு மயக்கமே வந்துவிடும்" என்றாள்.

குந்தவ்வையின் மனப்போக்கை ஒருவாறு புரிந்து கொண்ட தேவியாரும் வெளியில் வந்து, "பிராட்டிக்கு உடலுக்கு ஒன்றுமில்லை. கொஞ்சம் ஓய்வு தேவை. இப்போது அவரை யாரும் தொந்தரவு செய்யாதிருப்போமாக. தேவைப்பட்டால் நாளைய தினம் சொல்லியனுப்புகிறேன். சேனாதிபதி, உங்களுக்கு மிகவும் சிரமம். நாழிகை ஆகிக் கொண்டே போகிறது. நாளைய தினம் சந்தித்துப் பேசுவோமே" என்றாள்.

வைத்தியரும் பார்த்திபேந்திரனும் ஒருவரையொருவர் ஒரு கணம் பார்த்துக் கொண்டனர். ராஜ மாதாவான கல்யாணி தேவியார் பேச்சுக்கு எவரும் மறுத்துப் பேசியது கிடையாது. எனவே அவர்கள் அங்கிருந்து அகன்றனர்.

அந்தக் கூடம் சிறிது நேரத்தில் சந்தடியற்று விளங்கியது. வீரநாராயணனைக் குந்தவ்வை அழைத்து ஏதோ கூறினாள். அவனும் தலையசைத்து அங்கிருந்து அகன்றான். வெகு நேரம் குந்தவ்வையும், கல்யாணி தேவியும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அந்த அறையிலிருந்த விளக்கும் தூண்டுவாரின்றி மங்கிய வண்ணமிருந்தது.

"என்ன இருந்தாலும் குந்தவ்வை உன்னைப் போன்ற தைரியமான உள்ளமும், தாங்கும் சக்தியும் கொண்டவளை நான் பார்த்ததேயில்லை. நாங்களும் தான் இருந்திருக்கிறோம். உன் பாட்டனார் அரிஞ்சய சோழ தேவர் காலமான பிறகு உங்களுடைய மழலைத் திருமுகங்களைப் பார்த்தே நான் அமைதி அடைந்தேன். உன் பெரிய பாட்டியார் செம்பியன் மாதேவியார் மட்டுமென்ன! கண்டராதித்த தேவர் சிவத் திருத்தலங்களைச் சுற்றிப் பார்த்து வருகிறேன் என்று மேற்கு திசை சென்றார். பிறகு வெகுகாலம் அவரைப் பற்றிய செய்தியே வரவில்லை. மேற்கிருந்து துஞ்சிய தேவர் என்று

அவர் மறைவைத்தெரிவித்தார்கள். தேவியார் நிலையில் நாமிருந்தால்—நல்ல வேளையாக கோயில் திருப்பணிகள் அவர் இதயத்தைக் கவர்ந்தன. துயரத்தை மாற்றின. உனக்கோ.. நீ இதயத்தைத் திறந்து கூறுவதைப் பார்த்தால் நீ அபூர்வப் பெண்மணிதான். இன்று சொல்கிறேன்; நான் காணக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறேனே இல்லையோ, நீ இந்த நாடு புகழும் நல்ல மகளாவாய் — ஆமாம்; நீ எவ்வளவு தடவை சொன்னாலும் எனக்குப் புரிவதேயில்லை. மறு படியும் சொல்லு — படகேறிச்சென்று நீயும் அந்த வாணர் குலத்துப் பிள்ளையும் உறையூரில் இறங்கியவுடன் சுந்தர சோழர் உத்தரவு காட்டி வாணர் குலத்துப் பிள்ளையைச் சிறை பிடித்தார்கள். நீ அதைத்தடுக்க முயல வில்லையா?" என்று கேட்டார் கல்யாணி தேவி.

குந்தவ்வை சிரித்தாள். மங்கிய வெளிச்சம் நிறைந்த அந்த அறையில் வெண்ணிலவின் சிறு கதிர்கள் சாளரக் கண்கள் வழியே அவள் முகத்தில் தெளித்திருக்கும் போது அந்தச் சிரிப்பிலே தெரிந்த பற்கள், கோத்தமுத்து வடமென மின்னின. சிதறிய மாணிக்கப் பரல்களின் ஒலி போல் நகை யொலி இருந்தது.

"பாட்டி, எவ்வளவு தடவை உங்களுக்குச் சொன்னாலும் எனக்கு அலுப்பு ஏற்படாது. என் வாழ்நாளிலேயே மறக்க முடியாத செய்தியை அடிக்கடி நினைவு கொள்வது நல்லது தானே! எனக்கு அப்போது எழுந்த ஆத்திரத்தில் இன்னது செய்ய வேண்டும் என்றே தோன்றவில்லை. என் சொல் கேட்டால் சோழ சாம்ராஜ்யமே ஆடும் என்று எண்ணியிருந்த போதல்லவா அது நிகழ்ந்தது! 'என் தந்தையே கட்டளையிட் டாரா, வந்தியத்தேவரைக் குற்றவாளியெனச் சிறைப்படுத்து மாறு? உடனே அவரிடம் கேட்போம் நியாயத்தை! தந்தை யாயின் என்ன? அரச நீதி எல்லோருக்கும் சமம்தானே!' என்று துடிதுடித்தேன். அந்த வேகத்தில் 'படகைக் காஞ்சியை நோக்கிச் செலுத்து!' என்று வீரநாராயணனிடம் கட்டளையிட்டேனும். பாவம்! அவன் இதை அடிக்கடி

கூறிச் சிரிப்பான். 'தேவியாருக்குள்ள அவசரத்தில் காவிரி நதி காஞ்சிவரை கூடப் பாய்ந்து விடுமோ என்னமோ!' என்று கேட்பான். விரைந்து குடந்தை வந்தடைந்து வானதியிடமும் கூருமல் காஞ்சியை நோக்கிப் பறந்தேன். பறந்தேன் என்றே கூறலாம். ஏனெனில் என் மனம் பல நூறு காதங்களுக்கு வெவ்வேறு திக்குகளுக்குப் பாய்ந்து பரவியது.

"காஞ்சி வந்தேன். நகரில் நுழையும்போதே மக்கள் கூடிக் கூடிப் பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டவுடனேயே எனக்கு ஒரு மாதிரியான எண்ணம் மனத்திலெழுந்தது. இதயத்தை யாரோ பிழிந்தது போன்ற உணர்ச்சி; உடலெங் கும் முள் குத்துவது போன்ற பிரமை. பொன் மாளிகையில் நான் சென்ற போதிருந்த கலகலப்பில்லே. எல்லோரும் வாட்டமாகக் காணப்பட்டனர். பாட்டி, உங்களுக்குத்தெரி யாதா? அந்தச்சமயம் இங்குதானே பொன் மாளிகையில் இருந்தீர்கள்! 'தந்தையே' என்று கூவிய வண்ணம் தந்தை இருக்குமிடம் நோக்கி ஓடினேன். அவர் மஞ்சத்தில் படுத் திருந்தார். அவரருகே மௌனமாக அமைச்சர் அநிருத்தப் பிரம்மராயர் நின்றிருந்தார். தோழிப் பெண்கள் இருவர் தந்தையின் உள்ளங் கால்களுக்கு ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். பாட்டி, நான் என்னவென்று என் தந்தையைக் கேட்பது? 'எதைக் கண்டு வாணர் குல வீரர் மீது குற்றம் கண்டீர்கள்?' என்று கோபித்துக் கேட்பதா? 'என்ன தடயங்கள் கண்டு அவரைச் சிறைப்படுத்தமாறு கூறினீர்கள்?' என்று கேட்பதா? 'என்னே ஒரு வார்த்தை கேளாது இப்படிச் செய்து விட்டீர்களே' என்று கோபித்துக் கேட்பதா? 'என் இதயமறிந்து, அந்த இதயத்தில் நான் ஏற்றி வைத்திருப்பவர் இன்னுர் என அறிந்தும் அவரைப் பிரிக்கச் சூழ்ச்சி செய்து விட்டீர்களே' என்று கேட்பதா? பாட்டி,நான் எப்படிக் கேட்டிருக்க முடியும்? நீங்களே சொல்லுங்கள்..." குந்தவ்வை உணர்ச்சி மிகுதியால் பேசினுள்.

கல்யாணி தேவியார் தலேயசைத்தார். பேச்சை வேறு பக்கம் திருப்ப எண்ணி, "ஆமாம்; இத்துடன் நூருவது

தடவையாக கூறி விட்டாய்; என்றாலும் வயதின் முதுமை காரணமாக மறந்து விடுகிறேன். அதற்குப் பிறகு நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூறி என் மனச் சோகத்தைக் கிளறி விடாதே. நாழிகை ஆகிறது. படுத்துறங்கு அம்மா. என் கண்களை உறக்கம் சுழற்றுகிறது'' என்று கூறி கல்யாணி தேவியார் மெல்ல அந்த இடத்தை விட்டகன்று தன் மஞ்சத்தில் படுத்தாள். படுத்த மறு விநாடி உறக்கத்திலாழ்ந்து விட்டாள்.

அங்கிருந்து அப்போதே சென்ற பார்த்திபேந்திர பல்லவனின் மனத்தில் சொல்லொணாத குழப்பம். ஓலை மாறிய அந்த நிகழ்ச்சிதான் அவன் மனத்தை வாட்டிய வண்ணம் இருந்தது. எப்படியாவது விடிந்தவுடன் எவரையாவது விட்டு வீரநாராயணனை அழைத்து வரச் செய்து ஓலையைத் திருடிக்கொண்டு வந்த விதத்தை நான்கு வித உபாயங்களைப் பிரயோகித்தாவது அறிய வேண்டும் என்று எண்ணியவாறு கண்ணயர்ந்து விட்டான். முதல் நாள் இடைவிடாது செய்த பயணக் களைப்பு அவனை ஆட்கொண்டது.

நடு நிசி தாண்டி ஒரு நாழிகைப் போதிருக்கலாம்! வானத்து வெண்ணிலவும் மேகக் கூட்டங்களிடையே மறைந்து விட்டது. பொன் மாளிகை அமைதியாக இருந்தது. தொலைவில் பாலாற்றில் படகு செலுத்திச் செல்லும் ஓசை கூட எழவில்லை. எப்போதாவது உறக்கம் கலைந்து சிறகைப் படபடவென அடித்துக்கொள்ளும் ஓரிரண்டு பறவைகள் கூட மிக அமைதியாக இருந்தன. வௌவால்கள் சில அங்குமிங்கும் பறந்து இருளுக்கு உதவின.

அரண்மனைத் தோட்டத்து நந்தவனத்தில் அப்போது பூத்த மலர்களின் நறுமணம் காற்றிலே கலந்து வீசியது. தென்னங்கீற்றுகள் ஒன்றுடன் ஒன்று உரசும் ஒலியைத் தவிர வேறு அரவமில்லாத அந்தச் சமயத்தே வீரநாராயணன் அரைத் தூக்கத்துடன் அமர்ந்திருந்த அந்த இடத்திற்கு முக்காடிட்ட ஓர் உருவம் வந்தது; அச்சமயம் இளநீர்க்காய் ஒன்று மரத்தினின்று வீழ்ந்ததால் விழித்துக்கொண்ட

வீரநாராயணன் திடுக்கிட்டு எதிரே நின்ற உருவத்தைக் கண்டான். முதிர்ந்த அந்தப் பருவத்திலும் அவன் கண்கள் தெளிவாள பார்வையுடையனவாய் இருந்தன.

அவன் பரபரப்புடன் எழுந்து நின்ருன். அந்த உருவம் மெல்லிய குரலில் அவன் காதுகளில் ஏதோ கூறியது; மறு கணம் அவன் விரைந்து பல்லக்கு சுமப்போர் உறங்குமிடம் சென்று அவர்களே எழுப்பினுன். எல்லாம் வெகு விரைவில் நடந்தேறின.

வெள்ளி முளேப்பதற்குள் காஞ்சி நகர எல்லேயை அந்தப் பல்லக்கு கடந்துக் கொண்டிருந்தது. வீரநாராயணன் இளம் குளிருக்காகப் போர்த்தியபடியே குதிரைமீதமர்ந்து பல்லக்கின் பின்னே மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

தன் அரண்மனேயில் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த பார்த்திபேந்திரனின் உறக்கத்தை ஏதோ கனவு கலேத்தது. அவ்வேளே காவல் வீரனெருவன் அவனே எழுப்பிய வண்ண மிருந்தான்.

திடுக்கிட்டு விழித்த பார்த்திபேந்திரனே, "ஐயா பொன் மாளிகையினின்று பல்லக்கு ஒன்று இரவு புறப்பட்டுச் சென்றதாக அம்மாளிகைப் பணியாள் தெரிவிக்கிருன், ஐயா" என்ருன்.

"பல்லக்கு புறப்பட்டுச் சென்றதா?" என்று பதறினுன் பார்த்திபேந்திரன்.

அத்தியாயம் 6

வானதியின் வருகை

தஞ்சை அரண்மனேயின் மகளிர் வதியும் அந்தப்புரம் அன்று கலகலப்பு மிகுந்து காணப்பட்டது. அரசிளங்குமரிகள்

யாவரும் குழுமியிருந்தனர். உத்தமர் சோழ தேவர் நகர இயலாது படுத்த இடத்திலேயே இருப்பதால் பட்டத்து இளவரசி திரிபுவன மாதேவியார் அரசரின் அருகேயே எந் நேரமும் இருக்க வேண்டியதாயிற்று. சிறிய பழுவேட்டரை யரின் மகள் மூத்த பஞ்சவன் மாதேவி மட்டும் அந்தப்புரத் தில் தோழிகள் புடைசூழ எப்போதும் இருந்து பாட்டும் கூத் தும் வேடிக்கையும் கேளிக்கையுமாகக் கழித்து வந்தார். கல கலப்புடன் அந்தப் பகுதி காணப்பட்டால் மூத்த பஞ்சவன் மாதேவியார் அங்கு இருக்கிறுர்கள் என்று பொருள். அன்று காலையில் பொழுது புலர்ந்ததிலிருந்து கட்டளையிடுவதிலேயே அவள் காலம் செலவாகிக் கொண்டிருந்து. கடிகையோர் நாழிகை வட்டிலைக் கொண்டு பொழுது அறிவிக்க, பெரும் மணியோசயை எழுப்பும் போதெல்லாம் அவள் பரபரப்பு இன்னும் அதிகமாகும்.

பழையாறை நகரினின்று இளவரசி வானதி வரப்போ கிருள் என்ற செய்தி எட்டியிருந்தது. பழுவூரினின்று பெரிய பழுவேட்டரையரின் மகள் இளைய பஞ்சவன் மாதேவி வரப் போகிருள் என்று சிறிய பழுவேட்டரையர் முதல் நாளே தெரிவித்து விட்டார்.

''தாயில்லாப் பெண்; அவளை நீதான் சரிவரக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும்'' என்று சிறிய பழுவேட்டரையர் கூறிய போது மூத்த பஞ்சவன் மாதேவிக்குப் புரியவில்லை.

''இனி இளையவளுக்குப் பழுவூரில் வேலையில்லை. தஞ்சை அரண்மனையில் உங்களுடன் இருந்து பழகப் போகிருள்'' என்று கூறிய பிறகுதான் மூத்தவளுக்குப் புரிந்தது. அரண் மனையிலுள்ள நூற்றேடு நூற்று ஒன்ருக அவளைக் கவனித்துக் கொள்ளக் கூடாது என்பதற்காகவே தந்தை இப்படி எச்சரித் திருக்கிறுர் என்று அவள் எண்ணினுள். அவளால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. புரிந்து கொள்ளத் தனக்கு அதிக நேரமாவதைப் பார்க்கும்போது சிறிய பழுவேட்டரையர் வானதி தேவியையும், குந்தவ்வைப் பிராட்டியையுமே உதாரணமாகக் காட்டுவார்.

"மகளே! என் வயிற்றில் நீயன்றி அவர்கள் பிறந்திருந்தால் வெகு எளிதாக இன்னும் மகோந்நதமாக விளங்கியிருப்பார்கள்" என்று அவர் கூறும்போது மூத்த பஞ்சவன் மாதேவி, 'ஐயோ பாவம்! அவர்கள் பழுவூரில் பிறக்காமல் தஞ்சையில் பிறந்து விட்டார்கள்' என்று எண்ணுவாளே யொழிய, தந்தையின் கூற்றிலுள்ள மறைபொருளை அறிய மாட்டாள்.

"அசடு என்றால் உன்னைத்தான் சொல்லவேண்டும். அடி அசட்டுப் பெண்ணே! உன்னை எதற்காக நான் உத்தம சோழ தேவருக்கு மணம் புரிவித்தேன்?" என்று மகளைச் சிறிய பழுவேட்டரையர் கேட்பார்.

"நான் அழகாயிருந்தேன்; அவரும் மிக அழகர். அதனால் திருமணம் புரிவித்தீர்கள்" என்று அவரதுமகள் தன் முகத்தில் எந்தவிதக் களங்கமுமின்றிக் கூறும்போது சிறிய பழுவேட்டரையர் கரம் துடிக்கும்; உடல் துடிக்கும் அந்தத் துடிப்பின் சின்னமாய்க் கம்பீரமான மீசை துடிக்கும். வேறு எவராவது இப்படி அசட்டுத்தனமாகப் பேசியிருந்தால் அவர் நடந்திருக்கும் விதமே வேறுதான்! மகளின் வளராத அறிவை எண்ணித் தமக்குள்ளே நொந்து கொண்டே அவர் நயமாகத் தம் மகளுக்குச் சகலமும் கற்றுக் கொடுக்க முயலுவார்.

"மகளே, நீ சாதாரணப் பெண்ணல்லள்."

"ஆம் தந்தையே! நான் சாதாரணமானவளல்லள். இருபத்துநான்கு போர்க்களங்களில் தொண்ணூற்றாறு விழுப் புண்களைப் பெற்ற பெரிய பழுவேட்டரையரின் இளையவருடைய திருமகள். இந்த மாபெரும் தஞ்சைச் கோட்டை அதிபரின் திருமகள். 'இந்த நாட்டிற்கும் அரச குடும்பத்திற்கும் உயிர், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் தியாகம் புரிய எக்கணமும் சித்தம் என்று கொற்றவை முன் 'சபதம்' செய்திருக்கும் வேளைக்காரப் படையினரின் தலைவரது மகள் நான். இப்போது இந்த மாபெரும் சோழநாட்டின் தனாதிகாரியாக

மிகக் கம்பீரத் தோற்றமுடைய அருமகனுர்த் திருமகள் நான்'' என்று பஞ்சவன் மாதேவியார் நடிப்புடன் கூறியது கேட்ட பழுவேட்டரையருக்குச் சிரிப்பதா, சினந்துகொள் வதா என்றே புரியவில்லே.

'ஐயோ! இந்தப் பெண் தந்தையின் பெருமையெனும் நிழலில் வாழ விரும்புகின்றதே யொழிய, தன் மணுளன் மாபெரும் சோழசாம்ராஜ்யாதிபதி என்பதை மறந்துவிட்டதே! பரகேசரி உத்தம சோழ தேவரின் அபிமானம் மிகப் பெற்ற மனேவி என்பதைப் பெருமையாகக் கொள்ளாதது ஏன்? தான் சோழ சாம்ராஜ்ய ராணி எனும் பெருமை அவளுக்கிருந்திருந்தால் தன் வயிற்றுதிக்கும் திருமகனே அடுத்துப் பட்டமேற்ற வழி செய்துகொண்டிருக்க மாட்டாளா? நல்ல வாய்ப்பும் இருக்கிறது. பட்டத்தரசியான திருபுவனமாதேவி யாரின் செல்வத் திருக்குமாரனுக்குத் தன் பாட்டனுரைப் போன்று ஆட்சி முறையில் பற்றில்லே. தன் பாட்டியார் செம் பியன் மாதேவியாருடன் திருத்தலங்களேச் சுற்றி வருகிருன். ஆகா! என் மகள் வயிற்றில் மட்டும் ஒரு மகன் பிறந்துவிட்டால்—அந்த ஒரு சிறுவனேக்கொண்டே சோழ சாம்ராஜ்யப் பரம்பரையை நிலேநாட்டுவேனே! இந்த அசட்டுப் பெண்ணுக்கு ஆட்சி—அரசியல்—பட்டம் என்று எடுத்துக் கூறும் பொறுப்புத் தன்னுடையது' என்று எண்ணிய சிறியபழுவேட்டரையர் அவளுக்குப் பல உபதேசங்கள் செய்வார். ஆனுல் மூத்த பஞ்சவன்மாதேவியாரின் நினேவு தோழிகளிடம் இருக்கும். சிவத்திருத்தலங்களில் நடைபெறும் திருவிழாக்களின் மீது இருக்கும். இப்போது இளேயவளும் பழுவூரிலிருந்து வருகிருளென்ருல் அவளுக்குத் தந்தையின் திட்டம் ஏதும் பிடிபடவில்லே. தனது கேளிக்கைப் போக்கிற்குப் பங்கம் வராது இருந்தால் சரிதான் என்று இருந்தாள்.

ஆனுல், பழையாறையினின்று வானதி தேவி வரப் போகிருள் என்றவுடன் அவள் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. வானதியைக் கண்டால் அவள் உள்ளம் துள்ளும்.

பழையாறையினின்று வானதி தஞ்சை மாநகருக்கு வந்துவிட்டாள். அவள் உள்ளம் இப்போது ஒரு நிலையில் இருப்பதில்லை. தஞ்சைக்குக் குந்தவ்வை வருவாள் என்று அவள் எண்ணிப் பழையாறையை விட்டுக் கிளம்பினாள். இளைய பிராட்டியார் அங்கு வரமாட்டார் என்று செய்தி தெரிந்ததால் அங்குத் தங்கியிருக்க அவளுக்கு விருப்பமில்லை. நாகைப்பட்டினத்துக்கருகேயுள்ள திருக்கயிலாயம் எனும் ஊரில் செம்பியன் மாதேவியார் தற்போது தங்கியிருந்து திருப்பணிகளைக் கவனித்து வருவதை அவள் அறிவாள். அங்கே போய்த் தங்கியிருந்து அவளது இதயராஜன் திரும்பி வந்து நாகைப்பட்டினத்தில் இறங்கும்போது அவரை வர வேற்கலாம் என்ற எண்ணத்துடன் இருந்தாள்.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவள் தஞ்சை புரிக்கு வருகிறாள். எவ்வளவோ மாற்றங்கள். தஞ்சைக்கு வெளியே பாடி எழுந்திருந்தது. புதிய வீடுகள் கட்டப்பட்டு வந்தன. அயல் நாட்டு வணிகர்கள் பலர் கூடித் தங்களுக்குத் தனி இடம் அமைத்து வாழ்ந்தனர்.

பல்லக்கின் பக்கத்திரையின் சிறு இடைவெளி வழியே வானதி வீதியை நோக்கி வந்தாள். மக்கள் ஆங்காங்கே கூடி நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் வானதியின் பல்லக்கைக் கண்டனர். அவர்கள் முகத்தில் களி பொங்கியது.

"இளவரசி வானவன் மாதேவியார் வாழ்க வாழ்க! அருள்மொழி வர்மர் வாழ்க வாழ்க!" என்று மகிழ்ச்சிக் குரல் எழுப்பினர்.

வானதிக்கு உடலில் புல்லரித்தது. தஞ்சை மக்களுக்குத் தான் தங்கள் மேல் எவ்வளவு அன்பு! பத்து வருடங்கள் கழிந்தும் அவர்கள் அன்பு மறவாமல் இருக்கும் பெருங் குணத்தை எண்ணி மகிழ்ந்தாள். அவளுடைய திருமணத் தினத்தன்று தான் மக்கள் எவ்வளவு குதூகலமாயிருந்தனர்! வீதியெல்லாம் மலர் மாரிதான்! தோரணங்களைத் கட்டத்

தான் எத்தனை நேரத்தைச் செலவழித்தார்களோ? அவர்களுடைய வாழ்த்தொலி, தஞ்சைக்கருகே கடல் வந்து விட்டதோ என ஐயுறும்படி செய்தது.

வானதியை வரவேற்க மூத்த பஞ்சவன் மாதேவி வெளியே வந்து விட்டாள்.

"அடி, வானதி! உனக்குத் தஞ்சைக்கு வழி தெரிந்ததா?" என்று அன்புடன் கூறி அவளை அணைத்துக்கொண்டாள். வானதியும் முறுவல் பூத்து முகமன் கூறினாள்.

"நீ நலமாய் இருக்கிறாயா? உன் தந்தை நலமா?" என்று குசலம் விசாரித்தாள்.

வானதி சற்று இளைப்பாறியபின் அவள் தங்கியிருக்கும் இடத்திற்குத் தோழிகள் வந்தனர். கையிலே ஒருத்தி ஆடி ஏந்தியிருந்தாள்; ஒருத்தியின் கையிலே புதுப் புடவை; மற்றொருத்தியின் கையிலே அணிகலன்கள். சிலர் வண்ணமும், சுண்ணமும், கத்தூரிக் குழம்பும் ஏந்தி வந்தனர்.

"இளவரசி வானவன் மாதேவி வாழ்க வாழ்க!" என்று மூத்த பஞ்சவன் மாதேவியார் வாழ்த்தொலி கூற, அவர்கள் வானதி இருக்குமிடம் வந்தனர்

இவையெல்லாம் என்ன என்று கேட்கும் பாவனையில் வானதி நோக்கவும், "உன்னை அரண்மனை வாயிலில் வரவேற்கும்போது சில முறைகளை மறந்துவிட்டேன். இளவரசிக்குரிய வாழ்த்தொலி கூறவேண்டாமா?" என்று கூறி நகைக்கவும், வானதியும், "சோழ சாம்ராஜ்ய அரசி பஞ்சவன் மாதேவி வாழ்க வாழ்க!" என்று கூறி நகைத்தாள்.

"மூத்த பஞ்சவன் மாதேவி என்று கூறு!" என்று அவள் திருத்தினாள்.

"மூத்தவளா! அப்படியென்றால்?" என்று வானதி சந்தேகக் குறி எழுப்பவும், மூத்த பஞ்சவன் மாதேவி

கூறினாள்: "பழுவூரிலிருந்து என் பெரிய தகப்பனார் பழு வேட்டரையரின் புதல்வி வந்திருக்கிறாள். அவள் பெயரும் என் பெயரேதான். இனி அரண்மனையில் வித்தியாசம் தெரிய வேண்டுமே! அதனால் நானே என்னை மூத்த பஞ்சவன் மாதேவி என்று பெயரிட்டுக்கொண்டேன்."

வானதி கலீரென நகைத்தாள், "பெரிய பழுவேட்டரையரின் திருமகளா? அவர்களை நான் பார்க்க வேண்டுமே!" என்று அவள் கூறினாள்.

"அவளே இப்போது வருவாள்; உங்களையெல்லாம் காண்பதற்காகத்தானே அவளை என் தந்தை பழுவூரிலிருந்து வரவழைத்திருக்கிறார். இளவரசர் அருள்மொழி வர்மர் தஞ்சைக்கு வரும்போது அவள் அவசியம் இருக்கவேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறார்" என்றாள் பஞ்சவன் மாதேவி.

வானதி அவளை நோக்கினாள். அவளுடைய பேச்சிலே மறைந்திருக்கும் செய்தியை அறிய ஆவலடைந்தாள்.

"இளவரசர் வரப்போகிறாரா?" என்று கேட்டுப் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.

"தேவி! என்ன ஒன்றுமே தெரியாதது போல் கேட்கிறாய்! அவரை வரவேற்கத்தானே நீயே இங்கு வந்திருக்கிறாய்?" என்றாள் பஞ்சவன் மாதேவி.

"இருக்கலாம்; அது மட்டும் காரணமன்று. என் தந்தை இங்கு வந்திருக்கிறார், அவரைக் காண வந்தேன். இளவரசரை வரவேற்பதென்றால் நேரே நாகைப்பட்டினம் போயிருக்கமாட்டேனா? ஆமாம்; எப்போது வருகிறாராம்?"

" 'வருகிறார்! வருகிறார்!' என்றுதான் கூறுகிறார்கள். எப்போது என்று கூற யாருக்கும் தெரியவில்லை. இன்றுகூட அரசரிடம் மந்திராலோசனை நடத்தப் பல தர மாராயர்கள் கூடியிருக்கிறார்கள்."

"என் தந்தை வந்திருக்கிறாரா, தெரியுமா?" என்று வானதி வினவவும், அப்போது பொன்னிற மேனியனாய்த்

திருநீறு பூசிய வாலிபனொருவன் அங்கு வந்தான். அவன் பஞ்சவன் மாதேவியாரை நோக்கி மெல்லிய குரலில், "சித்தி, இங்குக் கொடும்பாளூர் இளவரசியார் வந்திருக்கிறாரல்லவா? அவரைக் காண கொடும்பாளூர் வேளிர் பூதி விக்கிரமகேசரி வந்திருக்கிறார். அதைத் தெரிவிக்கச் சொன்னார்" என்று கூறிவிட்டு நிலம் நோக்கியிருந்த கண்களை நேரே எதிர் நோக்காமலே விரைந்து சென்று விட்டான்.

அந்த இளம்பிராயத்தானின் தோற்றத்தையே ஒருகணம் நோக்கி நின்றாள் வானதி. பால் வடியும் முகம், நெற்றியிலே துலங்கும் திருநீறு, கழுத்துவரை தொங்கும் சிகை, காதிலே குண்டலங்கள், கழுத்திலே மணிமாலை, வெண்பட்டு உடுத்தி யிருந்தான். மேலே மெல்லிய சிவப்பு நிறப் போர்வை—

"அக்கா, யார் இந்த இளைஞன்?" என்று வினவினாள் வானதி.

"தெரியாதா உனக்கு? என் மகன்."

"உன் மகனா?"

"ஆம்; என் வயிற்றில் பிறந்தால்தான் மகனா? பட்டத்து ராணியாரின் புதல்வன்; செம்பியன் மாதேவியாரின் செல்லப் பேரன். பாட்டியார் அவனை ஒரு கணம்கூடப் பிரிவதில்லை. அவனுடைய தந்தையோ தன் தந்தையின் பெயரான கண்டராதித்தன் என்றே அவனுக்குப் பெயர் சூட்டியுள் ளார். பாட்டி அவனை 'மதுரன்' என்று அன்புடன் அழைக் கிறார். பெண்களைக் கண்டால் அவ்வளவு வெட்கம் அவ னுக்கு. ஆனால் அவனுக்குப் பெருந்தனத்து அதிகாரிகள் எல்லாம் நட்பினர்."— பஞ்சவன் மாதேவியார் பேசிக் கொண்டே சென்றார்.

அப்போது இளைய பஞ்சவன் மாதேவி அங்கே வந்தாள். தன் சகோதரியின் அருகே வானதி நிற்பதை ஒருகணம் கண்டாள்.

'இவள்...இவள்' பஞ்சவன் மாதேவி யோசிக்கலானுள்: 'யாராயிருக்கும்? ஓ! கொடும்பாளூர் அரசகுமாரி வானவன் மாதேவியா? நம் சிறிய தகப்பனுர் கூறினுரே, 'உன் இடத்தைக் கவர வந்தவள்' என்று. அவள்தானே? அப்பப்பா! கண் கூசும் மேனி படைத்திருக்கிருளே! விழிகளை எதிர் நோக்கும் சக்தி நமக்கில்லையே! கருநாகந்தான் தலையைச் சுற்றி அமைந்திருக்கிறது என்றல்லவா கூந்தல் இருக்கிறது? என்ன! இரு பவளங்களை உதட்டில் ஒட்ட வைத்துக் கொண்டிருக்கிருளா? அவளது தோள்கள் தாம் எத்தனை அழகு! பெண்ணே கண்டு மோகிக்கும் வடிவு கொண்ட இவளைக் கண்டு அருள்மொழி வர்மர் கவரப்பெற்றதில் வியப்பேது—'

"தங்காய்! என்ன அப்படி விழுங்கிவிடுவது போல் வானதியைப் பார்க்கிருய்? நெடியோன் குன்றம் முதல் தொடியோள் பௌவம்வரை பரந்துவிரிந்திருக்கும் பொன்னிவள நாட்டின் இளவரசரான அருள்மொழித் தேவரின் கைப்பிடித்த பொற்செல்வி கொடும்பாளூர் குலக்கொழுந்து வானவன் மாதேவி இவள்!" என்று மூத்த பஞ்சவன் மாதேவி இளையவளின் வெறித்த பார்வையை மாற்றக் கூறினுள்.

வெட்கமும், சிறிது கோபமும் மேலிட்ட இளையவள் தன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

வானதி அவளை நெருங்கி அவள் முகத்தைத் தன் புறம் திருப்பி, "பெண்ணே, என்னைக் கண்டு உனக்கு என்ன வெட்கம்? உன்னைக் காணவே நான் விரும்பினேன். உன் தந்தை பெரிய பழுவேட்டரையர் இந்த நாட்டிற்குச் செய்திருக்கும் சேவைகள் சொல்லில் அடங்கா. உன் வாழ்நாளில் நீ சீரும் சிறப்புமாகத் திகழ அந்த விடங்க ஈசர் அருள் புரிய வேண்டும்" என்று கூறினுள்.

இளையவள் கண்களில் நீர் தளும்பியது. 'கர்வம் பிடித்தவள் என்றும், நம் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டவள்

என்றும் வருணிக்கப்படும் வானதியா இத்தகைய மென்மையான உள்ளம் படைத்தவள்? ஒரு கணத்தில் வெறுப்பால் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டோமே — உலக அநுபவம் என்பது இதுவரை பழுவூர் அரண்மனை மட்டோடு இருந்தது. அது அவ்வளவு சிறியதன்று; மிகப் பெரியது—மிக மிகப் பெரியது' என்று எண்ணினாள் அவள்.

அவள் கண்களில் கார்கால மேகம்போல் நீர் தேங்கியது. அந்தச் சமயம் செம்பியன் மாதேவியார் அங்கு வந்திராவிடில் அவள் கோவெனக் கதறியிருப்பாள்.

செம்பியன் மாதேவியார் அந்தக் கூடத்திற்குள் நுழைந்தார். பல நாட்களை வெளியூர்களிலேயே கழித்து அப்போதுதான் அவர் தஞ்சை திரும்பியிருந்தார். வயதின் ஏற்றத்தால் உடலில் முதிர்ச்சி காணப்பட்டது. நெற்றியில் அணிந்திருந்த திருநீற்றுக்குப் போட்டியாகத் தும்பைப் பூவைப் போன்று தலைமுடி தோற்றமளித்தது. இதுகாறும் இல்லாமல் இப்போது கையில் கோல் துணையாக இருந்தது.

வானதி மூதாட்டியாரை வணங்கி எழுந்து நின்றாள்.

"யார், கொடும்பாளூர்ப் பெண்ணா? வா குழந்தாய், வா! எப்போது வந்தாய்? பழையாறையினின்று தானே வருகிறாய்? அங்கே எல்லோரும் நலமா? குந்தவ்வை அங்கிருக்கிறாளா? காஞ்சியிலா? காஞ்சியில் என்றுதான் கூறினார்கள். எனக்குக் கூடக் காஞ்சிக்குச் செல்லவேண்டும். வழியே கூத்தபிரான் திருநடம் செய்யும் சிற்றம்பலத்தைக் காண வேண்டும். பொன் வேய்ந்த அந்த விமானத்தை மற்றும் ஒரு முறை கண்டு களிக்க வேண்டும்! தமிழ்ப் பிள்ளை ஞானசம்பந்தர் பேரற்புதம் செய்த திருமயிலையைக் கண்டு வணங்க வேண்டும். ஹூம்! ஈசன் திருவுளம் எப்படியோ? அந்தப் பெண் பிடிவாதமாகக் காஞ்சியிலேயே அமர்ந்து விட்டாளே— அவளுக்குச் செய்தி போயிருக்கிறதா அருள்மொழி வரப் போவது பற்றி?" என்று மூச்சு விடாமல் பேசினார். பேசும்

போதோ சுற்றுமுற்றும்பார்த்தார். இளையபஞ்சவன் மாதேவி யிடம் குசலம் விசாரித்தார்; மூத்த பஞ்சவன் தேவிக்கு விபூதி எடுத்துக் கொடுத்து விரைவில் குழந்தை பெற ஆசி கூறினார்.

"நல்ல ஆசியாகச் செய்யுங்கள். ஆண் குழந்தையாகப் பெறுமாறு ஆசி கூறுங்கள்" என்று கூறியவாறு சின்னப் பழுவேட்டரையர் அங்கு நுழைந்தார்.

அவர் கண்கள் ஒரு முறை வானதியை நோக்கின. பிறகு "இளவரசி, தங்கள் தந்தையார் உங்களைக் காணக் காத்திருக் கிறார். இப்போது அவர் மன்னர் உத்தமசோழ தேவரிடம் உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறார். நீங்கள் அங்கேயே கூடச் செல்லலாம்" என்று கூறிவிட்டுச் செம்பியன் மாதேவியாரை நோக்கி, "தேவி, குழந்தைகள் எல்லாம் நாணய சாலையைப் பார்க்க ஆசைப்படுகிறார்கள். இப்போது சில தினங்களாகப் புதிய நாணயங்கள் அச்சிடத் தொடங்கி யிருக்கிறோம். தாங்களும் காண வேண்டாமா?" என்று கேட்டார்.

செம்பியன் மாதேவியார் மற்றும் பஞ்சவன் மாதேவிகள் இருவர், சில அந்தரங்கத் தோழிகள் ஆகியோர் புடைசூழ சிறிய பழுவேட்டரையர் கம்பீரமாக நடந்து மாளிகைக்குள் இருந்த இரகசிய வழியின் மூலம் தங்கநாணயங்கள் வார்க்கும் சாலையை நோக்கிச் சென்றார்.

வானதி கூடத்தில் தனியே விடப்பட்டாள். 'என்னையும் வாவென்று அழைக்க இந்தப் பழுவேட்டரையருக்குச் சொல் இல்லாமலா போய்விட்டது? நாமும் தான் நாணயங்களைப் பார்ப்போமே. நம்மைத் தடுப்பது யார்?" என்று எண்ணிய வண்ணம் சிறிது நேரம் நின்ற அவள், அவர்கள் எல்லோரும் போன திசை நோக்கிச் சென்றாள்.

மாளிகையின் ஒரு புறத்தே இருந்த சுரங்கப் பாதை வழியே பழுவேட்டரையர் கையில் தீவர்த்தியுடன் வழி காட்ட, பெண்டுகள் பின் தொடர்ந்தனர்.

"மூதாட்டியாரை நான் மிகத் தொந்தரவு செய்கிறேன். பொருத்தருள வேண்டும். இன்றும் நாளையும்தான் இந்த நாணயங்கள் வார்க்கும் வேலை நடைபெறும். பழுவூரிலிருந்து அண்ணாவின் மகள் வந்திருக்கிறாள் பார்த்தீர்களா? அவளும் என் மகளும் (என் மகள் சோழ சாம்ராஜ்ய ராணி என்று பெயர்தான்; அவள் இன்னும் நாணய சாலையைப் பார்த்ததே இல்லையாம்) காணட்டும் என்றுதான் அழைத்துப் போக வந்தேன்" என்றார்.

"எனக்கென்ன சிரமம்? கல்லிலும், மேட்டிலும், முள்ளிலு மாகக் கடந்து நடந்து சிதிலமாகி அழியும் நிலையிலுள்ள செங் கற்கோயில்கள் அனைத்தையும் கற்றளிகளாக மாற்றி வரு கிறேனே, அங்குப்படும் சிரமத்தை விடவா? கோயிலைக் கட்டிக் கொடுக்கிறேன்; அதன் நித்திய பூசைகள் செவ்வனே நடைபெற வேண்டாமா? அதற்கு ஊரிலுள்ளோர் நிரந்தர மாகப் பொருள் அளித்தால் தானே? அதையும் நானே இறையிலியாக அளிக்க வேண்டியிருக்கிறது" என மூதாட்டி யார் செம்பியன் மாதேவியார் கூறினர்.

'கிணிங் கிணிங்' என்ற ஒலி கேட்கத் தொடங்கிவிட்டது. சிற்றுளி கல்லிலே எழுப்பும் நாதம் போல் செம்பியன் மாதேவியாருக்குத் தோன்றியது. நூபுரத்தின் ஓசை ஒலிக்க நடனமாது நடமிடுவது போன்று மாதேவியாருக்குத் தோன்றியது.

பலத்த காவல் சூழ மாளிகையின் அந்தரங்க இடத்திலே அந்த நாணய சாலை இருந்தது. நாணய சாலையின் ஒருபுறம் தங்கக் கட்டிகளாக அடுக்கி இருந்தனர். ஒருபுறம் பெரும் அடுப்பு தீயை உமிழ்ந்த வண்ணம் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதற்குத் தீயை அதிகப்படுத்த ஒருவன் சக்கரம் போன்ற ஒன்றைச் சுழற்றிய வண்ணம் காற்று வரச்செய்து கொண் டிருந்தான். குழம்புபோல் உருகும் தங்கக் கட்டியுடன் ஏதோ சில கலவைகளை ஒருவன் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். ஒருவன் பெரும் அகப்பையில் தங்கக் குழம்பை முகந்து சிறு

சிறு அச்சுகளிலே ஊற்றிக் கொண்டிருந்தான். ஒருவன் அச்சிலே வார்க்கப்பட்ட காசுகளை எடுத்து அரத்தால் மெருகிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

பழுவேட்டரையர் கைநிறையப் பொற்காசுகளை எடுத்துச் செம்பியன் மாதேவியாரிடம் நீட்டினுர். தேவியார் ஒரு காசை எடுத்துப் பார்த்தார். தீவர்த்தியின் வெளிச்சத்தில் அந்த மஞ்சள் நிறப் பொன் நாணயத்தில் புலியின் உருவம் கம்பீரமாகத் திகழ்ந்தது; உத்தம சோழர் என்று பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

"பொற்காசு வெளியிடத் தொடங்கிய பிறகு நாட்டில் பலவித நன்மைகள் ஏற்பட்டதோடு வெளிநாட்டு வாணிபத்திலும் நம் நாடு பயன் பெற்றிருக்கிறது!" என்று தனுதிகாரியான பழுவேட்டரையர் கூறினுர்.

"பழுவேட்டரையரே! உங்கள் சகோதரர் இந்த நாட்டிற்காகவே வாழ்ந்து நாட்டிற்காகவே உயிர் நீத்திருக்கிறுர்கள். ஏழேழு தலைமுறைக்கு ராஜவம்சம் உங்கள் வம்சத்துக்குக் கடமைப் பட்டிருக்கிறது. உங்கள் மகளுக்குத்தான் என்ன தெய்வ பக்தி, என்ன தெய்வ ப்க்தி! உம்! இனி கோயில் நிபந்தங்களாகப் பொற்காசையும் கொடுக்கலாம்', என்று மாதேவியார் கூறினுர்.

வெளியுலகத் தொடர்பு இல்லாத அந்த இடத்திலும் குளிர்ந்த காற்று எங்கிருந்தோ வீசியது.

"இனிய காற்று வருகிறதே, எப்படியப்பா?" என்று பஞ்சவன் மாதேவியார் கேட்டாள்.

"அதோ பார் சாளரம். அதற்குப் பின் வெண்ணுற்றங் கரை இருக்கிறது. அதனுல் குளிர்ந்த காற்று வீசுகிறது" என்று கூறிய பழுவேட்டரையர் கண்கள் அந்தச் சாளரத்தையே நோக்கின.

அவர் காண்பதற்குச் சற்று முன்புதான் அந்த நாணயச் சாலையில் பணியாற்றும் ரவிதாசனின் சகோதரன் பரமேஸ்

வரன் பொற்காசுகள் அடங்கிய பையை அந்தச் சாளரம் வழியே வெளியே போட்டுவிட்டு வந்தான். அவன் பொற் காசுகளை வெளியே எடுத்துச் செல்ல அந்தச் சிறு சாளரத் தைப் பயன்படுத்தினன். வெகு உயரத்தில் இருக்கும் அந்தச் சாளரத்தின்மேல் ஏற அவன் வழியைக் கண்டுபிடித்திருந் தான். இருளான பகுதியிலிருந்த அந்தச் சாளரத்தருகே அவன் இருந்த போதுதான் பழுவேட்டரையரும் அரசகுலப் பெண்மணிகளும் அங்கே வந்தனர். திடீரென அங்கிருந்து இறங்கிஞல் ஐயமெழும் என்பதற்காகச் சற்று நேரம் மூச்சு விடாமலே இருந்து, பழுவேட்டரையர் கவனம் கை நிறைய இருக்கும் காசுகளின் பேரில் இருந்தபோது கீழே இறங்கி விட்டான். அடைபட்டிருந்த சாளரம் தடை விலகியதால் குளிர்ந்த காற்றை அங்கு அனுப்பியது. அந்த சாளரத்தை நோக்கிய வண்ணம் பழுவேட்டரையர் இருக்கும்போது சுரங்க வழியாக நாணய சாலைக்கு வர இறங்கிய வானதிக்கு இருளில் திக்குத் திசை தெரியவில்லை; மெல்ல மெல்லத் தட்டுத் தடுமாறி நடந்தாள். அவள் உடலெல்லாம் வியர்த் தது; இதயம் படபடவென அடித்துக்கொண்டது.

அதோ அந்தச் சிறு பொந்தின் வழியாக ஏதோ வெளிச் சம் தெரிகிறதே— வானதி அந்த இடைவெளி வழியே எட்டிப் பார்த்தாள். சற்றுத் தொலைவில் ஒரு பெரும் மண்டபம் தெரிந்தது. அங்கே யாரோ நடமாடும் ஓசை கேட்டது. தீ வர்த்தியைப் பிடித்துக்கொண்டு யாரோ நிற்கிருர்கள். அவ ரருகே சிறிய பழுவேட்டரையர்! அவருடன் வந்த பெண்டுகள் எங்கே?

அவர்கள் நின்றஇடம் சோழசாம்ராஜ்யத்தின் பொக்கிஷ நில அறை. அந்த இடத்துக்கு வரும் வழி சோழ சாம்ராஜ்யத் திலே குறிப்பிட்ட ஓரிருவருக்குத்தான் தெரியும். சிறிய பழு வேட்டரையர் தனதிகாரியாகப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு ஊமைகளையும், செவிடர்களைரும் தாம் காவல் வீரர்களாக நியமித்தார். மலை மலையாகப் பொன், வெள்ளி ஆபரணங்கள் குவிந்து கிடந்தன. இளைய பிராட்டி

குந்தவ்வை தேவி அந்த நில அறையைப் பற்றி முன்பு கூறி யிருக்கிருள். அங்கே எவரும் போக முடியாது என்று சொல்லி யிருக்கிருள். போனவர்கள் எவரும் திரும்பியதில்லே என்றும் கூறியிருக்கிருள். பராந்தக சோழர் காலத்திலிருந்து சேகரிக் கப்பட்ட வைர, வைடூரிய ஆபரணங்கள் ஏராளமாகக் கிடப் பதைப் பிராட்டி கூறியிருக்கிருள். எத்தனையோ தலைமுறை களுக்குப் பயன்படும் நிதிக்குவியல் அங்கு குவிந்திருப்பதைத் தெரிவித்திருக்கிருள். பல நாட்டு மன்னர்களின் இரத்தினக் கிரீடங்கள் அங்கு கிடப்பதையும், அவர்களது வைடூரிய வாட்கள் அங்கு மழுங்கிக் கிடப்பதையும், குவியல் குவிய லான செப்பு நாணயங்கள் பாசை பிடித்துக் கிடப்பதையும் தெரிவித்திருக்கிருள். எல்லாவற்றையும்விட அந்த நிலவ றைக்குள்ளே உள்ள மற்ருேர் இரகசிய அறையில் முசுகுந்த சக்கரவர்த்திக்குத் தேவேந்திரன் அளித்த பரிசுகள் புதைக் கப்பட்டிருப்பதையும் இரகசியமாகக் கூறியிருக்கிருள்.

"ஏன் அக்கா, இவ்வளவு செல்வத்தையும் பூமிக்கடியில் புதைத்து வைப்பதில் என்ன பலன்?" என்று வானதி குந்தவ்வையைக் கேட்டாள். குந்தவ்வை அதற்கு நேரிடை யாகப் பதில் கூருமல், "வானதி நீ யொன்று இப்போதே செய்வதாக வாக்களிப்பாயா?" என்று மாற்றுக் கேள்வி கேட்டாள்.

"நீங்கள் கூறி நான் எந்தக் காரியத்தையாவது தட்டி யிருக்கிறேனு அக்கா?"

"போடி, சாகஸக்காரி! நீ மறுத்தவற்றையெல்லாம் நான் விரல்விட்டுக் கூறவேண்டுமா? இப்போது சொல் வதைச் செய்கிறேன் என்று ஒப்புக்கொள்கிருயா?"

"எதைதை அக்கா நான் மறுத்தேன்? சரி, இப்போது சொல்லுங்கள்; செய்கிறேன்."

"நீ பட்டத்து ராணி ஆனவுடன் இந்த நிலவறையில் உள்ள செல்வங்கள் அனைத்தையும் மக்களுக்காகச் செலவிட வேண்டும் என்று அருள்மொழிக்கு யோசனை கூறுவாயா?"

"அக்கா மிக நல்ல யோசனைதான். நூறு லட்சம், ஆயிரம் லட்சம் என்று நவரத்தினக் குவியல்களைப் பயனின்றி இருக்க விடக் கூடாதுதான். அதை நான் எப்படி செய்ய முடியும்?"

"ஏன் முடியாது?"

"அக்கா, தங்களிடம் நான் முன்பு செய்த சபதத்தை மறந்து விட்டீர்களா? நான் தங்கள் தம்பியோடு சமமாக அமர்ந்து பட்டத்து அரசியாக அங்கம் வகிக்க மாட்டேன்."

"வானதி! ஏதோ வேடிக்கையாகச் செய்த சபதத்தை வாழ்நாளில் நிலைநாட்டவா போகிறாய்? இந்த நவரத்தினக் குவியலைத் தீர்க்கவாவது ஒரே ஒரு நாள் அரசியாக இரேன்!"

"அக்கா, நாம் அந்தப் பொக்கிஷ அறையைப் பார்க்க வேண்டாமா? எத்தனை விதமான நிதியங்கள் அங்கு இருக்கின்றன என்று காண வேண்டாமா?"

அந்தச் சமயம் தனாதிகாரியாகப் பெரிய பழுவேட்டரையர் இருந்தார். குந்தவ்வை வாயைப் பொத்திக்கொண்டு "ஐயோ, நிலவறைக்கு மட்டும் போகக் கூடாது. அங்கே போகும் எவரும் திரும்புவதில்லை. பழுவேட்டரையரின் கெடுபிடி அதிகம். அதனுடன் அந்த நிதிக் குவியலைப் பார்த்தால் நாம் அங்கேயே மயங்கி வீழ்ந்து இறந்து விடுவது நிச்சயம்—நம் இதயம் தாங்காது" என்று கூறினாள்.

இளைய பிராட்டி தடுத்த அந்தப் பொக்கிஷ நிலவறையை இப்போது காண்கிறோம். முழு இடத்தையும் பார்க்காவிட்டாலும் அந்த இடைவெளி வழியே, பழுவேட்டரையரின் அருகே இருந்தவன் பிடித்திருந்த தீவர்த்தி ஒளியில் பொக்கிஷ அறையின் ஒரு பகுதி தெரிந்தது. நவரத்னங்கள் ஒளியில் பிரகாசித்தன. அந்தப் பிரகாசம் பல படியாகத் தோன்றியது. நாக சர்ப்பத்தின் கண்களைப் போன்றிருந்தது;

புலியின் தீ கக்கும் விழிகளைப் போன்றிருந்தது; காட்டுப் பூனையின் பயங்கரத் தணற்கண்களைப் போன்று காட்சியளித் தது; மின்மினிப் பூச்சிகள் லட்சோபலட்சம் அங்கு அமர்ந் திருந்து நித்தியவாசம் செய்வன போல் தோன்றியது.

அங்கே நின்றிருந்த பழுவேட்டரையரும், அந்தத் தீ வர்த்தி பிடித்திருந்த வீரனும் பேசிய வார்த்தைகள் அரை குறையாகக் கேட்டன.

உத்தம சோழரது ஆட்சிக் காலத்தில் பழுவூர் நக்கன் பெருந் தொண்டாற்றி, அரசரது அபிமானத்தைப் பெரிதும் பெற்ருன். அவன் கங்க மண்டலத்திலுள்ள குவளால புரத்தி லிருந்து வந்து பழுவூரில் தங்கியவன். பெரிய பழுவேட்டரை யர் கருத்தைக் கவர்ந்த அந்த இளவீரன் படிப்படியாக உயர்ந்து, பொக்கிஷ சாலையின் பெருமதிகாரியாக நியமிக்கப் பட்டான். குவளாலமுடையான் அம்பலவன் பழுவூர் நக்க னை அவனது சேவையைப் பாராட்டி **விக்ரம சோழ மாராயன்** என்ற பட்டப் பெயர் அளித்து, உத்தம சோழர் பாராட்டினர். அவனை விக்ரம சோழ மாராயன் என எல்லோரும் அழைத்தனர். அடர்ந்த மீசையும், உயர்ந்த நெற்றியும், திரண்ட தோள்களும் உடைய அவன் சற்றுக் குள்ளமாக இருந்தாலும், காண்போர் அஞ்சும் தோற்றம் உடையவனுகயிருந்தான். ஆனல், அவன் இதயமோ பூப் போன்று மிக மென்மையானது.

“மாராயா!” என்று சிறிய பழுவேட்டரையர் சுற்றும் முற்றும் நோக்கி விட்டு அவனிடம் பேசத் தொடங்கினர். “அதிக நேரம் இங்கு உன்னுடன் இன்று என்னல் பேச முடியாது. செம்பியன் மாதேவியார் நாணய சாலையில் கோயிலுக்குத் தேவையான ஆபரணங்களையும் அணிகலன் களையும் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது கிடைத்த நேரத்தில் உன்னிடம் இந்த அவசரச் செய்தியைத் தெரிவிக்க வந்தேன். நாயண சாலை, பொக்கிஷ சாலை, பாதாள நில

வறை, பாதாளச் சிறைக்காவல் எல்லாம் மிகக் கவனத்துடன் இருக்கின்றனவா?''

"ஆம் ஐயா, காற்றுகூட என் அனுமதியின்றி நுழைய முடியாது. பாதாளச் சிறைக்காவல் பொறுப்பு மட்டும் என் னிடமில்லை.''

"உன்னிடமில்லா விட்டாலும், உனது மற்ற காவல் களைக் கடந்துதான் பாதாளச் சிறைக்குச் செல்லவேண்டும். நாணய சாலைக்கு வந்து, பொக்கிஷ அறையைக் கடந்து வேங்கைக் கூண்டைக் கடந்துதானே பாதாளச் சிறைக்குச் செல்லவேண்டும்! அதனுல் அதைப்பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டாம். எனக்கென்னவோ கடந்த சில தினங்களாக நாணய சாலையினின்றும் பொற்காசுகள் களவு போவதாகச் சந்தேகம் தோன்றியிருக்கிறது.''

மாராயன் படபடப்பாகப் பேசக்கூடியவன். சட்டென்று, அவனுக்கு முன்கோபம் துள்ளிவரும். எதிரே எவரிருப்பினும் தூக்கி எறிந்து பேசி விடுவான். அடுத்த கணம் அவன் கோபம் தணிந்து நீரிலிட்ட காய்ச்சிய இரும்புபோல் ஆகிவிடு வான். சிறிய பழுவேட்டரையரைத் தவிர வேறு எவராவது இப்படிக் கூறியிருந்தால் அவன் சும்மாயிருந்திருக்க மாட் டான்.

"ஐயா, மன்னிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தி கேள்விப்பட்டிருந்தால் அதற்கு ஆ த் த ா ர மி ரு க் க ா து!'' என்ருன்.

சிறிய பழுவேட்டரையர் துள்ளித் திரும்பினுர். இடை வெளி வழியே கவனித்துக் கெண்டிருந்த வானதி தன்னைத் தான் அவர் பார்த்துவிட்டாரோ என அஞ்சி, முகத்தை இழுத்துக் கொண்டாள்.

"ஆதாரமா? மாராயா! கவனமிருக்கட்டும், யாரிடம் பேசுகிருய்? சந்தேகம் ஊர்ஜிதப்படாமல் நான் பேச மாட் டேன். பொற்காசுகள் பாண்டியநாடு செல்கின்றன.

தொண்டித் துறைமுகத்தில் இப்போது புதிய முத்திரை இடப்பட்ட நாணயங்களை யவனர்களுக்கும், சீனர்களுக்கும் கொடுத்து அதற்கு மாற்ருகப் பல பண்டங்களைப் பெறுகிருர்களாம் சிலர்.''

"ஆகா!''

"அது மட்டுமா? அநிருத்தப் பிரம்மராயர் இராமேசுவரத்தில் பல நாட்களைக் கழித்தவர்; நேற்று வந்தார். அவருடன் நாட்டு வளப்பங்களைப் பற்றி உரையாடிக் கொண்டிருந்தேன்; மன்னர் உத்தமசோழர் புதிய நாணயத்தை எடுத்துப் பெருமையுடன் பிரம்மராயரிடம் காட்டினுர். அவர் புன்முறுவலுடன் அமைதியாகத் தன் இடுப்பில் செருகியிருந்த பையிலிருந்து அதே போன்ற நாணயத்தை எடுத்து நீட்டினுர்!''

"ஐயோ, ஈதென்ன ஆபத்து! சதிகாரர்கள் இங்கே இருக்கிருர்களா?''

"அதற்காகத்தான் எச்சரிக்க உன்னை இங்கு அழைத்தேன். நான் பெரிய சந்தேகக் குணம் படைத்தவன்; யாரைச் சந்தேகிப்பேன் என்று தெரியாது. இன்று நாணயங்கள் வெளியே கள்ளத்தனமாகச் செல்கின்றன. நாளை பாதாளச் சிறையிலுள்ள வந்தியத் தேவனே பறந்தோடினுலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. ஆமாம்; அந்த வாணர் குலத்துப் பிள்ளை எப்படிச் சிறையில் வாழ்கிருன் என்பதைக் காணவேண்டுமே.'' என்று சிறிது பழுவேட்டரையர் கூறியதும், வானதிக்குக் 'குப்'பென வியர்த்து விட்டது. காற்று அதிகம் புகாத அந்த இருட்டுப் பாதையில் நின்றதால் அவள் தலை சுழன்றது. வந்தியத் தேவன் இங்குதானிருக்கிருர் என்பது கேட்டதும் அவளது உடல் படபடத்தது. 'இங்குத்தான்.. இங்குத்தான்' என்று அவள் முணு முணுத்தவாறு சுவரோரமாகவே மெல்லப் பிடித்தவண்ணம் நடந்தாள். அவளுக்குச் சட்டென ஒரு வழி தென்பட்டது. படிக்கட்டுகளும் இன்னும் எங்கோ இறங்கி, பிறகு மேலே ஏறின. சற்றுத் தடு

மாறினுள். அவன் பாதம் மடங்கியது; சுண்டு விரல்கூட எதிலோ மோதி வலித்தது. இரத்தமும் வந்திருக்கும். அச் சமயம் எங்கிருந்தோ ஓர் உறுமல் சப்தம் ஒலித்தது. 'கிரீச்' என்ற சப்தம் கேட்டது. வௌவால்கள் சடபடவென அடித்து ஓடும் ஓசை எழுந்தது. அதைத் தொடர்ந்து யாரோ முணு முணுக்கும் குரல் கேட்டது.

'அதோ வெளிச்சம் தெரிகிறது. வந்து விட்டோம் நாணய சாலேக்கு. அப்பாடா! பிழைத்தோம். நாம் ஏன் திடீரென இம்மாதிரிக் காரியத்தில் தலேயிட்டோம்? நமக் கெதற்கு இந்தச் செய்கையெல்லாம்? இப்படி எவரும் அழைக் காமலா நாணய சாலேயைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும்? இன்னும் சில காலம் பொறுத்திருந்தால் அவருடன் வந்து பார்க்கலாம். வீரர்கள் தீவர்த்தியுடன் முன் செல்ல, கம்பீர மாக அவர் நடப்பார். அவரோடு இந்தச் சுரங்கப்பாதையில் செல்லலாம். சற்று அவருடலோடு ஒட்டித்தான் இங்குச் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். இருளே நீ வாழி! இக்கட் டான இடமே நீ வாழி! அவர் என் கரங்களேக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்வார். அவர், 'வானதி, பயமாயிருக் கிறதா?' என்பார்.

'ஆம் என்று தலேயாட்ட வேண்டும். அப்போதுதான் இன்னும் சற்று நெருக்கமாக நம்மை அணேத்துக் கொள்வார். கடல் கடந்த நாடுகள் எல்லாம் சுற்றித் திரும்பிய பிறகு அவரது ஸ்பரிசத்திலே புதுக்கவர்ச்சி இருக்கிறது. அப்பப்பா! நம் உடல் ஏன் இப்படி நடுங்குகிறது? மயிர்க்கூச்சல் ஏன் எழுகிறது? அவரது கைவிரல்கள் என் கைவிரல்களோடு பின்னிப் பிணேத்திருக்கின்றன. அவை என்ன கூறுகின்றன? அவை என் இதயத்துக்கு ஏதோ செய்தி கூறியனுப்புகின்றன? அந்தரங்க பாஷையில் பேசுகின்றன.

'அரியணே எதற்கு? வெண் கொற்றக் குடை எதற்கு; மென்பஞ்சு மலரணே எதற்கு? இப்படியே இந்த இருண்ட சுரங்கப் பாதையிலே இருந்து விடலாமே... வேண்டுமென்ருல்

இங்குள்ள சுரங்கச் சிறையிலே இருந்துவிடலாம். அதெப்படி முடியும்? முன்பே நாம்தான் அவரது சிறையிலிருக்கிறேமே! பாதாளச்சிறையில் அந்த வாணர்குல வீரரன்றே வாடுகிறர். அந்தப் பாதாளச் சிறையிலிருக்கும் வீரரை இன்னும் நம் அரசர் விடுதலே செய்யவில்லேயா? உடனே விடுதலே செய்யக் கட்டளேயிடுவோம். நம்மால் எப்படிக் கட்டளேயிட முடியும்? அவரது சிறிய தந்தை உத்தம சோழரன்றே செய்யவேண் டும். உம்...யோசிப்போம்.'

வானதியின் சிந்தனேயூடே திடீரென்று ஒரு பயங்கரச் சப்தம் கேட்டது.

ஹோ ஹோ கர் கர் புர் ஹோ!

'இதென்ன கர்ஜனே? புலியின் உறுமல்!'

'நாணயங்கள் குலுங்கும் ஒலி. நூபுரத்தின் ஒலிபோல் இருக்கும் என்பார்களே, பெண்கள் பேசுவதுபோல் இருக்கு மென்பார்களே, நாணய சாலேயைக் காணவந்த அந்தப் பெண்கள் குழுவினர்கூடச் சிரிக்கக் காணுேமே? விளக்கு ஒளியைக் காணுேமே...கானகத்தின் சாயலாயிருக்கிறதே! நாம் நடந்து நடந்து அடர்ந்த காடுகளுக்கு வந்து விட் டோமா? ஐயோ...எங்கே வந்துவிட்டோம்?

'அதோ...அதோ! பலமான இரும்புக் கம்பிகள்; கண் களே! நீங்கள் காண்பது உண்மையா? அந்த மங்கிய வெளிச்சத்தில் நீங்கள் காண்பது பேருண்மையா? என் அக்கா இளேயபிராட்டி குந்தவ்வைத் தேவியின் மனங் கவர்ந்த வல்லவரையர் வந்தியத் தேவரைக் கண்களே நீங்கள் காண்பது மிக நிஜந்தாஞ? அவரே பார்க்க வாய்ப் பேற்படா அந்த வீரரைக் கண்களே நீங்கள் கண்டுவிட்டீர் கள்! நாணய சாலேயைக் காணச் செல்கிறேன் என்று கால் களே, நீங்கள் பாதாளச் சிறை நோக்கி வந்துவிட்டீர்களோ? மிக நன்று; எத்தனேயோ ஆண்டுகளுக்குப் பின் வாணர்குல வீரரைப் பார்க்கிறேம். இந்த நிலேயிலா பார்க்கவேண்டும்!

பழி ஏற்றுப் பாதாளச் சிறையில் திக்கற்று—துணையின்றி வாடும் அவரை இந்த நிலையிலா பார்க்க வேண்டும்? அக்காவிடம் போய் அவரைப் பார்த்ததைப் பற்றிக் கூறுவோம்.. ?

'ஹூர்...கர்கர்புர்!'

'அதென்ன வேங்கையின் பசி நிறைந்த உறுமல்!'

'ஐயோ . அதென்ன!வந்தியத்தேவரின் சிறைக்குள்ளேயே வேங்கையும் இருக்கிறதே! அவர் அதோ வேங்கையுடன் கட்டித் தழுவுகிறாரா? அல்லது கட்டிப் புரளுகிறாரா?அவரைக் கொல்வதற்கு அந்தக் காலர்ந்த கண்டர் சிறிய பழுவேட்டரையர் இப்படியும் சதி செய்திருக்கிறாரா? கடல்கடந்த நாடுகளிலிருந்து இளவரசர் திரும்பி வருவதற்குள் வந்தியத் தேவரை தீர்த்துக்கட்டிவிட விரும்புகிறாரா? இப்படிக் கொடூரமான செய்கை எங்கோ கண்காணு நாட்டில் நடக்குமென்று அக்கா குந்தவ்வை கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். எங்கோ ஆயிரம் பதினுயிரம் காத தூரத்தில் இருக்கும் நாடொன்றில் சிங்கத்துடன் வீரனைக் கட்டிப் பிடித்துச் சண்டையிடச் செய்து வேடிக்கை பார்ப்பார்கள் என்று கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். சிவபக்தி மிகுந்த சோழ நாட்டிலும் இத்தகைய சித்திரவதை எப்படி வந்தது?

'புலியின் கூர்மையான நகங்கள் அவருடைய உடலுக்கு ஊறு செய்யுமே. இதைக் காணவா நான் வந்தேன்? வேண்டாம், வேண்டாம்! திரும்பிப் போய்விடுகிறேன்.'

'அக்கா...அக்கா...அப்பா...ஐயோ.. அப்பா! இந்த மாதிரியான பயங்கரக் காட்சிகளையெல்லாம் இனி நான் காணவே மாட்டேன்...'

குழந்தைபோல் வானதி விம்மினுள். உலகமெல்லாம் போற்றி மதிக்கும் வீரத்திருமகனைப் பெற்று மகிழப்போகும் அந்த சிறந்த பெண் நல்லாள் விம்மினுள்,

அந்தப் பாதாளச் சிறைக்கு இயற்கையாய் வந்து கொண்டிருந்த ஒளியுடன் இப்போது தீவர்த்தியின் ஒளியும் சேர்ந்தது. வேறு திசையினின்று யாரோ வரும் காலடி ஓசை கேட்டது. சின்னப் பழுவேட்டரையரும், விக்கிரம மாராயனும் அங்கு வந்து கொண்டிருந்தனர் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அந்த தீவர்த்தியின் ஒளி வானதியின் மேல் தெளித்து அவள் அங்கிருப்பதைப் புலப்படுத்திவிடும். இளவரசி அங்கு ஏன் வந்தாள், எப்படி வந்தாள் என்ற கேள்விகள் எழும். இளவரசியே! திரும்பிப் போய்விடு! திரும்பிப் போய்விடு!

ஆனால், இளவரசி வானதி அசையாமல் ஆடாமல் அந்தக் குறுகிய பாதையில் கல்லோடு கல்லாக நின்றாள்.

அத்தியாயம் 7

'தப்பி ஓடிவிடு!'

தஞ்சைக் கோட்டையின் பாதாளச் சிறை வந்தியத்தேவனுக்காகக் கட்டப்பட்டதன்று அவன் பிறப்பதற்குப் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அதைக் காரிய நிமித்தம் அமைத்தார்கள். அரசியலில் வேண்டாதவர்களை அங்குக் கொண்டு அடைத்தார்கள். பகை நாட்டினின்று கைப்பற்றி வந்த முக்கியமானவர்களை அதில் அடைத்து வைத்தார்கள். பாதாளச் சிறை பிரம்மாண்டமானதாக முன்பு ஒருகாலத்தில் இருந்தது. சிவநேசச்செல்வர் கண்டராதித்த சோழர் அந்தக் கொடுங்கோன்மையைச் சகியாமல் அந்தச் சிறைச்சாலையையே மூடிவிடக் கட்டளையிட்டார். அவர் கட்டளைப்படி பாதாளச் சிறை முழுமையும் மூடப்படாது போயினும் வேங்கைவாழ் கொட்டடியும் மற்ற சிறு அறை ஒன்றும் அப்படியே தம் பெயரும் பெருமையும் மாறாது இருந்து வந்தன. கோட்டைப் பொறுப்பாளியாக இருந்த சிறிய பழுவேட்டரையரும், தனாதிகாரி பெரிய பழுவேட்டரையரும் தங்கள்

காரியங்களுக்கு இடையூருக இருப்பவர்களைப் பயமுறுத்த அந்தப் பாதாளச் சிறையைப் பயன்படுத்தி வந்தனர். பெரிய பழுவேட்டரையருக்குப் பிறகு சிறியவர் தனதிகாரியாகப் பொறுப்பேற்றதும் நாணயசாலை முழு மூச்சுடன் வேலை செய்யத் தொடங்கியபோது சுற்றிலுமுள்ள இடங்களையும், பண்டக சாலையையும், நிலவறைப் பக்கச் சுவர்களையும் பழுது பார்த்தார். பாதாளச் சிறையில் எவரும் அடைபட்டில்லை. அதற்கடுத்த அறையில் வேங்கையொன்று கர்ஜித்த வண்ணமிருக்கும். இரண்டு வேங்கைகள் அந்தத் தனியிடத்தில் ஆட்சி செலுத்தியதைச் சிறிய பழுவேட்டரையர் அறிவார். ஒரு வேங்கை, நோய் காரணமாகத் திடீரென இறந்துவிட்டது.

ஒரு முறை அவர் நின்று தனிப்பட்ட வேங்கையின் உறுமலைக் கேட்டபோது அவர் கண்களில் நீர் தளும்பியது. அவர் சகோதரர் பெரிய பழுவேட்டரையரின் பார்வையில் வேங்கையின் கொடூரம்; உறுமும்போது வேங்கையின் சீற்றம்! அவர் சிந்தனையுடன் மேல் மாடத்தில் உலாவும் பொழுது வேங்கையின் கம்பீரம் இருக்கும். ‘இப்போது அந்த வேங்கை எங்கே? கூண்டிலே ஒரு வேங்கை. சோழநாட்டிலும் ஒரு வேங்கை. ஆம்! புலிக்கொடியின் பெருமை தாழாது பறக்க வேண்டுமானல் இந்த வேங்கையின் வலிமை குன்ருதிக்க வேண்டும் ..’ என எண்ணிக் கொள்வார்.

வேங்கைக் கூண்டைப் பழுது பார்த்துப் பல காலமானதால் மிக மோசமான நிலையில் இருப்பதைச் சிறிய பழுவேட்டரையர் பார்த்ததும் அவர் உடனே கூண்டைச் செப்பனிடக் கட்டளையிட்டார். அப்போது அடுத்து இருந்த பாதாளச் சிறைக்கும் அதிர்ஷ்டம் அடித்தது.

பாதாளச் சிறை புதுப்பிக்கப்பட்ட முகூர்த்தம் வல்லவரையன் வந்தியத் தேவனுக்கு இடமளித்தது. முன்பு ஒரு முறை அவன் அந்தச் சிறையில் பழுவேட்டரையரின் விருந்தினனுகத் தங்கியிருக்கிருன். சொல்லிக்கொள்ளாமல் காவ

லர் கண்களில் பொடியைத் தூவிவிட்டு ஓடிவிட்டிருக்கிருன். அப்போதைக்கும் இப்போதைக்கும் அவனிடம் எவ்வளவோ வித்தியாசம். அப்போது சோழ அரச குடும்பத்தாருள் ஒவ்வொருவரும் அவனை அன்பு இதயத்துடன் நோக்குவர். இனிய சொல் கூறி வரவேற்பர். செம்பியன் மாதேவியார் என்ன, மலையமான் மகள் என்ன, கொடும்பாளூர் சிற்றரசர் என்ன .. எல்லோரும் நல்லிதயத்துடன் விளங்கினுர்கள். அவர்களைக் கூறப் போவானேன்? சோழநாட்டை ஆளும் மன்னர் மதுராந்தக சோழ தேவர்க்கு மட்டும் அந்தக் காலத்தில் அவனைக் கண்டால் கசப்பா? அவர் என்ன செய்வார்? சோழ அரசியல் அவ்விதம் அமைந்திருக்கிறது. மந்திரி மண்டலத்தாரும், ஊர்ச் சபையாரும், ஐம்பெருங் குழுவினரும் கூடியிருந்த மன்றத்தில் எல்லோரும் தலையை அசைத்து 'ஆம், ஆம்; குற்றவாளியே' எனக் கூறும்போது, தனதிகாரி நடுநாயகமாக வீற்றிருந்து குற்றவாளிக்கு விரைவில் தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்கத் துடிக்கும்போது, படைத் தலைவர் பார்த்திபேந்திரன் குற்றத்தை நிரூபிக்கப் படபடப்பாகப் பேசும்போது, செம்பியன் மாதேவியார் திருவயிற்றுதித்த செம்மல் மதுராந்தக சோழ தேவர் என்ன செய்வார்? அவர் செய்தது இதுதான். நாற்சந்தியில் வந்தியத் தேவனைக் கழுவில் ஏற்ருமல்.. ஆயுள் தண்டனையாகப் பாதாளச் சிறையில் தள்ளியதே.

'கழுவில் ஏற்றியிருக்கலாம்; அப்படிச் செய்திருந்தாலும் நாம் ஒருவரையும் பார்க்கமாட்டோம். தம்பி, தம்பி என்று கூப்பிடும் அருள்மொழி வர்மரைக் காணமாட்டோம். வாணர் குலத்து வீரரே என்று அழைக்கும் இளைய பிராட்டியைக் காணமாட்டோம். வேண்டியவர் வேண்டாதவர் எவரையுமே கண் எடுத்துப் பார்க்க மாட்டோம். நமக்கு அவர்கள் தெரிந்தாலும் அவர்களுக்கு நாம் புலப்படமாட்டோம். இப்பொழுது மட்டுமென்ன, இந்தப் பாதாளச் சிறைக்கு யார் வருகிருர்கள்? நாள்தோறும் வரும் அதே காவல்காரன். சோறு கொண்டுவரும் பாத்திரத்தைக் கொடுப்பதும் பிறகு அதை எடுத்துப் போவதுமாகக் கடமையை வழுவாமல்

செய்து வருபவன். அவன் வாழட்டும்! அவனும் வராவிடில் இந்த இடம் கொடும்புலி வாழும் காட்டைவிட எந்த விதத்திலும் தாழ்ந்ததன்று. ஏன் இதைக் காடு, கானகம் என்று கூறக்கூடாது? நன்ருகக் கூறிக்கொள்ளலாம். நம்மைத் தடுப்பவர் எவர்? அந்தக் காவல்காரனும் போய்விட்டால் இந்த இடத்துத் தனி அமைதியைப் புலியின் கர்ஜனை தெளிவாக எடுத்துக் காட்டும். எப்போதாவது வௌவால்கள் பறந்து ஓடும். சுவர்க் கோழியின் ஞொய் சப்தம் சுருதி கூட்டிக் கொண்டிருக்கும். தப்பித் தவறிக் குளிர்ந்த காற்று ஒரு முறை விஜயம் செய்து மேலேயுள்ள சாளரத்தின் வழியே தப்பித்துப் போகும்போது அன்று பரம சுகம்தான்! அவன் எதையும் சர்வசாதாரணமாக நினைக்கும் தன்மையை இளவயதினின்றே வளர்த்து விட்டவன். அவன் ஜாதக விசேஷமே தனி. திடீரென முன்பின் அறியாதவர்கள் அறிமுகம்ஏற்பட்டு அவர்களால் வானளாவப் புகழ்தலுக்கு ஆளாகி பெருமை பிடிபடாமல் வான மார்க்கத்திலே சஞ்சரிப்பான். திடீரென கீழே தள்ளப்படுவான். அவன் எதிரே மலைபோல் இடர் நிற்கும். இம்முறை வாணர் குலத்து வீரன் தொலைந்தான் என்று எண்ணத் தோன்றும். புன்முறுவல் பூத்தபடி அந்த வீரன் இடையூற்றை நொடியில் கடந்து வந்து நிற்பான். நடுக் கடலில் வீழ்ந்து உயிருக்கு மன்ருடித் தவித்தானே, அதை விடவா பேராபத்து வந்திருக்கிறது? அப்போது அருள்மொழி வர்மர் காப்பாற்றினுர்.

இப்போது அந்த ஆபத்துதவி எங்கே? அவனுக்கு அதுதான் புரியவில்லை. 'நாகைப்பட்டினத்திலிருந்து நாவாயில் ஏறி வெளிநாடு சென்ருரே, இன்னுமா அவர் வரவில்லை? வந்திருந்தால் அவர் என்னைப் பற்றி அறிய முற்பட்டிருக்க மாட்டாரா? ஒருவேளை வராமல் இருந்திருந்தாலும் என்னைப் பற்றிய செய்தியை அவருக்கு அறிவித்திருக்கமாட்டார்களா? அதைக்கேட்ட உடன் அவர் ஓடோடி வந்திருக்கமாட்டாரா? என்னைக் காப்பாற்ற என்று இல்லாவிடினும் அவர் அன்று எல்லோர் எதிரிலும் தெரிவித்த கருத்து என்ன ஆவது?

ஆதித்த கரிகாலர் இறந்த மறுநாளே அவரைக் கொன்றவர் எவர் எனக்கேட்டு நாடே துடித்து எழுந்தது. இந்த இடத்தில் இருந்தது நான்தான். என்னைப் பிடிக்காதவர்களும் அருள்மொழி அரசபீடம் ஏறக்கூடாது என்ற எண்ணமுள்ளவர்களும் நான்தான் குற்றவாளி என்று முணுமுணுத்தனர். அப்பொழுது அருள்மொரு துள்ளி எழுந்து கூறினர்:

'வந்தியத் தேவன் இந்த நாட்டிற்கு உதவி செய்ய வந்தவன். அவன் இந்தக் கொடுங்குற்றத்தைச் செய்திருக்க மாட்டான் என உறுதியுடன் கூறுகிறேன். அவன் மீது அபாண்டமாகப் பழி சுமத்தாதீர்கள். என் சகோதரனைக் கொன்றவனைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியது என் கடமை'

அதனுல் அந்தத் தன் சொல்லை மீண்டும் நிலைநாட்டுவதற்காவது வந்திருக்க வேண்டாமா? உம். யாரை நொந்து கொள்வது.. என்று எண்ணி எண்ணிச் சோர்வுற்றுப் பிறகு எதைப்பற்றியும் எண்ணுமல் இருந்து விடுவான். ஆனுல் ஒன்றை மட்டும் அவனுல் மறக்க முடியவில்லை. அதுதான் .. கவலை கொண்டிருப்பவன் கவலையைப் போக்கும் மந்திரம்; அது புதுக் கவலையை யளித்தாலும் அதன் நினைவே பேரின்பத்தை அளிக்கும் சக்தி. கோடிச் செம்பொன்னையும், குபேர ஐஸ்வர்யத்தையும்—குவலயம் ஆளும் பெருமையையும் துச்சமாக எறியவல்ல பலம் கொண்ட அந்த மூன்றெழுத்து .. அது தான் காதல்!

'காதலா.. வந்தியத் தேவா! அப்படிக் கூட நீ நினைத்ததுண்டா? பார்க்கும் பெண்களிடத்திலெல்லாம் அந்த மந்திர சக்தியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தயங்காதவனுயிற்றே?

'சே! என்ன அப்படி எண்ணிவிட்டீர்கள். பொன்னி பாயும் தீரத்திலே எதைப் பார்த்தாலும் பேரழகு. அழகைக் கண்டு மயங்கி அசையாது நிற்பது காதலா? வீரநாராயண புரத்து ஏரியின் முப்பத்திரண்டு கால்வாய்கள் வழியாக நீர் சுழன்று ஓடுவதைக் கண்டு மயங்கி நின்றேன். தன் இரு கரைகளிலும் சோலை நல்லாள் துணை இருக்க நெளிந்து

ஓடும் பொன்னியின் பேரெழிலில் மயங்கியிருக்கிறேன் சிற்பத்திலே மயங்கியிருக்கிறேன். சோலையில் திரியும் வண்ண மயில் கண்டு மயங்கியிருக்கிறேன். அரண்மனையில் வளர்க்கப் படும் கூண்டுக் கிளியின் மழலையில் மயங்கி இருக்கிறேன்...

'அவ்வளவுதானா? உன் நெஞ்சைத் தொட்டுக் கூறு. சோழ நாட்டுக் கட்டிளங் கன்னியர் எவரைக் கண்டும் நீ பல்லை இளித்ததில்லையா?'

'ஏன்மௌனமாயிருக்கிறாய்? இங்கே யார் இருக்கிறார்கள்? யார் வரப்போகிறார்கள் சொல்லு. ரொம்பவும் நேரிடை யாகக் கேட்டதற்காகக் கோபமா? உடைவாளுக்குப்பதிலாக மன்மதனின் மலர் அம்பைச் சுமந்துகொண்டு எவர் மீதாவது குறிபார்த்தாயா?'

வந்தியத்தேவன் தனக்குள் நகைத்துக் கொண்டான். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்ததை இப்போது நினைவு படுத்திக் கொள்வானேன்? இருந்தாலும் அந்தக்கேள்வியிலும் பொருள் இல்லாதில்லை. தன் மீது மலர் பாணத்தை எய்து சிக்க வைக்க முயன்றவர்களும் உண்டு. அப்போது அரசாங்கக் கடமை ஒன்று இருந்ததால் அவன் புஷ்பபாண விளையாடல் களில் இறங்கவில்லை. ஆனால் அரசாங்கச் செய்தியை அவசர மாகக் கொண்டு செல்ல உத்தரவிட்ட அதிகாரியே அவன் மீது அம்பை வீசியபோது ..

ஆதித்த கரிகாலரின் சகோதரி குந்தவ்வைக்கு ஓலை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பிய வேலை தொடர்ந்து ஓலை சுமக் கும் பணியாகவே வந்தது. குந்தவ்வையிடமிருந்து அச்சமயம் ஈழத்தில் இருந்த அருள்மொழிக்கு அவசரச் செய்தி எடுத்துப் போகும் பணி ஏற்பட்டது. அதனுடன் குந்தவ்வையின் புரிந்து கொள்ள முடியா கூரிய விழி தன் இதயத்தில் எழுதி விட்ட காவியத்தையும் அல்லவா சுமந்துசெல்ல நேர்ந்தது! இதயத்துக் காவியத்தை அவ்வப்போது புரட்டுவான். எவரா லும் புரிந்துகொள்ள முடியா குந்தவ்வையின் வேல் விழிகள்

எழுதிய அந்த வரிகளைத் தன்னால் மட்டும் எப்படிப் புரிந்து கொள்ள முடியும்?

ஒவ்வொரு சமயம் குந்தவ்வையின் மோகனப் புன் முறுவல் அவன் கண்கள் வழியாக இதயத்துக்கு ஓலை அனுப்பும்.

ஒவ்வொரு சமயம் நேரிடையே உரையாட நேரும் போது அவள் பேச்சுகள் முன்புஆக்கிய ஓலைகளுக்குப் பொருள் விளக்க முற்படும். ஆனால் அவன் எல்லாவற்றையும் இதயத்தைவிட்டு அழிக்காமல் வைத்திருந்தான். அருள் மொழிவர்மர் அவ்வப்போது குறும்பாகப் பேசுவது அவனுக்கு உடலெங்கும் தேனை எடுத்து வீசும். அவன் அந்தக் காதல் எனும் காவியத்துக்குப் பொன்மாளிகையில் குந்தவ்வையைச் சந்திக்க வாய்ப்புக் கிடைத்தபோது மாளிகையே கட்டி விட்டான். சிகரமாக பொற்கலசம் வைக்க வேண்டியதுதான் மீதி. அதற்குள்தான் அந்தப் பேரிடி வந்ததே! குந்தவ்வைப் பிராட்டியிடம் ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லிக் கொள்ளய மல் பார்த்திபேந்திரனைப் பின் தொடர்ந்து விட்டானே. வந்தியத்தேவன் அப்போது நிலையை அவ்வளவு பயங்கரமாக நினைக்கவில்லை. எளிதில் குற்றத்தை மறுத்துத் தன்மீது குற்ற மில்லை என்பதை நிரூபித்து வந்துவிடலாம் என எண்ணினான். ஆனால் நிலைமை வேறுவிதமாக இருந்தது. சோழசாம்ராஜ்யத் தின் பட்டத்துக்கு உரிமை மிக்கவனும், தலைப்பிள்ளையுமான ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்றவனைக் கண்டு பிடித்துத் தண்டிக்க வேண்டும் என்றே எல்லோரும் துடித்துக் கொண் டிருந்தனர். குற்றவாளி சிக்கி விட்டான், ஆதாரங்கள் அசைக்க முடியாது இருக்கின்றன என்றவுடன் எல்லோரும் வழக்கை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தனர்.

குந்தவ்வைத் தேவியால் எப்படியாவது தனக்கு விடுதலை வாங்கித் தந்துவிட முடியம் என முதலில் எண்ணி யிருந்த அவனுக்குச் சோழ நாட்டு வழக்கு விசாரணை முறை

அமைப்பும், விதமும் அந்த எண்ணத்தை மாற்றச் செய்தன. விசாரணை நடக்கும் இடத்திற்குக்கூட குந்தவ்வையும் மற்றும் எந்தப் பெண்களும் அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பதை அவன் அறிவானா?

குந்தவ்வையினால் அந்த நிலையில் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. முன்பே திட்டமிடப்பட்ட செயல் என்று அவளறியாள். உறையூரில் படகைவிட்டுவிட்டு இறங்கியவுடனேயே வந்தியத் தேவனிடம் பார்த்திபேந்திரன் அரசரின் ஓலையை நீட்டினான். வந்தியத் தேவன் திடுக்கிட்டானே யொழிய நடுங்கவில்லை. சிறிது காலமாக எங்கும் பரவிவந்த வதந்தியினின்று தன்மீது ஆதித்த கரிகாலரின் கொலைக் குற்றத்தைச் சுமத்த பலர் முயல்கிறார்கள் என்பதை அவன் அறிவான். சுந்தர சோழரின் கட்டளை என்ற போதுதான் அவனுக்கு வேதனை இதயத்தை அழுத்தியது. குந்தவ்வை எப்படியும் தந்தையிடம் சென்று அது குறித்துக் கேட்டு விபரம் அறிவாள் என அவன் எண்ணினான். ஆனால் குந்தவ்வையால் அதை நிரூபிக்க முடியவில்லை. பொன் மாளிகையில் பேச்சு மூச்சற்றுப் படுத்திருந்த சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி நாடே துயரடைய உயிர் நீத்தார். மதுரைகொண்ட கோ இராசகேசரி வர்மன் எனவும், பாண்டியனைச் சுரம் இறக்கின பெருமான் எனவும் பெயர் பூண்ட இரண்டாம் பராந்தகரான சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி காஞ்சிப் பொன் மாளிகையில் ஆதித்த கரிகாலன் ஆசையுடன் கட்டிய மாளிகையில் - மீளாத்துயில் பூண்டார். அதைவிடத் துயர் தரும் செய்தி என்னவென்றால், கடந்த பல ஆண்டுகளாக அல்லும் பகலும் அரசரை இடைவிடாது காத்து அவர்மேல் உயிரையே வைத்திருந்த மலையமான் திருக்குமாரி அரசி வானவன் மாதேவியார் அரசருடன் உடன்கட்டை ஏறினாள். இருபெரும் துயரங்களும் எங்கும் சூழ்ந்தன. இப்பெரும் அரச குடும்பத் துயரை எண்ணி மற்றவர் இருக்கும் போது வாணர்குலத்து வந்தியத் தேவனை யார் நினைப்பார்கள்? வழக்கு அரச சபையில் நடக்கும் வரையில் வந்தியத் தேவன் சிறையில் வாடினான்.

பயத்தை விட்டொழித்தான்; கவலையை விட்டொழித்தான்; புன்முறுவலுடன் தண்டனையை ஏற்கக் காத்திருந்தான். மரண தண்டனையை அவன் எதிர்பார்த்தான். ஆனால் ஆயுள் தண்டனைதான் அவனுக்கு கிடைத்தது. 'என்றாவது ஒருநாள் அருள் மொழியையும், குந்தவ்வையும் சந்திப்பதற்காக வாய்ப்பு ஏற்படுத்தவாவது நீண்ட ஆயுளை எனக்களி ஆண்டவனே' என வேண்டுவான்.

அவனுக்கு அந்த இடம் பிடித்திருந்தது. அந்தக் குறுகிய அறையில் அவன் குறுக்கும் நெடுக்கும் அலைவான். உயர மேடையினின்று கீழே தொப்பென்று குதிப்பான். அவனுக்குத் தெரிந்த பாடல்களைப் பாடுவான். உணவு கொண்டு கொடுக்கப்பட்ட தட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு தாளம் போடுவான். தாளத்தைக் கேட்டவுடன் வேங்கையின் உறுமல் நின்றுவிடும். சமுத்திர கோஷம் போன்று வேங்கையின் கர்ஜனையைக் கேட்டுப் பழகிப்போன அவனுக்கு ஒரு நொடி அக்குரலைக் கேட்காது போனாலும் சரிப்படாது. "சோழர் குலக் காவலரே! ஏன் உங்கள் சங்கீதத்தை நிறுத்தி விட்டீர்கள்? என் பாடலை ரசிப்பதாலா? அல்லது கேட்கச் சகிக்கவில்லையா?

"உம்; நீ பேச மாட்டாய். நீ ஏன் பேசுவாய். நீயும் நானும் ஒரே விதக் குற்றத்தைச் செய்ததற்காக இங்கு வாழ்நாள் முழுமையும் இருக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். நீ காட்டிலே கம்பீரமாக சுதந்திரமாக அலைந்தாய். அதுதான் காரணம்" என்று கூறிக் கடகடவென நகைப்பான்.

இப்போதும் வேங்கை உறுமவில்லை. சோர்வடைந்து உறங்குகிறது போலும். ஆனால், அது என்ன பெருச்சாளி பிராண்டுவது போல் ஓசை......?

ஓசை வந்த திசையைப் பார்த்தான். அடுத்த பக்கத்துச் சுவரிலிருந்துதான் ஓசை வருகிறது. அங்கே என்ன இருக்கிறது? யாருக்குத் தெரியும்?

வந்தியத் தேவன் கூர்ந்து கவனித்தான். தொடர்ந்து சப்தம் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. சுவரில் காதை வைத்துக் கேட்டான். யாரோ மறுபக்கம் சுவரை இடிக்கிறார்கள். ஏன் இடிக்கிறார்கள்? யார் இடிக்கிறார்கள்?

வந்தியத் தேவன் அதைப்பற்றிக் கவலைப் படவில்லை. 'யாராயிருந்தாலும், எந்த ராஜாவாயிருந்தாலும் தானே உள்ளே வருகிறார்' என்று அவன் அறையின் மூலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்? அந்த மூலையில் சிறு குன்றினைப்போல் காரைக் கட்டிகள் சேர்ந்திருந்தன. அவன் சிறைச்சாலைக்குள் நுழைந்த சில நாட்கள் கழித்து எவ்வளவு நாட்களைக் கழிக்கிறோம் என்பதறிய ஓர் உபாயத்தைக் கைக் கொண்டான். கற்பாறைகளை ஒன்றாக அமைத்துக் கட்டப் பட்டது சிறைச்சாலை. ஒவ்வொரு பாறையின் இடைவெளிக் கும் சுண்ணுப்புக்காரை வைத்துப் பூசியிருந்தார்கள். அதை முயன்று பெயர்த்தால் சில இடங்களில் காரையின் ஒரு பகுதி கையுடன் வந்துவிடும். அதைப் பல சிறுசிறு பகுதிகளாக உடைத்து ஒவ்வொரு நாளுக்கு ஒவ்வொன்று என மூலையில் போட்டு வந்தான். ஒன்று, இரண்டு, பத்து, நூறு என முதலில் எண்ணி வந்தான். அவனுக்கு அலுப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. இரண்டு நாளைக்குச் சேர்த்துப் போடவும் தொடங்கினான். அவை சிறு குன்றுபோல் மூலையில் சேர்ந்துவிட்டன. அவை என்ன ஆயிரம், இரண்டாயிரம் இருக்குமா? யார் எண்ணுவது? எவ்வளவு நாட்கள் என்று எண்ணி யாருக்கு என்ன பயன்?

பாறையைப் பெயர்க்கும் சப்தம் அன்று நின்றிருந்தது. அன்று திடீரெனப் பாறை நகர்த்தப்படும் ஓசை கேட்டது. ஒன்று, இரண்டு, மூன்று—மூன்று பாறைகளை யாரோ மெல்ல மெல்ல எடுத்து விட்டார்கள், அப்பப்பா! அந்த ஆள் பலசாலி யாகத்தான் இருக்க வேண்டும். வந்தியத் தேவன் அமர்ந்த வாறு மௌனமாக நடக்கப்போவதைக் கவனித்த வண்ண மிருந்தான்.

மிகவும் சிரமப்பட்டு அந்த இடுக்கு வழியாக பரமேஸ்வர இருமுடி சோழ பிரமாதிராஜன் வந்து கொண்டிருந்தான். பழுவூர் அருகேயுள்ள காட்டில் சந்தித்தோமே, அதே ரவிதாசனுன பஞ்சவன் பிரமாதிராஜன், சோமன் சாம்பவன் ஆகியவர்களுடைய சகோதரன் பரமேஸ்வரன், (நாணய) அச்சு சாலையில் பொறுப்பு வாய்ந்த அதிகாரியாகப் பல காலமாகப் பணியாற்றுகிறுன். அச்சு சாலையில் பணியாற்றுபவர்கள் அடிக்கடி வெளியே செல்ல அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. வாரத்தில் ஒரு நாள் தான் அவர்கள் வீடு செல்ல முடியும். அப்போதும் ஒற்றர்கள் அவர்களைப் பின் தொடர்வர். பரமேஸ்வரனை ஒருவரும் சந்தேகித்ததே கிடையாது. அவன் நீண்ட காலமாகப் பொக்கிஷ சாலையிலும், பண்டக சாலையிலும் கணக்கெழுதும் வேலை பார்த்து வந்தான். சின்ன பழுவேட்டரையர் காலத்தே அச்சு சாலைக்கு மாற்றப்பட்டான். அவன் திட்டமே தனி.

பரமேஸ்வரனை வந்தியத் தேவனுக்குத் தெரியாது. ஆனுல் வந்தியத் தேவனது ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் அவன் அறிவான். வந்தியத் தேவனைப் போன்று திறமையும் தீரமும் உள்ள இளைஞர்கள் இப்படிச் சிறையில் வாடுவது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

அவன் அந்த இடைவெளி வழியாக வந்தவுடன் வந்தியத் தேவன் ஒருகணம் அவனையே உற்று நோக்கிவிட்டு, வருபவரைத் திடீரென்று 'யார்? எவர்?' என்ற கேள்விகளைக் கேட்டுத் திகைக்க வைக்கக் கூடாது என்ற எண்ணத்தில் "ஐயா, வருக, வருக. உங்கள் வரவு நல் வரவாகுக" என்று நகைத்தவாறு வரவேற்றுன்.

பரமேஸ்வரன் தொண்டையைக்கனைத்துக்கொண்டான். உடல் ஆடையில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த புழுதியைத் தட்டிவிட்டுக் கொண்டான். மீண்டும் பாறைகளை எடுத்துப் பெயர்த்த அடையாளமே தெரியாது வைத்து விட்டான். அவன் செய்கை ஏதும் வந்தியத் தேவனுக்குப் புரியவில்லை.

“வாணர்குல வீரனே ஏன் திகைக்கிறாய்? ஏன் பெயர்த் தான், ஏன் மீண்டும் அதே இடத்தில் பாறைகளை வைக்கிறான் என்றுதானே? தம்பி! எல்லாம் உனக்காகத்தான்” என்று கூறி அந்தக் குறுகிய இடத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த மேடையில் அமர்ந்து வந்தியத்தேவனையும் அமருமாறு கூறினான். வந்தியத் தேவனுக்கு பரமேஸ்வரனுடைய செய்கை, சொல் ஒன்றும் புரியவில்லை. இவனும் பழுவேட்டரையர் அனுப்பிய ஒற்றனாக இருக்குமோ என்று ஐயப்பட்டான்.

அவன் மனத்தை எளிதில் புரிந்துகொண்ட பரமேஸ்வரன் “தம்பி, உன்னைப் பார்ப்பதற்காகவே நான் இங்கு வந்தேன். நேர் வழியே வர இயலாது. அரசகுலத்தவர்க்கே இங்கே வந்து காண அனுமதி இல்லையென்றால் அரசியலில் சிறு ஊழியம் செய்யும் எனக்கு மட்டும் வழி ஏது?” என்றான்.

‘அரசாங்க ஊழியனுக்கு என்னிடம் என்ன வேலை?’ வந்தியத் தேவன் எண்ணினான்.

“தம்பி, என்னை உனக்குத் தெரியாது. ஏன்...எவருக்குமே தெரியாது. இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யத்திலுள்ள ஆயிரக் கணக்கான ஊழியர்களில் நானும் ஒருவன். எனக்குச் சுந்தர சோழ மகாராஜா காலத்திலேயே இருமுடி பிரமாதிராஜன் என்றபட்டப்பெயர் என் சிறந்த உழைப்பிற்காகக் கிடைத்து விட்டது. அவரது காலத்திற்குப் பின் நான் வேலையை உதறித் தள்ளிவிட்டுப் போயிருக்கவேண்டும். உம்; அது வேறு கதை. நான் வந்த கதையைக் கூறிவிடுகிறேன். நீ சோழ சாம் ராஜ்யத்திற்கு உழைத்த உழைப்பிற்கு உனக்குக் கிடைத்த சன்மானத்தைப் பார்த்தாயா? ஆயுள் தண்டனை!”

“அதனால்?”

“அதனால்தான் கூற வந்தேன், இந்த நாட்டின் சிறையிலே ஏன் இருக்கவேண்டுமென்று?”

“ஏன் ..வேறுநாட்டுச் சிறைக்கு என்னைப் போகச் சொல் கிறாயா?”

"உனக்கு எதற்குத் தம்பி சிறை? இளவயதினன். இந்த உலகில் நீ சாதிக்க வேண்டியவை ஏராளமாக உள்ளன; உன்னைப் போன்ற வீரர்களின் கரங்கள் காரைக் கட்டிகளைப் பெயர்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கக் கூடாது. பாசறையில் அமர்ந்து யுத்தப் போக்குத் திட்டம் தீட்டவேண்டிய உன் மூளை, இந்த இருட் சிறையில் சென்று போனதை எண்ணிக் குழம்பிக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. அதிலும் தம்பி, காதல் சிந்தனையே கூடாது. காதல் சிந்தனையிலும் இளவரசி குந்தவ்வையை நினைத்துக் கொண்டிருப்பதில் எள்ளளவும் நன்மை இல்லை."

பரமேசுவரன் இப்படிக் கூறியபோது அவன் பற்களை உதிர்த்து விடலாமா என வந்தியத் தேவன் துடித்தான். அவசரமில்லாமல் யோசனை செய்யப் பழகிப்போனதனால் துடிக்கும் கரங்களைத் தடுத்து நிறுத்திக் கொண்டான்.

பரமேசுவரன் தொடர்ந்தான். "வீர இளைஞனே! உன் நன்மையைக் கருதித்தான் நான் இங்கு வந்தது. எனக்கு இவ்விஷயத்தில் கடுகளவு ஆதாயமும் இல்லை. நீயோ அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன். என்றாவது ஒருநாள் நாட்டை ஆளவேண்டியவன். ஆள இயலாது போனாலும் பெரும் பதவியையாவது வகிக்க வேண்டியவன். அதனால் இங்கிருந்து தப்பித்துப் போய்விடேன்"

வந்தியத் தேவன் சிறிது யோசித்தான். குறுக்கே எதிர்த்துப் பேசாமல் அவன் கூறுவதைக் கேட்டறிவோம் என எண்ணினான்.

"இங்கிருந்து தப்பித்துப் போய்?"

"அப்படிக் கேளு தம்பி. தப்பித்து ஓடிப்போகும் உனக்கு ஒன்பதாம் மடத்தில் ராஜா. ஆனைமலைக் காடு உன்னை எதிர்பார்த்து நிற்கிறது. அங்கே அமர புஜங்க பாண்டியர் பதினாறு வயதுப் பிராயத்தினராய்ச் சிங்கக்குட்டி போல் துடிதுடிப்புடன் படைக்கு ஆட்களைச் சேர்த்து

வருகிறார். போருக்கு ஆயுதங்களை ஆயத்தப்படுத்தி வருகிறார். பண்டங்களைச் சேர்த்து வருகிறார். நீ போய் அவருடன் சேர்ந்துகொள். பாண்டிய நாட்டு வீர இளைஞர்கள் நூற்றுக் கணக்கில் அவரிடம் வந்து சேர்கிறார்கள். ஆயிரம் பதினாயிரம் என்று ஆனவுடன் அவர் சோழநாட்டின்மீது படையெடுத்து வருவார். அவர் தந்தைக்கு இழைத்த அநீதிக்குப் பழிக்குப்பழி வாங்குவார். தம்பி, நீ போய் அந்த வீர இளைஞர்களுக்கு வாட் பயிற்சி கற்றுக் கொடு. குதிரைப் பயிற்சி கற்றுக்கொடு. ஆதித்த கரிகாலரிடம் நீ கற்றுக் கொண்ட அற்புதங்களைச் சொல்லிக் கொடு. அருள்மொழி வர்மரிடம் அறிந்த போர்முறைகளை அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடு. பாண்டியநாட்டார் நன்றி மறவாதவர்கள். வீர சிம்மாசனத்தை அளிப்பார்கள். இரத்தின கிரீடத்தைக் கொடுப்பார்கள். வைர வாளை அளிப்பார்கள். 'உம்' என்று சொல்.''

"இங்கிருந்து எப்படித் தப்பிச் செல்வது?''...வந்தியத் தேவன் கேட்டான்;

''அப்படிக் கேளடா என் அரசிளங் குமரா! இப்பொழுது நான் கற்களைப் பெயர்த்து வந்தேனே, அந்த இடம் நாணய சாலையின் விறகுகள் சேமிப்பு இடம். இந்தக் கற்களைப் பெயர்த்துக் கொண்டு நீ அந்தப் பக்கம் வந்து மீண்டும் கற்களை அதே இடத்தில் வைத்துவிட வேண்டும். விறகுக்கட்டைகளுக்குப் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டிரு. வெளியேயிருந்து விறகுச் சுமைகளைக் கொண்டு போகவரும் விறகு வெட்டி கடைசிச்சுமையைப் போட்டவுடன் நான் ஆந்தை அலறுவது போலக் குரல் எழுப்புவேன். நீ அந்த விறகு வெட்டி மீது பாய்ந்து அவனைக் கட்டிப் போட்டு பேசமுடியாது செய்து, உன் உடைகளைக் கழற்றி விட்டு அவன் உடையை அணிந்து கொண்டு வெளியே வரவேண்டும். உன் மீது யாரும் சந்தேகங் கொள்ள மாட்டார்கள் அங்கிருந்து நீ பழுவூர் காடுகளுக்கு விரைய வேண்டும். அங்கே என் சகோதரர்கள் இருப்பர். அவர்கள் உனக்கு வேண்டியதைச் செய்வர்.''

"உன் சகோதரர் யார்? ரவிதாசனா?"

"ஆம்; நீ எப்படிக் கண்டுபிடித்தாய்?"

"ஆந்தை ஒலி! முன்பெல்லாம் மாயமந்திர வேலை களெல்லாம் செய்து வந்தானே, இப்போதும் அவை தொடர் கின்றனவா?"

"மந்திர வேலையையெல்லாம் அவன் விட்டுவிட்டான் அவனுடைய நோக்கம் முழுமையும் இப்போது அமரபுஜங்கர் வெல்வதிலேயே இருக்கிறது. அமரபுஜங்கரை வளர்த்தவ னல்லவா என் அண்ணன்."

வந்தியத் தேவன் மௌனமா யிருந்தான். அடுத்த கூண்டில் வேங்கை தன் உறுமலைத் தொடங்கிவிட்டது. இன் னும் சிறிது நேரத்தில் காவலர்கள் அதற்கும் தனக்கும் உணவிட வந்து விடுவர். அதற்குள் இந்தப் பரமேசுவரனை இங்கிருந்து அனுப்பிவிட வேண்டும்.

"தம்பி! என்ன யோசிக்கிறாய்? சரி என்று சொல்லு."

வந்தியத் தேவன் கடகடவென நகைத்தான்.

"சிறையினின்று தப்புவது என்பது மட்டும் முடியாத காரியம்."

"ஏன்?"

"அது முறையன்று."

"முறையாவது ஒழுங்காவது."

"ஆம். என்னை வேண்டுமென்று சிறையிலடைக்க வில்லை. விசாரணை நடத்தித் தீர்ப்பு வழங்கியிருக்கிறார்கள்."

"அப்போது உன் குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்கிறாயா? தண்டனையை அனுபவிக்க ஆயத்தமாயிருக்கிறாயா?"

"அது வேறு விஷயம்! என்றால் சிறையினின்று தப்பி ஓடமுடியாது."

"நல்ல அருமையான வாய்ப்பை இழக்கிருய். போகட்டும். அதிர்ஷ்டம் உன்னுடன் பிறந்ததன்று, வருகிறேன். நான் இங்கு வந்ததையோ, தெரிவித்தவற்றைப் பற்றியோ மூச்சு விட்டாயோ, பிறகு ஆதித்த கரிகாலருக்கு நேர்ந்த கதி தான் உனக்கும்" என்று கூறி இடைவெளி வழியாக வெளியேறினன். மறு கணம் பாறைகளை எடுத்து இடைவெளி தெரியாது மறுபக்கத்தினின்று அடைக்கும் ஓசை கேட்டது.

வந்தியத்தேவனுக்கு நடந்தவை எல்லாம் கனவுபோல் தோன்றியது. கனவு அன்று என்பதற்குச் சாட்சியாகப் பரமேஸ்வரன் வந்த இடத்தின் அருகே சிறு பை இருந்தது. வந்தியத் தேவன் அதை எடுத்துக் குலுக்கினன். கலகல வென ஓசை. அதைப் பிரித்தான். பொன் நாணயங்கள்; அவ்வளவும் பொன் நாணயங்கள்.

பிறகு வெகுகாலம் வரை அந்தச் சிறைச்சாலைக்கு யாரும் விஜயம் செய்யவில்லை. தினந்தோறும் உணவு கொண்டு வருபவன் முகத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து அவனுக்கு அலுப்பு ஏற்பட்டு விட்டது.

சிலகாலம் கழித்து அழகிய இளைஞன் ஒருவன் சிறைக் கம்பிகளுக்கு எதிரில் வந்து நின்றுன். இடுப்பிலே வெண் பட்டாடை. வெளுத்த செந்நிறமுள்ள அங்கவஸ்திரத்தை அணிந்திருந்தான். நெற்றியிலே பளிச்சென்று திருநீறு. அவன்தான் மதுராந்தக உத்தம சோழ தேவரின் மகன் கண்டராதித்தன்.

"ஐயா, வருக, வருக! இந்தப் பாதாளச் சிறை தேடி நீங்களும் வந்த காரணம் யாதோ? அரச குடும்பத்தவர் போல் இருக்கிறீர்கள். உங்கள் மீது எவரைக் கொன்றதாகக் குற்றச் சாட்டு?"

கண்டன் மதுரன் கலகலவென நகைத்தான். "சிவ! சிவ! கொலை எனும் கொடுஞ்சொல்லையே நான் நினைப்

பவனல்லன். உங்களைத்தான் காண வேண்டி வந்தேன். என் பெயர் மதுராந்தகன் கண்டராதித்தன்.''

வந்தியத் தேவன் மறுமொழி பேசவில்லை. இன்றுதான் முதல் தடவையாக அவனைக் காண்கிறான். ஆனால் அவனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். உத்தம சோழ மதுராந்தக தேவரின் ஒரே அருமை மகன் பாட்டியார் செம்பியன் மாதேவியிடத்திலேயே வளர்ந்து வருவதைப் பற்றிக் காற்று வாக்கில் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். நிலமாளும் மன்னனின் புதல்வன் இந்த நிலவறைக்கு வருவானேன்?

''உங்களைப் பற்றி நான் நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்'' என்று தொடங்கினான் மதுராந்தகக் கண்டராதித்தன்.

''அப்படியா! மிக்க நன்றி. என்ன கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள்? சோழர் குலத் துரோகி என்று? ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்று இந்தச் சூரிய குலத்தவர்களின் அரியணையை அபகரிக்கச் சூழ்ச்சி செய்தவன் என்று? எப்படிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள்?''

''சிவ சிவ!'' எனச் செவிகளை மூடிக் கொண்டு ''என்ன வார்த்தை புகன்றீர் வாணர்குல வீரரே! சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் உங்களுக்குச் சதி செய்துவிட்டன. தங்களுக்குத் தண்டனையளித்த பேரரசரின் புதல்வன் என்று என்னை வெறுக்காதீர்கள். என் தந்தைக்கு உங்களிடம் மதிப்பும் மரியாதையும் மிக அதிகம். என் பாட்டியார் செம்பியன் மாதேவியார் நடந்த சம்பவங்களைக் கதை போல் சொல்லிய போது தங்களைப்பற்றி மதிப்பு உயரும்வகையில் கூறியிருக்கிறார்கள். என் சிறிய தந்தை அருள்மொழித் தேவர் மட்டும் இங்கு இருந்திருந்தால் இப்படி யெல்லாம் நடந்திருக்குமா?''

''இளவரசர் அருள்மொழித் தேவர் சோழ நாட்டில் நடந்ததேதும் அறிய மாட்டாரா?''

"ஐயோ, அவர் ஏதும் அறியாரே! தன் தந்தை பொன் மாளிகையில் துஞ்சிய செய்தியைக்கூட அவர் அறிய மாட்டாரே! ஈழத்திலிருந்தார்; பூதத்தீவிலிருந்தார்; செண் பகத் தீவிலிருந்தார்; மாநக்கவாரத்தில் இருந்தார்; அப் போதெல்லாம் இங்குக் குறிப்பிடும்படியான சம்பவம் ஏதும் நடைபெறவில்லை. அதன் பிறகு அவர் இருப்பிடம் யாருக்கும் தெரியவில்லை. அவரைக் கண்டதாக ஒருவரும் கூறவில்லை. எவ்வளவு நாட்களாகத் தங்களைக் காணவேண்டும் என்று நான் துடித்தேன்! என் அத்தை குந்தவ்வைப் பிராட்டி யாரையும் காஞ்சி சென்று காணவேண்டும்..."

"தம்பி, கண்டர தேவா" என்று வந்தியத் தேவன் வாஞ்சையுடன் அழைத்தான். அவன் இளைஞன். அழகன். அவன் பேச்சிலும், தோற்றத்திலும் வந்தியத் தேவன் மயங்கி விட்டான்.

"இல்லை, இல்லை. என்னை மதுரா என்று அழையுங்கள். என் பாட்டியார் என்னை மதுரா என்று அழைப்பார்கள். என் தந்தை என் பாட்டியார் விருப்பத்திற்கு மாறாக இந்த நாட்டை ஆள ஆசைப்பட்டார். ஆனால் என்னை ஆண் டவன் திருப்பணிக்காக மட்டுமே வளர்க்கிறார். நான் ஒன்று கூறுகிறேன் கேட்பீர்களா?"

"இதோ, எவ்வளவோ சொல்லி வருகிறீர்கள்; கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்."

"இது வேறு வஷயம். மிக முக்கிய விஷயம். நான் சொல்வதைத் தவறாகக் கொள்ளக்கூடாது."

"கூறுங்கள்."

"நீங்கள் இருப்பதற்கு ஏற்ற இடம் இந்தச் சிறைச் சாலை அன்று. நீங்கள் தப்பிச் செல்ல வழி கூறுகிறேன். தப்பிச் செல்லுங்கள். இளவரசர் அருள்மொழி வர்மரைக் கண்டு பிடித்து அழைத்து வாருங்கள். அவர் உங்களைக் காப்பாற்றுவார்."

"மதுரா, உன் அன்பு இதயத்தைப் போற்றிப் புகழ்கிறேன். ஆனால், முறைப்படி விசாரணை நடத்தித் தண்டனை பெற்றோர் தப்பிச் செல்வது தவறாகும். நான் தப்பிச் செல்வதால் என் பேரிலுள்ள குற்றம் நிலைபெற்றுவிடும்" என வந்தியத் தேவன் கூறித் தன் கரங்களைக் கம்பிகளுக்கு வெளியே நீட்டினான். மதுரன் அவற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு "என்னை பொருத்தருளுங்கள். தான் கூறியது தவறெனில் அதற்காக என்னைப் பற்றித் தவறாக எண்ண வேண்டாம்" என்று கண்கலங்கக் கூறினான்.

"மதுரா, வருத்தப்படாதே. என் மீது உனக்குள்ள அன்பு தெரிய வருகிறது. நட்புக்கு வெகு காலம் பழக வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை, உணர்ச்சியே போதும். எனக்கு ஏதாவது உதவி செய்ய விருப்பங் கொண்டால் நான் கேட்கும் உதவி செய்."

"என்ன வேண்டும்? கேளுங்கள். உங்கள் கம்பீரமான முகத்தை மறைக்கும் சிறு தாடியினை ஒழிக்க நாவிதரை அனுப்பவா? தலைக்கு எண்ணெய் அனுப்பவா? வேற்றுடை அனுப்பவா?"

வந்தியத் தேவன் நகைத்து, "அவையும் தேவைதான். எனினும் வேண்டா. இருளடர்ந்த இந்தச் சிறைச் சாலையில் பொழுதைக் கழிக்க நல்ல பல தமிழ் இலக்கியச் சுவடிகள் இருப்பின் கொடு. உனது பாட்டனார் கண்டராதித்த தேவர் திருச்சிற்றம்பலத்தான் மீது அற்புதப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளனராம்; அவற்றையும் கொணர்ந்து கொடு."

"ஆகா! இதை விடப் பெரும் பேறு வேறுண்டா? என் பாட்டியாரும் நானும் சிவப் பெருந்தலங்களைக் காணச் செல்வோம். அங்கே ஈசன் மீது பெரியவர்கள் அற்புதப் பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார்கள். அவை நானூறு ஐநூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்டவை. அவற்றைப் பாட்டியார் கேட்

டறிவார். நான் ஓலைச் சுவடியின் எழுதிக் கொள்வேன். என்ன அற்புதமான பாடல்கள்! ஒரு பாட்டைக் கேளுங்கள்.

"வேயுறு தோளி பங்கன் விட முண்ட கண்டன்
மிக நல்ல வீணை தடவி
மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமேல் அணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனுல்
ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழன்
வெள்ளி சனி பாம்பிரண்டு முடனே
ஆசறு நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல அடியார்
அவர்க்கு மிகவே..."

"இந்தப் பாடலை மனனம் செய்து கொள்ளுங்கள். தீய கோள்கள் சிவபிரானின் அருளால் ஓடிவிடும். உங்கள் மனக்குழப்பம் தீரும். உங்கள் துயரமே தீர்ந்து விடும் பாருங்களேன்! நான் தினம் ஒரு பாடல் வீதம் எழுதி உங்களுக்கு உணவு கொண்டு வருபவன் மூலம் அனுப்பு கிறேன்..."

"யாராவது உங்களை தவருக எண்ணப் போகிருர்கள்."

"தவருகவா? ஆண்டவனது அற்புதப் பாடல்களை எழுதியனுப்புவது தவறு என்று கூறுமளவுக்குச் சோழ நாடு வந்துவிடவில்லை" என்று கூறி நகைத்தவண்ணம் மதுராந் தகக் கண்டராதித்தன் அங்கிருந்து விடை பெற்றுக் கொண் டான்.

எதற்கு வந்தானே, வந்ததில் நல்ல காரியம் ஒன்று முடிந்தது என்று வந்தியத் தேவன் சந்தோஷமடைந் தான். ஆனுல், வருபவர்கள் எல்லோரும் தன்னைத் தப்பித்து ஓடுமாறு ஏன் கூறுகிருர்கள் என்ற சிந்தனையில் ஈடு பட்டான்.

தினமும் பாடல் எழுதப்பெற்ற ஓலையொன்று கிடைக் கும். அதைத் திருப்பித் திருப்பிப் பாடுவதும், படிப்பது

மாகக் காலங் கழிக்கலானுன். யார் சிறைக் கதவுக்கருகே வந்தாலும் அவன் கவலேப்படுவதில்லே.

அன்று... நல்ல பகல் வேளேயிலே பலர் நடமாடும் ஓசை அந்தப் பகுதியில் கேட்டது. அவன் மனமும் அன்று ஒரு நிலேயில் இல்லே. கூண்டிலிருந்த வேங்கையின் உறுமல் மிக அதிகமாக இருந்தது. அதற்கு உணவிடுபவர்கள் இரு தினங்களாக வரவில்லே. அகோரப் பசியுடன் அது அல றியது. வந்தியத் தேவன் கதவுக் கம்பிகளேப் பிடித்தவாறு நின்று கொண்டிருந்த போதுதான் இளவரசி வானதி எதிரேயுள்ள சுரங்கப் பாதையில் நின்று கொண்டிருப்பது அவன் கண்களுக்குத் தெரிந்தது.

அவன் பெண்களின் திருமுகம் கண்டு எத்தனேயோ ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. ஆனுல், அவன் இதயத் திரை யில் தீட்டி வைத்துள்ள பெண் நல்லாளின் அழகுத் திரு முகத்தை அகக் கண்ணுல் எவ்வளவோ முறை கண்டு கவலே யொழித்திருக்கிருன். அதே சமயம் புதுக் கவலே யையும் பெற்றிருக்கிருன். அவனுக்குப் பல பெண்களின் கண்கள் நினேவிலிருக்கின்றன. இப்போதும் ஒரு கரிக் குச்சியைக் கொடுத்தால் சிறைப் பாறைச் சுவரில் வித விதமான கண்களே வரைந்து விடுவான்.

வேல் போன்ற விழிகள். அவற்றிலே மோகனுஸ்திரத்தை வீசும் மாயசக்தி அதிகம் இருக்கும்.

மீன் போன்ற விழிகள். அதிலே கனிவு இருக்கும். கர்வம் இருக்கும். பரிவு இருக்கும். பிடிவாதமும் இருக்கும். இதயத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத் தன்மை இருக்கும். அதே சமயம் பிறர் இதயம் கவரும் சாந்தமும் இருக்கும்.

மருட்சி மிக்க மான் போன்ற கண்கள், ஒளியிருக்கும். உயர்ந்த இதயம் காட்டும் சாயை இருக்கும்.

அதே மான் விழியைத்தான் இப்போது அதோ காண்கிறோம். அந்தக் கண்களுக்குரிய இளவரசி வானதி தேவி இங்கே பாதாளச் சிறைக்கு எங்கே வந்தார்கள்?

அவர்கள் இங்கு வரவேண்டிய அவசியமே இல்லையே; ஒரு வேளை தேவியின் பின்னால் அருள்மொழி வந்திருக்கிறாரோ?

வந்தியத் தேவன் உடல் சிலிர்த்தது. நாகைத் துறை முகத்தில் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சந்தித்த அருள் மொழி வர்மரை மீண்டும் காண்கிறோம். 'வாழ்க ஈழம் கொண்ட தீரர் வாழ்க! கடல் கடந்து சென்று வெற்றியுடன் திரும்பிய சூரர் வாழ்க!' என்று வாழ்த்தொலி எழுப்பத் துடித்தான். ஆனால் இளவரசியைத் தொடர்ந்து எவரும் வரவில்லையே. அங்கேயே நின்று கொண்டிருக்கிறாரே. அதோ வேறு பாதையாக யாரோ வரும் காலடி ஓசை கேட்கிறதே! தீவர்த்தியின் ஒளி தெரிகிறதே. இடி முழக்கம் போல் தொண்டையைக் கனைக்கும்ஒலி கேட்கிறதே. சின்ன பழுவேட்டரையர் வருகிறார், அவருடன் இன்னும் பலர் வருகின்றனர். அவர் வரும்போது வானதி தேவி அங்கு நிற்கக் கூடாதே. போய்விட வேண்டுமே. 'தேவி! போய் விடுங்கள், போய் விடுங்கள்' என்று கூவலாமா? அப்படிக் கூவுவதால் வருகிறவர்கள் காதுகளில் வீழ்ந்து விடுமே. பிறகு... அதோ! வானதி கீழே உட்காருகிறார்களா? அல்லது சாய்கிறார்களா? ஐயோ. இதென்ன கஷ்டம்! தேவி! உங்களைக் கண்டு விட்டால், பழுவேட்டரையர் அது பற்றிய கற்பனையைப் பெரிது படுத்திவிடுவாரே. பாதாளச் சிறைச்சாலைக்குக் கொடும்பாளூர் இளவரசி ஏன் வந்தாள் என்று ஆராய்ச்சி செய்வார். முன்பே அவருக்குக் கொடும்பாளூர் சிற்றரசர் பூதி விக்ரமகேசரியைக் கண்டால் பிடிக்காது. இப்போது என்ன செய்வார்; என்னைத் தப்பித்து விட கொடும்பாளூர்க்காரரர் தன் மகளது உதவியுடன் சதி செய்கிறார் என்று குற்றஞ் சாட்டுவாரே!

ஐயோ, இதென்ன கஷ்ட காலம் ..

“அந்த வேங்கை ஏன் அப்படிக் கர்ஜிக்கிறது?” என்று கேட்டவாறு பழுவேட்டரையர் அதோ வந்து கொண்டிருக்கிறார். தீவர்த்தியின் ஒளியும் அதோ நெருங்கி வந்து விட்டது. இன்னும் கொஞ்சம்தான். ஒளி தெளிவாக வானதி சாய்ந்து கிடக்கும் இடத்தில் விழும். அவர் வானதியைக் கண்டுவிடுவார். வந்தியத் தேவன் இதயம் படபடத்தது. அப்போது ஓர் எதிர்பாராத செயல் நடந்தது. அதைக் கண்டோ என்னவோ வந்தியத் தேவன் ‘ஆ’ எனக் கூவினான்.

அத்தியாயம் 8

நிலவில் எழுந்த பெண் குரல்

பழுவூரை அடுத்த காட்டில் ரவிதாசனும், சோமன் சாம்பவனும் காளாமுகரின் வடிவத்தில் குரல் கொடுத்துவந்த உருவத்தைக் கண்டு நடுநடுங்கினர்.

புதைக் குழிச் சேற்றுக்கும், நள்ளிரவு இருட்டுக்கும் அடர்ந்த கானகத்துக்குக் கொடும் விலங்குகளுக்கும் அஞ்சாத ரவிதாசன் அஞ்சினான் என்றால் அந்த உருவம் அதி முக்கியமானதாகத்தானிருக்க வேண்டும். இப்போதெல்லாம் ரவிதாசன் எந்தக் காரியத்தையும் எச்சரிக்கையாய்ச் செய்தான். அளந்து எண்ணிச் செய்தான். பிறரிடம் கூறும்போது மிகக் கவனமாகச் செய்தான். ஆனால் அப்போது சாம்பவனிடம் பேசியபோது அந்த இடத்துக்கு அயலாரின் வாடையே வராது என்று எண்ணினான். ஆனால்... ஆனால்...

‘நான் சோமன் சாம்பவனிடம் இதுவரை கூறியதை அந்தக் காளாமுகர் கேட்டிருப்பாரோ? கேட்டிருக்கட்டும், கேட்காதிருக்கட்டும்; இவர் ஏன் இந்த வடிவு தாங்கினார்,

போலி வடிவா, நிஜ வடிவா? பயங்கரக் கோட்பாடுகள் கொண்ட காளாமுகராய் என்றும் நிலவப் போகிருரா? அல்லது எடுத்த சூரியம் ஏதேனும் வெற்றியடைவதற்காக இத்தகைய வடிவு பூண்டிருக்கிருரா?'... ரவிதாசன் சிந் தித்தான் ஒரு கணம். சோமன் சாம்பவன் விழித்த விழியை மாற்ருமல் அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தான்.

'காளாமுக வடிவு நிஜமோ... பொய்யோ அதற்குரியவர் நிஜமானவர். சோழ நாட்டு அரசியலில் முக்கியப்பங்கு வகிப்பவர், அவர் ஏன் இங்கு வந்தார்? நாம் இங்குச் சந் திப்போம் என்பது அவருக்கு எப்படித் தெரியும்? தெரிந் தாலும் 'சாம்பவா, ஏன் ஓடுகிருய்? நான் உனக்கு உதவு கிறேன்' என்று ஏன் கூறினுர்? அவர் நமக்கு உதவுவது நிஜம்தானு? பாண்டியப் பேரரசை ஆதரிக்கும் நம்மை அவர் ஆதரிப்பதில் உள் எண்ணம் ஏதாவது இல் லாதிருக்குமா? எதற்கும் போகப் போகப் பார்ப்போம்' என்று எண்ணிய ரவிதாசன், "சுவாமி, தாங்களா? எங்கே இவ்வளவு தூரம்? இது என்ன கோலம்?" என்று பேச்சை ஆரம்பித்துத் தன் நடுக்கத்தைக் குறைத்துக் கொள்ள முயன்ருன்.

"எல்லாம் உன்னைக் காணத்தான். எப்போது வெளி நாட்டினின்று வந்தாய்?" என்று காளாமுகர் கேட்டார்.

தான் கடல் கடந்து சென்ற விபரம் இவர் எப்படி அறிந்தார் என்று வியந்த ரவிதாசன் அதை மறைக்க விரும்பி, "வெளிநாடா? எனக்கு எல்லாம் வெளி நாடுதானே சுவாமி! சோழ நாட்டுக்குப் பாண்டிய நாடு வெளிநாடு. பாண்டி நாட்டிற்குச் சேரநாடு வெளிநாடு. யாதும் ஊரே! இன்று இங்கிருப்பேன், நாளை வேருெரு இடம்..." என்ருன்.

காளாமுகர் கடகடவென நகைத்தார். "ரவிதாசா! முன்பு மந்திரம் மட்டும் அறிந்திருந்தாய். இப்போது தந்

திரமாகப்பேசவும் கற்றுக் கொண்டாய். எனக்குத் தெரியாது என நினைக்காதே. என்னிடம் சொல்லுவதில் உனக்கு ஏன் தயக்கம்? சோழ நாட்டுப் பதவிப் பிடிப்பையெல்லாம் எப்போதோ விட்டு விட்டேன். பழுவேட்டரையர் அதிகாரமும், அந்தச் சிறுவன் பார்த்திபேந்தரனின் அட்டகாசமும், மதுராந்தகரின் மௌனமும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.''

''சுவாமி, நான் கேட்கிறேன் என்று கோபிக்காதீர்கள். பதவியை உதறிவிட்டதால் சோழசாம்ராஜ்யத்தை வெறுத்து விட்டீர்கள் என்று அர்த்தமா? நாங்கள் முன்பு இரகசியமாகப் பாண்டிய நாட்டை ஆதரித்தோம்; இப்போது பகிரங்கமாக ஆதரிக்கிறோம். ஆனால் அவ்வளவு எளிதில் சோழநாட்டின் முக்கியமானவர்களிடம் சிக்கிவிட மாட்போம்.''

''ரவிதாசா! என்னை என்ன, இப்போது ஏதாவது ஆணையிடச் சொல்கிறாயா? நான் அரசியலைத் துறந்தவன். சிறிது காலத்திற்கு என் அடையாளம் சோழ நாட்டினர்க்குத் தெரிய வேண்டாம் என்பதற்காக இவ்வேடம். ஆனாலும் என் மனத்தே நீண்ட நாட்களாக ஒன்று உறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது; அதை நிறைவேற்றி விட்டால் குறை காலத்தையும் மேற்கு நாட்டிற்குப் போய்க் கழிப்பேன்.''

''சுவாமி நான் பேசியதில் உங்கள் மனம் புண்பட்டிருந்தால் பொருத்தருளுங்கள். உங்கள் உள்ளத்தில் சோழ நாட்டின் பேரில் ஏற்பட்ட வெறுப்புணர்ச்சி எனக்குத் தெரியாது. உங்கள் மனத்தில் நீண்ட நாட்களாக என்ன குறை உறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது?''

''சோழமன்னர்கள் பாண்டிய மன்னர்களுக்கு, பாண்டிய நாட்டிற்கும் இழைத்த அநீதி என் மனத்தே வேதனையை அளிக்கிறது. முதற் பராந்தக சோழ மன்னர் இராசசிம்ம பாண்டியனை நடத்திய விதம் இன்றும் எனக்கு வேதனை அளிக்கிறது. சுந்தர சோழ தேவர் மட்டுமென்ன, வீர பாண்டியனை எளிதில் விட்டாரா? எத்தனை தடவை போர்!

அவரது மகன் ஆதித்த கரிகாலன் தந்தையையே மிஞ்சிவிட்டான். வீரபாண்டியனது தலையைக் கொய்தான். அதனுடன் பாண்டிய வம்சமே நிர்மூலமாகி விட்டது. இவற்றை நினைத்தால் என் மனம் வேதனையடைகிறது."

"நீங்கள் நினைப்பது போல் பாண்டிய வம்சம் அழிந்துவிடவில்லை. இளந்துளிர் ஒன்றைப் பொன்னே போல் பாதுகாத்து வருகிறோம். இன்று அந்தத் தளிர் அழகிய செடியாக வளர்ந்திருக்கிறது. சோழ சாம்ராஜ்யத்தைப் பழிக்குப்பழி வாங்கத் துடிதுடித்து நிற்கிறது. அந்த வீர இளைஞன் அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன். அவனைச் சார்ந்து பாண்டிய நாட்டுக் குடிமக்கள் துடிப்புடன் நிற்கிறார்கள். வீர பாண்டியன் தலையைக் கொய்த அந்தக் கிறுக்கன் ஆதித்த கரிகாலனைக் கொல்லச் சபதம் நிறைவேற்றியதுபோல் செய்ய இயலவில்லை —வேறு ஒரு இளைஞன் அந்தப் பெயரை தட்டிக் கொண்டு போய்விட்டான்."

"யார்? வந்தியத் தேவன் கொன்று விட்டதைத்தானே கூறுகிறாய்?"

"ஆமாம்; அந்த இளைஞன் சொந்த நண்பரையே அரசியல் காரியத்திற்காகப் பலியாக்கி விட்டான்."

"என்ன அரசியல் காரியம்."

"சுவாமி, ஒன்றுமே தெரியாததுபோல் கேட்கிறீர்கள். என்னைச் சோதனை செய்கிறீர்களா?"

"அடடா...எனக்கு உள்விபரம் ஏதுமே தெரியாதப்பா! ஆதித்த கரிகாலரைப் பலர் கொன்றதாகச் சந்தேகமிருக்கிறது. மதுராந்தகர், பெரிய பழுவேட்டரையர். வந்தியத் தேவன், கடம்பூர் மாளிகையில் இருந்த மற்றொரு பெண் நல்லாள்... இன்னும்..."

"சுவாமி, அதைப்பற்றி நமக்கு என்ன? பாண்டிய நாட்டினருக்கு ஆதித்த கரிகாலனைக் கொல்லும் பாக்கியம்

கிடைக்கவில்லை'' என்று கூறியவாறு சோமன் சாம்பவனைக் கண் ஜாடை காட்டிவிட்டு, ''வந்தியத்தேவன் ஆதித்த கரிகாலனின் நெருங்கிய நண்பனாகத்தான் இருந்தான். இளவரசி குந்தவ்வையை சந்தித்த பிறகு அவன் மனம் மாறிவிட்டது. குந்தவ்வை இட்ட கோட்டைத் தாண்டா தவன் அருள்மொழி. பிற்காலத்தில் அவன் சோழ சாம்ராஜ் யாதிபதியாக மாறினால் குந்தவ்வை தன் எண்ணப்படி ஆளலாமல்லவா? அதற்காக ஆதித்த கரிகாலனை ஒழித்துவிட விரும்பினாள். ஆனால், இவ்வளவு சீக்கிரம் அந்தச் சம்பவம் நடந்துவிடும் என்று நினைக்கவில்லை. அது எப்படியோ, எங்கள் முதல் விரோதி ஒழிந்தான். இன்னும் இரண்டு விரோதிகள்...''

''அவர்கள்தாம்... நான் வரும்போது நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தீர்களே கருநாகம் ஒன்று... அதன் சகோதரன் மற்றொன்று'' என்று கூறிக் காளாமுகர் சிரித்தார். ரவிதாச னும் சிரித்தான். சோமன் சாம்பவன் சிரிக்க முடியாமல் மௌனமாக நின்றான்.

''அந்தப் பொறுப்பைத்தான் என் சகோதரனிடம் ஒப்ப படைத்திருக்கிறேன். அவன் தயங்குகிறான். எனக்கு எத் தனையோ பொறுப்பு...''

காளாமுகர் சோமன் சாம்பவனை நெருங்கினார். அவன் கரங்களைப் பிடித்தார். ''சாம்பவா, அஞ்சாதே. உனக்கு நான் உதவுகிறேன்'' என்றார்.

''நிஜமாகவா?'' என்று ரவிதாசனும், சோமன் சாம்பவ னும் ஒரு சேரக் கேட்டார்கள்.

காளாமுகர் சோமன் சாம்பவனைத் தனியே அழைத்து ஏதோ கூறினார். அவன் முகம் மலர்ந்தது.

ரவிதாசனை அழைத்தும் அவனிடம் சிலவற்றைக் கூறி னார். அவன் முகமும் கொடூர நிலை மாறி மலர்ந்தது.

"அப்பொழுது நான் என் பணிகளைக் கவனிக்க ஆனைமலைக் காட்டிற்குச் செல்லலாமா?"

"கவலையின்றிச் செல்லலாம்" என்று காளாமுகரும், சோமன் சாம்பவனும் சேர்ந்து கூறினர்.

ரவிதாசன் மனத்தில் ஆயிரம் சந்தேகங்கள் உதித்த வண்ணமிருந்தாலும் அவன் ஆனைமலைக் காடுகளை நோக்கி விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தான். வீரபாண்டியன் உயிரிழந்து பன்னிரண்டாண்டுகள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தன.

பாண்டிய நாட்டு அரியணையை மீட்டுத் தர அமரபுஜங்கனின் ஆதரவாளர்கள் ஒவ்வொரு பௌர்ணமியன்றும் குறிப்பிட்ட இடத்தில் கூடுவர். தங்கள் வேலைத் திட்டத்தையும் இதுவரை நடந்தவற்றையும் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொள்வர்.

அன்று பௌர்ணமி. இந்தத் தடவை கூட்டம் ஆனைமலைக்காட்டில் அமரபுஜங்கன் வாழும் இடத்திலேயே நடைபெற இருந்தது. அவ்வளவு எளிதில் எவரும் வழி கண்டு அந்த இடத்திற்குப் போய்விட முடியாது. ஒரு காலத்தில் அந்தப் பகுதியில் பல சமண முனிவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் இலக்கியங்களை அங்கிருந்து படைத்தனர். சிற்பக் கோயில்களை அமைத்தனர். சமண சமயத்திற்கு ஆதரவு குறைந்து அங்கிருந்து முனிவர்கள் அகன்ற பிறகு அவ்விடம் மக்கள் நடமாட்டம் அற்றதாய் விட்டது. ஒரு நூற்றுண்டில் அடர்ந்த கானகம் அப்பகுதியில் நிறைந்தது. அந்தக் கானகத்தைக் கடந்தால் எளிதில் மதுரையம்பதியை அடைந்து விடலாம். கடப்பதுதான் இயலாது.

ரவிதாசனுக்கு அந்தப் பகுதியெல்லாம் மனப்பாடம். மறுநாள் பௌர்ணமி. அதற்குள் குறிப்பிட்ட இடத்தை அடைந்து விடவேண்டும் என்ற வேகத்தில் அவன் சென்று கொண்டிருந்தான்.

அடர்ந்த மரக்கிளைகளின் இடைவெளி வழியாக வட்ட முழுமதியின் இளங்கதிர்கள் மெல்ல அந்தப் பகுதியில் படிந்து கொண்டிருந்தன. இருளாயிருந்த அந்த இடம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஒளிபெற்று வந்தது. வழவழப்பாக இயற்கை யாக அமைந்திருந்த அந்தச் சரிவுப் பாறையில் நூற்றுக் கணக்கானவர் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்கள் மௌனமாகப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தனர்; சந்திரனின் ஒளிக் கற்றைகள் அவர்கள் முகங்களில் சிறிது சிறிதாக வீழ்ந்தன. காற்றின் அசைவிலே மரங்களிலிருந்து மென்மலர்கள் உதிர்ந் தன. அருகேயிருந்த மண்டபத்திலிருந்து அகிலின் மணம் மிதந்து வந்தது. சந்தனமும் அகிலும் பாண்டிய நாட்டு வளப்பங்களன்றோ?

இப்போது பிரார்த்தனை நின்றது. அங்குக் கூடியிருந் தோர் ஒருவருக்கொருவர் மெல்லப் பேசிக் கொண்டனர். அவர்கள் மெல்லப் பேசினும் அது கூட்டை அடையும் பறவைகளின் சலசலப்பையும் வென்றது. அப்போது எவரோ ''அமைதி, அமைதி, அரசர் வருகிறார்'' என்று கூறினர்.

அரசர்க்கு உரிய கட்டியங் கூறப்படவில்லை. வாழ்க வாழ்த்தொலிகள் இல்லை. அவையெல்லாம் பாண்டிய மன்னர்க்குப் பிடிக்காது. அடுத்துள்ள மண்டபத்தினின்று தீவர்த்தி ஒளியை ஒருவன் முன் தாங்கி வந்தான். அவனைப் பின் தொடர்ந்து மீன் கொடியை மற்றவன் தாங்கி வந்தான். அவனுக்குப் பின்னால் உருவிய கத்தியுடன் வீரநரசிங்கன் வந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து கட்டிளங்காளையாய்த் திகழும் அமரபுஜங்க பாண்டியன் வந்தான்.

பதினாறாண்டுப் பிராயத்தினன். அரச குடும்பத்துக்கு உரிய களை முகத்தில் இருந்தது; எனினும் காட்டிலும் மேட்டி லும் பாறையிலும் குகையிலுமாக வாழ்ந்ததால் சற்று ஒளி இழந்திருந்தது. ஆனால் கடின உழைப்பின் காரணமாக உடலில் வைரம் பாய்ந்திருந்தது. அகன்ற நெற்றியும், ஆழ்ந்த கண்களும் எடுத்ததை முடிக்கும் ஆற்றலை விளக்கின. துடி

துடிப்பான நடை இதயத்துடிப்பைக் காட்டியது. நிலவொளி அவன் முகத்தே படும்போது பால்வடியும் அம்முகத்திலும் பராக்கிரமம் மிகுந்திருப்பது தெரிந்தது.

கூடியிருந்தோர் அனைவரும் எழுந்து நின்றனர். அமர புஜங்கன் சற்று உயர்ந்திருந்த பாறையில் அமர்ந்தான். வீர நரசிம்மன் அமரபுஜங்கன் அருகே நின்றான். அவன் தோற்றம் காண்போர் நெஞ்சையே அஞ்சச் செய்தது. அவன் அங்குக் கூடியிருப்பவர்களைப் பார்த்துக் கூறினான்:

"பாண்டிய நாட்டு ஆபத்து உதவிகளே! இந்த இடத்தில் ஆண்டுக்கு ஒரு முறை கூடுகிறீர்கள். இது பதினோராவது தடவை என்பது உங்கள் நினைவில் இருக்கட்டும். பன்னிரண்டாவது கூட்டம் எங்கு என்று தெரியுமா?"

அங்கு கூடியிருந்தோர், "தெரியும், தெரியும். மதுரை மா நகரில்" என்று கூவினர்.

"மதுரை மாநகரில் கூடவேண்டும். நமது அரசர் ஆகாயமே பந்தலாகவும், பாறையே அரியணையாகவும் கொள்ளாது நம்முன்னோர்களின் வழிவழி வந்த அரியணையில் அமர வேண்டும்."

"ஆம், ஆம்."

"ஆம் என்று கூறிவிட்டால்? அதற்கான அறிகுறிகள் இன்னும் காணோமே! லட்சம் வீரர்களைத்திரட்டுமாறு சென்ற திங்களில் முடிவு செய்தோம். முப்பதாயிரம் பேர் கூட ஆக வில்லை. ஆயிரம் யானைகள் சேகரிக்க வேண்டுமென்றோம்; பத்து கூடக் கிடைக்கவில்லை..."

இந்தச் சமயம் கூட்டத்தாரில் ஒருவன் எழுந்து, "யானைகளை எந்த நொடியிலும் கொடுத்து உதவச் சேர மன்னர் ஆயத்தமாக இருக்கிறார். அவற்றை நாம் எங்கே கட்டிக் காப்பது? அவற்றிற்கு உணவு எங்கிருந்து போடுவது? படையெடுப்புக்கு நாள் குறிப்பிட்டவுடன் யானைகள் புயல் போல் வரும்" என்றான்.

வீரநரசிங்கன் அதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமலே "சோழ நாட்டு நிலவரம் எப்படி இருக்கிறது? அதைப் பற்றி இன்று கூற ரவிதாசனைக் காணோமே!" என்றான்.

கூட்டத்தில் ரவிதாசன், ரவிதாசன் என்று பேச்செழுந்தது. அமரபுஜங்கனும் வாய்திறந்து, "மாமா, ரவிதாசன் எங்கே? அவரை நான் கண்டு பல நாட்களாகி விட்டனவே" என்றான்.

அப்பொழுது எங்கிருந்தோ சீழ்க்கையொலி கேட்டது. கூட்டத்தினர் அமைதி அடைந்தனர். தொடர்ந்து மூன்று முறை அவ்வொலி எழுந்தது.

"அதோ! ரவிதாசனின் அடையாளக் குரல்" என்று ஒருவன் கூறினான்.

'ரவிதாசன், ரவிதாசன்' என்று எல்லோரும் ஒலி வந்த திக்கை நோக்கினர். இரண்டொரு பறவைகள் சடசடத்து பறந்து சென்றன. புதரில் மறைந்திருந்த முயல்கள் குடுகுடு வென ஓடின.

ரவிதாசன் கூட்டத்தாரை விலக்கிக் கொண்டு அரசர் அருகே சென்று வணங்கி நின்றான். அமரபுஜங்கன் மெல்லிய ஆனால் கம்பீரம் குறையாத குரலில் "ரவிதாசா! ஏதாவது செய்தி உண்டா?" என்று கேட்டார்.

"நல்ல செய்திதான் அரசே! சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் முன்னுள் சிறப்பாக உழைத்த பெரும் புள்ளி ஒன்று நமக்கு, உண்மையாக உழைக்க முன் வந்திருக்கிறது. இனி நம் வெற்றியை எவராலும் அசைக்க முடியாது"

கூட்டத்தினர் களிப்புடன் ஆரவாரம் செய்தனர். 'அமரபுஜங்க மன்னர் வாழ்க? அமரபுஜங்க மன்னர் வாழ்க' என்று கூவினர்.

"அற்ப சந்தோஷம் அடையாதீர்கள். சோழ நாட்டு முக்கியப் புள்ளி யார்? எதற்காக உதவ வந்திருக்கிறார் என்

பதைக் கேட்டறியாமல் ஆரவாரம் செய்கிறீர்களே! இது தான் ராஜதந்திரமோ!" என்று கர்ஜித்தது ஒரு பெண் குரல். அந்தக் குரல் அங்கேயிருந்த மண்டபத்தினின்று வந்தது. அமரபுஜங்கள் தங்கும் அந்த மண்டபத்திலிருந்து வந்த பெண் குரலைக் கேட்டு ரவிதாசன் உள்படப் பலரும் திடுக்கிட்டனர்.

அமரபுஜங்கன் மட்டும் மௌனமாகப் புன்னகையுடன் வீற்றிருந்தான்.

அத்தியாயம் 9

எதிர்பாராத சந்திப்பு

சிறையில் வாழும் வந்தியத் தேவன் எப்படி இருக்கிருன் எனக் காணச் சிறிய பழுவேட்டரையர் மாராயனை அழைத்தார். காவலர்களிடமிருந்த தீவர்த்தியை மாராயன் பெற்றுக் கொண்டான். பகல் வேளையானுலும் அந்தப் பகுதியில் வெளிச்சத்திற்கு தீவர்த்தி தேவையாயிருந்தது. சிறிய பழுவேட்டரையருக்கு வந்தியத் தேவனைக் காண வேண்டும் என்ற எண்ணம் உள்ளூற இல்லை. நாணயச் சாலையினின்று நாணயங்கள் களவு போவதுபோல் பாதாள நில அறை வழியும் சரிவர இல்லாதிருந்தால் பொக்கிஷ அறைக்கு அன்றோ ஆபத்து வந்துவிடும் என எண்ணியவர் உடனே அதைக் காணக் கிளம்பி விட்டார். அவருக்கு அநிருத்த பிரம்மராயர் மீது கோபம் தான். என்ன இருந்தாலும் அவர் அரசன் எதிரே நாணயங்களை எடுத்துக் காட்டியிருக்க வேண்டாம் ஒரு நொடியில் தன்னுடைய காவல் திறமையின் மதிப்பு ஒரு மாத்திரை குறைந்து விட்டதே; சுட்டுக்காவல் திட்டம் பலமாக இருக்கும் போது களவு போகிறது என்ருல்— 'இது என் திறமைக்கே ஒரு அறை கூவல். விழிப்பாக நாம் இருக்கிரேமா என எவரோ சோதனை செய்கிருர்கள் போலும்' என எண்ணினுர் பழுவேட்டரையர்.

'அரண்மனைக்குள் அத்தகையோர் யார் இருப்பர் என்பதை முதலில் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். அருள்மொழி நாடு திரும்பும் வேளையில் நாம் சற்று கவனமாக இருக்க வேண்டும்' என அவர் எண்ணினார். அவருக்குத் திடீரென ஏனோ அருள்மொழி வர்மர் மீது அன்பு பிறந்தது. பத்தாண்டுகளாக அவரது இருப்பிடத்தை அறிய முயலாமல் தாம் இருந்ததைப் பற்றித் தவறாக அவர் எண்ணுவதற்கு முன்னரே அதற்குத் தக்க சமாதானங்களைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டும் என எண்ணினார். 'முதலில் அவர் வந்தவுடன் வந்தியத்தேவனைப் பற்றித்தானே விசாரிப்பார்? விசாரித்து விட்டுப் போகட்டுமே, நமக்கென்ன? நாமா அவனைச் சிறையிலிட்டோம். நம் கட்டளையைக் கொண்டு பார்த்திபேந்திரன் அவனைச் சிறைப்படுத்தவில்லையே. தம்மால் இயன்றது வந்தியத் தேவனுக்குத் தேவையான வசதிகளைப் பாதாளச் சிறையிலும் செய்து தரக் கட்டளையிட்டதுதான். அதற்கு மேல் நம்மால் என்ன முடியும்? நம்மைக் கேட்பவர் எவர்? அது போகட்டும்; அரண்மனையிலுள்ள கள்ளனைக் கண்டுபிடிப்பது எவ்வாறு ?'

"மாராயா! இன்று முழுமையும் நீ சிந்தனை செய்ய வேண்டும். நாணயங்கள் எப்படிக் களவு போகின்றன? பூர்த்தியான நாணயங்கள் வைத்திருக்கும் பெட்டிக்குள்ள பூட்டுக்குத் திறவுகோல் உன்னிடம் தானே இருக்கிறது?" என்று கேட்டார்.

மாராயன் காய்ந்திருந்த தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு, "ஐயா, நாணயங்கள் களவு போகின்றன என்பதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை" என்றான்.

பழுவேட்டரையர் சற்றுக் கடுமையான குரலில், "அநிருத்தர் அரசரிடம் காட்டியது பொய்யா?" என்று கேட்டார்.

"இருக்கலாம்."

"என்ன?"

"பொய் நாணயமாக இருக்கலாம். கள்ள நாணயமாக ஏன் இருக்கக் கூடாது? நமது அளவு, அச்சு முறை போன்றே ஏன் அமைந்திருக்கக் கூடாது?"

பழுவேட்டரையர் சற்று நேரம் மௌனமாயிருந்தார். அப்படியும் இருக்கலாம். ஆனல் சாளரத்தருகே பார்த்த உருவம்? இப்போது மாராயனிடம் விவாதிப்பது சரியன்று என எண்ணிய பழுவேட்டரையரை வேங்கையின் கர்ஜனை கலைத்தது.

"அந்தப் புலி ஏன் அப்படி உறுமுகிறது?"

"அதனுடைய வழக்கம். அதற்குப் பசியாக இருக்கலாம். தினமும் ஆட்டுக்கும் மாட்டிற்கும் எங்கே போவது?"

பழுவேட்டரையர் ஏனே 'ஹோ ஹோ' என நகைத்தார். அந்தச் சமயம்தான் வந்தியத்தேவன் 'ஆ' எனக் கூவினன். கண் எதிரே தெரிந்த வானதியைப் பழுவேட்டரையர் கண்டுவிடப் போகிருரே என்று அவன் பயந்த போது வானதி நிற்க முடியாமல் மயங்கிக் கீழே விழ இருந்தாள். ஆனல் அவளை அச்சமயம் ஓர் உருவம் தாங்கிக் கொண்டது.

அதைக் கண்டவுடன் வந்தியத் தேவனுக்கு வியப்பை விட அச்சமே அதிகரித்தது.

வந்தியத் தேவனுடைய கூச்சல் பழுவேட்டரையரின் காதுகளிலும் விழுந்தது.

"அது யார் புலியுடன் போட்டி போடுவது?" என்று சற்று நகைச்சுவையுடன் கேட்டார்.

"பாதாளச் சிறைவாசி" என்றுன் மாராயன்.

"ஏன்? அந்தப் பிள்ளைக்கும் பசியா என்ன?"

"பசியாக இருக்காது. நம் வருகிறேமல்லவா? நம் கவனத்தைக் கவர்வதற்காக இருக்கலாம்."

"நம் கவனத்தைக் கவர்ந்து என்ன ஆகப் போகிறது? அவன் முகத்தில் விழிக்க எனக்கு இஷ்டமில்லே. நாளேய தினம் ஒரு ஜோடி புது ஆடைகள் அவனுக்குக் கொடுத்து விடு. ஒரு வருடமாக அழுக்கைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறன்."

"அப்படியில்லே. அரசருடைய பிறந்த நாளன்று புது ஆடைகள் கொடுத்தோம்."

"சரி சரி" என்று அவர் கூறியபோது இரு காவலர்கள் அங்கு வந்து பழுவேட்டரையரை வணங்கினர்.

"ஐயா, பெரிய மகாராணியாரும், ராணியாரும் புறப்பட வேண்டும் என்கிறுர்கள். நாணயசாலேயின் வெளியே காத்திருக்கிறுர்கள். சுரங்கப் பாதை வழியாகப் போக வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டார்கள்" என்று கூறிக் கைகட்டி வாய் பொத்தி நின்றனர்.

அப்போது தான் பழுவேட்டரையருக்கு நினைவுக்கு வந்தது, செம்பியின் மாதேவியார் நாணயசாலேயில் பொற்கொல்லருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது தான் கிளம்பி வந்தது. பழுவேட்டரையர் அந்த இடத்தை விட்டு விரைந்தார். மாராயனும், மற்றவர்களும் அவரைத் தொடர்ந்தனர்.

வந்தியத் தேவனுக்கு அப்போதுதான் உயிர் வந்தது. வானதி தேவி பிழைத்தாள்.

கொடும்பாளூர் இளவரசியே நீங்கள் மட்டுமா அந்தக் காலந்தகண்டகரிடமிருந்து தப்பினீர்கள்? இருளும், காற்று வசதியில்லாத இடமும் ஒன்று சேர்ந்ததால் மயங்கி விழ இருந்த உங்களேக் காப்பாற்றிய இளேய ராணி குந்தவ்வைப் பிராட்டியும் அன்றே காப்பாற்றப்பட்டர். சமயசஞ்சீவியாக அவர் வந்து சேர்ந்தது இருக்கட்டும்; அவரை இந்த

நிலையில் இந்த நேரத்தில் கண்டால் சிறிய பழுவேட்டரையர் என்ன எண்ணுவார்?

தேவி! உங்களிருவரையும் தியாகை ஈசர்தான் காப்பாற்றினர். வந்தியத் தேவன் கண்களில் ஏனோ நீர்த்துளி தளும்பியது.

பொழுது புலரா முன்னர் காஞ்சிப் பொன் மாளிகையினின்று ஏனோ திடீரென்று பல்லக்கில் புறப்பட்ட குந்தவ்வை நேராக நாகைப்பட்டினம் செல்வதாகத்தான் திட்டமிட்டிருந்தாள். பல்லக்கின் வேகம் ஆமை ஊர்வது போல் அவளுக்குத் தோன்றியது. அவளுடைய மனக் குதிரையின் வேகத்துக்குத் தக்கபடி மனிதர்களால் செல்ல முடியுமா? பல்லக்கைச் சற்று நிறுத்துமாறு கூறிப் பின் தொடர்ந்து குதிரைமேல் வந்துகொண்டிருந்த வீர நாராயணனை அழைத்து இன்னும் விரைந்து செல்ல ஏதாவது வழி கூறுமாறு கேட்டாள். குதிரையைத் தவிர விரைந்து செல்ல சாதனம் ஏது? வீர நாராயணன் சற்று யோசனை செய்தான். பல்லக்கைத் தொடர்ந்து சென்று கொண்டிருக்குமாறு கூறிவிட்டுக் குதிரையை வேகமாகச் செலுத்தி எங்கோ சென்றான்.

பொழுது புலர்ந்து பொற்கிரணங்கள் சாலை மரத் திடுக்குகளின் வழியே பாய்ந்து கொண்டிருந்தபோது எதிரே புழுதியைக் கிளப்பியவாறு இரதமொன்று வந்து கொண்டிருந்தது. பல்லக்கின் சற்றுத் தொலைவில் அது நின்றது. வீரநாராயணனும் குதிரை மீதிருந்து வந்து இறங்கிக் குந்தவ்வையை நோக்கி, "தேவி, இதோ இரதம். இதன் சாரதி நம்பிக்கை மிருந்தவன். இதிலே ஏறிக் கொள்ளுங்கள்" என்றான்.

"நாராயணா, இரதம் எங்கே கிடைத்தது?"

"நமக்கு வேண்டியவர்களுடையது தான். கடம்பூர் மாளிகையைச் சேர்ந்தது. அமர்ந்து கொள்ளுங்கள்" என்றான்.

குந்தவ்வை சற்று சோதித்துப் பிறகு பல்லக்கினின்று இறங்கி இரதத்தில் ஏறினுள். வீரநாராயணன் சிவிகை சுமப்போரை நோக்கி, "நீங்கள் இங்குச் சற்று இளைப்பாறி விட்டுச் செல்லுங்கள்'' என்று கூறி குதிரைமீதேறி இரதத் தைத் தொடர்ந்தான்.

குந்தவ்வை திடீரென்று நாகைப்பட்டினத்துக்குச் செல் லாமல் தன் போக்கை மாற்றிக் கொண்டாள். சாரதியை நோக்கிப் பழையாறைக்குச் செல்லுமாறு கட்டளை யிட் டாள். தேர் குடந்தையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது என்ன எண்ணினுளோ என்னவோ தஞ்சையை நோக்கிச் செலுத்தக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

தஞ்சைக் கோட்டையின் பிரதான வாயில் வழியாகத் தேர் நுழைந்தது. நகர வீதியிலே விரைந்தது. தஞ்சை யைக் கண்டு பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அந்த வீதிகள் அவளுக்குப் புதுமையாகப் பட்டன. பழைய வீடு களைப் புதுப்பித்திருந்தார்கள். அவைகளும் குந்தவ்வைக்குப் புதுமையாகப் பட்டன. அவள் கண்ணெடுத்து நகர வீதியைக் காண விரும்பவில்லை. மாளிகைகளைக் காண விரும்ப வில்லை. மக்களைக்கூடக் காண விரும்பவில்லை.

வீதியிலே தேர் விரைந்தபோது அதற்கு வழிவிட்டு ஒதுங்கி நின்றவர்களில் சிலர் குந்தவ்வையை அடையாளங் கண்டு கொண்டனர். அவர்கள் மற்றவர்களிடம் கூற முற்படு முன்னரே தேர் ஓடி மறைந்தது. தேரின்மீது சோழநாட்டுக் கொடி இல்லை. சிங்காரிக்கப்பட்ட அரசத் தேரன்று அது

விஜயாலய சோழரின் பரம்பரையில் வந்த சுந்தர சோழரின் திருமகள் சந்ததியின்றிப் போகிருள். வாழ்த் தொலிகளும் வரவேற்பும் நிறைந்து அரச மரியாதையுடன் வரவேண்டிய இளையராணி அமைதியாக அரண்மனைக்கு வருகிருள். பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தஞ்சைக்குத்

திரும்பி வரும் குந்தவ்வையின் வருகை குறித்து எவருக்குமே தெரியாது.

தேர் அரண்மனை வாயிலில் வந்து நின்றது. குந்தவ்வை குதித்து இறங்கினாள். எவருக்கும் காத்திராமல் நேரே அந்தப்புறம் நோக்கி விரைந்தாள். காவலர்களுக்குக்கூட ஒரு கணம் திகைப்பாயிருந்தது. இளைய பிராட்டிதானா என்று ஒரு கணம் ஐயமுற்றனர்.

குந்தவ்வை தஞ்சை அரண்மனைக்கு வந்ததே இருவரைக் காண. பாட்டியார் செம்பியன் மாதேவி அங்கிருப்பார்கள். இளவரசி வானதி தேவி ஒருவேளை தஞ்சையில் இருக்கக் கூடும்...

அந்தபுரத்து நடுமுற்றத்தில் பணிப் பெண்கள் கூடியிருந்தனர். திடீரென்று குந்தவ்வையின் வருகை அவர்களைத் திகைக்க வைத்தது. அவர்களுடைய கூச்சல் சட்டென அடங்கியது. அவர்கள் எழுந்து அடக்க வொடுக்கமாக நின்றனர்.

குந்தவ்வை அவர்களுடைய நலன்களை விசாரித்துவிட்டு செம்பியன் மாதேவியாரைப் பற்றியும் வானதியைப்பற்றியும் வினவினாள்.

"பெரிய ராணியாரும் அரசியும் தனாதிகாரியும் நாணய சாலையைக் காணச் சென்றிருக்கிறார்கள்" என்றாள் பணிப் பெண் ஒருத்தி.

"வானதி எங்கே?" என்று குந்தவ்வை கேட்டாள். வானதி எங்கே, எங்கே என்று அங்கிருந்தோர் ஒருவருக் கொருவர் கேட்டுக் கொண்டனர்.

அதிகமாகப் பேசாத ஒரு பெண் மட்டும் "கொடும்பாளூர் இளவரசியும் சிறிது நேரம் கழித்து இரகசிய வழி நோக்கிச் சென்றார்கள்" என்றாள்.

குந்தவ்வை திடுக்கிட்டாள். வானதிக்கு அந்தக் குறுகிய வழியெல்லாம் தெரியாதே. எங்காவது வழி தடுமாறி வேதனைப்படப் போகிருள் என்ற கவலையில் இரகசியப்பாதை இருக்கும் இடம் நோக்கி விரைந்தாள்; சிறிய பழு வேட்டரையர் வானதியையும் உடன் அழைத்துச் செல்லாததை நினைக்கும்போது அவளுக்கு வேதனையாகத்தான் இருந்தது. இன்னுமா சிறிய பழுவேட்டரையர் பழைய மனப்பான்மையுடன் இருக்கிருர். அவரது விருப்பப்படி அவரது மகளை மணந்திருந்த மதுராந்தகர் பட்டத்துக்கு வந்துவிட்டார். இன்னும் என்ன குறை அவருக்கு என எண்ணிக் குந்தவ்வை வியந்தாள்.

சுரங்கப் பாதை வழியாகக் குந்தவ்வை தட்டுத்தடுமாறி இறங்கினுள். வழி நீண்டு செல்வது போன்ற பிரமை அவளுக்கு. 'வானதி வானதி' என்று உதடுகள் முணு முணுத்தன. எங்கும் ஒரே இருட்டு, ஒரு விளக்கையாவது எடுத்து வந்திருக்கலாம். அவசரத்தில் என்ன தவறு செய்து விட்டோம் என்று எண்ணிய குந்தவ்வை ஒவ்வோர் அடியாக எடுத்து வைத்து நடந்தாள்.

வெகு நேரத்திற்குப் பிறகுதான் அவளுக்கு நம்பிக்கை பிறந்தது. தான்போவது தவருன பாதையன்று என்பதை உணர்ந்தாள். ஓரிடத்தில் பாதை திரும்பியது. அந்த இடத்திற்கு வந்தவுடன் தான் குந்தவ்வை திடுக்கிட்டாள்.

தொலைவில் வெளிச்சம் தெரிந்தது. சுரங்கப்பாதை பாதாளச் சிறையுடன் சேரும் இடத்தருகே வானதி நின்று கொண்டிருந்தது தெரிந்தது. அதற்குச் சற்றுத் தொலைவில் சிறை. அதன் கம்பிகளைப் பிடித்தவாறு வந்தியத்தேவன் நிற்கிருன்.

குந்தவ்வை ஒரு கணம் மௌனமாக நின்ருள். யாரோ பேசும் குரல் கேட்டது. பழுவேட்டரையரின் குரல்தான். சரி, இன்று நாமும் வானதியும் அவர் கண்ணில் பட்டு விடுவோம் என எண்ணினுள் குந்தவ்வை.

அந்தச் சமயம் ஏன் இந்த வல்லவரையர் இப்படி 'ஆ' என்று கூவுகிறார்?

வேங்கை ஏன் இப்படிக் கர்ஜிக்கிறது? அதோ! வான திக்கு என்ன? அவள் தடுமாறுகிறாளே. மயங்கி வெளிப் புறத்தில் வீழ்ந்தால் பழுவேட்டரையர் கண்டு விடுவாரே.

குந்தவ்வை ஓடோடினாள். வானதியைக் கீழே விழாமல் தாங்கிக் கொண்டாள்.

அந்தச் சமயம் காவலர்கள் வந்து பழுவேட்டரையரை அழைத்தனர். மேலே தொடர்ந்து செல்லாமல் அவர் திரும்பி விட்டார்.

வானதியை மெல்ல அணைத்தவாறு சற்று விசாலமான இடத்திற்கு குந்தவ்வை எடுத்துச் சென்று தன்மேல் சாய்த் துக் கொண்டாள்.

'தண்ணீர் தண்ணீர் பனிநீர்' என்று கேட்டவுடன் கிடைக்க அரண்மனையா? மயில் தோகையால் வீச இங்கே என்ன பணிப் பெண்களா? தன் முந்தானையால் வானதி யின் முகத்தைத் துடைத்தாள் குந்தவ்வை.

காற்று வசதி குறைவான அந்த இடத்திலேயே-மங்கிய வெளிச்சம் நிறைந்த அந்த இடத்திலேயே—அந்தப் பெண் நல்லார் இருவரும் ஏன் இருக்கவேண்டும்? அரண்மனையில் அன்னத்தைத்தூவி நிறைந்த பஞ்சணையிலே கிடக்கவேண்டிய அவர்களுக்குக் கருங்கல் பாறை ஏன்? பணிப்பெண்கள் பல விதச் சேவை செய்யக் காத்திருக்க, சோழ சாம்ராஜ்ய இளவரசியின் மயக்கம் தெளிவிக்கக் குந்தவ்வைப் பிராட்டி தானா கஷ்டப்படவேண்டும்?

''அடி பெண்ணே வானதி! கண் விழித்து என்னைப் பார். உனக்கு ஏன் இந்த வேதனை? இரகசியப் பாதை வழியே வந்து எந்தச் சதியைக் கண்டுபிடிக்கப் போகிறாய்? எவ ருடைய சூழ்ச்சியையும் தகர்க்கும் பலம் நமக்குக்கிடையாதடி.

பெண்ணே! எந்தச் சமயத்தில் யாரை எந்தப் பாதாளச் சிறையில் தள்ளுவர் என்று யாருக்கும் தெரியாது'' என்று குந்தவ்வை வானதியின் நெற்றியில் அரும்பியிருந்த வியர்வையைத் துடைத்தவாறு கூறினுள்.

வானதி மெல்லக் கண் விழித்தாள்.

குந்தவ்வையைக் கண்டவுடன் அவள் துயர் நீங்கியது. ''அக்கா...அக்கா...நீங்களா! அவருக்கு ஒன்றும் ஆபத்தில்லையே?'' என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

''யாருக்கு ஆபத்து?'' குந்தவ்வை வானதியை வினவினுள்.

''அதோ! அந்தச் சிறையில் வாடுகிருரே வாணர்குல வீரர். அவரை இவ்வளவு நேரம் புலி விழுங்க இருந்தது'' என்ருள்.

அவள் காட்டிய திசையில் குந்தவ்வை நோக்கினுள், சிறைக் கம்பிகளைப் பிடித்தவாறு வாணர் குலத்து வீரன் வந்தியத் தேவன் நின்றுகொண்டிருந்தான். பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் எதிர்பாராத விதத்தில் எதிர்பாராத இடத்தில் சந்திப்பு—அந்தச் சந்திப்பு இந்த நிலையிலா நிகழ வேண்டும்?

அத்தியாயம் 10

கலிங்கத்துக் கலம்

முல்லைத் தீவின் மோகனத் தோற்றத்தை இன்னும் இன்னும் எழிலுடன் தோன்றச் செய்யக் கீழ்க்கடலின் அடித் தளத்திலே வட்ட முழுமதி தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. அந்தச் சிறு தீவின் சௌந்தர்யத் தோற்றத்துக்குச் சிகரம் வைத்தாற் போன்று மறையும் கதிரவனும், தோன்றும் தண் மதியும் தங்களது வண்ணத் திறமையால் வானத்துத் திரைச்

சீலையில் அற்புத ஓவியந் தீட்டி, நிலமகள் மகிழத் துகிலாக அளித்துக் கொண்டிருந்தனர். அத்தீவின் சிறு குன்றின் மறுபுறம் இருந்து கடலில் மறையும் கதிரவன் செந்நிறப் பஞ்சுகளை ஆகாயத்தில் பறக்கவிட்டான். கருநீல அலைகட லில் மூழ்கி எழுந்து வருவது போன்று உதயமான வெண் மதியோ தங்கத்தட்டிலே அத்தீவிற்குப் பரிசொன்றை எடுத்து வந்து கொண்டிருந்தது.

நீண்டுயர்ந்த தென்னை மரங்கள் சலசலத்து ஆடின. அடர்ந்த பரந்திருந்த புன்னை மரச் சோலை மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கின. மடலவிழ்ந்த தாழையின் இனிய நறுமணம் வீசிக் கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு முறையும் சிற்றலை கரை யில் வந்து மோதிச் சென்றவுடன் கனவேகமாக நண்டி னங்கள் ஓடின. ஒவ்வொரு சமயம் பெருமளவுக்கு உயர்ந்து எழும் அலைகள் 'தடார் படார்' என்று மோதி, அத்தீவின் சிறு குன்றில் எதிரொலி எழுப்பின.

அந்த அலை ஒலிக்கு உறுதுணை கொடுப்பதுபோல் இப் போது எங்கிருந்தோ 'தம் தம் தம்' என்ற ஓசை மெல்ல மெல்ல எழுந்தது. தீவின் கடற்கரையை ஒட்டிய அடர்ந்த தோப்பையும் மணல் மேட்டையும், தாண்டிப் பார்த்தால் அந்த ஒலி எங்கிருந்து எழுகிறது என்பது தெரியும். சிறு குன்றின் அடிவாரத்தே இருந்த திறந்த வெளியில் அந்தத் தீவிலுள்ளோர் ஒவ்வொருவராகக் கூடினர். அந்த மக்கள் அந்தப் பூர்ணிமை நாளில் ஒன்று கூடினர். உருண்ட கரமும் திரண்ட தோளும், பரந்த மார்புடைய ஆடவர்கள் புத் தாடை அணிந்து கையில் வேலுடன் வந்துகொண்டிருந் தனர்.

இடையில் ஒராடையும், மேலே ஒரு துகிலும் அணிந்த பெண்கள் கையில் மலர்களுடன் வந்து கொண்டிருந்தனர். ஆடம்பரமற்ற ஆடை அணிந்திருந்தனராயினும் அவ் வாடைகள் கண்ணைப் பறிக்கும் வண்ணத்துடனிருந்தன. தலைவாரி எடுத்து வித வித வனப்புடன் சிங்காரித்திருந்தனர்.

காட்டு மல்லிகைப் பூவையும், வெண் கூதாளப் பூவையும் சேர்த்துத் தொடுத்த மாலையை அணிந்திருந்தனர் அவர்கள். அவர்களுள் சிலரது சீரடிகளில் நூபுரம் ஒலிக்கிறது. நடந்து செல்லும்போது 'கலீர் கலீர்' என ஓசை எழுகின்றது.

அடர்ந்து வளர்ந்து மூங்கில் சுற்றி நிற்க அந்த இடத்தில் பூரண வெண்மதியின் தங்க நிறம் பரவ, அங்கொன்றும் இங் கொன்றுமாக ஏற்றப்பட்டிருக்கும் தீவர்த்திகள் ஒளியை உமிழ்ந்து அந்த இடத்தில் நடக்கவிருக்கும் கோலாகலத்தை எடுத்தியம்பின.

முல்லைத் தீவிற்குள் நுழைந்து தென்னஞ் சோலையின் இன்ப வனப்பைக் கண்டவர்கள் ஒரு சமயம் சோழ நாட்டில் இருக்கிறோமோ என எண்ணுவர்.

தீவின் நடுவிலிருக்கும் சிற்றருவி ஓரிடத்தில் கீழே குதித்து ஓடி வருகிறது. அது குதிக்கும்போது நெடுந் தொலைவிலிருந்து காண்போருக்கு வெண்மையான கொடி காற்றில் அசைவது போல் தோன்றும். இழும் என ஒலியோடு விழும் அருவியும் அதைச் சார்ந்த இடமும் காண்போருக்கு பாண்டி நாடோ என்ற பிரமிப்பை உண்டாக்கும்.

விரிந்த மணற்பரப்பும், ஓரிடத்தே மணற் குன்றும் அக் குன்றத்துக் கருகே சற்றே உட்புகுந்த கடல் கழியும் அக் கழியிலே அமைக்கப்படும் புதிய மரக்கலத்திற்குக் கட்டப்பட் டிருக்கும் சாரக் கொம்புகளும் காணக் கடற்கரையருகே கோயிற் திருப்பணி நடக்கும் தொண்டை நாட்டின் ஓர் ஊரோ என வியக்கத் தோன்றும்.

தமிழகத்துத் தென் கிழக்கே பல காத தூரத்தில் அலை கடலின் நடுவே பல தீவுகள் இருந்தன. மாநக்கவாரம் தீவு களுக்கும் இலாமுரி நாட்டுத் தீபகற்பத்திற்கும் இடையே திகழும் அந்த முல்லைக் தீவு குறிஞ்சியும், நெய்தலும், மருத மும் ஒன்று கலந்தாற்போல் செழிப்பாகத் திகழ்ந்தது. அந்தத் தீவில் வாழ்வோர் பல தலைமுறைகளுக்கு முன்னர் தமிழகத்தி

னின்று அங்கு வந்து எப்படியோ சேர்ந்தவர்கள். பூர்ணிமை நாளிலே அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து குன்றக் குறவை ஆடுவர்; குமரன் புகழ்பாடிக் களிப்பர்.

அந்தத் திறந்த வெளியின் நடுவே வேலொன்று நடப் பட்டிருந்தது. அதற்குக் குங்குமம் சந்தனமிடப்பட்டிருந்தன. காட்டு மலர்கள் சூடப்பட்டிருந்தன. அதன் எதிரே அந்தக் கோலாகலத் திருவிழாவைக் கொண்டாடக் கோழிக் கொடியை உயர்த்தி இருந்தார்கள். தமிழகத்தைத் தாயக மாகக் கொண்ட அத்தீவின் குடிகள் முருகனைத் தெய்வமாக வழிபட்டு வந்தனர்.

முருகனுக்குப் பிடித்தமான குறவைக் கூத்தை அவர்கள் ஆடி மகிழ்ந்தனர். அக்குறவைக் கூத்து செவ்வனே நடை பெறுவிடில் அத்தீவிற்கே தீங்கு வருமென நம்பிக்கை உடையவர்கள் அவர்கள். ஏற்றத்தாழ்வு ஏதுமின்றி ஆட வரும் மகளிரும் ஆடும் அந்தக் கூத்தைக் காண வெவ்வேறு தீவுகளினின்றும் சிற்சில போதில் மக்கள் வருவர். பற்பல நாடுகளுக்குச் செல்லும் நாவாய்களும், மரக்கலங்களும் பழுது பார்க்கப்பட அத்தீவில் தங்குவது வழக்கம். இயற்கை யாக அமைந்த துறையில் மரக்கலங்களை நிறுத்திப் பழுது பார்க்க வசதி இருந்தது. புதிய மரக்கலங்களைக் கட்டவும் வாய்ப்பிருந்தது.

பௌர்ணமிக்கு நெருக்கமாக அத்தீவினையடையும் மரக் கலங்கலுள்ளோர் அத்தீவில் சில காலம் இளைப்பாறி, குன்றக் குறவையைக் கண்டு களித்தே செல்வர்.

ஃ ஃ ஃ

முல்லைத் தீவில் அன்று நடக்க இருக்கும் குன்றக் குறவையை அறிவிக்கச் சந்திரன் உதயமானவுடனேயே முரசு முழங்க ஆரம்பித்து விட்டது. 'தம்தம் அதம்தம்' என்று மெல்ல அந்த முழக்கம் எழுந்து மரங்கள் மீது மோதி யது; கரகர வென்று உராயும் தென்னங் கீற்றுகளின்மீது

மோதியது; குன்றில் மோதியது; குன்றிலிருந்து விழும் அருவி யொலியோடு மோதி எதிரொலித்தது. முரசொலி கேட்டனர் அத்திவில் வாழ்வோர். ஆணும் பெண்ணும் கை கோர்த்து வந்தனர். மணமாகாத மங்கையர் விதவித அழகுடன் தோன்றினர். முல்லைத்தீவில் மலர்க்குக் குறைவில்லை. செவ்வாம்பல் மலரையும் பறித்து இரட்டைவடமாலையாய்த் தொடுத்து அணிந்திருந்தனர். மார்பிலே மலர்; இடையிலே மலர். மலர்களையும், தாழைகளையும் ஆடைகளாக அணிந்திருக்கின்றனரோ என்று ஐயம் ஏற்படும் வகையில் அவைகளை அணிந்தனர். காலிலே நூபுரம் கொஞ்ச, தளிர் நடை போட்டு அவர்கள் வந்தபோது மயில் கூட்டங்கூட வெட்கி விலகியது. அசைந்தாடும் அவர்கள் இளங்கொங்கையிலே பூசப்பட்டிருந்த நறுஞ் சந்தனத்து மணம் எங்கும் பரவியது.

அறிவிக்கும் முரசின் ஓசை கடற்கரையில் கூடாரமடித்துக் தங்கியிருந்த வணிகர்கள் செவிகளிலும் வீழ்ந்தது. அன்று பகல்தான், அந்த மரக்கலம் அத்தீவை அடைந்திருந்தது. கலிங்க நாட்டினின்று புறப்பட்ட அந்தக் கம்பீரமான மரக்கலம் மயிலின் தோற்றமுடையதாய் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. கலிங்கத்தினின்று பண்டங்களையும் வணிகர்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு கிளம்பிய அம்மரக்கலம் கடன்மல்லைத் துறையில் ஓரிரு தினங்கள் தங்கிவிட்டு, நாகைத் துறை முகத்தை வந்தடைந்தது.

அன்று நாகைப்பட்டினத் துறைமுகம் மக்கள் சந்தடி மிகுந்து காணப்பட்டது. அன்றிருந்த சந்தடி, அன்று இருந்த மக்கள் கூட்டம் பிறகு அத்துறையில் இல்லவே இல்லை. குனிந்த தலையுடன் சிலர் காணப்பட்டனர்; சோர்ந்த முகத்துடன் சிலர் தோன்றினர்; விம்மும் இதயத்துடன் சிலர் விளங்கினர்; வேதனை சூழ்ந்த விழிகளுடன் பெண்கள் காணப்பட்டனர். தேன் சொட்டும் மான் விழிகளிலே கண்ணீர் தேங்கி நின்றது. சோழநாட்டு மக்கள் அவ்விதம் சோர்வுற்று இருந்ததே கிடையாது. அவர்களுக்குத் தொடர்ந்து துன்பங்கள் சூழ்ந்த வண்ணமிருந்தன. வட

எல்லையைக் காக்க மாவீரனுய் நின்ற இளவரசர் ஆதித்த கரிகாலன் இறந்த துயரம் அவர்களை விட்டுப் பிரியாமுன்னம் நாட்டு மக்கள் அனைவராலும் இதயத்தில் வைத்துப் பூசிக்கப் பட்ட அருள்மொழி வர்மன் தனக்கு நியாயமாகச் சேர வேண்டிய பட்டத்தைத் தியாகம் செய்து, தன் சிறியதகப்பன் உத்தமசோழருக்குக் கொடுத்துவிட்ட செய்தி அவர்களுக்கு இன்னும் அதிர்ச்சியை அளித்தது. அதைத் தொடர்ந்து கிடைத்த அந்தச் செய்தியோ அவர்களைத் துயரத்தின் உச்ச நிலைக்கே கொண்டுபோய்விட்டது. சோழ நாட்டு அரியணை யைத் தன் சிற்றப்பனுக்குக் கொடுத்துவிட்ட அருள்மொழி வர்மன் சோழ நாட்டை விட்டே செல்லப் போகிருன் என்ற செய்தி கேட்டு வருந்தியவர் பலர்; சீறியவர் பலர்; கொதித் தெழுந்தவர் பலர்.

"இளவரசர் இந்த நாட்டை விட்டே போகிருராமே; செய்தி உண்மைதானு?"

"நம்மைப் போன்ற துரதிருஷ்டசாலிகள் வேறு யார் இருக்கிருர்கள்?"

"இதுபோன்ற சம்பவங்களைக் காணவா நாம் வாழ் கிருேம்!"

இவ்வாறு நாட்டு மக்கள் பேசிக் கொண்டனர். அவர்கள் பேசிக் கொண்டதில் உண்மை இல்லாமலில்லை.

யாரும் எதிர்பாராத வகையில் சோழநாட்டு முடியை உத்தம சோழருக்குக் கோலாகலமாக முடிசூட்டுவிழா நடத்தி அளித்துவிட்டு அருள்மொழி வர்மன் தன் சகோதரி குந்தவ் வையின் இருப்பிடம் அடைந்தான். அன்றே நந்திபுரத்திற்குப் புறப்படக் குந்தவ்வை ஏற்பாடுகள் செய்துகொண்டிருந் தாள். செயற்கரிய செயலைச் செய்து வந்து கம்பீரமாக வணங்கி நின்ற மகனைத் தந்தையும் தாயும் புன்முறுவலால் வாழ்த்தினர். குந்தவ்வையோ "இது முடிவல்ல, ஆரம்பம் தம்பி! இன்று பழையாறை செல்கிறேன். அங்கு வந்தால் பேசலாம்" என்று கூறினுள்.

அக்கா குந்தவ்வையின் சொல்லின் ஓரெழுத்தைக்கூட மீறியறியா அருள்மொழி அவ்வாறே பழையாறைக்குச் சென்ருன். அருள்மொழியை அடையும் பேறு பெற்றிருந்த வானவன் மாதேவியின் தகப்பஞரான கொடும்பாளூர் வேளாளருக்குக் கோபம் தாங்கவில்லைதான். தன் மகள்கூட தன் கணவர் செய்தது சரி என்றும், பட்டத்தைத் துறந்தது நியாயமே என்றும், வாதாடும்போது அவர் தன் சீற்றத்தை அடக்கிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. பழை யாறை வரை அருள்மொழியுடனே சென்று கொடும்பாளூர் சிற்றரசர் விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

அருள்மொழியும், குந்தவ்வையும் மாளிகையின் வெளி முற்றத்தில் அமர்ந்து அளவளாவினர். பற்பல பேச்சுக்கள் எழுந்து மறைந்தன.

"அக்கா, எனக்கு இப்போதுதான் மனம் நிம்மதியாக இருக்கிறது. உரிய இடத்தில் முடியைச் சேர்த்துவிட்ட பிறகு தான் எனக்குச் சஞ்சலம் நீங்கியது. தாங்கள் தக்க சமயத்தில் அக்கருத்தைக் கூறியிருக்காவிடில் இந்த மாபெரும் சோழ நாட்டில் பட்டத்துக்காக வீண் கலகமல்லவா நடந்திருக்கும்? தியாகை விடங்கர்தான் காப்பாற்றினர்!" என்ருன் அருள் மொழி வர்மன். அதைக் கூறும்போது அவனது கண்களில் நன்றியுணர்ச்சி நிறைந்தது.

"என் கருத்து என்ன தம்பி! நியாயமுள்ள எவர் கருத்துமே அதுதான். பாட்டியார் செம்பியன் மாதேவியார் விரும்பா விட்டால் கூட உத்தம சோழருக்கு இதய பூர்வமாக விருப்பம் இருந்திருக்கிறதே, அதை நிறைவேற்றுவது நம் கடமையல்லவா? அது சரி, இனி உன் பொறுப்பு மகத்தானது. உனக்குக் கடுமையாகப் பரீட்சை வைக்கப் போகிறேன்" என்று குந்தவ்வை கூறினுள்.

"என்ன பரீட்சை அக்கா? செம்பியன் மாதேவியார் விருப்பத்தை நான் நிறைவேற்றுகிறேன். அவருடன்

கோயில்களைக் கற்றளியாக்க உதவுகிறேன். சோழ நாட்டில் மலைகளில்லாதது எவ்வளவு குறை பார்த்தீர்களா? தொண்டை நாட்டினின்று ஏராளமாகப் பாறைகளைப் பெயர்த்துவரச் செய்யவேண்டும்'' — அருண்மொழி கூறிப் போகவும் குந்தவ்வை நகைத்தாள்.

''தம்பி, இந்தக் கடமையைக் கூற வரவில்லை நான். பாட்டியாரோடு தலங்களைச் சுற்றிவர அவர் பெயரனே இருக்கிறன். உன் கடமை இந்த நாட்டை விட்டுச் செல்வதே!''

இதை அழுத்தந்திருத்தமாகக் குந்தவ்வை கூறினுலும் அவள் நெஞ்சு ஏனே அடைத்தது; கண்கள் கலங்கின. அவள் கூறியதைக் கேட்ட வண்ணம் வானதி வந்தாள். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் வந்தியத் தேவனும் வந்தான்.

இளைய பிராட்டியின் கண்களில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைக் கண்ட அருண்மொழி, ''அக்கா, அக்கா! அதைத்தான் நானும் கூற வந்தேன். சோழநாட்டை விட்டுச் சென்று இமய முதல் குமரி வரை கண்டு களிப்பதே என் எண்ணம்'' என்று படபடவென மொழிந்தான்.

''இங்கிருந்து நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்? நான் வெளியே சென்ருல் 'அருண்மொழி வர்மர் வாழ்க' என்று வாழ்த்தொலி எழுப்புகிருர்கள். மக்கள் நின்று மகிழ்ச்சியுடன் ஆரவாரித்துப் பின் மற்ற பணியைக் கவனிக்கிருர்கள். அரண்மனை அதிகாரிகள் என்மீது தனி வாஞ்சையுடன் இருக்கிருர்கள். மற்ற குறைகளைக் கூறுகிருர்கள். படை வீரர்கள் என்னைப் பற்றிப் பேசிய வண்ணமிருக்கிருர்கள்...''

''அதற்குத்தான் தம்பி கூறுகிறேன்; நாட்டை ஆளும் அரசர் ஒருவர் இருக்கும்போது அவரிடம் செலுத்தவேண்டிய அன்பை நாட்டில் மற்ருெருவர் பங்கு போட்டுக் கொண்டால் சூழ்ச்சியாளர்கள் எப்படியும் பயன்படுத்திக் கொள்வர்!''

''அதை அறிவேன் அக்கா. என்மீது அன்புடையவர்கள் நான் அரசனுக வந்திருக்க வேண்டும் என்று இன்னமும்

வாதிடுபவர்கள் எல்லாரும் நாளடைவில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்திவிடக் கூடாது என்பதை நானறிவேன். அதனுல் தான் கங்கை பாயும் நாடு முதல் தென்கோடி கடற்கரை வரை கண்டுவரப் போகிறேன்."

"அதுவும் சரியல்ல தம்பி!"

"அக்கா.. "

"ஆம்; மற்ற நாடுகளை அவ்வளவு எளிதில் சுற்றிப் பார்த்துவர முடியாது"

"மாற்றுடையில் சென்ருல்—"

"அந்த நாட்டு ஒற்றர்கள் சந்தேகப்படுவர். இங்கோ அலர் வேறு விதமாக எழலாம்."

"பிறகு?"

"கடல் கடந்து செல்."

"ஈழத்திற்கா?"

"அல்ல; நம் நாட்டு வணிகர்கள் எங்கெங்குச் செல்கிருர்களோ அங்கெல்லாம் செல். தம்பி, சோழ நாட்டை எப்போதும் இப்படி வைத்திருக்க உன் எண்ணமா? சீனர்களைப் பார்; யவனர்களைப் பார்; சோணர்களைப் பார். அவர்கள் எப்படியெல்லாம் பார் முழுவதும் சுற்றிப் பண்டம் விற்கிருர்கள்! திரவியம் தேடித் தங்கள் நாட்டை வளப்ப மாக்குகிருர்கள்! நம் வணிகர்களும் சிறந்த முறையில் செய்கிருர்கள். ஆனுல் அது போதாது. அரசாங்க ரீதியாக வாணிபத்தை முறையாக வளர்க்க வழிவகைகளைத் தேடவேண்டும், வணிகர்களுக்கு எப்படி எப்படி உதவலாம் என்பதை அறிந்து வரவேண்டும். தம்பி! நீ யாரும் செய்யாத ஒன்றைச் செய். திரை கடலின் வேறு கோடியில் பல நாடுகள் இருக்கின்றனவாம்; ஸ்ரீ விஜயமாம், காம்போஜமாம், சாவகமாம், சீனமாம் —அங்கெல்லாம் போய் அந்தந்த நாட்டைக் கண்டு உன்

திறமையை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். நம் சோழ நாட்டுப் பெருமை அங்கெல்லாம் பரவ வேண்டுமடா! இதுவே என் நீண்ட நாளேயக் கனவு. தந்தையிடம் இதை நான் பலமுறைகள் முன்பு வெளியிட்டிருக்கிறேன். அதற்கு அவர் கூறுவார்: ‘கடல் கடந்த நாட்டு அரச குமாரனுக்கு உன்னே மணம் புரிவித்து விடுகிறேன்! அப்போது பாரெல்லாம் சுற்றிப் பார்க்கலாம்’ என்று. தம்பி, எனக்குத்தான் அதில் விருப்பமில்லே என்று உனக்குத் தெரியுமே. சோழ நாட்டைவிட்டுத் தாண்டி நான் வேறு எங்கும் போகவே மாட்டேன்; அப்படிப் போவதாக இருந்தால் எனக்கு மணமே ஆக வேண்டாமே!'' என்று நகைத்தவாறு கூறினுள்.

அப்பொழுது உள்ளே நுழைந்த வந்தியத் தேவன் தொண்டையைக் கனேத்துக்கொண்டான். வானதி திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு அர்த்தம் நிறைந்த சிரிப்பை உகுத்தாள்.

“அக்கா! அவருக்கு என்ன யோசனே சொல்கிறீர்களோ அதை எனக்கும் சேர்த்துச் சொல்லுங்கள்'' என்ருள் வானதி.

“உன் கட்டளேதான் என் சகோதரி மூலமாக எனக்கு வருகிறது. பட்டம் ஏற மாட்டேன் என நீ சபதம் செய்தாய். என்னேயும் ஏருதே என்று கட்டளேயிட்டு விட்டார் இளேய பிராட்டியார்!'' என்று அருள்மொழி நகைத்தவாறு கூறினுன்.

“தம்பி, தம்பி! அப்படியெல்லாம் கூறி விடவில்லே. இப்போதே சோழ நாட்டு மக்கள் என்மீது கோபமாக இருக்கிருர்கள். எப்போதுமே உனக்கு அரிசுமை வேண்டாம் என்று கூறினுல் என்மீது அவர்கள் கொதித்தெழுந்து விடுவார்கள்!'' என்ருள்.

அருண்மொழி சிறிதுநேரம் மௌனமாக ஏதோ சிந்தித்த வண்ணம் இருந்தான். பிறகு குந்தவ்வையை நோக்கி, “அக்கா, நல்ல யோசனே கூறினீர்கள். ஈழத்துக்கு நான்

சென்றபோதே கடல் பயணத்தின்மீது எனக்கு ஆசை ஏற்பட்டு விட்டது. அயல்நாடுகளைப் பற்றி நான் பல பல கேள்விப்படுகிறேன். பொற் கோயில்கள் இருக்கின்றனவாம். ராமாயண மகாபாரதக் கதைகள் சிற்பவடிவில் அற்புதமாகச் செதுக்கப்பட்ட கோயில்கள் அங்கு · இருக்கின்றனவாம். செல்வமும் செழிப்பும் நிறைந்த நாட்டில் மக்கள் களிப்புடன் வாழ்கின்றனராம். அங்கெல்லாம் சென்று நான் சுற்றிப் பார்ப்பேன். அந்நாட்டு மன்னர்களுடன் அன்பு முறையில் அளவளாவி நட்பைக் கொள்வேன். பயணத்துக்குத் தக்க மரக்கலத்தை ஆயத்தப்படுத்த இப்போதே ஏற்பாடு செய்கிறேன்!'' என்ருன்.

விரைந்து எழுந்தவனைக் குந்தவ்வை கையமர்த்தி, ''தம்பி, அவசரப்படாதே. பயணத்திற்கான திட்டங்களை யோசித்து முடிவு செய்வோம்'' என்று கூறினுள்.

அவள் கூறிய யோசனை அருண்மொழிக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. சோழ நாட்டு அரச குமாரன் என்கிற முறையில் கடல் கடந்த நாடுகளுக்குச் செல்வதில் சங்கடங்கள் பல இருப்பதை அவன் உணர்ந்தான். சோழ நாட்டுப் பிரஜையாக—தன்னந்தனியனுகப் போவதில் ஆர்வங் கொண்டான்.

அருள்மொழி கடல் கடந்த நாடுகளுக்குப் புறப்படும் செய்தி எங்கும் பரவியது. பட்டமேறிய மதுராந்தக சோழ தேவர் திடுக்கிட்டார். ஆனல் அருண்மொழி ஒவ்வொருவரையும் தனியே சந்தித்துத் தக்கபடி பேசிச் சமாதானம் கூறினுன்.

குறிப்பிட்ட நாளன்று நாகைப்பட்டினத்துக் கடற்கரையில் மக்கள் கூட்டம் என்றும் காணுத அளவுக்குக் கூடியிருந்தது. துறையில் பல மரக்கலங்கள் இருந்தன. கடற்கரைக்கு நெருங்கி வர முடியாமல் சற்றுத் தொலைவிலேயே சில மரக்கலங்கள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றுள் கலிங்கத்தினின்று சீனத்துக்குச் செல்லும் மரக்கலமும் ஒன்று. அருண்மொழியின் வருகையை எல்லோரும் எதிர்பார்த்து

நின்றிருந்தனர். எதிர்பார்த்திருந்த முகங்களுள் ரவிதாசனின் முகமும் ஒன்று. அவன் தன் உருவம் தெரியாமல் மாறி விளங்கினாலும், அவனது கொடுங்கண்கள் அவனைக் காட்டிக் கொடுக்க முயன்றன. கடந்த ஏழெட்டு நாட்களாக அவன் அருண்மொழியின் பயண விபரங்களைச் சேகரித்து வந்தான். அதற்கு அவனது சகோதரன் பரமேஸ்வரன் உறுதுணையாக இருந்தான். அப்போது அவன் நாணயச் சாலையில் பணியாற்றவில்லை. மாளிகையில் முக்கிய அலுவலில் இருந்தான். நாகைப்பட்டினத்துக்கு வரும் வேற்று நாட்டுக் கலம் ஒன்றில் அருண்மொழி பயணமாகப் போவதை மட்டும் அவன் அறிந்தான். உடன் எவரெவர் செல்வர் என்பதை அவனால் அறிய முடியவில்லை.

அருண்மொழியை வழியனுப்ப இளைய பிராட்டியார் குந்தவ்வை நாகைப்பட்டினத் துறைக்கு வந்திருந்தாள். கொடும்பாளூர் பெண் இளவரசி வானதிதேவி வந்திருந்தாள். வல்லத்து வீரன் வந்தியத் தேவன் வந்திருந்தான். இன்னும் அரசியல் அதிகாரிகள் வந்திருந்தனர். அருண்மொழியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அதிகாரிகள் சிறிது தூரத்திலே அங்கிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டனர். அருண்மொழியைப் பிரிவதிலே வானதிக்கு ஏற்பட்ட வருத்தைத்தைக் குந்தவையின் அன்பான சொற்கள் மாற்றின. தன் கணவன் வெற்றியுடன் திரும்பிவர அவள் எல்லாத் தெய்வங்களையும் வேண்டிக் கொண்டாள்.

"எனக்கு மட்டும் பிரிந்திருக்கவேண்டும் என்ற ஆசையா கண்ணே! விரைவில் வந்துவிடுவேன். அக்கையர் இளைய பிராட்டியார் இருக்கிறார்கள் உனக்கு உறுதுணையாக..." என்று அருள்மொழி வானதியை சமாதானப்படுத்தினான். அப்போது இளைய பிராட்டியும் வந்தியத் தேவனும் அங்கு வந்துவிட்டனர். வந்தியத் தேவன் கடைசி நிமிடத்திலாவது இளவரசருடன் பயணத்தில் சேர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனே வந்தான். பெண்டிர் இருவருக்கும் ஆறுதல் கூறுவதுபோல், பிரிவு காலம் பார்க்கப் புல

ஆண்டுகள்போல் இருப்பினும் போனோம் வந்தோம் என வந்துவிடுகிறோம். கவனமாக இருப்பதற்கு நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை..." என்று கூறிப் போன வந்தியத் தேவனை அருண்மொழி நோக்கி, "வல்லவரையரே, நீர் உங்கள் நாட்டிற்குச் சென்றுவிடப் போகிறீரா அல்லது காஞ்சியில் இருப்பீரா? திரும்பவும் கிடைத்த வாணகப்பாடி நாட்டிற்குச் சென்று சிலகாலம் இருந்து வருவீர் என நினைக்கிறேன்" என்று கூறவும், வந்தியத் தேவனுக்குத் தூக்கிப் போட்டது. வானதி 'களுக்' கென்று சிரித்துவிட்டாள். குந்தவ்வையின் கண்களில் குறும்புத்தனம் மிகுந்திருந்தது.

வந்தியத்தேவன் பேச முடியாமல், "நானு... நானு..." என்று நெஞ்சடைக்கப் பேசினான்!

"வாணர் குலத்து வீரரே! வருத்தப்படக் கூடாது. எப்போதும் உம்மைப் பிரியாது இருக்கவேண்டும் என்றுதான் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் உமக்கு இங்கு ஆற்ற வேண்டிய பணிகள் பல உள்ளன. மேலும் நான் சோழ நாட்டு அரச குமரன் என்ற முறையில் இப்போது செல்லவில்லை. உம்மை அழைத்துச் செல்வதில்..."

"ஆமாம்; ஆமாம்! அவரது துடுக்குத்தனம் காட்டிக் கொடுத்துவிடும். அத்துடன் புதுநாடு கிடைத்த சிற்றரசரை சாதாரண மக்கள் போல் நடிக்கச் செய்விக்க முடியுமா?" என்று குந்தவ்வை பேச்சை முடித்தாள்.

"வல்லவரையரே— ஆமாம்; ஆமாம்! மறந்துவிட்டேன். பல காரணங்கள் இருக்கின்றன, நீங்கள் இங்கேயே தங்கியிருக்க! நான் கடல் கடந்த நாடுகளை இப்போது ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு வருகிறேன். பிறகு இருவரும் மற்ற வீரர்களுடன் செல்வோம். புலிக் கொடியை நாட்டச் செல்வோம். நான் வருவதற்குள் உங்கள் திருமண நாளைக் குறித்து வையுங்கள்" என்று அருண்மொழி கூறினான்.

வானதி 'கலகல'வென நகைத்து 'அக்கா' என்று குந்தவ்வையைத் தழுவிக் கொண்டாள். பொதுவாக இது

போன்ற பேச்சையே ரசிக்க விரும்பாதவளானாலும் குந்தவ்வையை அப்போது ஏனோ வெட்கம் வந்து சூழ்ந்து கொண்டது.

இவர்கள் தங்கியிருந்த இடத்துக்கருகிலும் மக்கள் கூடி விட்டனர். அருண்மொழியை ஒருமுறை காணவேண்டும் என ஆரவாரம் செய்தனர். அருண்மொழி வெளி மண்டபத் திற்கு வந்து மக்களுடன் பேசினான். அமைதியாக வாழு மாறும், அறநெறி பிடித்து ஒழுகுமாறும் கேட்டுக் கொண் டான். விரைவில் திரும்பி வந்துவிடுவதாக அறிவித்தபோது மக்கள் ஆரவாரம் செய்தனர்.

அந்தச்சமயம் ஒரு பணியாள் அங்கு வந்து வணங்கினான்; சிறிது நேரத்தில் மரக்கலத்தின் நங்கூரம் தூக்கப்படும் என்றும் காற்று தக்க முறையில் வீசுகிறதென்றும் அவன் கூறினான்.

அருண்மொழி உள்ளே சென்றான். அவன் திரும்பி நடுக் கூடத்தை அடையும் போது மற்றவர்கள் அவனைத் கவனித்தும் கவனியாதது போல் இருந்தனர். அலட்சியமல்ல அதற்குக் காரணம்; அருண்மொழியின் தோற்ற மாற்றத்தை ஒருவராலும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தலையில் பெரிய முண்டாசு; காதிலே தங்கத்தாலான பெரிய வளையம்! இரண்டு கைகளிலும் கெட்டிக் காப்பு. காலிலே வெள்ளியால் ஆன கழல்; நெற்றியிலே திருநீறு; நடுவே பெரிய குங்குமப் பொட்டு; தோளிலே பெரிய மூட்டை.

அருண்மொழி ‘ஹஹஹா’ என நகைத்தான். ‘வெற்றி வெற்றி!’ என்று கூறி “அக்கா, இப்போது யாராவது கூறு வார்களா என்னை ஓர் அரசகுமாரன் என்று?” எனக் கேட் டான்.

குந்தவ்வையின் கண்களிலே ஏனோ நீர் தளும்பியது. அருண்மொழியை அணைத்துக் கொண்டு, “தம்பி, உனது

விஜயம் வெற்றியடையட்டும். உனக்கு ஏதாவது நேர்ந்து விட்டால், தம்பி, என்னைத்தான் எல்லோரும் தூற்றுவார்கள். ஆனால் - ஆனால், நான் திடமான நம்பிக்கையுடையவள். உனக்கு தியாகை ஈசர் அருளினால் ஏதும் நேராது; எத்தனையோ இடர்கள் உனக்கு வந்தன. பிறந்தவுடன் உனக்குக் காவிரியில் நேர்ந்த ஆபத்தை விடவா? ரேகை சாத்திரம் உண்மையானால் உன் கரங்களில் ஓடும் சங்குச் சக்கர ரேகை அரச பதவி உன்னைத் தேடி ஓடிவரச் செய்யும். கவலையின்றி சென்று வா. இங்குள்ளவர்களைப் பற்றி நீ எந்தக் கவலையும் மனத்திலே கொள்ளவேண்டாம். உன் உடல் நிலையைக் கவனித்துக் கொள். மறைந்திருந்து தாக்க வல்ல சோழ நாட்டு விரோதிகள் விஷயத்திலும் கவனமாக இரு'' என்றாள்.

அருண்மொழி அங்கிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டான் மாளிகையினின்று வெளியே வரும்போது கூடியிருந்த மக்கள் அருண்மொழியை அடையாளங் கண்டுகொள்ளவில்லை. அருண்மொழி இன்னும் இளைய பிராட்டியுடன் மாளிகைக் குள் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார் என்றே எண்ணினார்கள். ஆனால் முதுகிலே மூட்டையைச் சுமந்துகொண்டு அருண்மொழி நடந்து செல்வதைப் பலகணி வழியே வானதியும், குந்தவ்வையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர். மீன் போன்ற வடிவுடைய அந்தச் சாளரக் கண்கள் வழியே மீன் விழிகள் நான்கும் அருண்மொழி வணிகர்போல் நடந்து செல்வதை நோக்கின. கம்பீரமாக ஆறடி உயரம் இருந்த அருண்மொழியின் தோற்றம் காந்தார நாட்டு வணிகரைப் போன்றிருந்தது. முதுகிலே ஏறியிருந்த பாரமான அம் மூட்டையைச் சுமப்பதில் அவனுக்குத் தனி ஆனந்தம் இருந் திருக்க வேண்டும்.

மக்கள் கூட்டத்தின் இடையே புகுந்து, மரத்தாலான பாத அணி 'கடக்கடக்' என்று சப்தம் எழுப்ப அருண்மொழி கடற்கரையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான்,

கடற்கரையினின்று சற்றுத் தொலைவில் நின்றுகொண்டிருந்த அந்தக் கலிங்கத்துக் கலத்தை நோக்கிச் செல்லச் சிறு படகில் பயணம் செய்வோர் ஏறிய வண்ணமிருந்தனர். விரைந்து சென்று அருண்மொழியும் அதில் ஏறி அமர்ந்தான். மக்களோடு மக்களாகப் பயணம் செய்வதில் அவனுக்கும் பேரானந்தம்!

படகு நகரும் சமயம் அதோ யாரோ ஓடி வருகிறார்களே . . . ரவிதாசப் பிரமாதிராஜன் விரைந்து வந்துகொண்டிருந்தான். அருண்மொழியின் வருகைக்காகக் கடற்கரையில் காத்திருந்த ரவிதாசன் அருண்மொழி இன்னும் வரக் காணாது தவித்தான். கலிங்கத்துக் கலத்தில் அருண்மொழி பயணமாகப் போவதாகத்தான் அவன் அறிந்திருந்தான். ஒரு வேளை முன்பே கலத்தை அடைந்திருப்பானோ? கலத்தை அடையும் கடைசிப் படகு அதுதான். அதை விட்டுவிட்டால் ஏமாற்றத்துடன் தோல்வியுற்ற திட்டத்துடனிருக்க வேண்டியதுதான் என்பதை யறிந்திருந்த ரவிதாசன் விரைந்து சென்று படகில் ஏறி அமர்ந்தான்.

அருண்மொழியின் கண்கள் ரவிதாசனைக்கண்டுவிட்டன. ரவிதாசனைப் பற்றி அவன் அறிவான். இவன் 'எங்கே செல்கிறான்? ஏன் படகில் ஏறுகிறான்?' என்ற எண்ணம் அவனை வந்து சூழ்ந்து கொண்டது. ஏனினும் ஏதும் அறியாதவன் போல் கடற்கரையை நோக்கிய வண்ணமிருந்தான் அருண்மொழி.

நாகைப்பட்டினம் சிறிது சிறிதாக அவனிடமிருந்து விலகி வந்தது—அதுவா விலகியது? நாமன்றோ நகர்ந்து செல்கிறோம் என்று எண்ணும்போது அவனுக்கு ஒரு கணம் கலக்கமேற்பட்டது. உற்ற நண்பர்களைப் பிரிகிறோமே என்ற எண்ணம், முக்கியமாக வானதியின் இதயம் என்ன பாடுபடும் என்று எண்ணினான். இனி இப்படியே எண்ணிக் கொண்டிருந்தால் செல்லும் காரியத்தை வெற்றிகரமாக முடிக்க இயலாதே என்பதை நினைத்தவுடன் அவன் படகில்

அமர்ந்திருப்பவர்களை நோக்கலானான். கலத்தை அடையும் வரை அந்தப்படகில் இருந்தவர் ஏதும் பேசாமல் இருந்தனர். அவர்களுடைய பண்டங்கள் முன்பாகவே மற்றொரு படகில் சென்று கலிங்கத்துக் கலத்தில் ஏற்றப்பட்டு விட்டன.

அதோ! கலிங்கநாட்டு மாபெரும் கலம் பாய் விரித்துக் கிளம்ப ஆயத்தமாக இருந்தது. அதை அறிவிக்க மணி யோசை எழுந்தது. மணியோசையைக் கேட்டுப் படகில் இருந்தவர் பரபரத்தனர். அருண்மொழி கலிங்கத்துக் கலத்தை நோக்கினான். அதற்கு அருகே சோழ நாட்டு மரக் கலம் நின்றிருந்தது. அதில் புலிக்கொடி கம்பீரமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. சோழ நாட்டு நாவாயில் ஏறிச் செல்லா மல் வேற்று நாட்டுக் கலத்தில் செல்கிறோமே என்ற எண்ணம் அவனுக்கு எழாமல் இல்லை! படகினின்று கலத்துள் ஏற ஏணி இறக்கப்பட்டது. ஒவ்வொருவராகக் கலத்தில் ஏறினர்.

கலிங்கத்துக் கலம் மிகப் பெரியது. அதில் மூன்று அடுக்குகள் இருந்தன. மேல் தளம்; இடைத்தளம்; அடித் தளம். அடித்தளத்தில் வணிகர்களின் பண்டங்கள் சேமிக்கப் பட்டிருந்தன. இடைத்தளத்தில் கலத்தில் பயணம் செய் வோர் தங்கியிருந்தனர். ஒரு புறத்தில் கலம் செலுத்துவோர், அதற்கான பணியாட்கள், காவலர் அனைவரும் தங்க வசதி யிருந்தது.

ரவிதாசன் ஒரு முறை மரக்கலம் முழுமையும் சுற்றி வந்தான். ஒவ்வொருவரையும் கூர்ந்து நோக்கி வந்தான். அருண்மொழி இந்தக் கலத்தில் ஏறவில்லையா? நாம் ஏமாந்து விட்டோமா? அருண்மொழியைத் தொடர்ந்து செல்லாமல் வீணே இந்தக் கலத்தில் பயணம் செய்து பொன்னையும் பொருளையும் செலவு செய்வதில் என்ன பயன்?

ரவிதாசன் மற்றொரு முறை ஒவ்வொருவரிடமும் நிற் பதும் பேச்சுக் கொடுப்பதுமாக இருப்பதை அருண்மொழி கண்டுகொண்டான். தன்னிடம் அவன் வருவதற்கு முன் னரே கலபதியிடம் சென்று பேச்சுக் கொடுத்தான். ரவி

தாசன் அவ்விடத்திற்கு வர இயலவில்லை. ஆனால் ரவிதாச னுடைய சந்தேகம் அங்குத்தான் வலுத்தது.

மற்ற வணிகர்களிடம் பேச்சுக் கொடுத்து அவன் அருண்மொழியைப் பற்றி உண்மையை அறிய முயன்றான். அந்த வணிகர் காந்தார நாட்டினின்று வருவதாகத்தான் அவர்கள் தெரிவித்தனர். பார்க்கும்போதும் தோற்றம் அவ் விதமே இருந்தது. ரவிதாசனுக்கு ஒன்றும் புரியாத நிலையில் கலம் கடலில் சென்றுகொண்டிருந்தது. கதிரவன் உதித்து, மறையும் பல காட்சிகளை அருண்மொழி மேல் தளத்திலிருந்து கண்டு அநுபவித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு நாள் தொலைவில் முல்லைத்தீவு தென்பட்டது.

கலபதி அதைச் சுட்டிக் காட்டி, "அதுதான் முல்லைத் தீவு. நமக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள்களை இங்குத் தான் சேகரிக்க வேண்டும். அதனுடன் மரக்கலத்தின் இரு புறமும் சேர்ந்திருக்கும் கனமான பாசிகளை அகற்றிச் சிறிது பழுது பார்க்க வேண்டும்? நமது கலம் முல்லைத் தீவை அடை கிறது" என்று கூறவும் அருண்மொழி வியந்து, "முல்லைத் தீவு! என்ன அற்புதமான பெயர்!" என்று வாய்விட்டுக் கூறினான்.

அவன் பேசிய சொற்கள் ரவிதாசனின் காதுகளில் விழ வில்லை. ஆனால் குரல் சட்டென்று கேட்டது. 'கேட்ட குரல்; பழகிய குரல்...' என அவன் வாய் முணு முணுத்தது.

முல்லைத் தீவில் உட்புறத்தே வளைந்து செல்லும் ஆழ மான கழிக்குள் கலிங்கத்துக் கலம் நங்கூரம் பாய்ச்சி நின்றது. மூன்று நாட்கள் கலம் அங்கே தங்குமென்றும் மூன்றாவது நாள் பொழுது சாயுமுன்னர் கலம் புறப்படுமென்றும் கலபதி அறிவித்து விட்டான்.

கடற்கரையின் வெண்மணல் பரப்பில் கூடாரமடித்துக் கொண்டு வணிகர்கள் தங்கினர். பொதுவாகத் தீவைச்

சுற்றிப் பார்க்க எவரும் தனியே செல்வதில்லை. கூட்ட மாகவே செல்வர்.

மாறு வேடத்திலிருந்த அருண்மொழி, சொற்ப காலத் திற்குள் அங்கிருந்த வணிகர்களிடை நன்மதிப்பைப் பெற்று விட்டான். அவர்களுடைய வாணிபப் பிரச்னைகளை விடுவித் தான். யோசனைகள் பல கூறினான். அவர்களிடம் தன் பெயரைச் சித்தரசேனன் என அறிவித்தான்.

மறுநாள் மாலை பூர்ண சந்திரன் உதயமான போதுதான் முல்லைத் தீவில் குரவைக் கூத்து தொடங்கியது. அதன் அறி விப்பு ஒலி கடற்கரையில் தங்கியிருந்த வணிகர்களை வா வென்று அழைத்தது.

ஃ ஃ ஃ

நடப்பட்டிருந்த வேலுக்கு வெள்ளரிசி தூவி, செவ்வரளி மலர் சூட்டி, ஆட்டுகிடா வெட்டிப் பூசை செய்துவிட்டுப் படிமத்தான் சைகை செய்தான். சிறுபறை முழங்கிற்று; உடுக்கை ஒலித்தது; ‘கலீர் கலீர்’ என்று தண்டை ஒலிக்கக் கையிலே வேலேந்தி அந்தத் தீவின் தலைவரது மகள் வந்தாள். அவளுக்கு முதற்கை கொடுத்து ஆட இளைஞன் ஒருவன் வந்தான். சுற்றிலும் ஆண்களும் பெண்களும் ஒருவர்க் கொருவர் கைகோத்துக் கொட்டும் பறைக்கு ஏற்ப ஆடத் தொடங்கினர்.

குன்றக் குரவையைப் பார்த்துக் களித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு சிலருள் முல்லைத் தீவின் மரக்கலத் தொழிலை நடத்தி வரும் கார்மேகன் மகள் இன்பவல்லியும் ஒருத்தி. அவளும் அவள் தந்தையும் மரத்தடியில் அமர்ந்து அந்தக் கூத்தைக் கவனிப்பர். அவளுக்கும் ஆடவேண்டும் என்ற துடிப்புண் டாகும். அவளது தந்தையின் அநுமதி கிடைக்காது. ‘உன் கரம் பற்ற எந்த இளைஞனுக்கும் தகுதியில்லை மகளே’ என்று அந்த முதியவர் முரட்டுத்தனமாகக் கூறிவிடுவார்,

ஆட்டத்தின் உச்ச நிலையில் தாளங்கள் முழங்கின. முழவுகள் ஒலித்தன. சங்கம் முழங்கியது. சல்லியம் சப்தித்தது. சிறுபறை தடபட என்று வேகமாக அதிர்ந்தது. தாளத்துக்கு ஏற்ப விரைந்து ஆடினர். அதன் உச்சநிலையில் நடுவில் ஆடும் தேவராளனுக்கும், தேவராட்டிக்கும் சந்நதம் வந்துவிடும். அவள்மேல் முருகன் ஆரோகணிப்பான்.

இன்பவல்லிக்கு ஏனோ அதற்குமேல் காணப் பிடிக்கவில்லை. சட்டென்று எழுந்து அவள் விரைந்து வெளியே வருவதற்கும் அருண்மொழி மெதுவாக நடந்து கூத்து நடக்கும் இடத்தை அடைவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

பதினேழு ஆண்டுப் பிராயத்தினளாய் அழகின் ஆட்சி ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் பூரணமாகத் திகழ்ந்திருக்க இன்பவல்லி அந்த வெண்ணிலவில் தேவ மகள்போல் விளங்கினாள். ஏக்கத்தால் கலங்கியிருந்த அந்தக் கண்களில்கூட ஒரு தனிக் கவர்ச்சி காணப்பட்டது.

அருண்மொழி கம்பீரமாக அங்கு நிற்க ஒரு கணம் அவனைப் பார்த்துத் திகைத்தாள் அவள். அந்தப் புதிய மனிதனை மற்றொரு முறை காண ஆவல் கொண்டு திரும்பினாள். ஆனால், அவள் பாரா முன்னர் அவளைப் பார்த்துவிட்டு அவள் காணும்போது பாராமல் கூத்து நடக்குமிடம் நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த அருண்மொழியைத் தொடர்ந்து வரத் துடித்தாள் இன்பவல்லி.

அத்தியாயம் 11

நிலவில் மலர்ந்த நெஞ்சம்

முல்லைத் தீவு மக்கள் முழு நிலவு காயும் வேளையிலே எல்லையிலா இன்பத்துடன் ஆடும் அந்தக் குன்றக் குரவையை அருண்மொழி வர்மன் கண்டதும், அவர்கள் தாளத்துக்கு ஏற்பப் பாடும் பாடலில் பொருளைக் கேட்டதும் அவனுக்கு வியப்பு அதிகமாகியது.

இந்தத் தீவின் மகளிர்தான் எத்தனை அழகுடன் விளங்குகிறார்கள்! அவர்களின் தலைக்கோல அழகும், அதிலே குடியிருக்கும் மலர்களின் அழகும், அதற்குப் போட்டியிடும் மதிமுக அழகும் அந்த நிலவொளியில் செளந்தரிய புரியை அவனுக்கு நினைவூட்டின. பெண் நல்லாள்களின் அழகு ரசனை மகத்தானது. செக்கச் செவேலென்றிருக்கும் அழகு மலரைச் சுற்றிக் கருநீல வண்ணமுள்ள குவலையை வைத்துத் தொடுத்து அவர்கள் அணிந்திருக்கும் அழகு ஒன்றே போதுமே.

அவர்கள் ஆடினர். கைகோத்து ஆடினர். பாதங்களைத் தாளங்கட்கு ஏற்ப மாறி மாறி வைத்து ஆடினர். குதித்து ஆடினர். குனிந்து ஆடினர். பம்பரம் போல் சுழன்றனர் ஒரு சமயம். வில்போல் வளைந்தனர் ஒரு போது. வேல் போல் பாய்ந்தனர் ஒரு போது. ஆகா! அந்தக் கூத்துக் குழாத்தின் நடுவே வனப்பு மிக்க திண்தோள் ஆடவன் அந்த அழகியர் கைப்பிடித்தாடுவது எத்தனைச் சிறப்பாக இருக்கிறது.

அருண்மொழியின் பாதங்கள் அசைந்தன, கைவிரல்கள் இலேசாகத் தொடையில் தாளமிட்டன. உதடுகள் மெல்ல முணுமுணுத்தன.

''கோழிக் கொடியோன் வாழ்கவென்று
கூத்திடுவோமே
குன்றமர் செல்வன் வெல்கவெனக்
கூத்திடுவோமே...''

'என்ன அருமையான பாடல்! இது போன்ற பாட்டிலும் பரதத்திலும் மனத்தைப் பறிகொடுக்காமல் நமக்கு எதற்கு அரசியல் விவகாரங்கள்? குறிஞ்சி நிலத்துக் குமரன் புகழ்பாடிக் கூத்தாடியே காலத்தைக் கழிக்கலாம் போலிருக்கிறதே. இங்கே ஆடுகிறவர்கள் மனிதர்தானா? அல்லது தேவலோகத்திலிருந்து வந்து இறங்கி இரவிலே பாடி ஆடிப் பொழுது புலரா முன்னர் போய்விடும் தேவ தேவிகளா? இந்தத் தீவு தேவர்கள் வந்து வாழும் தீவா?

அப்படி யென்றால் கலபதி ஏன் இங்குக் கலத்தை நங்கூரம் பாய்ச்சினான்? கலபதியே மாய மனிதனோ? கலிங்கக் கலமே மாயமோ? உடன் வந்த வணிகர்கள் எல்லாம் மாயந்தானோ? இருக்காது, இருக்காது; அந்தக் கொடுங்கண் ரவிதாசன் இருக்கும்வரை அந்த ஐயத்திற்கிடமில்லை. அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்; மாயமாய் இருக்கக் கூடாது. மாயமாய் இருந்தால் இப்போது சந்தித்தோமே ஒரு கணம்—அந்தப் பொற்பாவை, அவளும் சொப்பனமாகி விடுவாளே!

'ஹூம். . .'

அதோ! ஹூம் என்று பெரு மூச்சிடுவது யார்? அருண்மொழி திரும்பினான்; இன்பவல்லி, அருண்மொழியின் தோற்றத்தை ரசித்தவள் சட்டெனத் திரும்பி உச்சநிலையில் செல்லும் கூத்தினை ரசிப்பது போல் பாவனை செய்தாள். அவன் பார்த்தபோது அவள் நிலம் நோக்கினாள். வெண் மணற் தரையில் கால் விரலால் கோலமிட்டாள். வண்டு போல் உருளும் விழியால் மெல்ல நோக்கினாள்.

இவள் வயதொத்த மற்றவர்கள் ஆடி மகிழும் போது தீவின் அழகு மகள் போல் திகழும் இவள் ஏன் கூத்தில் கலந்து கொள்ளவில்லை? நமக்கு ஏன் கவலை? கருத்தைக் கலந்து கொண்டு காட்சியைத் தவற விட்டு விடக்கூடாது.

அதோ, இசைக் கருவிகள் ஒலிப்பது சட்டென்று நிற்கிறது. வேல் நட்ட இடத்திற்கு இப்போது தேவராளனும் தேவராட்டியும்* செல்கின்றனர். ஆட்டுக்கிடா வெட்டி, பச்சரிசியைத் தூவி, சந்தனம் தெளித்துத் தூபம் காட்டுகின்றனர். செவ்வரளி மலரைத் தூவி வைத்து வணங்குகின்றனர்.

---

*விழாக் காலங்களில் சிறப்பாகப் பூசனை செய்ய வரும் ஆடவனுக்குத் தேவராளன் என்றும், பெண்ணுக்குத் தேவராட்டி என்றும் பெயர். வெறியாடுவதால் அவளுக்கு வெறியாட்டி என்றும் பெயர் உண்டு.

இப்போது தேவராட்டி பாடுகிருள். இதுகாறும் மிக அமைதியாக இருந்த இடத்தில், தொலேவில் விழும் அருவி யின் ஒலி மட்டும் தெளிவாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த இடத்தில், காற்றினுல் அசைவுறும் இலேகளின் சப் தம் தவிர வேறு ஓசை எழாத அந்த இடத்தில் சட்டென இசைக் கருவிகள் ஒலிக்கின்றன. தொண்டகப்பறை முழங்கு கிறது; தேவராட்டி மெய்ம்மறந்து பாடுகிருள். குறிஞ்சி நிலக் கடவுள் முருகனே வாழ்த்திப் பாடுகிருள். அந்தத் தீவையும் தீவிலுள்ளவர்களேயும் வாழ்த்திப் பாடுகிருள்; அவளது பாடலும், துடியின் முழக்கமும், அதற் கேற்பப் பாதங்களே மாற்றி வைத்து 'ஜல் ஜல்' என்று எல்லோரும் தாளமிடுவதும் ஒவ்வொருவர் உடலிலும் புத்துணர்ச்சியை ஊட்டின. இக் கூத்தைக் காணும் வணிகர்கள்கூட மெய்ம் மறந்தனர்.

திடீரென்று பாடல் உயர்நிலேக்குச் செல்கிறது, வாத் யங்கள் ஒரே காலத்தில் முழங்குகின்றன.

தேவராட்டி கூவுகிருள்; பம்பரம் போல் சுழல்கிருள். 'ஹஹ்ஹா' எனச் சிரித்துக் குதிக்கிருள். அவளுக்கு ஆவேசம் வந்து விட்டது. அவள் ஏதேதோ கூறுகிருள்.

அந்தத் தீவிற்குப் புதிய மனிதர்கள் வந்திருப்பதைப் பற்றிக் கூறுகிருள். அவர்களுள் நல்லவரும் தீயவரும் கலந் திருப்பதைக் கூறுகிருள். முல்லேத் தீவிலுள்ள பெண்ணெ ருத்தி காமன் கணே வசப்பட்டு இத்தீவை விட்டுப் போகத் துடிக்கப் போகிருள் என்பதையும் கூறுகிருள். அதனுடன் அத்தீவிற்கு இன்னும் சில காலத்துள் பேராபத்து ஒன்று வரப்போவதைப் பற்றியும் கூறிச் சாய்கிருள்.

அருண்மொழியின் உடல் சிலிர்த்தது. அவனருகே இப்போது இன்பவல்லி எப்படியோ நெருங்கி நிற்கிருள். அவள் உடல் ஆடுகிறது. உடலெங்கும் ரோமாஞ்சலி ஏற்

பட்டிருக்கிறது. அவளது கால்கள் கிடுகிடுவென ஆடுகின்றன அதோ அவள் சாய்கிருளே ..

இன்பவல்லியைச் சுற்றி எல்லோரும் சூழ்ந்து கொண் டனர். அவள் முகத்தில் குளிர் நீர் தெளித்தனர். முருகனின் படிமத்துக்கு அருகிலிருந்த நீறும், குங்குமமும் கொண்டு வந்து இடுகின்றனர். அப்போது அத்தீவில் மரக்கலம் கட்டுந் தொழிலில் ஈடுபட்டு இருப்பவர்களின் தலைவனுன கார் மேகம் ஓடோடி வந்து, "இன்பவல்லி, இன்பவல்லி! என் குழந் தாய் என்ன நேர்ந்தது?" என்று பதறிப்போய் அவள் முகத்தோடு முகம் வைத்து அலறுகிருன்.

தேவராட்டியின் ஆவேசத்திலும், குன்றகச் சிறுபறை யின் ஒலியிலும், குறிஞ்சிப் பண்ணின் இனிமையிலும் மனத்தைப் பறிகொடுத்திருந்த அருண்மொழி நொடியில் நேர்ந்துவிட்ட இந்நிகழ்ச்சி கண்டு திடுக்கிட்டான். மயங்கி வீழ்ந்தவர்க்கு காற்றுப் புகவும் இடைவெளி இராது மக்கள் சூழ்ந்திருப்பதைக் கண்டு விரைந்து வந்து அவர்களை விலக்கிக் குளிர் காற்று நன்ருகப் படுமாறு செய்தான். மகள் மீது வீழ்ந்து விம்மும் கார்மேகனைச் சற்று விலக் கிஞன். இன்பவல்லி மெல்லக் கண் விழித்தாள். கண் விழித்தவுடன் அவள் கண்டது சுந்தரவனத்துடன் கம் பீரமாக நிற்கும் அருண்மொழியைத்தான்! சற்று நேரத் திற்கு முன்பு அவள் அவன் அருகே நின்று கடைக் கண் ணுல் அவனைக் கண்டிருக்கிருள். அது மற்ருெரு பாதி முகம்; இப்போதோ முழுமுகம். அதோ... புருவம், அதன் கீழ் ஒளி நிறைந்த கண்கள். செவ்வுதடுகள், காதிலே தங்க வளையம், கழுத்திலே மணி மாலைகள், பரந்த மார்பை மறைத்திருக்கும் சால்வை, நீண்ட துதிக்கை போன்ற கரங்கள்... கரங்கள்... அவை என்ன, பாதத்தைத் தொட முயல்கின்றனவா?

சந்ததமே நீ வாழி! தேவராட்டியே, உனக்கு வந்த ஆவேசமே நீவிர் வாழ்க! மயக்கமே நீ வாழ்க! வாழ்க! இல்லாவிடில் அந்தச் சுந்தர ரூபனைக் கண் கொட்டாமல் தலை

முதல் பாதம் வரை கண்டு இதயத்தில் பதித்திருக்க முடியுமா?

அவள் கண்விழித்து விட்டாள் என்றிருந்த அருண்மொழி அங்கிருந்து மெல்ல அகன்ருன். அவன் நினைவெல்லாம் அந்தக் குன்றக் குரவையின் மீதிருந்தது; குன்றக் குரவையை ஆடும் மகளிர் மீது இருந்தது. அந்த மகளிர்க்குக் கைகொடுத்து ஆடும் ஆடவர் மீது இருந்தது. அவர்கள் இடையில் வேலோடு ஆடிய தேவராளன் மீது இருந்தது. ஆவேசம் வர ஆடிய வெறியாட்டி மீதிருந்தது. அவற்றிற்கு மேலாக அந்த இசையால், முழக்கத்தால், ஆடலால், பாடலால் நினைவிழந்து விட்ட இன்பவல்லியின் இன்முகத்தின்மீதும் இருந்தது.

வணிகர்கள் தங்கியிருந்த கூடாரத்தை நோக்கி அருண்மொழி மெல்ல நடந்தான். மற்றவர்கள் முன்னதாகவே உறங்கச் சென்று விட்டனர். அவனைத் தொடர்ந்து யாரோ வரும் காலடி ஓசை... அருண்மொழி திரும்பினுன். அவ்வுருவம் மர நிழலோடு நிழலாக மறைந்தது. வேறு எவராக இருக்க முடியும்? ரவிதாசன்தான்! அவன் ஏன் தன்னைத் தொடர்கிறுன்? தன் உண்மைத் தோற்றத்தைக் கண்டு கொண்டானு? ஆடையைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டான் அருண்மொழி. தலை முண்டாசை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டான்...

கூடாரத்தில் அவன் படுத்து உறங்குவதற்குக் கண்களை மூடிக் கொண்டான். துயில் அவனை வந்து அடையவில்லை. பல நினைவுகள். அலை கடலின் ஒலி, காற்றின் ஓசை; கலத்தின் காவலர்கள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து அவர்கள் மொழியில் பாடும் ஓசை, சில வணிகர்கள் வாய்ப் பிதற்றலால் ஏற்படும் புரிய முடியாத சப்தம் எல்லாமாக வந்து அவனைச் சூழ்ந்தன. 'யார் அது?' – அருண்மொழி துள்ளி எழுந்தான். கூடாரத்து வாயிலில் யாரோ வந்து சென்றது போன்ற ஓசை. மெல்ல எழுந்து அருண்மொழி வெளியே

வந்தான்; எங்கிருந்தோ மெல்லிய இசை காற்றில் மிதந்து வந்தது.

குன்றெறிந்து குலம்காத்த குமரன் வந்து
காவானோ தோழி! காவானோ தோழி?
மன்றமும் பொதியிலும் மகிழ்ந்தே விளங்குவான்
மாலையிடைப் பொழிலிடை மலர்ந்தே வாழ்பவன்
இன்றிங்கு வந்தெனக் காறுதல் கூறியே
இடரொழித் தினிமை கூட்டுவானோ தோழி.

ஆகா! நம் கையில் சுருதியெழுப்ப இசைக் கருவி இல்லையே; உடன்பாட இசை கற்றோமா? அதுவும் இல்லையே! இதுவரை நாம் கண்டதென்ன? அரண்மனை வாழ்வு... போர்க் களத்துச் சூழ்நிலை — இதுதான் வாழ்க்கையா? இசையில் உயிரைப் பறிகொடுக்க மாட்டோமா? இனிய நடனத்தில் சிந்தையைச் செலுத்த மாட்டேமா? இவற்றை இப்படியே இதயச் சுவரில் ஓவியமாகத் தீட்டி வைத்துக் கொள்ள மாட்டோமா!

'இளைய பிராட்டியாரே! நீங்கள் நீடுழி வாழ வேண்டும். நீங்கள் என்னை வெளி நாட்டிற்கு அனுப்பாவிடில் இந்த மரகத பூமியின் சௌந்தர்யம் காண்பேனா? நீலவானத் தடாகத்தில் பூத்த வெண்தாமரை மதியின் குளிர்க்கிரணச் சூழலில் தேவமாதரைப் போல் இசைபாடும் மகளிரைக் காண்பேனா?...'

இப்படிச் சிந்தித்தபடியே அருண்மொழி காற்றிலே இசை வந்த திக்கு நோக்கி இரண்டடி எடுத்து வைத்தான்.

அப்போது யாரோ அவனது கரத்தைப் பிடித்துத் தடுத்து நிறுத்தினர்.

"யார்?" அருண்மொழி திரும்பினான்.

"சித்திரசேனரே! இந்த நேரத்தில் எங்குச் செல்கிறீர்?" என்று கேட்ட வண்ணம் தளபதி நின்று கொண்டிருந்தார்.

"என் கூடாரத்தின் அருகே யாரோ நடமாடுவது போன்ற காலடி அரவம் கேட்டது. திடுக்கிட்டு வெளியே

வந்தேன். எங்கிருந்தோ இனிய நாதம் மிதந்து வருகிறது! மீண்டும் கூத்து நடக்கிறதோ என்று காணச் செல்கிறேன்'' என்று கூறியவனைக் கலபதி தடுத்து, ''இளம் வணிகரே, காற்றிலே கேட்கும் ஓசையை நம்பிச் செல்வது தவறு. இந்தத் தீவில் மோகினிப் பிசாசுகள் நடமாட்டம் அதிகம். பௌர்ணமியன்று மோகினிக்குக் களிப்பு மிகுதி. இசை கேட்டு மயங்கிச் சென்ருல் திரும்பி வருவது என்பது கிடையாது. காந்தார நாட்டினின்று பொருள் தேடி வரும் தாங்கள் இவ்வளவு எளிதில் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள விரும்புகிறீர்களா? உங்களை நம்பி ஊரில் உங்கள் மனைவி காத்திருக்க மாட்டாளா? வயது முதிர்ந்த பெற்ருேர்கள் வாடியிருக்க மாட்டார்களா?'' என்று உருக்கமாகக் கூறினுர்.

அருண்மொழி அதை மறுத்துப் பேச விரும்பவில்லை. கலபதி கூறியதற்கு நன்றி தெரிவித்தான்.

''கலம் பழுது பார்ப்பது இன்னும் எவ்வளவு நாட்களுக்கு நடக்கும்?'' என்று கேட்டான்.

''இந்தத் தீவில் தாமதம் என்பது மட்டும் கிடையாது. மரக்கலத்தைப் பழுது பார்க்கும் தொழிலாளர்த் தலைவர் கார்மேகன் சுறுசுறுப்பு மிகுந்தவர். அவரிடம் பேச்சுக் கொடுக்காமல் இருந்தால் வேலை விரைவில் முடிந்துவிடும். இரண்டு நாட்களில் புறப்பட்டு விடலாம். இங்கு எவ்வளவு நாட்கள் வேண்டுமானுலும் தங்கலாம். கடலில் செல்வதை விட இங்குத் தங்கியிருப்பதில் பாதுகாப்பு அதிகம்.''

''ஏன் அப்படி?''

''கடற் கொள்ளைக்காரர்கள் தொல்லை இப்போது மிக அதிகமாகி விட்டது.''

''கொள்ளைக்காரர்களா!''

''ஆம்; அவர்களால்தான் இப்போது கடலில் கலங்கள் தனித்துச் செல்வதே குறைந்து விட்டது. கலிங்கத்துக் கலத்தில் பாதுகாப்புக்கு வீரர்களை வைத்திருக்கிருேம். சோழ

நாட்டுக் கலங்களில் அத்தகைய பாதுகாப்பு இல்லை. புலிக் கொடி தெரிந்தால் கொள்ளைக்காரர்களுக்கு களியாட்டம் தான்".

அருண்மொழி உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டான். அவன் கரம் உடைவாளைத் தொட்டது. சோழ நாட்டின் புகழ் பராந்தகச் சக்கரவர்த்தி காலத்தில் எங்கும் பரவி யிருந்தது. கடலிலே சோழர் கலங்கள் கம்பீரமாக எங்கும் சஞ்சரித்தன. பராந்தகன் வளர்ந்த புகழ், பெருமை எல்லாம் அதத்குள் சாய்ந்து விட்டனவே மேலும் பேச்சுக் கொடுக்க அவனுக்கு எண்ணம்தான். ஆனால் கலபதி கொட்டாவி விட்டுத் தூக்கக் கலக்கத்தில் ஆட ஆரம்பித்ததால் அருண்மொழி பேச்சை நிறுத்திக் கொண் டான். அதற்குப் பிறகு அன்று இரவெல்லாம் கடல் பயணத்தைப் பற்றியே அருண்மொழிக்கு நினைவு.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் அருண்மொழி தீவைச் சுற்றிவரக் கிளம்பினான். அவனுடன் மற்றும் இரு வணிகர் களும் வந்தனர். அவர்கள் வந்த கலிங்கத்துக் கலத்தைப் பழுது பார்க்கும் வேலை விரைந்து நடந்தது. கார்மேகன் எல்லாருக்கும் கட்டளையிட்ட வண்ணமிருந்தார். அவர் மகள் இன்பவல்லி சற்றுத் தொலைவில் பாறைக்கருகே அமர்ந்து கொண்டு கலத்தின் பாயில் ஏற்பட்டிருந்த ஓட்டை களைத் தைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கார்மேகன் அருண்மொழியைக் கண்டார். சட்டென அவன் அருகே வந்து, "ஐயா, தாங்கள் தாமே நேற்று என் மகள் மயக்கம் தெளிய உதவியது?" என்று கேட்டார்.

அருண்மொழி புன்சிரிப்புடன், "மயக்கம் தெளிவிக்க நான் ஒன்றும் மந்திரம் போடவில்லையே!" என்றான்.

"மாயமோ, மந்திரமோ! குன்றக் குரவைக் கூத்தைப் பார்த்து மயங்கி வீழ்ந்தவர்கள் அவ்வளவு எளிதில் மயக்கந் தெளிவதில்லை. ஆனால் என் மகளோ வழக்கத்தைவிடச்

சுறுசுறுப்புடனிருக்கிருள். உங்கள் அங்க அடையாளங்களைக் கூறி 'எங்கே எங்கே?' என்கிருள்.''

''அப்படியா?''

''ஆமாம்; நானே காலையில் நீங்கள் தங்கியிருக்குமிடம் வருவதாக இருந்தேன்.''

''நன்றி'' என்று கூறிவிட்டு அருண்மொழி தொடர்ந்து செல்லக் கிளம்பினுன்.

கார்மேகன் அவனை மறித்து, அவன் கரங்களைப் பிடித்து, ''அவ்வளவு எளிதில் நீங்கள் இங்கிருந்து போய் விடலாம் என எண்ணுகிறீர்களா? முடியாது முடியாது. என்னுடன் என் குடிலுக்கு வரவேண்டும். நான் அளிக்கும் அமுதை ஏற்கவேண்டும். என் மகளும் களிப்படைவாள். அவள் எந்த ஆடவரையும் இலட்சியம் செய்யாத பிறவி. அவள் நேற்றைக்கெல்லாம் உறங்கவில்லை .'' என்று கூறி, அவருக்கே உரித்தான புதுச் சிரிப்பை உகுத்தார்.

அருண்மொழியின் கைபிடித்து உடனே அருகேயுள்ள குடில் நோக்கி அவரை அழைத்துச் சென்றார் கார்மேகன்.

கார்மேகத்தின் குடில் மற்றவர்களது குடிலைவிட சற்றுப் பெரிதாக இருந்தது. அந்தத் திவில் இருவருடைய குடில்கள்தான் பெரியவை. ஒன்று தீவின் தலைவனுடையது; மற்றொன்று கார்மேகத்தினுடையது. கார்மேகன் குடும்பத்தார் பல தலைமுறைகளுக்கு முன்பு தமிழகத்தின் நடுநாட்டினின்று வந்து அத்தீவில் குடியேறியவர்கள். முல்லைத் தீவில் கார்மேகத்தின் தொழில் சிறப்பாக நடந்து வந்தது. ஒரு நாவோயோ, மரக்கலமோ அந்தப் பக்கம் பழுது பார்க்கப் பெற வந்தாலே அந்த ஆண்டு முழுமைக்கும் அவருக்கு வருமானம் கிடைத்து விடும்.

''ஆனல், இப்போது சில காலமாகக் கடலில் கொள்ளைக்காரர் தொல்லை அதிகமாகி விட்டபடியால் மரக்கலங்கள் தனியே பயணம் செய்வதில்லை. அவர்கள் நேரே மாயிரு

டிங்கத்திற்கோ, ஸ்ரீ விஜயத்திற்கோ சென்று விடுகின்றனர். அதனுல் முல்லேத் தீவிற்குக் கலங்கள் வருவது குறைந்து விட்டது. அதனுல் வெளிநாட்டுச் செய்தி ஏதும் அங்கு அதிகமாகத் தெரிய வாய்ப்பில்லே. எனினும் கார்மேகன் அருண்மொழிடம் பேச்சுக் கொடுத்தார்.

"தங்களேப் பார்த்தால் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்தவர் போலிருக்கிறது. ஆனுல் காந்தார நாட்டவர் என்கிறீர் களே? எப்படி நன்ருகத் தமிழ் பேசுகிறீர்கள்?"

அருண்மொழி மனதிற்குள்ளே நகைத்துக் கொண் டான்.

"அதுவா? நான் பல மொழிகளும் நன்ருகப் பேசுவேன். ஆனுல் என் பழக்கம் தமிழ் நாட்டில் அதிகம், அதனுல் சிறப்பாகப் பேசுகிறேன்."

"ஓகோ! அப்படிச் சொல்லுங்கள். சோழ நாட்டில் இப்போது யார் ஆட்சி நடத்துகிருர்கள்? பழுவேட்டரையர் நலமா? சிவபக்தி மிகுந்த செம்பியின் மாதேவியார் நலமா? வெகு காலத்திற்கு முன்பு கண்டராதித்த தேவர் இந்தத் தீவிற்கு வந்திருக்கிருர் என என் தந்தை கூறியிருக்கிருர். ஐயா! அதைப் பற்றியெல்லாம் நீங்கள் அறிந்ததைக் கூறுங் கள். அதற்குள் என் மகள் அறுசுவை உண்டி தயாரித்து விடுவாள். என் மகள் சமையல் செய்வதில் கெட்டிக்காரி. தீவில் கிடைக்கும் கிழங்கையும் செந்நெல்லேயும் கனியையும் காயையுங் கொண்டுதான் எங்கள் குடும்பம் விருந்து படைப்பது வழக்கம்" என்று பேசிக்கொண்டே போனுர்.

இன்பவல்லி அறைக் கதவின் மறைவில் நின்று கொண்டு அவர்கள் பேசுவதைக் கவனித்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

தன் பெரிய பாட்டனுர் கண்டராதித்த சோழ தேவர் அங்கு வந்திருந்த செய்தியைக் கார்மேகன் கூறுவதை அருண்மொழி ஆவலுடன் கேட்டான். மேற்கிருந்து எழுந்

தருளிய கண்டராதித்த சோழர் எனப் பெயர் பெற்ற தன் பெரிய பாட்டனுரைப் பற்றி அவன் அறிந்திருக்கிருன். சிவபக்தி மேலீட்டால் நாட்டை ஆள விருப்பமின்றி, மேற்கு நாட்டிலுள்ள தலங்களைத் தரிசித்து வருவதாகப் புறப்பட்டுச் சென்ற கண்டராதித்தரைப் பற்றித் தகவலே இல்லை. அவர் அங்குச் சிவனடி சேர்ந்து விட்டதாகப் பிறகு தகவல் வந்தது. ஆனுல் இப்போதோ கார்மேகன் கூறுவது வேறுவிதமாக இருக்கிறது. இன்னும் விவரம் கேட்க வேண்டும் என்று எண்ணினுன் அருண்மொழி.

கார்மேகனே, தான் பேசாமல் அருண்மொழியையே பேசச் செய்தார். இடையிடையே பணியாட்கள் வந்து மராமத்து சம்பந்தமாக யோசனை கேட்டுச் சென்றனர்.

தான் அறிந்த சோழநாட்டுச் செய்தியைக் கூறினுன் அருண்மொழி. சுவாரஸ்யமாகக் கார்மேகன் அவற்றைக் கேட்டவண்ணம் இருந்தார். உள்ளே அறுசுவை உண்டி ஆயத்தமாகி வந்தது. அதை ஆக்கும் இன்பவல்லியின் இதயத்திலும் புதுப்புதுச் சுவைகளும் உணர்ச்சிகளும் பொங்கிக் கொண்டிருந்தன

“ஆமாம் சோழ நாட்டில் இப்போது மதுராந்தக உத்தம சோழர் பட்டமேறியிருக்கிருர். இளவரசர் அருண் மொழி வர்மர் என்ன செய்கிருர்? அவரது நற்குணங்களைப் பற்றி நாங்களும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஈழ நாட்டிற்குச் சென்று போரிட்டு வென்ற அவரது வீரத்தை அறிந்திருக் கிறோம். இதுவரை சோழநாட்டு அரசர்கள் பெற்றில்லாத பேரழகு அவரிடம் குடி கொண்டிருக்கிறதாமே! உண்மை தானு?” என்று கார்மேகன் கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டு அருண்மொழியைத் திணற அடித்தார்.

ஒருகணம் திகைத்து விட்ட அருண்மொழி பிறகு சிறிதும் தயங்காமல், “ஐயா, இது போன்ற கேள்விகளை எல்லாம் என்னைக் கேட்டால் நான் என்ன மறுமொழி கூறுவேன்? அருண்மொழியை நான் நேரிடையே சந்தித்தது

கிடையாது. போர்க் களம் விட்டால் அரண்மனே; அரண்மனேயை விட்டால் சகோதரியின் இருப்பிடம் என்றிருக்கும் அவரை யார் கண்டார்கள்? சரி; சரி, நான் இங்குள்ள அருவியைக் கண்டு வருகிறேன். அதற்குள் உணவு...'' என்று கூறிக்கொண்டே எழுந்தான்.

''அப்பா, அவருக்கு வழி தெரியாமல் போய்விடப் போகிறது. நீங்கள் தான் உடன் போங்களேன்'' என்று இன்பவல்லி உள்ளிருந்து குரல் கொடுத்தாள்.

ரவிதாசனுக்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. 'இந்தக் காந்தார வணிகன் அருண்மொழியா, இல்லேயா' என்று சிந்தித்துச் சிந்தித்து மண்டையை உடைத்துக் கொண்டான். அவனுக்கு அப்போது பசி அதிகம் எடுத்தது. மெல்லத் தீவில் வாழ்வோர் குடில் பக்கமாகச் சென்று அவர்களிடம் பேச்சுக் கொடுக்க முயன்ருன் அவன். அவர்கள் முதல்நாள் நடந்த குன்றக் குரவையும், அதில் தேவராட்டிக்குச் சந்நதம் வந்ததையும் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

''இந்தத் திவுக்கு ஏதோ ஆபத்து வரும் என்று தேவராட்டி கூறினுளே, என்ன ஆபத்தோ?'' என்று அவர்கள் பேசினர்.

''இந்த வெறியாட்டி கூறியது என்ன பெரியவிஷயமோ? எங்கள் நாட்டிலும் இப்படித்தான் தேவராளன் பேரில் ஆவேசம் வந்தது. அவன் நடக்கப் போகும் ராஜாங்க விஷயம் முழுமையும் கூறி விட்டான்...''

ரவிதாசனின் முகத்தில் பெருமை கூத்தாடியது.

''நீங்கள் எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள்?'' என்று அங்கிருந்தவர்களில் ஒருவர் ரவிதாசனிடம் கேட்டார்.

''எனக்கு எந்த நாடும் கிடையாது.''

''இல்லே; எங்கள் நாடு என்றீரே...''

''அதுவா; நான் சோழ நாட்டில் பிறந்தவன் தான்.''

"அப்படிச் சொல்லுங்கள்; எங்கே போகிறீர்கள்?"

ரவிதாசனுக்கு என்னபதில் சொல்வதென்று புரியவில்லை. சட்டென்று பொய்யைத் துணிந்து வீசினுன்; "நான் இந்தக் கலத்தில் வந்திருக்கும் காந்தார நாட்டு வணிகரான சித்திர சேனனுடைய பணியாள். அவர் எங்கெங்குச் செல்வாரோ அங்கெல்லாம் நானும் செல்வேன்!"

ஆஜானுபாகுவாய் அழகிய தோற்றத்துடன் விளங்கும் அருண்மொழியை ஒருமுறை பார்த்தவர்கள் மறு முறை காணுது இரார். மரக்கலத்தினின்று அவன் சித்திரசேனன் உருவில் இறங்கும் போது அவர்கள் கண்டார்கள்; கூத்து முடிந்து கார்மேகனின் மகள் மயக்கந் தீர்க்கும் போது கண்டார்கள்; கார்மேகனுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது கண்டார்கள். அவனுடைய பணியாள் என்றவுடன் அவர்கள் ரவிதாசனுக்கு மிக மரியாதை செலுத்தினர். அவனுக்குக் கனி கிடைத்தது. கிழங்குகள் கிடைத்தன; எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மூங்கில் குழாயை ஒருவன் கொண்டு வந்தான். அதிலிருந்து தேனை எடுத்து ஒரு பாண் டத்தில் ஊற்றிக் கொடுத்தான்.

"இது என்ன?" என்று ரவிதாசன் கேட்டான்.

"மது"

"மதுவா?"

"ஆம்; இந்த மலையில் சேரும் தேனை எடுத்து இந்த மூங்கில் குழாயிலிட்டு மண்ணில் புதைத்து விடுவோம். நாளாக ஆக அதன் சுவை அதிகம். மிக வேண்டியவர்க்கு மட்டுமே கொடுப்போம்."

ரவிதாசன் மதுவைச் சுவைத்தான், 'ஆகா! ஆகா. என்ன சுவை, என்ன சுவை! இன்னும் இன்னும் சுவைக்க லாம் போலிருந்தது. அவர்களை எப்படிக் கேட்பது? அவர் களின் மனம் களிக்கக் களிக்கப் பேசிப் பேசித் தேனுண்ண முயன்ருன். அதற்காகத் தானறிந்த மந்திர தந்திரங்களைப்

பயன்படுத்தி, அவர்கள் ஒவ்வொருவருடைய தனிப்பட்ட குறைகளையும் கேட்டறிந்து பரிகாரம் கூற முயன்றான். ரவி தாசனின் தந்திரம் நிறைந்த பேச்சும், உண்மை போல் கூறும் கற்பனைச் சம்பவங்களும் கேட்டு அவர்கள் மகிழ்ந்து, அவன் கேட்பதையெல்லாம் கொடுத்தனர்.

ஃ ஃ ஃ

பௌர்ணமிக்கு மறுநாள். அன்று முழுமையும் கார் மேகனுடன் பேசிப் பேசி அருண்மொழிக்குச் சலிப்பு ஏற் பட்டு விட்டது என்று கூறவேண்டும். தூண்டித் துருவி அவர் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு விடை கூறி வரும்போது தவறிப் போய்த் தன் உண்மைத் தோற்றத்தை எங்கே வெளியிடு மாறு நேர்ந்து விடுமோ என்றுகூட எண்ணினான் அருண் மொழி.

“சித்திரசேனரே! உமது பாடு யோகம்தான். வாணிபம் செய்கிறேன் என்று அயல்நாடுகளைச் சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பி விட்டீர்கள். என்னைப் பாரும்—இந்தத் தீவில் இருந்து இங்குள்ளவர் முகத்தையே திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கவே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. என்னையும் உடன் நீங்கள் போகும் தீவுகளுக்கு அழைத்துச் செல்லுங்களேன்” என்றார் கார்மேகன்.

அவருக்கு இதுவரை மனத்துக்குப் பிடித்தவர் என்று ஒருவரும் ஏற்படாதிருந்தனர். சித்திரசேனனைக் கண்ட வுடன் அவர் நீண்ட நாட்கள் பழகியவர் போல் மதிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

அருண்மொழி சிரித்தவாறு, “என்னுடன் வருகிறேன் என்கிறீர்களே, உங்கள் தொழில் என்ன ஆவது?” என்று கேட்டான்.

“மரக்கலம் கட்டுவதுதானே? எப்படியோ போகட்டும். ஒருவரும் உண்மையாய் உழைப்பதில்லை. என்னிடம் அவர்கள் அன்பு பாராட்டுவது எல்லாம் வெளிவேஷம். நான்

சேர்த்து வைத்திருக்கும் செல்வத்திற்கும், என்னிடம் வளர்கிறுளே இன்பவல்லி அவளை அடைவதற்குமே உழைப்பதாக பாவனை செய்கிறுர்கள். அவர்கள் ஒருவரையும் நான் அண்ட விடுவதில்லை. அதனுலேதான், என் மகளையும் குரவைக் கூத்து ஆடவும் அனுமதிப்பதில்லை. இந்தத் தீவின் இளைஞர்கள் முரடர்கள். அவர்கள் அனைவரையும் தமிழகத்துக்கு அனுப்ப வேண்டும். அறிஞர்களோடு பழகச் செய்ய வேண்டும். பண் பாடு கற்றுக்கொள்ளச் செய்ய வேண்டும். கோயிலுக்குச் செல்லும் வழக்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும்...''

அருண்மொழி நகைத்தான்.

''சரி! அந்த இளைஞர்களைத்தான் அப்படிச் செய்ய விடலாம். உங்களிடம் வளர்கிறுளே அந்த மகளை ..'' அருண்மொழி 'உங்களிடம் வளர்கிறுளே' என்ற சொல்லைச் சற்று அழுத்தமாகக் கூறினுன். ''என்ன செய்வதாக எண்ணம்?''

கார்மேகன் சிந்தனையிலாழ்ந்தார். பிறகு அருண் மொழியை ஏறெடுத்து நோக்கி, ''ஐயா, நல்ல கேள்வி கேட்டீர்! இன்பவல்லியைப் பற்றித்தான் எனக்குக் கவலை. அவள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் வளர வளர எனக்கு வேதனை வந்து முட்டுகிறது. பருவம் வந்த பெண்ணை வேலியிட்டுக் காக்க முடியுமா? இன்பவல்லி துடுக்கு மிகுந்தவள். யாருக் கும் அஞ்சமாட்டாள். இத்தீவுவாழ் மக்களிடம்கூட எனக்குப் பயமில்லை. திடீர் திடீர் என்க் கடல் கொள்ளைக்காரர்கள் இத்தீவிற்கு வருகிறுர்கள். அவர்கள் கண்களில் என் மகள் பட்டு விட்டால், தடாகத்துத் தாமரையைத் தாவும் மந்தி கவர்ந்தது போல்தான். அவளுக்கு சதா கடற்கரைப் பாறை தான் பொழுது போக்குமிடம்...இப்போது கூடப் பாருங் களேன்..''

அருண்மொழியின் காதுகளில் இப்போது முதல் நாளிரவு கேட்ட அதே இசை கேட்டது. மெல்ல அங்கிருந்து எழுந்

தான் அருண்மொழி, இசை அவனை அழைத்தது. இசை பாடும் எழிலணங்கு அவனை அழைத்தாள்.

அருண்மொழி வெண் மணற் பரப்பில் நடந்து கடற் கரையை அடைந்தான். தாழை சூழ்ந்த தடாகத்துக் கரையில் நீண்டு நிமிர்ந்த பாறையின் மேல் இன்பவல்லி அமர்ந்து வானத்தைப் பார்த்துப் பாடிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் பாடலுக்கு மினுமினுக்கும் தாரகைகள் தாளம் போட்டன. காற்றில் அசைந்தாடும் தென்னைக் கிற்றுகள் சுருதி மீட்டின. உதிரும் புன்னைமலர்கள் கைகொட்டி ஆரவாரித்தன. வெண் நுரை கக்கி விரைந்து விரைந்து வந்து கரையைத் தழுவும் வெண் திரைகள் ஆடிப் பாடின.

அருண்மொழி தன் தலைப்பாகையை மெள்ளக் கழற்றினான்.

"ஆஹா..." என்று மெல்லக் கூறினான்.

இன்பவல்லி திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். பாட்டை நிறுத்தினாள்.

"ஏன் நிறுத்தி விட்டாய்? பாடு!...'குமரன் வரக் கூவுவாய் குயிலே' என்று பாடேன்."

இன்பவல்லி மெல்ல நகைத்தாள். வெட்கத்தால் அவள் தலை குனிந்தாள்.

"பெண்ணே, ஏன் நிறுத்தி விட்டாய்?"

"பெண்ணா? இன்பவல்லி என்பது பெயர்."

"இன்பமாக இருக்கிறது."

"உங்கள் பெயரை அறிவது தவறாகுமா?"

"தவறென்ன? என் பெயர் சித்திரசேனன்."

"ஊர்?"

"என் ஊர் காந்தார தேசம்."

"இல்லை இல்லை: இல்லவே இல்லை!"

"பிறகு..."

"எனக்குத் தெரியாது..."

அருண்மொழி அவள் கண்களை நோக்கினான். அந்தப் பேச்சை மாற்ற விரும்பி, "இன்பவல்லி, நீ இவ்வளவு அழகாகப் பாடுகிறாயே, நீ ஏன் குரவைக் கூத்தில் கலந்துகொள்வதில்லை?" என்றான்.

இன்பவல்லியின் கண்களில் கண்ணீர் தளும்பியது. "என் தந்தை என்னை அனுமதிப்பதில்லை."

"உனக்குக் குரவைக் கூத்து நல்ல பாடமா?"

"ஆகா! அதை நான் யாரிடமாவது ஆடிக் காட்டாவிடில் என் நெஞ்சு வெடித்துவிடும் போலிருக்கிறது. யாரிடமாவது ஆடிக்காட்டாவிடில் கால்கள் முறிந்துவிடும் போலிருக்கின்றன!"

"எனக்கு ஆடிக்காட்டேன்."

"ஆட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஆடாதாரோ?"

"இன்பவல்லி, நீ தமிழ் இலக்கியம் படித்திருக்கிறாயா?"

"எதையும் நான் கற்றதில்லை; கேட்டிருக்கிறேன்."

"இந்தத் தீவில் உனக்கு இவற்றைக் கற்றுக் கொடுத்தது யார்?"

இன்பவல்லி மௌனமாக இருந்தாள். அவள் இப்போது அருண்மொழியையே உற்று நோக்கினாள். அவளுடைய கண்கள் ஒளி வீசின.

"நான் கேட்டது உனக்குப் பிடிக்கவில்லையென்றால் நீ மறுமொழி கூற வேண்டாம்" என்று அருண்மொழி கூறினான்.

"அப்படியெல்லாம் எண்ணி விடாதீர்கள். என் மௌனம் தவறுதலாகப் பட்டால் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். என் பிறப்பின் ரகசியம், நான் வளர்ந்த ரகசியம்

யாருக்கும் தெரியாது. இதுவரை என் தந்தையோ நானே யாருக்கும் கூறியதுமில்லை. உங்களிடம் என் இதயத்தையே ஒப்படைத்துவிட வேண்டும் எனும் எண்ணம் எனக்கு ஏனே ஏற்பட்டு விட்டது! என் இதயம் உங்களை வேண்டியவர் எனக் கூறிக்கொண்டிருக்கிறது. விட்ட குறை ஏதேனும் இருக்கும் போல் தோன்றுகிறது.'' இன்பவல்லி உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசினள்.

அருண்மொழிக்கே அந்த நிலை மிகப் புது அனுபவமாக இருந்தது. சோழ நாட்டிலிருந்து பலகாத தொலைவுக்கப்பால் கடல் சூழ்ந்த தீவொன்றில் இப்படி ஒட்டி உறவாடும் நிலை தனக்கு எப்படி வந்தது? முன்பின் அறியா மங்கை ஒருத்தியின் எதிரே அவளது தந்தையின் சம்மதம் பெறுமல் தனித்துப் பேசத் துணிவு எப்படி வந்தது? இளவரசன் எனும் எண்ணம் — துணிவு உள்ளத்தில் இருப்பதால் இப்படித் திடீரெனப் பழகுகிருேமா? அவன் தன்னையே விசாரித்துக் கொண்டான்

இன்பவல்லி இப்பொழுது எழுந்து நின்ருள். ''என் கதையை மற்ருெரு நாள் கூறுகிறேன். இப்போது வேளை வந்துவிட்டது. இதுகாறும் நான் கற்றிருந்த கலையையெல்லாம் எவரெதிரேயாவது அரங்கேற்ற வேண்டிய போது ஏற்பட்டுவிட்டது. என் ஆட்டத்தில் தவறிருந்தால் பொறுத்தருளுங்கள்'' என்று கூறினள்; கால்களில் சதங்கையை அணிந்தாள்.

அகக் கூத்து ஆடத் தொடங்கினள். பாடியவாறு ஆடினள். ஆடியவாறு பாடினள். மாயவன் ஆடும் அல்லி ஆடினள்; முக்கண்ணன் ஆடும் பாண்டரங்கமாடினள். நெடியோன் ஆடும் துடியானள். திருமகள் ஆடும் பாவைக் கூத்தாடினள். ஆட்டத்துக்கு உறுதுணையாகக் 'கலீர் கலீ'ரெனச் சலங்கை ஒலி மட்டுமே எழுந்தது. கடற்கரைப் பகுதி முழுமையும் அமைதியுடன் அவள் ஆட்டத்தை ரசித்தது. புல்லினங்கள் உறங்கியவாறே கனவிலே அவள்

கூத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்து மறுநாள் பொழுது விடியும்போது உற்சாகமாகச் செல்ல வழி கோலின. வெண்திரை தன் கரங்கொட்டி ஆர்ப்பரித்தது.

அருண்மொழிக்கு அத்திவில் இருப்பது போன்ற உணர்வே இல்லை. இன்பவல்லி தேவ கன்னிகையாகவும் தான் தேவராஜனுகவும் ஒரு கணம் மாறிவிட்டது போன்று உணர்ந்தான். அவள் இப்போது பரவைக் கூத்தாடத் தொடங்கினுள். அவளுக்கு முதற்கை கொடுக்க இப்போது அருண்மொழி முன் வந்தான். முதல் நாள் கண்ட ஆட்டத்தை நொடியில் கற்றுக்கொண்ட அவன் ஆடுவதைக் கண்டு அவள் அதிசயித்தாள்.

முதற்கை கொடுக்க அவள் கரத்தை அவன் பிடித்த போது அவளது உடல் சிலிர்த்தது.

அவள் கை விரல்களுடன் அவனது விரல்கள் பிணைந்த போது அவளது உடல் சிலிர்த்தது.

'இந்த அநுபவம் அடையவா கடல் பயணம் கிளம்பினேம்?' அந்த நிலைக்குமேல் அவனல் ஆட இயலவில்லை. பாறை அருகே சென்றமர்ந்தான். இன்பவல்லியும் மெல்ல நடந்து வந்தமர்ந்தாள்.

"என் ஆடல் எப்படி?"

"நீ ஆடப் பிறந்தவள், இன்பவல்லி!"

"பொல்லாத புகழ்ச்சி!"

"இல்லவே இல்லை; இந்தச் சொற்களை மட்டும் கூறுகிறேமே, இன்னும் இன்னும் புகழ முடியவில்லையே என்ற தாபம் எனக்கு உன் ஆட்டத்தைப் புகழ்வதா? அங்க அசைவுகளைப் புகழ்வதா? இவற்றையெல்லாம் எங்கே கற்ருய் இன்பவல்லி? நான் மரக்கலத்தில் வருவேன். என் எதிரே ஆடிக் காட்ட வேண்டும் என்று காத்திருந்தாயா?"

"ஆமாம்; முன் பிறவியில் நான் சோழநாட்டில் பிறந்திருந்தேன். நீங்கள் அரசகுமாரராய் பிறந்திருந்தீர்கள். நான் ஆடவல்லவள். உங்கள் எதிரே என் கலைத் திறமையைக் காட்ட விழைந்தேன். ஆனால் அது நிறைவேறவில்லை. ஒரு பிறவி தவஞ் செய்தேன். காலமெல்லாம் காத்திருந்தேன். இந்தப் பாறையில் நின்று நெடுந்தூரத்துக்கு நெடுந்தூரம் மேற்கு திக்கு நோக்கி நீங்கள் வருகிறீர்களா எனப் பார்த்திருந்தேன். வந்துவிட்டீர்கள். என் ஒரு கனவு பலித்தது..."

"ஒரு கனவா? மற்றொன்று?"

இன்பவல்லி பேசவில்லை. முகம் தாழ்த்திக்கொண்டாள். பக்கமாகக் கன்னத்தைத் திருப்பினாள். முகத்தை தோளின் மீது சாய்த்தாள். இரு விழிகளையும் மூடித் திறந்தாள்.

"சொல்லமாட்டாயா இன்பவல்லி? மற்றொரு கனவு என்ன? இதுவே கனவுபுரிதானே? இல்லாவிடில் எனது இவ்வளவு பிராயத்தில் காணாத நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொள்வேனா? வேலும் வாளும் எடுத்துச் சுழற்றுவதன்றி வேறு கவனம் செலுத்தாத நான் உனது மென் பஞ்சுக் கரங்களைப் பிடிப்பேனா? நாட்டியக்கலை என்னைக் கவர்ந்து விட்டது... இங்கே பார், சொல்ல மாட்டாயா இன்பவல்லி? இன்னொரு கனவு என்ன?" என்றுகேட்டபடி அவள் முகத்தைத் திருப்பிய சித்திரசேனன் சட்டெனத் திடுக்கிட்டான். 'அவசரத்தில் என்ன வார்த்தை புகன்றோம்? வேலும் வாளும் எடுத்துச் சுழற்றுவது என்றோ கூறினோம்! என்ன தவறு செய்து விட்டோம்—!'

"மற்றொரு கனவா? கலையின் இருப்பிடமாம் சோழ நாட்டிற்குச் செல்லவேண்டும் என்பதே எனது இன்னொரு கனவு!" என்று கூறி இன்பவல்லி சித்திரசேனனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள்.

இன்னும் தன்னை இன்னார் என்று அவள் புரிந்து கொள்ள வில்லை என்று அறிந்து ஆறுதல் கொண்ட அருண்மொழி "சோழ நாட்டிற்கா? அங்கு என்ன அத்துணை பெருமை இருக் கிறது?" என்று கேட்டான்.

"ஏனில்லை! நீங்கள் பிறந்த மண் ஆயிற்றே! அது ஒன்றே போதாதா?"

"நானா?"

"ஐயா! காந்தார நாட்டு வியாபாரியே, இன்னும் என் னிடம் மறைக்கப் பார்க்காதீர்! உம்மைப் பற்றிய எல்லா உண்மைகளையும் என் தந்தை கூறிவிட்டார்."

"என்ன கூறிவிட்டார்."

"நேற்று நீங்கள் அவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்த போதே அவர் எல்லாம் அறிந்து கொண்டார். அவர் கூர்மை யான அறிவுடையவர். உங்கள் தோற்றத்தையும், நடை உடை பாவனைகளையும் கண்டு அவர் உங்களைச் சோழ நாட்டவரென்று மதிப்பிட்டுவிட்டார். அதிலும் சாதாரண சோழ நாட்டுப் பிரஜை அன்று நீங்கள். நீங்கள் ஓர் அரச குமாரர்! உங்களுடைய அங்க அடையாளங்கள் நீங்கள் அரச குலத்தவர் என்பதைக் கூறினவாம். அவர் என்னிடம் கூறி விட்டார். அவருக்கு உங்களைப் பிடித்து விட்டது. ஆமாம்; அவர் சொல்வது இருக்கட்டும்; உங்கள் தலைப்பாகைகூட நீங்கள் ஒரு வணிகர் இல்லை என்பதைக் கூறுகிறதே! நீங்கள் எங்கே செல்லுகிறீர்கள்? ஏன் செல்லுகிறீர்கள்?" என்று கேட் டாள் இன்பவல்லி.

"அதுவா? அது ஒரு பெரிய கதை!" என்று கூறிச் சிரித்தான் அருண்மொழி. அவளும் நகைத்தாள். இருவருடைய நகை ஒலிகளும் கலகல சலகலவெனப் பறந்து காற்றில் கலந்தன.

இதுகாறும் மறைந்திருந்து இவர்கள் பேசுவதைக் கேட்ட வண்ணமிருந்த ரவிதாசனின் சந்தேகத்தை அந்த நகை

யொலி அறவே ஒழித்தது. அவனது தீக்கண்கள் இன்னும் நெருப்பைக் கக்கின. அவனது பழிவாங்கும் இதயம் இன்னும் வைரமாகியது. அவனுக்குக் கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த சந்தேகமும் தீர்ந்தது. வணிகனுக்குள் மறைந்திருப்பவரின் உண்மையை அவன் அறிந்து கொண்டான்.

"இந்த ரவிதாசன் சந்தேகப்படுவது எப்போதும் பொய்யாகாது. அவன் எடுத்த காரியமும் தோல்வியடையாது. சோழ இளவரசே! இனி என்னிடமிருந்து நீர் தப்ப முடியாது!" என்று முணுமுணுத்தான் ரவிதாசன்.

சந்திரன் மேகக் கூட்டங்களுக்கிடையே மறைந்தான். அந்தக் கடற்கரை இருண்டு காட்சியளித்தது.

அத்தியாயம் 12

காத்திருப்பாய், வந்திடுவேன்!

அருண்மொழிக்குப்பின் இரவிலும் உறக்கம் வரவில்லை. கூடாரத்திற்குள்ளே காற்றேஇராமல் ஒரே புழுக்கமாக இருந்தது. அவன் வெளியே வந்து வெண்மணற் பரப்பில் கீழே துணியை விரித்துப் படுத்தான். சந்திரன் தீவின் மறுபுறத்துக்குச் சென்று விட்டான். அடர்ந்த மரங்களும், தீவின் இடையேயுள்ள சிறு குன்றமும் அவனை மறைக்க முயன்றன; அந்த மங்கிய நிலவொளியில் அருண்மொழி வானத்தைப் பார்த்தவாறு சிந்தனையி லாழ்ந்திருந்தான். அவன் உள்ளக் கடல் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கொந்தளிப்பில் புயலால் ஏற்படும் பயங்கரமும் இருந்தது; தண்ணிலவால் ஏற்படும் இன்பமும் இருந்தது.

அவன் செவிகளில் இன்பவல்லியின் குரல் ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவளது பாதச் சலங்கையின் 'கலீர் கலீர்' என்ற நாதம் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது. தலை

யில் சூடியிருந்த மலர்களின் அற்புத மணம் நாசியின் இடையே உலாவிக் கொண்டிருந்தது. இன்பவல்லி இப்போதும் அருகே அமர்ந்து இனிய சொற்களால் பேசிக் கொண்டிருப்பது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது அவனுக்கு. 'கலகல' வெனச் சிரிக்கும் ஒலி — அருண்மொழி துள்ளி எழுந்தான். எவரையும் காணேம். விடியும் வேளை நெருங்குகிறது போலும். தீவில் வாழும் ஒரு சிலர் துணங்கலில் விளக்கேற்றி வைத்துக்கொண்டு கடலில் மீன் பிடிக்கச் செல்ல ஆயத்தமாயினர். அவர்கள் போடும் கூச்சல் அந்த அமைதியான வேளையில் பயங்கரமாக எதிரொலித்து, விழித்தெழும் நிலையில் அரை துயிலில் இருந்த புள்ளினங்களையும் எழுப்பி விட்டது.

இரு நாட்களின் சம்பவங்கள் ஒவ்வொன்றையும் மீண்டும் நினைத்துப் பார்க்கும் போது அவனுக்கே வியப்பாக இருந்தது. இன்பவல்லியின் இன்முகமும், அவள் தன் முன் தன்னந்தனியே ஆடிய ஆடலும், அவளது இன் குரலினின்று எழுந்த பாடலும், அவளது புருவ எழிலும் அவன் நினைவின் முன் தோன்றின. அவளைப் பிரிந்து வந்து சில நாழிகை நேரங்கூட ஆகியிருக்காது. ஆனல் ஏதோ யுகயுகமாகக் காலத்தினிடையே இடைவெளி ஏற்பட்ட உணர்வு எழுந்தது.

"ஏன் இப்படித் தன் மனத்தில் மாறுதல்? முல்லைத் தீவு தன் போக்கில் ஏன் மாறுதலைத் தோற்றுவிக்க முயல்கிறது? சௌந்தர்யத் தீவு தன் மாய ஜாலத்தால் தன்னை மயக்குகிறதா? அன்றி. அத்தீவின் மோகன வடிவால் தனது போக்கில் புதுப்பாதையைத் தோற்றுவிக்கிருளா? தன் மனம் அங்கு லயிக்குமாறு கவர்ந்தது எது என அவனுக்குப் புரியவில்லை. தஞ்சை அரண்மனையிலும் எத்தனையோ எழிலார்ந்த இளநங்கைகளைக் கண்டிருக்கிருன் அவன்; அவர்கள் முகத்தைக்கூட அவன் ஏறெடுத்துப் பார்த்தது கிடையாது.

அவன் வளர்ந்ததே விசித்திரமானது. பால பருவம் முழுமையும் அக்கையர் குந்தவ்வையாருடனும், பாட்டியார்

செம்பியன்மாதேவியாருடனுமே கழித்திருக்கிருன். அவர்கள் அவனுக்கு ஒழுக்க நெறிகளைப் பற்றிய கதைகளைக் கூறுவர். தயை, ஈவு, இரக்கம் இவற்றைப் பற்றிய கதைகளைக் கூறுவர். ...பிறகு படைவீரர்களுடன் பொழுதைக் கழித்திருக்கிருன். வாட்பயிற்சி, குதிரையேற்றம், யானை ஏற்றம் இவற்றைக் கற்பதில் காலம் ஓடியதே தெரியவில்லை. பிறகு ஈழத்துப் போர் அவனைப் பெரிதும் ஈடுபடுத்தியது.

அரண்மனையில் அரை நொடிக்கூட வீணே காலங்கழித்தால்தானே மனத்தை அலையவிட இயலும். அவன் தஞ்சை அரண்மனைக்கு வந்தால், தாய் தந்தையரருகே இருந்து அவர்களிடம் தான் சென்ற இடங்களைப் பற்றியும், தான் பெற்ற அநுபவங்களைப் பற்றியும் கூறுவான். குந்தவ்வைப் பிராட்டியாருடன் உரையாடும்போதுகொடும்பாளூர்ப் பெண் வானதி அங்கு வருவாள்; அவளோ பெண் இனத்திலேயே பெரும் புதிர். வெட்கம் எனும் உணர்ச்சியால் முழுதும் படைக்கப் பட்டவள்; செம்மை நிறத்தை அவள் முகம் எங்குத்தான் ஒளித்து வைத்துக் கொண்டிருக்குமோ? அவள் கரங்கள் முகத்தை மூடி வெட்கத்தை ஒளிக்க முயலும். எதிரே நிற்கும் எழிலார்ந்த யுவனை அருண்மொழியைக் காண்பதால் ஏற்படும் கூச்சத்தைத் தடுக்க முயலும்; கொவ்வைச் செவ்வாயில் பூக்கும் குமிண் சிரிப்பை மறைக்க முயலும்.

“எத்தனை நாளைக்கு உன் மென் விரல்களால் முகத்தை மறைப்பாய் அடி வானதி?” என்று கூறிக் குந்தவ்வை அவள் கரங்களை முகத்தினின்று வலியப் பறித்து, என் தம்பியும் உன்னைவிடக் கூச்சம் மிகுந்தவன்தான். போர்க்களத்தே தலை குனியா அந்த மாவீரன் பெண் இனத்தைக் கண்டால் வெட்க முறுவதைத் தடுக்க நான் முயன்றுக் கொண்டிருந்தால் நீயே அவன் வெட்கத்தை இன்னும் வளர்த்துவிடுவாய் போலிருக்கிறதே” என்று கூறுவாள். அருண்மொழிக்கு இப்போது கூச்சம் திடீரென எங்கிருந்தோ வந்து சூழும்.

“அக்கா, நான் வருகிறேன்; அவசரமான பணியொன்று இருக்கிறது” என்று அந்த இடத்தைவிட்டு நழுவுவாள்

வானதி. பாவம், அவள் குழந்தை மனம் படைத்தவள். குந்தவ்வையின் பேரபிமானத்தைப் பெற்றுவிட்டதால் எப் போதும் அவளருகேயே இருந்தாள். அதனுல் அடிக்கடி அருண்மொழி அவளைச் சந்திக்க நேரும். தனக்கென முடிக்கப்பட்டவள் என்று பிராட்டியும், தாயாரும் அவ்வப் போது கூறி வந்ததால் அவன் உள்ளத்தில் மெல்ல மெல்ல அவள் இடம் பிடித்துக்கொண்டாள். கோலாகலமாக அவர் களது திருமணம் நடைபெற்றது. ஆனுல் அந்தப் பெண் வானதி அதிருஷ்டமற்றவள்; சேர்ந்தாற்போல் சில விநாடி கூட அவளுடன் பேச எங்கே பொழுது இருந்தது அருண் மொழிக்கு? அரண்மனை வாழ்வே அப்படித்தானு? இப்போ தாவது உடன் அவளையும் அழைத்து வந்திருக்கலாம். உடலில் மட்டும் அன்றி உள்ளத்திலும் வலுக்குறைந்த அவளை உடன் அழைத்து வந்திருந்தால் ஒருநாள் கூட இந்தத் தீவில் தங்கி யிருக்க முடியுமா?

அருண்மொழியின் மனம் குழம்பியது. இன்பவல்லிக்குக் கை வந்திருக்கும் இசைக் கலை, நாட்டியக் கலை அவளுக்கு வரப்பிரசாதமாக இருக்கவேண்டும். தனது தாய் தனக்குக் கற்றுக் கொடுத்ததாக அவள் கூறுகிருள். அப்படியானுல் அவள் தாய் பெருங் கலைச்செல்வியாக இருந்திருக்கவேண்டும். அதுசரி; நமக்கெதற்குப் பாட்டும் கூத்தும். அவற்றைக் கற்று நாமென்ன செய்யப்போகிறேம்? நாடு திரும்பியவுடன் நமது பணியின் போக்கே வேருக இருக்கப் போகிறதே. இப் போது நாம் புறப்பட்ட நோக்கமென்ன? செல்லும் இட மென்ன? இத்தீவில் தங்கிய நாட்களுக்குள் நம் மனப் போக்கை வீணே மாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமா? அக்கையர் இளைய பிராட்டியார் இந்த அநுபவம் பெறவா நம்மை வேறு நாடுகளைச் சுற்றிப் பார்த்து வருமாறு கூறினுர்கள்? ஏன், தவறு என்ன? இசை, நாட்டியம், சிற்பம் இவற்றில் நம் கருத்தைச் செலுத்துவதில் தவறு என்ன? பெருமளவிற்கு நாட்டை விரிவுபடுத்திய மகேந்திர பல்லவர் சிறந்த கலை யன்பராக இருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேம். சித்திரத்

தில் புலியாக அவர் இருந்திருக்கிருரே. இசையில் தன் மனத்தை லயிக்கவிட்டு இசைக்கருவியொன்றையே புதிதாகச் சிருஷ்டித்திருக்கிருரே. பெரும் பெரும் பாறைகளைக் குடைந் திருக்கிருரே. அவர் திருமகன் நரசிம்மன் பெரும் மல்லனுகத் திகழ்ந்ததோடன்றி, மாமல்லபுரத்தை சிற்பபுரியாக அமைத் திருக்கிருரே. அவருக்குத் தொடர்ந்து தொல்லை கொடுத்த புலிகேசனை எதிர்த்துப் போரிட்டு, அதே சமயம் கலையிலும் பெரும் புரட்சி செய்திருக்கிருரே. காஞ்சி கைலாய நாதர் ஆலயத்தின் சிறப்பை என் இதயத்தினின்று என்றும் மறக்க முடியவில்லையே.

'அந்த கோயிலிலுள்ள சிற்ப அற்புதங்களும், வண்ண ஓவியங்களும்.. அடடா! நரசிம்ம பல்லவர் அத்தகைய கலை யுள்ளமும், ஆர்வமும் படைத்தவராயிருந்திரா விடில் அந்தக் கோயிலைப் படைத்திருக்க இயலுமா? நாட்டிய சாத்திரத் தையே கல்லிலே வடித்திருக்கிருர். வண்ண ஓவியங்களிலே இள மங்கையர்களின் நடனத் தோற்றங்கள்! அந்தச் சிறு மாடங்களிலே ஜீவகளையுடனும் திகழும் அந்தச் சித்திரங்களை சிருஷ்டிக்க அவருக்கு ஆர்வம் எப்படி வந்தது? போர்க் கலன்களை மட்டுமே அரசர்கள் அணிகலன்களாகக் கொள்ள வேண்டும் என்ற முறையை அல்லவா அவர் மாற்றிவிட்டார்! இன்பவல்லி போன்ற கலையரசியின் உறுதுணை இன்றி இராச சிம்மரால் கலைக் கோயிலைப் படைத்திருக்க முடியுமா? சோழ நாடு திரும்பியவுடன் நாம் பாட்டியார் செம்பியன் மாதேவி யாருடன் கோயில்கள்தோறும் சென்று தக்க கோயில்களிலே கவின்கலைகளை அழகுபட அமைப்போம் இன்னும்—இன்னும் அழியாத அமரப் படைப்புகளைக் காண வழி வகை செய் வோம். எனது கடல் பயணத்தில் எத்தகைய பலன் ஏற்படு கிறதோ இல்லையோ முதல் பயன் ஏற்பட்டுவிட்டது.

'இப்படியெல்லாம் கலைப் பொக்கிஷங்கள் கொண்டுவரு வேன் என்ற நம்பிக்கையால் தானே என் அக்கையர் இளைய பிராட்டியார் என்னை வெளிநாடுகளைக் காணச் சொல்லி

அனுப்பினுர்? அவர் மீது அப்போது பலர் சீறி விழுந்தனரே. நான் நாடு திரும்பியவுடன் நான் அறிந்த, நான் கற்ற கலைகளைக் கொண்டு கலைக்கோயில் அமைந்திருக்கும்போது இளைய பிராட்டியாரின் பெருமை வெளிப்படும்.

இவ்விதம் சிந்தித்த வண்ணம் நித்திரையெனும் பெரும் படகில் அமர்ந்தவாறு அலைகடலில் மிதந்த அருண்மொழியைக் காலை இளஞ்சூரியனின் பொற்கிரணங்கள் தட்டி எழுப்பின. அயர்ந்து அவன் உறங்கியபோது குறுக்கும் நெடுக்கும் இருமுறை சென்ற ரவிதாசன் பரந்த வெண்மணலில் தன்னை மறந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த அருண்மொழியின் முகத்தாமரையைக் கண்டான்.

'அரண்மனையில் பஞ்சணை மெத்தையில் துயிலவேண்டிய அரசகுமாரன் இந்தத் தீவில் வெறுந்தரையில் உறங்குவதேன்? சோழப் பேரரசின் வருங்கால மன்னர் தன்னந்தனியே இப்படிப் பயணம் செய்வதேன்? நவரத்தின வியாபாரியின் வடிவில் கடல் கடந்து செல்வதேன்? ரவிதாசன் சிந்தனையில் இவைதான் சதா வட்டமிட்டவண்ணமிருந்தன, ஒரு வேளை ஸ்ரீ விஜய மன்னருடன் தொடர்பு கொண்டு, தேவைப்பட்டபோது படை உதவி பெறப் போகிருனே? அல்லது அந்த நாடுகளைப் பற்றி வேவு பார்த்து நாடு திரும்பி, படைகளைக் கொண்டு சென்று அவற்றை வெல்லப் போகிருனே? எதுவாயிருந்தால் நமக்கென்ன? நம் கண்ணில் மண்ணைத் தூவி மாற்று உருவில் சென்ருல் நான் கண்டுபிடிக்க மாட்டேன் என்று சோழ நாட்டு இளவரசரே, உமக்கெண்ணமோ? ஐயோ, இளவரசரே! நீங்கள் சோழ குலத்தை வாழவைக்கப் போகிறீர்கள் என்று உமது சகோதரியார் கனவு காண்கிருள்! பெண் புலியான அவள் அந்த அரண்மனையையே அன்ருே ஆட்டிவைக்கிருள்! அந்தப் பெண் புலியின் இந்தத் திட்டம் தான் அவளுக்கு மகத்தான தோல்வியை ஏற்படுத்தப் போகிறது. அவளது கனவு சீர்குலையப் போகின்றன. எந்தத் தம்பி பல அநுபவங்களுடன் நாடு திரும்பி, சோழ

அரியணை ஏறிச் சீரும் சிறப்புடன் ஆளப் போகிறான் என அவள் கனவு காண்கிறாளோ அந்த அருமைச் செல்வன் கண் காணாத பூமியிலே.. இதை ஏன் நாம் இப்போது மனத்தினால் கூடச் சொல்ல வேண்டும்?

'இதோ! என் கண் எதிரே அந்தத் தோற்றம் தோன்று கிறது. சகோதரனைப் பற்றிய செய்தி அறியாது நீ துடிக்கும் துடிப்பு எனக்குப் புலப்படுகிறது. கடைசியாக பல ஆண்டுகள் கழித்து எவரோ சொல்கிறார்கள், சித்திரசேனன் என்ற வணிகர் மாண்டு போனதாக—அவரது கை மோதிரத்தைக் கண்டு குந்தவ்வையே, நீ துடிக்கும்போது ..

'என் தலைவர் வீரபாண்டியரை இழந்த அவரது மகிஷி எப்படித் துடித்திருப்பாள் என்பது உனக்குத் தெரியுமா? தெரியாவிட்டால் நீ இப்போது அநுபவி.

''நிராயுதபாணியாகத் தனி இடத்தே சிக்கிய வீரபாண்டி யரை உன் தமையன் ஆதித்த கரிகாலன் தன் வாள்கொண்டு தாக்கினானே, அப்போது ராணி ஆதித்த கரிகாலனைக் கெஞ்சியபோது, உயிர்ப்பிச்சை கேட்டு ஓலமிட்டபோது தன் மாங்கல்யம் வாழ வழி செய் என்று மன்றாடியபோது, விட்டு விட்டால் இந்தப் பாண்டி மண்டலத்திலேயே இல்லாமல் எங்காவது கண்காணாத பூமிக்கு ஓடி விடுகிறேன் என்று அந்த அழகு விழியாள் தாரை தாரையாகக் கண்ணில் நீர் பெருக, பரம்பரை பரம்பரையான பாண்டிய வீரத்தின் சிறப்பையும் புறமுதுகிடா வீரத்தன்மையையும் மீறி மண்டி யிட்டு மன்றாடியபோது உன் அண்ணன் முரடன் என்ன செய்தான் தெரியுமா? வீரபாண்டியனை போரினால் புண் பட்ட மேனியனை, குருதி கொப்பளித்துப் பெருக நகரமுடியா திருந்த வீர பாண்டியனை அவன் என்ன செய்தான்! அவரது தலையைச் சீவினான்! அந்தச் சம்பவத்தை இப்போது நினைக்கும்போது என் உடல் துடிக்கிறது. பாண்டிய ராணி பதறி உருகிப் பரிதவித்ததுபோல் நீ தவிக்க வேண்டாமா? அதைச் செய்யும் மகத்தான பணியை நான் ஏற்கிறேன் ....,

சோழர் குலத்துக் கொடியெனத் திகழும் குந்தவ்வையே நீ வாடித் துடிக்கவேண்டும். உன் கண்ணீரோடு கண்ணீராகச் சோழ சாம்ராஜ்யம் அழிவுபட்டு, மீன் கொடியின் கீழ்த் தஞ்சமடைய வேண்டும்!'

ரவிதாசன் தன் கண்ணெதிரே இந்தச் சம்பவங்கள் நடைபெறுவது போலக் கையை மடக்கிக் கொண்டான். முஷ்டியை உயர்த்திக் கொண்டான். பல்லை நறநறவெனக் கடித்தான். வேறு இடமாக இருந்திருந்தால் 'ஹாஹா' எனப் பேய்ச் சிரிப்பு சிரித்திருப்பான்.

அந்தச் சமயம் கலபதியும் கார்மேகனும் பேசிக் கொண்டே அங்கு வருவது தெரிந்தது. கலபதி மிக்க கோபத்துடனிருந்தார். கலிங்கக் கலம் அத்தீவிற்கு வந்து மூன்று நாட்கள் முடியப் போகின்றன. பழுது பார்க்கும் வேலை பாதியளவுக்குக்கூட முடியவில்லை. இதுவரை அமைதி பாக இருந்த வானத்தில் சாதகமான காற்று வீசத்தொடங்கி விட்டது. தாமதப்படுத்தினால் இன்னும் பலநாட்கள் முல்லைத் தீவிலேயே இருக்க வேண்டியது தான். திட்டமிட்டுச் சேமிக்கப்பட்டிருந்த உணவுப்பண்டங்கள் குறைந்துவிட்டால் —கலபதி கோபமாகக் கார்மேகனின் குடிலுக்கு வந்தார்.

கார்மேகனின் மகள் வீட்டின் வாசலில் கோலமிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் அதிகாலையிலேயே எழுந்து விட்டாள். குளித்துத் தலையை வாரி முடித்து செந்நிற மலர் ஒன்றைச் சூடி, அவள் குனிந்து கோலமிடும்போது அந்தக் கோலக்கரங்களின் நளினம் கலபதியின் சீற்றத்தைக் குறைத்தன. யாரோ வருவதறிந்து கடைக்கண்ணால் கண்டும் காணாததுபோல் சற்று ஒதுங்கி நின்று வழிவிட்ட போது அந்த விழிக் கோணங்கள் வானவில்லின் வண்ண ஜாலம் தரும் இன்பத்தைக் கலபதிக்குக் கொடுத்தன. சற்று நகர்ந்து மீண்டும் தன் வேலையைக் கவனிக்க, குனிந்து நிமிர்ந்தபோது அவள் மேனியில் பூத்துக் குலுங்கும் எழில் மலர்கள் அசைந்

தாடி அழகு சிந்தி, கலபதியை நிலைகுலையச் செய்தன சீற்றம் தணிந்தது. கலம் வந்தபின் இருநாட்களாக அவர் இன்பவல்லியைக் காணவில்லை. கார்மேகனுக்குத் தேவ மகள் பெண்ணாக வந்திருக்கிறாள் என்பதையும் அவர் அறியார். சிப்பி வயிற்றில் முத்து பிறப்பதுபோல் கன்னங்கரிய கார்மேகன் மகளாக இவள் எப்படிப் பிறந்தாள்? கலபதி எத்தனையோ நாட்டுப் பெண்களைக் கண்டிருக்கிறார் சீனப் பெண்ணைப் பார்த்திருக்கிறார்; யவன மங்கையரைக் கண்டிருக்கிறார். கேரள நாட்டிளம் பெண்களைப் பார்த்திருக்கிறார். திரைச்சீலை திறந்து நோக்கி எழில் சிரிப்பு உகுக்கும் சோணக நாட்டுப் பெண்களைப் பார்த்திருக்கிறார். இன்னும் இன்னும் அவரது கலம் சென்ற தீவுகளில் அழகி என்று கூறப் படுவோர் திருஉருவங்களைக் கண்டிருக்கிறார். ஆனால் கார் மேகன் பெற்ற கந்தர்வ மகள்போல் அவர் எங்கும் யாரையும் கண்டதில்லை. அவரது ஐம்பதாண்டு அநுபவத்தில் முல்லைத் தீவில் நான்குமுறை தங்குவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த மின்னல் கொடியாளை அவர் கண்டதில்லையே! இவளைத் தன் கலத்தில் ஏற்றித் தன் நாடு சென்றால் கலிங்கத்து மன்னர் களிப்படைவார். கார்மேகன் சம்மதிப்பாரா? கண்டிப்பான குணமுடைய அவர், இப்படி நாம் நினைப்பதை அறிந்தால் இரவோடு இரவாகக் கலத்தை மூழ்கடித்துவிடுவாரே!

கலபதி குடில் தேடி வந்தது கண்ட கார்மேகன் "வர வேணும் வரவேணும்" என்று முகமலர்ச்சியுடன் வரவேற்றார். கலபதியின் கோபம் காற்றில் பறந்தது.

"காலை வேளையிலே கலபதி தேடி வந்த காரணம் யாதோ?" என்று வினவினார் கார்மேகன்.

கலபதி சொல்லிழந்து நின்றிருந்தார். உட்காரக்கூட அவருக்கு முடியவில்லை.

"ஒன்றுமில்லை; கலம் பழுதுபார்த்து இன்று முடிந்து விடுமல்லவா?" என்று கூறிப் பொருளற்றுச் சிரித்தார்.

இன்பவல்லி குடிலுக்குள் சென்றுவிட்டாள். கலபதியைச் சூழ்ந்திருந்த மயக்கம் விலகியது. அந்த இடத்தை மெல்ல ஆத்திரம் அணுகியது.

"தங்கள் வேலைதான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது! இரவும் பகலுமாக முடித்திருப்போம். குரவைக் கூத்தில் கலந்துகொள்ளப் பணியாட்கள் போய்விட்டனர். முதல் நாள் கூத்தென்றால் மறுநாளும் அவர்கள் வருவதில்லை. இந்தத் தலைமுறை இளைஞர்களை ஒன்றும் கேட்க முடிவதில்லை. அவர்கள் மனம் போனபடிதான் வேலை செய்கிறார்கள்......" என்றார் கார்மேகன்.

கலபதியின் கோபம் மெள்ள மெள்ள அதிகமாகியது.

"உங்கள் வேலைக்காரர்களைப் பற்றி நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். எங்கள் கஷ்டத்தையும் நீங்கள் கவனிக்க வேண்டாமா? நாங்கள் போகவேண்டிய தொலைவை நீங்கள் மறந்துவிட்டீர்களா? சாவகமும் தாண்டிச் சென்று சீனத்தில் பல துறைகளை அடையவேண்டும். மீண்டும் அங்கிருந்து பண்டங்களை ஏற்றிக்கொண்டு மீண்டும் எங்களூர் அடையவேண்டும். ஒரு நாள் இரண்டு நாட்களில் ஆகிவிடுமா? ஊர் திரும்ப எவ்வளவு ஆண்டுகள் ஆகுமென்று தெரியவில்லை. என்னைப் பற்றி நான் கவலைப்படுவது கிடையாது. கலத்தின் வேலையாட்கள் வீடுகளில் அவர்கள் திரும்பும் நாளை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். கலத்துக் காவல் வீரர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய ஊதியமோ மிக அதிகமாகிவிடும். இப்படி ஒவ்வோர் இடத்திலும் தாமதமாகிவிட்டால்..." கலபதி இடைவெளி இன்றிப் பேசினார்.

கார்மேகன் மிக முன்கோபக்காரர். எந்தக் காரியமும் திட்டப்படி முடியவேண்டும் என்பதில் கண்டிப்பு மிக்கவர். குறிப்பிட்ட நேரத்தில் எந்தப் பணியாளராவது இட்ட வேலையை முடிக்கவில்லையென்றால் தீவே அதிரும்படி கூவுவார். தலைவலி கால்வலி என்று கூறினாலும் ஒப்பமாட்டார்.

அப்படிப்பட்டவர் குன்றக் குரவை காணப் பணியாட்கள் செல்வதைச் சம்மதித்தார் என்ருல், மறுநாளும் வேலைக்கு வராததை அவர் கண்டும் காணுதிருந்தார் என்ருல் அதற்கு ஏதோ ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டும்.

காரணம்... கலிங்கத்துக் கலத்தைத் தாமதப்படுத்து வதன் நோக்கமே அந்தக் கலத்தில் பயணம் செய்யும் சித்திர சேனனுக்காகத்தான். சித்திரசேனனுக்காகவா? வியப்பா யிருக்கிறதே. அந்த வணிகர் சீனத்துக்கோ, புட்பகத்துக்கோ செல்கிருர். கார்மேகன் அவரை முன்பின் அறியார்! அவருக்காகக் கலிங்கத்துக் கலத்தை தாமதப்படுத்துவா னேன்?

கார்மேகனுக்குச் சித்திரசேனனை முன்பின் தெரியாது. ஆனுல் அவர் மகள் இன்பவல்லிக்கு அவனைத் தெரியும். அவர்கள் இருவரும் கந்தர்வ லோகத்தில் கைகோத்து பேசிக் களித்திருக்கிருர்கள்.

சந்திரமண்டலத்திலே அவர்கள் இசையிலும், நடனத் திலுமாகக் காலங் கழித்திருக்கிருர்கள்.

குபேரபுரியிலே இருவரும் சொல்லின்பத்திலே பிணைந்து போதை கொண்டிருக்கிருர்கள்.

இப்போது முல்லைத் தீவின் மோகன நிலவில் நேரப் போவதே தெரியாது இதயமும் இதயமும் கலக்கப் பேசியிருக் கிருர்கள்.

கண்ணெடு கண் காவிய பாஷையிலே கதை கூறக் கேட்டு மகிழ்ந்திருக்கிருர்கள்.

இன்பவல்லிக்கு ஏற்பட்ட திடீர் மாற்றத்தைக் கார் மேகன் அறிந்தார். இரண்டு நாட்களாக மிகக் குதூகலத் துடன் அவள் இருப்பதை அவர் அறிந்துதானிருந்தார். அவள் களிப்படைந்திருப்பதன் காரணத்தை அவர் அறிந்துகொண் டார். அந்தத் தீவின் மற்ற இளைஞர்களுடன் அவள்

பேசுவதைக்கூட விரும்பாத அவர், வேற்று நாட்டவருடன் பேசுவதில், அவனுடன் தனித்துஅளவளாவுவதில்ஆட்சேபணை தெரிவிக்கவில்லை என்ருல் அதில் அவருடைய முழுச்சம்மதமும் இருக்கிறது என்றுதானே அர்த்தம்!

சித்திரசேனன் அன்று குடிலுக்கு வந்து பேசிக்கொண்டிருந்தபோதே அவனைப் புரிந்து கொண்டு விட்டார் கார்மேகன். அவன் உண்மையில் வணிகனல்லன் என்பதை அறிந்து கொண்டார். தமிழை மிகத்தெளிவாக அவன் பேசியது கண்டு அவன் சோழ நாட்டவன் என்று மனத்தில் யூகம் செய்து கொண்டார். அவனுடைய தோற்றத்தையும் அங்க அடையாளங்களையும் அவன் கரத்திலுள்ள அற்புத ரேகையையும் அவர் கூர்ந்து கவனித்தார். உண்மையில் சித்திரசேனன் வணிகனல்லன்; சோழ நாட்டைச் சேர்ந்த உயர்குடியில் பிறந்த இளைஞன். ஏதோ நிமித்தமாக இப்படி மாற்றுருவில் கடல் கடந்து செல்கிருன் என்பதாக முடிவு செய்து கொண்டார். தன் மகள் அவனுடன் பேசுவதில், அவனுடன் கடற்கரையருகே புன்னைச் சோலைப்பாறைக்குச் செல்வதில், அவன் எதிரே நடனமாடுவதில் அவர் எவ்விதத் தடையும் செய்யவில்லை, அந்தத் தீவின் தலைவனின் மகன் இன்பவல்லியின் மீது காதல்கொண்டு அவளுடன் பேசப் பலமுறை முயன்ருன். அவள் வழக்கமாகச் சென்று கடற்கரையையே உற்று நோக்கியவாறிருக்கும் பாறையருகே அவளைத் தொடர்ந்து சென்று அவளுடன் பேச முற்பட்டான்; இதை அறிந்த கார்மேகன் கோபங்கொண்டார். தன் கைத் தடியைச் சுழற்றியவாறு அவனிடம் சென்று, இனித் தன் மகளைத் தொடர்ந்து செல்ல முயலுவாளுகில் அவன் காலை முறித்து விடுவதாக எச்சரித்தார். சிறிது காலம் அத் தீவின் தலைவனுக்கும் அவருக்கும் பேச்சு வார்த்தை இல்லாமல் இருந்தது. நாளடைவில் கார்மேகனுடைய உண்மைக் குணமறிந்த அவர் தன் கோபத்தை மாற்றிக் கொண்டார். அப்படிப்பட்டவர் தன் மகளின் போக்கை ஆதரிக்கிருர் என்ருல்...

"அப்பா, அவர் சாதாரண வணிகரல்லப்பா!" என்று குதூகலமாக இன்பவல்லி கூறியது கேட்டுக் கார்மேகன் களிப்படைந்தார்.

"மகளே, உனக்கு அவரைப் பிடித்திருக்கிறதா? உன் நல்வாழ்வு என் நல்வாழ்வு; ஆனல் பார்த்துப் பிழை" என்று கார்மேகன் இன்பவல்லியின் தலையைக் கோதியவாறு கூறியபோது இன்பவல்லி வெட்கத்தால் தலை குனிந்தாள். அந்த வெட்கம் முதல்நாள் இரவு பாறையிலே அருண்மொழி யிடம் அவள் கொண்ட வெட்கத்தினின்று வேறுபட்டிருந்தது. அவள் இதயம் பொங்கிப் பூரித்தது. அவள் அங்கிருந்து குதித்தோடினுள்.

அருண்மொழி வர்மன் கண் விழித்தபொழுது அவனல் எழுந்திருக்க இயலவில்லை. உடலில் சோர்வும் வலியும் சேர்ந் திருந்தன. மெல்ல எழுந்து உட்கார்ந்தான். கார்மேகனும் கலபதியும் அங்கு வந்தனர்.

"என்ன சித்திரசேனரே, ஒரு மாதிரியாகக் காணப் படுகிறீர்?" என்று வினவினர் கலபதி.

"இரவு முழுவதும் திறந்த வெளி மணலிலா படுத்துறங் கினீர்? உடல் எல்லாம் மரணவலி வலிக்குமே?" என்று கார்மேகன் கூறினர்.

அருண்மொழி மெல்ல எழுந்திருக்க முயன்ருன்.

"சுவர்ணரேகா அருவியில் நீராடுங்கள்; உடல் களைப்பு போய்விடும்" என்று கலபதி கூறினர்.

"எங்கள் தீவைப் பற்றி நீங்கள் நிறையத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறீர்களே?" என்று கேட்டார் கார்மேகன்.

"கலபதி யாவற்றையும் அறிந்திருக்க வேண்டும். சில இடங்களில் பயங்கர நோய் தரும் தண்ணீர் இருக்கும்; சில இடங்களில் உணவுப் பொருளுடன் விஷச் சத்தும் சேர்ந்திருக்

கும். அவற்றையறிந்து கலத்திலுள்ளவர்களை எச்சரிப்பது என் கடமை!" என்றார் கலபதி.

"அப்படியென்றால் அருவியில் குளிப்பது நல்லது என்கிறீர்களா?" என்று அருண்மொழி கேட்டான்.

"சந்தேகமென்ன! நானும் வருகிறேன்" என்று கலபதியும் கிளம்பினார்.

"கவனித்துத் துறையில் இறங்குங்கள்; குளித்துவிட்டு உடனே வந்து விடுங்கள். ஒற்றையடிப் பாதையின் வழியே வேறு எங்காவது போய்விடப் போகிறீர்கள்" என்று எச்சரித்தார் கார்மேகன்.

"போவதா? குளித்துவிட்டு வந்தவுடன், அங்கேயிருந்து கலத்தின் வேலையை விரைவில் முடிக்க நான் நேரிடையே கவனிக்கப் போகிறேன்!"

"கலபதி, உங்களுக்குச் சந்தேகமா? நாளைய தினம் கலம் தயாராகிவிடும். உங்கள் வேலையை முடித்துவிட்டால்தானே வேறு மரக்கலம் வருவதற்குத் துறையைச் சரி செய்ய முடியும்? சந்தேகமே வேண்டாம்! நாளை உங்கள் கலம் கம்பீரமாகப் பாய்விரித்தோடும்" என்று கார்மேகன் அருண்மொழியை நோக்கியவாறு கூறினார்.

அருண்மொழியும் கலபதியும் சுவர்ணரேகா அருவியை நோக்கிக் கிளம்பினர். வழியைச் சிறந்து அறிந்தவர் போன்று கலபதி முன் செல்ல அருண்மொழி பின் சென்றான். அடர்ந்த புதர்களுக்கு நடுவே சென்ற ஒற்றையடிப்பாதையின் வழியே அவர்கள் சென்றனர். பலவித மூலிகைகளின் மணமும் கலந்து வீசின. புதர்களினின்று குழி முயல்கள் விழுந்தடித்து ஓடின.

கலபதி தன் கடலனுபவத்தைக் கூறிக்கொண்டே வழி நடந்தார். முன்பெல்லாம் கடல் பயணம் எப்படிப் பயமற்று

இருந்ததென்பதையும் இப்போது எவ்விதம் பயத்தை மடியில் கட்டிக்கொண்டு செல்ல நேரிடுகிறதென்பதையும் பற்றி அவர் கூறினார். சோழ நாட்டவர்கள் தங்கள் கலங்களைச் சரிவரப் பாதுகாக்க அறியாமல் போவதால், கடற் கொள்ளைக்காரர்கள் எளிதில் அவர்களைத் தாக்கினார்கள் என்றும், அதே சமயம் மற்ற நாட்டுக்கலங்கள் வரும்போதும் அவர்கள் தாக்க முயல்கின்றனர் என்றும் கூறினார். தொடர்ந்து "இந்தத் தமிழ் நாட்டவர்கள் பேசுவதில்தான் கெட்டிக்காரர்கள். செயலில் ஏதும் இல்லை. மற்ற நாட்ட வர்களைப் போல் கலம் ஓட்ட ஆசை; ஆனால் அதற்குப் பரம்பரைப் பழக்கம் இருக்க வேண்டும். கலிங்க நாட்டவர்கள் மகாபுத்தரின் காலந்தொட்டுக் கடலில் கலமோட்டிப் புகழ் பெற்றவர்கள்!" என்றார்.

அருண்மொழி வர்மன் தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு, "ஐயா, கலபதியே, கடற்கொள்ளைக்காரர்கள் கலங்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுப்பது பற்றி இப்போது தான் நான் அறிகிறேன். ஆனால் தமிழ் நாட்டவர்களின் கலமோட்டும் திறமையைப் பற்றிக் குறைவாக மட்டும் மதிப்பிடாதீர்கள். அந்த நாட்டில் நான் சுற்றியலைந்தவரை அந்த இனத்தவர் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வாணி பத்திலும் கடலில் கலஞ் செலுத்துவதிலும் சிறந்திருக் கின்றனர். அவர்களது பெருமையை ஒரு பாடல் தெரிவிக் கிறது. கூறுகிறேன், கேளுங்கள்.

"உலகு கிளர்த்தன்ன வுருகெழு வங்கம்
புலவுத்திரைப் பெருங்கட னீரிடைப் போழ
விரவு மெல்லையு மசைவின் றாகி
விரைசெல லியற்கை வங்கசூ ழாட்டக்
கோடுயர் திணிமண லகன்றுறை நீகான்..."

"ஐயா, போதும் போதும். நீங்கள் இப்போது பேசு வது எந்தப் பாஷை?" என்று கலபதி வினவினார்.

"தமிழ்மொழி. அந்தத் தெய்வ மொழியில் ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த பாடலாம் இது. அந்தக் காலத் தமிழர்கள் பெருங்கலங்கள் அமைத்து, அதில் திரளான மக்களையும் பொருட்களையும் சுமந்து செல்வர். உங்களைப் போன்ற கப்பற் தலைவனுக்கு 'நீகான்' என்ற பெயர்."

"ஓஹோ!"

"தமிழரது கலம் சீன நாட்டிற்கு வருகிறதென்றால் அந் நாட்டவர்க்குக் களிப்பு. சீன நாட்டவர் கப்பல் கட்டத் தெரிந்திரார் அப்போது. அந்தக் காலத்தே கலமோட்டித் தலை நிமிர்ந்து நின்றவன் தமிழன்."

"அப்படியா?"

"மரக்கலச் சாத்திரத்தில் மிகச் சிறந்ததோர், கலங்களின் பெயர் விதம் தெரியுமா? வங்கம், தோணி, யானம், தங்கு, மதலை, திமில்பாறு, அம்பி, பஃறி, சதாவேபாரதி, நவ்வே, போதந் தோள்ளை, நாவா யென்றிவை மேதகு நீர்மேல் ஓடு மரக்கலம்."

"சித்திரசேனரே, நீர் சகலகலா வல்லவர் போலும்! எல்லாம் அறிந்திருக்கிறீர் ஆனால் கடற்கொள்ளைக் காரர்கள் தமிழ் நாட்டுக் கடற்கரையோரமாகத் தான் அலைகிறார்கள். அவர்களை அழிக்க நீர் வழியறியவில்லை."

"கொள்ளையர்களைப் பற்றிச் சரியான தகவல் கிடைத்தால் நான் அதைச் சோழநாட்டரசரிடம் சென்று கூறுவேன். படை திரட்டி வந்து அவர்களை நசுக்க வழி செய்வேன்."

"வழியில் நீர் அவர்களைப் பற்றி அறியாமலா போகப் போகிறீர்?"

அவர்கள் பேசிக் கொண்டே அருவி வீழ் இடமருகே வந்து விட்டனர்.

சிறு குன்றின் பிளவுபட்ட இடத்தினின்று 'இழு' மென்ற ஒலியுடன் அந்த அருவி வீழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

அருவிநீர் வீழ்வதால் 'ஹோ' என்ற ஒலி எழுந்தவண்ண மிருந்தது. அது வீழ்ந்த இடத்தினின்று நீர்த்திவலைகள் புகைபோல் எழுந்து காற்றிலே கலந்து எங்கும் பரவின. நீரிலே செந்நிறப் பூக்கள் மிதந்து வந்தன. பச்சை நிறக் கொடிகள் பறந்து பரவி வந்தன.

கலபதி அந்த அருவியின் அழகைக் காணவில்லை; நீர்த் துளிகள் தெறித்து சிதறும்போது சூரியனின் கதிர்கள் எழ, அற்புத வண்ண ஜாலங்கள் ஏற்படும் அழகைக் கவனிக்க வில்லை; அருவி நீர் வழிந்து சுழன்று ஓடும் சிறப்பைக் கவனிக்க வில்லை.

"சித்திரசேனரே, நன்றாக அமிழ்ந்து குளியுங்கள். நான் ஒரு மூலிகையைத் தேடி வருகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு அவர் அருகே இருந்த புதரை விலக்கிக்கொண்டு எங்கோ சென்றார்.

சித்திரசேனன் அருவியில் நீராட ஆயத்தமானான். அப் போது எங்கிருந்தோ இனிய குரல் மெல்லக் கேட்டது.

'குமரன் வரக் கூவுவாய் குயிலே
குளிர் நறுஞ்சோலை மலைத் திருநாடன்'

என்ற பாடலின் மெல்லிய முணுமுணுப்பு எங்கிருந்தோ எழுந்தது.

சித்திரசேனன் காது கொடுத்துக் கேட்டான். உயர்ந்து நின்ற பாறை மறைவினின்று யாரோ வரும் அரவம் கேட் டது.

ஒலிவந்த பக்கம் நோக்கினான் சித்திரசேனன். அருகே இருந்த பாறை மறைவில் அமர்ந்தான்.

இன்பவல்லி அருவிக்கரையை நோக்கி வந்தாள். அருகே இருந்த பாறையின் மீது ஏறி இருகரங்களையும் மேலே உயர்த்தினாள்; குனிந்து எழுந்தாள்; அதோ! விர்ரென்று

பந்தினை போல் எழும்பி மடுவில் குதித்து விட்டாளா! அவள் குதித்ததால் சிதறிய நீர்த் திவலைகள் அருண்மொழியின் மீது பட்டன. உடல் சிலிர்த்தது. எழுந்து நின்ற அவனை மடுவில் குதித்த இன்பவல்லி நீச்சல் அடித்தவாறு கண்டு விட்டாள்.

"உம் உம்" என்று சைகை செய்தாள். அருண்மொழியும் மடுவில் குதிக்க ஆயத்தமானுன். ஆனுல் மடுவில் குதித்த இன்பவல்லியைக் காணும். அருண்மொழி குதித்து இங்குமங்கும் தேடினுன். சிறிது நேரம் அருவிநீரின் இன்பத்தில் திளைத்து இருந்துவிட்டுத் திரும்பினுன். மற்றொரு கரையில் இன்பவல்லி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"எப்படிக் கரை ஏறினுய்?" — அருண்மொழி வியப்புடன் வினவினுன்.

"பாறைக்கடியில் சுரங்கவழி இருக்கிறது."

"அதற்குள் நுழைந்து வர மூச்சுப் பிடித்தாயா?"

"அங்கேயே கூட என்னுல் இருக்க முடியும்."

"கடல் கன்னி நீ!"

"கடல் கள்ளியா?"

இருவரும் கலகலவென நகைத்தனர். அவர்கள் நகைத்த ஒலி அருவி ஓசையுடன் சேர்ந்திழைந்தது. புள்ளினங்கள் கலகலப்பு இணைந்து ஒலித்தது.

"இங்கு எதற்காக வந்தாய் இன்பவல்லி?"

"நீங்கள் எதற்காக வந்திர்கள்?"

"நீராட; நீ?"

"நானுட!"

மீண்டும் சிரிப்பு

"எப்படி வந்தாய்? நான் இங்கு வருவேனென்று தெரியுமா?"

"நீங்கள் எப்படி வந்தீர்கள்? நான் இங்கு வந்திருப்பேன் என்று தெரியுமா?"

"நான் கலபதியுடன் வந்தேன் நீ வருவாய் எனத் தெரியாது."

"கலபதியுடன் மட்டும்தான் வந்தீர்களா?"

"ஆம்."

"உங்கள் பின்னுல் மற்ருெருவர் வந்தாரே!"

"இருக்காது"

"நான் பார்த்தேன். இரு தினங்களாக உங்களை நிழல் போல் தொடர்கிருரே, அவர்."

"கலத்தில் வந்த வணிகராயிருக்கலாம்."

"அவர் வணிகரல்லர்."

"உனக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"நான் எதையும் எளிதில் எடை போட்டுவிடுபவள்."

"என்னையுமா?"

"ஆகா! நீங்களும் வணிகரல்லர், ஆனுல் கள்ளர்."

"கள்ளனு?"

"ஆமாம்! அதுவும் பேதைப் பெண்கள் கிடைத்தால் கள்ளத் தொழிலைத் தொடங்குவீர்கள்"

"அப்படிச் சொல்லாதே, இன்பவல்லி. பெண்ணின் கூர்விழியை எதிர்த்து நோக்கச் சக்தியற்ற நானு பேதைகளிடம் திருடுவேன்?"

"உங்களைவிட எளியவள் ஒருத்தியிருந்தால்...?"

"அப்படி எவரும் இதுவரை..."

"பொய் கூறுகிறீர், முல்லைத் தீவில்...மோகனப் புன்னகை உகுத்துப் பெண் நல்லாள் ஒருத்தியின் இதயம் கவர்ந்து விட்டீர். அதை எங்கே வைத்திருக்கிறீர்? அவள் அநாதைப் பெண்; அவளிடம் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுங்கள். முத்தும் மரகதமும் நிறைந்த பைதனில் வைத்துள்ளீரா? அல்லது திறக்க இயலா நெஞ்சப் பேழையுள் புதைத்து விட்டீரா?"

"இன்பவல்லி..."

"சுவாமி?"

"என்ன கூறுகிறாய்? கிள்ளையின் மொழியென்று கிளுகிளுப்புடன் பேசுகிறாயா? வான்மதியின் தண் நிலவை உருக்கிச் சொற்களைத் தோய்த்தெடுத்துப் பேசுகிறாயா? வண்ணமலர் தேனெடுத்து வளர் தினையின் மாவுடன் கலந்து இன்சுவை நிரப்பிப் பேசுகிறாயா? யாழின் இசை கூட்டிப் பேசுகிறாயா? குழலின் இனிய நாதங் கலந்து பேசுகிறாயா? என்ன பேசுகிறாய் பெண்ணே! உன் பேச்சை என் இதயத்தில் எழுதுவேன். அந்த எழுத்து அழியாதிருக்க, உன் முகத் தாமரை மலரை அதன் மீது மூடுவேன். எங்களூர் சென்று அந்தச் சொல்லின்பத்தின் அற்புதத்தை மீண்டும் மீண்டும் கூறிக் கூறிப் பார்த்துக் களித்துக் கூத்தாடுவேன்..."

இன்பவல்லி பேசவில்லை; அவள் விழிக் கோடியில் இரண்டு நல் முத்துக்கள் ஒளிவிட்டு நின்றன.

"இன்பவல்லி, கண் கலங்குவது ஏன்?"

கண்களைத் துடைத்து இன்பவல்லி சட்டெனத் திரும்பினாள்; அவள் தோள்களைத் தன்புறம் திருப்பி, "இன்பவல்லி! முகத் தாமரை அதற்குள் கூம்பி விடுகிறதே. உள்ளத்தில் அதற்குள் வேதனையா?" என்று அவள் கூந்தலினின்று மென் மலரொன்றை எடுத்து முகர்ந்தான்.

"இது போன்ற இடத்திற்குத் தனியே வரக்கூடாது' என்று மெல்லிய குரலில் பேசினாள் இன்பவல்லி.

"கடல் கடந்து பல நாடுகளைச் சுற்றித் தனியே விலை மதிப்பற்ற பொருளுடன் வந்திருக்கும் எனக்கு இங்குத் துணை ஏன்?"

"இல்லை; இல்லை. நீங்கள் இன்னும் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும். எனக்கென்னவோ உங்கள் பணியாள் மீது மிகவும் சந்தேகம்."

"என் பணியாளா?"

"அவன் தான்; தலையில் முண்டாசு கட்டி, சிவந்த கண் களுடன் அடர்ந்த மீசையுடன் காவி ஏறிய பற்களுடன் நெற்றியில் குங்குமமிட்டு..."

அருண்மொழி புரிந்து கொண்டான். ரவிதாசனை அவன் சோழ நாட்டில் ஒரிடு முறைகள் கண்டிருக்கிறான். அவன் பாண்டிய நாட்டு ஒற்றன் என்ற வரையில் அறிந்திருந்தான்; நாகைப்பட்டினத்தினின்று அவன் தொடர்ந்து வருகிறான்; 'ஏன் வருகிறான், எங்கு வருகிறான்? தன்னை இன்னார் எனத் தெரிந்து கொண்டிருப்பானா? தெரிந்திருக்க முடியாது. அறிந்திருந்தால் இதுகாறும் கலத்திலுள்ளவரிடம் சோழ நாட்டு இளவரசரென்று செய்தியைப் பரப்பியிருக்க மாட்டானா...?' அருண்மொழி இவ்வாறு எண்ணுவதற்குள் திடீரென அருவியின் மேற்குத் திசையிலிருந்து பெருங்கூச்ச லெழுந்தது.

சடசட படபடவெனப் பறவைகள் சிறகுகளை அடித்துக் கொள்ளும் ஓசை கேட்டது.

"அதோ" என்று இன்பல்லி குறிப்பிட்ட திக்கை அருண்மொழி நோக்கினான்.

வானத்தே நூற்றுக் கணக்கான பறவைகள் திடீரெனக் கூச்சலிட்டுப் பறந்து சென்றன.

"பறவைகள் குதூகலமாகப் பறக்கின்றன!" என்றான் அருண்மொழி.

"குதூகலமல்ல; குழப்பம்!" என்றாள் இன்பவல்லி. அருண்மொழியும், இன்பவல்லியும் அருகே இருந்த கொடி வழி வழியே அருவி வீழும் குன்றின் உச்சிக்கு வந்தனர். அங்கிருந்து தீவின் எல்லாப் பகுதிகளும் தெரிந்தன. கலம் கட்டும் துறை தெரிந்தது.

சுற்றிலும் நீல வண்ணக் கடல் சூழ்ந்திருக்க நடுவே பசுமையுடன் திகழும் அந்தத் தீவின் அழகில் மெய்ம்மறந்த அருண்மொழியின் கரம்பிடித்து அழைத்துத் தீவின் மறு பக்கம் காட்டினாள் இன்பவல்லி. பறவைகள் நூற்றுக்கணக்காக வானத்தில் பறந்து சென்ற இடத்திற்கு நான்கு பேர் முதுகில் பெரும் பெரும் பெட்டிகளைச் சுமந்து வந்துகொண்டிருந்தனர்.

"பறவை அமைதியாகத் தங்கும் அந்த இடத்திற்குத் தீவிலுள்ளோர் எப்போதும் செல்வது கிடையாது. அடர்ந்த மரங்கள் அந்த இடத்தில் நிறைந்திருக்கின்றன. முட்புதர்கள் மண்டிக்கிடக்கின்றன, கொடிய உயிரினங்கள் வாழ்கின்றன. இப்போது யாரோ அங்கு வரவும், பறவைகள் அமைதி கலைந்து பறந்திருக்கின்றன."

அருண்மொழி உற்று நோக்கினான். பலம் பொருந்திய உடற்கட்டுப் பெற்றிருந்தனர் அவர்கள். தாங்கள் கொண்டு வந்த பெட்டிகளை அங்கிருந்த பள்ளத்தில் போட்டனர். ஒருவருக்கொருவர் ஏதோ பேசிக் கொண்டனர். குன்றின் உச்சியிலிருந்து கண்டதால் அவர்கள் பேச்சு காதில் விழவில்லை.

அருண்மொழி திரும்பி இன்பவல்லியை நோக்கினான். இன்பவல்லி நடுங்குங் குரலுடன் கூறினாள்: "இந்தத் தீவிற்கும் கடற் கொள்ளைக்காரர்கள் வர ஆரம்பித்து விட்டனர்!"

இன்பவல்லியின் கரங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அருண்மொழி, "இன்பவல்லி, இந்தத் தீவிற்கும் என்றால் என்ன பொருள்?" என்று கேட்டான்,

"கடற்கொள்ளைக்காரர்கள் கலங்களைக் கொள்ளையடித்து அதிலிருக்கும் பொருட்களைக் களவாடிச் சென்று எங்கோ ஒரு தீவில் சேமித்து வைப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் அவர்கள் முல்லைத் தீவின் பக்கம் வந்ததில்லை. இப் போது வருகிறார்கள் என்றால் இனி அவர்களுடைய போக்கு வரத்து இப்பகுதியில் அதிகரிக்கும் என்றுதான் அர்த்தம்."

"உனக்கு எப்படித் தெரியும், அவர்கள் கொள்ளைக்காரர் கள் என்று?"

"என் தாய் எனக்குக் கூறியிருக்கிறார்."

"உன் தாய் உனக்குச் சகல விஷயங்களையும் கூறியிருக் கிறார். எனக்கு அந்தப் பெரிய கதையை எப்போது கூறப் போகிறாய்?"

"சொல்லாமல் இருப்பேனா? உங்களைப் போன்று உள் ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசமாட்டேன். என்னைப் பற்றி உள்ளது உள்ளபடி கூறுவேன். அதைக் கேட்ட பிறகு நீங்கள் கொள்ளவோ தள்ளவோ செய்யலாம்." இன்பவல்லி யின் குரல் தழுதழுத்தது. இருவரும் சற்று நேரம் மௌனமா யிருந்தனர்.

"சரி, சரி...நான் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி நேரம் ஆகி றது. தந்தை தேடுவார். அருவிக் கரைக்கே வந்தாலும் வந்து விடுவார். நான் குறுக்கு வழியாகச் செல்லுகிறேன்" என்று கூறி இன்பவல்லி வேகமாகக் குன்றினின்று இறங் கினாள். அருண்மொழியும் பின்தொடர்ந்தான். அருவி விழும் அற்புதத்தை மீண்டும் ஒரு முறை அருண்மொழி ரசித்த வண்ணமிருந்தான்.

திடீரெனக் 'கிரீச்' என்ற ஒலி கேட்டது. அது இன்ப வல்லியின் மெல்லிய குரலாக இருந்தது. அவள் பதைபதைத் துக் கூவிய ஓலமாக இருந்தது. அருண்மொழி அந்தப் பக்கம் ஓடினான்; இன்பவல்லி திகைத்து நின்று கொண்டிருந்தாள்.

கீழே கலபதி பேச்சு மூச்சின்றி வீழ்ந்து கிடந்தார்.

அருண்மொழி பரபரப்புடன் கலபதியின் அருகே அமர்ந்து மூச்சு வருகிறதா என்று ஒரு முறை நோக்கினான். கலபதியின் உயிருக்கு ஒன்றும் ஆபத்தில்லை; ஆனால் அவர் தலையை மெல்லத் தூக்கி மடி மீதுவைத்துக் கொள்ள முயன்ற போது பின்பக்கம் தலையில் பெரும் அடி வீழ்ந்திருந்ததால் அது புடைத்திருக்க கண்டான். கலபதி மூர்ச்சையடைந்து வீழ்ந்திருக்கும் காரணம் புரிந்தது. அவர் தலை அங்கிருந்த பாறையில் மோதுண்டிருக்கிறது.

இன்பவல்லி நொடியில் நடந்தவற்றைப் புரிந்து கொண்டாள். ஈரப் புடவையின் தலைப்பால் அவர் முகத்தில் பிழிந்தாள். கலபதியின் மயக்கம் சிறிது தெளிந்தது. அவரால் எழ முடியவில்லை.

“சற்று இருங்கள்; நான் போய்த் துறையினின்று ஆட்களை அழைத்து வருகிறேன்” என்று இன்பவல்லி விரைந்தாள். சிறிது நேரத்தில் கலம் பழுது பார்ப்போரும், கலத்திலுள்ள வீரர்களுமாகப் பலர்விரைந்து வந்தனர். கலபதியைச் சுமந்து சென்று கூடாரத்தில் மஞ்சத்தில் கிடத்தினர்.

அருண்மொழியின் சிந்தனை எங்கெங்கோ சுழன்றது. கலபதி தாக்குண்டது, பெரும் பெட்டிகளை எவரோ தீவில் மறைத்து வைத்தது, இன்பவல்லி கூறும் கடற்கொள்ளைக்காரர்கள் கதையாகவும் அவன் உள்ளத்தில் பெரும் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தின. அன்று இரவு சந்திப்பதாகக் கூறி இன்பவல்லி பிரிந்தாள்.

ஃ ஃ ஃ

முழுமதி உதயமாக அன்று சற்றுத் தாமதமாகியது; ஆனால் இன்பவல்லியும், சித்திரசேனனும் சந்திப்பில் எந்த விதத் தாமதமுமில்லை. கடற்கரைப் பாறை மீது இன்பவல்லி அமர்ந்திருந்தாள். அவள் கரங்களில் சங்குமுக யாழ் இனிய

ஒலி எழுப்பிய வண்ணமிருந்தது. யாழின் எழிலிசைக்கு ஒப்ப அவள் செவ்விதழ் திறந்து பாடினாள்.

"மின்னாருருவ மேல்விளங்க
வெண்கொடிமா ளிகைசூழப்
பொன்னார் குன்ற மொன்றுவந்து
நின்றது போலுமென்னாத
தென்னாவென்று வண்டுபாடுந்
தென்றில்லை யம்பலத்துள்
என்னாரமுதை யெங்கள் கோவை
கோவை யொன்றுகொ லெய்துவதே"

"இலையார் கதிர்வே லிலங்கைவேந்த
னிருபது தோளுமிற
மலைதானெடுத்த மற்றவற்கு
வாளொடு நாள் கொடுத்தார்
சிலையாற்புரமூன் றெய்தவில்லி
செம்பொனி னம்பலத்துக்
கலையார்மலி பொற் கையினானைக்
காண்பது மென்றுகோலோ..."

அருண்மொழியின் கண்களில் நீர் துளிர்த்தது. இந்தப் பாடல்களை அவன் பலமுறை கேட்டிருக்கிறான். இது போன்று பத்துப் பாடல்கள்; தில்லை சிற்றம்பலத்துக் கூத்தரசன் மீது பாடிய பதிகங்கள். பெரிய பாட்டியார் செம்பியன் மாதேவியார் நெஞ்சம் நெகிழ, கேட்போர் இதயம் நெகிழ, கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகப் பாடுவதைக் கேட்டிருக்கிறான்; கையிலே சிறுதாளம். 'கிணிங் கிணிங்' என்று அது ஒலிக்கும். பாட்டியாரின் கணீரென்ற குரல் அந்தத் தாளத்தோடு இழைந்து ஒலிக்கும். அருண்மொழியும் குந்தவ்வையும் பய பக்தியுடன் எதிரே அமர்ந்து கரதாளம் தப்பாமல் போட்டு மெய்ம்மறந்து நிற்பர். பதிகங்களைப் பாடி முடித்தபின் செம்பியன் மாதேவியர் தான் வணங்கும் நடராசப்பெருமானின் திரு உருவுக்கு மலர்சூட்டி, தேங்காய் உடைத்துப் பழம் பால் நைவேத்தியம் செய்து தீபம் காட்டும் போது அங்கே

தில்லையாண்டவனே வந்து ஆடுதல் போன்ற பிரமை ஏற் படும். அதே பாடலைக் கடல் சூழ்ந்த இந்தத் தீவில், சோழ நாட்டினின்று பல காதத் தொலைவிலுள்ள இடத்தில் மங்கை நல்லாள் ஒருத்தி, சுருதியும் தாளமும் தவறுமல் ஆனல் புது முறையில் பாடுகிருள் என்றுல் அருண்மொழிக்கு அதில் பெரும் வியப்பு ஏற்படாதிருக்குமா?

கூத்தும் அதற்கு ஏற்ற பாடலும் கற்றிருந்த இன்பவல்லி, தன் பாட்டனுர் கண்டராதித்த சோழரின் தெய்வப் பாடல் களை அறிந்திருந்தது அவன் வியப்பை அதிகரிக்கச் செய்தது. முதலாம் பராந்தகனது இரண்டாவது திருக்குமாரன் கண்டராதித்தன், சிறு வயதிலேயே தந்தையுடன் திருச்சிற் றம்பலத்துக் கோயில் விமானத்துக்குப் பொன்னுலான கூரை வேய்ந்து கொண்டிருந்தார். நடராசரின் திரு உருவம், அதன் தத்துவம், சமயக் குரவர் மூவரும் ஆடலரசனின்மீது பாடியுள்ள பாடல்களின் சிறப்பு இவை இளம் வயதிலேயே அவர் மனத்தைக் கவர்ந்தன. தந்தையுடன் அவ்வப்போது தில்லைக்கு வரும் வாய்ப்பு கிடைத்துவந்ததால் கண்டராதித்த னுக்குச் சிவபக்தி மேலிட்டது. தமிழ்ப்பற்று மிகுந்த அவரது உள்ளத்திலே சிவனது திருத்தாண்டவக் கோலங்கள் பதிந் தன. அருளாளனது தோற்றம் உள்ளத்திலே உணர்ச்சியை ஊட்டிய வண்ணமிருந்தது. இதயத்துள்ளே அவை ரீங்கார மிட்டன. உதடுகள் சதா ஏதோ முணுமுணுத்தன. தன் மகனது சிவபக்தி பராந்தகனுக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்தது. ஆனல் அவர் உள்ளம் அதைக்கண்டு பெருமைப்படும் நிலையில் இல்லை. ராஜ்ய விவகாரங்கள் அவருக்குப் பெருங்கவலையை அளித்து வந்தன. விரிவுபடுத்திய சோழ மகா சாம்ராஜ்யத் திற்கு நான்கு பக்கங்களிலுமிருந்து எதிர்ப்புக்கள் தோன்றிய வண்ணமிருந்தன. முதிர்ந்த அந்தப் பருவத்தில் அவருக்கு உறுதுணையாய் வடஎல்லையைக் காத்துவந்த மூத்த குமாரன் இராசாதித்தன் தக்கோலப் போரில் இரட்டர்களால் கொல்லப்பட்டான்; அவருடைய மகள் வீரமாதேவியை மணந்திருந்த கோவிந்தன் நாடிழந்து தஞ்சையில் தஞ்சம்

புகுந்தான்; தொண்டை மண்டலமும், நடு நாடும் இராட்டிர கூடர்களால் கவரப்பட்டன; சோழப்படை வீரர்கள் தக்க தலைவரின்றி அஞ்சி ஓடி வந்தனர்; இவற்றால் கவலையுற்று மனமுடைந்த பராந்தகன் துயரமும், துக்கமும் தாங்காமல் படுத்தப் படுக்கையானான். தனக்கடுத்து, கண்டராதித்தனைப் பட்டமேறுமாறு திட்டப்படுத்தினான்.

கண்டராதித்தன் கனவில்கூட எதிர்பார்க்கவில்லை, சாம்ராஜ்யம் தனக்குக் கிடைக்குமென்று. சிவ சாம்ராஜ்யத்து அடியாராக என்றென்றும் வாழ விரும்பிய கண்டராதித்த னிடம் பெரும் பாரத்தை - கட்டுப்பாட்டை ஏற்றினால்...... பெயருக்குத்தான் அவர் அரசராயிருந்தாரேயொழிய அவரது தம்பி அரிஞ்சயன்தான் நாடாளும் பெரும் பொறுப்பைக் கவனித்து வந்தான். கண்டராதித்தர் சிவனுறைத் தலங் களைச் சுற்றிப் பார்த்து, சிவனார் வடிவில் மனத்தைப் பறி கொடுத்து உள்ளத்தே எழும் ஒளி உணர்ச்சியைத் தீஞ்சுவைப் பாடல்களாக அந்தந்தத் தலத்தே பாடியருளினார். கண்ட ராதித்தனின் மனம் அறிந்து நடப்பவளாக அமைந்தாள் மழவரையர் மகளார் செம்பியன் மாதேவியார்.

அரசர் இவ்வாறு சிவத்தலங்களைச் சுற்றி வருவதும், பாடல்களைப் பாடுவதுமாக இருப்பது அறிந்த மந்திரி மண்டலத்தார் கவலையுற்றனர். அவருக்குப் பின் பட்டமேற மகப்பேறில்லையே என வருந்தினர்.

கண்டராதித்தர் அதற்காகக் கவலைப்பட்டதாகத் தெரிய வில்லை. தனக்குப் பிறகு தன் சகோதரனே அரசாள வேண் டும் என்று நியமித்தார். ஆனால் அரசாங்கக் குழுவின் யோசனைப்படியும், மந்திரி மண்டலத்தார் வேண்டுகோள்படி யும் தனக்குப் பிறகு தன் சடங்குகளைச் செய்ய மகன் ஒருவன் தேவையென்பதை உணர்ந்தார். அவர் விருப்பப்படி ஆண் குழந்தை பிறந்தது. உத்தமசீலி என்று அக்குழந்தைக்குப் பெயரிட்டனர். அவன் பிறந்த முகூர்த்தம் மேற்குத் திசை நாட்டினின்று வந்த சிவனடியார்கள், மேற்குக் கடற்கரையில்

உள்ள சோமநாதபுரத்தில் விளங்கும் சோமேஸ்வரர் ஆலயத்து அற்புத அழகு பற்றியும், வடக்கே பெருமலைகளை யெல்லாம் தாண்டிச் சென்றால் கபித்தலம் எனும் நகரிலுள்ள சுயம்புலிங்கத்தைப் பற்றியும், வடதிசைக் கோடியில் பனி சூழ்ப் பகுதியில் அமைந்திருக்கும் கைலாசநாதரைப் பற்றியும் கதைகதையாகக் கூறினர். கண்டராதித்தருக்குத் தஞ்சையில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அந்த அற்புத சிவத்தலங்களைத் தரிசிக்க ஆசை கொண்டார். பயண விவரங்களை விசாரித் தறிந்தார். ஒரு நாள் எல்லோடமும் விடைபெற்றுக் கிளம்பி விட்டார். தல யாத்திரையை முடித்துக்கொண்டு அவர் விரைவில் திரும்புவார் என எல்லோரும் எண்ணினர். ஆனால் ஆண்டுகள் பல கழிந்தன. பிறகு கிடைத்த செய்தி எல்லோ ரையும் திடுக்கிட வைத்தது. மேற்குக் கடற்கரையிலுள்ள பட்டினம் ஒன்றினின்று புறப்பட்ட கண்டிராதித்தரின் கலம் நடுவழியில் பெரும் புயலில் சிக்கிக் கவிழ்ந்தது எனும் செய்தி கேட்டு எல்லோரும் வருந்தினர். பிறகு அவரைப் பற்றிக் குறிக்கும்போது **'மேற்கிருந்து எழுந்தருளிய சோழ தேவர்'** என்று அழைத்தனர்.

இதுவரை தன் பெரிய பாட்டனாரைப் பற்றிய கதை அருண்மொழி அறிந்ததே. கண்டராதித்தர் எத்தனையோ பதிகங்கள் இயற்றியிருந்தும் பத்துப் பாடல்கள் மட்டுமே அவனுக்குத் தெரியும். அவன் அறிந்திருந்த அந்தப் பாடல் களை இங்கே இன்பவல்லி பாடுகிறாள்; இசையுடன் கலந்து பாடுகிறாள்; சங்குமுக யாழின் இனிய ஒலியுறு துணையாய்க் கொண்டு அவள் பாடுகிறாள். காலினில் சலங்கை அதற் கேற்பத் தாளமிட, அந்தத் தெய்வப் பாடல்களை இசைக் கிறாள். இரண்டு நாட்களாக அவள் எவ்வளவோ பாடியிருக் கிறாள். ஆனால் அவள் கண்டராதித்தரின் பாடல்களைப் பாடும்போது அருண்மொழிக்கு அந்தத் தீவிலிருக்கும் உணர்ச்சியே இல்லை.

நிலவினின்று இறங்கி வந்து இசை பாடும் கந்தர்வ மாது போன்று ஒரு கணம் தோன்றினாள்; வெண்மதியின் தண்

கிரணத்தைச் சாருக்கி யாழிசையாய்ப் பொழியும் தேவ மாதாக ஒரு கணம் தோன்றினுள். மோகன பூமியிலே அன்னத்தின் தூவியினுலான வெண்மலர்ப் படுக்கையில் அமர்ந்து அந்தப் பாடல்களே ரசித்து மகிழ்வது போன்ற உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. பாடல்களின் உட்பொருளான பக்தி அவன் உடலில் தெய்வீக உணர்ச்சியை ஊட்டியது. மெல்லிய யாழ் நரம்புகள் அளிக்கும் நாதத்தில் மூழ்கித் திளேத்தான். அவன் எதிரே முல்லேத் தீவு இல்லே; புன்னேமரச் சோலே இல்லே; கடற்கரை வெண்மணல் இல்லே. அற்புதமான படகு ஒன்றிலே அவன் படுத்திருக்கிருன். வான மண்டலத்தினின்று இறங்கிய தந்தம் போன்ற மேனியாளான தேவமகள் அந்தப் படகைத் தள்ளுகிருள்; படகு மிதந்து செல்கிறது; அசைந்து செல்கிறது; உவர்நீர்க் கடலே விட்டுப் பாற்கடலில் செல்கிறது. தேவமகள் இதழ் திறந்து பாடும் இன்பம் அவனுக்கும் உணர்வை ஏற்றுவித்தது. அவனும் இப்போது அதே பாடலேச் சேர்ந்து பாடுகிருன். இருவரது குரலோசையும் திக்குத் திசையெல்லாம் பரவுகிறது. அலேத் திவலேகள் எல்லாம் அந்தப் பாடலே எதிரொலித்துத் துள்ளுகின்றன. வானத்து விண்மீன்கள் இசை கேட்டு ஆடுகின்றன. அதோ அதோ படகு மீண்டும் கடலிலே இறங்குகிறது. கடலினின்று கரையை நோக்கி வருகிறது. படகைத் தள்ளும் தேவமாதைக் காணும்!

அருண்மொழி கண் விழித்தான். எங்கும் நிசப்தம். இன்பவல்லி பாடுவதை நிறுத்தியிருந்தாள். அவளது கரங்கள் அவன் கன்னத்தை மெல்லத் தடவின. அவள் இமையின் மீது விரல்கள் வீணேயென எண்ணி உலவின. அவள் அவன் முகத்தருகே குனிந்து எதைத் தேடுகிருள்?

"உறக்கமா?" அவள் குரல் அவனேச் சுய நினேவுக்குக் கொண்டு வந்தன.

"உறக்கமா!" — அருண்மொழி மெல்ல நகைத்தான் "உறங்கினுல் வான மண்டலத்தில் உலவ முடியுமா? கந்தர்வ

மங்கையுடன் கைகோத்துப் பறக்க முடியுமா? வெண்மதியின் தண்கிரணத்தை மேனியெல்லாம் பூசிக் களிக்க முடியுமா? தேவலோகப் பாரிஜாத மலரின் இன்ப மணம் நுகர முடியுமா?''—அருண்மொழி பேசிக் கொண்டே சென்றான்.

''அப்புறம்?''

''தேவமகள் தான் கற்ற பாடலை எனக்குக் கற்றுக் கொடுத்ததை அறிந்திருக்க முடியுமா?''

''ஓகோ! அதுதான் நீங்களும் பாடினீர்களா?''

''இன்பவல்லி, என்ன பாடினேன்? உன்னுடன் சேர்ந்து பாடினேனா?''

''இல்லை, இல்லை; தேவமகள் கற்றுக் கொடுத்த தெய்விகப் பாடலை எழுத்துப் பிசகாமல் பாடினீர். அந்த தேவமகளை விட்டுவிட்டு ஏன் வந்தீர்?''

''தேவமகளை விட்டுவிடுவேனா? சிக்கெனப் பிடித்தேன், எங்கு எழுந்தருளுவதினியே'' என்று கூறி அவளது இரு கரங்களையும் அழுத்தமாகப் பற்றினான். ஒரே சமயத்தில் எழுந்த 'கலகல' வென்ற நகைப்பொலியால் மரத்தினின்றும் பொல பொலவென மலர்கள் உதிர்ந்தன.

''இன்பவல்லி, கண்டராதித்த தேவரின் பாடலை நீ எப்படி அறிந்தாய்? உன்னைப் பற்றி நீ கூறமாட்டாயா? நாளைக்குக் கிளம்பும் கலத்திலே நானேறிப் போகும்போது உன்னைப்பற்றி அறியாதவனாக நான் செல்லவேண்டுமா?''

இன்பவல்லி பேசவில்லை. அருண்மொழியின் முகத்தையே கூர்ந்து நோக்கியவண்ணமிருந்தாள்.

''நாளையதினம் நீங்கள் புறப்படுவது உறுதிதானா?'' அவள் குரல் கம்மியது.

''ஆம்; இங்கிருந்து கலம் செல்லும்போது நானும் போகாமல் என் செய்வேன்?''

இன்பவல்லி மௌனமாயிருந்தாள்.

"இன்பவல்லி, உன்னைப்பற்றி நான் அறியலாகாதா? ஏன் இப்படி மௌனம்? கண்டராதித்த தேவரின் பாடலைக் கேட்டதனின்று நீ சோழ நாட்டுப் பெண் என அறிந்தேன். பெருமகிழ்ச்சி கொண்டேன்."

"சோழநாடென்றால் உங்களுக்கு மிகவும் பிடித்தமோ?"

"அப்படியில்லை பெண்ணே! அந்த நாட்டவர்கள் மிகவும் நல்லவர்கள்."

"இல்லை, இல்லை; அப்படியில்லை, அந்த நாட்டு ஆண்மகன்களெல்லாம் பொல்லாதவர்கள். அவர்கள் நாட்டுப் பெண்கள் மிக வெகுளிகள் என்பதை அறிந்து, அவர்களை ஏமாற்றுவதையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள்; சோழ நாட்டுப் பெண்கள் ஆம்பலைப் போன்றவர்கள். புன்னை மரத்தில் ஏறி அமர்ந்த அன்னத்தைக்கண்டு வெண்மதிதான் உதயமாகி விட்டதென எண்ணி மலர்ந்து விடுமாம் ஆம்பல் மலர். அத்தகைய ஏமாளிகள். இல்லாவிடில் என் தாயைப் போன்று நானும் முன்பின் தெரியாதவரிடம் ஏமாந்து போவேனா? சட்டென இதயத்தைப் பறி கொடுப்பேனா? உள்ளம் நெகிழப் பேசுவேனா? கற்ற கலையையெல்லாம் கொட்டிப் பாடி மகிழ்வேனா? ஆண் முகம் ஏறெடுத்துப் பார்க்காத நான் நேரம் தெரியாமல் உங்களிடம் தனியே பேசிப் பழகுவேனா? "

அருண்மொழி இப்போது சட்டெனக் குறுக்கிட்டுச் சற்று கோபங் கொண்டவன் போல், "இன்பவல்லி! என்ன வார்த்தை புகல்கிறாய். பெண்ணை ஏமாற்றுபவன் நானல்லன். உன் தாயைப் பற்றிச் சொன்னாயே. நேற்றே கூறினாய். உனக்குச் சகல கலைகளையும் கைவரச் செய்த அந்த மாதரசியைப் பற்றி எனக்குக் கூறேன்..."

"என் தாயின் துரதிருஷ்டம் எனக்கு மட்டுமென்ன, பெண்ணினத்துக்கே வரவேண்டாம். என் தாயின் கதை

ஒன்றும் பரம இரகசியமல்ல. ஆனுல், என் கதைதான் இந்தத் தீவில் எவரும் அறியாதது.''

இன்பவல்லி கண்களில் நீர்மல்கப் பேசினுள்; இதுகாறும் தன் இதயம் விட்டு எவரிடமும் கூறியறியாதவற்றைக் கூறினுள்.

ஃ ஃ ஃ

தொண்டை மண்டலத்தில் கடிகாசலம் எனப்படும் சோழ சிங்கபுரத்தில் மருதசேனர் எனப்படும் சிற்பிக்கு இரத்தினவல்லி எனும் இளமங்கை இருந்தாள். இரட்டர்கள் படையெடுப்பு நேர்ந்தபோது அவர்கள் குடும்பம் திருநாவலூரில் வந்து குடியேறியது. மருதசேனர் தன் மகளே மகன் போலவே பாவித்துச் சகல கலேகளேயும் கற்றுக் கொடுத்து வளர்த்து வந்தார். மருதசேனர் சிற்ப சாஸ்திரம் பயிலும் போது எல்லா மத உண்மைகளேயும் கற்றறிந்து, கடைசியில் சைவ சமயம்தான் சிறந்ததென்ற முடிவுக்கு வந்தார். கண்டராதித்த தேவர் ஒவ்வொரு சிவத்தலமாக விஜயம் செய்தபோது இராசாதித்தபுரத்திற்கும் வந்திருந்தார். மருதசேனர் அவரைச் சந்தித்தார். மருதசேனரின் சிவபக்தியையும் அவரது கலேத் திறமையையும் அறிந்த கண்டராதித்தர் அவரைக் கொண்டு பல தலங்களேக் கற்றளிபால் மாற்ற எண்ணினுர். அப்போது சோமநாதபுரத்தைப் பார்க்க அவர் புறப்படவே, மருதசேனருக்குத் தன் ஒரே மகளேயும் விட்டுப் பிரிய மனம் வரவில்லே. அதேபோது கண்டராதித்த தேவருடன் சோமநாதபுரத்தைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவலேயும் அடக்க முடியவில்லே. கடைசியில் கண்டராதித்த தேவரின் அநுமதியுடன் இரத்தினவல்லியையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார். இரத்தினவல்லியின் இனிய குரலேயும், அவள் தேவாரப் பதிகங்களே இசையுடன் பாடுவதையும் கேட்டுக் கண்டராதித்தர் மகிழ்வார். அதனுல் பயணத்தின்போது மருதசேனரின் புதல்வியும் உடன் வருவதில் அவருக்கு ஆட்சேபனே இருக்கவில்லே. இறைவன் மீது

அவர் பாடிய பாடல்களை ஒரு முறை கேட்டவுடனே அவள் இசையுடன் மீண்டும் அதைப்பாடுவாள்.

மேற்குக் கடற்கரைப் பட்டினத்தினின்று கிளம்பிய கலம் நடுக்கடலில் சென்று கொண்டிருந்தபோது பாய்மரத் தில் திசை மாற்றப்பட்டது. வடக்கு நோக்கிச் செல்வதற்குப் பதிலாகத் தெற்கு நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கியது. கண்ட ராதித்தர் இதை அறியவில்லை! மருதசேனருடனும் மற்றவர் களுடனும் அமர்ந்து சிவபிரானது திருவிளையாடல்களைப் பற்றி அளவளாவிக் கொண்டிருந்தார். கண்டராதித்தரின் பரிவாரங்களுடன் வந்தவர்களுள் துருவசேனனும் ஒருவன். அவன் இளைஞன். வீரன். கட்டுடல் வாய்ந்தவன். கண்ட ராதித்தரின் சகோதரி வீரமாதேவியின் மகன். தன் தாய் மாமன் கண்டராதித்தர்பால் அளவற்ற மதிப்புக் கொண்ட வன். மேற்கு நாடுகளுக்குக் கண்டராதித்த தேவர் செல் கிறுர் என்றறிந்தவுடன் அவனும் பிடிவாதமாக அவர் குழு வில் சேர்ந்து கொண்டான்.

மேற்கு நாட்டுக் கடற்கரையை அடையவே பல திங்கள் பிடித்தன. கரடு முரடான பாதையில் துன்பப்பட்டுப் பயணம் செய்ய வேண்டியிருப்பினும், துருவசேனன் உற்சாக மாகச் சென்றுன். இரத்தினவல்லியின் இனிய முகமும், அழகிய வடிவும், காந்தம் போல் ஈர்க்கும் கண்களும் அவனைக் கவர்ந்தன. மேடும் பள்ளமும் நிறைந்த இந்தப் பூமி என்ன, எப்பேர்ப்பட்ட பாலைவனத்திலும் அவன் செல்லச் சித்தமா யிருந்தான் அந்த மீன்விழி இரண்டின் சுழலும் துணையிருந் தால்!...மருதசேனருக்குத் துருவனைக் கண்டால் ஏனே பிடிக்க வில்லை. தன் மகள் அவனுடன் பேசுவதைக்கூட அவர் விரும்பவில்லை. ஆனுல் கண்டராதித்தரின் மருமகன் என்ற மதிப்பால் அடக்கிக் கொண்டார்.

கூடல் பயணம் மருதசேனருக்குப் புதிது. கொந்தளிக் கும் கடலால் கப்பலின் ஆட்டம் மிகுந்திருந்தது; அவர் உடல்

அதற்கு ஒத்திருக்கவில்லை. அவர் தலை சுழன்றது. அவர் படுத்த வண்ணமிருந்தார். மரக்கலம் கடலில் சென்றுகொண்டிருந்த பல நாட்கள் கழித்துத்தான் கண்டராதித்தரின் குழுவில் இருந்த ஒருவர் மரக்கலம் தவறான திசையில் சென்று கொண்டிருப்பதையும், மரக்கலத்தில் கழுகுக் கொடி ஏற்றப் பட்டிருப்பதையும் கண்டு கூவினார். மரக்கலத் தலைவர், அதில் பணியாற்றுவோர் அனைவரும் பயங்கரக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதை நொடியில் கண்டுகொள்ள அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. கண்டராதித்த தேவரிடம் வழிச் செலவுக்காக இருந்த பொருளுக்காக மட்டும் கடல் கொள்ளையர் அவருடைய கலத்தைக் கைப்பற்றவில்லை; சோழ நாட்டார் செல்கிறார் என்பதை அறிந்தவுடன் சேரமன்னரின் தூண்டுதலால் அவரைச் சிறைப்பிடித்து அதன் மூலம் சோழ நாட்டினின்று ஏராளமான பணம் பெறலாம் என்பதற்காகக் கைப்பற்றினர். அதனால் கண்டராதித்தர் ஏற்பாடு செய்திருந்த கலத்தின் தலைவருக்குக் கையுறை* கொடுத்து அந்த இடத்தில் கொள்ளைத் தலைவன் நின்றான். கலம் செல்லும் திசையை ஒருவரும் அறியாமல் மாற்றினான்.

இப்போது உண்மையை அறிந்தவுடன் கலத்தில் அமைதியின்மை ஏற்பட்டது உருவிய வாளுடன் கண்டராதித்தரின் குழுவிலிருந்தோர் எழுந்தனர். ஆனால் கலத்தில் இருந்த கொள்ளைக்காரர் பலர் உயிரிழந்தனர். ஒரு மூலையில் பயந்து நடுக்கத்துடன், துருவனின் வலிமையையும், லாவகமாக அவன் கத்தியைச் சுழற்றுவதையும் வியந்த வண்ணம் இரத்தினவல்லி நின்று கண்டு கொண்டிருந்தாள். கண்டராதித்தர் கண்ணை மூடியபடி சிவநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது வானம் இருண்டது. கரிய வானில் 'பளீர் பளீர்' என மின்னல் கற்றைகள் வானத்தைப் பிளப்பன

---

*லஞ்சம்

போல் பாய்ந்து சென்றன. 'விர் விர்' எனக் காற்று வீசியது. நொடிக்கு நொடி காற்றின் உக்கிறம் அதிகமாகியது. கலத்தில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தைப் புயல் அதிகமாக்கியது. அண்டசராசரங்களையும் கிடுகிடுக்க வைப்பது போன்ற பேரிடி ஒன்று இடித்தது. அதைத் தொடர்ந்து ஒரு மின்னல் கலத்தின் கூம்பின்மீது தாக்கியது. பாயைச் சுருட்டாததால் கூம்பும், பாயும் தீப்பிடித்துக் கொண்டன. மரக்கலம் பலமாக ஆடியது. இரண்டு மூன்று தென்னை உயரத்துக்கு எழுந்த அலைகள் கலத்தினுள் புகுந்தன. கலம் பலமாக ஆடியது. பயங்கரமாக ஆடியது. இரத்தினவல்லி துருவனின் அணைப்பில் இருந்தவாறு இயற்கையின் ஊழித்தாண்டவத்தைக் கண்டு நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். வாட்போரில் உயிரிழந்த கொள்ளையரின் உடலங்கள் கடல் நீரில் மறைந்தன. கலத்தின் பாகங்கள் 'சடார் படார்' என்று உடைந்தன. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் பெரும் கூம்பு சாய்ந்து விடும். அது வீழ்ந்தால், விழும் இடத்திலிருப்பவர்களை உருத் தெரியாது நசுக்கிவிடும். துருவன் இரத்தினவல்லியை இரு கரங்களாலும் தூக்கிக் கொண்டான். மருதசேனன் அந்தப் பேராபத்து வேளையிலும் "இரத்தினவல்லி, இரத்தினவல்லி!" எனக் கூவுவது இடியையும் பிளந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தது; **'சிவோஹம்! சிவோஹம்!'** என்று சிவநாமத்தைக் கண்டராதித்தர் உச்சரிப்பதும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

துருவன் இவை எவற்றையும் இலட்சியம் செய்யவில்லை. இரத்தினவல்லியுடன் கடலில் குதித்து விட்டான். அவன் குதித்த மறு நொடியில் அண்டம் கிடுகிடுவெனும்படி மின்னல் மின்னியது; இடியும் இடித்தது. மின்னல் ஒளியில் கலம் மூழ்குவது தெரிந்தது. அவ்வளவே அவன் அறிவான்.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்தது. உடைந்த மரக்கட்டை ஒன்றைப்பற்றியபடி இரத்தினவல்லியும் அவனும் சோர்வுற்று வெகுதூரம் மிதந்து வந்திருந்தனர். களைப்பு அவர்கள் உடலை வாட்டியது. அப்போது அந்தப் பக்கம் ஒரு பெரும் மரக்கலம்

வந்தது. அதிலுள்ளவர்கள் நடுக்கடலில் சிக்கித் திணறும் இவர்களைக் கண்டுவிட்டனர் போலும்! படகு ஒன்றை அவர்கள் கலத்தினின்று இறக்கி அனுப்பினர். துருவனும் இரத்தினவல்லியும் அதில் ஏற்றப்பட்டனர்.

அவர்கள் களைப்புத் தீர இரண்டு தினங்கள் பிடித்தன. துருவன் மெல்ல எழுந்து கலத்துத் தலைவரிடம் சென்று அந்தக் கலம் எங்கு போகிறதென்று கேட்டறிந்தான், அந்தக் கலம் யவன நாட்டினின்று ஸ்ரீவிஜயத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தது என்றும், சோழ நாட்டிற்கு அது செல்லாது என்றும் துருவன் புரிந்துகொண்டான். உடைந்த கலத்தி லிருந்த கண்டராதித்த தேவரும் மருதசேனனும் என்ன ஆயினர் என்று அறிய அவன் துடித்தான். அவர்களைப்பற்றிச் சொல்பவர் யார் இருக்கிறுர்கள்? துயரடைந்த உள்ளத்தின ரான துருவனும் இரத்தினவல்லியும் சிறிது சிறிதாக ஒருவரை யொருவர் அதிகம் விரும்புவதன் மூலம் சோர்வைப் போக்கிக் கொண்டனர். மனம் விட்டுப் பேசி மயக்கந் தீர்த்துக் கொண்டனர்.

மரக்கலம் பலநாட்கள் பயணம் செய்து கடைசியில் தீவொன்றை வந்தடைந்தது. அங்கே துருவனையும், இரத் தினவல்லியையும் மரக்கலத் தலைவன் இறக்கிவிட்டு, சோழ நாட்டிற்கு வரும் கலம் அங்குத் தங்குமென்றும், அதில் ஏறிச் செல்லுமாறும் கூறினுன். அதன்படி ஒரு வாரம் கழித்துச் சோழ நாட்டிற்குச் செல்லும் கலம் வந்தது. இரத்தினவல்லியும், துருவனும் அதில் ஏறினர். ஆனுல் அந்தக் கலம் சோழநாடு செல்லவில்லை; கலத்தில் பெரும் பழுது ஏற்பட்டதால் அது முல்லைத் தீவிற்குச் சென்றது.

துருவனும் இரத்தினவல்லியும் அந்தத் தீவின் அழகில் மயங்கினர். ஒருவர் இதயத்திலிருந்து மற்றவரைப் பிரிக்க முடியாத அளவுக்கு இணைந்துவிட்ட அவர்களை அந்தத் தீவின் இயற்கைக் காட்சிகள் பெரிதும் கவர்ந்தன. மரக்கலம் கட்டும் துறைத் தலைவருக்கு அவர்களைப் பெரிதும் பிடித்

திருந்தது. அவருடைய விருந்தாளியாக அவர்கள் தங்கினர். அந்த இடத்தில்தான் இரத்தினவல்லி தன் உடலில் புது உணர்ச்சியை உணர்ந்தாள். உணவு செல்லாமல் இரண்டு மூன்று தினங்கள் துயறுற்ருள். அவளது வயிற்றுள் மற்ருெரு ஜீவன் உதயமாயிருப்பது அப்போது அவளுக்குத் தெரியாது.

தலைவரின் குடும்பத்தார் இரகசியமாகப் பேசிக்கொள்வதனின்றும் விபரம் அறிந்து துருவனுக்குச் சந்தோஷம் தாங்கவில்லை. ஆனால் திடீரென அவனைத் துயரம் வந்து சூழ்ந்துகொண்டிருந்தது. சோழ நாட்டு நினைவு வந்துவிட்டது. அரச குடும்பத்தினரான அவனுக்கு இயற்கையாக அமைந்திருந்த பிடிவாதம் சூழ்ந்தது. கண்டராதித்த சோழருக்கு நேர்ந்த முடிவைச் சோழ நாடடைந்து கூற வேண்டும் என்ற துடிப்பு ஏற்பட்டது. தலைவரிடம் அவன் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தான். இரத்தினவல்லி அந்த நிலையில் கடல்பயணம் செய்யக்கூடாது எனத் தலைவர் தெரிவித்தார். துருவனுக்கு ஏனோ அந்தத் தீவில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. சோழ நாடு சென்று விரைவில் திரும்பிவிடுவதாகத் தெரிவித்தான். இரத்தினவல்லிக்கு ஏற்பட்ட துயரம் தாங்கவில்லை. தந்தையைப் பிரிந்து, காதலனையும் பிரிந்து இருக்க அவளால் முடியவில்லை. ஆனால் தந்தைக்கும் மேலாகக் கலம் கட்டும் துறைத் தலைவர் அன்பு செலுத்தியது அவளுக்கு ஆறுதலைத் தந்தது. தன் வயிற்றிலிருக்கும் சிசுவுக்காகவாவது கடல் பயணத்தை மேற்கொள்ளாதது சரியென அவள் முடிவு செய்தாள். துருவனின் உறுதிமொழியை நம்பினாள்.

எத்தனையோ வசந்தங்கள் வந்து சென்றன. ஆனால் இரத்தினவல்லிக்கு மட்டும் வசந்தம் கொடுமையாகக் காட்சியளித்தது. திரும்பி வருவதாக உறுதியளித்துச் சென்ற துருவன் திரும்பி வரவில்லை. சோழ நாடு சென்று திரும்பியவர்கள் அவனைப் பற்றிய செய்தி ஏதும் அறிய முடியவில்லை எனக் கூறினார்கள். இரத்திவல்லி கடற்கரைப்பாறையில் தான் பெற்றெடுத்த செல்வத் திருமகளை அணைத்தவாறு

கடலை நோக்கி அமர்ந்திருப்பாள். அந்தத் திருமகள்தான் இன்பவல்லி. கலங்கட்டும் துறைத் தலைவர்தான் கார்மேகன். இன்பவல்லி கார்மேகனை வெகுகாலம் தன் தந்தையென்றே எண்ணி வந்தாள். இன்பவல்லிக்காகவே உயிரைத் தாங்கு யிருந்த இரத்தினவல்லி மகளின் நல்வாழ்வுக்கு வழி செய் தாள். தான் கற்ற சகல கலைகளையும் அவளுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தாள்.

அத்தீவில் திடீரென எல்லோருக்கும் கடும் நோய் ஒன்று கண்டது. பலர் நோய்க்குப் பலியாயினர். நோய்ப் படுக்கை யில் இருக்கும்போதுதான் இரத்தினவல்லி தன் மகளுக்குத் தன் வரலாறு முழுமையும் கூறினாள்; கார்மேகனின் சொல்லை எந்தக்காலத்தும் மீறக்கூடாது என்று உறுதிமொழி கேட்டுப் பெற்றாள். என்றாவது அவள் அவளுடைய தந்தையைச் சந்திக்க நேர்ந்தால், தான் அவர் நினைவாகவே இருந்து உலகை விட்டுச் சென்றதாகக் கூறும்படி சொன்னாள்.

இன்பவல்லி கூறிய இந்தக் கதையை கேட்டபோது அருண்மொழியின் உள்ளத்தில் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. "இன்பவல்லி, நீ அரச குடும்பத்தவளா?" என்று கேட்டு விடத் துடித்தான் அவன். இன்பவல்லியின் கரங்களைப் பிடித்தாறு அருண்மொழி கூறினான்:

"இன்பவல்லி, உன் தாயின் கதை உள்ளத்தை நெகிழ வைக்கிறது. உன் தாயை ஏமாற்றிவிட்டுத் துருவன் சென்று விட்டதாகக் கூறுகிறாய்; இப்போது நான் ஒன்று கூறுவேன்: உன் தந்தை சோழ நாட்டில் எங்கு இருந்தாலும் நான் என் ஆயுளில் கண்டுபிடித்து விடுவேன். இது போல் இருவரும் சந்தித்துப் பேசும் வாய்ப்பு கிடைத்தால்..."

அந்த சமயம் "சித்திரசேனரே! சித்திரசேனரே!" என்று பல குரல்கள் தொலைவிலிருந்து எழப் பலர் ஓடி வருவது கேட்டது.

அருண்மொழி எழுந்து நின்றான். பரபரப்புடன் ஓடி வருவதால் மூச்சுத் திணற, கலத்திலுள்ள வணிகர்கள் சிலர்

"சித்திரசேனரே, சித்திரசேனரே! கலபதிக்கு உடம்பு அதிகமாயிருக்கிறது. உங்கள் பெயரைச் சொல்லி அழைக்கிருர். உடனே வாருங்கள், சீக்கிரம் சீக்கிரம்!" என்று படபடப்புடன் பேசினர்.

அருண்மொழி அங்கிருந்து கலபதி படுத்திருக்கும் கூடாரம் நோக்கி விரைந்தான்.

அத்தியாயம் 13

காளிக்குப் பலி கொடு

கூடாரத்தின் நடுவே இருந்த கயிற்றுக் கட்டிலில் கலபதி படுத்திருந்தார். அவர் முகம் வெளுத்திருந்தது. அவர் கண்கள் அடிக்கடி செருகின; மயக்க உணர்ச்சி அவரை விட்டு அகலவில்லை. மயக்கம் தெளியும்போது அவர் தலையின் பின்புறம் ஏற்பட்டிருந்த பெரும் அடியால் முனகினர்.

ரவிதாசன் சில வீரர்களுடன் கலபதியைக் கண்டுவிட்டு அவர்களுடன் கூடாரத்தின் வெளியே வந்தான். பிறகு அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் வியப்புடனும் திகைப்புடனும் பேசிக் கொண்டனர். ரவிதாசன் சற்றுக் கோபமாகவே அவர்களுடன் பேசினன். கலிங்கத்துக் கலத்தில் ரவிதாசன் ஏறியவுடனேயே முன்பே அந்தக் கலத்தில் பயணம் செய்து வந்த வீரர்களுள் ஐவர் அவனுக்குப் பழக்கமாயினர். ரவிதாசனின் சாதுர்யமான பேச்சு அவர்களைக் கவர்ந்தது. முத்து—ரத்தின வியாபாரி சித்திரசேனனின் அந்தரங்கப் பணியாள் என்று அவன் தன்னைக் கூறிக்கொண்டது கேட்டவுடன் அவர்கள் ரவிதாசனுடன் இன்னும் நெருக்கமாகப் பழகினர். கலிங்கத்துக் கப்பலில் பெருமளவிற்குப்பண்டங்கள் நிறைந்திருந்தன. நவரத்தினம் விற்போர், தந்தங்கள் விற்போர் என்று பெரும்நிதியங் கொண்டுசெல்வோர் நிறைந்

திருந்திருந்தனர். அவர்களைத் தவிர சீனத்து வணிகர்கள் பலர் வங்கத்திலும், சாளுக்கிய நாட்டிலும், சோழ நாட்டிலும் பெருமளவிற்கு வாணிபஞ் செய்து பொருளீட்டி, அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் தாயகங்களுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். பாதுகாப்பு மிகுந்தது கலிங்கக் கலம் என்பதால் அவர்கள் அந்தக் கலத்தில் ஏறிக் கவலையின்றி இருந்தனர்.

கடற்கொள்ளைக்காரர்களுக்கோ கலிங்கத்துக் கலத்தின் மீது பல நாட்களாக ஒரு கண்; அதை இம்முறை சமயம் பார்த்துத் தாக்க வேண்டி கலம் புறப்பட்ட இடத்திலேயே படைவீரர்கள் குழுவில் தங்கள் ஆட்களைச் சேர்த்து விட்டனர். வாய்ப்பு ஏற்பட்டு அந்தக் கலம் கொள்ளைக் காரர்களால் தாக்கப்படும்போது அந்த ஐந்து பேரும் கலத் திலிருந்து தக்கபடி கொள்ளைக்காரர்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்பது அவர்கள் திட்டம்.

ரவிதாசன் நவரத்தின வணிகரின் ஆள் என அவர்கள் அறிந்தவுடன் மெல்ல அவனுடன் பேச்சுக் கொடுத்தனர். கூர்மையான அறிவு படைத்த ரவிதாசன் அந்த ஐவருடைய உள்ளங்களையும் அறிந்து கொண்டான். அவர்கள் உண்மை யான போர்வீரர்கள் அல்லர் என்பதையும் புரிந்துகொண் டான். அவர்களைக்கொண்டு தன் இலட்சியத்தை நிறை வேற்ற முடிவு செய்தான். அவர்களுடைய எண்ணம் நிறை வேறத் தன்னால் வழி செய்ய முடியுமென்றும், தன்னிடம் மாயமந்திரசக்தி இருப்பதால் தன்னால் நினைத்தபோது எந்தக் காரியத்தையும் முடிக்க முடியுமென்றும் ரவிதாசன் சாமர்த் தியமான சொற்களால் கூறி அவர்கள் பெரிதும் நம்பும்படி செய்தான். அருண்மொழியைத் தன் கையால் கொல்வதை அவன் விரும்பவில்லை. இதுவரை அவன் வாளெடுத்துப் போரிட்டது கிடையாது. ஆனால் அவனுடைய அறிவு வாளை விடக் கூரியது. அழிவுச் சக்தியில் அறிவு வேலை செய்யச் செய்ய அவன் இதயம் கடுமையாகித் கொண்டு வந்தது.

முல்லைத் தீவில் கலம் நின்றதும் அந்தப் போர் வீரர்களும் ரவிதாசனும் பல முறை சந்தித்துப் பேசினர். பௌர்ணமி கழிந்த பத்து நாட்களுக்குப் பின் கலிங்கத்துக் கலத்தைக் கொள்ளைக்காரர்கள் கப்பல் தாக்குவதாகத் திட்டம் இருந்தது. ஆனால், எதிர்பாராத விதமாக முல்லைத் தீவில் கலத்தை நிறுத்தியதால் தங்கள் திட்டம் பாழாகி விடுமே என்று அந்த ஐந்து சதிகாரர்களும் கவலைப் பட்டனர்.

தன்னை அவர்கள் யோசனை கேட்டபோது ரவிதாசன் கூறினான்: "உங்கள் எண்ணம் ஈடேறாது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது."

"ஐயோ, அப்படிப்பட்ட வார்த்தை கூறாதீர்கள். குறிப்பிட்ட நாளில் கலிங்கத்துக் கலம் வராவிடில் எங்களை வெட்டிப் போட்டு விடுவார் எங்கள் தலைவர்" என்று பதறினான் ஒருவன்.

"நானென்ன செய்ய? ரணபத்திரகாளி என் கண்ணெதிரே வந்து கூறுகிறாள், 'உங்கள் எண்ணம் ஈடேறாது; கலிங்கத்துக் கலம் பத்திரமாய்ப் போய்ச் சேரும்' என்று"

"காளி கூறுகிறாளா? ஐயா, ஐயா காளியின் கட்டளையை மாற்றிக்கொள்ளுமாறு நீங்கள் கேட்டுக்கொள்ள முடியாதா?"

'ஹஹ்ஹா' என்று ரவிதாசன் சிரித்தான். இத்தகைய சிரிப்பு சிரித்து எத்தனையோ நாட்களாகி விட்டன. மீசையை முறுக்கிக்கொண்டு, தணல் விழியைக் குத்திட்டு வைத்து, "ஏன் முடியாது? என் அம்மை ரணபத்திர காளியின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்தால் - அவள் பசிக்கு ஏற்றதைக் கொடுத்தால் எல்லாம் நடக்கும். இந்தக் கலிங்கத்துக் கலம், இதிலுள்ள பண்டங்கள் யாவும் உங்கள் தலைவனுக்குக் கிடைக்கும்" என்றான்,

"காளியின் பசியா? அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் சுவாமி? கூறுங்கள்; உடனே செய்கிறோம். எங்களில் ஒருவரின் தலையை வெட்டிக் கொடுக்கவா?"

ரவிதாசன் மேலும் பயங்கரமாக நகைத்து, "உங்கள் தலை — சே! சக்தியற்ற உங்கள் தலையைத் தேவமாதா விரும்ப மாட்டாள். இளம் இரத்தம் கேட்கிறாள்; முடியுமா?" என்றான்.

அவர்களிடையே மௌனம் நிலவிவது. ஒருவன் கூறினான்: "இந்தத் தீவிலிருந்து ஒரு வாலிபனைப் பிடித்து வருவோம்..."

"கூடாது. இத்தீவின் வாலிபன் என்றால் இந்தத் தீவிற்குத்தான் பலன் கிட்டும்!"

"பிறகு..."

"கலிங்கத்துக் கலத்தினின்று ஓர் இளம் தலை தேவை... அங்க லட்சணத்துடன் கூடிய இளைஞனின் குருதி தேவை" ரவிதாசன் குரலில் பயங்கரம் மிகுந்திருந்தது.

மற்றவர் மறிமொழி கூற இயலாது விழித்தனர்; "முட்டாள்களா! உங்களை நம்பி உங்கள் தலைவர் மாபெரும் பணியை ஒப்படைத்திருக்கிறாரே... பௌர்ணமி கழிந்து பத்து நாட்களுக்குள் கலத்தைக் கொண்டு வருமாறு கட்டளையிட்டிருக்கிறாரே, எப்படிச் செய்வீர்? உடல் வலிமை மட்டும் போதாது; மூளை வேலை செய்ய வேண்டும்."

மீண்டும் மௌனம் நிலவியது.

"பிழைத்துப் போங்கள். உங்களிடம் பழகியதற்காக நான் ஆளைக் காட்டுகிறேன். ஆனால் அவசரப்படாமல் செயலாற்ற வேண்டும். துளி தவறினாலும் காளி தேவிக்கு நம் எல்லோருடைய தலைகளும் பறிபோய் விடும்."

அந்தச் சதிகாரர்கள் காளி பக்தர்கள். ரவிதாசன் சொல் கேட்டு நடு நடுங்கினர், அவன் கூறுவது போல்

கவனத்தோடு நடப்பதாகக் கூறினர், அவர்களே அவன் மறைவான இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று பலிக்கு ஏற்ற வனின் பெயரைக் கூறினுன். 'ஹா' என்று அந்தக் கொடிய வர்களே அஞ்சினர்.

"உங்கள் எஜமானரையா?"

"உஸ்... சப்தம் போடாதீர்கள். அவர் உண்மை வணிக ரல்லர். சோழ நாட்டில் பெரும் கொலே ஒன்றைச் செய்து வீட்டுத் தப்பி ஓடி வந்திருக்கிருர். அவரைப் பலியிடுவது தவறல்ல. மரக்கலம் நடுக்கடலில் சென்றுகொண்டிருக்கும் போது சைகை செய்கிறேன்; தீர்த்து விடுங்கள். இந்தச் செய்தியை யாருக்காவது வெளியிட்டீர்களோ, காரியம் கெட்டுவிடும்!" என்று எச்சரித்தான்.

ஃ ஃ ஃ

கலபதி மூர்ச்சை தெளிந்து விழித்தவுடன், அவர் கூறிய வார்த்தை 'சித்திரசேனன்'. என்பதுதான். அவரை அழைத்து வருமாறு சைகை காட்டினுர் அவர்.

அருண்மொழி கலபதியிடம் வந்தவுடன் மற்றவர்களே அவ்விடம் விட்டு விலகுமாறு சைகை காட்டினுர் கலபதி. பிறகு மெல்லிய குரலில், "ஐயா, சித்திரசேனரே! எனக்கேற் பட்ட இவ்விபத்துக்காகக் கலம் புறப்படுவதைத் தடை செய்யக் கூடாது நாளேய தினம் கலம் புறப்படட்டும். ஒன்று உங்களேக் கேட்டுக்கொள்ளவே உம்மை அழைத்தேன். என்னுல் நின்று கட்டளேயிட்டுக் கலம் ஓடுவதைக் கவனிக்க இயலாது. தாங்கள் எனக்கு உதவியாகக் கலத்தின் தலேவர் பொறுப்பை ஏற்க வேண்டும்.. உங்களுக்கும் கலத்தைப் பற்றிய அறிவு ஓரளவு இருக்கிறது. நேர்மை நிறைந்தவரா யிருக்கிறீர்கள்... தடை கூருதீர்கள். என் உடல் நிலே சரி யாகும் வரை உதவி புரியுங்கள்" என்று வேண்டினுர்.

அருண்மொழி தடை கூறவில்லே.

இன்பவல்லியிடம் விடைபெற அருண்மொழி அவள் குடிலுக்குச் சென்ருன். கார்மேகன் அங்கே இல்லே.

இன்பவல்லிதான் அவனே இன்முகத்துடன் வரவேற்ருள். அருண்மொழி தன்னிடம் விடைபெற வந்திருப்பதை அவள் அறிவாள். பரபரப்பு மிகுந்த குரலில், அருண்மொழி ஏதும் பேசுவதற்கு முன்னமே, "நாளேய தினம் கலம் புறப்பட ஆயத்தமாகி விடும். நீங்கள் இந்தக் கலத்திலேயே போக வேண்டுமா? நானும் உடன் வருகிறேனல்லவா?" என ஆர்வத்துடன் கேட்டாள் இன்பவல்லி.

அருண்மொழி சட்டென அதற்கு மறுமொழி கூறவில்லே. அவன் மனத்தில் இப்போது பெரும் குழப்பம். அவன் கண்ணெதிரே கடற்கொள்ளேக்காரர்களின் தோற்றம் தெரிந்தது. அவர்களது இருப்பிடம் அறிந்து, அவர்கள் போக்கு அறிந்து அவர்களேப் பூண்டோடு அழிக்க வழி வகுக்க வேண்டுமே என்ற கவலே தோன்றியது. அதனுல் அவன் உடனே ஏதும் பேசவில்லே. இந்தச் சில நாட்களின் அநுபவத்தை எண்ணிப் பார்க்கும் போது அங்குத் தன்னேப் பற்றியே ஆராயும் அளவுக்கு வேதனே தோன்றியது. தான் புறப்பட்டது எங்கு? வந்தது எங்கே? தீவிலே கலேயின் எழிலில் மனத்தைப் பறி கொடுத்தது! என்ற — அவனேயும் மீறி அவனே ஆட்டுவித்த அந்தச் சக்தியை ஒரு கணம் எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டான். இன்பவல்லி அவனேயே நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் சூடியிருந்த மலரின் மணமும் அவளது கண்களிலே தெரிந்த குழந்தைக் குணமும் அவனே ஒரு நிலே கொள்ளாமல் செய்தன.

"நாளேய தினம் கலம் கிளம்புவதும் நீங்கள் கிளம்புவதும் உண்மைதானே?" வேதனேயுடன் மீண்டும் இன்பவல்லி கேட்டாள்.

அருண்மொழி சற்று மௌனமாக இருந்தான். பிறகு நெஞ்சிலிருந்து சொற்கள் மெல்லவர, "ஆம்" என்ருன்.

"நானும் உடன் கிளம்புவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங் களைச் செய்யட்டுமா?"

அருண்மொழி மெல்லச் சிரித்தான். பிறகு தொண்டை யைக் கனைத்து, "இன்பவல்லி! நான் சொல்வதைக் கவன மாகக் கேள். இப்போது நான் எங்கெங்குச் செல்கிறேன் என்று கூற முடியாது. சீன நாடுவரை செல்ல நான் உத்தேசித்திருக்கிறேன். அங்கெல்லாம் உன்னையும் அழைத் துச் செல்ல இயலுமா? நான் சோழ நாடு திரும்பும்போது இங்கு மீண்டும் வருவேன். உன்னையும், உன் தந்தையையும் அழைத்துச் செல்வேன். உன் வரவால் சோழ நாட்டில் நாட்டியக் கலை புத்துணர்வடையும்..." என்று அவன் கூறிக் கொண்டே போகும்போது இன்பவல்லி விம்மினாள். அவள் கண்களில் பாண்டி நாட்டு முத்தினைப் போன்று நீர்த்துளிகள் கோத்து நின்றன.

அருண்மொழி அவள் கண்களைத் துடைத்து, "இன்ப வல்லி! நீகூட அழலாமா? சாதாரணப் பெண் அல்லவே நீ. இந்த மூன்று தின மாறுதலால் இதயம் நோக விடலாமா?" என்று தேற்றினான்.

"மூன்று நாட்களா? மூன்று யுகங்களாக அல்லவா நான் காத்திருக்கிறேன்!" என்று இன்பவல்லி விம்மினாள்.

அருண்மொழி பேசவில்லை. பிறகு "இன்பவல்லி, நான் வாக்குப்படி நடப்பவன். கொடுத்த வாக்கை மீறியதும் இல்லை. என்னை நம்பலாம்; விரைந்து திரும்புவேன். உன்னை அழைத்துச் செல்வேன்" என்று கூறி, அவள் கை விரல்களின் மென்மையை மெல்ல உணர்ந்தான்.

இன்பவல்லி தன் கூந்தலிலிருந்து மலர் ஒன்றை எடுத்து அவனிடம் நீட்டி, "இந்த மலரை நீங்கள் அடையாளமாக வைத்திருங்கள். வாடிப்போனாலும் மணம் மாறா மலர் இது" என்றாள்.

கள்ளங் கபடமற்ற அவளது உள்ளத்தைக் கண்டு வியந்த அவனுக்கு மேலும் அவள்மீது மதிப்பு அதிகமாகியது.

"இன்பவல்லி. இந்தத் தீவில் தினமும் காலையில் கீழ்த் திசையில் கதிரவன் தோன்றுவது எவ்வளவு நிச்சயமோ அவ்வளவு நிச்சயம் நான் விரைந்து திரும்புவதும், உன்னை அழைத்துச் செல்வதும். அதற்குச் சாட்சியாக இதோ இந்த அடையாளத்தை வைத்துக்கொள்'' என்று இரத்தினக் கல் ஒன்றை நீட்டினான்.

மதியொளியில் அந்த இரத்தினக் கல்லின் செந்நிறம் கண்ணைப் பறித்தது. அந்த ஒளி அருண்மொழியின் முக ஒளியை ஒத்திருந்தது. கண்களின் ஜ்வலிப்பை நிகர்த்திருந் தது. மேனி அழகுடன் போட்டியிட்டது. அவன் குணத் துக்கே நிகராக இருந்தது. இன்பவல்லி அதை எடுத்து மார்பிலே அணைத்துக்கொண்டாள்.

கலிங்கத்துக் கலம் முல்லைத் தீவினின்று புறப்பட்டது. தீவின் கரையிலே தீவின் மக்கள் குழுமியிருந்து கையசைத்து வழியனுப்பினர். கலத்தின் மேல் தளத்தில் அருண்மொழி கலபதிக்குப் பதிலாகக் கட்டளைகள் இட்டவண்ணம் நிற்பதை ரவிதாசன் கண்டதும் திடுக்கிட்டான். அவனருகே கலத்தின் மெய்க்காவல் வீரர்கள் இருந்தனர்.

அருண்மொழியின் கண்கள் கரையில் யாரையோ தேடின.

அதோ! இன்பவல்லி அதே பாறையின்மீது நின்று கொண்டு கையை அசைக்கிறாள்.

"கூவுவாய் குயிலே!
குமரன் வரக் கூவுவாய் குயிலே...''

அவள் மிழற்றிய அந்த மெல்லிய இசை மிதந்து வந்து அருண்மொழியின் செவிகளில் விழுந்தது.

கலிங்கத்துக் கலம் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்தது. தீவின் சோலைகள் மறைந்தன. கோடு போன்ற தோற்றமும்

மறைத்து, எங்கும் கருநீலக் கடலின் தோற்றமே சூழ்ந்தது. அருண்மொழியின் கண்களிலே நீர் தளும்பியது. தொலைவில் நின்று ரவிதாசன் தன்னைக் கவனிப்பதறிந்து கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டான் அருண்மொழி.

அத்தியாயம் 14

மின்னிய வாள்

கண்ணீர்த் திரை எதிரே கருநீலத் திரைக்கடலின் தோற்றமே எங்கும் நிறைந்திருந்ததைக் கண்டான் அருண்மொழி. பாய்மரத்திலே இழுத்துக் கட்டப் பட்டிருந்த பாய்களிலே காற்று மோதியது. அதனுல் கலம் நகர்ந்தது. வேகமாக நகர்ந்தது. கலத்திலுள்ளோர் களிப் புறும் அளவிற்குக் கலம் சென்றது. சாதகமான காற்று தொடர்ந்து பதினைந்து நாட்களுக்குக் குறையாமல் வீசும்; அதனுல் குறிப்பிட்ட இடத்தைக் குறிப்பிட்ட நாட்களுக்கு முன்னரே அடைந்து விடலாம். கலத்திலுள்ள பிரயாணி களுக்குக் களி பொங்கியது. வணிகர்களுக்குப் புதுத்தெம்பு பிறந்தது. அவர்கள் மேல் தளத்தில் நின்று பார்வையை நாற்புறமும் சுழலவிட்ட வண்ணமிருந்தனர்.

பாய்மரத்துக்கும் மேலாகக் கூம்பு இருந்தது. அதன் மீது கலிங்கக் கொடி அசைந்தாடிப் பறந்தது. கொடியின் கீழே ஏழெட்டு வெண்பறவைகள் கயிற்றின்மீது அமர்ந்திருந் தன. முல்லைத் தீவில் கலம் புறப்பட்டபோதே அவை கலத் தில் வெவ்வேறிடத்தில் அமர்ந்து சுற்றிச் சுற்றி வந்தன.

பொழுது சாயத்தொடங்கியதும் அவை மீண்டும் ஓரிடத் தில் கூடின. அவை ஒன்றையொன்று பார்த்துக்கொண்டன. அவற்றின் மொழியிலே ஒன்றோடு ஒன்று பேசிக்கொண்டன. மெல்லிய கீச்சுக் குரலில், “நாம் இந்தக் கலத்தோடு செல்கிறோமோ?” என்று கேட்டுக்கொண்டன. “இல்லை,

இல்லை நமக்கு என்ன கவலை? முல்லைத் தீவில் கிடைக்கும் கனியை விட்டுவிட்டுக் கலத்தோடு செல்வதால் நமக்குப் பயன் என்ன? நாம் போய்விடுவோம்'' என்று கூறின. 'ஜிவ்' வென்று அவை பறந்து சென்றன. ஒரேயொரு வெண் பறவை மட்டும் அந்தக் கூம்பின் மேலேயே அமர்ந்திருந்தது. கொடி பறப்பதைப் பார்த்து ரசித்ததா? மெல்லிய அலைகள் கலத்தின் பக்கவாட்டில் வந்து மோதுவதைக் கண்டு மகிழ்ந் ததா? எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகத் திசை திருப்பும் பெரும் சுக்கான் சக்கரம் அருகே நின்று கொண்டிருந்த அருண் மொழியின் வனப்பைக் கண்டு வியந்ததா?

அந்தப் பறவை கூம்பினின்று பறந்து வந்து பாய்மரக் கயிற்றின் மீது அமர்ந்தது. பிறகு சுற்றிவந்து நூலேணிமீது அமர்ந்தது. பொழுது சாய்ந்து கொண்டிருந்தது; அதற்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. அதன் மற்றத் தோழர்கள் இருந் திருந்தால் அது தன் கீச்சுக் குரலில் பேசிக் கொண்டிருக்கும். அவர்கள் தாம் முன்பே பறந்து சென்றுவிட்டனரே! அந்த மாப்பறவைக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. மரக்கலத்தோடு கூடச் சென்று கொண்டிருக்கலாம். உடலில் அலுப்பு ஏற்படாமல் செல்லலாம். அந்தக் கலம் செல்லும் இடங் களுக்கெல்லாம் செல்லலாம் வனப்புமிக்க இடங்களையெல் லாம் காணலாம்.

கண்டு பயனென்ன? நம் இனத்தவரை விட்டுவிட்டு எந்த இன்ப உலகத்திற்குச் சென்று பயனென்ன? அவர் களுடன் சுற்றிப் பறந்து திரிந்து கவலையற்று வாழ்வது போய் இப்போது நமக்குக் கவலை மனத்திலெழுந்துவிட்டதே. அவர்களைக் கூப்பிடுவோமா?

'கீச்கீச் கிச்கிச் கீச்'...அந்தப் பறவை கூவியது, சிறகு 'சடசட' வென ஒலிக்கும்படி சப்தித்தது. தத்தித் தத்தி நடந்தது.

கண்ணைக் கவிந்திருந்த நீர்த்திரையை விலக்கி அருண் மொழி இப்போது தளத்தை ஒரு முறை சுற்றி வந்தான்.

கலபதி மஞ்சத்தின்மீது சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தார். அவர் அருண்மொழிக்குக் கலத்தின் மேற்பார்வையைப் பற்றிச் சிலவற்றைக் கூறினர். அருண்மொழியின் நினைவு ஏனோ அங்கில்லை. அவன் நினைவு மாறச் சில நாட்களாவது ஆகலாம். ‘அந்தத் தீவிலேயே இருந்திருக்கலாம். இப்போது கலத்தில் ஏறிச் செல்வதில் என்ன பயன்? எங்கே அவசர மான பணி இருக்கிறது? உடனடியாகப் போகாவிடில் என்ன இடையூறு வந்துவிடும்? அருண்மொழி சிந்தனை செய்தான். அப்படிப் பார்த்தால் சோழ நாட்டை விட்டே வந்திருக்க வேண்டாம். சிறிய தந்தை ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றுல் நாம் அங்கிருப்பதில் எந்தவித இடையூறு வந்துவிடும்? அண்ணன் விட்டுவிட்டுச் சென்ற வட எல்லைப் பாதுகாப்பை ஏற்று நடத்தி இருக்கலாமே? இளவரசர் பட்டமேற்ற பிறகும் ஆதித்த கரிகாலன் காஞ்சியினின்று வட எல்லையைக் கட்டிக் காக்கவில்லையா? தொண்டை மண்டலத்து மன்னர் போல் ஆட்சி நடத்தவில்லையா? நாம் ஏன் அப்படிச் செய்திருக்கக் கூடாது? வந்தியத்தேவனுடைய உறுதுணையுடன் காஞ்சிப் பொன் மாளிகையில் வாழ்ந்திருக்கலாம். தந்தையைச் சில காலம் பொன் மாளிகையில் வந்து வாழுமாறு செய்ய ஆதித்த கரிகாலர் ஆசைப்பட்டார். அவர் எண்ணம் ஈடேறவில்லை. நாமாவது தந்தையை அழைத்து வந்து காஞ்சியில் தங்குமாறு செய்திருக்கலாம். அண்ணனின் கடைசி ஆசையை ஈடேறச் செய்திருக்கலாம். அதைச் செய்யாமல் ஏன் புறப்பட்டோம்?

‘ஆஹா! ஆதித்த கரிகாலன்! அவரை நினைக்கும் போது என் உடல் சிலிர்க்கிறதே. என் தமைக்கையார் அடிக் கடி கூறுவார், திருப்புறம்பயத்தில் வாளைச் சக்கரம் போல் சுழற்றிய முப்பட்டனுர் ஆதித்க சோழ தேவரின் வீர சாகசத்தைப்பற்றி. அப்போது இந்த மாவீரரைக் கற்பனைக் கண்களால் காண முயல்வேன். அவரது பெயரர் இராசாதித் தரின் அஞ்சா நெஞ்சத்தைப் பற்றிக் கூறுவார்; அந்த மா வீரரை ஒரு சமயம் நாற்புறமிருந்து நால்வகை நாட்டுப்போர் வீரர்கள் சூழ்ந்தனராம். இரட்டர்களும், வைதும்பர்களும்,

பாணர்களும், கதம்பர்களும் சூழ்ந்து தாக்க முயன்றனர். அப்போது இராசாதித்தர் செய்த வீரப்போரை நினைக்கையில் நான் அந்த மாவீர மன்னரின் தோற்றத்தை நினைக்க முயல்வேன். அந்தப் போதிலெல்லாம் என் அகக் கண்முன் என் தமையனார் ஆதித்த கரிகாலரே தோன்றுவார். ஆதித்த சோழரும் இராசாதித்தரும் சேர்ந்து மறுபிறவி எடுத்துக் கரிகாலராகப் பிறந்தனரோ? ஏறு போன்ற பீடு நடை கொண்ட அஞ்சா நெஞ்சம் ஆதித்தரை அரசராக அடைய முடியாக் கொடும்பேறு பெற்றுவிட்டதே இந்தச் சோழநாடு. யார் செய்த தீவினையோ இளவயதிலேயே அந்த நன் மகன் மாண்டனரே!

'ஆ! என் மூத்தவரை மாளச் செய்தார்கள். துன்பமுடிவு ஏற்படுத்தினார்கள். மகனைப் பிரிந்து மாளாத் துயருமாறு என் தந்தையை வாடச் செய்த சதி யார் செய்த சூழ்ச்சி! ராஜ்யபார ஆசை யாரை விட்டது? அதனால்தானோ இளைய பிராட்டியார் என்னை நாட்டை விட்டு இங்கெல்லாம் சுற்றி அலையத் தூண்டினார். சோழ நாட்டிலேயே இருந்தால் சதிச் சூழ்ச்சியில் தொடர்பு கொள்ளுமாறு எவராவது செய்யலாம். நாம் விரும்பாமலே நம்மைச் சிக்கிக் கொள்ளுமாறு செய்யலாம். இல்லாவிடில் வாணர்குல வீரர் வந்தியத் தேவன் மீது ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்ற பழியைச் சுமத்தியிருப்பார்களா? நல்ல வேளையாக நாமிருந்தோம். நம் சொல்லைக் கேட்பவர்கள் இருந்தார்கள். நம் பேச்சில் நம்பிக்கை வைத்தவர்கள் இருந்தார்கள். அந்த அபாண்டமான பழியினின்று வந்தியத் தேவனை நாம் விடுவித்தோம். நம் பேச்சை எல்லோரும் ஏற்குமாறு செய்தோம்.

'சோழநாட்டிற்கு உதவுவதற்காக வந்த அந்த வீரனுக்குக் கிடைத்த பழியை நினைக்கும்போது காலம் செய்யும் கோலத்தை வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. பழி—அவதூறு—துன்பம்—இவ்வளவும் ஏற்பட்டாலும் வந்தியத்தேவர் மிக பாக்கியசாலி அவர் பெற்ற பேறு இதற்கு முன்பு எந்த நாட்டு வீரரும் பெற்றிருக்க மாட்டார்கள். இனியும் பெறு

வரே என்பதும் ஐயமே. சோழ நாட்டுப் பெருந்தனக்காரர் கள் வியக்கும் மதிநுட்பம் படைத்த அவர், மக்களால்போற் றப்படும் என் சகோதரி இளைய பிராட்டியாரின் பேரன்பும் பெற்று விட்ட அதிர்ஷ்டம் ஒன்றே போதுமே! எத்தனையோ மாவீரர்கள் இளைய பிராட்டியாரின் இன்சொல் பெறத் துடித்து நிற்கும் போது வாணர் குலத்து வீரர் எளிதிலே என் தமக்கையாரின் இதயம் கவர்ந்து விட்டாரே? அதற்காகவா வது அவருக்குக் கடுத் தண்டனையைக் கொடுக்க வேண்டும். என்ன தண்டனை கொடுக்கலாம்? ஆயுள் தண்டனை கொடுக்க வேண்டும். சோழக்குலக் கொடி படரக் கொழு கொம்பாய் என்றென்றும் நின்று தவழும் தண்டனையைக் கொடுப்போம். நாம் வரும் வரை அவர்கள் காத்திருப்பார் களா? தந்தையின் அநுமதி பெற்று அவர்கள் திருமணம் நடந்திருக்கும். திருமண ஓலை எனக்கு எந்த இடத்திற்கு அனுப்புவார்கள்? முல்லைத் தீவைத் தாண்டி ஒரு காத தூரம் சென்று கொண்டிருக்கும் மரக்கலத்துக்கு வந்த சேர எந்தப் பறவையின் கழுத்திலாவது கட்டியனுப்புவார்கள்? ஆம்; அப்படித்தான். அதோ வெண்பறவை தத்தித் தத்தி நடந்து வருகிறதே; ஓலை கொண்டு வந்திருக்கிறதோ?...'

அருண்மொழி அதன் அருகே சென்றான். அந்தக் கலத்தை விட்டுப் பறந்து சென்று விடத் திட்டமிட்ட அந்தப் பறவை அருண்மொழி அருகே வந்தவுடன் விரைந்து பறந் தது.

மேல்தளத்தில் ஏதோ சிந்தனையாய் அருண்மொழி நின் றிருந்தபோது ரவிதாசன் சதிகார வீரர்களைத் தேடிச் சென்றான்.

அருண்மொழி தளத்தை ஒரு முறை சுற்றி வந்தான். இப்போது அந்தப் பறவை பறந்து வந்து மீண்டும் கூம்புக் கயிற்றின்மீது அமர்ந்தது. அருண்மொழி தனக்குள்ளே நகைத்தான். அவனுக்கு அந்தப் பறவையைக் கண்டு இரக்கம் ஏற்பட்டது. கடற்பறவை இனத்தினின்று பிரிந்து

விட்ட அதை எண்ணி அவனால் இரக்கப்படாது இருக்க முடியவில்லை. திருமால் அடியவரொருவர் பாடிய பாடல் ஒன்று அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அந்தப் பெரியவர் இதுபோன்று கடல் கடந்து கலத்தில் சென்றிருக்கவேண்டும். கலத்திலே அமர்ந்திருந்த பறவை கரையைத் தேடுவதற்காக இங்கும் அங்கும் அலைந்து விட்டு மீண்டும் கலத்தையே அடைந்திருப்பதைக் கண்டிருக்க வேண்டும். அதைக் கண்டு விட்ட அந்த அடியவர் மனத்தே அற்புதமான உவமை ஒன்று தோன்றியிருக்கிறது.

''எங்கும் போய்க் கரைகாணாது
எறிகடல் வாய் மீண்டேகும்
வங்கத்தின் கூம்பேறும்
மாப்பறவை போன்றேனே!''

அருண்மொழி ஒரு முறை அந்தப் பாடலை முணு முணுத் தான். பொழுது சாய்ந்து கொண்டிருந்தது. தளத்தில் விளக்கேற்றுபவன் வந்து தன் பணியைச் செய்து கொண் டிருந்தான். கலம் ஒரு சிறுநகரம் போலவே காட்சியளித் தது. அந்த நகரைப் பாதுகாக்குப் பணியைக் கலபதி தன்னிட மிட்டிருக்கிறார்.

''சித்திரசேனரே, மரக்கலத்தைப் பற்றிப் பிரமாதமாக நீங்கள் வேறு ஒன்றும் தெரிந்திருக்க வேண்டிய அவசிய மில்லை. நீங்கள் அறிந்த அளவுக்கூட என் உதவியாளர் களுக்குத் தெரியாது. அன்றாடப் பணிகள் செவ்வனே நடக் கின்றனவா என்று கவனிப்பதற்கு ஓர் ஆள் இருந்தால் போதும். கண்டிப்பும் மிரட்டலும் இல்லாவிட்டால் அவரவர் தத்தம் பணியில் சோம்பி விடுவார்கள். பலருடைய தாமதம் என்பது எத்தனையோ காரியங்களைக் கெடுத்துவிடும். ...உங்களைப் பிடித்துவிட்டது. நான்கு நாட்கள் எனக்காகச் சிரமப்படுங்கள். அதற்குப் பிரதிபலனாக இந்தக் கலம் போய்ச் சேரும் நாட்டரசனுக்கு உங்களை அறிமுகம் செய்து 'உங்களிடமுள்ள நவரத்தினங்கள் அனைத்தையும் வாங்கிக் கொள்ளச் செய்கிறேன்!' என்று கலபதி கூறியது அருண்

மொழியின் மீது எத்தகைய நம்பிக்கை அவருக்கு இருக்கிறது என்பதைப் புலப்படுத்தியது.

அருண்மொழி கீழ்தளத்தில் இறங்கினான். அதற்கு அடித்தளத்தில் வியாபாரத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்படும் பண்டங்கள் நிறைந்திருந்தன. அடித்தளத்தில் கசிவு ஏதாவது ஏற்படாதிருக்கிறதா எனக் காணப் படிக்கட்டுக்களின் வழியாக இறங்கினான். ரவிதாசனும் வீரர்கள் வடிவிலிருந்த கடற்கொள்ளைக்காரர்களும் பஞ்சுப்பொதிகளின் மறைவில் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

"காளிதாசரே! நம் எண்ணம் நிறைவேறாது போலிருக்கிறதே?" என்று சதிகாரர்களில் ஒருவன் ரவிதாசனைக் கேட்டான். காளி மீது அதிபக்தி கொண்டவன் ரவிதாசன் என்பதால் அவனுக்கு காளிதாசன் என்றே அவன் பெயர் சூட்டி விட்டான்.

ரவிதாசன் கண்களை உருட்டிப் பயங்கரத்தை வரவழைத்து, "உங்களைப் போன்ற கோழைகள் இருந்தால் எந்தக் காரியமும் நிறைவேறாது. உங்கள் தலைவரை எப்படியும் நான் சந்திப்பேன். அவரிடம் தெரிவிக்கிறேன் உங்கள் கோழைத்தனத்தை" என்று அதட்டலுடன் கூறினான்.

அங்கிருந்தவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து பரிதாபக் குரலில், "ஐயா, ஐயா! என்ன அப்படிக் கூறிவிட்டீர்கள், நாங்கள் கோழைத்தனத்தோடு அஞ்சுகிறோமா?" என்றனர்.

"ஆம்! காளிமாதாவிற்குத் தரவேண்டிய பலிக்காக ஆளைச் சுட்டிக் காட்டினேன். தக்க தருணம் பார்த்து முடிக்க வேண்டியது உங்கள் கடமை. அதற்குள் 'எண்ணம் நிறைவேறாது போலிருக்கிறதே' என்று சந்தேகப்படுவதில் கோழைத்தனமில்லாவிடில் வேறு என்ன இருக்கிறது?

"உங்களுக்குத் தெரியாது என்னைப் பற்றி. ரவிதாசக் கிரமவித்தன் இப்படிக் கலத்தில் வேறு வேலையின்றிப் பயணம்

செய்பவனல்லன். எனக்கு இருக்கும் வேலை ஏராளம். இது வரை நான் திட்டமிட்டு அவை நிறைவேறாது இருந்ததென் பது குறைவு. என் பூசைக்கு வேண்டியதெல்லாம் காளி மாதாவிற்குப் பலிதான். ஜகன்மாதாவின் பசிக்குப் பலி கொடுப்பதன் மூலம் எதையும் சாதிப்பேன். என்னை ஒரு தேசத்து ராஜகுமாரன் ஓர் உதவிக்கு அழைத்திருக்கிறான். அவன் இழந்த நாட்டை திரும்பப் பெற விரும்புகிறான். பழிக்குப்பழி தீர்க்க விரும்புகிறான். அவன் இந்த ரவிதாசக் கிரமவித்தன் பேரில் பெருமதிப்பு கொண்டவன். அவன் எண்ணும் ஒவ்வொரு காரியத்தை முடிக்கவும் ஒவ்வொரு பலி. மூன்று பலிகள் அஹ்ஹஹ்ஹ ..'' ரவிதாசன் அகோரச் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று விரல் விட்டு எண்ணினான்.

"ஒன்று முடிந்தது; இரண்டாவது முடியும். மூன்றாவது முடிக்க விரைவேன் ..'' என்று அவன் கூவியது அவர்களுக் குப் புரியவில்லை.

"என்ன கூறுகிறீர்கள் ஐயா?''— பயத்துடன் வினவினர்.

"என்ன கூறுகிறேனா'! விழியில் விளக்கெண்ணெய் போட்டு எடுத்த காரியத்தை விரைவில் முடிக்குமாறு கூறு கிறேன்.''

"சித்திரசேனன் இந்தக் கலத்தைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை ஏற்பார் என நாங்கள் எதிர் பார்க்க வில்லையே!''

"எல்லாம் திட்டப்படி நடப்பதென்றால் சதி செய்யும் உங்கள் மூளைக்கு வேலை இல்லை.''

"புரியவில்லையே?''

"சக்தியிருந்தால் போதாது! புத்தி வேண்டும்.''

"சொல்வதைத் தெளிவாகக் கூறுங்கள் சுவாமி!''

"காளியின் ஆகாரம் உங்கள் கைக்கு வந்து விழாது. நீங்களாகவே அதைத் தேடிப் போக வேண்டும்.''

"அவரைச் சுற்றி மெய்க்காவலர்...'

"இருக்கட்டுமே. நீங்களும் கலந்தின் வீரர்கள்தாமே? அந்தப் பொறுப்பை ஏற்க முடியாதா? நாளைய தினம் உங்களில் இருவர் அவர்களோடு சேர்ந்து விடுங்களேன்—" ரவிதாசன் ஏதோ புதிர் அவிழ்த்ததுபோல் தலையசைத்தான். அப்போது மேல்தளத்தினின்று யாரோ பலர் ஓடிவரும் ஓசை கேட்டவுடன் அவர்கள் அங்கிருந்து விரைந்து தனித்தனியே பிரிந்தனர்.

விரைந்து ஓடிவந்தவர்கள், "சித்திரசேனரே, சித்திர சேனரே!" என்று மூச்சுத் திணறக் கூவினர். அருண்மொழி வர்மன் மேல்தளத்துப் படிகட்டுகளில் ஏறி வந்து கொண்டு இருந்தான். இரண்டாவது தளத்தில் பிரயாணிகள் தனித் தனியே அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர். கலம் நகர வில்லை. ஏதோ புதைகுழியில் சிக்கித்தடுமாறுவது போன்ற உணர்வு சித்திரசேனனுக்குத் தோன்றியது. மேல் தளத்திற் குச் சித்திரசேனன் விரைந்தான். இருக்கையில் அமரவும் முடியாமல் நிற்கவும் முடியாமல் கலபதி தவித்துக் கொண் டிருந்தார்.

விரித்திருந்த பாய்மரத்தில் காற்று 'வீர் வீர்' என்று தாக்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் காற்று வீசும் வேகத்திற் குக் கலம் விரைந்து சென்றிருக்க வேண்டும். ஆனால் கலம் நகரமுடியாமல் திணறிக் கொண்டிருந்தது. நன்றாக இருட்டி யிருந்ததால் ஒன்றுமே புரியவில்லை. 'கர் கர்' என்று பாய் மரக் கயிறுகள் செய்யும் ஓசை தெளிவாகக் கேட்டது.

'சட பட' வென்று பாயில் காற்று மோதுவது தெளி வாகக் கேட்டது. 'கரகரக் கரக்' என்று ஒன்றோடு ஒன்று மோதுவதால் எழும் ஓசை கேட்டது.

தளத்தில் எரிந்த விளக்குகளின் ஒளியில் கலத்துப் பணி யாளர் இங்குமங்கும் ஓடுவதும் நூலேணி வழியாகக் கூம்பின் மீது ஏறுவதும் இறங்குவதுமாகப் பரபரப்பு மிகுந்திருந்தது.

சித்திரசேனன் கலபதியிடம் வந்து சேர்ந்து ''என்ன. என்ன நேர்ந்தது?'' எனப் பரபரப்புடன் கேட்டான். ''பாறையிலே கலம் மோதி விட்டதா? கரை தட்டி விட்டதா?'' என்று வினவினுன்.

''பாறையில் மோதியிருந்தால் சுக்குநூருகி யிருக்கும். கலம் நகராமல் கடலடியில் ஏதோ பிடித்திருக்க வேண்டும்'' என்ருர் கலபதி. பிறகு ஏதோ யோசித்துச் சித்திரசேனனை நோக்கி ''பாயைச் சுருட்ட உத்திரவிடுங்கள்'' என்று கூறினுர்.

''விரைந்து பாயைச் சுருட்டுங்கள். மேல்கயிற்றை இழுத்துக் கட்டுங்கள்'' என்று சித்திரசேனன் வாயில் கையை வைத்துக் குவித்து உரத்த குரலில் கூவினுன். அதற்குள் பாயில் ஓரிரு இடங்களில் கிழிசல் ஏற்பட்டுவிட்டது.

''கலம் நகராமல் பாயை மட்டும் விரித்துவைத்திருந்தால் காற்று தாக்குவதால் கூம்பு முறிந்து விடும்'' என்று கலபதி கூறினுர். மையிருள் எங்கும் சூழ்ந்திருந்தபடியால் அவர்களால் ஒன்றுமே செய்யமுடியவில்லை. கவலை மிகுதியால் மேல்தளத்திற்கு வந்துவிட்ட வணிகர்களையும், மற்றவர்களையும் சித்திரசேனன் நல்ல வார்த்தை கூறிக் கீழ்த்தளத்திற்கு அனுப்பினுன்.

'காளியின் கோபம்' என்று ரவிதாசன் மற்றவர்களிடம் கூறிக்கொண்டிருந்தது பரபரப்புடன் அலைந்துகொண்டிருந்த சித்திரசேனன் செவியில் வீழ்ந்தது. கலம் நகராததற்கு ரவிதாசன் காரணமாயிருப்பாஞே என்று ஒரு கணம் எண்ணினுன். ரவிதாசனின் நடவடிக்கைகளைப் பற்றி முன்பே அவன் அறிந்திருந்தான். 'மந்திரவாதி' என்று அவன் பழுவேட்டரையர் அரண்மனைக்கு இரகசியமாக வந்துகொண்டிருந்த செய்தி அப்போதே அவன் செவிகளில் வீழ்ந்திருந்தது.

ரவிதாசன் யார்? அவனுக்கும் ராஜ்ய விவகாரங்களுக்கும் என்ன தொடர்பு என்பதைப் பற்றி முன்பு அவன் கவலை

கொள்ளவில்லை. இப்போது ரவிதாசனைப் பற்றி அறிய வேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்துவிட்டது. கீழ்த்தளத்தில் அவன் வீரர்களுடன் சற்று முன்பு பேசியதும் அவன் அறிந்திருந்ததால் ரவிதாசனை விசாரிக்கவேண்டிய கட்டாயம் அருண்மொழிக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. 'காளி...பலி... தாமதம்.. காளியின் கோபம்' போன்ற ரவிதாசன் சொற்களுக்கும், கலம் நகராததற்கும் தொடர்பு இருக்க வேண்டும் எனக் கருதினான்.

கலபதி அதற்குள் நீர்மூழ்கி ஒருவனைக் கடலின் அடியில் சென்று கலத்தில் அடித்தளத்தில் ஏதாவது பழுது ஏற்பட்டிருக்கிறதா எனப் பார்க்கக் கட்டளையிட்டிருந்தான். நீர்மூழ்கி சிறிது நேரத்தில் மேலே வந்தான். அவன் உடலின் பல இடங்களிலிருந்து இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. தளத்திலிருந்த மங்கிய தீவர்த்தி ஒளியில் நீர்மூழ்கியின் உடலின் பல பாகங்களில் வடிந்து கொண்டிருந்த இரத்தத் துளிகளைப் பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந்தது.

"என்ன, என்ன நேர்ந்து விட்டது?" எனச் சித்திரசேனன் கூவினான்.

"கவலைப்படாதீர்கள் சித்திரசேனரே, கலத்தைத் தடுப்பது எவை என்பது புரிந்துவிட்டது. லட்சோப லட்சம் மீனினங்கள் நம் கலத்தைச் சூழ்ந்திருக்கின்றன. அதனால் கலம் நகருவது தடைப்பட்டிருக்கின்றது" என்றார் கலபதி.

"மீன்களா? அவை ஏன் சூழ்ந்து கொண்டு தாக்குகின்றன?"

"பசை இருந்தால் மீன் என்ன...மனிதர்களே தாக்குவரே! கலத்தின் அடித்தளத்திற்குப் பூசப்பட்டுள்ள ஒரு வகைப் பிசினின் கவர்ச்சியால் மீனினங்கள் படையெடுத்திருக்கின்றன. இந்தப் பகுதியில் பெரும் பெரும் மீன்கள் அதிகள்."

"அவற்றை விரட்டுவது எப்படி?"

"கீழ்த்தளத்தில் அடுக்கி வைத்திருக்கும் தவிட்டுமூட்டையைப் பிரித்து மேலிருந்து கொட்டுங்கள் அவை விலகி விடும்."

அருண்மொழியின் கண்கள் வியப்பால் விரிந்தன. உடனே கீழ்த்தளத்திற்கு ஓடி தவிடு நிறைந்த மூட்டையைப் பிரித்துக் கடலில் கொட்டுமாறு அருண்மொழி கட்டளையிட்டான். பணியாட்கள் விரைந்தனர்.

ரவிதாசன் மறைவான இடத்தினின்று சதிகாரர்களிடம் பேசினன்: "முட்டாள்கள்! காளியின் பசிக்கு தவிட்டைக் கொட்டுகிறுர்கள். நீங்கள் இனி மிகக் கவனத்துடனிருக்க வேண்டும். அமாவாசை நாள் நெருங்குகிறது. உங்கள் தலைவன் போர்க்கலத்துடன் எதிர்பார்த்திருப்பான். அதற்குக் காளியின் பசிக்கு இரை கொடுங்கள். அப்படி முடியவில்லை என்றுலும் பாதகமில்லை. உங்கள் தலைவனுடைய கலம் தாக்க வரும்போது அந்தக் காந்தார நாட்டு வியாபாரியைக் கட்டிப்பிடித்து உங்கள் தலைவனிடம் ஒப்படைத்து விடுங்கள். ஜாக்கிரதை! மறந்துவிடப் போகிறீர்கள். யாரைத் தெரியுமா? கலிங்கக் கலக் காவலனுக நின்று உங்களுக்கு உத்திரவிடுகிறுனே அவனை. அந்த இளம் வாலிபனை. சாமுத்ரிகா லட்சணம் நிறைந்தவனை. மறந்துவிடாதீர்கள்."

அருண்மொழியின் காதில் இவை விழாமலில்லை. அவன் இவற்றை அறியாதவன் போல், "யாரங்கே? ஏன் சும்மா நிற்கிறீர்கள்? விரைந்து சென்று மூட்டைகளை எடுத்து வாருங்கள்" என்று கர்ஜனை புரிந்தான். ரவிதாசனை நோக்கி, "நீ ஏன் சும்மா நிற்கிறுய்? நீயும் மூட்டையைச் சுமந்துவா. ஓடு ஓடு" என்று விரட்டினன்.

சுளீர் சுளீர் என்ற சாட்டையின் சொடுக்குச் சப்தம் கேட்டது. மிக விரைவாகத் தவிட்டு மூட்டைகளைக் கொணர்ந்து மேல்தளத்திலிருந்து கலத்தின் பக்க வாட்

டத்தில் கொட்டினர். அந்த இருளில் கருநீலக் கடலில் தவிடும் உமியும் கலந்து விரவின.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கலம் மெல்ல மெல்ல நகரத் தொடங்கியது. "உம்! பாயை விரியுங்கள்; கயிற்றை அவிழ்த்துப் பாயைப் பிரியுங்கள்" என்ற குரல் கலத்தில் சூழ்ந்தது. கலிங்கத்துக் கலம் மெல்ல நகரத் தொடங்கியது. எல்லோர் முகத்திலும் களி கூத்தாடியது.

"எப்படி நீங்கள் இந்த ஆபத்தை தவிர்க்கத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?" என்று சித்திரசேனன் கலபதியை வினவினுன்.

"இருபதாண்டு அநுபவத்தில் இதுகூடத் தெரியாவிடின் எனக்குக் கலபதி என்ற பட்டம் ஏன்? என் முதுகு கூறும் நான் பெற்ற அநுபவத்தை" என்று கூறித் தன் மேலங்கியைக் கழற்றித் தன் முதுகைக் காட்டினுர் கலபதி. அவர் முதுகில் சாட்டை அடியால் எழுந்த தழும்புகள் குறுக்கும் நெடுக்கும் வீழ்ந்திருந்தன.

"இவை ஒவ்வொன்றும் எனக்கு அநுபவ முத்திரைகள். இப்போது சாட்டையால் அடிக்க அஞ்சினீர்களே. ஈவு இரக்கம் என்பதை இதயத்தினின்று கழற்றி வைத்துவிட வேண்டும். புன்முறுவல், மென்பேச்சு ஏதும் கலத்துப் பணியாட்களிடம்கூடாது. எல்லா அநுபவமும் பெற்றுவிட்டேன். ஆனுல், நாளாக ஆக எனக்கு ஏனே கடல் பயணத்தில் உற்சாகம் குறைந்து வருகிறது. எந்த நிமிடம் ஆபத்து வருமோ என்ற அஞ்சுதல் நிறைந்திருக்கிறது. கீழ்க்கடலின் தென் கோடியில் பல நூறு காத தூரம் போயிருக்கிறேன். இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் கதிரவன் ஒளி வீசிப் பிரகாசிக்கும் இடத்தைத் தாண்டியிருக்கிறேன். பெரும் பனிப்பாறைகளெல்லாம் வழியே குறுக்கிட்டிருக்கின்றன. இவற்றில் சிக்காது கலத்தை நடத்தியிருக்கிறேன். ஆனுல், கொடுங் குணம் வாய்ந்த கடற் கொள்ளேயரை நினைத்தாலே எனக்குக் குலே நடுங்குகிறது. சோழ நாட்டுக் கலங்கள்

எத்தனை எத்தனையோ அவர்களிடம் சிக்கியிருக்கின்றன. பெருஞ் செல்வந்தர்களான வணிகர்கள் பலர் அவரிடம் சிக்கி உயிரிழந்திருக்கின்றனர். பொன்னும், வெள்ளியும், வைர வைடூரியங்களும் இழந்தோர் பலர். என் வாழ்நாளில் இந்தக் 'கலிங்க ராணி'க்கு எந்தவித ஆபத்தும் ஏற்படக் கூடாது. என் செல்வத் திருமகள் போல் இந்தக் கலத்தை வளர்த்திருக்கிறேன். ஒரு சிறு பொத்தல் விழுந்தாலும் இதை என் கையாலேயே அடைப்பேன். 'கலிங்கராணி' யின் பாயைப் போன்று உறுதியான பாய் வேறு கலங் களுக்கில்லை. கலத்தின் அடியில் இரு பெரும் சக்கரங்களை அமைத்து இருக்கிறேன்; அவை சுழன்று சுழன்று நீரைக் கிழித்துச் செல்வது போன்று வேறு எந்த நாட்டுக் கலத் திலும் வசதி இல்லை. என்னுடைய அறையில் நான் ஆராய்ந்து கண்டு பிடித்த பல கருவிகளை வைத்திருக் கிறேன். வாருங்கள் போகலாம்'' என்று கூறிக் கலபதி மெல்ல அருண்மொழியின் தோளைத் தாங்கி எழுந்து படிக் கட்டின் வழியே கீழ்த்தளத்திற்கு இறங்கிச் சென்றார்.

கலிங்கத்துக் கலம் சென்று கொண்டிருந்தது. பொழுது புலர்ந்து சாய்ந்து, புலர்ந்து சாய்ந்து நாட்களை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது. காற்றின் உதவி பூரணமாக நிறைந் திருந்தது. மதியின் அளவு தேய்ந்து மங்கிக் காணப்பட்ட இரவுகளில் அருண்மொழி வானத்தே நோக்கிய வண்ணம் தான் அடுத்துச் செல்ல வேண்டிய இடத்தைப்பற்றிய திட் டத்தை எண்ணலானான் அவனுக்கு இடையிலேயே ரவி தாசன் நினைவும் வரும். அவனையும் அவனுடன் கூடிப் பேசும் மற்ற சதிகார வீரர்களையும் கண்காணிக்க இருவரை நியமித்திருந்தான். அவர்களிடமிருந்து ஐயுறும் எந்தவிதச் செயலையும் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை கலிங்கத்துக் கலத் தின் அமைப்பு நுணுக்கம் ஒவ்வொன்றையும் கண்டறிந்தான் அருண்மொழி. சோழநாட்டுக் கலங்கள் இத்தகைய சிறப் புடனிருப்பதில்லை என்று கலபதியிடமிருந்து கேள்வியுறும் போது அவனுக்கு வேதனை உண்டாகும்; சோழ நாட்டு

வணிகர் நடுக் கடலில் உற்ருர் உறவினரை விட்டு, செல்வங்களை விட்டுக் கொள்ளையர் கையில் சிக்கி உயிரிழக்கும் நிகழ்ச்சி அவன் இதயத்தில் பெருஞ் சினத்தை ஏற்படுத்தும். சோழ நாட்டுப் படைத்தலைவர்கள் இவற்றை அறிய மாட்டார்களா? அறிந்தும் ஏன் இப்படி இருக்கிருர்கள்? பராந்தக சக்கரவர்த்தி கடற் போரில் சிறந்தவராயிற்றே! அவர் கையாண்ட முறைகள் சோழ நாட்டினின்று மறைந்து போயினவா? சோழ நாடு திரும்பியதும் கடற்படையில் நம் கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டும். மதுராந்தகருக்கு உதவியாகக் கடல் பகுதியில் புலிக் கொடியைப் பறக்க விட வேண்டும்...இவற்றை அறியத்தானே என்னை இளைய பிராட்டியார் கடல் கடந்து ஒருவரும் அறியா வடிவில் செல்ல அனுப்பினுர்...'

அவன் படுத்திருந்த அறையின் வெளியே எவரோ நடமாடும் மெல்லிய காலடியோசை கேட்டது, அருண்மொழி படுத்தபடியே கண்விழித்துப் பார்த்தான். அறைக் கதவை மெல்ல எவரோ திறப்பது தெரிந்தது. சட்டென உடைவாளை அருகே தேடினுன்; காணேம்.

"யாரது?" அருண்மொழி கர்ஜித்தான். திடுதிடுமென எவரோ ஓடும் ஓசை; அருண்மொழி மெல்ல எழுந்து மேல் தளத்திற்கு வந்தான். அவன் உடலில் ஒரு வித உணர்ச்சி. புரியாத படபடப்பு. வானம் இருண்டிருந்தது. அமாவாசை நெருங்குகிறது போலும். காற்று முன்போல் வீசவில்லை. மெல்ல வீசும் காற்றில் கலம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

பொழுது புலர்ந்தது. கலபதியின் உடல் பூரணமாகத் தேறியது. புதுத் தெம்புடன் அன்று உலவிக்கொண்டிருந்தார். கலத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியாகச் சென்று பார்த்தார். வானத்தே அண்ணுந்து பார்த்தார். அவர் முகம் மாறியது. அவர் முகத்தில் சுருக்கங்கள் வீழ்ந்தன. அவரிடம் எதிர் பாராத பரபரப்பு காணப்பட்டது. தளத்தினின்று கீழே நோக்கினுர். வழக்கத்துக்கு விரோதமாகப் பேரலைகள்

எழுந்து தணிந்தன. இங்குமங்கும் அவர் ஓடினார். யார் யாரையோ கூப்பிட்டார். அவரைத் தொடர்ந்து சித்திர சேனனும் உடன் சென்றான்

"ஏன் திடீரென்று பரபரப்படைந்து விட்டீர்கள்?" என்று அவன் வினவினான்.

"ஆமாம்; இன்னும் சிறிது நேரத்தில் கலம் ஒரு துளிக்கூட நகராது."

"ஏன்?"

"காற்றடிப்பது நின்றுவிடும். இலைகூட அசைய முடியாத படி சூன்யம் நிறைந்திருக்கும்."

"அதனால்?"

கலபதிக்கு ஏனோ ஆத்திரம் வந்தது.

"காற்று இல்லையென்றால் கலம் நகராது. புயல் வருவதற்குமுன் அமைதிதானே! இங்கேயே கல்போல் நிற்க வேண்டியதுதான்; பிறகு எப்போது சாதாரணமான காற்று வீசுமோ அப்போதுதான் புறப்பட முடியும்" என்றார் கலபதி.

அருண்மொழி மறுமொழி பேசவில்லை. வானத்தைப் பார்த்துக் கலபதி எப்படிக் கூறுகிறார்?

"காற்றடிப்பது நின்றுவிடும் என்பதை எப்படி அறிந்தீர்கள்?"

"கலபதி என்றால் வெறும் பலசாலியாகத் தாடி மீசை வைத்திருந்தால் போதாது, உரத்த குரலில் பேசினால் போதாது. வான சாத்திரம், பூமி சாத்திரம் கற்றிருக்க வேண்டும்."

"ஓ!" — அருண்மொழி மீண்டும் சிந்தனையிலாழ்ந்தான். கலபதி இங்குமங்கும் அலைந்துவிட்டுத் தன் அறைக்குப் போய் விட்டார்.

அருண்மொழி புறங்கையைக் கட்டிக்கொண்டு தளத்தின் ஓரமாக நடந்து வந்தான் அவன் பின்புறம் சதிகார வீரன் ஒருவன் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தான். அவன் இப்போது சற்று நின்றான். அவன் இடுப்பிலிருந்து சிறு கத்தியொன்றை எடுத்தான். குறிபார்த்தான்; அருண்மொழியின் முதுகை அவன் குறிபார்த்தான்; அதோ வீசும் நிலையை அடைந்துவிட்டான். ஆனால் அருண்மொழி சட்டெனத் திரும்பி நூலேணியின் வழியே கூம்பின்மேல் உள்ள சிறு மாடத்தை நோக்கி ஏறத் தொடங்கினான்.

ரவிதாசன் எங்கிருந்தோ அந்த வீரன் எதிரே முற்பட்டு, "அலை ஓய்ந்தபிறகு குளிக்கப் பார்க்கிறாய்" என்று கூறி நகைத்தான். அந்தச் சதிகார வீரன் தலை குனிந்து உதட்டைக் கடித்து, "உம்! இப்போதும் ஒன்றும் மூழ்கிவிடவில்லை. இங்கிருந்தே தீர்த்துவிடுகிறேன்" என்றான்.

"பயன்படாது! அந்த முயற்சியை விட்டுவிடு. நாளை அமாவாசை தெரியுமா?"

அந்த வீரன் நடுநடுங்கினான் "ஐயோ" என்று அலறினான்.

"பதட்டப்படாதே காளிதேவி அருள் புரிவாள். நமக்கு அவள் மனமுவந்து அருள் புரிகிறாள். அதோ பார், அவள் காற்றைக் கட்டி விட்டாள். காற்றை நிறுத்தினாள். சூறாவளியை ஏவுவாள். இன்று இரவுதானே உங்கள் தலைவரின் கலம் வருகிறது?" என்றான் ரவிதாசன்.

"காற்று நின்றுவிட்டதா?"

"அதோ பார்."

அங்கே பாய்மரத்தில் பாய் துவண்டு கிடந்தது. கொடி ஆடி அசையாமல் தாழ்ந்திருந்தது. சுக்கான் சக்கரத்தருகே நின்றிருந்த பணியாள் பலங் கொண்ட மட்டும் அதைத் திருப்பிக்கொண்டிருந்தான்.

"ஆமாம்; ஆமாம். காற்று நின்றுவிட்டது. இதே தொல்லை எங்கள் தலைவர் கலத்துக்கும் ஏற்படுமல்லவா?"

"ஏற்படலாம், ஆனால், உங்கள் தலைவர் உங்களைப் போல் முட்டாளாயிருந்தால் அவரும் நின்ற இடத்திலேயே கலத்தோடு இருக்கவேண்டியதுதான். சிறு சிறு தோணிகளிலும், திமில்களிலும் வீரர்களோடு புறப்பட்டிருக்க வேண்டும். அருகே தீவு ஏதாவது இருக்கிறதா?"

"இருக்கவேண்டும். அதோ ஏதோ தொலைவில் கோடு போல் தெரிகிறதே, அது ஏதாவது தீவில் தெரியும் சோலையாய் இருக்கலாம்."

ரவிதாசனும் அந்தத் திக்கில் நோக்கினான். கூம்பின் மேல் ஏறியிருந்த அருண்மொழியும் நோக்கினான்! அவன் கண்களுக்குத் தெரிந்தது தீவன்று. மற்றொரு கலம்!

கூலிங்கத்துக் கலம் ஆடாமல் அசையாமல் நின்று கொண்டிருந்தது. கலபதியுடன் அருண்மொழி பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

"வேறு வழி இல்லாமலில்லை. எப்படியும் இன்று இரவு மெல்லக் காற்றடிக்கலாம். அதுவரை நாம் சும்மாயிராமல் கலத்தை இழுத்துச் செல்ல ஏற்பாடு செய்யலாம்."

"இழுத்துச் செல்வதா?"

"ஆம்; இதுவரை உண்டு ஒருவேலையுமில்லாமல் உறங்கும் வீரர்களைத் துடுப்புப் போடச் சொல்லுவோம்."

"மரக்கலத்தில் எப்படித் துடுப்புப் போடுவது?"

"நீங்கள் பார்த்ததில்லையா, இரண்டு பெரிய படகுகள் தளத்தில் கட்டப்பட்டிருப்பதை?"

"ஆமாம்; அவசர காலத்தில் தப்பிச் செல்லப் பயன்பட இருக்கலாம்."

"அதற்கும் தான். ஆனால், இப்போது கலிங்கத்துக் கலத்தைக் கட்டி இழுக்கப் பயன்படட்டும். வயிறு நிறையச் சோறு போட்டு அவர்களைத் துடுப்புப் போடச் சொல்லு வோம். படகுகள் இரண்டும் கலத்தை இழுக்கும். போகும் தொலைவுவரை போகட்டுமே!"

அருண்மொழி ஒன்றும் பேசவில்லை. கலபதி உடனே அங்கிருந்து தளத்திற்கு வந்து படகுகளை அவிழ்த்து எடுக்குமாறு கட்டளையிட்டார். பெரும் படகு இரண்டும் ஆயத்தமாயின. வெகு காலமாகப் பயன்படுத்தப்படாத துடுப்புகள் வெளியே எடுக்கப்பட்டன. இன்னின்னார் படகு களில் ஏறவேண்டும் என்ற கட்டளையையும் கலபதி பிறப் பித்தார்.

அருண்மொழி இப்போது குறுக்கிட்டு, சதிகார வீரர் நால்வரைச் சுட்டிக் காட்டி, அவர்களையும் துடுப்புப் போடு மாறு உத்திரவிடக் கேட்டுக் கொண்டான். கலபதியின் பார்வை அவர்கள்மீது திரும்பியது. "ஓ! இவர்கள்தாமே? இவர்கள் புதிதாகச் சேர்ந்தவர்கள். இந்தப் படகில் இருவர் அந்தப் படகில் இருவராகச் செல்லட்டும். ஆறு மணி அளவில் ஆகாரத்தை முடித்துக் கொண்டு படகைக் கீழே இறக்குங்கள். படகில் தூங்கக் கூடாது ஒருவரும். யாரா வது உறங்கினால் பின்னால் சாட்டை ஆயத்தமாயிருக்கும்" என்றார்.

கலிங்கத்துக் கலத்தைப் படகுகள் இழுத்தன. பெரும் வடங்கள் படகுகளுடன் பிணைக்கப்பட்டன. ரவிதாசன் புழுவினைப் போல் துடித்தான். சதிகார வீரர்கள் படகுக் குப் போய் விட்டால்...

உற்சாகமான பாட்டு எழப் படகில் துடுப்புப் போட படகு வேகமாகக் கடலைக் கிழித்துச் சென்றது; அவை கலத்தை இழுக்கக் கலிங்கத்துக் கலம் மெல்ல நகர்ந்தது. கலம் நகர்வதற்கு அறிகுறியாக மணியோசை எழுந்த வண்ணமிருந்தது.

கலபதி தன் அறையில் விளக்கெதிரே அமர்ந்து ஓலை யில் ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அருண்மொழி அங்கு வந்தான். அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டுத் தொடர்ந்து எழுதினுர் கலபதி.

"என்ன எழுதுகிறீர்கள்? ஊருக்குச் செய்தியா?" என்று வினவினுன்.

"செய்தி அனுப்புவது ஏது? விசித்திரமான அநு பவங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவற்றைக் குறித்து வருகிறேன். மீன்களால் கலம் தடைப்பட்டது; காற்றின்மையால் படகுகள் கலத்தை இழுப்பது; இவையெல்லாம் விசித்திர அநுபவங்கள் அன்ருே?"

"அவற்றுடன் நான் தங்களுக்கு உதவியதும் விசித்திர மன்ருே?" என்ருன் அருண்மொழி.

"ஆம் ஐயா! உங்கள் உதவியில்லையேல் நான் முல்லைத் தீவை விட்டுக் கலத்தைக் கிளப்புமாறு செய்திருக்க மாட் டேன்; உங்கள் உதவியை நான் என்றும் மறக்க மாட்டேன். தெய்வாநுகூலத்தால் கலம் எந்தவித இடையூறு மின்றிச் சென்ருல் ஸ்ரீ விசய நாட்டின் கிழக்குக் கடற்கரையை அடை யலாம். தாங்கள் அங்குச் செல்கிறீர்களா? அல்லது மாப் பாளத்தில் இறங்கி உள்நாடு வழியாக சீனத்திற்குச் செல் கிறீர்களா? உங்களுக்கு எங்குச் செல்ல வேண்டுமோ அங்கு நானும் உங்களுடன் வந்து அந்த நாட்டு மன்னரிடம் உங்களை அறிமுகப்படுத்துகிறேன்" என்று உணர்ச்சியால் நெஞ்சடைக்கப் பேசினுர்.

அருண்மொழி கலபதிக்கு நன்றி தெரிவித்து விட்டு, "எல்லா இடங்களையும் காணவே எனக்கு ஆசை ஐயா. புத்தபிரானின் பெருங்கோயில்களைக் காண எனக்கு ஆசை; சிற்ப அற்புதம் எங்கெங்குண்டோ அங்கெல்லாம் செல்ல ஆவல்..." என்ருன்.

"எனக்குச் சிற்பமும் தெரியாது, அற்புதமும் புரியாது. எங்கள் நாட்டிலே பௌத்த பிக்ஷுக்கள் ஏராளமாகச் சிற்பங்களைச் சமைத்திருக்கிறார்கள். அவற்றைக் காண எனக்குப் போது ஏது? அது சரி; நவரத்தின வியாபாரிக்குச் சிற்பத்தின் மீது என்ன ஐயா அப்படி ஆசை? உமது ஆபரணங்களை அவற்றிற்கு அணிவிக்கப் போகிறீர்களா?" என்று கூறிக் கடகடவென நகைத்தார். அவருடைய நகையொலிக்குப் போட்டியாக 'கட கட' வென சுக்கான் சக்கரம் திரும்பும் ஒலி கேட்டது. "இன்றைய இரவு மூன்றாம் சாமத்தின்போது கலத்தைத் தென் கிழக்குத் திசையாகத் திருப்ப வேண்டும். அதுவரை படகு இழுக்கும் வரை இழுக்கட்டும்" என்றார் கலபதி.

'சொடேர் சொடேர்' என்று சாட்டையின் சொடுக்கல் இடையிடையே கேட்டது. படகை ஓட்டுபவர்கள் துடுப்பைத் தள்ளும்போது பாடும் ஒரு வகைப் பாடல் எழுந்தது.

நடுநிசி தாண்டியிருக்கலாம். கலத்தில் எல்லோரும் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். தெப்பம் போல் கலம் மிதந்து சென்றது. ரவிதாசன் தளத்தின் ஒரு பகுதியில் எவரும் அறியா வண்ணம் நின்று கொண்டு மாலையில் புலப்பட்ட கலம் தெரிகிறதா எனக் கண்ணைக் கவித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த மை இருளில் ஏதும் புலப்படவில்லை.

ஆனால், அவன் கழுகுக் கண்களுக்குக் கடலில் யாரோ பலர் நீந்தி வருவது தெரிந்தது. அவர்கள் கலத்தின் மறுபுறமாக நீந்தி வருவது தெரிந்தது. அவர்கள் கலத்தை நோக்கி நீந்தி வந்து கொண்டிருந்தனர். ரவிதாசன் தனக்கே உரித்தான ஆந்தை அலறுவது போன்ற குரலில் ஒலி எழுப்பினான். படகை ஓட்டிக் கொண்டிருந்த சதிகார வீரர்களுக்கு அந்தச் சங்கேத ஒலியை முன்பே கற்றுக் கொடுத்திருந்தான். நடுநிசியில் எழுந்த ஆந்தைக் குரலைக் கேட்ட அவர்கள் இதுவரை ஏற்பட்டிருந்த சோர்வை மறந்தனர். மறு அடையாளமாக ஒருவன் ஆந்தை போல்

கூவினுன். கண்மூடித் திறக்கும் நேரத்தில் அவர்கள் படகி னின்று குதித்தனர். விரைந்து நீந்திக் கலத்தை அடைந் தனர். ரவிதாசன் நூலேணியை இறக்கினுன்...

அருண்மொழி சுக்கான் சக்கரத்துக் கருகே சென்ற போது எவரோ ஏறி வருவது கண்டான். அவர்கள் இந்தக் கலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று எண்ணி வேறு பக்கமாகச் செல்ல முயன்றபோது தளத்தில் குதித்தவர்கள் சுக்கான் இயக்கிக் கொண்டிருந்தவனின் பின்புறமாக வந்து அவன் கழுத்தைத் தங்கள் கரங்களால் மடக்கிக் கீழே வீழ்த்து வதைக் கண்டான். அதைத் தவிர தளத்தில் பலர் குதித் தோடி வருவதையும் கண்டான்.

ஏதோ ஆபத்து என்று வாளை உருவிக் கொண்டு பாய்ந்தான் அருண்மொழி. அந்த வாள் பல வருடங்களுக் குப் பிறகு மீண்டும் சுழன்றது. அந்தக் காரிருளில் மின்னல் போல் அது மின்னிப் பாய்ந்தது.

தளத்தின் மீது 'ஹா ஹி' என்ற ஓசை கேட்டதும் கலபதி ஓடோடி வந்தார். மங்கிய ஒளியில் சித்திர சேனன் வாளெடுத்து வீசுவது கண்டு கலபதி பிரமித்து நின்று விட்டார். ஒருவனே பலரை எதிர்த்துப் போரிட்டது அவருக்கு வியப்பை அளித்தது. என்ன நடக்கிறது என்று அவருக்குப் புரியவில்லை.

படகினின்று நான்கு பேர் தப்பித்தோடியதும் மணி யோசை நின்றதும் கண்ட படகிலிருந்த வீரர்கள் படகை ஓட்டுவதை நிறுத்தினர். கலத்தின் தளத்தின் மீது ஏதோ அமர்க்களம் நடப்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. அவர்கள் கலத்தை நோக்கி விரைந்தனர். அவர்களும் அருண்மொழிக்கு உதவியாகச் சேர்ந்தனர்.

கடற்கொள்ளைக்காரர்கள் தங்கள் திட்டப்படி அமா வாசை இரவன்று கலிங்கத்துக் கலத்தை எதிர்பார்த்துச் சிறு படகுகளில் திரிந்து கொண்டிருந்தனர். தொலைவில்

கலிங்கக் கலம் வருவது தெரிந்தவுடன் அவர்கள் நடு நிசியை எதிர்பார்த்து இருந்தனர். கலம் மெல்ல நகர்வது அவர்களுக்கு வசதியாகப் போயிற்று. ஆனால், கலத்தில் இத்தகைய மாபெரும் வீரன் வாளைத் திகிரிபோல் சுழற்று வான் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது!

தளத்தில் பலர் தலைகள் உருண்டன; கரங்கள் துடிக்கத் துவண்டு பலர் வீழ்ந்தனர். 'ஆகா' காரம் எங்கும் எழுந் தது; 'ஐயோ' ஒலி எங்கும் எழுந்தது. 'குத்து வெட்டு' ஓசை எங்கும் சூழ்ந்தது.

இடைத்தளத்திலிருந்த வணிகர்கள் பயத்தால் ஐயோ என்று அபயக் குரலிட்டு ஓலமிடுவது அந்தக் காரிருளில் எங்கும் பயங்கரமாகப் பரவியது.

ரவிதாசன் ஓடி ஒளிந்தான். உயிர் தப்பினால் போதும் என்று கள்வர்கள் பலர் தளத்தினின்று கீழே கடலில் குதித் தனர். அவர்களுடன் ரவிதாசனும் கடலில் குதித்துவிட்டான்.

கிழக்கே செங்கதிர் உதயமாவதற்கான அறிகுறிகள் தோன்றின. செங்கோடுகள் பரவின. கலத்தின் மேல்தளம் போர்க்களம் போல் காணப்பட்டது. பலர் உயிரிழந்து காணப்பட்டனர். சிலர் அங்கம் இழந்து காணப்பட்டனர். குருதி ஓடிக் கறை படிந்திருந்தது. அருண்மொழி சோர்ந்து போய்க் கிடந்தான். வணிகர்கள் பலர் பயந்தெளிந்தவர் களாய் தளத்தின்மீது வந்து செய்வதறியாது நின்றிருந் தனர். கலபதி மெல்ல எழுந்து அவர்களுக்குச் சைகை காட்டி அழைத்தார்.

உயிர் இருப்பவர்களுக்கு மயக்கந் தெளிவிக்கப் பாடுபட் டனர். அருண்மொழி மெல்ல எழுந்தான். கலபதி ஓடி வந்து அவனை அணைத்துக் கொண்டார்.

"அந்தக் கொடியோன் எங்கே?" என்று அருண்மொழி கேட்டான்.

"யார்? யாரைக் கேட்கிறீர்?"

"கழுகுக் கண்ணுடன் கொடும் பார்வையுடன்..."

"அவனு? உங்கள் உதவியாளன்..."

"என் உதவியாளனு! உங்களிடமும் அப்படிச் சொல்லி யிருந்தானு? அவனைப் பிடித்துக் கட்டுங்கள்?"

"உங்கள் உதவியாளனல்லனு அவன்?"

"அவன் சதிகாரன்! அவன் சதிகாரன்! அவனைப் பிடி யுங்கள். ஒருவேளை அவன் உயிரிழந்து கிடக்கலாம், தேடுங் கள்."

ரவிதாசன் அந்த நேரத்தில் கடற் கொள்ளைக்காரர்கள் கலத்தின் கம்பமொன்றில் கட்டப்பட்டுக் கிடந்தான். அவன் உடல் நடுங்கியது. தோல்வி கண்ட கடற் கொள்ளைக்காரத் தலைவன் தன் ஆத்திரத்தைக் கலிங்கத்துக் கலத்தினின்று கவர்ந்து வந்தவர்களைச் சித்திரவதை செய்வதன் மூலம் தீர்த் துக் கொள்ள முயன்றுன். அந்த வேளையில் சதிகார வீர ஞெருவன் உயிர் பிழைத்து வந்திராவிடில் ரவிதாசன் திரும் பித் தப்பிப் பிழைத்துப் பாண்டிநாடு வந்திருக்க முடியாது. அமர புஜங்க பாண்டியனுக்கு ஆலோசனை கூறிச் சோழ நாட்டின்மீது வஞ்சம் தீர்க்கச் சதித்திட்டங்கள் தீட்டியிருக்க முடியாது.

கலிங்கத்துக் கலபதி விம்மி விம்மி அழுதார். தளத்தின் மீது கலத்தில் பயணம் செய்யும் வணிகர்கள் குழுமி யிருந்தனர்.

"ஐயா சித்திரசேனரே, நீர் தெய்வம்தான். நீங்களில் லாவிடில் கலிங்கத்துக் கலம் கொள்ளையிடப்பட்டிருக்கும். நீங்கள் வாளைச் சுழற்றியது கண்டபோது நீங்கள் நவரத்ன வணிகரல்லர் என முடிவு செய்துவிட்டேன். எங்கள் நவ ரத்தின ஒளியையும் வாளின் ஒளி மிஞ்சியது. வைர வைடூரி யங்களின் பிரகாசத்தையும் அது தோற்கடித்து விட்டது.

நீங்கள் யார் ஐயா? வானுலகினின்று வந்த இந்திரனே? வஜ்ஜிராயுதங் கொண்டு கொள்ளையரை விரட்டினீரோ? வேலாயுதம் பிடித்த கந்தபிரானே? வில் ஏந்திய விசயனே? சொல்லுங்கள் ஐயா?'' என்று கலபதி கேட்கும் போது அவர் நெஞ்சு தழுதழுத்தது. கண்ணீர் பெருகியது.

கலிங்கத்துக் கலத்தைக் காப்பதற்காக உயிர்த் தியாகம் செய்தவர்களுக்கு எல்லோரும் மௌனமாய் நின்று வணக்கம் செலுத்தினர். தளத்தில் சிதறியிருந்த கொள்ளைக்காரர்களின் சடலத்திலிருந்த ஆடை அணிகளிலிருந்து சில தடயங்களைச் சேகரித்து எடுத்த அருண்மொழியின் மனத்தில் அப்போதே பல திட்டங்கள் உருவாகி விட்டன.

காற்று சாதகமாக வீசியது. கலிங்கத்துக் கலம் புத்துணர்வு பெற்று இரவு பகல் கடந்து *ஸ்ரீ விஜய நாட்டின் துறைமுகமான கடாரத்தில் போய் நின்றது. வணிகர்கள் சிலருடன் அருண்மொழி வர்மன் அந்த நாட்டைச் சுற்றிப் பார்க்க இறங்கினான். கலிங்கத்துக் கலபதியிடம் அவன் விடை பெறும் போது இருவர் கண்களும் கலங்கின.

"இறையருள் கூட்டுவிப்பின் மீண்டும் சந்திப்போம் சித்திரசேனரே, நவரத்தினங்களை விற்றுப் பெரும் நிதியத்துடன் ஊர் திரும்ப வாழ்த்துகிறேன்'' என்றார் கலபதி.

உள்ளத்தே நகைத்தவாறு அருண்மொழி தோளிலே சுமந்த மூட்டையுடன் இடையிலே வாளுடன் வணிகர்களுடன் ஊருக்குள் சென்றான். வெளியே இருந்த பௌத்த விஹாரம் அவனைக் கவர்ந்தது. பௌத்த விஹாரத்தின் வாயிலில் நின்று கொண்டிருந்த நெடிய தோற்றமுடைய பிக்ஷு ஒருவரைக் கண்டவுடன் அருண்மொழி சிறிது நின்றான். வணிகர்களை விட்டுப் பிரிந்து அந்தப் பிக்ஷுவை நோக்கி நடந்தான்.

*இப்பொழுது கூறப்படும் மலாயா,

அத்தியாயம் 15

உதவ நாங்களிருக்கிறோம்

தஞ்சை மாளிகை மேன் மாடத்தல் நடுக் கூடத்தில் சித்திர விசித்திரமாய் அமைந்த மணிக் கட்டிலில் மதுராந்தக உத்தம சோழ தேவர் அன்னத்தின் தூவி போன்ற வெண் பஞ்சுத் தலையணையில் சாய்ந்தவாறு அமர்ந்திருந்தார். அவர் கண் எதிரே ஆடவல்லான் திருச்சிலை இருந்தது. அதன் கழுத்தில் கொன்றை மலர் மாலை இடப்பட்டிருந்தது. பர கேசரி என்று பட்டப் பெயர் பூண்டு இதுவரை செவ்வனே செங்கோலோச்சி வரும் அவர் இதயத்தில் இப்போது சில நாட்களாக சொல்லொணாத வேதனை நிறைந்திருந்தது. எந்த அரச பீடத்தில் ஏறும்போது அவர் அகமும் முகமும் மலர்ந் திருந்தனவோ அதே அரச பீடத்தைத் துறந்தால் தேவலை என்பது போன்ற உணர்ச்சி எழுந்து அவரை வாட்டி வந்தது. கடந்த ஈராண்டுகளாக அவரால் எங்கும் நடந்து செல்ல இய லாதபடி கால்களை முடக்குவாதம்வந்து பிடித்துக்கொண்டது. மாளிகையின் அந்தக் கூடத்தை விட்டு எங்கும் செல்வதில்லை. கோலாகலமான எந்த விழாவிலும் கலந்து கொள்வதில்லை. அடிக்கடி தாய் சைவ மூதாட்டி செம்பியன் மாதேவியாரின் நினைவு எழுந்து விடும். அவர் தன்னருகேயே இருக்கக் கூடாதா என்ற ஆவல் துளிர்த்து நிற்கும். அவர் கூறியுள்ள அறிவுரைகள் அவர் கண்ணெதிரே, நேரே அவரே வந்து கூறு வது போன்ற உணர்ச்சியை ஊட்டும்.

அவருடன் சிவபிரானுறைத் திருத் தலங்களைக் கண்டு களிக்க இயலவில்லையே எனும் கவலை உண்டாகும். சிறிய பழுவேட்டரையர் அவ்வப்போது வந்து நாட்டு நடப்பைக் குறித்துக் கூறும்போது ஒப்புக்காகத் தன் தலையை ஆட்டி வைப்பாரே ஒழிய, அதை ஆழ்ந்து தன் மனத்தே பதிய வைத்துக் கொள்வதில்லை,

அன்று அநிருத்தப் பிரம்மராயர் வந்து போலி நாணய நடமாட்டம் குறித்துக் கூறியதையும், சிறிய பழு வேட்டரையரும் அவரும் விவாதத்தில் இறங்கியதையும் அவர் சென்ற பிறகு கொடும்பாளூர் சிற்றரசர் வந்ததையும், அருண்மொழி வர்மன் வரப்போவதைப் பற்றி விசாரித்ததை யும் அவர் கேட்டும் கேளாதவர் போல் இருந்தார். அவர் நினை வெல்லாம் தாயார் செம்பியன் மாதேவியார் வந்திருக்கிறார், எனும் செய்தியிலேயே இருந்தது. அவர் இங்கு வரமாட்டாரா என மனம் ஏங்கியது.

யாரோ அதுபோது வரும் அரவம் கேட்டது. அவர் மகன் மதுராந்தகன் கண்டராதித்தன் வந்து கொண்டிருந் தான். அவன் கையில் மலர் மாலை இருந்தது. ஒரு கையில் தீப தூபத்திற்கான பூசைக் கலன்கள் இருந்தன. வரும் போதே அவன் வாய் பாட்டொன்றை முணுமுணுத்தது.

"குழந்தாய்" என்று உத்தம சோழதேவர் அன்புடன் அழைத்தார்.

கண்டராதித்தன் வியப்புடன் திரும்பினான். தந்தை இது வரை இவ்வளவு வாஞ்சையுடன் அழைத்ததில்லை. "தந்தையே! அழைத்தீர்களா?" என்று பரிவும் பயமும் மரி யாதையும் விரவி நிற்க அரசரருகே வந்தான்.

"குழந்தாய், மதுரமான குரலில் மனமகிழ இப்போது மனத்துள்ளே முணுமுணுத்து வந்தாயே அதைச்சற்று உரக் கத்தான் பாடேன் கேட்போம்" என்றார்.

கண்டராதித்தன் உடல் சிலிர்த்தது. தந்தை கேட்கிறார் — தன்னைத் தேவாரப்பதிகம் பாடுமாறு அழைக்கிறார். ஆகா என்ன புண்ணியம் செய்தேன். தந்தை எதிரே பாட என்ன பேறு பெற்றேன்...

"பெரும்புலர் காலை மூழ்கிப்
பித்தர்க்கும் பத்த ராகி
அரும்பொடு மலர்கள் கொண்டு
ஆர்வத்தை உள்ளே வைத்து

விரும்பிநல் விளக்குத் தூபம்
விழியினுல் இடவல்லார்க்குக்
கரும்பினிற் கட்டு போல்வார்
கடவூர் வீரட்டனுரே ''

மதுரன் கண்டராதித்தன் மதுரமான குரலில் பாடினன். தமிழின் இனிமையோடு அவனது தெய்வப் பாடலின் அருளும் சேர்ந்து உத்தம சோழ தேவரை மெய்மறக்கச் செய்தது.

''குழந்தாய், உன் பாட்டியார் இதை உனக்கு கற்பித் தாரா?''

''ஆம், தந்தையே.''

''பாடலொடு பொருளும் கூறியிருப்பாரே...''

''எப்போதும் அவர் பாடலைக் கூறி உடன் அதன் பொருளேயும், உட் கருத்தையும் விளங்க வைத்து விடுவார் தந்தையே.''

''அதைக் கூறு கேட்போம்.''

''தந்தையே! பாட்டியாரும் நானும் திருக்கடவூர் வீரட் டானம் சென்றிருந்தோம். அங்கே ஆளுடைப்பிள்ளையார் நம்பியாண்டார் நம்பி வந்தார். அவர் திருக்கடவூர் ஈசன்மீது திருநாவுக்கரசரடிகள் பாடிய பாடலைச் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தார். பாட்டியாரைக் கண்டவுடன் நம்பி யடிகளாருக்குக் களி பொங்கியது. இந்தப் பாடலைச் சொன் னர்; அதன் பொருளேயும் கூறினர். தந்தையே, அந்தப் பாடலையும் அதன் கருத்தையும் கேட்டபோது எனக்கு நம்பி யடிவர்களை விட்டு வரவே மனமில்லை 'விடியற் காலையில் நீராடி, அருட்பித்தராகிய சிவபிரானிடத்துப் பக்தியுடைய வராய், அரும்புகளையும் மலர்களையும் கொண்டு இறைவனுக்கு அர்ச்சனை செய்வதில் ஆர்வத்தை உள்ளத்தில் கொண்டு திரு விளக்கையும், துயரத்தையும் முறைப்படி இடவல்லவர்க்குத் திருக்கடவூர் வீரட்டானப் பெருமான் கரும்பினின்று பெற்ற

வெல்லக் கட்டிபோல் இனியவராயிருப்பார்' என்று அவர் கூறியபோது எந்தையே என் கண்ணின்று கண்ணீர் என்னையறியாமல் வழிந்தோடியது'' என்று மதுராந்தகக் கண்டராதித்தன் கூறவும் உத்தமசோழ தேவர் கண்களை மூடி அவன் கூறுவதை அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தார். மூடியிருந்த அவர் கண் இமைகளைக் கண்ணீர் நனைத்திருந்தது.

''குழந்தாய்'' என்று அழைத்தவாறு பட்டத்து ராணி லோகமா தேவியார் அங்கு வந்தார். மெய்மறந்து தன் மகன் நிற்பதையும், அரசர் கண்ணை மூடியவாறு படுத்திருப்பதையும் தூபத்தின் இனிய மணத்தாலும் மலரின் மென் மணத்தாலும் அந்தக் கூடம் நிறைந்திருப்பதையும் கண்டு அவள் பரவசமடைந்தாள். அந்தச் சூழ்நிலையை அவள் குரல் மாற்றியது.

அரசரருகே வந்தமர்ந்து அவர் பாதங்களை மெல்லப் பிடித்தவாறு இருந்தபோது உத்தமசோழர் மெல்ல எழுந்து உட்கார்ந்து, ''அரண்மனை நந்தவனத்தைக் காணவேண்டும் போலிருக்கிறது'' என்றார்.

கண்டராதித்தன் ஒருபுறமும், லோகமா தேவியார் மறுபுறமும் தாங்கிக் கொள்ள, பரகேசரி மதுராந்தக உத்தம சோழ தேவர், செம்பியன் மாதேவியாரின் திருக்குமரர் அருண்மொழித் தேவரின் சிறிய தகப்பனார், மெல்ல மெல்ல நடந்து காலதர் அருகே வந்தமர்ந்தார். மெல்லிய பூங்காற்று அவர் முகத்தைத் தழுவிச் சென்றது. அவர் பார்வை தோட்டத்துப் புன்னை மரத்தடியில் இருக்கும் சிவிகையின்மீது சென்றது. அதன் அருகே நிற்கும் இரு பெண்களின்மீது சென்றது. அவர் முகம் வியப்பால் மலர்ந்தது.

''தேவி அதோ பார்! கொடும்பாளூர்ப் பெண் வானவன் மாதேவியும், நந்திபுரத்து இளவரசி இளைய பிராட்டியார் குந்தவ்வை தேவியாரும்...நான் கூறுவது சரிதானே? என் யூகம் தவறன்றே..'' என்று புன்முறுவலுடன் கூறினார்.

"ஆம்! அரசே! வானதியும், குந்தவ்வையும் தாம்'' என்றார் லோகமா தேவி.

"எப்போதோ கண்டது. திடீரென்று இளைய பிராட்டி இங்கு வருகை தந்ததை எனக்கு ஏன் தெரிவிக்கவில்லை...'' என்று கேட்டார் உத்தமசோழர். மகனும் தாயும் ஒரு முறை பார்த்துக்கொண்டனர்.

"தந்தையே நான் அறியேன். அண்ணியார் கொடும்பாளூர் இளவரசியார் வந்ததை அறிவேன். பாட்டியார் திருநீறு எடுத்தளித்து அவர்களுக்கு ஆசி கூறினார்கள். அக்கையார் இளைய பிராட்டியார் காஞ்சியினின்று எப்போது வந்தார்கள் என்பது தெரியாது'' என்றான் கண்டரன்.

"வரவர என் கவனத்துக்கு ஏதுமே கொண்டுவருவதில்லை. இளையபிராட்டியாருக்கு ஓலை அனுப்புமாறு கூறியிருந்தேன். அவருடைய இளவல் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு திரும்பி வருவதாகச் செய்தி கிட்டியிருக்கிறதே. அவனை வரவேற்கப் பிராட்டி வந்திருக்கலாம். அவர்களுக்கு வேண்டிய நலன்களெல்லாம் செய்து தர ஏற்பாடாயிருக்கிறதா? எள்ளளவாவது வரவேற்பில் தரக்குறைவு காணப்பட்டாலும் என் மகள் குந்தவ்வை சகியாள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? பத்தாண்டுகளாக ஒரு முறைகூட அவளை நான் சந்திக்கவில்லை. நாளைக் காலையில் சந்திக்க விரும்புவதாகக் கூறி வா'' என்று மகனைப் பார்த்துக் கூறினார்.

மதுராந்தகன் கண்டராதித்தன் அங்குச் செல்வதற்குள் சிவிகை அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டது. கண்டராதித்தன் திரும்பி வந்து அவர்கள் சென்றுவிட்டதைக் கூறியபோது சிறிய பழுவேட்டரையர் அங்கு வந்தார்.

"இளைய பிராட்டியார் வந்தாரா?'' என்று வியப்புடன் வினவினார். ஒருவரும் அறியாமல் அவள் வந்த காரணத்தை அவர் யோசித்தார். நிலவறைச் சிறைச்சாலையில் உள்ள வந்தியத் தேவனைக் காண வந்திருப்பாரோ என ஐயுற்றார்.

அவர்கள் சந்தித்ததைத் தன்னிடம் வந்து காவலர் ஏன் கூறவில்லை என்ற ஆத்திரத்தால் உடனே விருட்டென்று அங்கிருந்து சென்றார்.

ஆனால், குந்தவ்வை வந்தியத் தேவரை ஏரெடுத்துப் பாராமல் வானதியின் மூர்ச்சையைத் தெளிவித்து அழைத்து வந்ததை அவரறிவாரா?

சிறைக் கம்பிகளுக்கிடையே வந்தியத் தேவன் இளைய பிராட்டியை ஒரு முறை கண்டான். பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கடைசியாக உறையூர்ப் படகுத் துறையிலே தானே அவன் கண்டது, அதன் பிறகு வழக்கு விசாரணை மண்டபத் திற்கு இளைய பிராட்டியார் வரவில்லை.

இப்போதாவது குந்தவ்வை வந்தியத் தேவனுடன் பேசி யிருக்கலாம். சொல்லால் உள்ளத்துணர்ச்சியை வெளிப் படுத்த விருப்பமில்லாவிடில் நயன மொழிதான் அவள் அறிந்ததாயிற்றே. கண்டவர் உள்ளக் கிடக்கையை அறிய வல்ல அந்த விழிகள் ஏன் வந்தியத் தேவனை ஏரெடுத்துப் பாராமல் சென்றுவிட்டன.

ஒரு கணம் வந்தியத் தேவனுக்கு வேதனை நிறைந்தது. இருண்ட சூழ்நிலையில் பல நூறு நாட்களைக் கழித்து வரும் அவனுக்கு ஒரு கணம் அண்ட கோடிப் பிரகாசமாய்த் தோன்றிய ஒளி விளக்கு மறைந்துவிட்டது வேதனையை அளித்தது. ஆனால் இளைய பிராட்டி தன்னைச் சந்திக்காதது எவ்வளவோ நல்லது என்று எண்ணினான். பழுவேட்டரை யரின் பார்வையில் சிக்காது பிராட்டி சென்றுவிட்டது அவனுக்கு நிம்மதியாயிருந்தது.

ஆனால், குந்தவ்வையின் உள்ளத்தில் சொல்லொணு வேதனை நிறைந்திருந்தது. தஞ்சை அரண்மனையைப் பார்க்கும்போது அவளுக்கு வேதனை அதிகரித்தது. அந்த அரண்மனைப் பூங்காவின் நறுமணம் துயரத்தை வளர்த்தது. தந்தை படுத்திருந்த அந்த மஞ்சம்; தான் தோழிகளுடன்

சுற்றியலைந்த தடாகக் கரை ஒவ்வொன்றும் அவளது பழைய இன்ப நினைவைக் கிளறின. அதனால் வந்த சுவடே தெரியாது புறப்பட்டுவிட விரும்பினாள். வானதி சுரங்க வழியே வந்ததும் அவள் மயக்கமுற்றதும் தக்க சமயம் தான் காத்ததும் அவளுக்குக் கண நேரத்தில் நடந்தவையாகத் தோன்றின. காஞ்சியினின்று வருவானேன், உடனே திரும்புவானேன்?—அவள் மனத்தை அவளாலேயே புரிந்துகொள்ள இயலவில்லை அவளுக்கு எவரைக் கண்டாலும் பிடிக்கவில்லை. புன்முறுவலுக்குள்ளே பூநாகம் மறைந்திருப்பதாகவே அவள் கருதினாள். பார்த்திபேந்திரன் காஞ்சியில் தன்னைக் காணாது நிச்சயம் தஞ்சைக்கு வருவான் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அவன் முகத்தைக் காண அவளுக்கு விருப்பமில்லை.

வானதி மூர்ச்சை தெளிந்தவுடன் பத்திரமான இடத்தில் தானிருப்பதை அறிந்தாள்.

"அக்கா" என்று அவள் உதடுகள் வியப்பால் மலர்ந்து கூறின.

"அடி வானதி, என்ன காரியம் நீ செய்யத் துணிந்தாய்? உனக்கு எங்கிருந்து இவ்வளவு துணிவு வந்தது? உன் கணவர் வரும் வரை அந்தத் துணிவை மூட்டை கட்டி வைத்துக்கொள். அவரெதிரே உன் சாமார்த்தியத்தைப் புலப்படுத்தினால் அவர் மெச்சுவார். உன்னைத் தைரியசாலி என மெச்சுவார்" என்று கூறவும், வானதியின் முகம் மென்நகையால் பூத்தது.

"அக்கா, அவர் வருகிறாராமே, அது தெரிந்துதான் நீங்கள் வந்தீர்களா?" என்றாள் குந்தவ்வையின் மடியில் படுத்தவாறு. "உன்னைக் காணத்தானடி வந்தேன். அவன் வந்தால் வந்துவிட்டுப்போகிறான். இந்த நாட்டைப் பற்றியே நினைவில்லாதவனைப்பற்றி நமக்கு மட்டுமென்ன நினைவு! மூன்றாண்டுகளுக்குள் வருவதாகச் சென்ற அவன் இந்த நாட்டு நினைவு துளிக்கூட எழாது கல் இதயத்துடன் சுற்றி

அலைந்தானென்றால் நமக்கு மட்டும் மலரிதயமா? அன்புள்ள சகோதரியின் நினைவுதானில்லை; அருமைத் துணைவியின் நினைவுதான் எள்ளளவும் இல்லை; இந்த நாட்டில் அவன்மீது உயிரையே வைத்திருந்த அன்பு மக்களின் நினைவுகூட அவனுக்கு வரவில்லையா? அவனைப்பெற்றெடுத்த தந்தை மறைந்த செய்தி யறிந்தும் அவன் விரைந்து வரவில்லை யென்றால் அவன் இதயம் பாறையாகி விட்டதென்றுதான் பொருள். அவன் வரட்டும்! அந்த இதயப் பாறையில் எந்த வடிவத்தைச் செதுக்கி யிருக்கிறானெனக் காண்போம்'' என்றாள்.

வானதி இளைய பிராட்டியாரின் முகத்தையே நோக்கிய வண்ணமிருந்தாள். அந்த முகத்திலிருந்து இதயத்துணர்ச்சியைத் துளிக்கூட அவளால் அறிய முடியவில்லை. அவள் கூறும் இந்த வார்த்தைகள் நிஜமாகத்தான் வருகின்றனவா என்று அவளால் அறிய முடியவில்லை. இவ்வளவு நேரமும் குழந்தை போல் இளையபிராட்டி மடியில் படுத்திருந்தவள் சட்டென எழுந்து வெட்க முற்றவளாகக் கன்னங்குழிய, ''அக்கா உங்கள் தம்பி நாகைப்பட்டினத்தில் வந்து இறங்கும் போது வரவேற்பு கொடுக்காதே என்று நீங்களே சென்று எல்லோரிடமும் கூறுவீர்கள் போலிருக்கிறதே'' என்றாள்.

''ஆம்; அவன் நாகைப் பட்டினத் துறையில் வந்து இறங்கும்போது நான் அவனை அழைக்கச் செல்ல மாட்டேன். அவன் என் கருத்தை மீறி ஆடம்பரமாக வந்திறங்கும்போது அரச அதிகாரிகள் அவனை வரவேற்பர். பழுவேட்டரையர் வரவேற்பர். படைத் தலைவர் பார்த்திபேந்திர பல்லவர் வரவேற்பர். எனக்கு அங்கென்ன வேலை? சுந்தர சோழரின் மகள் ஒருத்தி இருக்கிறாள்; இந்த நாடு நலமுற அவள் எத்தனையோ தியாகங்கள் செய்திருக்கிறாள் என்பதையே மறந்து விட்டதே இந்த நாடு...?''

இளைய பிராட்டியாரின் சொற்களில் உணர்ச்சி பூர்வமாக சோகம் நிறைந்திருந்தது. வேடிக்கை விளையாட்டின்றி முழு உண்மை கலந்திருந்தது. குந்தவ்வையின் மீது

வானதிக்கு ஆழ்ந்த அன்பும் மரியாதையும் இருந்தன; எனி னும் அவள் தன் கணவரைக் குறித்து இப்படிப் பேசியதில் சிறிது வருத்தம் ஏற்படாதில்லை.

"அக்கா, உங்கள் இளையவர் அப்படியொன்றும் உங்களை மறந்திருக்க மாட்டார். அவர் சென்றிருக்கும் நாடு களில் ஒவ்வொரு போதும் உங்கள் உயர்ந்த எண்ணத்தைப் போற்றி புகழ்வார். அக்கா, அவர் மூன்றுண்டுகளுக்குள் வந்து விடுவார் என்றுதான் நானும் எண்ணிக் களிப்போடு விடை கொடுத்தனுப்பினேன். இவ்வளவு நாள் தாமதமாகும் என்றால் நானும் உடன் சென்றிருப்பேன். என் இதயம் உங்களைத் தவிர வேறு யாருக்குப் புரியும்? அவரைக் காணுது வேதனையுரும் என் புலன்கள் ஒவ்வொன்றும் புலம்புவது உங்கள் செவிகளில் விழச் செய்யட்டுமா? அவர் இங்கிருக்கும் வரை அவரைக் கண்டு நெருங்கிப் பேசக்கூட வெட்கமுற் றேன். நாணம் எப்படியோ வந்து மூடிக்கொள்ளும். நாண முற்றபோது பாழும் மயக்கம்வந்துசூழ்ந்துவிடும். என் இதயத் தைப் புலப்படுத்த முடியாது வீணே காலங் கழித்ததை நினைக்கும்போது இப்போது எனக்கு அழுவதா, சிரிப்பதா என்றுகூடத் தோன்றவில்லை. இப்போது சில நாட்களாகத் துணிவு கொண்டுவிட்டேன். அவர் வந்தவுடன் எப்படி வரவேற்பது என்பதைப் பற்றி இதயத்தில் ஒத்திகை செய்து முடிவு செய்து கொண்டு விட்டேன்; அவருடன் நேரம் போவதே தெரியாது என்னவெல்லாம் உரையாடுவது என் பதைப் பற்றி முடிவு செய்து விட்டேன். அப்படி இருக்கும் போது, அக்கா, நீங்கள் இப்படி வெறுப்பாகப் பேசலாமா? அவர் உங்களை அலட்சியப்படுத்தி விட்டார் என்று எண்ண லாமா? அக்கா, புறப்படுங்கள். நாகைப்பட்டினம் சென்று அங்குத் தங்கியிருப்போம். அவர் வரும் கலம் நோக்கிக் காத்திருப்போம். எந்தப் போதிலும் அவர் வந்துவிடலாம்" என்றாள்.

குந்தவ்வை அவள் பேசுவதையே உற்று நோக்கியவா றிருந்தாள். அவளுக்குச் சிரிப்புப் பொங்கியது. வானதியை

அணைத்தவாறு "அடி வானதி, நீ நன்றாகப் பேசக் கற்றுக் கொண்டு விட்டாய். இவ்வளவு நாட்களாக இத்தனை வார்த்தைகளையும் எங்கே வைத்திருந்தாய்? இவ்வளவு வக்கணையாகப் பேசக் கற்றிருக்கும் நீ இதுகாதும் மௌனியாக இருந்திருப்பானேன்? அப்பப்பா! காலம் எப்படி மாறுகிறது? நீ ஊமை நிலை மாறிவிட்டாய், நான் ஊமையாக மாறப் போகிறேன்..." என்றாள்.

"அக்கா..."

"ஆமாம்! பேசாத நாளே பிறவாத நாள். இந்த உலகத்தில் அதிக காலம் நான் வாழ விரும்புகிறேன். அரண்மனை, சுக வாழ்வு விட்டு, ஆடம்பர ஆடை, ஆபரணம் நீக்கி ஆனந்த வாழ்க்கையின் வித்தான எண்ணங்கள் நீக்கி வாழ்ந்தால் என்ன? பெரிய பாட்டி செம்பியன் மாதேவியார், எப்படி இந்த வயதிலும் எவ்வளவு சுறுசுறுப்பாயிருக்கிறார்? அவருக்கு நேராத துக்கங்களா? அரச குமாரிகள் அநுபவிக்கும் இன்பத்தை அவர்களே அநுபவித்தாரில்லையே. அவர் கண் எதிரே எத்தனை பெரும் துக்கங்களைக் கண்டிருக்கிறார். சிங்கத்துக்கு நிகரான அவள் பெயரன் ஆதித்த கரிகாலனுக்கு நேர்ந்த துரதிஷ்டத்தை விடவா வேறு கொடுந்துயர் இவருக்கு நேரவேண்டும்? அப்படியும் அவர் இன்முகம் மாறாமல் நடமாடுகிறார் என்றால் அவர் உள்ளத்திலிருக்கும் சிவபாத சிந்தனையே தான். நானும் அவருடன் சேர்ந்து சிவ நெறி கடைப்பிடிப்பேன். திலகவதியாரைப்போல், காரைக் கால் அம்மையாரைப் போல்..."

இளைய பிராட்டியார் கூறி வரும்போது வானதி துள்ளி எழுந்து குந்தவ்வையின் வாயைத் தன் இரு கரங்களாலும் பொத்தி, "அக்கா, அக்கா, என்னவெல்லாம் கூறுகிறீர்கள், நான் உயிர் வாழ உங்களுக்கு விருப்பமில்லையா? நான் இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்ய இளவரசியாக ஆனது எவரால்? உங்கள் ஆதரவும் யோசனையுமிருந்ததாலே தான். நீங்களே என்னைக் கைவிட்டு விட்டால் எனக்கு வேறு யார் ஆதரவு

அக்கா? கொடும்பாளூர் சென்றால் எனக்கு இருக்கவே பிடிக்கவில்லை. என் தந்தைக்கு ஏனோ ஆத்திரம் நொடிக்கு நொடி வருகிறது. அவரது மருகனுக்குப் பட்டம் கிடைக்காததும், அவர் அயல்நாடு சென்றதும் அவருக்கு ஆத்திரத்தை யூட்டுகின்றன. தஞ்சை அரண்மனையின் வாழ்வே விசித்திரமாயிருக்கிறது. நந்திபுரத்து மாளிகையோ நீங்களில்லாமல் பொலிவிழந்திருக்கிறது. அதனால் தங்களுடன் வாழவே நான் வந்தேன். நீங்கள் இப்படிக் கைவிடலாமா? நான் பேசியதில் தவறு இருக்கலாம். அறியாதவள்; என்னைக் கண்டு தானோ என்னவோ பெண்ணினத்தையே பேதை என்று அழைக்கின்றனர் போலும். கருணை கூர்ந்து இனியும் மறுமுறை அப்படிப் பேசாதீர்கள்'' என்றாள்.

வானதி விம்மினாள். குந்தவ்வை வானதியை அணைத்தவாறு அவள் தலையைக் கோதி, அவள் உடலில் அருண்மொழியின் பிரிவால் பசலை படர்ந்திருப்பதைக் கண்டு, வானதியின் வேதனைக்குப் பலவழியில் தான் காரணம் என்று முடிவுகொண்டு, ''வானதி, கண்ணே, வருந்தாதே உன்னை அவ்வளவு எளிதில் பிரிந்துவிட மாட்டேன். ஏதோ என்னை அறியாமல் எழுந்த வேதனை பீரிட்டுப் பொங்கிவிட்டது. இன்று தஞ்சை அரண்மனைக்கு வராதிருந்தால் இத்தகைய உணர்ச்சியை நான் அடைந்திருக்க மாட்டேன். அந்த இரும்புக் கம்பிகளுக்கிடையே அவரை நான் காணாதிருந்தால் எனக்கு ஏனடி வானதி இத்தகைய சோர்வும் வெறுப்பும் கலந்த பேச்சு உதித்திருக்கப் போகிறது ?'' என்றாள்.

வானதிக்கு இதைக் கேட்கும்போது துக்கம் பொங்கியது.

''அக்கா, அவருடன் நீங்கள் ஒன்றுமே பேசவில்லையே. எப்படி அக்கா இதயத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டீர்கள்? உங்கள் மூத்தவரை அவர்தான் கொன்றார் என்று நீங்களும் நம்புகிறீர்களா?''

குந்தவ்வை விம்மினாள். ''அடி வானதி என்னால் இந்த நாட்டில் எத்தனையோ பேர்களுக்குத் துன்பம் நேர்ந்திருக்

கிறது. நான் தீட்டிய திட்டங்கள் எல்லாம் சரிவர முடியு முன்னர் பலர் இடர் அநுபவித்து விட்டார்கள். அருண் மொழியைக் கடல் கடந்து போகச் சொன்னேன். அவன் எத்தகைய இன்னல்களில் சிக்கித் துன்பப் படுகிருனே? வாணர்குலத்து வீரர் ஏன் சிறையில் வாடவேண்டும்? சோழ நாட்டு அரசியல் விவகாரம் எக்கேடு கெட்டால் அந்த வீரருக்கு என்ன? ஆதித்த கரிகாலனிடமிருந்து ஓலை எடுத்துக்கொண்டு முதன் முதலில் என்னிடம் வந்தார். நான் அவரை ஈழத்துக்கு அனுப்பினேன். பிறகு காஞ்சிக்கு அனுப் பினேன். சென்ற வழியில்தான் இத்தகைய அவப்பெயருக்கு ஆளாகி விட்டார். அதை நினைக்கும்போதுதான், வானதி, இந்த நாட்டில் என் துயரை ஏனென்று கேட்க ஆளில்லாது போய்விட்டது பெரும் வேதனையை அளிக்கிறது. என் உதவிக்கு வர ஒருவருமில்லாது போய்விட்டது துயரத்தை அளிக்கிறது. அநிருத்தப் பிரம்மராயர் கூட என் பக்கமே திரும்புவதில்லை. என் சிறிய தகப்பனர் மதுராந்தகருக்கு நான் என்ன தீங்கு செய்தேன்? என்னை அழைத்து ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசியதில்லை. அவர் இன்று ராஜ்யபாரம் நடத்துகிருரே அந்த வாய்ப்பு யாரால் கிடைத்தது? நான் செய்த முடிவடி பெண்ணே, நான் செய்த முடிவு. இந்த நாட்டில் அரசுரிமைக்காகக் குழப்பம் ஏற்படக் கூடாது என விரும்பினேன். நல்வாழ்வுக்கு வழி வகுத்த நான் காஞ்சியை விட்டு வர முடியாமலே போய்விட்டது...''

''அக்கா! வேதனைப் படாதீர்கள். இந்தத் தஞ்சை மாளிகை உங்களுக்குத் துயரத்தைத் தோற்றுவிக்கும். நாம் இங்கு இருக்க வேண்டாம். நந்திபுரம் சென்று விடுவோம். காவிரியின் தண்புனலில் ஆடி மகிழ்வோம். குளிர் நறுஞ் சோலையிலே குதூகலமாய்ப் பேசி மகிழ்வோம். புறப்படுங்கள் ஒரு விநாடி கூட இங்கே நாம் தங்க வேண்டாம்...'' என்ருள்.

குந்தவ்வைக்கு வானதி அளித்த உற்சாகம் புதுத் தெம்பை யூட்டியது. ஒருவரிடமும் சொல்லிக்கொள்ளாமல்

இருவரும் புறப்பட்டனர். வெளியே சிவிகை காத்திருந்தது. அதில் ஏறிக் கொண்டனர். தஞ்சையினின்று சிவிகை விரைந்தது. வழியில் ஒரு க்ஷணம் குந்தவ்வை சிவிகை சுமப்போரை அழைத்துக் காஞ்சி நோக்கிச் செல்லுமாறு கட்டளையிட்டாள்.

"அக்கா, காஞ்சிக்கா? நந்திபுரம் செல்லலாம் என் என்றேனே" என்று வானதி கேட்டாள்.

"வேண்டாம் வேண்டாம். நந்திபுரத்து அரண்மனைக்கு நான் வேதனையுடன் வரமாட்டேன். என் எண்ணங்கள் ஈடேறிய பிறகு குதூகலமாக அந்தப் புனிதமான மாளிகையில் நுழைவேன். நீ தொண்டை மண்டலத்தைக் காண வேண்டாவா? மாமல்லபுரத்தில் திகழும் சிற்ப சௌந்தர்யங்களைக் காண வேண்டாவா? அதனால் உன்னைக் காஞ்சிக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன். நீ இருக்குமிடத்தில் நானிருந்தால் தான் உன் கணவர் என்னைத் தேடி வருவார்" என்றாள்.

வானதி முகத்தில் செம்மை படர்ந்தது. கன்னங் குழிந்தது.

காஞ்சிப் பொன் மாளிகை சோழ நாட்டு இளவரசியின் வருகையால் இன்னும் சிறப்படைந்தது. போன சீக்கிரம் திரும்பி வந்தது கண்டு பணியாட்கள் வியந்தனர். மேன் மாடத்து முன் மண்டபத்தமர்ந்து குந்தவ்வை வானதிக்குப் பாலாற்றங் கரையைச் சுட்டிக் காட்டினாள். அழகிய நந்த வனத்தைச் சுட்டிக் காட்டினாள். தொலைவில் தெரியும் கைலாய நாதர் ஆலயத்தைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

மாளிகையில் ஒவ்வோர் இடமாக வியப்புடன் வானதி கண்டு வந்தாள். ஆதித்த கரிகாலர் தாமே முன் நின்று கட்டிய மாளிகையைப் பற்றிக் குந்தவ்வை கூறிவந்தாள். அப்போது வானதி கேட்டாள்: "அற்புதமாக இந்தப் பொன்மாளிகையை எழுப்பிய அந்த மாவீரரை ஏன் அப்படிப் படுகொலை செய்து விட்டார்கள்? யார் அந்தக் கொடுஞ் செயலைச் செய்தது?"

குந்தவ்வை ஒரு கணம் கலக்கமுற்றாள். மீண்டும் மீண்டும் பழைய துன்ப நினைவுகள் எழுகின்றனவே என எண்ணும்போது அவளுக்கு வேதனை ஏற்படாதில்லை. "வானதி, நீ கேட்கும் கேள்வியைத்தான் நானும் கேட்கிறேன். என் சகோதரன் ஆதித்த கரிகாலன் யாருக்கு என்ன தீங்கு செய்தான்? அவன் வட எல்லையினின்று சோழ நாட்டைக் காத்துவந்தான். தஞ்சையின் ராஜீய விவகாரங்களின் பேரில் அவன் அவ்வளவு கவலைப்படவில்லை, தந்தைக்குப் பிறகு தனக்குச் சோழ அரியணை கிடைத்துவிடும் எனும் நம்பிக்கை அவனுக்கு இருந்தது. அவனுக்கு மட்டுமென்ன, நாட்டு மக்களுக்குமிருந்தது. அமைதியாயிருந்த அரசியல் குளத்தைப் பெரிய பழுவேட்டரையர் கலக்கினார். மதுராந்தகருக்குத் — தன் சகோதரன் மருமகனுக்கு — நியாயமாக அரசுரிமை சேரவேண்டும் என்று என் தந்தையிடமே வாதித்தார். என் தந்தைக்கு அப்போது உடல்நிலை சரியாயில்லை. அவர் எழுந்து நடமாடவும் முடியவில்லை. அந்த நிலையில் அவர் என்ன செய்வார்? காஞ்சியிலிருந்த ஆதித்த கரிகாலனுக்கும் செய்தி எட்டியது. அவன் சீற்றங் கொண்டான். பழுவேட்டரையர்களின் போக்கு அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. பழுவேட்டரையர்களை விரோதித்துக் கொள்ள எவரும் துணியமாட்டார்கள். ஆதித்தன் எவருக்கும் அஞ்சாதவன். இளம் வயதிலேயே பாண்டியன் தலையைக் கொய்து பந்தாடியவனன்றோ? பகிங்கிரமாகப் பழுவேட்டரையரை எதிர்த்தான். அதன் விளைவுதான்..."

"அக்கா, பழுவேட்டரையர்கள் இளவரசரைக் கொன்றிருப்பார்களோ?"

"இல்லை; இல்லை. அதை நான் ஒருபோதும் கூறவே மாட்டேன். அதுவும் பெரிய பழுவேட்டரையர் இந்த நாட்டிற்குச் செய்திருக்கும் தியாகங்களை மறந்தவர்கள் வேண்டுமானாலும் அப்படிக் கூறலாம். சிறிய பழுவேட்டரையர் வேண்டுமானாலும் இன்று எல்லாவற்றையும் மறந்து வாணர் குலத்து வீரரைச் சிக்கவைப்பதில் முனைந்திருந்து தண்டனை

வாங்கிக் கொடுத்தாலும் நான் என் நெஞ்சு அறிய ஒரு போதும் அந்தப் பழிச் சொல்லைக் கூறமாட்டேன்...''

''அப்படியென்றால் யார்தான் கொன்றது? ஐம்பெருங் குழுவினர், மந்திரிமண்டலத்தார் முடிவுப்படி வந்தியத்தேவர் தாமா? உயர் நண்பரான இளவரசரை அவர் கொல்ல எந்த விதக் காரணமும் எனக்குப் பிடிபடவில்லை.''

''வானதி, நீ அரசியல் விவகாரங்களை இவ்வளவு தூரம் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயே...''

''அக்கா! என் செவிகளில் பல செய்திகள் வீழ்கின்றன. நாட்டில் சிலர் பேசிக் கொள்கிறார்கள். அதைக் கூறவும் எனக்குக் கூசுகிறது, தான் பட்டமேற ஆதித்தர் தடையா யிருப்பார் என்று உத்தம சோழ தேவரே சதி செய்து கொன் றிருப்பார் எனப் பேசிக் கொள்கிறார்கள். அதை மறைப்பதற் காகவே அவரது மாமன் சிறிய பழுவேட்டரையர் பழியை வேறு விதமாக மாற்றிவிட்டார் என்கிறார்கள் ..''

குந்தவ்வை செவிகளை மூடிக் கொண்டாள். ''அந்தச் சொல்லைப் பரவ விடாதே வானதி. என் சிறிய தந்தையின் குணம் எனக்குத் தெரியும். ஈ, எறும்புகளுக்குத் தீங்கெண்ணு குணசீலர். அவர் அத்தகைய பாபமான செயலை மனத்தில் கூட எண்ணியிருக்கமாட்டார். அதனால் நான் அதை ஒரு போதும் நம்பவே மாட்டேன்...நான் முன் பிறவியில் செய்த பாவம் எனக்கு இத்தகைய துயரங்கள் வந்தன. வாணர் குல வீரர்மீது பழி சுமத்தப்பட்டபோது அதை மறுக்கவே முடி யாத அளவுக்குப் பழி சுமத்தியவர் வாதங்கள் இருந்தன...''

''உங்களால் எண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லையா அக்கா? உங்கள் இளையவர் திட்டவட்டமாக வாணர்குலத் தவர் மீது கொலைக் குற்றம் இல்லை என முடிவு செய்து போன பிறகும் மீண்டும் அவரைக் குற்றவாளியாகத் தடயங்கள் சேகரித்த நோக்கத்தை உங்களால் எண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லையா?''

"எண்ணினேன் எண்ணினேன், பல நாட்கள் துயருற்ற இதயத்தோடு, கண்ணீரால் நனைந்த உள்ளத்தோடு எண்ணினேன். என்ன பயன்? என் தந்தையே கட்டளையிட்டிருந்தாரே, வாணர்குல வீரரைச் சிறைசெய்ய. பிறகு நான் யாரிடம் முறையிடுவது? ஆனால் ஒன்று மட்டும் உறுதியாக இருக்கிறேன், உண்மையாக எவர் கொன்றனர் என்பதை என் வாழ்நாளில் கண்டு பிடித்து விடுவேன். வயது முதிர்ந்த காலத்திலாவது வாணர்குல வீரரை குற்றமற்றவர் என நிரூபித்து விடுதலை செய்வேன். எனக்கு உதவ யார் அதற்கு இருக்கிறார்கள்? என் இளவல் வந்தால் அவன் எப்படி எண்ணுகிறானோ? அவனும் மற்றவருடன் சேர்ந்து வாணர் குலத்தவர் குற்றவாளி என்கிறானோ என்னவோ? என் பக்கம் பேச ஒருவர் உறுதுணையாயிருந்தால் போதும்; நான் ஊண் உறக்கமின்றி அலைந்து திரிந்து காணுவேன்..."

குந்தவ்வை வீராங்கனை போல் பேசினாள். அவள் கண்கள் வெற்றி பெற்றவள்போல் மிளிர்ந்தன. ஆனால் அதில் ஏக்கமும் கலந்திருந்தது. 'என் பக்கம் பேச ஒருவர் உறுதுணையாயிருந்தால் போதும்' என்று அவள் பேசும் போது அவள் நெஞ்சு தழுதழுத்தது.

"அக்கா, நான் இருக்கிறேன். உங்கள் இளவல் வந்து உங்கள் எண்ணத்துக்கு எதிர்ப்பேச்சு பேசுவாராகில் நான் அவருடன் வாதிடுவேன்" என்றாள் வானதி.

"இந்த நாடு அப்படியொன்றும் ஆதரவு தருபவர்களை இழந்து விடவில்லை. உண்மைக் குற்றவாளியைக் கண்டு பிடிப்பதில் நாங்களும் உங்களுக்கு உறுதுணையாயிருப்போம். எங்களுக்குக் கிடைத்த தடயங்களுடன் நாங்கள் இன்னும் உண்மை சேகரிக்க அலைவோம்" என்று அப்போது அசரீரி போல் எவரோ பேசும் குரல் கேட்டது.

மேன் மாடக் கூடத்தின் வெளிப்புறத்தே இருவர் நின்று கொண்டிருந்தனர். ஒருவர் முன்பே நாம் சந்தித்தோமே அந்தக் காளாமுகர். மற்றவரைத்தான் நமக்கே

அடையாளம் புரியவில்லை. அவர் உடையும் தோற்றமும் புதுமையாக இருந்தன. ஆனால் இதயத்தை அறியும் சக்தி வாய்ந்த குந்தவ்வையின் கண்கள் அவர்களிருவரையும் இன்னாரெனத் தெரிந்துகொண்டதால் அவள் உடல் சிலிர்த்தது புரிய முடியா படபடப்பு எழுந்தது.

"வானதி" என்று கூறி அவள் கரங்களை அழுத்தமாகக் குந்தவ்வை பிடித்துக் கொண்டாள்.

அத்தியாயம் 16

சீனத்து வணிகர்

கடல்மல்லைத் துறைமுகம் கலகலப்பு குறைந்து காணப்பட்டது. இப்போதெல்லாம் முன்போன்று அதிகமாகப் பண்டங்கள் கலங்களினின்று வந்திறங்குவதும் ஏறுவதுமில்லை. பல்லவ சாம்ராஜ்யம் மறைந்து நூறாண்டுகளுக்கு மேலாகி விட்டது. மாவீர பரம்பரையினரான பல்லவ மன்னர்களின் சந்ததியர் சிற்றரசராக மாறி வலிவிழந்து போனபிறகு தலைநகரான காஞ்சியின் பெருமை குறைந்தது. துறைமுகப்பட்டினமான கடல்மல்லைக்கருகிலுள்ள மாமல்லபுரத்தில் பல்லவ மன்னர்களின் அற்புத சிருஷ்டிகள் பொலிவிழந்து காணப்பட்டன. மக்கள் நடமாட்டக் குறைவினாலும் கவனிப்பவர் இல்லாததனாலும் புதர்கள் மண்டிக் கிடந்தன. மகேந்திர மாமன்னரும், நரசிம்ம மாமல்லரும், ராஜசிம்மரும் படைத்த சிற்ப அற்புதங்கள் மௌனத் தவம் கொண்டிருந்தன.

காஞ்சிக் கடிகைகளுக்கும், மற்றும் பண்டங்கள் விற்கும் அங்காடிகளுக்கும் வரும் வேற்று நாட்டினர் மாமல்லபுரத்தில் புதைந்திருக்கும் சிற்ப சௌந்தர்யங்களைக் காண அவ்வப்போது செல்வர். அவர்கள் குடைவரைக் கோவில்களை

யும், ஐந்து விதக் கோயில்களையும் பெரும் பாறைச் சிற்பத் தொகுதியையும் கண்டு மகிழும் போது அங்கே பாறைகளெங்கும் சுற்றியலையும் முதியவரொருவரை அவர்கள் காணுதிருக்க மாட்டார்கள்.

கம்பீரமான தோற்றமுடைய அந்த முதியவர் அடர்ந்த தாடி மீசையுடன் காணப்பட்டார். அவர் கண்களிலே தனி வித ஏக்கம் குடிகொண்டிருந்தது அதே சமயம் எதையோ ஊடுருவி ஆராய்ந்து இதயத்தில் பதியவைக்கும் பொலிவும் இருந்தது. அவர் மாமல்லபுரத்திற்கு வந்து பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அவர் வந்து சேர்ந்தபோது மாமல்லபுரம் கலைகலப்பு மிகுந்திருந்தது சோழநாட்டில் சுந்தர சோழர் ஆண்டு வந்தார். காஞ்சியில் பொன் மாளிகையை ஆதித்த கரிகாலர் கட்டிக் கொண்டிருந்தார். அம்மாளிகை கட்டுவதற்கான கற்களை வெட்டி யெடுக்கப் பலர் வருவர். யானைகள் வரும், பெரும் பெரும் காளைகள் பூட்டிய வண்டிகள் வரும். குதிரை மீது இளவரசன் ஆதித்த கரிகாலனே நேரிடையே வருவான். ஐந்து கோயில்களின் ஐந்து வித விமான அமைப்பையும் பலமுறை ஆதித்தன் உற்று நோக்குவான். தன்னுடன் வரும் சிற்பிகளுக்கு அவற்றை விளக்கிக் கூறுவான். அவர்களிடம் பல கருத்துக்களைக் கேட்பான்.

அந்த முதியவர் அப்போது அந்தப் பகுதியில் பித்தனைப் போல் அலைந்து கொண்டிருந்தார். ஒரு சில வீடுகளே அந்தப் பட்டினத்தில் இருந்தன அவ்வீடுகளில் இரவில் கவளஞ் சோறு பெற்று உண்டு ஏதாவது ஒரு மண்டபத்தில் படுத்துக் கொள்வார். அவர் உதடுகள் ஏதோ முணுமுணுக்கும். உரத்த குரலிலும் ஏதோ பேசுவார். கடற்கரையை நோக்கி விரைந்து ஓடுவார். 'பிணங்களிடு காடதனுள் நடமாடும் பிஞ்ஞகனை சிவபிரானது' திருக்கோயில் படிக்கட்டில் அமர்ந்து எதிரே வந்து மோதும் பேரலைகளை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருப்பார். அந்த இருள் வேளையிலும் அவர் யாரையோ எதிர்பார்த்திருப்பது போல் தோன்

றும். விடியும் வரை அவர் அங்கிருப்பார். பிறகு மெல்லத் தள்ளாடி நடந்து வந்து குளத்தில் நீராடி விட்டு மகிஷாசுர மர்த்தினி மண்டபத்துக்கு போய் விடுவார் படுத்துறங்க. அங்கு நல்ல காற்று வீசும்; மதியொளியும் தெளிவாகப் படும். உச்சிவேளை தாண்டியவுடன் என்ருவது காஞ்சியினின்று ஸ்தபதியார் ஆனந்தர் வருவார். ஆனந்தர் வந்து விட்டால் முதியவர் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லை இராது. முதியவரும் ஸ்பதியாரும் அந்தச் சிற்ப நகரத்தை ஒரு முறை வலம் வருவார்கள்.

ஐந்து கோயில்களையும், அதனெதிரேயுள்ள பெரும் யானையையும், சிங்கத்தையும் இருவரும் பார்த்து ரசிப்பார்கள். ஒரே கல்லில் அமைக்கப்பட்ட யானையைப்போன்று அப்போது சோழநாட்டில் பிரம்மாண்டமான சிற்பம் எதுவுமில்லை.

"இவ்வளவு பெரிய அளவில் யானையைப் பல்லவர்கள் சிருஷ்டித்த நோக்கமென்ன?" என்று அந்த முதியவர் கேட்பார்.

ஆனந்த சிற்பி மெல்ல நகைத்து, "பல்லவர்களுக்கு எதையும் சின்னஞ் சிறியதாக அமைப்பதில் திருப்தி ஏற்படுவதில்லை. சாம்ராஜ்யத்தைப் பெரிதாக வளர்த்ததுபோல் எல்லாவற்றையும் பெரிதாகச் சிருஷ்டிப்பதில் அவர்கள் ஆசை கொண்டனர். கடற்கரை அருகேயுள்ள கோயிலைக் காணுங்கள். நீங்கள் காஞ்சிக்கு வந்திருக்கிறீர்களா? அங்கே கைலாசநாதர் ஆலயம் இருக்கிறது. அதன் விமானம்போல் தெற்கே நீங்கள் எங்கேயாவது கண்டிருக்கிறீர்களா? கோயில் எதிரே நந்தி இருக்கிறது. அதன் உயரத்தைப் பார்த்தால் வியப்பீர்கள்" என்று கூறுவார்.

முதியவர் மௌனமாகக் கேட்டவண்ணமிருந்து, "ஐயா, எனக்கும் அதுபோன்ற மாபெரும் விமானங்களை அமைக்கும் திருப்பணி செய்யுமிடங்களில் தொண்டாற்ற ஆசையாக இருக்கிறது. கடற்கரைக் கோயிலைப் போன்று ஒரு விமானம்

கட்ட வேண்டும்; ஐந்தாவது கோயிலைப் போன்று மாடக் கோயில் அமைக்க வேண்டும். சிற்பத் திருப்பணி நடக்கும் இடம் எங்காவது இருந்தால் அங்கு என்னை அழைத்துச் செல்லுங்கள் ஐயா'' என்பார்.

ஆனந்தர் ஏதும் பேச மாட்டார். மனத்திற்குள்ளேயே நகைத்துக் கொள்வார். அந்த முதியவரின் முன் வாழ்க்கையை அவர் அறிவார். அவர் பட்டிருக்கும் துயரங்களும், அவர் அனுபவித்திருக்கும் கஷ்டங்களும் அவர் அறிவார். அவர் இந்த மாமல்லபுரத்தில் அலைந்து திரியத் தேவையில்லை. சகல சுகபோகங்களுடன் வாழவேண்டியவர் அந்தச் சிற்பக் காட்டில் அலைவானேன்? முள்ளிலும் கல்லிலும் ஏறி இறங்கி எதையோ தேடுவானேன்? வெறும் தரையில் படுத்துறங்குவானேன்? வரும் யாத்திரிகர்களுக்கு அந்தப் பகுதி முழுமையையும் கற்றிக் காட்டி அவர்கள் மகிழும்போது தானும் மகிழ்வானேன்?

சிற்பி ஆனந்தர் அந்த முதியவரைப் பற்றி நன்கு அறிவார். அந்த முதியவர் வடநாட்டிலும், பல கடல் கடந்த நாடுகளிலும் சுற்றியலைந்து அங்குள்ள கோயில்கள் பலவற்றைக் கண்டு அவர் பெற்றிருக்கும் அநுபவம் அவருக்குத் தெரியும். ஆனுல் அவர் யார், எங்கிருந்து வந்தவர், ஏன் அப்படி அலைகிறுர் என்பதை மட்டும் அவரால் அறியமுடியவில்லை. பரதநாட்டியக் கலையிலும், சிற்ப சாஸ்திரத்திலும் இணையற்ற திறமை பெற்றிருக்கும் அவரது உதவி கொண்டு புதிய புதிய சௌந்தர்யச் சிற்பங்களைப் படைக்க ஆனந்தர் விரும்பினுர். ஆனுல் அந்த முதியவர் ஒரு சமயம்போல் மறுசமயம் பழைய நினைவோடு இருப்பதில்லை.

''ஆனந்தரே, நேற்று நான் பெரும் அதிசயம் கண்டேன். இவ்வளவு நாள் நான் யாருக்காகக் காத்திருந்தேனே அவள் இங்கு வந்து விட்டாள். சேவடிகளில் கிண்கிணி கட்டியிருந்தாள். அதன் 'ஜல்ஜல்' ஒலி பாறைகளின் மறைவில் இருந்து கேட்டது. அந்த ஓசை என்னை அழைத்தது. நான்

அந்தத் தாழைக் காட்டுப் பாறைக்கு ஓடினேன். அவள் மெல்ல நடந்துவந்தாள். நூபுரத்தின் ஓசை கலீர் கலீர் என்று ஒலிக்க, செஞ்சீரடிகள் மென் நடை பயில அவள் மெல்ல ஆடி னாள். இவ்வளவு அற்புதமான நடத்தை அவள் எப்போது கற்றாள் என்று நான் வியந்தேன்.'' — அவர் கூறும்போது, ஏதோ அதிசயம் ஒன்றைக் கண்டுவிட்ட உணர்ச்சி அவ ருள்ளத்தே இருந்தது. அவர் முகத்திலே அது பிரதிபலித் தது. அவர் சொல்லிலே மிளிர்ந்தது. அதை வெளிப்படுத் தும் கைகளிலே அந்த உணர்ச்சி மிளிர்ந்தது.

''ஐயா, பெரியவரே, அடிக்கடி இவ்வாறு கூறுகிறீர். நீங்கள் நேற்று நிலவில் கண்ட பெண் யார்? உங்கள் முன் வந்து நடனமாடி விட்டு மறைந்த மங்கை எவள்? அவளது அழகிய நடனத் தோற்றத்தைச் சிலையாக வடிப்போமே. அவளது சௌந்தர்ய முகத்தை ஜீவசிற்பத்திற்கு முன் மாதிரியாகக் கொள்வோமே. அவள் எங்கே இருக்கிறாள் சுவாமி? பொன்மாளிகையில் சிற்பக்கூடமொன்று அமைக்க எனக்கு அவா' என்று சிற்பி ஆனந்தர் கேட்டார்.

அந்த முதியவர் ஏதும் பேசவில்லை. மௌனமாயிருந் தார். பேசும் சக்தி இழந்தவர் போன்றிருந்தார். எதிரே சிற்பி ஆனந்தர் இருக்கிறார் என்ற நினைவே அவருக்கு மறந்துவிட்டது போலும். திடீரென அவர் வெறிபிடித்தவர் போல் ஓடினார். ''இதோ வருகிறேன்; இதோ வரு கிறேன்'' என்று கூறியவாறு ஓடினார்.

ஆனந்தர் அதற்கு மேல் அவருடன் பேசவில்லை. முதி யவரின் போக்கே அவருக்குப் பிடிபடவில்லை. ஒருவேளை இப்படிப் போலியாக நடித்து இந்த நாட்டுச் செய்தியை அறிய வந்த ஒற்றனோ அவர் என்றுகூட ஒருகணம் எண் ணினார். அதை ஆராய்ந்து அறிய அவர் பிறகு அங்கு வர வில்லை. அந்த முதியவர் யார் எனும் செய்தி அறிய அவர் மீண்டும் மாமல்லபுரத்துக்கு வரவில்லை. இனி எங்கு வரப் போகிறார்? மாமல்லபுரத்திற்கு என்ன...இந்த உலகத்துக்கே

எங்கே வரப்போகிறுர்? ஆதித்த கரிகாலரும் இறந்து விட்டார். அதன் பிறகு மாமல்லபுரத்தைத் திரும்பிப் பார்ப் பவர்கள் எவருமில்லே. முதியவர் மட்டுமே அந்தச் சிற்ப ராஜ்யத்தில் தனிமனிதஞக அரசு செலுத்திஞர்.

அப்படி அவர் காலங் கழித்துப் பல ஆண்டுகள் சென்று ஒரு நாள் கடல்மல்லேத் துறைமுகத்தில் வந்து நங்கூரம் பாய்ச்சிய அயல்நாட்டுக் கலத்தினின்று பல வணி கர்கள் இறங்கினர். அவர்கள் தம்முடன் ஏராளமான பொருள்களேக் கொண்டு வந்திருந்தனர். தொண்டை நாட் டிற்கும், நடு நாட்டிற்கும், கங்க நாட்டிற்கும் செல்லும் வணிகர்கள் அவர்கள் நாகைப்பட்டினத்துத் துறையை விட கடல்மல்லேத் துறைதான் அவர்களுக்கு எளிதாக இருக்கும். துறையிலின்று நேரே காஞ்சிக்குப் போகும் படகுகள் அவர்களுடைய பண்டங்களேச் சுமந்து செல்லும்.

வந்த வணிகர்களுள் சீனநாட்டு வணிகர் சிலர் இருந் தனர். அவர்கள் மாமல்லபுரத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டி ருந்தனர். சீன நாட்டரசனுக்கும், ராஜசிம்ம பல்லவனுக்கும் தொடர்பு இருந்ததையும் அவர்கள் அறிவார்கள். அந்த உரிமை மட்டுமன்றி, ஒரு சமயம் மகான் புத்தர் விஜயம் செய்த காஞ்சி நகரையும் அவர்கள் காண விரும்பிஞர்கள். தங்கள் நாட்டு யாத்திரி ஹ்வான் ஸ்வாங் விஜயம் செய்து புகழ்ந்து எழுதிவைத்த காஞ்சியைக் காண விரும்பிஞர் கள். திராவிட மக்கள் மிக நல்லவர்கள் என்று அவர் எழுதி யிருந்தாரே அதை நேரில் கண்டு விடுவோம் என அவர்கள் எண்ணிஞர்கள். காஞ்சியில் பெருங் கடைவீதிகளில் தங்கள் பொருள்கனே விற்கவும் அவர்கள் எண்ணியிருக்கலாம். அவர் களுள் ஒருவருக்குத் தமிழ் பேச வரும் என்பது அந்த வணிசர் முன் நின்று அவர்கனே அழைத்துச் சென்றதிலிருந்து தெரிய வந்தது.

நன்ருக மழை பெய்து ஓய்ந்து இரண்டு நாட்கள் தாமாகி யிருந்தபடியால் அந்த வெயில் வேளேயிலும் மாமல்லபுரம்

குளுகுளு வென்றிருந்தது. தென்னை மரங்கள் காற்றில் அசைந்தபடி இனிய கீதம் எழுப்பின. ஆங்காங்கே தேங்கி நின்ற நீரில் பறவைகள் தங்கள் இறகுகளை நனைத்து, உதறிச் சிலிர்த்துக் குதூகலமாக விளையாடின.

பகீரதன் தவம் பாறைச் சிற்பத்திலே இயற்கையாகப் பிளந்திருந்த பகுதியின் வழியே பாறைகளிலே தேங்கி நின்ற நீர் அருவிபோல் வீழ்ந்தது. கங்கையே பூமிக்குவருவது போன்றிருந்தது. சீனத்து வணிகர்கள் அவற்றைக் கண்டு ரசித்துக் களித்திருக்குபோது அருகே இருந்த மண்டபத்தினின்று முதியவர் மெல்ல வந்தார். சீன யாத்ரிகர்களைப் பார்த்து மலர்ச்சியுடன் முகமன் கூறினர். தமிழ் தெரிந்திருந்த உயர்ந்த தோற்றமுடைய சீன யாத்ரிகர்கள் வாய் திறந்து தமிழில் பேசவும் முதியவருக்கு வியப்பு அதிகமாகியது. சீனத்து வணிகர்களை அழைத்துச் சென்று ஒவ்வொரு இடமாகக் காட்டி விளக்கிக் கூறினர். தமிழறிந்த சீன வணிகன் மிக அழகாக சீன மொழியில் மற்றவர்களுக்கு அதை விளக்கிக் கூறினன். மூவுலகும் ஈரடியால் அளக்கும் பேருருவம் எடுத்த வாமனர் கதையையும், பூமியைப் பந்தாகச் சுருட்டி எடுத்தோடிய அரக்கனை ஒழிக்க வராஹ அவதாரமெடுத்த கதையையும், பெண்மையின் வெற்றியைத் தெரிவிக்கும் மகிஷாசுரமர்த்தினி கதையையும் விளக்கும் சிற்ப அற்புதங்களை எல்லாம் முதியவர் கூறிக் கண்டு களிக்கச் செய்துவரும்போது பொழுது சாயத் தொடங்கியது.

காஞ்சிக்குச் செல்லும் படகுகள் புறப்பட ஆயத்தமாயின. ஐப்பசி மாதத்துச் சந்திரன் துல்லியமான வானத்திலே நீல வண்ணப் பின்னணியோடு வெண் சந்தன வண்ணத்திலே ஒளிவீசத் தொடங்கினன். துறையிலே கலகலப்பு குறைந்துவிட்டது. கடல் மல்லையிலிருந்து செல்லும் கடைசிப் படகும் புறப்படச் சிறிது நேரமே இருந்தது. சீனத்து வணிகர்கள் சிறந்த அனுபவம் பெற்ற நிறைந்த மனத்துடன் படகில் ஏறினர். ஆனல் அவர்களுள் உயர்ந்த தோற்றமும்

மற்றவர்களினின்று வேறுபட்டுத் தோன்றும் நிறமும் கொண்ட சின வணிகன் மட்டும் படகில் ஏனோ ஏறவில்லை. அதை அறிந்தது போன்று மற்ற வணிகர்களும் படகிலிருந்து வணக்கம் தெரிவித்து விடைபெற்றுக் கொண்டனர். சீனத்து முறையில் குனிந்து வணங்கிவிட்டு அந்த வணிகன் சிற்பக் கோயில்கள் இருக்குமிடம் நோக்கி விரைந்து நடந்தான். நடக்க நடக்க வழி மாளாது போல் தோன்றியது. அன்று முழுமையும் அடக்கி வைத்திருந்த வேகம் அப்போது அவ னுள்ளத்தே பொங்கிப் பீறிட்டது. கடலோசை தவிர வேறு ஒலியெழும்பா அந்தப் பூமியின் அமைதியிலே அந்த முதிய வருடன் பேச வேண்டும் என அவன் துடித்தான். அவன் பிறந்தது எங்கேயோ; அல்லது திரிந்தது எங்கேயோ? அவன் ஏன் மாமல்லபுரத்தின் மீது அவ்வளவு காதல் கொண்டான்? மீண்டும் ஏன் அவன் அந்தக் கல்யாணை யைப் பார்க்க ஆசை கொள்கிறான்? யாளி போன்ற ஒருவித மிருக முகமும், முதலை உடலுங் கொண்ட உருவத்தைத் தன் நாட்டில் கண்டு கண்டு களைத்துப்போன அவனுக்கு மாமல்லபுரத்துச் சிற்பத் தொகுதிகள் வியப்பை யூட்டின. சாவகத் தீவிலும், புட்பகத்தீவிலும் அவன் கண்ட அற்புதச் சிற்பங்களுக்கு இணையாக இவை இருக்கின்றன என்பதை எண்ணும்போது அவ்விரு நாடுகளுக்கிடையே உள்ள தொடர்பை ஆராய்ந்தது அவன் மனம்.

அந்த முதியவருக்கு இருந்த கலை ஆர்வம் அவனைக் கவர்ந்தது. அவர் சொல்நயம் அவனைக் கவர்ந்தது. அவருடன் இன்னும் ஓரிரு நாட்கள் தங்கியிருந்து பல விஷயங்களைக் கண்டு கேட்டு மகிழ வேண்டும் போலிருந்தது.

முதியவர் அப்போது கடற்கரைக் கோயிலருகே அமர்ந்திருந்தார். அமர் மனம் அன்று ஏனோ குதூகலமாய் இருந்தது. கோயிலில் அமர்ந்து அண்ணாந்து காணும் போது மேகத்தின் தடை ஏதுமின்றித் தெளிவாக இருக்கும் நீல வானமாயிருக்கலாம். ஏன் அன்று முழுமையும் கலை

நினைவாகவே சீன வணிகர்களுடன் கழித்த நல்ல பொழுதும் காரணமாக ஏனிருக்கக்கூடாது?

சீனத்து வணிகன் முதியவரைக் கண்டுபிடித்து விட்டான். அவன் மீண்டும் காண விரும்பிய கடற்கரைக் கோயிலருகே அவர் அமர்ந்திருக்கிறார். அவரிடம் அக்கோயிலைப் பற்றி வினவுவோம். அக்கோயிலைச் சமைத்த அரசரைப் பற்றி வினவுவோம். அக்கோயிலின் புதுவித அமைப்பைக் குறித்து அறிய முயலுவோம் என்ற எண்ணத்தில் மணலில் கால் பதியப்பதிய நடந்து மெல்ல அவரை அணுகினன்

''பாட்டா'' என்று மெல்ல அழைத்தான். முதியவர் திரும்பிப் பார்த்தார்.

''பாட்டா!'' என்று திரும்பக் கூறு அவர் முணுமுணுத்தார்.

ஆம்; நான் பாட்டன் தான். தாத்தா தான். முதுமையின் அரவணைப்பில் துயிலுபவன்தான். ''சீனத்து வணிகரே வாரும். நானும் உம்மைப் பற்றித்தான் எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். பல நூறுகாதத் தொலைவிலிருக்கும் சீனத்து நாட்டிலிருந்து வந்த தாங்கள் இவ்வளவு அழகாகத் தமிழ் பேசுவதைக் கேட்கும் போது என் உள்ளம் மகிழ்கிறது. தங்களுக்குச் சிற்பங்களைக் காணும் ஆர்வம் இருப்பது போல் சோழ நாட்டில் ஒருவருக்காவது இருந்தால் கலைக் கூடங்களை அமைத்திருப்பார்களே...''

முதியவரின் பேச்சை மாற்ற எண்ணி, ''ஐயா, கலையார்வம் இல்லாமலா உங்கள் நாட்டில் பலகோயில்கள் எழுகின்றன...'' என்று கூறினன் சீனத்து வணிகன்.

''ஆம், ஆம். இப்போதுதான் பல செங்கற் கோயில்கள் கற்றளிகளாக மாறி வருகின்றன. ஹும்... அது இருக்கட்டும். உங்களுடன் வந்த வணிகர்கள் எங்கே? நீங்கள் மட்டும் ஏன் தங்கிவிட்டீர்கள்? உங்கள் பொருள்களை வைத்துக் காப்பதற்கு ஏற்ற பாதுகாப்பான இடம் ஏதுமில்லையே. காஞ்சியில்

ஆதித்த கரிகாலன் இருந்தபோது இந்த மண்டலமே நடுநடுங்கும். இப்போதோ, இந்தப் பகுதியில் வறுமை தாண்டவமாடுகிறது. செல்வாக்கு மிகுந்த மாமல்லபுரத்தின் செல்வாக்கு குறைந்தது; ஆனால் சிற்பச் செல்வம் குறையவில்லை. இந்தப் பகுதியின் அடர்ந்த குட்டைக் காடுகளை நோக்கிப் பலர் வருகிறார்கள். வண்டி வண்டியாக ஆயுதங்கள் வருகின்றன .. அவை பற்றி உம்மிடம் எதற்குக் கூறவேண்டும்? உங்களுடைய விலையுயர்ந்த பண்டங்களுடன் நீங்கள் இந்த வனாந்திரப் பகுதியில் தங்க முடியாதே என்று எச்சரிக்க விரும்பியே சொன்னேன்...'' முதியவர் குரலில் பரிவு இருந்தது.

சீனத்து வணிகன் சிரித்தான். தொண்டையைக் கனைத்தவாறு, ''ஐயா, நான் வாணிபம் செய்ய இங்கு வரவில்லை. இந்தப் புண்ணிய பூமிக்கு எங்கள் நாட்டினின்று இருபெரும் யாத்ரிகர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். இந்த நாட்டினின்றும் பல கலைத் தூதர்கள் சீனத்திற்கு வந்திருக்கிறார்கள் எங்களுக்கும் உங்களுக்கும் பலவித ஒற்றுமையுண்டு. சோழநாட்டு வேந்தரைக்காண நான் எங்கள் நாட்டினின்று புறப்பட்டேன்... இப்போது சோழ நாட்டை ஆளும் அரசர் யார்? காஞ்சியிலிருக்கிறாரா? தஞ்சையில் இருக்கிறாரா?'' என்று கேட்டான்.

முதியவர் சீனத்து வணிகரை உற்று நோக்கி, ''தூதுவரா நீங்கள்? சோழ நாட்டரசரைக் காணக் கடல் மல்லையில் ஏன் இறங்கினீர்கள்?'' என்று கேட்டார்.

''என்னுடன் வந்தவர்கள் இங்கே இறங்க விரும்பினர் எங்கள் நாட்டுப் புது மரக்கலம் இங்குத் தங்கியது. அந்தக் கலத்தின் வடிவத்தைப் பார்த்தீர்களா? மலை மிதந்து வருவது போன்று தோன்றும்.''

''ஓ! அப்படியா! எனக்கு ராஜ்ய விவகாரங்கள் தெரியாது. அந்த அரசியல் மணத்தை மறந்து பல ஆண்டுகளாகி விட்டன. நான் இந்தக் கலைப் பூமியைத் தாண்டி வேறு எல்லையை மிதித்ததில்லை. ஏன் என்று என்னைக் கேட்கா

தீர்கள். என்னைப் பாட்டா என்றழைத்தீர்கள். நான் பாட்டனாக ஆகும் வயதுதான். எனக்கு மகனோ மகளோ பிறந்திருப்பார்கள்; அவர்கள் வளர்ந்து பெரியவர்களாகியிருப்பார்கள். அப்படிப் பிறந்து உயிருடன் இருந்திருந்தால் கிட்டத்தட்ட உங்களுக்கு இளையவராயிருக்கலாம். எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை ஐயா, அவள் உயிருடனிருப்பாள் என்று. நான் விரும்பி நேசித்த அவளைப் பிரியும்போது அவள் குழந்தையைத் தன் கருவில் வளர்த்து வந்தாள். அவளை ஏமாற்றி வந்து விட்டேன். அந்தத் துக்கம் தாளாது அவள் இறந்திருப்பாள். அவளுடன் அவள் வயிற்றுச் சிசுவும் இறந்திருக்கலாம். இறந்ததனால்தானே ஐயா அவள் இங்கு வந்து என்னுடன் பேசுகிறாள். முழுமதி நிலவில் மாமல்லபுரத்துப் பாறையிலே வந்து கால் சலங்கை சல சலக்க ஆடுகிறாள் அவளைக் காணாது என்னால் இருக்க முடியாது. அதனால்தான் இங்குவிட்டு எங்கும் போவதில்லை. என் வயது வளர வளர இங்குள்ள சிற்பங்களின் அழகும் குன்றி வருகிறது. இங்குள்ள அடர்ந்த புதர்களிலே இப்போது எவரெவரோ சுற்றுகிறார்கள். வைக்கோல் போர்களிலே மறைக்கப்பட்டு வேலும் வாளும் வருகின்றன. சோழநாட்டினர் இன்னும் சிறிதுகாலத்தில் இங்குள்ள மண்டபங்கள் முழுவதையும் போர்க் கலங்களால் நிரப்பி விடுவர். ஏன் அப்படிச் செய்கிறார்கள் எனத் தெரியாது இங்குள்ள மண்டபங்கள் பாழ்படும் முன்னர், சிற்பபுரி போர்புரியாக மாறு முன்னர் ஆண்டவன் என்னை அழைத்துக் கொள்ளக் கூடாதா? என்னை நம்பி எவரும் இல்லை. நானும் எவரையும் நம்பி இல்லை. ஆனால் ஒரே ஓர் ஆசை எனக்குண்டு. என்னை நேசித்தவளின் அற்புத நடனத் தோற்றங்களை அழியாதிருக்க வடித்து வைக்க வேண்டும். எண்ணப் பீடத்தில் அழியாத காதல் மாளிகை ஏற்படுத்தியவளுக்கு ஓர் அழகிய கோபுரம் அமைக்க வேண்டும். இவை இரண்டையும் நான் எப்படி முடிப்பேன்? இதயத்திலே எப்போதும் எண்ணி எண்ணி உருகுவதைத் தவிர வேறு நான் என்ன செய்யப்போகிறேன்? நான் செய்த மகா பாபத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் என் வாழ்நாளில் செய்து விடுவேனா?...''

முதியவர் பேச்சை நிறுத்தி விட்டார். சீனத்து வணிக னுக்கும் உடன் நெஞ்சிலிருந்து சொல் பிறக்கவில்லை. அவர் கூறியபோது எழுந்த சிந்தனைகள் அவன் மனத்தை வட்ட மிட்டனவோ? சோழ நாடு செல்லத் திட்டமிட்டனவோ! எனினும் அந்த முதியவரிடம் பேச்சுக் கொடுத்துப் பல பல அறிய விரும்பி, "ஐயா, நீங்கள் கூறுவது எனக்கொன்றும் புரியவில்லை. நீங்கள் செய்த மகாபாபம் என்ன? பாபத்தை உணருபவன் உடனே அதற்கு பிராயசித்தம் தேடியவ ஞகிருன். நான் அறியும் வண்ணம் உங்களுடைய கதையைக் கூறினுல் நான் உங்கள் துயரத்துடன் பங்கு கொள்வேன். முடிந்தால் அதைத் தீர்க்க எனக்குத் தெரிந்த யோசனை கூறு வேன். தேவைப்பட்டால் மீண்டும் கடல் கடந்து சென்று உங்களுக்கு வேண்டியதை முடித்து வருவேன்" என்முன்.

முதியவர் மெல்ல நகைத்திருக்க வேண்டும். அவர் முகத்தில் அடர்ந்திருந்த தாடி மீசைகளைத் தாண்டி அது லேசாகப் புலப்பட்டது.

"என் கதை கூறவேண்டிய ஒன்றுதான். இளம் வாலி பர்கள் அறிய வேண்டிய தொன்றுதான். அறிந்த அவர்கள் தங்கள் காதல் வாழ்க்கையை எப்படி நடத்த வேண்டுமென்ப தற்கு எச்சரிக்கையாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆனுல் நீங்கள் அறிந்து என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்! சீனத்து நாட்டிலே காதல் அநுபவம் எப்படி இருக்கிறதோ? காதலும், காமமும் இங்கு வெவ்வேருனவை. தெய்வ நம்பிக் கையின் அடிப்படையில் எழுபவை. அதனுல் அவற்றை விளக்கிவிட்டல்லவா நான் உமக்கு எனது முப்பது வருட அனுபவத்தைக் கூற வேண்டும் இதுவரை எவரிடமும் கூருத கதையை முன்பின் அறியா உம்மிடம் கூற வேண்டும் என்று என் உள்ளத்தின் உள்ளம் கூறுகிறது..."

சீனத்து யாத்ரிகன் ஒருகணம் பெரியவரை உற்று நோக் கினுன். இவரென்ன புத்தி சுவாதீனம் அற்றவரோ எனக் கூட ஒரு கணம் எண்ணினுன். அதற்குள் அந்த முதியவர்

"என் கதையை உங்களுக்குச் சொல்லத்தான் போகிறேன். நீங்கள் சீனத்துத் தூதுவர். உங்கள் நாடு சென்றவுடன் குறிப்புகள் எழுதுவீர். அப்போது என்னைப்பற்றிக் கட்டாயம் எழுதுவீர்களல்லவா? அந்தக் குறிப்புகள் எத்தனை எத் தனையோ ஆண்டுகள்வரை அழியாதிருக்கும்" என்று கூறி கடகடவென நகைத்தார்.

அப்போது ஜல்ஜல் என்ற ஓசை எழுந்தது. அவர் கதை சொல்ல ஆயத்தமானார். வானத்தைப் பார்த்தார். வெண்மதி உச்சிவானைத் தாண்டிக் கீழே இறங்கிக் கொண் டிருந்தது. எங்கும் ஒரே அமைதி. தன்னிடம் களங்கமிருந் தாலும் ஏற்றத்தாழ்வின்றி வெண்மதி தன் தண் கிரணங் களைத் தெளித்துக் கொண்டிருந்தான். கடலில் செல்லும் கலத்துக்கு எச்சரிக்கையாக வழிகாட்டிக் கொண்டிருக்கும் கலங்கரை விளக்கத்தின் தூண்மீது தீ எரிந்து கொண் டிருந்தது. சந்திரனின் நிலவில் செந்தீயின் தழல் ஒளி பயங் கரமாக இருந்தாலும் அதிலே காக்கும் சக்தி இருந்தது.

முதியவர் எழுந்தார். அவர் பார்வை இப்போது அருகே யிருந்த சீனத்து வணிகர்மீது விழவில்லை. அவன் தன்னிடம் நெருங்கித் தன் பூர்வ கதையைக் கேட்டதை மறந்தார். அவர் கண்கள் நெட்டுக்குத்தாய் எங்கோ வெறித்து நோக்கின. ஏதோ ஒருவித ஒலியை ஓசையை சப்தத்தை உருவத்தை உற்று நோக்கின.

"இதோ வருகிறேன், இதோ வருகிறேன்" என்று அவர் உதடுகள் முணுமுணுத்தன. "அவள் வந்து காத்திருப்பாள்; அபூர்வ பாவங்களை ஆடிக் காட்டுவாள். நான் போகிறேன், நான் போகிறேன்" என்று அந்த முதியவர் முணுமுணுத்தார்.

சீனத்து வணிகரை அவர் கவனிக்கவில்லை. அவருக்குச் சொல்வதாகக் கூறிய கதையைப் பற்றி நினைக்கவில்லை. இளைஞர்களுக்கு இலட்சியமாகத் தன் வாழ்க்கை அமையும் என்றுமே, அதை விளக்கிக் கூற வேண்டாமா எனும் எண்

ணம் அவருக்குத் தோன்றவில்லை. ஓடினார், ஓடினார், ஏதோ ஒரு பொருளைப் பெற விழைபவர்போல் ஓடினார்.

சீனத்து வணிகன் திகைத்து நின்றான். அவரிடமிருந்து எவ்வளவோ அறிய எண்ணினேனே, இயலாது போயிற்றே என வருந்தினான். அவர் கூறுவதுபோல் அவருடைய காதலி வந்து நிலவொளியில் ஆடுகிறாளா?...அவர் போன திசையை நோக்கி மெல்ல நடந்தான். மணலில் அவன் பாதங்கள் இதயத்தில் அமிழ்த்தும் எண்ணத்துக்கு ஒப்ப அழுந்தின. அந்த முதியவருக்குள்ள கலையார்வத்தை எண்ணி அவன் வியந்தான்.

அந்த நிலவின் ஒளியில் அவன் மகிஷாசுரமர்த்தனி மண்டபத்துச் சிற்பத்தை ஒரு முறை காண எண்ணங் கொண்டான். காலையில் மற்ற வணிகர்களுக்கு முதியவர் காட்டிய வழியை உத்தேசமாக மனத்தில் கொண்டு நடந் தான் தக்க பாதையில்லை. கொடியும் புதரும் வழியில் மண்டிக் கிடந்தன. சிறு வண்டுகள் தனிவித ஒலியை எழுப் பிய வண்ணமிருந்தன. கலங்கரை ஒலியின் வெளிச்சமும் வழிகாட்டி உதவி செய்தது.

சீனத்துக் காலணி சரக் சரக் என ஒலிக்க அவன் நடந்து சென்றபோது பின்புறமிருந்து அவனை யாரோ ஓட்டமும் நடையுமாய்த் தொடர்வது போன்ற ஓசை கேட்டது. அவன் நின்றான். ஓசையும் ஓய்ந்தது. அவன் மீண்டும் நடந்தான்; காலடியோசை, சலசலப்பு கேட்டது.

ஒரு காலத்தில் இந்தப் பட்டினத்தில் எத்தனை எத்தனையோ ராஜகுமாரர்கள் உலாவியிருப்பர். அரசிளங் குமரிகள் தங்கள் பாதங்கள் சிவக்க நடந்து இந்தச் சிற்பச் செல்வங்களைக் கண்டிருப்பர். சிலையிலுள்ள சிற்பங்களைப் பார்த்து, அதனழகைக் கண்டு ஒரு கணம் அவர்கள் தங்கள் அழகைவிட அதிமேலான அழகைக் கண்டு பொறாமைப்பட் டிருப்பர், சிற்பத்திலுள்ள எழில் மங்கையரின் தலையணி,

ஆடை, ஆபரணங்கள் முதலியவற்றைக் கண்டு மோகித்திருப்பர். யுவனும் யுவதியுமாக அந்தச் சிற்பங்கள் ஒருவருக்கொருவர் கடைக் கண்ணுல் காதல் காவியம் பேசுவதைக் காணும்போது அவர்கள் நெஞ்சு விம்மும்; உடலின் உணர்ச்சி தாங்காது அருகே தங்கள் காதலர்தான் இருக்கிருரோ என அவருடைய கை விரல்களோடு தங்கள் விரல்களைக் கோத்து இன்புற விரல்களைப் பற்றி அழுத்துவர். அது தோழியரின் கரங்களாக இருக்கும். 'தேவி' என்று அவர்கள் குரல் கொடுக்கும்போது அவர்கள் முகம் வெட்கத்தாலும், கோபத்தாலும் சிவக்கும். பல நாட்டு நடிகர்கள், அறிஞர்கள் வந்து இந்தக் கலை பூமியிலே மிதித்து மகிழ்ந்திருப்பர்.

அந்த மண்ணிலே இப்போது நாமும் நடக்கிருேம். சுதந்திரமாக நடக்கிருேம். உடன் தொந்திரவுக்கு எவரும் வராமல் நடக்கிருேம். நம் இஷ்டப்படி சிற்ப சௌந்தர்யங்களைக் கண்டு மகிழ்வோம். நம் விருப்பப்படி இந்த இடத்திலே அலைந்து திரிவோம். அப்படி அலைந்து திரியும்போது ஆயுதங்களை பதுக்கி வைத்திருப்பதாக அந்த முதியவர் கூறிஞரே, அந்த இடத்தைக் காண நேரிட்டாலும் நேரிடலாம். அதை அறிந்து வைத்திருப்பது மிக நல்லது. ரொம்ப ரொம்ப நல்லது. அது கிடக்கட்டும். இப்படித் தன்னந்தனியனுய்ச் செல்கிருேமே, ஏதாவது விஷ ஜந்து இருந்தால் கொடிய விரோதி இருந்தால் . இருக்கட்டுமே, நம் தோள் வலிமை எங்கே சென்றது?

அவனைப் பின்தொடர்ந்து இப்போது யாரோ மிக நெருக்கமாக வருவது தெரிந்தது. அவர்கள் விடும் மூச்சுக் காற்றின் ஓசைகூடக் கேட்கிறதா?

"யாரது?" சீனத்து வணிகன் திரும்பினுன். சடை முடியும், மண்டையோடும், புலித்தோலும், கையில் திரிசூலமும் தரித்து இரண்டு பயங்கரக் காளாமுகர்கள் நின்று கொண்டு அவன்மீது பாய ஆயத்தமாயிருந்தார்கள். சீனத்து வணிகன் இதுபோன்ற திடீர்த் தாக்குதல்கள் பலவற்றைக்

கண்டவன். ஒரு கணம் திகைத்துப் பின்வாங்குவது போல் பாவனை செய்து ஒரு காளாமுகர் மீது பாய்ந்து கீழே வீழ்த்தினான், மற்றவன் தன் முதுகின் மீது தாக்கி அமிழ்த்து வதற்குள் சட்டென நகர்ந்து கொண்டு அவனும் முதல்வன் மீது வீழ்ந்து விடுமாறு செய்தான்.

சீனத்து, யாத்ரிகன் அப்பப்பா, மிக பலசாலி! அவன் கொடுத்த முதல் குத்தைத் தாங்காமலே அந்த இரு காளா முகர்களும் திகைத்து நிற்கையில் எங்கிருந்தோ மற்றொருவன் பாறையின் மீதிருந்த ஒருவிதச் சைகை யொலி எழுப்பவும் அவர்கள் அங்கிருந்து விரைந்து ஓடி மறைந்தனர். பாறையின் மீதிருந்து இறங்கியவர் நாம் முன்பே ஆனைமலைக் காடுகளில் சந்தித்தோமே அதே காளாமுகர்தாம்.

அவர் குதித்துக் கீழே இறங்கிச் சீன யாத்ரிகன் முன் வந்து நின்றார். அந்த மங்கிய நிலவொளியில் இருவரும் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்துக் கொண்டனர். சீனயாத்ரிகன், கரத்தைப் பற்ற அந்தக் காளாமுகர் முயன்றபோது சீன யாத்ரிகன் வெகு எளிதில் அந்தக் கரங்களை தட்டி விட்டான். காளாமுகர் கடகடவென நகைத்தார். அதில் பயங்கரம் ஏதுமில்லை. சிநேகிதன் ஒருவன் மற்றொரு நண்பனைப் பார்த்து நகைப்பது போன்றிருந்தது.

"ஏன் சிரிக்கிறாய்? உனக்குத் திறமை இருந்தால் உன் பலத்தைக் காட்டு, கபாலிகர்களும் காளாமுகரும் பல்லவர் காலத்திலேயே தொண்டை மண்டலத்திலிருந்து போய்விட்ட தாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். இந்த அமைதியான இடத் தில் என்ன செய்கிறீர்கள்?" என்று சினந்த வண்ணம் கேட் டான்.

காளாமுகர் மீண்டும் நகைத்து விட்டு, "தங்களைப் போன் றவர்கள் வந்தால் அவர்களை வழிபறி செய்வதற்காகவே இப்போது நாங்களிருக்கிறோம்" என்றார். அவர் இயற்கைக் குரலில் பேசவில்லை.

"ரொம்பவும் நன்ருயிருக்கிறது— சோழ நாட்டில் கேள்வி முறையே கிடையாதா? அயல் நாட்டினர் வந்தால் அவர் களுக்கு இதுதான் வரவேற்பா? ஆட்சி நடைபெறுகிறதா இல்லையா?" என்று சினந்து சீனத்து யாத்ரிகன் வினவினுன்.

"இருந்தது, இருந்தது; ஒரு காலத்தில் இருந்தது. சுந்தர சோழ சக்ரவர்த்தி இருந்தவரை இருந்தது; அவரது மகன் ஆதித்த கரிகாலன் இந்தப் பகுதியில் ஆட்சி புரிந்த வரை இருந்தது. அவன் இறந்தான், அவன் தம்பி எங்கோ கடல் கடந்து சென்முன். மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் வருவதாகச் சென்முன். பத்தாண்டுகள் மறைந்து விட்டன. சோழ நாடென்று ஒன்று இருக்கிறது; அதைக் காப்பாற்றவேண்டும் எனும் நினைவே இல்லாமல் சென்று விட்டான். இந்த நாட்டைவிட அந்த நாடுகள் இளவரசனுக்குப் பிடித்தமாக இருக்கும். அங்கேயே கல்யாணம் செய்து கொண்டு சுக செளக்கியமாக வாழ்கிருன் போலும். உரிமையுடைய இள வரசனே மறந்துவிட்டபோது இந்த நாட்டின் மீது மற்றவர் களுக்கு என்ன கவலை? சைவர்களும், வைணர்களும் இந்த நாட்டிடை ஒற்றுமை நிலை நாட்ட முடியவில்லை. பௌத்தர் களும் சமணர்களும் நாட்டை விட்டே சென்று விட்டார்கள். நாங்கள் எங்கள் சாம்ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கப் போகிருேம். ரணபத்ர காளியாம் எங்கள் தேவி பராசக்தியின் பெயரால் பாலாறு முதல் காவிரியாறுவரை மகத்தான சாம்ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கப் போகிருேம். அதற்கு உங்களைப் போன்றவர் களின் பொருளும் உயிரும் தேவை..." என்று கூறிக் காளா முகர் நகைத்தார். ஆனுல் அதில் பயங்கரம் இல்லை.

சீன யாத்ரிகன் சீறியெழுந்தான். "என்ன! கபாலிகர் காளாமுகரின் ராஜ்யமா? ஒருகாலும் நான் அப்படி ஏற் பட விடமாட்டேன். என் உயிருள்ளவரை நான் முழு மூச்சு டன் உங்களைப் பூண்டோடு ஒழிக்கப் பாடுபடுவேன்." என்று கர்ஜித்து அந்தக் காளாமுகரின் முகத்தை நோக்கி, முஷ்டியை மடக்கிக் குத்து ஒன்றுல் தாக்க முயன்முன். மிகவும் சாமர்த்தியமாகக் காளாமுகர் நகர்ந்துகொண்டு

"சீனத்துப் பிள்ளையே, உமக்கென்ன இத்தனை அக்கறை? திரும்பி வரும் இளவரசன் அருண்மொழிகூட இந்த நாட்டில் நடந்துபோன இவற்றையும், நடப்பவற்றையும் எண்ணி இவ்வளவு ஆத்திரப்படமாட்டார் போலிருக்கிறதே?" என்று கேட்ட வண்ணம் சீனத்து யாத்ரிகன் தோள்மீது தன் கைகளைப் பதித்து, "யாத்ரிகரே போதும் உமது வேடம்! உம்மை யாரென்று அறிவதற்காகவே இவ்வளவும் பேசினேன். இனியும் இப்படி மறைமுகமாக நாம் பேசிப் போனால் காரியங்கள் வேறு விதமாக மாறிவிடலாம்" என்று கூறி நகைத்தார்.

அப்படியும் சீனத்து யாத்ரிகன் தன் சீற்றத்தை மாற்ற விரும்பாமல், "ஐயா, கையை எடுங்கள். என் குத்துக்குத் தப்ப இப்படிப் பேசுகிறீர்களா? காளாமுகர்களின் அட்டகாசத்தை மன்னரிடம் நான் தெரிவித்து விடுவேன் என்ற பயத்தால் என்னை மனம் மாற்ற இப்படிப் பேசுகிறீர்களா?" என்று கூறவும், காளாமுகர் அவனருகில் நெருங்கி, "ஐயா, கோபிக்காதீர்கள்; தாங்கள் என்னதான் உடையை மாற்றிக் கொண்டாலும், உருவத்தை மாற்றிக் கொண்டாலும் தங்கள் கண்ணொளியை மறைக்க முடியவில்லையே இளவரசே! தங்களுக்கு இங்கு நேர்ந்த தொல்லைக்குப் பொறுத்தருளுங்கள்இளவரசே! தங்களை ஏற்ற முறையில் வரவேற்காமல் துவந்த யுத்தத்தில் வரவேற்க நேர்ந்ததே, இளவரசே. அதற்காகப் பொறுத்தருளுங்கள்" என்று கூறுக் காளாமுகர் சீனத்து யாத்ரிகனை அணைத்துக் கொண்டார்.

சீனத்து யாத்ரிகன் வடிவில் வந்த இளவரசன் அருண்மொழி வர்மன் பெரிதும் திகைத்தான். "ஆ" என்ற சொல் அவர் குரலினின்று வெளி வந்தது. எவரும் அடையாளம் காணமுடியாத தன் தோற்றத்தைக் கண்டுகொண்ட இந்தக் காளாமுகர் யார்?

திகைத்து நின்ற இளவரசரை நோக்கி காளாமுகர், "என்னை இன்னும் இன்னார் என அடையாளங் கண்டு கொள்ளவில்லையா இளவரசே?" என்று கேட்டார்.

அருண்மொழி 'தெரியாது' என்பதாகத் தலையசைத்தான்.

"தாங்களும் என்னை அறியவில்லையென்றால் நான் நிச்சயம் வெற்றி பெற்றுவிட்டேன்; யாரும் கண்டுபிடிக்க முடியாவண்ணம் வேடம் புனைந்துள்ள தாங்களே என்னைக் கண்டு பிடிக்க வில்லையென்றால் நான் தங்களை விடச் சாமர்த்தியவான்தான்!"

"நீங்கள் கெட்டிக்காரர்தான். நீங்கள் யார்?"

"ஐயா, தியாகேசர் மீது ஆணையாகக் காரியம் முடியும் வரை எவரிடம் தாங்கள் தெரிவிப்பதில்லை யென்றால் கூறுகிறேன்."

"அது என்ன ஐயா, அற்பத்துக் கெல்லாம் ஆணை! என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டதற்காக உங்களை இன்னார் என நான் எவருக்கும் தெரிவிக்கக் கூடாதா? விசித்திரமாயிருக்கிறதே. உம் வேடத்தைக் கலைக்க எனக்கு வெகு நேரமாகுமோ?"

காளாமுகர் நகைத்தார். "இளவரசே, கடல் கடந்து சென்று வந்த பிறகு நீங்கள் பதின் மடங்கு துணிவு பெற்று விட்டீர்கள். பதின் மடங்கு வீரம் பெற்று விட்டீர்கள். ஈழத்துப்போரில் காட்டிய பராக்கிரமத்தைவிட நூறு மடங்கு புஜபலம் பெற்று விட்டீர்கள். இளையபிராட்டி உங்களை அனுப்பியது மிகவும் சரிதான்; அவர்களைப் பலர் ஏசியதுமுண்டு ..

இளையபிராட்டி என்றவுடன் அருண்மொழியின் உடல் சிலிர்த்தது. அருமைத் தமக்கையாரைக் காணத் துடிக்காமல் வீண் பொழுது போக்கி விட்டோமே என்று கிலேசமுற்றவனாய், "ஐயா, இதுவரை சொன்னவற்றிற்குப் பொறுத்தருளுங்கள்; என் தமக்கையார் எங்கே இருக்கிறார்கள்? அவர்கள் நலமாயிருக்கிறார்களா? என் தந்தை நலமுடன் இருக்கிறாரா? அவர் தஞ்சையிலிருக்கிறாரா? நந்திபுரத்திலிருக்கிறாரா? சொல்லுங்கள் ஐயா, சொல்லுங்கள்" என்று

காளாமுகரின் இரு கரங்களையும் பிடித்துக் குலுக்கியவாறு கேட்டான்.

காளாமுகர் கண் சிமிட்டியவாறு மெல்ல நகைத்து, "இளவரசே, நான் கேட்டதற்கு மறுமொழி கூறவில்லை. ஒரு நொடியில் என் வேடத்தைக் கலைத்து இன்னார் என அறிந்து விடுவதாகக் கூறினீர்களே. அதே போல் நீங்களே எப்படியாவது செய்து அறிந்துகொள்ளுங்கள்" என்று பொய்யாகக் கோபங் கொள்பவர்போல் நடித்தார்.

அருண்மொழி காளாமுகரை நெருங்கி. "ஐயா, ஐயா இதுவரை என் அக்கையாரைப் பற்றி நினைக்கவில்லை. இப்போது அவர்கள் நினைவு வந்துவிட்டது. ஒரு கணம் கூட அவர்களைப் பற்றி என்னால் அறியாதிருக்க முடியாது..." என்று கூறினான்.

"ஐயா, முதலிலேயே கூறிவிட்டேன்; முதலில் நான் கேட்டுக் கொண்டதுபோல் என்னை இன்னார் என எவருக்கும் தெரிவிப்பதில்லை எனும் உறுதி கொடுங்கள்."

"அப்படியே கூறுகிறேன், ஐயா."

"இளைய பிராட்டியாரிடங்கூடத் தாங்கள் கூறக் கூடாது."

"கூற மாட்டேன்."

"தங்கள் தேவியார் வானதியிடங்கூடச் சொல்லக் கூடாது."

வானதி என்றவுடன் அருண்மொழியின் உள்ளத்தில் புத்துணர்ச்சி பிறந்தது. சீக்கிரமாக இளையபிராட்டியாரைப் பற்றியும், வானதியைப்பற்றியும் அறிந்து கொள்ளும் பரபரப்பில், "ஐயா, ஐயா, எவரிடமும் கூறமாட்டேன்; கூறமாட்டேன் என்று உறுதி கூறிவிட்டேன். தாங்கள் முதலில் இன்னாரெனத் தெரிவியுங்கள். பிறகு நான் கேட்டதற்கெல்லாம் மறுமொழி கூறுங்கள்" என்று கூறினான்.

காளாமுகர் அருண்மொழியை நோக்கியவாறு நகைத்தார். தன் தாடியை ஒருபுறமாக மெல்ல அவிழ்த்தார்.

"ஹா, நீங்களா?" என்று அருண்மொழி கூவினுன்.

"ஆம், நான்தான். என்னை இந்த வடிவில் காணுவதற்கு ஆச்சரியப்படுவீர்கள். ஆபத்தான வேளையில் இது போன்று நான் வேடமணிய நேரிட்டுவிட்டது. இங்கு இனித் தங்கியிருப்பதில் பலனில்லை. மிகவும் களைத்துப் போயிருப்பீர்கள். உடனே குதிரை ஏறித் திருக்கழுக்குன்றம் செல்வோம். அங்கு யாத்ரிகர்கள் விடுதியில் தங்கி விவரமாகப் பேசுவோம்" என்ருர்.

அருண்மொழிக்கு மாமல்லபுரத்தைவிட்டுவர மனமில்லை. அந்த முதியவரைப் பற்றி முழுவதும் அறியாமல் போகிருேமே என வருத்தமில்லாதில்லை. அதனுடன் போர்க் கலன்கள் ஏராளமாகச் சேகரிக்கப்படும் இடத்தைக் காண வேண்டும் என்ற பரபரப்பும் அவனிடமிருந்தாலும், குதிரை மீது செல்லும்போது காளாமுகர் பேசத் தொடங்கியதும் சொன்ன முதல் செய்தியே அவனைத் திடுக்கிடச் செய்தது.

அத்தியாயம் 17

காஞ்சி மாளிகைக்குக் காவல்

"**வா**னதி" எனக் குந்தவ்வை அழைத்த குரலில் வானதிக்கு எத்தனை எத்தனையோ பொருள் விளங்கியிருக்க வேண்டும். பீதியும், திகைப்பும், வாஞ்சையும், வியப்பும் அவள் மனத்தில் விரவின. அவளுடைய அழுத்தமான பிடிப்பால் அவள் உடல் சிலிர்த்தது. இளையபிராட்டியாரின் கரங்களின் மென்மையை அவள் உணர்ந்தாள்; மென்மையுடன் கலந்த ஒருவித கடினத் தன்மையை அவள் அறிந்தாள்.

அவள் உள்ளத்திலே புதுத் தெம்பு பிறந்தது. இளைய பிராட்டிக்கு உதவுவதாகக் கூறிய சொல்லால் இன்னும் அவள் உற்சாகத்துடன் இருந்ததால், இருளிலிருந்து எழுந்த அந்தக் குரல் கேட்டு அவள் திடுக்கிடவில்லை.

மற்ற வேளையாக இருந்து மங்கிய வெளிச்சத்தில் மேன் மாடத்தில் இரு புது உருவங்களும் திடீரெனத் தோன்றிக் குரல் கொடுத்திருந்தால் அவள் வீரிட்டலறியிருப்பாள்; நடுநடுங்கி யிருப்பாள். உடல் முழுவதும் வியர்வையால் துவண்டிருக்கும். அக்காவின் மடியில் சாய்ந்திருப்பாள். இதுதான் முதன் முறை அவள் துணிவோடு நிற்பது. 'இந்த துணிவு எப்போதும் நீடிக்கக் கூடாதா? இந்தத் தைர்யம் என்றுமே என்னுடன் சேர்ந்து வாழக்கூடாதா? துணிவு கொண்ட உள்ளத்துடன் அக்காவின் துயர் தீர்க்க உதவுவோம்...' என்று அவள் எண்ணித் திகைத்து நிற்கையில் குந்தவ்வை அவளது கரங்களைப் பற்றி, "அடி வானதி, வா நாம் உள்ளே செல்வோம்" எனப் பரபரப்புடன் அழைத்தாள். குந்தவ்வையின் முகத்தில் தோன்றிய உணர்ச்சியை அவ்வளவு எளிதில் வானதியால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

கண்டால் பயமெழும் வடிவமுடைய காளாமுகர்; மற்றொருவர் சீனத்து வணிகர் போல் தோன்றுகிறார். 'இவர்கள் இருவரும் இங்கு ஏன் வந்தனர்? காவலர்கள் கீழே இல்லையா? அவர்கள் எப்படி இவர்களை அநுமதித்தனரோ? ஒருவேளை காவலர் அறியாது வந்தனரோ?' என வானதி எண்ணினாள். 'இப்படியெல்லாம் திடுக்கிடும் சம்பவங்கள் நடக்கும் இந்தப் பொன்மாளிகையில் எப்படி இளையபிராட்டியார் பயமின்றி இவ்வளவு காலம் வாழ்ந்தாரோ? இளைய பிராட்டியாரின் நெஞ்சத்தில் தைர்யக் கோட்டை இருக்கிறதா? எதற்கும் அஞ்சா அரண் இருக்கிறதா?'—வானதி வியப்பும் கோபமும் அதேபோது ஒருவித அச்சமும் கொண்டு நிற்கையில் குந்தவ்வை அவளது கரத்தை மீண்டும் பற்றி "வானதி வா, உள்ளே செல்வோம். இன்னும் நடுக் கூடத்து விளக்குகள் ஏற்றப்படவில்லை, ஏனென்று கேட்போம்"

என்று கூறியவாறு உள்ளே வானதியையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்ருள்.

வானதி அந்த சினத்து யாத்திரிகனை ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்தவாறு சென்ருள்.

"அக்கா, அவர்கள் யார்? இன்னர் என விசாரிக்கா மலேயே வந்து விட்டீர்களே?" என வானதி வினவவும் குந்தவ்வை கண்களில் நீர் தளும்ப, உடலில் ஒருவிதப் பட படப்புத் தோன்ற, நெஞ்சிலிருந்து வார்த்தைகள் குழறிக் குழறிவர, "வானதி, நீ இன்னும் அந்தச் சீனத்து வணிகர் உடையிலிருப்பவரை அறியவில்லையா?" என்று கேட்டாள்.

வானதி மீண்டும் ஒரு முறை வெளி வாயிற் பக்கம் திரும்பி மலர்ந்த விழிகளுடன் நோக்கினள். மங்கிய இரு ளில் எவரென்று புரியவில்லை. ஆனல் இளைய பிராட்டியாரி டம் ஏற்பட்ட பரபரப்பு அவளுக்குப் புரிந்தது.

"வானதி, நீ இளவரசியாக இருந்து என்ன பயன்? உன் உடலை உன்னல் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லையே? உன் உயிரை நீ புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே. உன் ஏக்கம் தீர்க்க வந்த ஏந்தலை அறிந்துகொள்ள முடிய வில்லையே? வேதனை நீக்க வந்த வடிவழகனை நீ மறந்து போனயோ"...குந்தவ்வை குரலில் சிலிர்ப்பு மிகுந்தது.

சீனத்து யாத்திரிகர் வடிவில் வந்த அருண்மொழி மெல்ல மெல்ல உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தான். நெடிய தோற்றம். ஒளி படைத்த கண்கள். நிமிர்ந்த நெஞ்சம் வீரனுக்கேற்ற தோள்கள். தொங்கும் மீசையும் சிறுதாடியும் முகத்தை மறைத்திருந்தாலும் அதன் பின்னே மறைந் திருக்கும் செவ்வுதடுகளின் துடிப்பை மறைக்க முடியுமா? அந்த நடையிலே சின யாத்திரிகரைக் காணவில்லை. அவ ளது மோனத் தவத்து மாறனைக் கண்டாள். அந்தத் தோற் றத்திலே அயல் நாட்டவரைக் காணவில்லை. அவளது கயல் விழி காத்துக் காத்துச் சோர்ந்து போன கந்தனைக் கண்

டாள். அவள் உதடுகள் காய்ந்தன. நா மேல் அண்ணத்துடன் ஒட்டிக் கொண்டது. இளைய பிராட்டியாருக்கு உறுதுணை கூறிய அந்தச் சொல் எங்கே போனது? அவர் வந்தவுடன் கேட்பேன் என்று கூறிய வார்த்தைகள் எங்கே போயின?

"அக்கா" என்று வார்த்தை தடுமாற, பெருமூச்சுப் பொங்கக் கூறி இளைய பிராட்டியின் அரவணைப்பில் சோர்ந்தாள் வானதி.

அருண்மொழி வெளியே நின்ற காளாமுகருக்குச் சாடை காட்ட அவர் அங்கிருந்து அகன்றார். வந்த வழியே அவர் திரும்பி யிருக்க வேண்டும். குந்தவ்வைப் பிராட்டி கை தட்டிப் பணிப் பெண்ணை அழைக்கச் சென்றாள். அருண்மொழி அவளைத் தடுத்து, "அக்கா, கருணை கூர்ந்து இன்னும் சிலகாலம் நான் இங்கு இருப்பதும், நான் இன்னார் எனத் தெரிவதும் கூடாது" என்றான்.

குந்தவ்வை வியந்தாள். அவளால் பேச இயலவில்லை. அந்தக் கூடத்து வெளிக் கதவை மூடித் தாளிட்டாள். தானே கூடத்து விளக்கை ஏற்றினாள்.

விளக்கின் ஒளி அந்தக் கூடத்தில் பரவியது. அருண்மொழியின் முகத்தில் அது மெல்ல வீழ்ந்தது. சற்று முன்னர் சீனத்து யாத்ரிகர் உடையில் தோன்றிய அருண்மொழி இப்போது அவள் அன்புக்குரிய அருண்மொழியாகக் காட்சியளித்தான். யாருக்காக இதுவரை காத்திருந்தாளோ அந்த இளவலாகக் காட்சியளித்தான். எவரிடமிருந்து செய்தி வரவில்லையே என ஏங்கி யிருந்தாளோ அதே அருண்மொழி ஆயிரமாயிரம் செய்திகள் கூற நேரே வந்து விட்டான். இது கனவா? எதிர்பாராமல் நேருவதை அற்புதம் என்பரே; இது அற்புதமா? கண்களே, நீங்கள் என் தம்பியையா காண்கிறீர்கள்? கடல் கடந்து சென்ற என் இளவலையா காண்கிறீர்கள்? செவிகளே அவன் பேசிய சொற்

களையா கேட்கிறீர்கள்? "கருணை கூர்ந்து நான் வந்தது எந்த வகையிலும் எவருக்கும் தெரிய வேண்டாம்" என்று கூறினனே அந்தச் சொற்களையா கேட்கிறீர்கள்? கதவைத் தாளிட்டுத் தீபத்தை ஏற்றிவிட்டு அவள் வரும்போது அருண் மொழியும், வானதியும் ஒரு கணம் ஒருவரை யொருவர் பார்த்தவாறிருப்பது தெரிந்தது. ஆகா, இந்தப் பெண் ணுக்குத் தான் எத்தகைய தாங்கக்கூடிய இதயம்! அவள் எதிர்பார்த்திருப்பாளா தன் உயிரை இங்கே சந்திக்கப் போகிறேமென்று...

குந்தவ்வை வந்தாள். வானதி மெல்ல எழுந்து நின் ருள். ஒரு கணம் அங்கு அமைதி நிலவியது. அங்கிருந்த மூன்று ஜோடி கண்களும் மாறி மாறிப் பேசிக் கொண்டன. பிரிந்தவர் கூடும்போது பேச்சு அவ்வளவு எளிதில் பிறந்து விடுமா?

"அக்கா நான் கீழே சென்று உணவுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யக் கட்டளையிடுகிறேன்" என்று கூறி எழுந்த வானதியைக் கைப்பிடித்திழுத்து அமர்த்த முற்பட்ட குந்தவ்வையைப் பார்த்து அவளைப்போக விடு என சைகை காட்டினன் அருண்மொழி,

இளைய பிராட்டியும் அருண்மொழியும் நேருக்கு நேர் சந்தித்துக் கொண்டனர். அருண்மொழியின் கண்களில் நீர் தளும்பியது. அவன் வந்தவுடனேயே இதுவரை நடந்த வேதனை தரும் நிகழ்ச்சிகளைக் கூறவேண்டாமென்று முதலில் அவன் நலங்களை யெல்லாம் விசாரித்துப் பேச்சைச் சற்று இனிமையாக்கத் தொடங்கினுள். ஆனல் அருண்மொழிக்குச் சோழ நாட்டில் நடந்த சம்பவங்கள் யாவும் தெரியும். திருக் கழுக்குன்றத்து யாத்ரிகர் விடுதிக்குச் செல்லும் போதே அந்தக் காளாமுகர் அனைத்தையும் கூறிவிட்டார்.

சுந்தர சோழர் இறந்தது; ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்ற குற்றத்திற்காக வந்தியத் தேவனைச் சிறையில்

அடைத்து வைத்திருப்பது போன்ற முக்கிய சமாசாரங்கள் அனைத்தையும் கூறினார். அவற்றைக் கேட்கும்போது அருண் மொழிக்கு இருப்பே கொள்ளவில்லை. அவனால் அங்குத் தங்கியிருக்கவே முடியவில்லை. துடிதுடித்து எழுந்தான். அப்போதே இளைய பிராட்டியாரைச் சந்திக்கத் துடிதுடித் தான். ஆனால் அந்தக் காளாமுகர் யோசனையாலும், வற் புறுத்தலாலும் அவன் அமைதி அடைந்தான். கடல் கடந்த நாட்டிலிருந்த தனக்குத் தந்தை இறந்த செய்தி தெரியாது போனது எவ்வளவு துர்ப்பாக்கியம் என்று மனத்தில் தன்னைத் தானே நொந்து கொண்டான்.

பொழுது சாயும் நேரத்தில்தான் அவர்கள் காஞ்சிக் குள் நுழைய எண்ணியிருந்தார்கள். அப்படியே செய்தார்கள். குந்தவ்வையும், வானதியும் மேன்மாடத்தில் இருப்பது தெரிந்ததும் அவர்கள் நேரிடையாக முன்வழியே மாளிகை யில் நுழையாமல் அடர்ந்து படர்ந்திருந்த கொடிதனைப் பற்றி ஏறி அந்த இடத்திற்கு வந்தனர். இளைய பிராட்டி அவ்வளவு எளிதில் தன்னை அடையாளங் கண்டு கொள் வாள் என அருண்மொழி நினைக்கவில்லை. காளாமுகரை யும் சைகை காட்டிப் போகச் சொல்லிவிட்டுக் கீழே சென்று உணவுக்கு ஆயுத்தம் செய்கிறேன் என்று வானதி கூறிச் சென்ற போது அவள் செல்வதையும் தடுக்காமல் தமக்கை யார் எதிரே அமர்ந்தவுடனேயே அவன் கண்கள் கலங்கி விட்டன.

"தம்பி!"

"அக்கா..."

குந்தவ்வை முகத்தில் பேரானந்தத்தை வரவழைத்துக் கொண்டாள். முகத்தில் துக்கக் குறியைச் சிறிதும் காட்ட வில்லை. உள்ளத்தில் புதைந்து கிடக்கும் துன்ப நினைவுகளை வெளியில் காட்டவில்லை. கண்களிலே மின்னிடும் நீர்த் திரையைச் சற்றே மறைத்து அதை ஆனந்தக் கண்ணீராக

மாற்றிக் கொண்டாள். சற்றுமுன் தானும் வானதியும் பேசிக்கொண்டவற்றை நிச்சயம் அருண்மொழி கேட்டிருப்பான் என்பதால் அவள் நடந்தவற்றைத் தெளிவாகக் கூறப் பூர்வபீடிகை ஏதும் தேடவில்லை. எனினும் தான் கலங்கிய உள்ளத்துடனிருப்பதாக இளவலுக்குக் காட்டிக் கொள்ளக் கூடாது என்பதற்காகத் தொண்டையிலிருந்து மெல்லச் சொற்களைக் கூட்டி, "தம்பி! நலமுடன் இருக்கிருயா. ஆரத்தி எடுத்து வரவேற்க முன்வாயில் வழியே வராமல் இப்படி ஏன் குறுக்கு வழியே வந்தாய்? நான் சற்றுமுன் வானதியுடன் பேசிக் கொண்டதைக் கேட்டிருப்பாய்; என் மீது கோபமும் இருக்குமல்லவா? பயந்தாங் கொள்ளியாக இருந்த வானதி எப்படி மிகத் தைரியசாலியாக மாறியிருக்கிருள் என்பதை உனக்குத் தெரிவிக்கவே அப்படி நடித்தேன் " என்று கூறி மென்பவள அதரங்கள் மெல்ல விரிய முத்தன்ன பற்கள் தெரிய மெல்ல நகைத்தாள்.

"அக்கா, என்ன வார்த்தை கூறினீர்கள்! எனக்கென்ன கோபம்? கோபப்பட வேண்டியவர்கள் தாங்களன்ருே. சீற்றங்கொண்டு சினமடைய வேண்டியவர், தாங்களன்ருே? விரைவில் வருவதாகக் கூறிச் சென்றேன். அப்பப்பா, உங்களுடைய பேரறிவுக்கு நான் தலை வணங்க வேண்டும். வெளிநாடுகளுக்குப் போகச் சொன்னதால் ஏராளம் ஏராளமான புத்தறிவு பெற்றேன். பலபல நாடுகளைக் கண்டேன். பற்பலவித மனிதர்களுடன் பழகி அனுபவம் பெற்றேன். அவற்றையெல்லாம் உங்களிடம் எடுத்துக் கூறத் துடித்து நின்றேன். ஆனல் நான் இங்கில்லாத போது நிகழ்ந்தவை அனைத்தையும் நான் நேற்றே அறிந்து விட்டேன். இவ்வளவு பெரும் துயரங்களை உங்களது மெல்லிதயம் எப்படித் தாங்கியதோ? நான் இங்கிருந்திருந்தால் துயரகரமான சம்பவங்கள் நேருவதைத் தடுத்திருப்பேன். உங்கள் துயரத்தில் பங்காவது கொண்டிருப்பேன். அந்தக் கடமையைச் செய்ய இயலாது என் வாழ்நாளில் பல ஆண்டு

களைக் கழித்து விட்டேனே அக்கா, கழித்து விட்டேனே...'' அருண்மொழி மெல்லத்தான் பேசினான். ஆனால், அதில் துயரம் பொங்கித் ததும்பியது.

''தம்பி வருந்தாதே. விதியின் விளையாட்டை நாம் எளிதில் வெல்ல முடியாதே! அந்தத் துக்க நினைவு இப்போது ஏன்? உன்னைக் கண்டுவிட்ட மகிழ்ச்சி என்னுள்ளத்தே துள்ளி நிற்கும்போது அதைக் குறைவுபடுத்த ஏதும் சொல்லாதே. நான் முதலில் கேட்டதற்கு நீ மறுமொழி கூற வில்லையே. நீ ஏன் இப்படி மாற்றுடையில் வந்தாய்?''

''அக்கா! கம்பீரமாக நாகைப்பட்டினத்தில் வந்திறங்க வேண்டும் என்பதுதான் என் எண்ணம். ஆனால் இங்கிருந்து கிளம்பும் போது அப்படி ஆரவாரமுடன் செல்ல வில்லையே! இரத்தின வியாபாரியாகச் சென்றேன். சீனத்துத் தூதனாக வந்தேன். இப்படி வந்ததாலன்றோ முழு விபரம் அறிய முடிந்தது.''

''என் இதயத்திலிருந்து இரண்டுவிதச் சுமை குறைந்தது. ஒன்று நீ வந்தது; இரண்டாவது உன்னுடைய பிரிவால் வேதனையுற்றிருக்கும் வானதியின் துயர் நீங்கியது. வானதி மகாபாக்கியசாலி. அவள் உன்னைத் தேடி வராமல் நீயே அவளைத் தேடிக் காஞ்சி மாளிகைக்கு வந்து விட்டாயன்றோ! அவளும் இங்கிருப்பதாக அந்தக் காளாமுகர் கூறினாரோ? யார் அந்தக் காளாமுகர்? சோழ நாட்டில் இப்போது புதிது புதிதானவர்கள் நடமாடுகிறார்கள். யார் உண்மைத் தோற்றமுடையவர், யார் பொய்த் தோற்றமுடையவர் என்பதே புரியவில்லை.''

''அக்கா, நீங்கள் எதைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள் என்பதை நானறிவேன். இதோ சீன உடைகளைக் களைந்து விடுகிறேன். காளாமுகர் யார் என்று மட்டும் என்னைக் கேட்காதீர்கள்? உங்கள் நன்மைக்காக அலையும் அந்தக் கடமை வீரரின் பெயரை இப்போது கேட்காதீர்கள்.''

அறைக் கதவு மெல்லத் தட்டப்படும் ஓசை கேட்டது "அக்கா, அக்கா"... வானதியின் மென் குரல்.

"உணவு பரிமாறியாகி விட்டது; நேரமாகவில்லையா?" என்று கேட்டவாறு வானதி உள்ளே வந்தாள். அவள் உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. மேனி முழுவதும் ஒரு விதப் புரிய முடியா சிலிர்ப்பு, அதில் அருவிக் கரையின் இனிய சாரல் தெரிந்தது.

"அக்கா எனக்குப் பசிக்கவில்லை. நீங்கள் உணவருந்தி வாருங்கள்" என்றான் அருண்மொழி

குந்தவ்வை வானதி பக்கம் திரும்பி, "அடி வானதி! உன்னைக் கண்டவுடன் அவனுக்குப் பசி தாகம் எல்லாம் பறந்து விட்டன. உனக்கும் அப்படித்தானா? செம்பிலே பாலும் சில பழங்களும் மட்டும் கொண்டுவரச் சொல்லு. நீ ஏன் இப்படி ஓடி ஒளிகிறாய்" என்று கூறிக் கீழே இறங்கிச் சென்றாள். செல்லும் முன் அவள் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானப் பணிப் பெண்ணை அழைத்து "இந்த அறைக்குள் எவரையும் நுழையவிடக் கூடாது" என்று எச்சரித்து விட்டுப் படிக்கட்டுக்களின் வழியே கீழே இறங்கினாள். அப்போது அங்கே உட்கார்ந்திருப்பவரைக் கண்டு ஒரு கணம் திகைத்தாள்.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு குந்தவ்வை, அநிருத்த பிரம்மராயரைச் சந்திக்கிறாள். சுந்தர சோழர் இறந்த பிறகு அநிருத்தருக்குத் தொடர்ந்து அமைச்சர் பதவி வகிக்கப் பிடிக்கவில்லை. அவர் தனது ஊரான அன்பிலுக்குச் சென்று சிலகாலம் தங்கினார். பிறகு அவர் எங்குச் சென்றார், என்ன செய்கிறாரென்று எவருக்கும் தெரியாது. எப்போதாவது மதுராந்தக சோழ தேவரைச் சந்தித்து அந்தரங்கமாக உரையாடுவார். குந்தவ்வையை அவர் சந்திக்க முயன்றதே கிடையாது.

இப்போது அநிருத்தப் பிரம்மராயர் காஞ்சிப் பொன் மாளிகைக்கு இரவில் பல நாழிகைக்குப் பிறகு வந்திருக்கிருர் என்ருல் அதில் ஏதோ முக்கிய விஷயம் இருக்க வேண்டும். அநிருத்தர் நடுக் கூடத்து மஞ்சத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவர் எதிரே கல்யாணி தேவி அமர்ந்து பொதுவான விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

''வரவேண்டும், வரவேண்டும். இவ்வளவு பெரிய மனது செய்து இந்த எளியவளையும் காணவந்த தங்கள் பெருந்தன்மையைப் போற்றுகிறேன்'' என்று கூறி குந்தவ்வை அநிருத்தரை உபசரித்தாள்.

''தேவி நலமா? காஞ்சி வாசம் தங்களுக்கு ஏற்றதாயிருக்கிறதா? நான் இந்த நாட்டிலேயே இல்லை. பற்பல ஊர்களைச் சுற்றிப் பார்த்து வருகிறேன். அரசியல் அதிகாரமின்றி, அலுவலினின்றி இப்போது என்னுல் ஒவ்வோர் இடத்தையும் சுற்றிப் பார்க்க முடிகிறது. சங்கர பகவத்பாதாள் உதித்த காலடிக்குப் போயிருந்தேன். அந்த அற்புத பூமியிலேயே காலங்கழித்து விடத் தீர்மானித்தேன். அங்கேயே இருந்தால் அத்வைத சித்தாந்தத்தை எப்படிப் பரப்புவது? எல்லா சமய உண்மைகளையும் நான் ஆராய்ந்து விட்டேன். சங்கர பகவத் பாதாளின் பொன்மொழிகளைப் போன்று, அவருடைய சித்தாந்தத்தைப்போன்று இனி உலகத்தில் ஏற்படப் போவதில்லை. நமது மதத்தில்தான் எத்தனைப் பிரிவுகள் அனைத்தையும் அவரன்ருே ஒன்றுபடுத்தினுர். உம் . . அவர் ஸ்தாபித்த தேவி காமாட்சியம்மானைத் தரிசிக்கக் காஞ்சி வரவேண்டும் என்ற அவா எனக்கு வெகு நாட்களாக உண்டு. அப்படியே அவரது மடத்து அலுவல்களிலே என் உதவி ஏதாவது தேவையிருந்தால் அதையும் அளிப்போம் எனப் புறப்பட்டு வந்தேன். காமாட்சியம்மானைத் தரிசித்து வெளியே வந்தபோது காஞ்சிப் பொன்மாளிகை நினைவுக்கு வந்தது. தங்கள் தந்தை காலமானபோது இங்கு வந்தது. காஞ்சிக்கு வந்து தங்களைக் காணுமல் செல்வது என்

மனத்திற்குச் சம்மதமளிக்கவில்லே. உங்கள் இளவல் அருண்மொழி நாகை பட்டினத்திற்கு வரப்போகிருர் என ஊரும் உலகமும் பேசிக் கொள்ளும் போது அவரை வரவேற்காமல் தாங்கள் இங்கிருப்பது விசித்திரமாயிருக்கிறதே'' என்று மூச்சு விடாமல் பேசிக் கொண்டே போனுர் அநிருத்தர்.

குந்தவ்வை அவரையே சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு, "இளவரசர் வந்தால் வரட்டுமே. வரவேற்க மன்னர் மதுராந்தகர் இருக்கிருர்; தனுதிகாரி பழுவேட்டரையர் இருக்கிருர். சேனுதிபதி பார்த்திபேந்திரர் இருக்கிருர். நான் வேறு அங்குச் செல்ல வேண்டுமா?'' என்று கேட்டாள்.

அநிருத்தர் தலேயசைத்து விட்டு, "தேவி, உங்கள் மனவேதனேயனேத்தையும் நான் தொலேவிலிருந்து கவனித்துக் கொண்டுதான் வருகிறேன். நீங்கள் மிகவும் நம்பிக்கை வைத்த அந்த வாணர்குலத்தவன் இப்படிச் செய்வான் என நானே எதிர்பார்க்கவில்லே; போகட்டும். ஒரு செய்தி கேள்விப்பட்டேன். நீங்கள் இரண்டொரு நாள் முன்பு தஞ்சைக்கு அவசர அவசரமாகச் சென்றீர்களாம். சிறையில் வந்தியத் தேவனேச் சந்தித்து பேசினீர்களாம். அங்கே அரண்மனேயில் ஒரே பரபரப்பாக இருக்கிறது. அதுவல்ல நான் இங்குக் கூற வந்தது. மிக முக்கியமான செய்தியொன்றைக் கூறவே நான் வந்தேன். அதைக் கூறி உங்களே எச்சரிக்காவிடில் என் கடமையினின்று தவறியவனுவேன். தங்களுக்கு ரவிதாசன் எனும் மந்திரவாதியைத் தெரியுமல்லவா? அவன் சிறிது நாட்களாக இந்தப் பக்கம் வட்டமிட்ட வண்ணமிருக்கிருன். சேனுதிபதி பார்த்திபேந்திரரையும் இன்று சந்தித்தேன். அவரிடம் ரவிதாசனேப் பற்றி எச்சரிக்கையாயிருக்குமாறு கூறியிருக்கிறேன். இந்த மாளிகைக்குத் தக்க காவல் போடுமாறு யோசனே கூறியிருக்கிறேன். பார்த்திபேந்திரர் தங்களேச் சந்திப்பார். அவர் மீது உங்களுக்குப் பழைய கோபமிருக்கலாம்; அதை மறந்து அவர் கூறுவதையும் சற்றுக் கேளுங்கள்'' என்ருர்.

பார்த்திபேந்திரன் என்ற பெயர் கேட்டவுடனே குந்தவ்வை சீறியெழுந்தாள்.

"ஐயா, எனக்குப் பாதுகாவலாக எவரும் வர வேண்டாம். ரவிதாசனுக்கு நானொரு தீங்கும் செய்யவில்லை. எனக்கு அவன் ஏன் இடர் விளைவிக்கப் போகிறான்? நான் அஞ்சுவதெல்லாம் அந்தச் சேனாதிபதியைக் கண்டுதான். அவன் பேச்சும் பார்வையும் எனக்குத் துளிக்கூடப் பிடிக்கவில்லை. எனக்குப் பாதுகாப்பு வேண்டுமென்றால் பார்த்திபேந்திரனிடமிருந்து அன்று" என்று கூறினாள்.

அநிருத்தர் எழுந்தார். "தேவி, எனக்குத் தெரிந்ததை நான் கூறிவிட்டேன். பிறகு உங்கள் இஷ்டம். எதற்கும் நீங்கள் மிக எச்சரிக்கையுடன் இந்த மாளிகையில் இருக்க வேண்டும். மேன் மாடத்தில் தாங்கள் தங்காது இருப்பது மிக நல்லது. இந்த மாளிகையில் படர்ந்திருக்கும் கொடிகள் பகைவர்கள் எளிதில் உள் நுழைய வழி செய்கின்றன. சிறிய நேரத்திற்கு முன்பு கூட நான் மாளிகைத் தோட்டத்துள் நுழைகையில் யாரோ இருவர் கொடிகளைப் பற்றி மேலே ஏறுவதைக் கண்டேன். அதனால்தான் உடனே பார்த்திபேந்திரருக்குச் சொல்லியனுப்பியிருக்கிறேன். இன்று இரவே காவல் போடுமாறு" என்று கூறி விட்டுப் புறப்பட்டார் அநிருத்தர். அவர் மாளிகையின் வெளிக்கூடத்தைக் தாண்டியிருக்க மாட்டார்; பார்த்திபேந்திரன் ஏழெட்டு வீரர்கள் சூழ அங்கு நுழைந்தான்.

"ஐயா, உங்கள் விருப்பப்படி இந்த மாளிகைக்கு நான் காவலிருக்க காவலருடன் வந்து விட்டேன். தேவியார் என்னை வெறுத்தாலும் சோழ நாட்டுப் பிரஜை ஒவ்வொருவரையும் காக்கும் கடமை காரணமாக நான் வந்திருக்கிறேன். முதலில் என் வீரர்கள் மாளிகையின் இருளடைந்த பகுதிகளில் எவராவது ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறார்களா எனச் சோதனை புரிவார்கள். இளவரசர் வரவிருக்கும் இந்தச் சமயத்தே காஞ்சி மாளிகையில் இளைய

பிராட்டியாருக்கு ஊறு ஏதாவது நேர்ந்து விட்டால்...'' என்று கூறி வீரர்களை அழைத்துக் கையில் தீவர்த்தியுடன் அந்த மாளிகைக்குள் தேடுமாறு கட்டளையிட்டான்.

அத்தியாயம் 18

பார்த்திபேந்திரன் சீற்றம்

''அப்படியே நில்லுங்கள் படைத் தளபதியே. இந்த மாளிகையில் எந்த ஒற்றனும் ஒளிந்திருக்கவில்லை. இந்த மாளிகையின் இருளடர்ந்த பகுதிகளில் எனக்கு ஆபத்து உண்டாக்கும் எவரும் ஒளிந்து கொண்டிருக்க முடியாது. எனக்குத் தீங்கு விளைவிப்பவர் இருளில் இருப்பாரென நான் எண்ண வேண்டியதில்லை. பட்டப்பகலிலே ஒளி வீசும் நேரத்திலே தான் அத்தகையோரை எதிர்பார்க்கலாம். நீங்கள் போகலாம். தங்களுடைய கடமை உணர்ச்சிக்கு மிக நன்றி'' என்று இளையபிராட்டி குந்தவ்வை தேவியார் பெண் புலியெனச் சீறினாள். காற்றிலே அலை பாயும் விளக்கொளி மாறிமாறி அவள் முகத்தில் நிழலையும், ஒளியையும் படச் செய்யும்போது அவளது முகத்திலே பொங்கிப் படர்ந்திருந்த ஆத்திரம் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

அநிருத்தப் பிரம்மராயர் அங்கு நிற்பவில்லை. அவர் மெல்ல அங்கிருந்து சென்றுவிட்டார். குந்தவ்வையின் குணத்தை அவரறிவார். இளைய பிராட்டிக்கே உரித்தான பிடிவாதம்; குறைகண்ட இடத்து அதைத் தைரியமாகச் சுட்டிக் காட்டும் தன்மை—இவ்வளவும் அவர் அறிந்ததே! சுந்தர சோழர் ஆட்சிக்காலத்தில் அவர் அமைச்சராக இருந்த போது இளையபிராட்டியார் விஷயம் என்றால் யோசித்தே தலையிடுவார். பார்த்திபேந்திரனுக்குக் கிடைத்த வரவேற்பை

எண்ணி மெல்ல நகைத்தபடி அவர் கைத்தடியை ஊன்றிய வாறு அந்த மாளிகையை விட்டகன்ருர்.

பார்த்திபேந்திரன் உதட்டில் பற்களை மெல்லப் பதிய வைத்துக்கொண்டு நெற்றியில் துளிர்த்த வியர்வையைத் துடைத்தவாறு பின்பக்கம் திரும்பி அநிருத்தர் இருக்கிருரா எனப் பார்த்தான். தன்னைக் காவலர்களுடன் அந்த அரண் மனைக்கு வருமாறு கேட்டது அவர்தாம். அவர் சொன்ன செய்தியோ மிகப் பயங்கரமாக இருந்தது. பாண்டிய நாட்டு ஒற்றர்கள் பலர் காஞ்சியில் சுற்றியலைவதையும் இளைய பிராட்டியைப் பழி தீர்ப்பதென்பது அவர்களுடைய திட்டங் களிலொன்று என்றும், அன்று மாலையினின்றே ஐயப்பட வேண்டிய தோற்றமுடையோர் பலர் அப்பகுதியில் அலைவ தாகவும் அநிருத்தர் கூறினுர். அவற்றைக் கூறிவிட்டு, "பார்த்திபேந்திர பல்லவரே! தஞ்சையைவிட்டு திடீரென நீங்கள் இந்தப் பகுதியில் சுற்றியலைகிறீர்களே, ஏதாவது அரசியல் முக்கியத்துவம் இருக்குமோ?" என்று கேட்டார்.

இந்தக் கேள்வியைப் பார்த்திபேந்திரன் எதிர்பார்க்க வில்லை. கூரிய மதி படைத்த அநிருத்தரின் கேள்விக்கு முக்கியம் எதாவது இருக்கும் என்பதை அவன் அறிவான். இளவரசர் அருண்மொழி வரும் வேளையிலே தஞ்சையிலோ நாகைப்பட்டினத்திலோ இராமல் இங்கு ஏன் வந்தாய் என்று கேட்காமல் கேட்கிருர் முன்னுள் முதலமைச்சர் என்று உணர்ந்தவனுக, தன் சாதுர்யத்தையும் வெளிப்படுத்த விரும்பி "இளவரசர் வருவார் வருவார் எனக் காத்திருந்து தஞ்சைக்கும் நாகைக்கும் அலைந்து அலைந்து பொழுது வீணே போய்விட்டது. சோழ நாட்டின் வட எல்லைக்காவல் எத்தகையதாய் இருக்கிறது என்று நேரிடையே காண விரும்பினேன். சாளுக்கியர்களுக்கு இப்பொழுது திடீரெனப் போர் வெறி பிடித்திருக்கிறதாம் அதனுடன் என் தாய் மாமன் கம்பவர்மன் படுத்த படுக்கையாயிருக்கிருர் என்ற தகவல் வந்தது..." என்ருன்.

பார்த்திபேந்திரன் கூறியபோது அநிருத்தர் குறுக்கிட்டு "யார்? கம்பவர்மனு? உடல் நிலே சரியாயில்லேயா? பாவம்; முதிர்ந்த பருவம். அந்த நாளிலே அவர் புஜபலத்தைப் பார்க்கவேண்டும்! மாமல்லர் பரம்பரையல்லவா? ரிஷபக் கொடியை கம்பீரமாகப் பறக்கவிட்ட சந்ததியல்லவா?' என்று கூறி பார்த்திபேந்திரன் முகத்தை நோக்கினுர். பிறகு தொடர்ந்து, "வட எல்லேயைப் பலமாகக் காக்கவேண்டியது தான். அந்தக் காலத்தில் ராஜாதித்தன் திருநாவலூரிலேயே தண்டிறங்கியிருந்து வட புலத்தார்க்குக் கூற்றுவன் போல் விளங்கினுன். பிறகு ஆதித்த கரிகாலனே அந்த மாவீரனுக் குச் சமதையாகக் கூறலாம். உம்...! ஆதித்த கரிகாலன் என்ற வுடன் நினேவுக்கு வருகிறது. அந்த மாவீரன் கட்டிய பொன் மாளிகையைக் காணவேண்டும். இளேயபிராட்டியார் இங்குத் தானே இருக்கிருர்கள்?" என்று கேட்டுவிட்டுப் பார்த்தி பேந்திரனின் மறுமொழியை எதிர்பாராமல் சென்றுவிட்டார். பிறகு மாலே மயங்கும் வேளேயில் அவர் பார்த்திபேந்திரன் மாளிகைக்கு வந்து தான் கேள்விப்பட்ட பாண்டிய நாட்டு ஒற்றர்கள் விஷயத்தைக் கூறி காஞ்சி மாளிகையைப் பாது காக்குமாறு எச்சரித்தார். பார்த்திபேந்திரன் உடலில் புத் துணர்ச்சி உண்டாகியது. கடந்த ஒருவாரமாக அவன் செய்து வரும் ஒரு பெருங்காரியத்திலே ஏற்படும் களேப்பு, சலிப்பு யாவும் காஞ்சி மாளிகையில் மீண்டும் இளேயபிராட்டி யாரைச் சந்திப்பதால் நீங்கிவிடும் என்று எண்ணினுன். பொழுது நன்ருகச் சாய்ந்து எங்கும் இருள் கப்பியபோது அநிருத்தரின் ஆள் என்று கூறி ஒருவன் வந்து அநிருத்தர் சொல்லியனுப்பியதாகச் செய்தி ஒன்று கூறினுன். அதைக் கேட்டவுடன்தான் பார்த்திபேந்திரன், காஞ்சிமாளிகையைச் சோதனேயிடப் புறப்பட்டது.

குந்தவ்வை துளிக்கூட ஈவு இரக்கமின்றித் தன் உதவியை மறுத்ததோடன்றி, எந்த விதவிதமான ஆபத்தும் காஞ்சி மாளிகையில் ஏற்படாது என்று கூறியது கேட்டு ஏமாற்றமடைந்த பார்த்திபேந்திரன் அநிருத்தரிடம் குந்தவ்

வையின் கூற்றைப் பற்றிக் கூற அவரைத் தேடினுன். அநிருத்தர் அங்கில்லே. கண்ணுக்கெட்டிய தொலேவு வரை அவன் விரைந்து சென்று பார்த்தும் யாரையும் காணவில்லே. முன்பே உள்ளத்தில் புகைந்து கொண்டிருந்த ஆத்திரம், இப்போது ஏற்பட்ட தோல்வி, ஏமாற்றம்—யாவும் ஒன்று சேர்ந்து பார்த்திபேந்திரன் உடலேக் குலுங்க வைத்தன.

குந்தவ்வையின் சீற்றம் தணியவில்லே. மேல் மாடத்திலிருந்த அருண்மொழி கீழே நடப்பதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்குத் தெரியும், பார்த்திபேந்திரன் அந்த மாளிகையில் ஓர் அங்குல இடத்தைக் கூடச் சென்று பார்க்க அடியெடுத்து வைக்க முடியாதென்று. இவ்வளவு தைர்யமுடைய அக்கையார் எப்படி அவ்வளவு நாள் மௌனமாயிருக்கிருள்? வாணர் குலத்தவன் குற்றஞ் சாட்டப் பெற்றுப் பயங்கர தண்டனேக்குள்ளாகியிருப்பதைப் பார்த்துச் சும்மா இருப்பதேன்? அவனுக்கு அது பெரும் வியப்பாயிருந்தது. கீழே இத்தகைய சந்தடி நடக்கும்போது வானதி கற்சிலே போல் நின்று கொண்டிருந்தாள். அருண்மொழியுடன் பேசவும் அவளுக்குத் துணிவில்லே. ஆனுல் அருண்மொழியின் தோற்ற மாற்றத் திறமையை எண்ணி மனத்திற்குள் வியந்து கொண்டிருந்தாள்.

அருண்மொழி மெல்ல மஞ்சத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான். அவன் நெஞ்சிலே ஆயிரமாயிரம் எண்ணங்கள் நிறைந்தன. "வானதி, நான் அயல்நாடு சென்றபிறகு எத்தனே எத்தனேயோ மாறுதல்கள் தோன்றி இருக்கின்றன. அத்தனே மாறுதலுக்கும் உன்னிடமிருந்து எத்தகைய பிரதிபலிப்பு ஏற்பட்டது...?" என்று அருண்மொழி வானதியைக் கூர்ந்து நோக்கியவாறே கேட்டு மஞ்சத்திலமர்ந்தான்.

வானதி—அந்த வார்த்தை அவள் காதில் அமுத தாரையாகப் பொங்கிப் பெருகியது. நெஞ்சிலே ரீங்காரமிட்ட வண்ணம் சுற்றியலேந்த ஆசையெனும் வண்டுக்குத் தேன் மலரை அளித்தது. எதிர்பார்த்துத் தவம் புரியும் மனம்

எனும் சக்ரவாகப் பறவைக்கு மழைத் துளியாக அந்தச் சொல் அமைந்தது.

எத்தனை எத்தனையோ விஷயங்கள் பேச வேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. பொய்யாகக் கோபம் கொண்டு ஊடல் நிகழ்த்த வேண்டும் என்று ஒரு சமயம் தோன்றியது அவளுக்கு. 'கடல் கடந்த தீவுகளிலே கிடைக்கும் அற்புத அற்புதப்பொருள்களை அவர் வாங்கி வருவார்; அவை கிடைத்த விதத்தைக் கேட்கவேண்டும். அவர் கதை கதையாகக் கூறுவார். அந்தக் கதையிலே வீரப்பிரதாபம் இருக்கும். அவ்வளவுதானா? அவர் பல நாட்டவர்களோடு பழகியிருப்பாரல்லவா? அந்த நாட்டு மக்கள் மிக நல்லவர் களாக இருப்பார்களா? அந்த நாட்டு மங்கையரும், நாரிமணி களும் நம் நாட்டவரைப் போன்றிருப்பார்களா?' வானதி பலபல எண்ணினாள். எண்ணியதைக் கேட்க நா எழவில்லை. அவளுடைய இதய வேந்தனது சொல்லொன்றிலேயே மயங்கி நிற்கின்றாளே! அந்தத் தோற்றப் பொலிவிலேயே தளர்ந்து நிற்கின்றாளே!

பிறகு நாள் கணக்காகப் பேசிப் பொழுதைக் கழிக்கும் போது என்ன ஆவாளோ?

"**வா**னதி, கண்ணிமையைத் துயில் வந்து தழுவு கிறதா? பாங்கிகளை அழைக்கட்டுமா? எனக்குச் சிறு கம்பள மும் தலையணையும் இருந்தால் கொடு. நான் வெளி முற்றத் தில் படுத்துக் கொள்கிறேன். எத்தனையோ இரவுகளை வானக் கூரையின் கீழ்க் கழித்திருக்கிறேன். விண்மீன் தோரணங்களினடியே கழித்திருக்கிறேன்" என்று அருண் மொழி மீண்டும் பேசினான்.

வானதிக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. இவர் இப்படிப் பேச எங்கே கற்றுக்கொண்டார் என்று வியந்தாள். வெளி முற்றத்தில் படுத்துக் கொள்கிறாராமே! நன்றாகப் படுத்துக் கொள்ளட்டும்! இராமபிரான் காட்டிலும் மேட்டிலும்

மண்ணிலும் தரையிலும் உறங்கியபோது சீதாதேவி என்ன செய்தாள்? வானதி இதை நினைத்துக் கொண்டபோது ஒரு கணம் பெருமையுற்றாள். 'இனி அவரைப் பிரிந்திருக்கக் கூடாது அவர் மீண்டும் கடல் கடந்து செல்வாராகின் நாமும் அவருடன் செல்லவேண்டும். இப்பொழுது அதைப் பற்றி என்ன கவலை? அவர் இதே மாறு வேடத்துடன் இன்னும் சில நாட்கள் இங்கே தங்கியிருப்பார். அக்கா காஞ்சிக்கு அழைத்து வந்தது எவ்வளவு நல்லதாயிற்று எனப் பலபல எண்ணியவாறு மறுமொழி பேசாது நின்ற அவளை நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தான் அருண்மொழி. இதோ ஒரு கணத்தில் வானதியின் மெய் முழுவதும் சிலிர்க்கப் போகிறது. புத்தம் புது மலரொன்று மணம் வீசுவது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்படப் போகிறது. அவள் இந்த உலகம் விட்டு அற்புதபுரிக்குத் தங்க விமானத்தில் பறக்கப் போகிறாள்.

"தம்பி" என்றழைத்தவாறு குந்தவ்வை அங்கு வந்தாள். சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு இருந்த படபடப்பு அவளிடம் குறைந்திருந்தது.

"தம்பி, நீ இங்கு வந்திருப்பது வேறு யாருக்காவது தெரியுமா? படைத் தளபதிக்குக் காஞ்சி மாளிகைமீது திடீரென அக்கறை வந்துவிட்டதன் உள்ளர்த்தம் தெரியுமா? நீ வந்து விட்டாய் என்று தளபதிக்கு யாராவது கூறியிருப் பார்களா?—" குந்தவ்வை மூச்சுவிடாமல் கேட்டாள்.

அருண்மொழி மெல்ல நகைத்து, "அக்கா உங்களுக்குக் கோபம் வந்து இப்போதுதான் பார்க்கிறேன். எத்தனையோ போர்களைக் கண்டஞ்சாத பார்த்திபேந்திரன் உங்கள் கர்ஜனையில் கலங்கிவிட்டானே? நான் வந்திருப்பது அவ னுக்குத் தெரியாது. அப்படித் தெரிந்திருந்தால் இப்படி யெல்லாம் வந்திருக்க மாட்டான். யாரோ அவனுக்குத் தவறாக ஏதோ கூறியிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் நான் இங்கு இரண்டொரு நாட்களுக்கு மேல் தங்கியிருக்க முடியாது.

நான் இங்கிருந்து புறப்பட்டது முதல் திரும்பி வந்தவரை ஒன்றுவிடாமல் கூறவேண்டும் என்ற துடிப்பு எனக்கிருக்கிறது. முழுவதும் கூற முடியுமா என்பது சந்தேகமே. அந்தக் காளாமுகருடன் வந்து சேர்ந்து கொள்வதாகக் கூறியிருக்கிறேன்...'' என்றான்.

''மீண்டும் பயணமா அக்கா?'' என்று வானதி கேட்டாள்.

''ஆகா! கற்சிலை பேசுகிறதே!'' என்றான் அருண்மொழி நகைத்தவாறு. வானதியும் குந்தவ்வையும் சேர்ந்து சிரித்துவிட்டார்கள்.

''இந்தப் பேசா மடந்தையுடன் எப்படி இவ்வளவு நாட்களைக் கழித்தீர்கள்?''

''வானதியா பேசாதவள்? அவள் என்னிடம் கலகலப்பாகப் பேசாமல் வேறு யாருடன் பேச ஆசைப்படுவாள்? வானதியுடன் இவ்வளவு ஆண்டும் நான் உடனிருந்திருந்தால் ஒருவேளை அவளைப் பெரிய வாயாடியாக ஆக்கியிருப்பேனோ என்னவோ. நீ வந்தவுடனேயே பேசவில்லையென்றால் அது தான் பெண்களுக்கு ஏற்பட்டு இருக்கும் ஒரு சிறப்பான குணம்.''

''அவரைக் கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டுத் திணறச் செய்கிறேன் பாருங்கள் அக்கா'' என்றாள் வானதி. குந்தவ்வையும் அருண்மொழியும் நகைத்தனர்.

அங்கு சிரிப்பொலி எழுந்து கொண்டிருந்தபோது மாளிகையின் வெளிமதிலைத் தாண்டிக் குதிரைமீது மெல்ல அமர்ந்து சோர்ந்த உள்ளத்தோடு சென்றுகொண்டிருந்தான் பார்த்திபேந்திரன்.

பொன்மாளிகையில் இரண்டாவது முறையாக இளைய பிராட்டியார் அவனை அவமானப்பட வைத்துவிட்டார். அவனுக்குத் தன் கோபத்தை யார்மீது காட்டுவது என்றே புரிய

வில்லை. சிறிது காலமாக அவன் கோபமெல்லாம் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் மீதே திரும்பி இருந்தது. அது அவன் உள்ளத்துக்குள்ளேயே புகைந்து கொண்டிருந்தது. சோழ நாட்டில் தன் தகுதிக்கேற்ற மதிப்புக் கொடுக்கவில்லை என்று உணர ஆரம்பித்தான். பழுவேட்டரையர் தனாதிகாரியாகவும் அமைச்சராகவும் ஆட்சி செலுத்த முனைந்ததோடன்றித் தன் வேலையிலும் தலையிடுவது அவனுக்குக் கோபத்தை விளைவித்தது. நாட்டில் கள்ள நாணய நடமாட்டம் அதிகரித்தது. நாணய சாலையிலிருந்து பொன் நாணயங்கள் களவு போவது போன்ற செயல்களில் மறைமுகமாக நாட்டுக் காவல் படையை அவர் குறை கூறுவது கேட்டு அவன் மனம் வருந்தினான். அதுபற்றிப் பழுவேட்டரையரிடம் பேசியபோது பேச்சு வளர்ந்து சற்று உஷ்ணமாகவே முடிந்தது.

அதிலிருந்து பார்த்திபேந்திரன் உற்சாகம் குறைந்தான். அவனுடைய இளமைக் கனவை நனவாக்க அவன் தீட்டி வந்த பல திட்டங்கள் கைகூடி வந்தன அவனுக்குப் போட்டி என்று கருதிய ஒரே ஒருவன் — வல்லவரையன் வந்தியத் தேவனையும் இனி தலை எடுக்க முடியாதபடி செய்த பிறகு அவன் கனவு பலித்து வருவது போல்தான் காணப் பட்டது ஆனல் சோழ நாட்டுப் படைத்தலைமைப் பதவி என்பது பிறகு அவனுக்கு ரசிக்காமல் போய்விட்டது. அவன் வீரம் திரண்ட தோள்களையுடையவன். சேவூர்ப் போர்க் களத்தில் ஆதித்த கரிகாலனுடன் ஒன்று சேர்ந்து வீர பாண்டியனை எதிர்த்துப் போரிட்டுத் தன் வலிமையை உணர்த்தியவன். வழிவழியாக வந்த பெரும் பல்லவர்கள் பரம்பரையில் வந்தவன். அவன் படைத் தலைமை ஏற்ற பிறகு சோழ நாட்டில் யுத்தமொன்று கூட வரவில்லை. சிறு குழப்பங்கூட நடைபெறவில்லை.

காஞ்சிமா நகருக்கு வரும்போது அவனுக்கு அந்த ஆர்வம் உறுதிப்படும். பழையபல்லவ அரண்மனை பாழடைந்து கிடப்பதும், புதிய பொன்மாளிகை பொலிவுடன் திகழ்

வதும், அந்த மாளிகைமீது புலிக்கொடி கம்பீரமாகப் பறப்பதும் அவன் மன வேதனையை அதிகரிக்கச் செய்யும். மாமல்லபுரத்தில் மோனத் தவம் செய்யும் சிற்பங்களைக் காணுந் தோறும் அவன் இதயக்கனல் கொழுந்து விட்டெரியும். புதரும், காடும் மண்டி மல்லையை மறைத்திருந்தது பல்லவப் பெருமையை மறைத்திருப்பது போன்று அவனுக்குத் தோன்றும். அவனுடைய மாமன் கம்பவர்மன் கூரத்தில் வாழ்ந்து வந்தார். அவரைப் போய்ப் பார்க்கும்போது அவர் பழைய பல்லவ பெருமையைக் கூறுவர். களப்பிரர்களைக் காஞ்சியிலிருந்து விரட்டியடித்த பல்லவ மன்னரைப் பற்றி கூறுவார். சமுத்திரகுப்தன் எனும் வடநாட்டு மன்னன் படையெடுத்து வந்தபோது அவனைத் தடுத்து நிறுத்திய விஷ்ணுகோபனைப் பற்றிக் கூறுவார். வாதாபியை வென்று அதைக் கொளுத்தி மானங்காத்த மாமல்லரைப் பற்றுக் கூறுவார். கைலாசநாதர் ஆலயம் அமைத்த ராஜசிம்மரின் பெருமை கூறுவார். சோழ நாட்டிலே நந்திபுரக் கோட்டை கட்டியவரைப் பற்றியும் தமிழகத்து மூவேந்தர்களைப் புறங்காட்டித் தெள்ளாற்றுப் போரில் வாகை சூடிய நந்திவர்மனின் வீரத்தைப் பற்றியும் கூறுவார்.

எல்லாவற்றையும் கூறிவிட்டு அவர் பார்த்திபேந்திரனை அருகே அழைத்து, "அப்படியெல்லாம் பெருமையாக வாழ்ந்த குலம் இன்று அடிமைப் பணி புரிகிறது. தம்பி! நீ மனத்திலே பெரும் பதவி வகிப்பதாக எண்ணி விட வேண்டாம். உன் குலத்தை அழித்தவனுக்கு நீ பணிபுரிகிறாய். நீ பழைய கதை மறந்து விட்டாயா? பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இதே காஞ்சிமா நகரில் அபராஜித வர்மர் ஆட்சி புரிந்து வந்தார். அப்போது இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யம் கையகலம் கூட இல்லாத நாடு. சிறிப்பாயும் புலிக்கு நமது காளையைக் கண்டால் அப்போது நடுக்கம். இருந்தாலும் அபராஜிதருக்கும், ஆதித்த சோழனுக்கும் நெருங்கிய நட்பிருந்தது. சோழரை எதிர்த்துப் பல நாட்டு மன்னர்கள் திரண்டு வந்தனர். அபராஜிதர் திருப்புறம்பயத்தில் ஆதித்த சோழனுக்குப் பேருதவி செய்தார். நன்றி மறந்த அந்த

ஆதித்தன் என்ன செய்தான் தெரியுமா? அந்தச் சிநேகிதத் துரோகி என்ன செய்தான் தெரியுமா? அபராஜிதரை வஞ்சகமாக யானைமீது இருக்கும்போது கொன்று விட்டான். அந்தப் பாவம் வீண் போகவில்லை. பராந்தகனின் தலைமகனும் காளை வயதில் கொல்லப்பட்டான். நம் பல்லவ சந்ததி அழிந்தது. வெகு எளிதில் பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தைத் தன் நாட்டுடன் சேர்த்துக் கொண்டான். நம் பெருமையை மறக்க அடித்தான். சிற்றரசர் என்று பெயர்கூட நமக்கு கிடையாது. திருக்கோவலூராருக்குத் தனிப் பெருமை. வைதும்பருக்குத் தனிப் பெருமை. கடம்பூராருக்குத் தனிப் பெருமை. ஏன் — பழுவூராருக்கும் தனி மதிப்பு! அவர் சோழ நாட்டையே ஆட்டி வைக்கிறார் தனிக்கொடி அவருக்கு. ஹர்ஷரைக் கலங்க அடித்த புலிகேசியையே நடு நடுங்கச் செய்த பல்லவருக்குச் சாண் இடம் பூமி கிடையாது. பல்லவகுலத் தோன்றல் படைத்தளபதியாகப் பதவி வகித்துச் சோழர் பெருமை உயரவழி செய்கிறார்!'' என்பார்.

கம்பவர்மன் கூறி வரும்போது பல்லவவேந்திரனின் இரத்தம் கொதிக்கும். 'இன்றே படைத்தலைவர் பதவியை உதறித்தள்ளி போர்க்கொடி பிடித்துப் பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்து விடலாம் இப்போது அது வெகு எளிது' என ஒருகணம் அவன் உள்ளம் துள்ளும். பார்த்திபேந்திரன் அவ்வளவு அவசரக்காரனல்லன். அவன் புது சாம்ராஜ்ய ஆசையை திடீரென வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. மெல்ல ஆயுதங்களைச் சேகரித்தான். அவற்றை ஜன நடமாட்டமற்ற மாமல்லபுரத்துக் காடுகளில் ஒளித்து வைத்தான். அது குறித்து அவன் அடிக்கடி தஞ்சையினின்று காஞ்சிக்கு வர நேர்ந்தது. சோழ சாம்ராஜ்யப் படைத் தலைவனாக இருந்தபடியால் அவனது செயல் மீது ஐயம் கொள்ளும் அளவிற்கு எவருக்கும் துணிவு ஏற்படவில்லை.

காஞ்சி மாளிகைச் சம்பவத்திற்குச் சில நாட்கள் கழித்து மாமல்லபுரத்து வட கோடியில் அடர்ந்து வளர்ந்

திருந்த குறுகாட்டின் ஒற்றையடிப் பாதை வழியாய்த் பார்த்திபேந்திரன் மெல்லச் சென்று கொண்டிருந்தான். கொடி வழியின் மூலம் மெல்ல நடந்து அடர்ந்த காட்டினுள் நுழைந்து கொண்டிருந்தான். தன் குதிரையை மறைவான ஓர் இடத்திலே கட்டிவிட்டுச் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு நடக்கலானுன்; அவன் சுற்றும் முற்றும் பார்க்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை அந்த வனந்திரப்பகுதிக்கு எவரும் வர மாட்டார்கள். எனினும் அவனுடைய குற்றம் நிறைந்த குறுகுறுப்பு இதயம் ஏனோ அஞ்சியது. அவன் சுதந்திரப் பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவத் துணிந்து விட்டான். என்றாலும் பழம் பழுக்கும் முன்னர் வெம்பி விழுந்து விடக் கூடாது என்ற ஒரே எண்ணம் தான். அருண்மொழி வர விருக்கும் இச்சமயத்தே தன் செய்கை தெரிந்து விட்டால் அருண்மொழி முதலில் நம்ப மாட்டான் ஏன் — சோழ நாட்டில் எவருமே நம்ப மாட்டார்கள். தக்க தடயத்துடன் அருண்மொழி அறிய வந்தால் ஒரு வேளை தன் மனத்தை மாற்றி விடலாம். அல்லது தன் செயலுக்கு நேர்விரோதமாக நின்று அழிக்க முற்பட்டாலும் முற்படலாம். அதனல் பார்த்திபேந்திரன் மிகக் கவனமாகச் செயல்களைச் செய்து வந்தான். அன்று அவன் அந்த காட்டிற்குச் சென்று கொண் டிருந்த போது—

அவனைத் தொடர்ந்து அவன் அறியாமல் இரண்டு பேர் வந்து கொண்டிருந்தனர். ஒருவர் காளாமுகர், மற்றொருவன் ரவிதாசன்.

ரவிதாசனென்ன மாயாவியா? அவன் ஏன் இப்படிச் சுற்றுகிறுன்? இரவு பகலைப் பாராமல் ஏன் இப்படி அலை கிறுன்? ஆனைமலைக் காடு எங்கே? மாமல்லபுரம் எங்கே? ராஜிய விவகாரத்தை இப்படி இழுத்து தலையில் போட்டுக் கொண்டு பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளாக அலைகிறுனே அவனுக்கு என்ன குறிக்கோள்? சோழ சாம்ராஜ்யத்தைப் பிடித்து தஞ்சையில் முடிசூடப் போகிறுனே? பின் ஏன்

சோழ சாம்சாஜ்ய வீழ்ச்சிக்குப் பாடுபடுகிருன்? அதன் தூணுக இருப்பவர்களைத் தீர்த்துவிடத் திட்டம் தீட்டி நிறை வேற்ற வழி செய்கிருனு? அதுதான் ரவிதாசனைத் தவிர வேறு எவரும் அறியாதவொன்று. பாண்டி நாட்டு ஆபத் துதவிகள் கோஷ்டியில் சபதம் எடுத்து வீரபாண்டியனுக்கு ஏற்பட்ட இடருக்குப் பழிக்குப் பழி வாங்கி, 'ரத்தத்தால் ஏற் பட்டதை ரத்தத்தால் கழுவவேண்டும்' என்ற துடிதுடிப் பவன் அவன். அருண்மொழியின் உயிருக்கு எப்படியாவது ஒரு முடிவு ஏற்படுத்திவிடுவது என எண்ணிச் சென்ற அவன் நடுக்கடலில் சிரமப்பட்டு செத்தோம், பிழைத்தோமென ஓடோடி வந்தும் அவன் எடுத்த காரியத்தை, விட மனம் ஒப்பவில்லை. ஆனைமலைக்காட்டில் அமரபுஜங்கருடைய கம்பீர மான தோற்றத்தையும், அவருக்கு உதவுவதற்காக நாளுக்கு நாள் படைபலம் சேர்ந்து வருவதையும் காணும்போது அவன் உள்ளத்துணர்ச்சி இன்னும் தீக்கொழுந்து போல் எழும். மேலும் அந்தக் காளாமுகர் — அவர் கூறும் யோசனைகள் அவனுடைய தைரியத்தைப் பதின் மடங்கு அதிகமாக்கின. அந்த வடிவில் இருப்பவர் இன்னுர் என அவன் அறிவான். அறிந்துதான் அவன் அவரை நம்பினுன். சோழ சாம்ராஜ்ய எதிரிகள் அனைவரும் தன் நண்பர்கள் எனும் கொள்கையினுல் அவன் காளாமுகரது யோசனைகளை ஆதரித்தான். அவரை ஆனைமலைக் காட்டிற்கே அழைத்துச் சென்ருன். அமரபுஜங்க பாண்டியனுடன் வாதாடி அவரையும் நம்ப வைத்தான். "எப்போதாவது இந்தக் காளாமுகர் நமக்குத் துரோகம் செய்கிருர் எனத் தெரிந்தால் சந்தடியின்றி அவர் உடல் காக்கைக்கும் நரிக் கும் இரையாக்கப்படும்" என்று கூறியிருக்கிருன். ஆனுல் அமரபுஜங்கனின் செவிலித் தாயாகவும் ஆனைமலைக் காட்டில் கூடியிருக்கும் வீரர்கள் அனைவருக்கும் தலைவியாகவும் விளங்கு பவள் மட்டும் ரவிதாசனின் யோசனையையும், கூற்றையும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. திரைச் சீலைக்கு வெளியே வராமல் தன் குரலின் ஏவுதல் ஒன்றின் மூலமாகவே கட்டளைகள் பிறப் பித்து நிர்வகித்து வரும் தலைவியை நேருக்கு நேர் சந்தித்துத்

தன் எண்ணத்திற்கு சம்மதம் பெற முயன்முன். ஆனல் எக்காரணம் கொண்டும் தலைவியைச் சந்திக்க இயலவில்லை.

''ஏன், நானே ஒரு நாள் உங்கள் ராணியைச் சந்தித்து எனது தூய உள்ளத்தை வெளிப்படுத்துகிறேன். சோழ சாம் ராஜ்யத்தின்மீது எனக்குள்ள வெறுப்பையும் நானடைந்த ஏமாற்றத்தையும் நானே எடுத்துக் கூறுகிறேனே'' என்று காளாமுகர் ரவிதாசனைக் கேட்டார்.

''ஐயோ, சாமி, அது மட்டும் வேண்டாம். அப்படித் தாங்கள் முயன்ருல் உங்கள் உயிருக்கு நான் பொறுப்பல்ல. ஆதித்த கரிகாலரை யார் கொன்ருர்கள் என்று அறியாமல் எல்லோரும் விழித்தார்களே அப்படி உங்கள்சாவைப்பற்றியும் எல்லோரும் கூறுவார்கள். வந்தியத் தேவனைப் போன்று ஒரு பிள்ளை வரவேண்டும் குற்றத்தை ஏற்க. ஆனல் வந்தியத் தேவனுக்கு அந்தத் தண்டனை நன்ருக வேண்டும். என்னைப் புதைகுழிச் சேற்றில் தள்ளி உயிருக்கு மன்ருட வைத்தானே பாவி, அதற்கு அவன் அனுபவிக்க வேண்டாமா?''

''ரவிதாசா, ஆதித்த கரிகாலன் கொலையுண்டது மர்மக்கொலைதானே? அதற்கு வந்தியத் தேவன் பொறுப் பில்லையா?''

''சாமி, அதை ஏன் இப்போது கிளறுகிறீர்கள்? மெல்ல பன்னிரண்டாண்டு காலத்தைக் கழித்துவிட்டால் பிறகு உண்மைக் குற்றவாளி இன்னுர் எனத் தெரிந்தாலும் பாதக மில்லை. வந்தியத் தேவன் வெளியே வந்தால் இவ்வளவு நாள் நம் நடவடிக்கைக்குச் சும்மா இருப்பானு?''

''யார் கண்டார்கள்? யாரை எப்படி நம்புவது இந்தக் காலத்தில்? உங்கள் அரசருக்கு மிக நல்ல காலம் வருகிறது ரவிதாசா, மிக நல்ல காலம் வருகிறது'' என்று காளாமுகர் அதிர்ச்சிகரமான செய்தி ஒன்றை எடுத்து வீசினர்.

''சாமி, சாமி! நல்ல காலமா? எப்படிச் சாமி?''

"இப்போது நான் கூறமுடியாது. காஞ்சியில் என்னை வந்து பார். அங்கே கண்கூடாக உனக்குக் காட்டுகிறேன்"

"காஞ்சிக்குத்தானே! இதற்கு முன்னரே என் சகோதரன் அந்தப் பொன் மாளிகையை வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். அந்தக் கருநாகத்தைத் தொலைக்க மீன மேஷம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். நான் நேரே போய் அவனைத் துரிதப்படுத்த வேண்டும். காஞ்சி மாளிகையில் மூன்றாவது பலி காளிமாதாவிற்குச் சேர்க்க வேண்டாமா?" என்று கூறி ரவிதாசன் கடகடவென நகைத்தான்.

'பலிபலி' என காளாமுகர் உதடுகள் முணுமுணுத்தன.

காளாமுகர் குறிப்பிட்ட நாளன்று ரவிதாசன் காஞ்சியில் அவரைச் சந்தித்தான். முன்னைப்போல் அவனால் பகிரங்கமாக நடமாட முடியவில்லை.

"ஏதோ நல்ல காலம் குறித்துச் சொல்வதாகக் கூறினீர்களே?" என்று கேட்டான் ரவிதாசன் காளாமுகரை.

அதன்படி காளாமுகரும், ரவிதாசனும் மாமல்லபுரத்து வடகோடிக் காட்டிற்குப் போகும் வழியில் பெரிய பாறை மறைவில் காத்திருந்தனர். பாண்டிய மன்னருக்கு நல்ல காலம் இந்தப் பாறை இடுக்கினின்று வரப்போகிறதோ என்று நினைக்கும்போது அவனுக்குச் சிரிப்புப் பொங்கியது

"நல்ல காலம் நரசிம்மர்போல் பாறையைப்பிளந்துவரப் போகிறதா?" என்று கேட்டான் ரவிதாசன். காளாமுகர் அவன் வாயைச் சட்டென மூடி, "அவசரக்காரா! இப்படித்தான் நீ கடம்பூர் மாளிகையில் ஒளிந்திருந்தபோது சத்தம் போட்டு உன் உதவியாளர்களுடன் பேசினாயோ?" என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டு, "அதோ பார், குதிரையின் குளம்படியோசை கேட்பதை" என்றார்.

ரவிதாசன் உற்றுச் செவிமடுத்தான். யாரோ வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவனால் பார்க்க முடியவில்லை,

குளம்படி ஓசை இவர்கள் ஒளிந்து கொண்டிருந்த பாறையின் வெகு அருகில் நின்றது. மூச்சைக்கூட அடக்கிக் கொண்டு இருவரும் அங்கிருந்தனர். சிறிதுநேரம் கழித்துக் காளாமுகர் மெல்லத் தலையை நிமிர்த்தினர். ரவிதாசனுக்கும் சைகை செய்தார். ரவிதாசன் மெல்லத் தலை தூக்கிப் பார்த்தான். பார்த்திபேந்திரன் வெகு விரைவாகக் கொடிவழி வழியே காட்டிற்குள் சென்று கொண்டிருந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து காளாமுகரும் ரவிதாசனும் சென்றனர். காளா முகர் ரவிதாசனைவிடப் பல வருடங்கள் மூத்தவர். என்ன மறைத்தாலும் முதுமையின் சாயையை மறைக்கமுடியவில்லை. என்றாலும் அவர் மர இடுக்குகளில் குனிந்தும், புதர்களை விலக்கியும் வளைந்தும் நெளிந்தும் சென்றது ரவிதாசனுக்கே வியப்பாக இருந்தது. அவர்மீதிருந்த மதிப்பையும் நம்பிக்கையையும் அதிகப்படுத்தியது.

குறிப்பிட்ட இடத்தில் மரங்கள் இல்லாமல் வெட்டவெளியாகக் காணப்பட்டது. ஒரு சிறு பள்ளம் தெரிந்தது. அந்தப் பள்ளத்தில் சிறுகுடிசை இருந்தது. ஓர் உலைக் கூடம் தெரிந்தது. ஆனால் யாரும் வேலை செய்யவில்லை.

காளாமுகரும், ரவிதாசனும் அந்தப் பள்ளத்தை எட்டிப் பார்த்தனர். "ஆ" என்ற பேராச்சரியம் ரவிதாசனிடமிருந்து வந்தது. அவன் ஆச்சரியப்படாமல் என்ன செய்வான்? நூற்றுக்கணக்கான வேலும் வாளும் பளபள என மின்னிக் கிடந்தன. கேடயங்களும் குத்தீட்டிகளும் குவிந்திருந்தன. பள்ளத்திற்குள் செல்ல அமைத்திருந்த படிக்கட்டுகளின் வழியே பார்த்திபேந்திரன் மெல்ல இறங்கிச்சென்றான்.

"சாமி என்ன இது? என்னை எதற்காகச் சோழ நாட்டு ஆயுதசாலைக்கு அழைத்து வந்திருக்கிறீர்கள்? நம் பலத்துக்கு எதிரே சோழர்கள் பலம் எந்த நிலையிலுள்ளது என்பதை விளக்கவா?"

"அதற்கில்லை, ரவிதாசா இது சோழர்களின் ஆயுதசாலை அன்று. பார்த்திபேந்திரனின் சொந்த ஆயுதக்கூடம்."

"அவனுக்கு எதற்குச் சொந்தத்தில் ஆயுதசாலே?"

"அமரபுஜங்க பாண்டியர் ஏன் ஆனைமலைக் காட்டில் படைகளைச் சேர்க்கிருர்?"

"இழந்த பாண்டிய நாட்டை மீண்டும் பெற."

"பார்த்திபேந்திரன் சேர்ப்பது இழந்த பல்லவ நாட்டை மீண்டும் பெற."

"படைத்தலைவராக இருந்து இப்படிச் செய்யலாமா?"

"அதனுல்தான் அன்றே சொன்னேன் அமரபுஜங்கருக்கு அதிர்ஷ்டம் வருகிறது என்று. சோழர்கள் இடுக்கித் தாக்குதலில் நிச்சயம் அகப்படுவர்."

"சாமி!"

"ஏன் ரவிதாசா?"

"இதை எப்படிச்சாமி கண்டு பிடித்தீர்கள்?"

"அற்புதம் கண்டுபிடித்துக் கூறினுலும் என்னை உங்கள் தலைவி பாண்டிய ராணி நம்பப்போவதில்லை."

"ஏன்—மன்னர் அமரபுஜங்கர் உங்களை விரும்புகிருரே?"

"ஆனுல் அவர் தலைவியின் கோட்டைத் தாண்டாதவர்."

"அதெப்படிக் கூறமுடியும்? நான் அரசரை இந்தத் தோள் மீது சார்த்தி வளர்த்தவன். நான் அவரிடம் சொல்லுகிறேன்."

"யாரும் கூறவேண்டாம் எனக்காக. என் கடமைகள் சில உள்ளன. அதைச் செய்து முடித்துவிட்டு நான்..."

காளாமுகர் முடிக்கவில்லை. பார்த்திபேந்திரன் மீண்டும் படிகளிலேறி மேலே வந்து கொண்டிருந்தான். மீண்டும் ஒரு முறை ஆயுதங்களைத் திரும்பி நோக்கினுன். பெருமூச் சொன்று பிறந்தது. அவன் விரைந்து நடக்கத் தொடங்

கினுன். அவனைத் தொடர்ந்து காளாமுகரும், ரவிதாசனும் வந்தனர். ஒரு முறை பார்த்திபேந்திரன் ஏதோ காலடி யோசை கேட்கிறதென்று திரும்பிப் பார்த்தான். யாரும் கண்ணுக்குத் தோன்ருததால் விரைந்து குதிரை கட்டப் பட்டிருந்த இடம் வந்தான்.

காளாமுகர் ரவிதாசனைச் சைகை காட்டி மறைந்து கொள்ளுமாறு கூறிவிட்டுத் திடீரென்று, "ஜெய் சிவசக்தி, ஜெய் சோமதேவ்!" என்று கூச்சலிட்டார். பார்த்திபேந் திரன் உண்மையில் திடுக்கிட்டான். காட்டு மிருகங்கள் இடும் சப்தம் தவிர வேறு ஒலி எழா அந்தப்பகுதியில் இப்படியொரு குரல் கேட்டவுடன் அவன் சட்டென உடைவாளை உருவி குரல் வந்த திசை நோக்கிப் பாய்ந்தான். "யார் நீ?"

"அதற்கு இப்போது வேலையில்லை தளபதியே. அதன் பசிக்கு இந்தக் காளாமுகனை ஏன் அளிக்கப் பார்க்கிருய்? சோழ மாவீரர்களின் இரத்தத்தில் முழுக விடவேண்டிய அந்த வாளை இந்தக் காளாமுகன் உடலில் பாய்ச்சுவதா?" என்று கூறியவாறு காளாமுகர் அவனுக்குச் சிறிது தொலை விலேயே நின்ருர்.

இதைக் கூறும்போது காளாமுகர் தன் கூர்மையான விழியால் பல்லவேந்திரனை ஊடுருவிப் பார்த்தார். பார்த்தி பேந்திரன் சீறினுன். தன் வாளைக் காளாமுகரை நோக்கி நீட்டி, "யார் நீ என்று கேட்ட கேள்விக்கு மறுமொழி சொல் லாமல் என்னென்னவோ பேசுகிருயே? உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்" என்றவுடன் காளாமுகர் தன் கையி லிருந்த சூலாயுதத்தால் மிக எளிதாகப் பார்த்திபேந்திரன் வாளைத்தட்டி, "தளபதியாரே, இவ்வளவு அவசரம் கூடாது. நானும் உங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவன்தான். என்னதான் பல்லவர்கள் எங்கள் சமயத்தை வெறுத்திருந்தாலும் உங்களு டைய வளநாடு சோழரிடம் அடிமைப்பட்டிருப்பது எனக்குத் துளி கூடப் பிடிக்கவில்லை. ஓர் ஊரும், ஓர் நாடுமின்றி அலைந்து வரும் என்னைப் போன்றவர்கள் குறிப்பிட்ட விஷயத்

தில் ஈடுபடுகிறீர்களென்றால் அதில் முக்கியம் இருக்குமென்று நினைக்கலாம். நீர் ஆயுதங்களைக் கொண்டு சேர்ப்பது எனக்குப் பல நாட்களாகத் தெரியும்'' என்று அவர் கூறியவுடன் பார்த்திபேந்திரனுக்குச் சிறிதளவு நடுக்கம் ஏற்பட்டது. தன் வாளை உறையிலிட்டு, குரலில் முன்பு இருந்த கொடுமையைச் சிறிது தாழ்த்தி, 'நீர் யார்? உமக்கு இதெல்லாம் எப்படித் தெரியும்? அவற்றைக் கூறினால்தான் நான் உங்களுடன் பேசமுடியும்'' என்றான்.

''அடாடா, தளபதியாரே, அப்படியெல்லாம் சொல்வது நியாயமா? என்னுடன் பேசாமல் போவதனால் போங்களேன். நான் தடுக்கவில்லை. எனக்கு ஏதும் நஷ்டமில்லை நஷ்டமடையப் போவது தாங்கள்தாம். உங்களுடைய சுதந்திரப் பல்லவ அரசு ஏற்படுத்தும் திட்டத்தில் என் ஒத்துழைப்பு கிடைக்காமல் போவதால் எனக்கா நஷ்டம்?''

பார்த்திபேந்திரனுக்குத் தர்ம சங்கடமாயிற்று. யாரும் அறியாவண்ணம் செய்துவந்த இச்செயலை இந்தக் காளாமுகர் எப்படி அறிந்தார்? நம்மைப் பின்தொடர்ந்து நம் காரியத்தைக் கவனிக்கப் பழுவேட்டரையர் ஒருவேளை இந்தக் காளாமுகரை நியமித்திருப்பாரோ?

பார்த்திபேந்திரனின் குழப்பத்தைக் கண்டு காளாமுகர் அவனைச் சற்று நெருங்கி—மிகவும் நெருங்கி உறவு கொண்டாடுபவர்போல், ''பார்த்திபேந்திரா, உமது மனக் குழப்பம் நியாயமானதே. இவ்வளவு இரகசியமான திட்டத்தை மூன்றாவது மனிதரொருவர் அறிந்து விட்டாரென்று பயம் இருக்கலாம். உங்களுக்கு அந்தக் கவலை வேண்டாம். நான் யாருடைய ஒற்றனுமல்லன், பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்தவன். ஆனால், இங்கு நடக்கும் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் நானறிவேன். ஆதித்த கரிகாலர் கொலையுண்டபோது பெரிய பழுவேட்டரையர் எங்களுடைய தோற்றத்தில் வந்து சில உண்மைகளைக் கண்டுபிடித்ததனால், காளாமுகர்களைக் கண்டாலே சிறிது காலத்திற்கு நாட்டில் வெறுப்பு இருந்து

வந்தது. அப்போது நானும் என் இனத்தவரும் பாண்டி நாடு சென்றுவிட்டோம். பாண்டிய நாட்டில் அமரபுஜங்கர் படை திரட்டுகிறார்...'' என்றார்.

காளாமுகர் இவற்றைக் கூறி வரும்போது, காளாமுகர் எல்லாம் அறிந்தவர் எனப் பார்த்திபேந்திரன் முடிவு செய்து விட்டான். அவரை எளிதில் விட்டுவிடக்கூடாது; அவரிட மிருந்து பல செய்திகள் அறியவேண்டும் எனும் நோக்கத் துடன், "பாண்டியன் படை திரட்டுகிறாரா? ஐயோ, பாவம்!'' என்றான்.

"ஏனய்யா அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?'' என்றார் காளா முகர்.

"இல்லை; சோழ சாம்ராஜ்யத்தின்மீது மோதி மோதி வீணே உயிரிழக்கிறார்களே பாண்டியர்கள் என்றுதான் அனுதாபப்பட்டேன்...''

"உங்களை ஒன்று கேட்கலாமா? கோபப்படமாட்டீர் களே? உங்களுக்கும் அந்த வாதம் பொருந்துமல்லவா?''

பார்த்திபேந்திரன் மறுமொழி பேசவில்லை. தன் களங்கம் அறிந்த அந்தக் காளாமுகருடன் பேசி வெல்லமுடியாது என்ற முறையில், "ஐயா, காளாமுகரே, உமது பாண்டிய நாட்டுப் பக்திக்கு மகிழ்கிறேன். அதனால் எனக்கு என்ன ஐயா பலன்?'' என்றான்.

"பலனா! அதைக் கூறி, அதுபற்றிப் பேசத்தானே இங்கு வந்திருக்கிறோம்...''

"வந்திருக்கிறீர்களா? இன்னும் யார்?''

காளாமுகர் சற்றுக் கனைத்து, "பாண்டிய அமைச்சரே! சற்று வெளியே வாருங்கள். தங்களைச் சோழ நாட்டுத் தளபதி – இல்லை இல்லை சுதந்திரப்பல்லவ சாம்ராஜ்ய மன்னர் பார்க்க விரும்புகிறார்'' என்று காளாமுகர் ரவிதாசன் மறைந் திருந்த இடம் நோக்கிக் கூப்பிட்டார். "ரவிதாசா, ரவி

தாசா'' என்ற அவருடைய மாற்றுக் குரல் அந்த வனந்தரப் பிரதேசங்களில் எதிரொலித்தது.

பார்த்திபேந்திரனுக்கு உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட நடுக்கம் போகவில்லை. காளாமுகர் பார்த்திபேந்திரனை நெருங்கி, ''பார்த்திபேந்திரரே, கவலை கொள்ளாதீர்கள். உம்முடைய திட்டம் ரவிதாசன் மூலம் வெளியே வந்து விடாது என்று நான் உறுதி கூறுகிறேன். அவனுக்கு ஏனோ உங்களை நேரிடையாகச் சந்திக்கப் பிரியமேற்படவில்லை. ஒரு வேளை பயமாயிருக்கலாம். வீரபாண்டியர் தலையைக் கொய்து ஆதித்த கரிகாலர் பந்தாடிய போது அவருக்கு உறுதுணையாக நீங்களும் இருந்தீரல்லவா? அந்தக் கோபமாயிருக்கலாம். அல்லது ஆதித்த கரிகாலர் கொலையில் சம்பந்தப்பட்டவன் ரவிதாசனென்பது நீங்கள் அறிந்ததாயிற்றே, அதனால் ஏற்பட்ட பயமாயிருக்கலாம். அவற்றை நான் போக்கிவிடுகிறேன். பைத்தியக்காரன்! ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்றதற்காக வேறு ஒருவருக்குத் தண்டனை வாங்கி நீங்கள் கொடுத்துவிட்டது ரவிதாசனுக்குத் தெரியாது போலும். நான் சொல்கிறேன். நாம் அடிக்கடி சந்தித்துப் பலபல பேச வேண்டும்'' என்று மடமடவென்று பேசினர். பார்த்திபேந்திரனுக்குச் சப்த நாடியும் ஒடுங்கி விட்டதென்றே சொல்லலாம். தன்னைப்பற்றி முழுமையும் அறிந்து வைத்திருக்கும் காளாமுகரை ஒன்று கண்காணுத இடத்தில் சிறையிலடைத்து விடவேண்டும்; அல்லது அவருடன் நெருங்கிப் பழகி உயிர் நட்பினராகி விடவேண்டும். இரண்டிலொன்றை யோசித்து முடிவு செய்ய எண்ணிய பார்த்திபேந்திரன் காய்ந்திருக்கும் தன் தொண்டையைச் சிறிது ஈரப்படுத்திக்கொண்டு, ''ஐயா காளாமுகரே! நாளை கழித்து மறுநாள் என் அரண்மனையிலேயே சந்திக்கலாமே!'' என்முன்.

''பல்லவேந்திரர் அரண்மனையில் கட்டுக்காவல் அதிகமாயிருக்குமோ அல்லது பொன் மாளிகையில் நுழைவதைப் போல் நுழையலாமா?'' என்று காளாமுகர் கேட்டார். சட்

டென்று பார்த்திபேந்திரன் காளாமுகரை நோக்கி "அப்படி யென்றால் பொன் மாளிகைக்குள் சிறிது நாட்களுக்கு முன்பு நீங்கள் எவரும் அறியாவண்ணம் நுழைந்தீர்களா? அநிருத்த பிரம்மராயர் பார்த்ததாகக் கூறினார். அவரிடம் சற்று எச்சரிக்கையாயிருங்கள்" என்று கூறினான் பார்த்திபேந்திரன்.

"எனக்கு எவரிடமும் பயம் இல்லை. நீங்கள் சற்று எச்சரிக்கையாயிருங்கள். மறந்துபோய் எதையாவது அநிருத்தரிடம் சொல்லிவிடப் போகிறீர்" என்றார் காளாமுகர்.

குறிப்பிட்ட நாளன்று காளாமுகர் தன் அரண்மனைக்கு வரும்போது அவரைத் திடீரென சிறைப்பிடித்துவிடத் திட்டமிட்டிருந்தான் பார்த்திபேந்திரன். அவரைக் கண்காணாச் சிறையில் தள்ளிவிட்டுத் தஞ்சைக்குப் போகத் திட்டமிட்டிருந்தான்.

குறிப்பிட்ட நாளன்று காளாமுகர் வருகையை எதிர் பார்த்திருந்த பல்லவேந்திரன் இடையில் எங்கோ வெளியே சென்று திரும்பி வரும்போது அரண்மனை வாயிலில் பல்லக்கொன்று நிறுத்தப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான். உள்ளே நுழைந்த போது நடுக்கூடத்தில் அநிருத்தர் கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தார்.

இந்தச் சமயத்தில் காளாமுகர் வந்துவிடப் போகிறாரே என்ற பயத்திலும் ஏமாற்றத்திலும் ஓர் அசட்டுச் சிரிப்புடன் பார்த்திபேந்திரன் அநிருத்தரை வரவேற்றான். காளாமுகர் எச்சரித்திருந்தது அவன் காதுகளில் ஒலித்த வண்ணமிருந்தது. அநிருத்த பிரம்மராயரே பேச்சைத் தொடங்கினார்.

"காஞ்சியை விட்டுப் புறப்பட்டுத் தஞ்சைக்குச் செல்கிறேன். மதுராந்தகரைச் சந்தித்துப் பல காலமாகிறது. போகுமுன் தங்களைக் கண்டு செல்ல வந்தேன். செல்லும் வழியில் திருக்கோவலூர் மலையமானையும் சந்திக்க விருப்பம். தில்லைச் சிற்றம்பலத்திற்கு நம்பியாண்டார் நம்பி வருகிறா

ராம். அவருக்கு அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர் பாடிய தேவாரப் பதிகங்கள் எழுதப்பட்ட சுவடியை எப்படியாவது கண்டு பிடித்துவிட வேண்டும் எனும் ஆவல். அவரையும் தரிசித்துச் செல்லலாம் எனும் எண்ணம். அத்வைதத்திற்கும், சைவ சிந்தாந்தத்திற்கும் வேற்றுமை இருந்தாலும் அறிவுக்குத் தலை வணக்கம் செய்ய வேண்டுமல்லவா? சைவசமயக் குரவர் மூவர் பல்லவ சாம்ராஜ்யம் செழிப்பாக இருந்த காலத்தில் தானே அற்புதமான பாடல்களைப் பாடினர்...".

அநிருத்தர் ஏதேதோ பேசிக்கொண்டு போவதையும் அவன் கவனம் அப்போது அங்கில்லாததையும், அவன் தெரிவிக்க விரும்பி, "ஐயன்மீர், நானும் இன்னும் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தஞ்சைக்குக் கிளம்புகிறேன்..." என்றான்.

"மிகவும் நல்லதாகப் போயிற்று. நான் போவதற்கு முன்பும் நீங்கள் தஞ்சைக்குச் சென்றுவிட்டால் அரசரிடம் நான் விரைவில் வருகிறேன் என்று சொல்லுங்கள்" என்று கூறிவிட்டு அங்கிருந்து பிரம்மராயர் தன் கைத்தடியை டக் டக் கென்று ஊன்றியவாறு புறப்பட்டார்.

பார்த்திபேந்திரன் ஆவலுடன் காளாமுகரை எதிர்பார்த்தவாறு இருந்தான். வெகு நேரங்கழித்துப் பார்த்திபேந்திரனுடைய ஒற்றன் ஒருவன் காளாமுகரொருவரைக் காஞ்சி மாளிகைக்கருகே கண்டதாக வந்து கூறினான். அவருடன் மற்றொருவரும் இருந்ததாகக் கூறியது கேட்ட பார்த்திபேந்திரனுக்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது.

அத்தியாயம் 19

வேளை வந்தது!

குந்தவ்வையும், அருண்மொழியும் கலகலவென நகைத்தார்கள். வானதியும் அந்தக் கலகலப்பில் சேர்ந்து கொண்டாள். கீழே நடுக் கூடத்தில் அமர்ந்திருந்த கல்யாணிப்

பாட்டியின் காதுகளில் அந்த ஒலி விழுந்திருக்க வேண்டும். அப்படியொரு கலகலப்பு அந்த மாளிகையில் இருக்கிறதா எனக் கல்யாணி தேவி அதிசயித்தார்கள்.

ஏன்—குந்தவ்வைக்கே வியப்பா யிருந்தது. அந்தப் பொன் மாளிகை தோற்றத்தில் சிறப்பாயிருந்ததே யொழிய, மாளிகையின் 'உள்ளத்தில்' கலகலப்பு இல்லை. இன்று அந்தக் கலகலப்பு அமைந்து விட்டது. குந்தவ்வை வானதி யின் முகத்தை நோக்கினாள். நேற்றுக் கண்ட வானதியா அவள்? பசலை படர்ந்த உடலுடன் கூடிய வானதியா அவள்? திடீரென ஒரு கணத்தில் வியப்பேற்படும் வகையில் அவள் மாறிவிட்டாளே! அவள் வதனத்தில் புதுச் சோபை ஏற்பட்டு விட்டதே! அவள் மேனி பளபளக்கிறதே! பாவம் — வானதி! அவள் எப்படித்தான் பிரிவாற்றாமையைத் தாங்கி னாளோ! தாயற்ற அந்தப்பெண் தனக்குப் பரிவளிப்பவரின்றி இது வரை எப்படிப் பொறுத்திருந்தாளோ? அவளுக்கும் விடிவு வந்துவிட்டது. அவள் வேதனை தீர்க்க அருண்மொழி வந்துவிட்டான். அவள் பொருளை அவளிடம் ஒப்படைத்து விட்டோம். கால வரையறை யின்றி வேதனைக் கடலில் தத்தளித்திருந்த இதய ஓடத்திற்குக் கரைசேர வழி காட்டி விட்டோம். அது என் கடமை. அவளிடமிருந்து அவள் தலைவனைப் பிரிக்க நானொரு காரணம். இப்போது நானே சேர்த்துவிட்டேன்.

"அக்கா, இது போன்ற உயிர்ச் சிரிப்பு கேட்டுப் பல காலமாகிறது. அதிலும் தங்களைப் போன்று வேதனைச் சுமையை அழுத்தி வைத்திருப்பவர்களிடமிருந்து கவலை யற்ற சிரிப்பு எப்படி வருகிறது?" என்று அருண்மொழி கேட்டான்.

"சிரிப்பதற்கென்ன? சிரிப்பும், நகைப்பும், முறுவலும் தானே வேதனை தீர்க்கும் மருந்து. இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சரிவர நடத்த வேண்டிய பெரும் கடமை கொண்டுள்ள

அந்தக் குஞ்சிதபாதன் முகத்தைப் பாரேன். குமிழ்ச் சிரிப்பு அரும்பி நிற்க வில்லையா? எனக்கு மட்டுமா வேதனை? பார்க்கப் போனல் எனக்கு எந்த வித வேதனையுமில்லை. என்னைப் போன்ற எத்தனையோ பெண்மணிகளின் கதைகளை நான் கேட்டிருக்கிறேன். திலவதியாருக்கும், காரைக்கால் அம்மையாருக்கும் வராத துன்பமா? அவர்கள் கவலை நிறைந்தா வாழ்ந்தார்கள்?''

''அக்கா நீங்கள் இந்த ஆண்டுகளில் நன்ருகப் பேசக் கற்றுக் கொண்டு விட்டீர்கள் ''

''பேச்சா? பேசவே வேண்டாம் என்பதே என் விருப்பம். பேசாத நாளெல்லாம் பிறவாத நாள் என்று மகான் ஒருவர் கூறியுள்ளார். அப்படிப் பேசாமல் இருந்து விட்டால் இன்னும் இந்த மண்ணில் எத்தனை காலம் வாழ நேரிடுமோ என்பதற்காகவோ பேசுகிறேன், பேசுகிறேன் அப்படிப் பேசுகிறேன். நான் மௌனமாயிருந்தாலும் வானதியால் சும்மாயிருக்கவே முடியாது'' என்ருள் குந்தவ்வை. மீண்டும் மெல்லச் சிரிப்பு.

''அக்கா அப்படிப் பார்த்தால் வாணர்குல வீரர்தாமே நீண்ட நாள் வாழ்வார்? அவர் எங்கே யாருடன் பேசப் போகிருர்?'' என்ருள் வானதி.

குந்தவ்வை அந்தப் பேச்சின் போக்கைச் சட்டென மாற்ற விரும்பி, ''இப்படியே நாம் பேசிக் கொண்டே போனல் இன்றைய இரவைச் சிவராத்திரியாகவே கழிக்கலாம். அடி., வானதி, அவன் எப்போது உணவுண்டானே? உனக்குத்தான் அவனைப் பார்த்தவுடன் பசி தாக மெல்லாம் போய் விட்டது. பாவம், எப்படிப் பசியுடனிருப்பான்? அதற்கு நான் பொறுப்பாளியாக வேண்டாம். முதலில் அவனுக்கு உணவளிக்கும் வேலையைக் கவனி..'' என்றவுடன் அருண்மொழி குறுக்கிட்டு, மெல்ல வானதியைக் கோடிக் கண்ணுல் பார்த்தபடி, ''அக்கா, இன்றைய இரவை இப்படியே பேசிக் கழிக்கலாமே! நான் நாகைப்பட்டினத்

தில் புறப்பட்டது முதல் இங்கு வந்து சேர்ந்தது வரை கூறுகிறேன். முக்கியமாக ஒன்று — என் இதயத்தில் இத்தனை ஆண்டுகளாக இருப்பதையும் கூறிவிட வேண்டும். வானதியும் அவற்றைக் கேட்கலாம்...'' என்று கூறியபோது குந்தவ்வை சட்டென்று எழுந்து, ''தம்பி மிக நன்ருயிருக்கிறது? கதை சொல்லப் போகிருயா கதை! எனக்கு இப்போது எந்தக் கதையும் வேண்டாம். நீ எங்கே போய்விடப் போகிருய், நான்தான் எங்கே போய்விடப் போகிறேன்? மெதுவாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். உன்னேடு எத்தனை எத்தனையோ பேச வானதி துடித்துக் கொண்டிருப்பது எனக்குத் தெரியும். பத்தாண்டுகளாக அவளைப் பிரிவாற்ருமையில் ஆழ்த்திய நான் இன்னும் அந்தப் பாவச் சுமையை ஏற்க விரும்பவில்லை. உன் பிரதாபங்களை வானதியிடங் கூறு. உன் சாகசத் திறமைகளை உன் சரிபாதி உடலிடம் கூறு. வானதி பிறகு எனக்குக் கூறுவாள், தம்பி! உன்னை எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்து ஏக்கத்தின் உயர் நிலைக்கே நாங்கள் வந்துவிட்டோம். சகோதர பாசத்தால் வரும் ஏக்கம் வேறு; தன் உயிரையே உன்னிடம் ஒப்படைத்திருக்கும் வானதியின் ஏக்கம் வேறு. அவளது இதயத் துடிப்பை நீ அறிய வேண்டாமா? இன்னும் மூன்று நாட்கள் கழித்துத்தானே நீ காளாமுகரைச் சந்திப்பதாகக் கூறியிருக்கிருய்? அந்த மூன்று நாட்களுக்கும் உனக்குக் கடுங்காவல் தண்டனை விதித்திருக்கிறேன். இது என் மாளிகை. இங்கிருந்து நீ எங்கும் நகரக்கூடாது. உனக்கு மெய்க்காவலாக வானதியை நியமித்திருக்கிறேன், மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு உனக்குள்ள கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்காகவாவது நீ என் தண்டனையை ஏற்றுக் கொள்...'' என்ருள்.

கைலாய நாதர் ஆலயத்து மணியோசை காற்றில் மிதந்து வந்தது. அது 'ஆம் ஆம்' என்று குந்தவ்வையின் சொல்லை ஆமோதிப்பது போன்றிருந்தது. கீழே இருந்து கல்யாணிப் பாட்டியின் குரல் கேட்டது ''குழந்தாய்

குழந்தாய்'' என்று அவர்கள் பல முறை கூப்பிட்டுவிட்டார்கள். அந்த மாளிகையில் அன்று மாலையினின்று ஏற்பட்டிருக்கும் கலகலப்பின் காரணம் அவருக்குப் புரியவில்லை. யார் யாரோ வந்தார்கள். நேரம் ஆகியும் மேன்மாடத்தினின்று வானதியும் குந்தவ்வையும் கீழே வரவில்லை. மனுநீதிச் சோழனைப்பற்றிய கதையை வானதிக்குக் கூற அன்று கல்யாணிப் பாட்டிக்கு எண்ணம்.

"அதோ பாட்டியார் கூப்பிடுகிறார்கள்; தம்பி! நீ வந்திருப்பது ஒருவருக்கும் தெரியாது. பாட்டிக்குக்கூடத் தெரியாது. நான் வருகிறேன்'' என்று கூறிவிட்டு, வானதியிடம் நெருங்கி, "வானதி, நீ பெரும் பாக்கியசாலி. இன்று நன்னாள். உன் தவம் பலிக்கும் நாள். உன் தலைவனை உன்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டேன். இனி கட்டிக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு உன்னுடையது. சோழ சாம்ராஜ்யத்து இளைய ராணியே! இளவரசரின் திக்விஜயச் செய்திகளை ஒன்றுவிடாமல் கேட்டு வந்து எனக்குக் கூறு. நான் வருகிறேன்'' என்று கூறிச் சட்டென வானதியின் கரங்களை எடுத்து அருண்மொழியின் கரங்களோடு சேர்த்து வானதியின் கன்னத்தை மெல்லத் தடவி, தன் இதழ்களில் அக்கரத்தை முத்தமிட்டு அங்கிருந்தகன்றாள்.

வானதிக்குத் தாயின் நினைவு வந்துவிட்டது. அவளிடம் எழுந்த பலவித உணர்ச்சிகளும் ஒன்று கலக்கவே அவள் கண்களில் நீர் தளும்பியது. "அக்கா'' என விம்மினாள்; குந்தவ்வை திரும்பிப் பாராமல் அந்த இடத்தின் கதவைச் சாத்தி வெளிப்புறம் தாளிட்டாள்.

கண்ணீர் விட்டு விம்மும் வானதியை அருண்மொழி மெல்ல அணைத்து அவள் கண்களைத் துடைத்து, "வானதி, ஏன் அழுகிறாய்? உன்னைத் தனியே விட்டுப் போய்விட்டாளே எனும் வருத்தமா?'' எனக் கேட்டான்.

சட்டென வானதி கண்களைத் துடைத்து நனைந்திருந்த இமையைப் படபடவென சிறகுபோல் அடித்து, "இல்லை

வருத்தமொன்றுமில்லை. இளைய பிராட்டியாரின் வாஞ்சை எனக்குத் தாயின் அன்பை நினைவுபடுத்திற்று. எனக்காக அவர்கள் வேதனையுற்றதை நினைக்கும்போது கண்ணீர் என்னை அறியாமலேயே பெருகிற்று'' என்றாள்.

''அக்காவின் அன்புக்கு ஈடு இணையே கிடையாது. எனக்குத் தாயிருந்தாள். ஆனால் அவளிடம் நான் வளரவில்லை, என் பாட்டியாரும், அக்கையாரும் அன்புடன் வளர்த்தார்கள். முக்கியமாக அக்கையாரின் அன்பும், கனிவும் தான் என்னை இப்படி வளர்த்தன. பத்து வருடங்களாய் நான் அவர்களை நினைக்காத நாளே கிடையாது''

''ஓகோ! அதற்குக்கூடப் பொழுதிருந்ததா? நாகைப் பட்டினத்திலிருந்து புறப்பட்டு நடுக்கடலில் செல்லும்போதே யாரோ உங்களுக்கு மறதி மருந்தைக் கொடுத்துவிட்டார்கள் என்று நினைத்தேன்...'' என்றாள் வானதி.

அருண்மொழி வானதியின் கன்னத்தைச் செல்லமாகக் கிள்ளி, ''அடி கள்ளி! இப்படிப் பேச யார் கற்றுக் கொடுத்தார்கள்? எங்கும் உங்கள் நினைவுதான். உன்னை நினைக்காத போதே கிடையாது'' என்று கூறிய அருண்மொழி, மரக்கலம் நாகைப்பட்டினத்தினின்று புறப்பட்டது முதல் முல்லைத் தீவை அடைந்தது வரையில் கூறினான்.

வானதி அவற்றைக் கேட்டவாறு அருண்மொழியின் மடியில் சாய்ந்தாள். அருண்மொழி அவளது கேசத்தை வருடியவாறு அவள் கண்கள் துயிலின் அணைப்பிற்குத் தவிப்பதைக் கண்டு, ''பொழுது விடியும் வரை நாம் இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருப்பது இளையபிராட்டியாருக்குத் தெரிந்தால் கோபிப்பார்கள்'' என்றான்.

வானதி மெல்ல நகைத்தாள். அந்தச் சிரிப்பு எங்கோ தடாகத்தில் மெல்ல மலரும் மலர் போன்றிருந்தது. அருண் மொழியின் கண்களும் சுழன்றன.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் வானதி அருண்மொழி முகங்காண வெட்கி, கீழிறங்கிச் சென்றாள். பணிப்பெண்கள் சுறுசுறுப்பாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தனர். நறுமணப் பொருள் நிறைந்த வெந்நீர்ப் பாத்திரத்தை இரு பெண்கள் சுமந்து மேன்மாடம் சென்றனர். காலை உணவைக் கொணர்ந்து குந்தவ்வை அளித்தாள். குந்தவ்வை ஏதும் பேசவில்லை; மேல் மாடத்தில் அதிக நேரம் நிற்கவும் இல்லை. வானதி புத்தாடை அலங்காரத்துடன் சென்றாள். அவளுடைய ஆசையெனும் மலரை மூடியிருந்த கூச்சமெனும் பனித்திரை விலகியது.

குந்தவ்வையின் விருப்பத்திற்கு இணங்க அன்று பொழுது சாய்ந்ததும் வானதி வீணையை எடுத்து மீட்டலானாள். வீணையின் நாதம் மெல்லப் பரவியது. அந்த இன்னிசை அருண்மொழியின் உள்ளத்தே புகுந்தது; அவன் பெரு மூச்சு விட்டான். முல்லைத் தீவிலே இப்படித்தானே இன்பவல்லி பூர்ணிமை நாளன்று அற்புதமாக யாழுடன் இணைந்து பாடினாள்! அவள் நினைவு அழியாததாயிற்றே! அவளுக்குக் கொடுத்த வாக்கு, அந்த அடையாள ரத்தினக் கல்லைப் போன்று ஒளி மங்காததாயிற்றே. இன்பவல்லி எங்கே இருக்கிறாளோ..? நேற்றே வானதியிடம் அவளைப் பற்றிக் கூறியிருக்க வேண்டும்...

இருளடர்ந்தது. பின்னிலவாதலால் சந்திரன் உதயமாக வில்லை. இருண்ட வானத்தில் எண்ணற்ற நட்சத்திரங்களைப் பார்த்தவாறு வானதி அமர்ந்திருந்தாள். சிறு குழந்தை போல் அவள் மடியில் தலை வைத்து அருண்மொழி படுத்து ஏதோ சிந்தனையிலாழ்ந்திருந்தான். திடீரென அவன் வானதியை நோக்கி "முல்லைத் தீவைப் பற்றி நான் நேற்று பாதியில் சொல்லி விட்டு விட்டேனே. அங்கே இருந்த மூன்று நாட்களும் எனக்கு உன் நினைவேதான்" என்றான்.

வானவெளியினின்று கவனத்தை மண்ணுலகிற்குக் கொண்டு வந்த வானதி, "அப்படியா? அந்த மோகனத்

தீவிலும் இந்த ஏழையின் நினைவு தங்களுக்கு இருந்ததா? நினைவு எப்படி வந்தது? அந்தத் தீவின் அற்புத மாளிகையில் வீற்றிருக்கும்போது நான் உங்களருகே இல்லையே என எண்ணினீர்களா?" என்று கேட்டாள். அவளுடைய மூச்சு அருண்மொழியின் முகத்திலே தென்றலைவிட இனிமையாகப் பட்டது.

அனிச்ச மலரை விட மென்மையான அவளது கரங்கள் அவன் நெற்றியிலே தவழும்போது அவன் பழைய நினைவிலே இன்னும் இன்னும் அமிழ்ந்தான். அவன் கண்களை மூடியவாறு "அந்தத் தீவிலே மாளிகை கிடையாது. எல்லாம் மண்குடிலே. எழில் மகளின் முழு அருள் பெற்றிருக்கும் அந்தத் தீவிலே கடற்கரை வெண்மணற் பரப்பிலே வானத்தில் முழுமதி குதித்துக் கொம்மாளம் போடும் வேளையிலே, கரங்கொட்டி அலைகடல் கூத்தாடும் சூழலில் நான் இதே போன்று வானத்தைப் பார்த்திருந்தேன். அப்போது நான் தனிமையாக இருக்கவில்லை. உன்னுடன் இருப்பது போன்றே உணர்ந்தேன்."

"ஓகோ!"

"என்னருகே இருந்து நீ யாழை மீட்டி இன்னிசைப் பண் பாடினாய் பிறகு அதையொட்டி அற்புத நடனம் ஆடிக் காட்டினாய்."

"நானா?"

"ஆம்; எத்தனையோ வித நடன பாவங்களைக் கண்டேன். இருவரும் கைகோத்து மேகமண்டலத்தில் சஞ்சரித்தோம். இந்திரனுடைய வெள்ளை யானை வந்து துதிக்கையால் எங்களைத் தூக்கி மதி மண்டலத்திலே இறக்கியது. ஒரு நாள் அந்தத் தீவைவிட்டு நான் புறப்படும்படி நேர்ந்தது."

"நீங்கள் இப்போது கவிதை பேசுகிறீர்களா?"

"ஆம் வானதி; காவிய உலகில் சஞ்சரிக்கிறேன். பல வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்த அந்த இனிய நிகழ்ச்சிகளை நினைவுபடுத்திக் கொண்டு தலை தூக்க முயலும் துன்ப உணர்ச்சியை அடக்க முயல்கிறேன். நான் சொல்லவதைக் கேட்கும்போது உனக்கு என்மீது வருத்தம் ஏற்படலாம். கோபம் உண்டாகலாம் இருந்தாலும் நீ நான் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேட்க வேண்டும்."

"கோபமா? எனக்கு ஏன் கோபம்? கோபங் கொள்வதால் உங்கள் இதயத்தை வேதனைப்படுத்த வேண்டுமா? நீங்கள் அப்படி என்ன செய்திதான் சொல்லி விடுவீர்கள்! எதையும் தாங்குமளவுக்கு நான் இதயத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு விட்டேன்..."

"தேவி வானதி, எதையும் தாங்கும் இதயம் நாட்டு இளவரசிக்கு மிகத் தேவையானதுதான். வெற்றிகளையும் தோல்விகளையும் காணப் போகும் உனக்கு அந்த மனப் பாங்கு தேவைதான். நான் சொல்லப் போகும் செய்தியால் நீ வருத்தமடையவில்லை யென்றால் நான் மிகப் பாக்கியசாலி தான்" என்று முல்லைத் தீவில் இன்பவல்லியுடன் தனக்கேற் பட்ட அநுபவத்தையும், அவள் கூறிய கதையையும் ஒன்று விடாமல் தெரிவித்தான்.

இடையில் வானதியிடமிருந்து பெரு மூச்செழும்; அவள் மார்பு விம்மித் தணியும். விழியின் கடைக் கோடியில் நீர் அரும்பும். அது மங்கிய ஒளியில் முத்தினைப் போன்று தோன்றும்.

"வானதி! முல்லைத் தீவினின்று கலம் ஏறி விடை பெற்றுக் கொண்டேன். மீண்டும் வந்து சந்திப்பதாக உறுதி கொடுத்துச் சென்றேன். அவளுடைய தந்தை சாதாரண மானவரன்று. அரச குலத்தவர். அவரை எப்படியாவது கண்டு பிடித்து விடுவதாகவும் வாக்களித்திருந்தேன். நான் ஓர் அரச குமாரனென்பது அவளுக்கும், அவளுடைய வளர்ப்புத் தந்தைக்கும் தெரியாது. அவர்கள் என்னை நம்

பினர்கள். நானும் முல்லைத் தீவிற்குத் திரும்பி வந்து இன்ப வல்லியைச் சோழ நாட்டிற்கு அழைத்து வருவதாகவே முடிவு செய்திருந்தேன். அவளுடைய அபிநய முறைகள் என்னைக் கவர்ந்திருந்தன. இயற்கையாக அவளுக்குக் கைவந்திருந்த தெய்வீக நடனத் தோற்றங்களில் நான் பெரிதும் ஈடுபட்டுவிட்டேன். என் இதயத்தில் பல கால மாக ஊறிக் கிடக்கும் ஓர் உணர்ச்சியை அவள் தட்டி எழுப்பினள். ஈழத்தில் நான் போரில் ஈடுபட்டுச் சுற்றுகை யில் அற்புதமான புத்த விகாரைகளைக் கண்டிருக்கிறேன். அங்குள்ள சிற்ப எழிலை அநுபவித்திருக்கிறேன். நெடி துயர்ந்து விளங்கும் புத்தபிரானின் சிலைகள் என் நெஞ்சில் அழியாது புகுந்தன. வண்ண ஓவியங்கள் பல என்னைக் கவர்ந்தன. சோழ நாட்டில் என் மூதாதையர்கள் எல்லாரை யும் விட ஏதாவது அற்புதமொன்று செய்ய வேண்டும் எனும் எண்ணக் கரு அப்போதே விதைக்கப்பட்டு விட்டது. அது நாளாக ஆக வளர்ந்தது. சோழ நாட்டிலிருந்தவரை இங்கு நடந்த குழப்பங்களால் அதன் வளர்ச்சி தடைப்பட்டது. கடல்கடந்து போனபோது அந்த எண்ணம் மிகப் பெரிதாக வளர்ந்தது. சாவகத்திலும், ஸ்ரீவிஜயத்திலும் நான் கண்ட கோயில்களும், கோயில்களிலுள்ள பிரமாண்டமான சிலை களும் என் ஆவலைத் தூண்டின. இன்பவல்லியின் கலை ஆர்வத்தைச் சிறந்த முறையில் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று உறுதி செய்து கொண்டேன்.

"ஆனால் என்னால் குறிப்பிட்ட காலத்தில் திரும்ப முடி யாமல் போய் விட்டது. நான் வெகு தூரத்துக்கு வெகுதூரம் சீன நாட்டிற்குள் சென்று விட்டேன். அங்கே நான் கண்ட வற்றையும், கேட்டவற்றையும், அநுபவித்தவற்றையும் இப் போது கூறுவதால் நான் சொல்லவந்தவை மறைந்துபோகும்; மறந்தும் போகலாம். அவற்றைப் பிறகு சொல்கிறேன். சோழ நாடு திரும்ப வேண்டும் எனும் தணியா ஆவல் ஏற் பட்டவுடன் எப்படியோ புறப்பட்டு விட்டேன். முல்லைத் தீவிற்கு வந்து இன்பவல்லியைச் சந்தித்து அவளுடன் புறப்

படத் திட்டம் தீட்டினேன். அவளது கலைப்புலமையைக் கொண்டு தக்க இடத்திலே ஓர் சிற்பக்கூடம் அமைத்து அதில் அவளது ஒப்பற்ற நடனக் தோற்றங்களை சிற்பங்களாக அமைக்கும் என் எண்ணத்தை அவளிடம் தெரிவிக்க விரும்பினேன். எனது உண்மையான தோற்றத்தை அவளிடம் தெரிவித்து விடவே ஆசை கொண்டேன். சோழ நாட்டு அரசகுமாரன் நான் என்பதை அவள் அறியும்போது அவள் எப்படி ஆச்சரியப்படுவாள் என்பதைக் கற்பனைசெய்து கொண்டேன். என் பெயர் அருண்மொழி என்றும் நான் தான் அடுத்து சோழ அரியணையை அடையப் போகிறவன் என்பதையும் தெரிவிக்கும் போது அவள் எவ்வித வியப்பால் பூரித்துப் போவாள் என்பதை மனத்திலே கற்பனை செய்து கொண்டேன். எல்லாவற்றிக்கும் மேலாக நான் அவளிடம் நான் ஒரு பெரும் பாக்கியசாலி என்பதையும் என்னை மணந்திருப்பவள் கொடும்பாளூர் நாட்டு அரசகுமாரி வானதி தேவி என்பதையும், அவள் மிக மிக அழகி என்பதையும் அவளுக்கு இசை, நாட்டியம் ஆகியவற்றைக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என அவளிடம் கேட்பது என்றும் முடிவு செய்து கொண்டேன். எனக்குத் திருமணம் ஆகி விட்டது என்பதைக் கேட்கும்போது அவளுடைய முகம் சற்று மாறும் என்று எனக்குத் தெரியும். சிறிதளவு வேதனை இருக்கும் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் அவள் கலைச்செல்வி, அவளுக்கு உள்ளத்தில் பொறுமை ஏற்படாது. தன் கலை பரிமளிக்கப் போகிறது என்ற ஆர்வத்தில் மிக மகிழ்ச்சியுடன் என்னுடன் கலம் ஏறி வருவாள் என்பதையும் நான் கற்பனை செய்து கொள்ளும் போது என் உள்ளம் அந்த மரக்கலத்தில் இல்லை. அந்த மரக்கலத்தில் பாயும் அனுமனின் கொடி பறந்தது. அதுபோன்று — அனுமனைப் போன்று — உடனே தாவிச் சென்று இன்பவல்லியின் அருகில் சேர்ந்துவிட வேண்டும் என்ற துடிப்பு எனக்கு உண்டாகியது. ஆனல் வானதி —அதைச் சொல்லவே எனக்கு வேதனை ஏற்படுகிறது முல்லைத் தீவு இறங்கியவுடனேயே நான் துணுக்குற்றேன்.

அழகிய சோலை அழிந்த அசோக வனம் போலிருந்தது. பூத்துக் குலுங்கிய புதுமலர்ச் சோலை காய்ந்து கருகிக் கலை இழந்திருந்தது. மரக்கலம் கட்டும் இடம் பாழ்பட்டுக் கிடந்தது. அத்தீவிலே எவரையும் காணேம். 'இன்பவல்லி இன்பவல்லி' என்று நான் கூவினேன். 'சடபட சடபட' வென்று பறவைகள் அவ்வொளி கேட்டுப் பறந்து வந்தன. அவற்றை நான் இன்பவல்லி எங்கே என்று கேட்க முடியுமா? ஓய்வில்லாது வீசிக்கொண்டிருக்கும் வெண்ணலைகளைக் கேட்க முடியுமா? பரந்த மணற்பரப்பில் சிதறிக் கிடக்கும் பவழங்களையும், கிளிஞ்சல்களையும் கேட்க முடியுமா? தீவிற்குள்ளே மேலும் சென்றேன். அருவி வீழ் குன்றின் மீதேறினேன். அங்கிருந்து கூவினேன். மலைகளிலும், மரங்களிலும் குரல் எதிரொலித்ததைத் தவிர வேறு ஒன்றும் நிகழவில்லை.

"அந்தத் தீவிலிருந்தோர் எங்கே என்று எனக்கு சொல்பவர் எவருமில்லை. கலம் அதிக நாட்கள் அங்குத் தங்க முடியாது. காற்று சாதமாக வீசிக் கொண்டிருக்கும்போது பாய் விரித்தோடினுல்தானே நல்லது. பேசவும் சக்தியற்று, நான் மெல்ல நடந்து போய்க் கலத்தில் ஏறிக்கொண்டேன். சீனத்து வணிகன் உடையிலிருந்த என் செய்கையைக் கண்டு என்னுடன் வந்த மற்ற சீனத்தவர் காரணம் கேட்டனர். நான் என்னவென்று கூறுவது? உன்னைப்போல் எதையும் தாங்கும் இதயத்தவனுக மாறி வந்து சேர்ந்தேன். இதுதான் கதை வானதி. என்னை நம்பிய இன்பவல்லி என்ன ஆனுள்? எங்குச் சென்ருள்? இங்கே மாமல்லபுரம் வந்தவுடன் அங்கிருந்த முதியவர் மீண்டும் எனக்கு இன்பவல்லியின் நினைவைக் கிளறி விட்டார். அவர் ஓர் அரைப்பைத்தியமோ என்னவோ? ஜல்ஜல் எனச் சதங்கை ஒலிக்க ஒரு பெண் வந்து அவர் முன் ஆடுவதாகக் கூறினுர். நானன்றோ அப்படிக் கூறவேண்டும். என் இதய அரங்கில் நடமாடும் இன்பவல்லி அன்றோ எதிர் வந்து ஆடுவதாக நான் பிரமை பிடித்திருக்க வேண்டும். நான் அந்த மனப்பான்மையுடன் இருந்தால் மற்ற காரியங்கள் என்ன ஆவது?..."

வானதியிடமிருந்து விசும்பல் ஒலி கேட்டது. அருண்மொழி அவள் முகத்தைத் தன் பக்கத்திற்குத் திருப்பி "வருத்தப்படுகிருயா வானதி, நான் என்ன செய்வேன்? என் மனத்திலுள்ளதை நான் ஒளிக்க விருப்பவில்லை. உன்னிடமும் நான் கூருமல் இருந்தால் பெருந்தவறு செய்தவனுக மாட்டேனு?" என்ருன்.

வானதி மெல்லப் பேசினுள். "வருத்தமேதுமில்லை, அன்பே! நீங்கள் கூறியவற்றைக் கேட்டபோது என் உள்ளம் நெகிழ்ந்துவிட்டது. நான் இன்பவல்லியாகிவிட்டேன். ஆனுல், அவளைவிட நான் பாக்கியசாலி; அவளும் பத்தாண்டுகள் காத்திருந்தாள்; காணமுடியவில்லை! நான் உங்களைக் கண்டுவிட்டேன். இன்பவல்லி என் அபிமான வல்லி. சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் அரியணையில் நீங்கள் ஏறும் போது உங்களுடன் சரி சமமாக அமர வேண்டுமல்லவா? அதற்குத் தகுதி பெற்றவர்கள் வேண்டுமே. எப்படியாவது இன்பவல்லியைத் தேடிக் கண்டுபிடியுங்கள். நீங்கள் ஏற்றிருக்கும் வேலையோடு வேலையாக அதையும் செய்யுங்கள்..." என்ருள்.

அருண்மொழி திடுக்கிட்டான். "வானதி, என்ன வார்த்தை சொல்கிருய்? வருத்த மேற்படவில்லை என்று கூறி விட்டு என் இதயத்தில் புதியதொரு வேதனையை வளர்த்து விட்டாயே! பட்டமேறுவது பற்றி உனக்குத் திடீரென ஏன் எண்ணம் தோன்றியது. உனக்குள்ள உரிமையை மறுத்து ஏன் நீ அப்படிப் பேசுகிருய்? பழைய சபதத்தை இன்னுமா நினைவில் கொண்டிருக்கிருய்? எதோ விளையாட்டாக நீ கூறியதை இன்னும் வலியுறுத்தலாமா? உனக்கன்றி உரிமை யாருக்குண்டு வானதி?" அருண்மொழி வேதனையுடன் கேட்டான். வானதி தன் மலர்க் கரத்தை அவன் தோள் களில் தழுவி, "இப்போது அது பற்றிய பேச்சு ஏன்? இன்ப வல்லியைத் தேடிக் கண்டுபிடியுங்கள். என் சகோதரியிடம் நான் எவ்வளவோ கற்றுக்கொள்ள வேண்டியவை உள்ளன. முழுமனத்துடன்தான் நான் சொல்கிறேன். ஒரே ஒரு

வரம் மட்டும் எனக்குத் தாங்கள் கொடுக்கவேண்டும். அதை இதே முகூர்த்தத்தில் கேட்பதற்கு மன்னிக்கவும். என்னை விட்டுப் பிரிந்து தாங்கள் வேறு நாட்டிற்குப் போகவே கூடாது என்பதே'' என்றாள். அவள் முகத்தில் கம்பீர உணர்ச்சி விளங்கியது.

"இவ்வளவு தானே வானதி? நீ சொல்வது போலவே நடக்கிறேன். ஆனால் எனக்கு மகத்தான பணிகள் பல இருக்கின்றன. காளாமுகர் எந்த நொடியிலும் என்னை அழைக்க வந்துவிடுவார்.''

"அன்பே, யார் அவர்? எனக்குக் கூறக் கூடாதா?''

"அதை மட்டும் கேட்காதே. அவரிடம் நான் வாக்குக் கொடுத்துள்ளேன். அவருடைய நிஜ உருவத்தை நான் தெரிவித்து விட்டால் பல காரியங்கள் பழுதாவிடும். சமயம் வரும்போது சொல்கிறேன். அவருடன் பல இடங்களில் சுற்ற வேண்டும். முதல் வேலையாக ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்ற குற்றத்திற்காகப் பழி சுமத்தப்பட்டுப் பாதாளச் சிறையில் வாடும் வந்தியத் தேவனை விடுவிக்க வழி செய்ய வேண்டும். அதற்காக நான் உன்னைப் பிரிந்திருப்பதற்கு வருந்தாதே. அந்தக் காரியத்திற்குப் பிறகு எனக்கு வேறென்ன வேலை? தஞ்சையில் எப்போதும் களிப்புடன் இருப்போம். புதிய கோயில்களைக் கட்டத் திட்டம் வகுப்போம். நான் சென்று வரும் வரையில் இளைய பிராட்டியாரோடு தங்கி இரு'' என்றான்.

"இன்னொரு காரியத்தை மறந்து விட்டீர்களே, இன்ப வல்லியைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டாமா?'' என்றாள் வானதி.

அருண்மொழி மெல்ல அவள் கன்னத்தைத் தட்டி, "அதுவும்தான்'' என்றான்

இப்போது சந்திரன் உதயமாகி விட்டான். பூந் தோட்டத்து மலர்களினின்று பூத்த புதிய மலரின் மணம் வீசியது; நகரமே ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் அமிழ்ந்திருந்தது.

சந்திரன் உதயத்தில் விழித்துக்கொண்ட ஓரிரு புள்ளினங்கள் சடசடவென இறக்கைகளை அடித்துக் கொண்டன. ஒரு பறவை மற்றொரு பறவையிடம் 'கீச்சுக்கீச்'சென்று ஏதோ பேசியிருக்க வேண்டும். மேன்மாடத்தில் அமைதி நிலவி யிருந்தது. பெருமூச்சொலியும், வளை குலுங்கும் ஒலியும், கால் சிலம்பு ஒன்றோடொன்று மோதுவதால் உண்டாகும் சிற்றொலியும் தவிர வேறொன்றும் காணோம்.

வெகு நேரம் கழித்து வானத்தில் விண்மீன் ஒன்று இடம் பெயர்ந்து வெகு வேகமாக எங்கோ பறந்து சென்றது. விடி காலை வேளையாயிருக்க வேண்டும். காஞ்சி மாளிகையில் பணியாளன் வீரநாராயணன் எழுந்து நீராடி விட்டுப் பாசுரங்களை வாய்விட்டுக் கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

"மாணிக்கம் கட்டி வயிரமணி கட்டி ..
கோவிந்தன் வந்தெனைப் புல்குவான்"

என்று ஆழ்வார் பாடலை அவன் பாடிக் கொண்டிருந்தான். வானதிக்கும் அப்போது நல்ல கனவு ஒன்று. வானத்தே வெண்மதியினின்று வெண்யானை மீது இளம் பாலகன் ஒருவன் மெல்ல மெல்ல வருகிறான். அவன் முகத்தருகே வந்து அவள் இதழ்களில் முத்தம் ஈந்து அவள் உடலோடு உடலாக ஐக்கியமாகி விடுகிறான்.

வானதியின் மெய் சிலிர்த்தது. இன்பச் சுவையை உண்டு உதட்டில் புன்னகை நெளிய ஏதோ முணுமுணுத் தாள். அருண்மொழி சட்டென விழித்தெழுந்தான். "வானதி கூப்பிட்டாயா?" என்று கேட்டான். அவள் மெய்ம் மறந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

காலைப் பொழுது விடிந்தது. வானதி விரைந்தெழுந்து இளையபிராட்டியாரிடம் சென்று தன் கனவைக் கூறினாள். குந்தவ்வை மலர்ந்த முகத்துடன் கண்ணேறு கழித்து, "அதிகாலையில் கண்ட கனவு பலிக்கும். நான்தான் சொன் னேனே, நல்ல சுபநாள் என்று. இந்த நாட்டின் வருங்கால

இளவரசன் உதயமாகி விட்டான்'' என்ருள். வானதியின் முகத்தில் செம்மை படர்ந்தது. நன்ருக நீராடிவிட்டுப் புத்தாடை அணிந்து கையில் மலர்க் கொத்துடனும், பழ வகை உணவு வகையுடனும் குந்தவ்வையும், வானதியும் மேன்மாடம் சென்றபோது அங்கே அருண்மொழியைக் காணவில்லை. அதற்குப் பதில் தாடியும் மீசையும் அணிந்து சிவநேசச் செல்வராய் ஒருவர் கையில் மணி மாலையுடன் நெற்றியில் திருநீறு துலங்க 'சிவ சிவ' என்று ஜபித்தவாறு அமர்ந்திருந்தார்.

''யாரது?'' என்று குந்தவ்வை அதட்டிக் கேட்டாள்.

''நான்தான் சிவபாதசேகரன்'' என்ருர் அந்த சிவநேசச் செல்வர்.

குந்தவ்வை புரிந்துகொண்டாள். ''அருண்மொழி, அதி காலையிலே இதென்ன வேடம்''

''ஆம்; காளாமுகருக்கு வாக்களித்த நாள் நெருங்கி விட்டது. இன்று எந்த நேரத்திலும் அவரிடமிருந்து அழைப்பு வரலாம். சீனத்து வணிகன் வடிவில் எங்கும் சுற்றி யலைய முடியுமா? சந்தேகக் கண் கொண்டு எல்லாரும் காணுவரே'' என்ருன்.

வானதியின் விழிகளில் எங்கிருந்தோ நீர் நிறைந்து ததும்பியது. அதற்குள் பிரிவு என்பதை அவளால் தாங்க முடியவில்லை. குந்தவ்வை அருண்மொழியின் அருகே சென்று வானதி கண்ட கனவை மெல்லக் கூறினுள்.

அருண்மொழி இரு கைகளையும் மேல் நோக்கிக் குவித்து, ''எல்லாம் ஈசன் செயல்'' என்ருன். அந்த நிலையிலும் வானதிக்கு சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

''வானதி, கண்கலங்காதே! இனி உன் நாயகன் எங்கும் போய்விட மாட்டான். நீ விரும்பியபோது தோன்றத் தவற மாட்டான். அவன் செல்லும் காரியம் வெற்றியடைய மலர்ந்த முகத்துடன் விடை கொடு'' என்ருள் குந்தவ்வை.

வானதி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். அப்போது தோட்டத்தின் எங்கோ ஓர் மூலையினின்று ஒருவித ஒலி கேட்டது. அருண்மொழி - இல்லை - சிவபாத சேகரன் மேன்மாடத்தினின்று மெல்ல எட்டிப் பார்த்துவிட்டு இருவரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு மறைவான இடத்தில் இருக்கும் கொடிகளைப் பற்றி மெல்ல இறங்கி இருபுறமும் சுற்று முற்றும் பார்த்தவாறு நடந்தான்.

அருண்மொழி போகும் திசையைக் கண்கொட்டாமல் குந்தவ்வையும் வானதியும் பார்த்தவாறிருந்தனர்.

அத்தியாயம் 20

காதலும் கலையும்

சிறிய பழுவேட்டரையர் தன் மாளிகையின் முன்கூடத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தார். அதிகாலை வேளையிலும் அவரால் ஒருகணம் கூட அமைதியாக இருக்க முடியாது. அவர் மூளை ஏதாவது யோசித்துக் கொண்டிருக்கும். எத்தனை எத்தனையோ திட்டங்கள் உருப் பெற்று வரும். எத்தனை எத்தனையோ பிரச்னைகளுக்கு முடிவு காணுவார். அப்போது முதல்நாள் பல பணிகளுக்கு அனுப்பியிருந்த பணியாட்களும் ஒற்றர்களும் காவலர்களும் ஒருவரொருவராக வந்து தாம் முடித்தவற்றைக் கூறி செல்வர்.

அந்தப் பெரிய மாளிகை கலகலப்பு குறைந்து காணப்பட்டது. இரண்டொரு வேலையாட்களும், பணிப்பெண்களும் தவிர அந்த மாளிகையில் வேறு ஒருவருமில்லை. அந்த மாளிகையில் குழந்தைகள் துள்ளி விளையாட வேண்டுமென்பது பழுவேட்டரையர் அவா. கடின நெஞ்சங்கொண்ட அந்த இரும்பு மனிதர் மழலை மொழியில் மயங்கி விடுவார். தன் மகள் வயிற்றில் ஒரு குழந்தை பிறக்கக் கூடாதா என அவர் ஏங்குவார். அந்த ஏக்கத்தில் ஒரு வித உள்ளர்த்தம்

உண்டு. தன் சந்ததி தொடர்வது என்பதொன்று; மற்றொன்று மிக முக்கியமானது, சோழ அரியணையில் அடுத்தபடி ஏறி அமர்வது தன்னுடையவனாயிருக்க வேண்டும் என்பதே! பழு வேட்டரையர் மனத்தில் நீண்ட நாட்களாக இருந்து வந்த இந்த எண்ணம் எப்படி ஈடேறும் என்று அவருக்குப் புரிய வில்லை. அதனால் பலவிதத் திட்டங்களைத் தீட்டி வலை விரித் திருந்தார். அதிலொன்று தன் மூத்த சகோதரர் பெரிய பழு வேட்டரையரின் திருக்குமாரத்தி பஞ்சவன் மாதேவியை அருண்மொழிக்கு மணம் புரிவித்துவிட வேண்டும் எனும் உள் எண்ணம். கொடும்பாளூர்ப் பெண் வானதிக்குக் கிடைத்த பேரதிர்ஷ்டத்தை எண்ணி அவர் அடிக்கடி ஆத்திரமடையா திருப்பதில்லை. இளையபிராட்டியுடன் எப்போதும் தங்கி யிருந்ததால்தான் கொடும்பாளூர் மகள் இளைய ராணியாகும் பேறு பெற்றாள் என்பது அவருக்குத் தெரியும். பஞ்சவன் மாதேவியையும் அதேபோல் இளையபிராட்டியுடன் பழக விட அவருக்குச் சம்மதமே. ஆனால், இளையபிராட்டி தஞ்சை யிலோ நந்திபுரத்திலோ இருப்பதில்லையே.

முதலில் வந்த ஒற்றன், நாகைப்பட்டினத்தில் முன் வந்த கலங்களினின்றும் அருண்மொழி வந்திறங்கவில்லை என்பதை அறிவித்தான். பழுவேட்டரையர் ஏதும் பேசவில்லை அவனை அனுப்பிவிட்டார்.

'அருண்மொழி முன்பே புறப்பட்டுவிட்ட சேதியை வணி கர்கள் கூறினார்களே! பின் ஏன் இன்னும் இளவரசர் வந்து சேரவில்லை' எனப் பழுவேட்டரையர் எண்ணினார். உடனே அரண்மனை சென்று மன்னனிடம் தெரிவிக்க வேண்டும் என விரும்பினார். இந்தப் பெண் பஞ்சவன் மாதேவி இன்னும் சிங்காரித்து முடிக்கவில்லை...

"குழந்தாய்" என்று குரல் கொடுத்தார் பழுவேட்ட ரையர். "இதோ முடிந்து விட்டதப்பா" என்று உள்ளே யிருந்து கிச்சுக்குரலில் மறுமொழி வந்தது. பஞ்சவன் மாதேவி புத்தாடையும், முத்து ஆபரணங்களும் அணிந்து, கால்

சதங்கை ஒலிக்கப் பொதிகை பிறந்த நறுமணங்கள் கமழ வந்தாள். அவள் தோற்றங்கண்டு பழுவேட்டரையரே அயர்ந்து போனூர். கேரளத்துக் கிளைமரபினராதலால் பஞ்சவன் மாதேவியின் உடலில் பொன் நிறம் படர்ந்திருந்தது. பழுவூரார்களுக்கு இயற்கையாக அமைந்திருந்த செழுமை பொங்கித் தவழ்ந்தது தந்தையின் கம்பீரமும் அவளிடம் கலந்திருந்தது. பாலாவி போன்ற மெல்லிய துகிலின் மறைவினின்று பெண்மை எழிலின் பூரண முத்திரைகள் இலை மறைவில் தோன்றும் கனி போன்று காண்போரை மயக்கும் சக்தி வாய்ந்து திகழ்ந்தன பழுவேட்டரையர் பெருமூச்சு விட்டார். சோழநாடு இவளை அரசியாக அடையப் பெற்றிருக்க வேண்டுமே. அதன் தலையெழுந்து எப்படியிருக்கிறதோ என எண்ணினுர். தன் மகளைவிடப் பெரியவர் மகள் அழகில் சிறந்தவள் என்பதில் அவருக்கு ஐயமே இல்லை.

வெளியே சிவிகை தயாராக இருந்தது; கம்பீரமான புரவியும் வந்து நின்றது.

"குழந்தாய் புறப்படலாமா?" என்று பழுவேட்டரையர் கேட்டார். கடுமைக் குரல் எழுப்பும் இந்தக் கண்டத்தினின்ரு கனிமொழி வருகிறது!

"ஓ! புறப்படலாமே! இன்றைக்கு இளவரசர் வருகிருரா அப்பா?" என்று அவள் கேட்டாள்.

பழுவேட்டரையர் ஒரு கணம் மகளை உற்றுப் பார்த்தார். தான் தூண்டிவிட்ட 'இளவரசர்' எண்ணம் அந்த மங்கை மனத்தில் வேரோடியிருக்கிறதோ என அவருக்குத் தோன்றியது.

"குழந்தாய், இன்றும் சேதி தெரியவில்லை. அரண்மனைக்குச் சென்ருல் தெரியும். அது சரி; நான் ஒன்று கூறுகிறேன்; நீ கவனமாக வைத்துக் கொள். இளவரசரைப் பற்றி அதிகமாகப் பேசாதே. பொருமை பிடித்தவர்கள் பலர் அரண்மனையிலுண்டு. சதிகாரர்கள் உண்டு. அதனுல்,

உன் எண்ணத்தை வெளிப்படையாக ஏதும் கூறுமலிருப்பது உனக்கு நல்லது!'' என்ருர். பஞ்சவன் மாதேவி 'களுக்' கென்று சிரித்தாள். அவள் மனத்திலே ஒருவித எண்ணமும் இன்னும் சிருஷ்டித்துக் கொள்ளவில்லை. தந்தை தானே அடிக்கடி இளவரசர் இளவரசர் எனக் கூறி அப்படியொரு எண்ணம் ஏற்படச் செய்தார். இளவரசர் எப்படி இருப்பார் என்று அவளால் கற்பனை செய்துகொள்ளக்கூட இயலவில்லை. ஆனுல், அவர், அரண்மனையில் அடிக்கடி வளையவரும் மதுராந்தகன் கண்டனைப் போன்றிருப்பாரோ? சிவப்பு மேனியாய், அகன்ற மார்புடன், இனிய குரலுடன் இருப்பாரோ?

அவள் ஓரிரு முறை மதுராந்தகன் கண்டராதித்தனைக் கண்டிருக்கிருள். நெற்றித் திருநீறும், கழுத்தில் ருத்திராக்க மாலையும் இடையில் கவண்பட்டும் சரசரக்க அவன் இங்கும் அங்கும் போய்வருவதை அவள் கண்டிருக்கிருள்.

''குழந்தாய், புறப்படு. அரண்மனையில் இன்னும் சில நாட்கள் இரு. உன் சகோதரி உன்னிடம் அன்பாக இருக்கிருளா?'' என்று கேட்டார் பழுவேட்டரையர்.

சிவிகை புறப்பட்டது. அதே பழைய சிவிகை. பெரிய பழுவேட்டரையர் பயன்படுத்திய பனைஇலச்சினை பொறிக்கப்பட்ட சிவிகை. பழுவேட்டரையர் குதிரை மீதமர்ந்து கம்பீரமாக வந்தார். பழுவூர் மாளிகைக்கும், சோழ மன்னரின் மாளிகைக்கும் அதிகத் தொலைவு இல்லை.

மன்னர் மதுராந்தக சோழ தேவர் வைகறை வேளையிலே எழுந்துவிட்டார். அவரது மனத்தில் இப்போது சொல்லொண்ணுக் கவலை. நாட்டில் மக்களுக்கு எந்தவிதக் குறைவுமில்லையென்ருலும் அவர் மனத்தே ஏதோ குறைபாடு அவருக்குத் தோன்றியது. அது அவரை உள்ளூற அரித்து வந்தது. மதுரன் எங்கிருந்தோ பக்திப் பாடல்கள் பாடுவது அவர் காதுகளில் வீழ்ந்தது. சில நாட்களுக்கு

முன்னர் தாம் நம்பியாண்டார் நம்பி அடிகளார் அங்கு வந்து சென்றிருந்தார். தேவாரப் பதிகங்கள் அடங்கிய ஓலைச் சுவடிகளை எப்படியாவது கண்டுபிடிக்கவேண்டும் என்று அவர் பெரும் வேலையாகக் கொண்டு அலைகிறார். 'அவர் வாழ்விலாவது ஓர் இலட்சியம் இருந்தது. நமக்கென்று ஒன்றுமே இராது போய்விட்டதே. நம் ஆட்சிக் காலத்திலே அழியாதது ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லையே. கடல் வாணிபங் குறைந்துவருகிறது என்று வணிகர்கள் முறையிடுகின்றனர். நம்மால் நேரிடையே சென்று காண முடியாதபடியால்தானே இது போன்ற குறை' என்று எண்ணும்போது அவருக்கு வேதனையாக இருந்தது.

பழுவேட்டரையர் வரும் செய்தியைப் பணியாள் பணிவோடு அறிவித்து அகன்றான். மன்னருக்கு வாழ்த்துக் கூறி அவர் நலன் கேட்டுவிட்டுப் பழுவேட்டரையர் அரசர்முன் மஞ்சத்திலமர்ந்தார். மன்னர் கேட்கும் முதல் கேள்வியை அவர் அறிவார். இளவரசரிடமிருந்து செய்தி வந்ததா என்பதே அக்கேள்வி. இல்லை என்று நாள்தோறும் அறிவிக்க வேண்டியிருக்கிறதே என்ற வேதனை பழுவேட்டரையருக்கு உண்டு. அன்றும் அதைப் போன்றுதான் மறுமொழி கூற வேண்டும் என நினைக்கும்போது அவருக்கே சங்கடமாகத்தான் இருந்தது.

இன்று மதுராந்தகர் முதலில் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்கவில்லை.

"இளைய பிராட்டியாரைப்பற்றி விசாரித்தீர்களா?" என மதுராந்தகர் கேட்டபோது பழுவேட்டரையர் ஏதும் மறுமொழி கூற முடியவில்லை. தஞ்சை அரண்மனைக்கு இளைய பிராட்டி வந்ததும், பாதாளச் சிறைக்குச் சென்றதும், திரும்பிப் போகும்போது வானதியையும் உடன் அழைத்துச் சென்றதும் குறித்து அவர் விசாரித்தார். வந்தியத் தேவனுடன் அவள் ஏதும் பேசவில்லை என்பதையும் அறிந்து கொண்டார்.

பிறகு அவர்கள் எங்கு சென்றனர் என்று அறிந்துவர ஆள் அனுப்பவில்லை. அதை அவர் ஏனோ செய்யவில்லை.

பழுவேட்டரையரின் மௌனம் கண்ட மதுராந்தகருக்குச் சிறிது வேதனைதான். இளைய பிராட்டியைப் பழுவேட்டரையர் அலட்சியம் செய்கிறார் என்ற சந்தேகம் அவருக்குத் தோன்றியதுண்டு.

"நாம் இப்படிக் கவனியாமல் இருப்பது சரியன்று. இவ்வளவு ஆண்டுகளாக நாம் மறந்துவிட்டதே மன்னிக்கமுடியாதகொன்று. அருண்மொழி இவற்றை அறிந்தால் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பான்" என்று அவர் மெல்லப் பேசினார்.

அருண்மொழி என்றவுடன் மதுராந்தகருக்கு அவன் நினைவு வந்துவிட்டது. "பழுவேட்டரையரே, இன்றாவது ஏதாவது சேதி கிடைத்ததா?" என்று அவர் கேட்பதற்கு முன்னரே பழுவேட்டரையர் தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு, "இன்றும் சேதி கிடைத்தது. நேற்று வந்த கலங்கள் எதிலிருந்தும் அருண்மொழி வந்திறங்கவில்லை. காரணம் ஏதும் தெரியவில்லை வேறு முக்கியமான செய்தி கிடைத்திருக்கிறது. கடற் பகுதியில் திடீர் திடீரெனக் கொள்ளைக்காரர்களின் தாக்குதல் மிக அதிகமாக இருக்கிறதாம். அவர்களுடைய அட்டகாசத்தால் கலமொன்று மூழ்கியே விட்டதாம்" என்றார்.

"இப்பொழுது கடற் கள்ளர்களைப் பற்றிய சேதியே அதிகமாக வருகிறது. நான்கு நாட்களுக்குமுன்பு இங்கு வந்திருந்த நகரத்து வணிகர் தலைவர் அதுபற்றி முறையிட்டார். சோழ நாட்டிற்குக் கலங்கள் வர மிக அஞ்சுகின்றனவாம். இந்நிலை நீடித்தால் அயல்நாட்டு வாணிபம் நமக்கு மிகக் குறைந்துவிடும். புதுப்புது வகையாக நமது கிராமப் பகுதியில் நெய்யும் ஆடைகளை வெளிநாடுகளுக்குக் கொண்டு செல்ல முடியாமல் இங்கேயே தேங்கி மங்கிவிடும்"

"நானும் கேள்விப்பட்டு வருகிறேன். அதைத் தடுக்க என்ன செய்யலாம் என்றே சிந்தித்து வருகிறேன். குறிப்

பாக இடம் சென்று தாக்க வேண்டுமெனில் பெரும்படைகளைக் கட்டி ஏராளமான வீரர்களுடன் அனுப்பலாம். கொள்ளைக்காரர்களை எங்கிருந்து கண்டுபிடிப்பது என்பதைப் பற்றியே யோசித்து வருகிறேன்."

மதுராந்தகர் மெல்ல நகைத்தார். "இந்தச் செய்தியையெல்லாம் கேள்விப்பட்டு நான் இருப்பதில் என்ன பலன்? மன்னரெனப் பேர் படைத்து என்ன பலன்? அப்போதிருந்த இளமை ஆசையில் சோழசாம்ராஜ்ய மகுடத்தைத் தலையில் தாங்கினேன். இளமைக்கனவின் வேகத்தில் எட்டு திக்கும் சென்று சோழர்தம் பெருமையை நிலைநாட்ட ஆசைப்பட்டேன். அருண்மொழி வெளி நாடுகளுக்குச் சென்றபோது நான் அவனைத் தடுக்கவில்லை என் குடும்பத்தவரைப் பற்றிக் கவனிக்க மறந்தேன். அவையால்தானே எனக்கு நோய் வந்தது. கால்கள் நடக்கமுடியாது போயின..." என்று மனவேதனையுடன் பேசினார்.

பழுவேட்டரையர் மன்னரின் வேதனைப் பேச்சை மாற்ற எண்ணி, "சேர நாட்டினின்று கைவந்த வைத்தியர் ஒருவர் வந்திருக்கிறார். அவர் வைத்திருக்கும் மூலிகைகள் எந்தவித நோயையும் அகற்றிவிடும். அவரை அழைத்து வரட்டுமா?" என்றார்.

மதுராந்தகர் கையசைத்து, "தமிழகத்து வைத்தியரை விடவா? அகத்தியரும் தேரையரும் எழுதி வைக்காத எந்த மருந்தையும் வேறு எவர் கொடுத்து விடப் போகிறார்கள்? எனக்கு எதிலும் நம்பிக்கையில்லை; என் கால்கள் சரியாக வேண்டும் என்று நான் விரும்பவில்லை என் மன நோய் மாறினால் போதும். அதற்கு மருந்து கொண்டு வருபவன் அருண்மொழிதான். ஒருவேளை அவன் கடற்கொள்ளையரிடம் சிக்கியிருப்பானோ? அவனை இழந்து விட்டால் இந்தச் சோழ நாட்டைக்கூறுகூறாகப் போட்டுக் குறுநில மன்னர்களே ஆள விட்டுவிட வேண்டியதுதான்" என்றார்.

பழுவேட்டரையருக்கும் வேதனையாகத்தானிருந்தது. மன்னருக்கு இன்று ஏன் இவ்வளவு மன வேதனை என்று அவருக்கே புரியவில்லை. ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தபோது அங்கே மதுராந்தகன் கண்டராதித்தன் வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் உதடுகள் ஏதோ பாடலை முணுமுணுத்தன. பழுவேட்டரையர் அவனை ஒருகணம் பார்த்தார். அவன் யாரையும் கவனிக்காமல் விக்ரகத்தினின்று பழைய மலர்களை அகற்றி எடுத்துக் கொண்டு சென்றான்.

அவன் கையில் மலர்க்கூடையொன்று இருந்தது. நந்த வனத்தில் மலர் பறித்து அவற்றைத் தொடுத்து அவன் கொண்டு வந்திருந்தான். அரண்மனை நடுவே அழகிய கோயில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது அற்புதமான நடராசர் விக்கிரகம் அங்கிருந்தது. அரச குடும்பத்தார் வந்து வணங்க ஏற்ற வகையில் அந்த இடமிருந்தது. மதுரன் தினந்தோறும் நடராசருக்கு விதவிதமாக அலங்கரிப்பான். சிலையின் முன் நின்று இதயம் உருகப் பாடுவான்.

பஞ்சவன் மாதேவி சிறிய தந்தையுடன் அரண்மனைக்கு வந்தவுடன் தன் சகோதரியும் மற்றவர்களும் நீராடச் சென்றிருப்பது அறிந்து, அரண்மனையைச் சுற்றிப் பார்த்து வரக் கிளம்பினாள். மதுரன், நடராசர் விக்கிரகத்திற்கு அலங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

திருநீறு துலங்கும் முகத்தினனாய், அவன் நீலப்பட்டாடையுடுத்திப் பாடலொன்றை முணுமுணுத்தவாறு ஆண்டவனை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் தோற்றமும் ஆடை அலங்காரமும் பஞ்சவன் மாதேவியைக் கவர்ந்தன. மெல்ல அவள் கோயில் மண்டபத்திற்கு வந்தாள். மலரின் மணத்தையும் மிஞ்சும் மணவாடை வீசுவது அறிந்து மதுரன் திரும்பிப் பார்த்தான். பஞ்சவன் மாதேவி நின்று கொண்டிருந்தாள். ஒருகணத்திற்கு மேல் அவன் அவளை நோக்கவில்லை. அப்படிப் பார்க்கவும் மாட்டான். ஆனால், ஏனோ அன்று அவன் மீண்டும் ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்

தான். பெரிய பழுவேட்டரையரின் திருக்குமாரி அவள் என்று அவன் அறிவான்.

ஆண்டவனுக்குத் தான் செய்யும் அலங்காரத்தை வியப்புடன் அவள் நோக்குகிறுள் என அவன் எண்ணினுன். பஞ்சவன் மாதேவியின் தோற்றம் அவனைக் கவர்ந்தது அவளே மெல்ல அவனிடம் பேச்சுக் கொடுத்தாள்:

"இந்த விக்கிரகம் ரொம்பவும் புராதனமானதோ?' என்று அவள் பேச்சைத் தொடங்கினுள். மதுரன் உடல் சிலிர்த்தது. நேருக்கு நேர் அவன் பெண்களுடன் பேசியறியாதவன். இன்று இப்படி சந்தர்ப்பம் நேர்ந்து விட்டதே. அவன் நெஞ்சிலிருந்து வார்த்தைகள் வெளி வரச் சங்கடப்பட்டன.

"ஆமாம் .. பல ஆண்டுகளாக இந்த விக்கிரகம் இருக்கிறது" என்று கூறி முடிப்பதற்குள் அவனுக்கு வியர்த்து விட்டது. பஞ்சவன் மாதேவிக்குக் களிப்பும், தைரியமும் பிறந்தன. மதுரனுடன் இன்னும் மதுரமாகப் பேசவேண்டும் போலிருந்தது.

அவள் சிறிது நேரம் நடராசர் சிலையையே உற்று நோக்கியவாறிருந்தாள். பிறகு மதுரனைப் பார்த்தாள். இரண்டில் எதனுல் அவள் இதயம் நெகிழ்ந்தது என்று அவளுக்கே புரியவில்லை. சிலையைக் காரணமாகக் கொண்டு மதுரனேடு பேச விரும்பினுள்.

நடராசரைப் போன்று அவளுக்கும் இடது பாதம் தூக்கி ஆடவேண்டும் போலிருந்தது. மதுரனின் இனிய குரலுக்கு ஏற்ப ஆடலாம். எப்படி ஆடுவது? நடராசர் எப்படி ஆடுகிறுர்? ஏன் ஆடுகிறுர்? அவளுக்கு அவற்றைப்பற்றி எல்லாம் அறிய ஆவல் மிகுந்தது.

மதுரனை நோக்கி மெல்லத் திரும்பி, "ஆமாம்; ஆண்டவனின் மற்ற தோற்றங்களைவிட இடது பாகம் தூக்கியாடும் இந்தத் தோற்றம் ஏன் நம்மை மிகவும் கவர்கிறது?" என்று கேட்டாள். பெரிய கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டோமே?

இதற்கு மதுரன் விடையளிப்பாரோ, கூறுவாரோ என்ற ஐயப்பாடும் அவளுக்குத் தோன்றியது. "ஒருவேளை இப்படியெல்லாம் கேட்டதற்காகக் கோபித்துக் கொண்டு விடுவாரோ? கோபிக்கட்டுமே! அந்த கோபத்தையுந்தான் பார்த்துவிடுவோமே... அந்தச் சிவந்த மேனிக்குக் கோபம் வந்தால் இன்னும் அழகாகத் தானிருக்கும்..."

மதுரன், பஞ்சவன் மாதேவியை ஒரு கணம் நோக்கினான். எப்பேர்ப்பட்ட கேள்வியைக் கேட்டு விட்டாள் இந்தப்பெண் என்று வியந்தான்.

ஆண்டவனின் மற்ற தோற்றங்களைவிட நடேசனின் தோற்றம் ஏன் அதிகம் கவர்கிறது .. அதை விளக்கிச் சொன்னால் அவளுக்குப் புரியுமா? விளக்கிச் சொல்லத்தான் முடியுமா? இருந்தாலும் அவனும் ஏதாவது பேச விரும்பினான்.

"நடராாசர் தோற்றம் நம்மை மட்டுமா கவர்கிறது! பிரம்மனைக் கவர்ந்தது. விஷ்ணுவைக் கவர்ந்தது. கலைத்தேவியாம் கலைமகளைக் கவர்ந்தது. ஆதிசேஷன் நடனம் காண ஓடோடி வந்தான்; எல்லாருடைய உள்ளமும் அமைதியடைந்தது. நாம் எவ்வளவோ இன்சொல் பேசுகிறோம்; ஆனால் இனிய இசை கேட்டவுடன் உள்ளத்திற்குத் திருப்தி ஏற்படுகிறதல்லவா? நாம் எவ்வளவோ உணர்கிறோம். எனினும் நீரைக் குடித்தவுடன் தெம்பு ஏற்படுகிறதல்லவா? ஆயிரமாயிரம் தீவர்த்திகளின் ஒளியைக் காண்கிறோம் எனினும் கதிரவனைக் கண்டவுடன் புதுத்தெம்பு பிறக்கிறதல்லவா? அதுபோன்றுதான் நடராசரது தாண்டவத் தோற்றங் கண்டவுடன் நம்மை அறியாமல் நம் இதயத்து மாசு நீங்குகிறது. நம் இதயமாகிற மேடையிலே அவர் நடனமிடுவதால் நம் இதயத்திலே புது மலர்ச்சி ஏற்படுகிறது..."

"ஓகோ..." என்ற சொல் மட்டுமே பஞ்சவன் மாதேவியிடமிருந்து வெளிவந்தது. அவள் என்ன புரிந்து கொண்டாள்? அவள் இதய மேடையிலே இப்போது புதுப்புது எண்ணங்கள் அன்றோ நடனமாடுகின்றன!

"ஆமாம், அவரது வலக்கையிலே என்ன வைத்திருக்கிருர்?"

"உடுக்கை எனும் இசைக் கருவி. அதை ஒலிக்க ஆரம்பித்தவுடன் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் படைப்புத் தொழில் ஆரப்பமாகிவிடும்."

"மற்ருெரு வலக்கரத்தில்?"

"அதுவா! பிறந்த ஜீவராசிகளை அஞ்சேல் என்று காத்து அபயமளிக்கிறது அக்கரம்!"

"உம்...இடது கையில் ஏன் அவர் நெருப்பைத் தாங்கியிருக்கிருர்?"

"ஆம்; படைத்துக் காக்கும் நடராசர் தீமையை அழிக்க வெண்டாமா? தீமையையும் கொடுமையையும் அழித்தாலன்ரே தக்கபடி காத்ததாகக் கொள்ள முடியும்..."

பஞ்சவன் மாதேவி மெல்லச் சிரித்தாள். "ஆமாம்' அரசர்களும்தான் அத்தகைய காரியங்கள் செய்கிருர்கள்!" என்ருள்.

"ஆகா! ஆண்டவனுக்குள்ள சக்தி அரசர்க்கு வந்து விட்டால் பிறகு சாம்ராஜ்யாதிபதிகளைப் பிடிக்க இயலாதே. அழிப்பர்; காப்பர். அவர்களால் படைக்க இயலுமா? அரசர்க்கெல்லாம் அரசர் நடராசர்; தேவர்க்கெல்லாம் தேவர் அவர்—மகா தேவர்" என்ருன் மதுரன்.

"படைத்துக் காத்து அழிக்கும் நடராசர் தமது இடது கரத்தால் ஏதோ சுட்டிக் காட்டுகிருரே, அது என்ன தத்துவம்!" என்று பஞ்சவன் மாதேவி கேட்டாள். இப்போது அவள் மதுரனின் வெகு அருகிலிருந்தாள்.

"அம்பலவாணரின் இடது கரம் குறிப்பிடும் இடத்தைப் பாருங்கள். அவரது வலது காலடியில் கிடக்கிருனே அவன் தான் முயலகன் என்னும் அரக்கன். தாருக வனத்து ரிஷிகள் ஏவிவிட்ட அரக்கன்..,"

"தாருக வனமா?"

"தேவி, இப்படியெல்லாம் பேசிக்கொண்டே போனால் இன்றைக்கெல்லாம் கூறிக்கொண்டே இருக்கலாம். நம் முன்னோர்கள் மகாப் பெரிய அறிவாளிகள். கடவுள் தத்துவத்தை அழகாக விளக்க முற்பட்டார்கள். அதனுடன் அவர்களுடைய கலை உள்ளமும் சேர்ந்துகொண்டது. இந்த மாபெரும் உலகம் எங்கணும் நிறைந்த ஆண்டவனை விளக்க வட்டவடிவமான திருவாசிக்குள் ஈசனது முடி முதல் பாதம் வரை தொட்டு நிற்கும்படி அதி அற்புத உருவத்தைச் சமைத்தனர். அவனது பாதக் கமலத்திலுள்ள மகரமீனின் வாயினின்று தொடங்கும் திருவாசி வட்டமாகச் சுற்றி வருகிறது பாருங்கள். ஓம் எனும் பிரணவ தத்துவத்தை அந்த வட்டவடிவு விளக்கவில்லையா? ஆகா! அவர் நடனமிடும்போது அவரது விரிந்த செஞ்சடை எப்படி ஆடியிருக்கவேண்டும்! அதைச் சிற்பி அற்புதமாகச் செதுக்கியுள்ளான்; அவரது இதழ்களிலுள்ள மென் முறுவல் தான் எத்தகைய அழகு! இதைத்தான் அப்பர் பெருமானும் பாடுகிறார்!" என்று மதுரன் கூறிவிட்டுக் கண்களைத் திறந்தான். பஞ்சவன் மாதேவி இவற்றையெல்லாம் கேட்டாளா? அவளுக்குப் புரிந்திருக்குமா? புரிந்துகொள்ள அவள் விரும்பவில்லையா? ஏன் அவள் தன்னை அவ்வாறு கேள்விகள் கேட்டாள்? பொதுவாக நாள்தோறும் இந்நேரத்தில் மணியடித்துத் தீப தூபங்களைக் காட்டியிருப்பான். மணியோசை கேட்ட பிறகல்லவா தன் தந்தை காலை உணவு ஏற்பார். அவருக்கு தாமதத்தை விளைவித்துவிட்டோமே! திடீரென இதென்ன மாயை என்று எண்ணியவனாய்ப் பஞ்சவன் மாதேவியை நோக்கினான்.

பஞ்சவன் மாதேவி கீழே குனிந்து சிதறிக்கிடக்கும் நாகலிங்க மலரைக் கையிலெடுத்து, "இதைப் பார்த்தீர்களா? மலரின் மெல்லணையில் ஈசன் விளங்குவதை" என்றாள். அவளுடலினின்று பொங்கிவரும் மணம் அவன் நாசியில் பரவியது. அந்தப் பெண் நல்லாளின் சொல்லமுதம் தேனென

அவன் காதுகளில் விழ்ந்தது. அவன் கண்களை மீண்டும் மூடிக்கொண்டான். "நடேசா, இதென்ன சோதனை" என முணுமுணுத்துக் கொண்டான்.

"ஓகோ, நீங்கள் பூசையில் ஈடுபட்டு விட்டீர்கள். நீங்கள் வெகு இனிமையாகப் பாடுவீர்கள் எனக் கேள்விப்பட்டேன். பூசை முடித்துப் பாடுவீரல்லவா? பாடிய பிறகு பிரசாதம் தருவீர்களல்லவா? அதற்குப் பிறகு உங்களுக்கு ஓய்வுதானே? எனக்கு நடராச தத்துவத்தை விளக்கிக் கூறுங்களேன். அவருடைய ஒரு காதிலே குண்டலமும் மற்ரெரு காதிலே பெண்கள் அணிந்துகொள்ளும் தோடுமிருக்கின்றனவே. ஏன்? அவற்றைப் பற்றியெல்லாம் நீங்கள் கூறிக் கேட்க வேண்டும் எனும் ஆசை எழுகிறது. இந்த மாளிகையில் எனக்குப் பொழுதே போகவில்லை. பழுவூரில் என் உயிர்த்தோழி இருப்பாள்...இங்கோ ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வோர் அவசர வேலை இருக்கிறது.." என்ருள் பஞ்சவன் மாதேவி கண்மூடி நிற்கும் மதுரனைப் பார்த்தவாறு, இப்போது அவள் கூச்சமின்றி அவனை ஒரு முறை பார்த்தாள்.

மதுரனுல் மௌனமாக இருக்கமுடியவில்லை. "தேவி, நடராச தத்துவம் எடுத்துக் கூறுவது அவ்வளவு எளிதன்று. எனினும் என் சிற்றறிவிற்கு எட்டியவரை விளக்கிக் கூறுவேன். இன்று எனக்கு முக்கிய அலுவல் இருக்கிறது. நாளைக்குச் சொல்வேன்..." என்ருன்.

"நாளைக்கா? ஒரு வேளை இளவரசர் வந்து விட்டால் இந்த இடமெல்லாம் சந்தடி மிகுந்து காணப்படும். அப்போது உங்களைச் சந்திக்க முடியாதே! ஏன் இன்று மிக அவசரமான அரசாங்கப் பணியோ? நீங்கள் தாம் அரசாங்க அலுவல் ஏதும் கவனிப்பதில்லை எனக் கேள்விப்பட்டேனே...ஒரு வேளை என்னுடன் பேச உங்களுக்கு விருப்பமில்லாமல் இருக்கலாம்."—பஞ்சவன் மாதேவி இப்பொழுது மெல்லக் கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

அவளுடைய துணிவு நிறைந்த பேச்சைக்கேட்ட மதுரன் மாளிகைக்கு வந்த சில நாட்களிலேயே சகல விஷயங்களையும்

அறியத் துடிக்கும் அவள் குணம் கண்ட மதுரன், அவளை மெல்ல ஒரு முறை நோக்கினான். அவனுடல் சிலிர்த்தது. மனங்கலைவதைத் தடுக்கவேண்டி, "தேவி, எனக்கு முக்கிய அலுவல் ஏதும் இல்லைதான். ஆனால் நான் என் அத்தானைச் சென்று கண்டு பல நாட்களாகின்றன. இன்று அவரைப் பார்த்தாக வேண்டும்" என்றான்.

மதுரனும் பஞ்சவன் மாதேவியும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது பழுவேட்டரையர் மதுராந்தகரிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டு அந்த வழியே வந்தார். பூசை மண்டபம் அருகே யாரோ இருவர் பேசுவது அவர் காதுகளில் வீழ்ந்தது. ஒரு குரல் தன் மகளுடையதாயிருக்கவே தூண் மறைவில் சற்று நின்றார்.

"அத்தானா! யார் உங்கள் அத்தான்?" பஞ்சவன்மாதேவி பேச்சை வளர்த்த வினவினாள். அவள் கண்களில் கேள்விக் குறி இருந்தது.

"எனக்கு உறவுமுறையெல்லாம் பிரமாதமாகத் தெரியாது. நான் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவரை அத்தான் என்றே அழைப்பது வழக்கம்."

"வல்லவரையரா? பாதாளச்சிறையிலிருக்கிறாரே அவரா? அவரைக் காண யாருக்கும் அநுமதி கிடையாது என்கிறார்களே, கதிரொளி புகாத காராக்கிரகத்திலுள்ள அவரைக் காண எவருக்கும் அநுமதி கிடையாது என்கிறார்களே?"

"ஆமாம்; ஆனால் எனக்கு இல்லாத சலுகையா? இந்த நாட்டு அரசர் மகனுக்கு இல்லாத உரிமையா?"

பழுவேட்டரையர் காதில் இச்சொற்கள் வீழ்ந்தன. சற்று முன்னர்தான் அவர் இதைப்பற்றிப் பேசிவிட்டு வந்திருந்தார். மதுராந்தகர் ராஜ்யபாரத்தை உடனே எவரிடமாவது ஒப்படைக்க விரும்பினார். அதைப் பெற அருண்மொழி வரக்கூடாதாவென அவர் ஏங்கினார். பழுவேட்டரையர் அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தியவாறு கூறினார்;

"அரசே, தங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. தாங்கள் உடல் நிலை காரணமாக ஆட்சிப்பொறுப்பை எவரிடமாவது ஒப்படைக்க விரும்பினால் தங்கள் திருக்குமரன் மதுரன் இருக்கிறானே அவனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் சூட்டுவோம்" என யோசனை கூறினர்.

மதுராந்தகர் முகத்தில் கடுகடுப்பு உண்டாயிற்று.

"பழுவேட்டரையரே, உங்கள் யோசனை எனக்கு வியப்பை அளிக்கிறது. நாடும் நகரமும் அறிய அருண்மொழிக்கு இளவரசுப் பட்டம் சூட்டியிருக்கிறோம். எனக்குப் பிறகு அருண்மொழிதான் அரியணை ஏறவேண்டும் என்ற ஒப்பந்தம் அனைவரும் அறிந்ததே! தியாகசீலனான அருண்மொழி நாட்டிலிருந்தால் ஆட்சிக்கு ஏதாவது இடையூறு நேரலாம் என இந்த நாட்டைத் துறந்து கடல் கடந்து சென்றானே அவனுக்குத் துரோகம் செய்யுமாறு சொல்லுகிறீர்களா? என் தாயின் விருப்பத்தை மீறி நான் இந்த ஆட்சிப் பொறுப் பேற்றதே இப்பொழுது எனக்கு சொல்ல முடியாத வேதனையாயிருக்கிறது. சிவநேசச் செல்வனாய், நான் பக்தி மார்க்கத்திலீடுபட வேண்டும் என என் தாய் விரும்பினாள். காலத்தின் சதியில் சிக்கினேன். ஆனால் என் மகன் என் தாயின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுகிறான். அவன் பாட்டியாருடன் கோயில்கள்தோறும் விஜயம் செய்கிறான். ஆகா! அவன் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கிப் பாடும் பாடல் என்னைத் தெய்வ சாந்நித்யத்தில் கொண்டு நிறுத்தி விடுகிறது. நான் இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யத்தையே மறந்து விடுகிறேன். சிவபிரானது அழியாத பெருவள நாட்டிலே அடியார்க்கடியராய் நிற்கிறேன். என் மகன் இத்தகைய பேறு பெற்றிருப்பது என் தந்தை செய்த புண்ணியம்தான். அப்படியே வளரட்டும்; வாழட்டும். அவன் சாம்ராஜ்யச் சூழலில் சிக்கவேண்டாம். அவனுக்கும் விருப்பம் இராது—" என்றார்.

பழுவேட்டரையர் அப்போது மன்னரிடம் அது குறித்து வாதிட விரும்பவில்லை. அவரிடமிருந்து விடை பெற்றுக்

கொண்டுவரும்போது அவர் ஏதேதோ சிந்தனையி லாழ்த் திருந்தார். பூசை மண்டபத்தில் தன் மகளும், மதுரனும் பேசிக் கொண்டிருப்பது அவர் காதுகளில் வீழ்ந்தது. அவர் களிருவரும் நிற்கும் தோற்றம் அவர் கற்பனையை வளர்த்தது. "இந்த நாட்டு அரசர் மகனுக்கு இல்லாத உரிமையா?" என்று மதுரன் அழுத்தந் திருத்தமாகக் கூறிய வார்த்தைகள் அவர் இதயத்தில் புது எண்ணத்தை ஊக்குவித்தன.

மதுரனுக்குத் தான் பேரரசருடைய மகன் எனும் நினைவு இருப்பது பழுவேட்டரையருக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்தது. சட்டென்று ஓர் எண்ணம் அவருக்குத் தோன்றியது. பஞ்சவன் மாதேவி மதுரன் மீது அன்பு கொண்டு விட்டால்— மதுரனைச் சோழ நாட்டின் அரசபதவிமீது மோகங்கொள்ளச் செய்து விட்டால்... ஆகா; நல்ல யோசனை.

பழுவேட்டரையர் பூசைமண்டபத்துக்கு வர வேகமாக நடந்தார். அப்போது வீரனொருவன் அவசர அவசரமாக வந்து ஓலை யொன்றைக் கொடுத்தான். மதுரையினின்று வந்த செய்தி அது. பொற்கொல்லர் ஒருவர் வீட்டில் சோழ நாட்டுப் பொன் நாணயங்கள் ஏராளமாக இருப்பதாகவும் அதை அவர் உருக்கி அழகிய மகுடம் ஒன்று மறைந்திருக்கும் பாண்டிய மன்னனுக்குத் தயாரிப்பதாகவும் அதில் கண்டிருந் தது. பழுவேட்டரையர் ஓலையை இடையில் மறைத்துக் கொண்டு வீரனைப் போகச்சொல்லிவிட்டு ஏதும் அறியாதவர் போன்று பூசை மண்டபத்துக்குச் சென்றார். நடராசர் திரு முன் நின்று பக்தி பூர்வமாக வணங்கினார்.

மதுரனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. திருநிறு எடுத்து அளித்தான். முகத்தில் மலர்ச்சி பொங்க பழுவேட்டரையர் அதைப்பெற்றுக்கொண்டு அன்பு குழைந்த குரலில் "மதுரா" என அழைந்தார். பழுவேட்டரையரிடமிருந்து அத்தகைய இன்சொல்லை அவன் என்றுமே கேட்டதில்லை.

"மதுரா, பாட்டியார் நலமா? இப்போது எந்தக் கோயி லில் திருப்பணி நடைபெறுகிறது?" என்று விசாரித்தார்.

மதுரன் வியப்பு நிறைந்த குரலில், ''தற்சமயம் எங்கும் நடைபெறவில்லை. அதனால் நான் எங்கும் வெளியூருக்குப் போகாமல் தங்கிவிட்டேன்'' என்றான்.

''அப்படியா? பல ஊர்களுக்குச் சென்று வருவதால் மிக்க அநுபவம் ஏற்படும். மக்கள் மனம் அறியலாம். நாளைக்கு நீ ஆட்சிப் பொறுப்பு ஏற்கும் போது அதைக் காணக் கொடுத்து வைப்பேனோ மாட்டேனோ! எனினும் அநுபவம் மிகுந்தவர் எனும் பெயர் வரவேண்டும்'' என்றார் பழுவேட்டரையர்.

''பாட்டா'' என்று அழைத்து ஏதோ கூற முனைந்தான் மதுரன். அவனை மேலே பேசவிடாமல் தன் இடையினின்று ஓலையை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினார். மதுரன் அதைப் படித்துவிட்டு வியப்பும் திகைப்பும் நிறைந்த பார்வையுடன், ''பொன் நாணயங்கள் எப்படிப் பாண்டிய நாடு செல்கின்றன?'' என்று கேட்டான்.

''அதுதான் எனக்கும் வியப்பாக இருக்கிறது. அது சரி. எனக்கொரு உதவி செய்வாயா? பாதாளச் சிறைக்கு அடிக்கடி சென்று வல்லவரையரைச் சந்திக்கிறாயே; வல்லவரையரைக் கேட்டு ஒரு தகவல் விசாரிப்பாயா? பாதாளச் சிறைப்பக்கமாக வேறு யாராவது நடமாடுகிறார்களா என்று வந்தியத் தேவனைக் கேட்டு விசாரித்துக் கூற முடியுமா?'' என்று கேட்டார் பழுவேட்டரையர்.

'அவர் முனைந்தால் தன்னைக் கேட்காமலேயே எளிதில் அச் செய்தியை விசாரித்து விடலாம். எனினும் தன்னை அவர் ஏன் கேட்கிறார்?' என மதுரன் எண்ணினான். மறுமொழி கூறுதிருக்கவும் இயலவில்லை. மதுரன் தலையசைத்தான்.

''மதுரா, உன்னுடன் பேச வேண்டிய விஷயங்கள் பல உள. உனக்கொரு புதுப் பொறுப்பும் கொடுக்கப் போகிறேன். என்னை இன்று மாலை வந்து சந்திக்கிறாயா?'' என்று கேட்டார் பழுவேட்டரையர் மதுரன் தலையசைத்

தான். பழுவேட்டரையர் அங்கிருந்து போய்விட்டார். விதையைத் தூவிவிட்ட பெருமை அவர் உள்ளத்தில் கூத்தாடியது.

மதுரனும், பஞ்சவன் மாதேவியும் சில கணம் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். "பெரிய இடத்துக் கட்டளையே உங்களுக்கு வந்துவிட்டது. என்னையும் பாதாளச் சிறைக்கு அழைத்துப்போக இயலுமா?" என்று கேட்டாள் பழுவேட்டரையர் மகள். மதுரன் ஏதும் பேசவில்லை, மணியடித்துத் தீபதூபம் காட்டினான். தீபத்தைப் பஞ்சவன் மாதேவி எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள். தீப ஒளியில் அவளது முகத்தில் பிரதிபலித்த எழில் மதுரனைத் தடுமாறச் செய்தது. அங்கு ஒரு கணம்கூடத் தங்க அவன் விரும்பவில்லை.

"நான் வருகிறேன்" என்று கூறி மதுரன் விரைந்து புறப்பட்டான்.

"இன்று மாலை" என்று பஞ்சவன் மாதேவி ஏதோ கூற வாயெடுத்தபோது தன் சகோதரி இளைய ராணியும், பட்டத்து ராணி லோகமாதேவியும் வந்து கொண்டிருப்பது அவள் கண்களில் பட்டன. அதனால் அவள் வார்த்தையை முடிக்க வில்லை.

மதுரன் காலையில் நடைபெற்ற சம்பவ நினைவாகவே பாதாளச் சிறைக்குச் சென்றான். வழக்கத்தைவிட அதிகம் இருளடர்ந்திருந்தது பாதை. மெல்லத் தட்டுத் தடுமாறிச் சென்றபோது வந்தியத் தேவனுடைய சிறைக்கூடத்தினின்று பேச்சுக் குரல் கேட்டது, வந்தியத் தேவன் கோபமாகப் பேசியிருக்க வேண்டும்.

"நான் கடைசி முறையாக எச்சரிக்கிறேன். இனி இந்தப் பக்கம் வந்தால் நான் உன்னைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கூச்சல் போடுவேன். இந்த இரகசிய வழியையும் அடைக்கச் சொல்லி விடுவேன்."

"வந்தியத் தேவா! கோபிக்காதே. உனக்கு ஆத்திரமும் கோபமும் வருவது இயற்கைதான். வாழ்வின் வளமான பகுதிகளைச் சிறையில் கழிப்பதால் உனக்கு எரிச்சல் வரலாம். அதனுல்தான் கூறுகிறேன், நீ என்னுடன் தப்பி வந்துவிடு நான் இன்று இந்த நாணய சாலைக்கு ஒரு கும்பிடு போட்டுவிடப் போகிறேன் உன்னையும் ."

"கும்பிடுபோட்டு மகாராஜனுகப் போ. என்னைப் பிடித்த சனியன் விட்டதென்று சந்தோஷப்படுவேன். நீ வருவதும் பேசுவதும் அறிந்தால் அந்தப் பழுவேட்டரையர் எனக்குத் தூக்குத் தண்டனையே விதித்து விடுவார். எனக்கு உயிர்மீது இன்னமும் நம்பிக்கை இருக்கிறது."

"உனக்கு உயிர்மீது மகா ஆசை உண்டு என அறிந்தே தான் கூறுகிறேன். ஆனைமலைக் காட்டில் அமரபுஜங்கர் பூரணபலம் பெற்றுவிட்டார். அற்புதமாக மகுடம் தயாரிக்க வேண்டித் தங்கத்தைச் சோழ பொக்கிஷத்திலிருந்தே அனுப்பிவிட்டேன். மகுடம் தயாராகிவிடும். மகுடாபிஷேக தினம் குறிப்பிடப்பட்ட வேண்டியதுதான் பாக்கி. அச்சமயம் நாம் போய் அங்கு இருக்க வேண்டாமா? உனக்கு அபாண்டமாகச் சிறைத் தண்டனை கொடுத்த இந்தச் சோழநாட்டின் மீது உனக்கு இன்னமும் பிரியமா? இந்த மண்ணில் பிறந்தவனும் அல்லனே நீ! அப்படி இருக்கும்போது ஏனப்பா விடுதலையை வெறுக்கிருய்?"

"பரமேஸ்வரா! நீ போய்விடு எனக்கு விடுதலை அளிக்க நீ யார்? நான்தான் இப்போது பூரண சுதந்திரத்துடன் இருக்கிறேன். வெளியே இருந்தால் வீண் வம்பில் சிக்கியிருப்பேன். இப்போது எனக்கு என்ன குறை? தெய்வப் பாடல்களைப் பாடிக் காலங் கழிக்கிறேன். அது உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா? நீயும் என்னுடன் இந்தப் பக்கமே இருந்துவிடு. அதற்கு வழி செய்து கொடுக்கட்டுமா? கை தட்டிக் கூச்சல் போட்டுக் காவலர்களைக் கூப்பிட்டு உன்

நடவடிக்கையைச் சொல்லட்டுமா? அப்போது உனக்கு உண்மையான விடுதலை கிடைக்கும்'' என்றான்.

பரமேஸ்வரன் ஒன்றும் பேசவில்லை. கடைசியாக "வந்தியத் தேவா, உன் தலையெழுத்து அப்படியானால் நான் என்ன செய்யட்டும்? ஆனால் ஒன்று மட்டும் எச்சரிக்க விரும்புகிறேன்; உனக்கு விடுதலை இந்த ஜன்மத்திலில்லை. இளவரசர் அருண்மொழி உன்னை வந்து விடுவிக்கப் போவதில்லை. அத்துடன் தஞ்சைப் பாதாளச் சிறையின் பாதுகாவலில் பழுவேட்டரையருக்கே சந்தேகம் வந்துவிட்டது. உன்னைக் கோலூருக்குக் கொண்டு போய் விடுவார்கள். அப்படிப் போகும் போதும் தப்பிக்கலாம். உன் இஷ்டம், எப்படியானாலும் நான் வந்தது பற்றியோ தப்பித்துப் போவது பற்றியோ மூச்சு விட்டாயானால் உனக்கும் ஆதித்த கரிகாலன் கதிதான்'' என்று கூறி விட்டு வந்தஇரகசிய வழியாக வெளியேறி வழி சிறிதும் தெரியாது மூடிவிட்டான்.

மதுரன் சிறைக் கம்பிக்கு வெளியே வந்து நின்றான். வந்தியத் தேவன் மதுரனை ஆவலுடன் வரவேற்றான்.

"ஐயா, வல்லவரையரே! சற்று முன்பு இங்கு ஏதோ பேச்சுக்குரல் கேட்டதே! யார் வந்தார்கள்? அல்லது நீங்களே பேசிக் கொண்டீர்களா?'' என்று மதுரன் கேட்டான்.

வந்தியத் தேவன் திடுக்கிட்டான் ஒரு கணம் மௌனமாக இருந்தான். அப்போது நடந்தவற்றைச் சொல்லலாமா கூடாதா என்று அவன் மனம் போராடியது. கடைசியில் தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு பேசலுற்றான்.

அத்தியாயம் 21

குதிரையில் பறந்தான்

மாலை மெல்ல மங்கிக் கொண்டு வந்தது. சாய்ந்து விழுந்திருந்த கதிரவனின் கதிர்கள் தஞ்சைக்

கோட்டையின் மதில் மீது விழுந்து அதன் பழமையைப் புலப்படுத்த முயன்றன. அக்கோட்டையின் பெருமையை எடுத்துக் கூறியவண்ணம் உள்ளுக்குள்ளும் நுழைந்தன. கோட்டைக் குள்ளிருக்கும் அரண்மனைகள் மீது தழுவிச் சென்றன. மாற்றானின் மூச்சுக் கூடத் தன் மேல்பட ஒப்பாத பழுவேட்டரையரின் அரண்மனை மீது மாலை மஞ்சள் வெயில் தாராளமாகப் படர்ந்தது. அந்த மாளிகையின் முன்புறம் நின்றிருந்த குதிரைகள் மீதும், சிவிகைகள் மீதும் மஞ்சள் வெயில் பட்டது.

மெல்ல மெல்லக் கதிரொளியின் ஆட்சி சுருங்கியது. அரண்மனையில் விளக்கேற்றுவோர் விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தனர். வெளித்தோட்டத்தின் நிழல்கள் பரவியிருந்த இருளோடு ஐக்கியமாக முனைந்தன. வெளிப்புறம் நின்றிருந்த குதிரைகளும், சிவிகைளும் மங்கிய இருளில் பயங்கரமாகக் காட்சியளிக்கத் தொடங்கின. அந்தக் குதிரைகளுக்கும், சிவிகைகளுக்கும் சொந்தக்காரர்கள் பெரும் வணிகர்கள். சோழ நாட்டினின்று வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று பண்டங்களை விற்று அங்கிருந்து பண்டங்களைப் பெற்று வருபவர்கள். அவர்களில் பலர் அவ்வப்போது சோழ நாடாம் தம் தாயகத்திற்கு திரும்பி வருவர்; திரும்பி வந்து தங்கள் சொந்த ஊரில் பல நாட்கள் தங்கியிருப்பர். நாடு சுற்றி வந்த செய்தியைக் கதை கதையாகக் கூறுவர். திரைகடல் ஓடித் திரவியம் தேடி வரும் அவர்களுக்குச் சமூகத்தில் மதிப்பு மிக இருந்தது. அவர்கள் கிராமங்களுக்கு வந்தனர் என்றால் அரசர்க்குண்டான வரவேற்பு கிடைக்கும். அடுத்த முறை அயல் நாடு செல்லும்போது தாமும் உடன் வருவதாகப் பலர் அச்சாரம் கொடுப்பார்கள். அந்த வணிகர்கள் சில போது உடன் வரும்போது அயல் நாடுகளில் தாம் சந்தித்த மங்கை நல்லாள்களை உடன் அழைத்து வருவர். அந்த நாடுகளில் உள்ளவர்கள் பொன் வண்ணத்து மேனியர். தமிழக மங்கைகளை விட அழகில் மிகுந்தவர்களல்லர் அவர்கள். ஆனால் நிறத்திலே மாறுபட்டதனால் அவர்களை

வியப்புடன் இங்குள்ளவர் காண்பர். பரம்ரை பரம்பரை யாக இந்த நாட்டிற்கே உரிய இனிய முகமும், நல் வர வேற்பும் காட்டி மகிழ்விப்பர். அவர்களை அழைத்து வந்த வணிகர்களுக்கும் பெருமதிப்பு!

செல்வத்தைக் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் வணிகர்கள் சிறிது காலமாகச் சிரமப்பட்டு வந்தனர். அவர்கள் உற்சாக மிழந்து காணப்பட்டனர். அவர்கள் பண்டங்களை ஏற்றிச் செல்லும் கலங்கள் நடுவழியில் கடற்கள்ளர்களால் தாக்கப் பட்டன. பெரும் நஷ்டம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. அவர் களுள் பலர் உயிரிழந்தனர்; பெருங்கலன்களை முழுக விட்ட னர். பொருளிழந்து ஓட்டாண்டியாகும் நிலைக்கும் வந்த தனர். நாளுக்கு நாள் அவர்கள் துயரம் மிகவே, அவர்கள் அரசரிடம் முறையிட முயன்றனர். பல்லவ நாட்டுப் படைத் தலைவர் பார்த்திபேந்திரனிடம் சிலர் முறையிட்டனர். மன் னனிடம் பேசி ஆவன செய்வதாகப் படைத் தலைவர் கூறி னரேயொழிய, விடிவு ஏதும் ஏற்படவில்லை. அதற்குள் படைத்தலைவரின் மனப்போக்கில் பெரும் மாறுதல் ஏற் பட்டமையால் கடலில்செல்லும் கலத்தின் பாதுகாப்புக்கான எவ்வித முயற்சியும் சோழ நாட்டில் ஏற்படவில்லை. கடைசி யாக வணிகர் பழுவேட்டரையரிடம் சென்று முறையிட முடிவு செய்தனர். அவரைச் சந்திக்காமல் மதுராந்தகரிடம் சொல்லுதல் எளிதன்றே! அப்படியும் வேறு சில வணிகர்கள் மதுராந்தகர் செவிக்கும் எட்ட விட்டிருந்தனர்.

பழுவேட்டரையர் மதுரனின் வரவிற்காகக் காத்திருந்த போது வணிகர்கள் குழுவினர் மளமளவென நுழைந்தனர். பழுவேட்டரையருக்கு வாழ்த்துக் கூறி வணக்கம் தெரிவித் தனர். அவர்களுள் பலரை பழுவேட்டரையர் அறிவார். சோழநாட்டுப் பொக்கிஷத்திற்குப் பெருமளவிற்குப் பணம் கொடுக்கும் அவர்களை அவர் அவ்வளவு எளிதில் மறந்து விடு வாரா? அவர்களை வரவேற்று அமரச்செய்து அவர்கள் நலன் களை விசாரித்தார் பழுவேட்டரையர். அவர்கள் வந்திருக்

கும் காரணத்தை நொடியில் புரிந்துகொண்ட பழுவேட்டரையர் உடனடியாக அதைப் பற்றிப் பேச விரும்பாமல் எடுத்த எடுப்பிலே பேச்சை வேறு திசையில் திருப்பினுர்.

" வணிகப் பெருமக்களே ! நீங்கள் நலன் தானே? உங்கள் நலன் தான் இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்ய நலமும் தங்கள் நலன்களைக் கடல் கண்ட நாட்டிலும் அறிந்து வரவேண்டுமென்று தானேநாமும் அருண்மொழி வர்மனைக் கடல் கடந்து அனுப்பினேம்" என்று பழுவேட்டரையர்பேசியபோது வணிகர்கள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

"ஆமாம், அருண்மொழியைத் தங்களுள் எவராவது அண்மையில் சந்தித்தீர்களா!" என்று கேட்டார் பழுவேட்டரையர்.

அருண்மொழியிடமிருந்து ஓலை கொண்டு வந்த வணிகரொருவர் அங்கு இருந்தார். அருண்மொழி நாடு திரும்பக் கலம் ஏறிப் பல நாட்கள் ஆன செய்தியை அவர் தெரிவித்தார்

"பலரும் அப்படித்தான் சொல்கிருர்கள் அருண்மொழி எப்போதோ புறப்பட்டு விட்டதாக. ஆனுல் அருண்மொழியைக் காணேமே என்றுதான் உங்களைக் கேட்டேன்" என்ருர் பழுவேட்டரையர்.

"எங்கும் அதைப்பற்றித்தான் பேசிக் கொள்கிருர்கள். இளவரசர் இன்னும் நாடு திரும்பவில்லையே எனக் கவலை கொள்கிருர்கள். ஒவ்வொரு கலமும் வரும்போது கடற்கரையில் குழுமிருக்கும் மக்களின் ஆவலைப் பார்க்க வேண்டுமே .." என்ருர் வணிகரொருவர்.

"அயல் நாட்டில் அவரைச் சந்தித்தவர் இங்கு எவராவது இருக்கிருர்களா?" என்று பழுவேட்டரையர் வினவிஞர். அவர் கேள்வி அப்போது மிகச் சாதாரணமாகவே இருந்தது.

"நாங்கள் இருமுறை சந்தித்திருக்கிறோம், ஆனால் அவனை இளவரசர் என எவரும் கண்டு கொள்ள முடியாது: அவ்வளவு தத்ரூபமான மாறு வேடம். இளவரசர் எப்படி அப்படி வேடம் பூணக் கற்றுக் கொண்டாரோ?" என்றார் வணிகரொருவர்.

பழுவேட்டரையர் சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்தார்: "ஆமாம், அயல்நாடு சென்றிருந்தீர்களே; உங்களுக்கு இந்த நாட்டில் நடந்தவை ஏதுமே தெரியாதா? சுந்தர சோழர் சிவகதியடைந்தது கூடவா தாங்கள் அறியமாட்டீர்கள்?" எனக் கேட்டார்.

"இங்கு நடக்கும் செய்தியோ அங்கு நடக்கும் செய்தியோ தெரியா வண்ணம்தான் கடற் கொள்ளையர் செய்து விட்டனரே! தங்களுடைய மேற்பார்வையில் இருக்கும்போது கூட இவ்வாறு நேரலாமா ஐயா? அவை பற்றி முறை யிடவே இன்று நாங்கள் வந்தோம். அருண்மொழி வர்மர் கடற் கொள்ளையரைப் பற்றி நிச்சயம் அறிவார். அவர் நாடு திரும்பி யிருந்தால் முதல் வேலையாக அவர்களை ஒழிக்கவே முயலுவார். ஐயா, தனாதிகாரி அவர்களே! தாங்கள் உடனே கட்டளையிடக் கூடாதா கடற்கொள்ளையரை அழிக்க? சோழ' நாட்டிலிருந்து இனி ஒரு கலங்கூட வெளிநாடுகளுக்குச் செல் லாது. இப்படி நாம் பயந்து காலம் செலுத்தாதிருந்தால் அந்தக் கொள்ளைக்காரர்கள் துணிந்து கரையில் இறங்கி ஊர்களைக் கூடக் கொள்ளையடிக்கத் தயங்க மட்டார்கள்'. என்றார்.

பழுவேட்டரையர் சிறிது நேரம் யோசித்தார். "அப் படியானால் அருண்மொழி மாறு வேடத்தில் அலைவதாகவா கூறுகிறீர்கள்? கடற் கொள்ளைக்காரர்களைப் பற்றி அவருக் குத் தெரியும் என்றா கூறுகிறீர்கள்? ஹூம்! தெரிந்தா அவர் சும்மா இருந்தார்?" என்று கேட்டார் பழுவேட்டரையர்.

வணிகருள் ஒருவருக்கு ஆத்திரம் பொங்கியது பெரு நஷ்டமடைந்தவர் அவர். "ஐயா, இதென்ன பேச்சு? அருண்மொழி அறிந்துதான் என்ன செய்வார்? அவரிடம்

போர் வீரர்கள் இருந்தனரா? ஆயுதங்கள் இருந்தனவா? தன்னந்தனியாய் அவர் போரிட்டு உயிரிழக்க வேண்டும் என்பது உங்கள் எண்ணமா? பராந்தக சக்கரவர்த்தி காலத்தில் ஏராளமான கலங்கள் ஈழத் தீவின் மீது படையெடுத்துச் சென்றன. இப்போது சோழநாட்டின் மீது போர்க்கலங்கள் படையெடுத்து வந்தால் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை...'' என்றவுடன் பழுவேட்டரைர் சீற்றமடைந்தார். எனினும் அவர் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு ''பொறுமை பொறுமை வணிகரே! உங்களுக்கு ஏற்படும் தொல்லைகளைக் கண்டு சும்மா இருக்க மாட்டோம். இப்பொழுதானே இவற்றைப்பற்றி முறையிட்டுள்ளீர்கள். இனித் தொல்லை போக்க வழிசெய்வோம்'' என்றார் பழுவேட்டரையர்.

வணிகர்கள் பழுவேட்டரையருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது மதுரன் அந்த அரண்மனையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். பழுவேட்டரையர் அன்று மாலை அவனை வருமாறு வேண்டியிருந்தார். மதுரன் மனத்திலே அப்பொழுது பெரும் சுமை இருந்தது. வந்தியத் தேவனிடம் தான் சென்றுவந்ததைக்குறித்துப்பழுவேட்டரையர் தன்னைக் கேட்பார். வந்தியத் தேவன் கூறியதை எப்படி நாம் மறைக்க முடியும்? வந்தியத் தேவன் கூறிய விஷயங்களோ மிகப் பயங்கரமாக உள்ளன! அவற்றைப் பற்றிப் பழுவேட்டரையர் அறிய மாட்டாரா? அறிந்திருந்தால் கணம் கூடத் தாமதப்படுத்த நியாயமில்லையே!

நாணய சாலையில் பணியாற்றும் பரமேஸ்வரன் பாண்டிய நாட்டு ஆபத்துதவிகளுடன் தொடர்பு கொண்டவன். மிகப் பயங்கரவாதியான ரவிதாசனின் சகோதரன். அமர புஜங்க பாண்டியன் மீண்டும் தலை தூக்க வேண்டிய பொருளுதவி சோழ நாட்டுப் பொக்கிஷத்திலின்று செல்கிறது. அதைத் திருட்டுத்தனமாகக் கொள்பவன் பரமேஸ்வரன். சோழநாட்டுப் பொன் நாணயங்களை எவ்வளவு

காலமாக எடுத்துச் செல்கிறுனே? அதைக் கண்டுபிடிக்காமல் விட்ட குற்றம் யாருடையது? பாண்டிய நாட்டு அரசுரிமை கோரி அமரபுஜங்கன் என்பவன் ஆனைமலைக் காடுகளில் படைதிரட்டி வருகிறுனும். அவனது செயலை அறிந்து ஒழிக்காதது யாருடைய தவறு? இப்போது ஆனைமலைக் காட்டில் அந்த அமரபுஜங்கன் பாண்டிய மன்னன் என முடிசூடிக் கொள்ளப் போகிறுன். அந்த உரிமையோடு, பெரும் படைப் பலத்துடன் சோழ நாட்டின் மீது படையெடுத்து வரப் போகிறுன். அவ்வளவு தூரம் வளரவிடக் காரணவான் எவர்? வந்தியத் தேவன் இதுவரை நடந்தவற்றையெல்லாம் கூறியபோது மதுரன் கண்டராதித்தனுக்கு மெய் துடித்தது.

வந்தியத் தேவன் மனம் வைத்தால் தானும் வெகு எளிதில் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடி இருக்கலாம். பாதாளச் சிறை என்பது எவரும் எளிதில் அடைய முடியா இடம். ஒருவரும் எளிதில் தப்பமுடியா காராக்கிரகம். அந்த இடத்திற்கும் இரகசிய வழி ? அந்தப் பரமேஸ்வரன் மிகச் சாமர்த்தியசாலியாக இருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் என்ன துணிவுடன் வந்தியத் தேவனையும் உடன் தப்பி ஓடிவரக் கூப்பிட்டிருப்பான் ? வந்தியத் தேவனுடைய இடத்தில் வேருெருவராக இருந்தால் வெகு எளிதில் பரமேஸ்வரனுடைய தூண்டுதலுக்குச் செவி சாய்த்திருப்பான். வந்தியத் தேவனைப் போன்று செய்யாத குற்றத்திற்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட மற்ருெருவராயிருந்தால் பழிதீர்ப்பதற்காகப் பரமேஸ்வனுடன் தப்பி ஓடியிருப்பார். வந்தியத் தேவனைப் போன்று மற்ருெரு புஜபல பராக்ரமம் பொருந்தியவராயிருப்பின் ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பத்தை எளிதில் நழுவ விடவே மாட்டார். ஆனுல் வந்தியத் தேவனுடைய உறுதி மனப்பான்மை இந்த உலகில் வேறு எவருக்காவது வருமா? இராட்டிரகூட பேரரசர்களின் வழிவழி வந்த அந்த அரசகுமாரர் ஆதித்த கரிகாலனுடன் நட்பு பூண்டுப் பழகியதால்தானே, சோழ நாட்டு அரசியலுடன் பிணைந்ததால்

தானே இப்படியொரு குற்றம் சாட்டப்பெற்றார்? அவரது தண்டனையைத் தடுக்க எவருமே முன்வரவில்லையே! மதுரன் எண்ணிக் கொண்டே போனான். வந்தியத் தேவனை நினைக்கும்போது அவன் கண்களில் நீர் தளும்பியது. சோழ நாட்டின்மீது அவர் கொண்டுள்ள மரியாதையும் அன்பும் தானே சதிகார பரமேஸ்வரனைப் பற்றிக் கூற முன்வந்தன. பரமேஸ்வரன் மூலம் இன்னும் பல ரகசியங்களை அறியலாம் என்று வந்தியத் தேவன் சொன்னாரே... அந்தப் பரமேஸ்வரன் இன்றிரவு தப்பி ஓடப்போகிறான். அவனைத் தடுத்துப் பிடித்துச் சிறையில் தள்ளாவிடில் நாட்டிற்கே பேராபத்து வந்து விடுமே...இதை உடனே பழுவேட்டரையரிடம் கூற வேண்டும்.

மதுரன் இவ்வாறு எண்ணி வந்தபோது, பழுவேட்டரையருடன் நாட்டு வணிகர்கள் முக்கியமாக ஏதோ உரையாடுவதறிந்து அவர்கள் பேச்சினிடையே புகுந்து கலைக்க விரும்பாமல் அரண்மனையின் அருகே இருந்த பூந்தோட்டத்துக்குள் நுழைந்தான். அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த மரங்களும், மரத்தின் மீது தாவிப்படரும் கொடிகளும், அக்கொடிகளில் பூத்துக் குலுங்கும் விதவித மலர்களும், மரங்களில் பழுத்துத் தொங்கும் கனிகளும், இடையிடையே அமைக்கப்பட்ட உட்காரும் மேடைகளும், செயற்கை வாவிகளும் அவன் மனத்தைக் கவர்ந்தன. இருள் கவிந்தபடியால் தோட்டத்திற்குள் அதிக் தூரம் போக முடியவில்லை; ஏதோ அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் ஏற்றப்பட்ட கம்ப விளக்குகள் மங்கிய ஒளியைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. கோட்டை மதில் வெகு அண்மையில் இருந்தது. மதிளின் கரிய நிழல் பெரும் யானை போல் தோற்றமளித்தது.

குப்பென்று எங்கிருந்தோ மல்லிகை மணம் வீசியது. 'ஆகா! இந்த நந்தவனத்திலும் நல்ல மலர்கள் உள்ளனவா? தெரிந்திருந்தால் இங்கிருந்தும் பறித்துப்போய் நடராசருக்கு அணிவித்திருக்கலாமே?' என்று எண்ணிய மதுரன் செவி

களில் இப்போது மெல்லிய சிலம்பொலி கேட்டது. வளையல்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்வதால் குலுங்கும் ஓசை கேட்டது. எவரோ வரும் அரவம் எழுந்தது. அங்கே வருபவரிடமிருந்துதான் மல்லிகை மணம் வீசியிருக்க வேண்டும்.

பெரிய பழுவேட்டரையரின் திருக்குமாரத்தி இளைய பஞ்சவன் மாதேவி வந்துகொண்டிருந்தாள். மாலையில் வந்து தன்னைச் சந்திக்குமாறு மதுரனைத் தனது சிறிய தந்தை கேட்டிருப்பது அவளறிவாள்; மதுரனும் தவறாமல் வருவான்...அவள் காலையிலிருந்தே நாழிகைப் பொழுதை எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். மாலையில் மீண்டும் மதுரனைச் சந்திக்கப் போகிறோமென்ற குதூகலம் அவளிடம் எழுந்து கொண்டிருந்தது... அவள் அன்றையக் காலை நிகழ்ச்சியையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள். மதுரன் போனவுடன் அங்கு வந்த தன் சகோதரி மூத்த பஞ்சவன் மாதேவியும் பட்டத்து ராணி லோகமா தேவியும் ஏதோ கேட்டதுகூட அவள் செவிகளில் விழவில்லை. அவள் கரங்களில் திகழ்ந்த அந்த நாகலிங்க மலரை அவள் அழகு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அம்மலரும் அம்மலரைச் சூடியிருக்கும் நடராசர் சிலையும் அச்சிலைக்குப் பூசை செய்யும் மதுரனும் அவள் இதயத்தில் வட்டமிட்டனர். நேற்று இல்லாத சலனம். இன்று விழித்தெழும்போது இல்லாத சலனம் இப்போது எங்கிருந்து வந்தது? சிறிது நேரம் முன்பு வரை ஆவல் மட்டுமே இதயத்தில் இருந்தது. இப்போது சலனமும் சேர்ந்துவிட்டது. இளவரசர் அருண்மொழி வரப் போகிறார்—அவர் எப்படி இருப்பாரோ—எவ்விதம் பழகுவாரோ என்ற ஆவலும் துடிப்பும் மட்டும் இருந்தன. இப்போது மதுரனின் தோற்றம்; மதுரனின் பேச்சு; மதுரனின் இனிய குரல் அவளால் உணர முடியாப் புதுச் சலனத்தை ஏற்படுத்திவிட்டன. அவள் அரண்மனையில் தங்கவில்லை. அவள் அமைதியாகச் சிந்திக்க அங்குள்ள தோழிகளும் பணிப்பெண்களும் — ஏன் அவளுடைய சகோதரியும்கூட

விடவில்லை. நேரே தன் சிறிய தந்தை — பழுவூரார் அரண்மனைக்கு — வந்து சேர்ந்தாள். வெயில் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவள் உடலை ஏதோ தகிப்பது போலிருந்தது. அரண்மனையை விட்டு நந்தவனத்திற்குள் நுழைந்தாள். கலகலவெனக் கிளிகள் கூச்சலிட்டுப் பறந் தோடின. குக்கூ குக்கூ என எங்கிருந்தோ குயில் மெல்லக் குரல் கொடுத்தது. அசைந்து அசைந்து மயிலொன்று நடந்து வந்தது. அது கழுத்தை ஆட்டி ஆட்டி நடக்கும் அழகே தனிதான். அவள் மனம் அதிலும் ஈடுபடவில்லை. குயிலின் குரல் மதுரனின் பாடலை நினைவூட்டியது. மயிலின் கண்கள் மதுரனின் சுந்தரப் புன்னகையை நினைவூட்டின. என்ன இது...மனக் சவனத்தைத் தடுத்து நிறுத்த விரும்பிச் சோலைக்கு வந்தால் இங்குமா சோதனை? அவள் விரைந்து நடந்து செயற்கைக் குளத்துக்கு அருகே வந்தாள். அந்தக் குளத்தில் ஒரே ஓர் அல்லி மலர். அது கூம்பி இருந்தது. அதற்கு ஆதவனைக் கண்டால் பிடிக்காது, மதியரசன் வர வேண்டும். வாவிக்கரையில் அமர்ந்து மெல்லத் தண்ணீரில் தன் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவள் முகம் ஆடாமல் அசை யாமலிருந்த தண்ணீரில் தெரிந்தது. முகம் அகத்தைக் காட்டும் என்பார்களே என் முகத்தில் இதய வேதனையைக் காணோமே? ஹூம் வேதனை இல்லையா? வேண்டாத குழப்பம் தான் இருக்கிறதே. நாம் ஏன் மதுரனை சந்தித்தோம்? நாம் ஏன் அவருடன் பேசினோம்? நாம் ஏன் அவரிடம் சந்தேகம் கேட்டோம்? கேட்டதில் தவறு என்ன? அந்த அற்புத நடராசர் தாண்டவத்தைப் புரிந்துகொண்டோம். நாதாந்த நடனமாடும் நடராசரின் ஆட்டங் கண்ட பிறகு நடனத்தின் மற்ற விஷயங்களை அவரை கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளாமல் விட்டுவிட்டோம். அவரைப் பார்க்கும்போது நெஞ்சத்துப் பேச்சு வெளியே வர மறுக்கிறதே. அவருடைய முகத்தையே பார்த்துப் பரவசமாக நிற்கிறோமே, இளவரசர் அருண்மொழி வந்தால் அவரைக் காண்பதற்கே நமக்கு வெட்கம் வந்துவிடுமோ? அருண்மொழி வருவார்; அவரைக் காண்போம்; அவருடன் பேச முயலுவோம்; படபடக்கும்

இதயத்தின் வேகத்தைத் தணித்துக்கொண்டு அவரைக் காண்போம் என்றெல்லாம் எண்ணியிருந்த இதயத்தில் இப்போது மற்ருெரு இன்ப வேதனையும் துளிர்த்துவிட்டதே... பஞ்சவன் மாதேவியால் இதய சோதனையைத் தாங்க முடிய வில்லை. கீழே இருந்த சிறு கூழாங்கல்லை எடுத்து அந்தக் குளத்து நீரில் வீசினுள். அமைதியாய் இருந்த தடாகத்து நீரில் கல் விழுந்த இடத்திலிருந்து மெல்ல மெல்ல வட்ட மாக அலைகள் எழுந்தன். அவை பெரிய, பெரிய மிகப் பெரிய வட்டமாக விரிந்தன. குளத்தின் நடுவில் அல்லி மலர் இருக்கும் இடம் வரை அந்த வளையங்கள் விரிந்தன. மலரின்மீது மோதி வளையம் மறைந்தது. மலர் வளையத்தைத் தன்னுள் ஐக்கியப்படுத்திவிட்டதா? சலனமற்றிருந்த மனக் குளத்தில் இப்போதுள்ள வளையமும் அதுபோன்று அமைதி யுறுமா? அமைதியடையவேண்டுமெனில் இதயச் சோதனை யில் வெற்றியடைய வேண்டும்.

ம...து ர.. ன்...! அவர் ஏன் என் சிந்தையில் குடி புகுந் தார்? கலையார்வம் அவரைத் துணைக்கழைத்திருக்குமா!

அ · ரு ண்...மொழி ! அவர் விரைவில் வரக்கூடாதா? பஞ்சவன் மாதேவியின் எண்ணச் சுழலில் வேகம் அதிக மாகியது. அவளது போராட்டத்தைத் தீர்க்க அப்போது பாங்கி வந்தாள் மீண்டும் அரண்மனைக்குள் சென்ருள்.

மாலை வந்தது. மதுரன் வருவான் என்ற எண்ண மெழுந்தது. காலையில் எடுத்து வந்த அந்த நாகலிங்க மலர் வைத்திருந்த இடம் சென்று பார்த்தாள். மலர் அப்படியே இருந்தது. ஆனல், அதன் நடுவே இருந்த லிங்கம், எங்கோ பிய்ந்து விழுந்து விட்டிருந்தது. மெல்ல அவள் அதன் மணத்தை முகர்ந்தாள். மேல்மாடத்தில் நின்றுகொண்டு பலகணியின் வழியே வெளியே நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

கலகலவெனப் பட்சிஜாலங்கள் வரிசை வரிசையாக நந்த வனத்திற்குள் அடைபடப் புகுந்து கொண்டிருந்தன. தொலை வில் மதுரன் வருவது அவளுக்குத் தெரிந்தது. மதுரன் நந்த

வனத்தின் பக்கம் போவதையும் அவள் கண்டாள். மளமள வெனக் கீழே இறங்கிச் சென்றுள்.

பஞ்சவன் மாதேவியை அந்த மங்கிய ஒளியில் கண்ட வுடன் மதுரன் ஒரு கணம் சிலையென நின்றுன். அன்று முழு மையும் மனத்திலிருந்து மாயை போன்ற நிலையை மறக்க அவன் முயன்றுன். அவனுக்கே புரியாதவாறு பஞ்சவன் மாதேவி வந்து கண்முன் நின்றுள். அவள் சந்தேகங் கேட்ட தில் தவறில்லை. அவள் நடராசத் தத்துவத்தைக் கேட்கட் டும்; நடராசர் ஆடிய ஆனந்த தாண்டவத்தைப் பற்றிக் கேட்கட்டும். நடனமே ஆடப் பயிலட்டும், ஆனுல் என் இதய மேடையில் நடமிட முயல வேண்டாமே...

மதுரனுக்குப் பல பல அலுவல்கள் இருந்தமையால் அவன் காலைச் சம்பவத்தைப் பிறகு நினைக்கவில்லை. அவனுக்கு அதைவிடப் பெரிய பிரச்னை ஏற்பட்டுவிட்டதால் பஞ்சவன் மாதேவியால் ஏற்பட்ட சலனத்தைப் பொருட் படுத்தவில்லை. மீண்டும் இப்போது பழுவேட்டரையர் அரண் மனையில் பஞ்சவன் மாதேவியைச் சந்திப்போமென்று அவன் நினைக்கவில்லை. காற்று நன்றுக வீசியும் அவன் உடலெங்கும் வியர்த்து விட்டிருந்தது.

"யாரது. இளைய தேவியா?" என மதுரன் மெல்லக் கேட்டான்.

"ஆமாம். சாக்ஷாத் நானேதான். தங்கள் வருகைக்காக விழி வைத்துக்காத்திருக்கும் நானேதான்! சொன்னுல் சொன் னபடி வந்து விட்டீர்களே? எல்லா வேலைகளையும் முடித்து விட்டுத்தானே வந்தீர்கள்? அவசரமில்லாமல் செல்லலா மல்லவா? வந்தியத் தேவரைச் சந்தித்தீர்களல்லவா? என் சிறிய தந்தை சொன்ன விஷயத்தை விசாரித்தீர்களல்லவா?" என்று பஞ்சவன் மாதேவி கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டாள்.

தனக்காக அந்தப் பேதை காத்திருப்பது அவனுக்கு வியப்பை அளித்தது. அவள் கேட்கும் கேள்வி இன்னும்

திகைப்பை அளித்தது 'அவசரமில்லாமல் மெள்ளச் செல்லலாமாவது? இங்கே நந்தவனத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்தால் அங்கே சாம்ராஜ்யத்திற்கு ஆபத்து ஏற்பட்டு விடும்' என்று எண்ணியவனுய் அவள் பக்கம் திரும்பினுன். ஏதாவது பேச வேண்டும். மௌனமாக நின்ருல் அவள் சும்மாயிருக்க மாட்டாள். கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டுத் திணற அடிப்பாள்.

"வந்தியத் தேவரைச் சந்தித்துவிட்டேன். இப்போது தங்கள் சிறிய தந்தையைச் சந்திக்க வேண்டும். மிக முக்கிய செய்தியைத் தெரிவிக்க வேண்டும்" என்ருன் மதுரன்.

"தந்தை தங்கள் வரவுக்காகக் காத்திருந்தார். ஆனுல், இந்த நாட்டு வணிகர்கள் பலர் வந்துவிட்டனர். அவர்களும் மிக முக்கியமான செய்தியைத் தெரிவித்துப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இப்போது வருவதெல்லாம் மிக முக்கியமான செய்திகள்தாம். நான் பேசுவது மட்டும் முக்கியமில்லாவிட்டால் நீங்கள் கேட்பீர்களா? நீங்கள் இந்த நந்தவனத்திற்கு ஏன் வந்தீர்கள்?" என்று கேட்டாள் இளைய பஞ்சவன் மாதேவி. மதுரனுக்குச் சற்று எரிச்சலாக இருந்தது. 'இந்தப் பெண் கேள்வி கேட்கவே பிறந்து விட்டாளா? இவளை மணப்பவன் இவளது வினுக்களுக்கு விடையளிக்கக் கூடியவனுயிருக்க வேண்டுமே' என்று எண்ணியவனுய், "நீங்கள் எதற்கு இங்கு வந்தீர்கள்?" என்ருன்.

பஞ்சவன் மாதேவி இதை எதிர்பார்க்கவில்லை மேலும் மதுரன், 'தாங்கள்' 'நீங்கள்' என்று அழைப்பது அவளுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. 'ஆம்; நாம் எதற்குத்தான் இங்கு வந்தோம்? தானே இந்த நேரத்தில் அங்கே இழுத்துவந்தது எது?' அதுதானே அவளுக்கும் புரியவில்லை. மதுரனைச் சந்தித்துப் பேசும் எண்ணம் அவளை இழுத்திருக்கலாம். நடராசரைக் குறித்துக் கேள்வி கேட்கும் எண்ணம் அவளை இழுத்திருக்கலாம். நாகலிங்க மலரில் சிவலிங்கம் எப்படி அமைந்திருக்கிறது என்று கேட்டுணரும் எண்ணம் அவளை இழுத்து

இருக்கலாம். கேட்டுணரும் எண்ணம் அவளை அங்குஅழைத்து வந்ததா? அல்லது மதுரனைக் காணவேண்டும் எனும் சொல்ல முடியாத ஆவல் அவளை அங்கு அழைத்து வந்ததா?

பஞ்சவன் மாதேவி மறு மொழி பேசச் சிறிது நேரம் ஆனதால் மதுரன் மெல்ல அந்த இடத்தை விட்டு நழுவ விரும்பிச் சிறிது நடந்தான்.

''நான் இங்கு வருவதற்கு ஆயிரம் எண்ணங்கள். முதல் காரணம்—தாங்கள் காலையில் சொல்லாமல் விட்டீர்களே அதைக் கேட்க எனக்கு எண்ணம்.''

''என்ன சொல்லாமலிருந்தேன்...''

பஞ்சவன்மாதேவி சிறிது யோசித்தாள். 'மதுரனை என்ன கேட்டோம். என்ன பிறகு சொல்வதாகக் கூறினர்?' என யோசித்தாள். நடராசர் ஆடிய நடனக் கலையைப் பற்றிக் கேட்டோமா? அது போன்று நாமும் நடனமாட முடியுமா எனக் கேட்டோமா? ஆம் இருக்கலாம். நாட்டியக் கலை பயிலும் விதம் கேட்டறிவோம் என எண்ணியவளாய், ''நடராசர் ஆடிய ஆட்டத்தைப் போல் நாமும் ஆட முடியாதா? அந்தக் கலை உங்களுக்கு வருமா? வந்தால் எனக்குக் கற்றுத் தருவீர்களா?'' எனக் கேட்டாள்.

மதுரன் மெய் சிலிர்த்தது. பஞ்சவன் மாதேவி போகும் பாதை மெல்ல மெல்ல மாறுவதுகண்டு அப்பாதையைத் தக்க படி சீர்திருத்த விரும்பி, ''தேவி, நடனக் கலை தெய்வீகக் கலை; அதைப் பயிலும் எண்ணம் தங்களுக்கு எழுந்தது, அந்த நடேசன் அருள் இருப்பதால்தான். பரதம் அறிந்தவர் அரண்மனையில் எவரையும் காணும். தில்லையில் ஒருவர் இருப்பதாக அறிந்தேன் காஞ்சியிலும் ஒற்றியூரிலும், திருக் காளத்தியிலும் அக்கலையை வழி வழியாகப் பயின்றவர் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவர்களை வரச் சொல்லுகிறேன்...'' என்றான் அவன் இப்பொழுது நந்த வனத்திலிருந்து மெல்ல வெளியேறத் தொடங்கினன்.

அந்த மங்கிய ஒளி நிறைந்த இடத்தில் இரு நிழலுருவம் மட்டுமே அங்கே தோன்றின. இன்னும் மதுரனிடம் பேச வேண்டும் போலிருந்தது பஞ்சவன் மாதேவிக்கு. தன்னை விட்டுச் சற்றுத் தொலைவில் செல்லும் மதுரனை எதிரே ஓடிச் சென்று நின்று "நடன ஆசிரியர்களை எப்போது வரச் சொல்லுகிறீர்கள்? இன்றே ஆள் அனுப்புகிறீர்களா?" என்று கேட்டாள்.

மதுரன் நினைவு அப்போது அங்கில்லை. பாதாளச்சிறைக் கருகிலிருந்த நாணயசாலையினின்று பரமேஸ்வரன் தப்பி ஓடுவதைத் தடுக்க வேண்டும் என்பதிலேயே இருந்தது. அதனால் அவன் பஞ்சவன் மாதேவி கேட்ட கேள்விக்குச் செவி சாய்க்காமல் 'விர்'ரென்று நடந்தான். என்ன கூறி அவரை அழைப்பதென்று புரியாத அவள் சிறிது தூரம் அவனைத் தொடர்ந்து வந்து நின்று விட்டாள். மதுரன் விரைந்து பழுவேட்டரையர் அரண்மனைக்குச் சென்றான். அங்கே பழுவேட்டரையர் இல்லை. சற்று முன்னர் தாம் எங்கோ வெளியில் புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டார் என அவன் அறிந்தான். 'ஆகா; என்ன தவறு செய்து விட்டோம். பழுவேட்டரையரிடம் செய்தி கூற வந்த நமக்கு நந்தவனத்தில் என்ன கவனம்? நந்தவனம் வந்த நமக்கு அந்தப் பெண்ணிடம் என்ன பேச்சு? இப்போது காரியம் கெட்டுவிட்டதே. ஆபத்து நெருங்கிவிட்டதே. வல்லவரையர் என்ன கூறியனுப்பினார்? உடனே பழுவேட்டரையரிடம் சென்று பரமேஸ்வரனைப் பற்றித் தெரிவித்துவிடச் சொன்னாரே பாதாளச் சிறையிலுள்ள கள்ள வழியைப் பற்றிச் சொல்லிவிடச் சொன்னாரே. அவற்றைத் தெரிவிக்காமல் நாம் இப்படிப் பொழுதைப் போக்கினேமே. இப்போது என்ன செய்வது?' என்று ஒன்றும் புரியாமல் மதுரன் துடித்தான். இங்குமங்கும் பார்த்தான். சந்திரோதயத்திற்கு முன்னர் பரமேஸ்வரன் தப்பி விடுவான். உடனே அவனைத் தடுத்து நிறுத்திச் சிறை பிடிக்க வேண்டும் என்ற பரபரப்புடன் மதுரன் ஓடினான்.

தஞ்சைக் கோட்டையின் தென்கிழக்கு மதிலின் ஓரமாகச் சிற்ருறு ஒன்று அணைத்துக் கொண்டு ஓடியது.

அந்த இடத்தில் ஆழமதிகம். கரையென்று தனியே இல்லாமல் மதிலை ஒட்டியே ஆறு ஓடியது. அதனல் அகழி யென்று தனியே அங்கு இல்லை. காறறு வீர் வீர் என்று வீசிக் கொண்டிருந்தது, அப்போது மேலே உள்ள பலகணியினின்று 'சீழ்க்கை' ஒலி ஒன்று எழுந்தது. அதைத் தொடர்ந்து ஆற்றின் அக்கரையில் நின்றிருந்த மற்ருேர் உருவம் பதில் குரல் அதே சங்கேத ஒலியில் கொடுத்தது. உடனே கயிறு ஒன்று சர சரவெனப் பலகணியினின்று இறங்கியது. அதைத் தொடர்ந்து பலகணியில் உள்ள கம்பிகளை பெயர்த்தெடுத்து விட்டு அந்த உருவம் கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு இறங்கியது அப்பா! எவ்வளவு உயரமான மதில்! அந்த மதில் கூட பரமேஸ்வரனுக்குத் துரும்பு போலல்லவா இருக்கிறது. பரமேஸ்வரன் மெல்ல இறங்கினன். பிறகு ஆற்றில் தொப்பென்று குதித்து எதிர் கரையை நோக்கி நீந்தினன்.

எதிர்க்கரையில் இருந்தவன் சோமன்சாம்பவன். காஞ்சியில் பொன் மாளிகையைச் சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த அவனை ரவிதாசன் தஞ்சைக்குஅனுப்பி பரமேஸ்வரனைத் தப்பிவருமாறு தகவல் கூறக் கட்டளையிட்டிருந்தான். இனி அவர்கள் சோழநாட்டிலிருப்பதால் பலனில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்த ரவிதாசன், அப்படி இருப்பதால் என்றைக்கும் ஆபத்துதான் என்று கண்டுகொண்டதால் விரைந்து சோமன் சாம்பவனைத் தஞ்சைக்குச் செல்லக் கட்டளையிட்டான். ஆற்றின் எதிர்க்கரையில் முன் திட்டப்படியே காத்திருந்த சோமன் சாம்பவன் குரல் கொடுத்தான் பரமேஸ்வரன் பலகணியினின்று மெல்ல இறங்கினன். சோமன் சாம்பவன் இரு குதிரைகளைக் கொண்டு வந்திருந்தான். அவை மர நிழலில் கட்டப்பட்டிருந்தன. இப்போது மூன்ருவது உருவம் ஒன்றும் சற்றுத் தொலைவில் வந்து நின்றது. சோமன் சாம்பவன் சங்கேதக் குரல் எழுப்பியவுடனேயே அந்த உருவம்

புரிந்து கொண்டது. பரமேஸ்வரன் ஆற்றில் குதித்தவுடனே மூன்றாவது உருவம் மெல்ல சோமன் சாம்பவனின் பின்புறமாகச் சென்று கையிலிருந்த தடியால் ஓங்கி அவன் தலையில் அடித்தது. எதிர்பாராத தாக்குதலால் சோமன் சாம்பவன் சுருண்டு விழுந்தான். பர பரவென்று அவனுடலை இழுத்து அருகிலிருந்த புதருக்குள் போட்டு விட்டு மறைந்து விட்டது.

அப்பப்பா! அந்த உருவத்திற்கு இவ்வளவு தைரியம் எங்கிருந்து வந்தது? தைரியம் வராவிடில் மாபெரும் காரியங்கள் பாழாகிவிடுமே. தன் இதயம் கவர்ந்த வந்தியத் தேவனை எவ்வளவு நாள் சிறையில் வாட விடுவது? சோழ சாம். ராஜ்யத்திலேயே எதிரிகளின் ஒற்றர்களை எவ்வளவு நாள் நடமாட விடுவது? அவற்றிற்கெல்லாம் ஒரு முடிவு எப்போது ஏற்படுத்துவது? இவற்றை எண்ணியவன் மதுரன். இதுவரை ஒரு சிறு எறும்புக்குக்கூடத் தீங்குசெய்யாத மதுரன், சோமன் சாம்பவனின் தலையில் தைரியமாக ஓங்கி அடித்தான். என்னதான் இருந்தாலும் அவன் அரச குமாரனல்லவா? அவன் உடலில் பராந்தக சோழரின் வீர இரத்தம் ஓடுகிறதல்லவா? சோழ சாம்ராஜ்யத்திற்கு ஆபத்து வரும் போது கோயில் திருப்பணி, பக்திப்பாடல், அன்பு, அமைதி என்று இருந்து விட முடியுமா? அவன் உடலில் புத்துணர்ச்சி எழுந்தது.

பரமேஸ்வரன் மெல்ல நீந்தி வந்து கரையேறினன். 'வெட வெட' என்று அவன் உடல் நடுங்கியது. ஆடைகள் சொட்டச் சொட்ட நனைந்திருந்தன.

"தம்பி" என்று பரமேஸ்வரன் சோமன் சாம்பவனை அழைத்தான் தம்பிதான் நின்றுகொண்டிருக்கிருன் என்ற பாவனையில். எவரும் மறுமொழி கூறவில்லை.

"தம்பி! குதிரை கொண்டு வந்திருக்கிருயா? நீ நேரே மதுரைக்குப் போய்விடு நான் நம் ஊர்வரை போய்வர வேண்டும் அவ்வப்போது ஊருக்குப் பொன்னும் பொருளும் அனுப்பி வந்தேன். அவற்றைக் கொண்டு நிறைய நிலம்

வாங்கச் சொல்லியிருந்தேன். வருங்காலத்தில் நாம் எந்த வேலையும் இல்லாவிடினும் உட்கார்ந்து உண்ண வேண்டு மல்லவா? நான் நேரே ஆனைமலைக்கு வந்து சேர்ந்துவிடுவ தாக ரவிதாசனிடம் கூறு'' என்றான்.

மதுரன் ஏதும் பேசாது நின்றுகொண்டிருந்தான். பர மேஸ்வரனுக்குச் சிறு சந்தேகம் வந்தது. சிறிது நேரத்திற்கு முன் சங்கேத ஒலி கொடுத்த தம்பி எங்கே? இப்போது எவரையும் காணோமே? "தம்பி, என்ன பேசாமல் நிற் கிறாயே?'' என்று மீண்டும் கேட்டான். மறுமொழி காணோம். அவனுக்குச் சந்தேகம் வலுத்தது. இனியும் அங்கிருந்தால் ஆபத்துதானென்று நொடியில் அங்கிருந்த குதிரை மீது ஏறி ஓட்டம் பிடித்தான். மதுரனும் அந்த இருளில் அவனைத் தொடர்ந்து செல்வதற்கு அங்கு கட்டப்பட்டிருந்த மற்றொரு குதிரை மீதேறி முன் குதிரை ஓடிய திக்கு நோக்கி விரைந் தான்

பரமேஸ்வரன் சென்ற குதிரை வெகுதூரம் போய் விட் டது எனினும் மதுரன் தன் குதிரையை வேகமாகச் செலுத் திப் பின் தொடர்ந்தான்.

அத்தியாயம் 22

பார்த்திபேந்திரன் உள்ளம்

காஞ்சியினின்று புறப்பட்ட சிவனடியார் வடிவிலிருந்த அருண்மொழியும், சோழ நாட்டிற்கு உழைப்பதற்காக அந்த வயதிலும் காளாமுகர் போல் வேடம் பூண்டிருந்தவரும் மெல்ல பேசிக் கொண்டே சென்றனர். சிவனடியார் கையில் கமண்டலம் இருந்தது. காளாமுகர் கையில் கோல் இருந்தது. சிவனடியார் தூய வெண்ணிற ஆடை அணிந்திருந்தார். பட்டை பட்டையான விபூதியும் ருத்திராக்க மாலையும்

அணிந்திருந்தார். புலித்தோலும், மான் தோலும் உடுத்தியிருந்தார் காளாமுகர். மண்டையோட்டு மாலையும் தாடியும் அவரை இன்னார் என எவராலும் காண முடியாதவாறு செய்தன. இயற்கையாக இருந்த வெண்ணிறப் பற்களை மறைத்து கருமையாகக் காட்சியளிக்கக் கருஞ்சாந்து பூசியிருந்தார்.

அவர்கள் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தை நெருங்கும்போது பொழுது சாயத் தொடங்கியது. அன்றையப் பொழுதை அருகிலிருந்த மண்டபமொன்றில் கழிக்கத் திட்டமிட்டு அமர்ந்தனர் அவர்கள்.

"என்ன இருந்தாலும் உங்களைச் சிரமப்படுத்துகிறேன் அன்றோ?" என்றார் காளாமுகர்.

"சிரமமா? எனக்கு வேகமும் பரபரப்பும் நிறைந்துள்ள இந்த நிலையில் கண் துஞ்சாமல், மெய்வருத்தமும் பாராமல் உண்மை நிலைகளைக் கண்டுபிடித்தால்தான் அமைதி அடைவேன். தங்களுடைய உறுதுணை எனக்குக் கிடைத்த பிறகு என் உற்சாகம் பதின்மடங்காகி விட்டதே?"

"நாம் வரும்போது பலர் நம்மை உற்று நோக்கியதைக் கவனித்தீர்களா?" என்று வினவினார் காளாமுகர்.

"அப்படியா? நம் தோற்றங்கண்டு சந்தேகப்படுகிறார்களோ?" என்று கேட்டார் சிவனடியாரான சிவபாதசேகரன்.

"சந்தேகங் கொள்ளவில்லை அவர்கள் வியப்படைந்தார்கள். காளாமுகரும் சைவப் பெரியாரும் சேர்ந்து செல்வது அவர்களுக்கு வியப்பாக இருக்கலாம். எல்லாப்பாதையும் சிவனடி சேர்கின்றன என்றாலும் எவ்வளவு வித்தியாசம்?"

"அப்படிச் சொல்லாதீர்கள். கபாலிகமும், காளாமுகமும் மக்கள் மனத்தில் சிறிது அச்சத்தை ஊட்டுகின்றன. அன்பே சிவமான எம்பிரானை அடைவதற்கு அச்சம் கொள்ளலாமா?"

“அன்பே சிவமான பெருமான் தோற்றம் மட்டும் எப்படி இருக்கிறது? சுடலையாண்டி தானே?” என்று கூறித் நகைத்தார் காளாமுகர்.

“உங்களுடன் தெய்வநெறிச் சாத்திரத்தில் என்னால் வாதிட முடியுமா? சகல கலைகளும் கற்றுணர்ந்தவராயிற்றே தாங்கள்” என்றான் அருண்மொழி.

“கற்று என்ன பயன்? சோழ நாட்டை ஆபத்தினின்று தப்பிக்க வைக்க என் கலை பயன்படாது போலிருக்கிறதே! பார்த்திபேந்திரனையும், ரவிதசானையும் சந்திக்க வைக்க முயன்றேன். முடியவில்லை. இப்போது இருவருமே என் மீது சந்தேகப்பட்டால் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.”

“பார்த்திபேந்திரன் ஏன் சுவாமி அப்படி மாறிவிட்டான். நான் அவனைப் பெரிதும் மதித்தேன்” என்றார் சிவனடியார்.

“அவனை மதிப்பதில் இப்போதும் மாசு ஏதும் இல்லை. அவன் அரச வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன். சுதந்திரமாக நாடமைத்து வாழ விரும்புகிறான். சோழ நாட்டின் இப்போதைய பலவீனத்தை முற்றும் உணர்ந்திருக்கிறான். காதலில் வேறு அவனுக்குத் தோல்வி எல்லாம் சேர்ந்து அவனைச் சீறியெழச் செய்து விட்டன.”

“ஆமாம் கட்செவி படைத்த பழுவேட்டரையர் பார்த்திபேந்திரனை எப்படி முற்றிலும் நம்பினார்?”

“அவர் நம்பவும் இல்லை; நம்பாமல் இருக்கவுமில்லை. இவனுடைய திறமையும் பலமும் அவருக்குத் தெரியும்.”

“தெரிந்துதான் அன்று பார்த்திபேந்திரன் வந்தியத்தேவன் மீது குற்றஞ் சாட்டியபோது நம்பினாரா?”

“அது வேறு விஷயம். அவருக்கு—எவராக இருப்பினும் விரோதிகள் ஒழிய வேண்டும். அதனுடன் சுந்தர சோழருடைய கட்டளை வேறு இருந்தது.”

"சுவாமி, என் தந்தை வந்தியத் தேவர் பேரில் குற்றஞ் சுமத்தியிருப்பார் என நம்புகிறீர்களா?"

"இளவரசே! எனக்கு எப்படி உள் விஷயம் முழுமையும் தெரியும்? நான் வழக்கு விசாரணை நடக்கும்போது சோழ நாட்டிலேயே இல்லை. பிறகுதான் நாடு போகும் போக்கைப் பார்த்துச் சில உண்மைகளை அறிய இப்படி வேடம் பூண்டேன். அதுவும் நீங்கள் முன்பே நாடு திரும்பியிருந்தால் இவ்வளவு சிரமமும் நான் பட்டிருக்க மாட்டேன்."

"சுவாமி இப்போது அது போல் செய்துவிடாதீர்கள். முதலாவதாக எனக்குத் தெரிய வேண்டியது வந்தியத் தேவன் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றம் நியாயமானது தானு என்பது. இதை அறிந்த பிறகுதான் நான் என் தோற்றத்தையே வெளிப்படுத்துவேன்." அருண்மொழி வீராவேசத்துடன் பேசினுன்.

காளாமுகர் மெல்லக் கையமர்த்தினுர். பிறகு தன் புறக்கரத்தை நெற்றியில் வைத்துக் கொண்டு சாலையில் தொலைவில் ஏதோ நோக்கினுர். பார்த்துவிட்டு, "இளவரசே சற்றுத் தாங்கள் இந்தப்புறம் எங்காவது மறைந்து கொள்ளுங்கள். சீக்கிரம் சிக்கிரம்" என்றுர்.

"எதற்கு சுவாமி?" என்றுன் அருண்மொழி.

"எல்லாம் காரியமாகத்தான்" என்றுர். அவரும் எழுந்து நடப்பது போல் பாவனை செய்தார். சிவனடியார் விரைந்து சென்று மரத்தின் மறைவில் பதுங்கினுர்.

பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தை உயிர்ப்பிக்கப் பாடுபடுபவனும் சோழ சாம்ராஜ்ய சேனுதிபதியுமான பார்த்திபேந்திரன் புரவியின் மீது வெகு வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தானே யொழிய, அவன் மனம் எல்லாம் எங்கோ வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. பற்பல எண்ணங்கள் தோன்றிய வண்ணமிருந்தன. தஞ்சைக்கு சென்று மன்னரிடம் தன் உரிமையைப் பற்றிக் கேட்பது; அவர் மறுத்தால் தன் பதவியைத்

துறந்து விரைந்து திரும்பி வந்து எவரும் எதிர்பாராத விதமாகக் காஞ்சி மாளிகையையும், அரசாங்க அலுவலகங்களையும் தாக்கிக் காஞ்சிக் கோட்டையில் பல்லவக் கொடி உயர்த்துவது என்பது அவன் திட்டம் அதற்கான முன் திட்டங்களையும், போர் வீரர்களையும், போர்க் கலன்களையும் அவன் ஆயத்தப் படுத்தியிருந்தான்.

செல்லும் வேகத்தில் அவன் காளாமுகரைத் தாண்டிச் சென்று விட்டான். சிறிது தூரம் சென்றவுடன் அவனுக்குக் காளாமுகர் வந்து கொண்டிருந்தது தெரிந்தது. குதிரையைத் திருப்பி, 'என்னிடமிருந்து தப்பித்துச் செல்ல முற்பட்டீரே முடியுமா காளாமுகரே' என்று எண்ணியவனைக் காளாமுகர் அருகே வந்து நின்றான்.

"காளாமுகரே, ரொம்பவும் சாமர்த்தியமாக என்னிடமிருந்து தப்பித்து விடலாமென்றுதானே பார்த்தீர்கள்?" என்று சீறினன் பல்லவவேந்திரன்.

காளாமுகர் கடகடவென்று நகைத்தார். "பல்லவ சாம்ராஜ்ய சேனுதிபதியே, உம்மிடமிருந்து நான் ஏன் மறைய வேண்டும்? சோழ நாட்டுச் சேனுதிபதியாகத் தாங்கள் அதிகாரம் செலுத்தினாலாவது நான் உங்களிடமிருந்து ஓடி! ஒளிய வேண்டும். நான் மேற்கொண்டிருக்கும் சோழ நாட்டு விரோத நடவடிக்கை காரணமாகக் குறிப்பிட்டபடி அன்று மாலை தங்கள் அரண்மனை வந்தேன் ஆனல் அங்கே அநிருத்த பிரம்மராயருடைய சிவிகை இருந்தது. ஒருவேளை நீங்கள் அநிருத்த பிரம்மராயருடன் சேர்ந்து புதிய சதி ஏதோ செய்கிறீர்கள் என்று மெல்ல நழுவி விட்டேன். அப்படித்தானே பல்லவரே? அந்தக் கிழவர் அநிருத்தர் பேச்சை நீங்கள் இன்னும் நம்புகிறீர்களா?" என்று கண்களைச் சிமிட்டியவாறு கேட்டார்.

பல்லவேந்திரன் கோபம் சற்றுத் தணித்தது. "காளாமுகரே, உம்மைக் காணுதபோது உம்மீது எனக்குச் சீற்றம் உண்டாகிறது. உம்மைச் சிறைப்படுத்துமாறு கட்டளையும்

இட்டிருக்கிறேன். உம்மைக் கண்டுவிட்டாலோ... ஆகா! உமக்கு எப்படி எல்லாச் செய்திகளும் தெரிகின்றன?''

"பல்லவேந்திரரே! நடு வீதியில் இப்படி நாம் நின்று பேசவேண்டாம். காளாமுகரோடு சேனாதிபதி பேசுகிறார் என்றால் சட்டென்று எல்லோரும் சந்தேகப்படுவார்கள். அத னுடன் இன்று வீதியிலே ஜன நடமாட்டம் அதிகம். யாரோ நம்பியாண்டார் நம்பியாம். தில்லைக்கு வருகிறாராம். அவரைக் காண மக்கள் சாரிசாரியாகச் செல்லுகிறார்கள். வாருங்கள், அப்படி மண்டபம் பக்கமாகப் போவோம்'' என் றார் காளாமுகர்.

பார்த்திபேந்திரனுக்கு இப்போது களைப்பு மேலிட்டிருந் தது. சற்று இளைப்பாறிச் செல்லலாம் என்று விரும்பினான். அவனால் காளாமுகரை நம்பவும் முடியவில்லை. நம்பாதிருக்க வும் முடியவில்லை. அதே சமயம் உள்ளத்து உணர்ச்சியை எவரிடமாவது தெரிவிக்காமல் இருக்கவும் முடியவில்லை. காளாமுகர் சோழ சாம்ராஜ்ய விரோதியாயிருந்தால் மிக நல்லதுதான் என எண்ணியவனாய்க் காளாமுகருடன் மண்ட பத்தை நோக்கி நடந்தான். அப்பாடா என்று அமர்ந்த அவன் காளாமுகரை நோக்கி, "சுவாமி, எங்கே தாங்கள் புறப்பட் டீர்கள்?'' என்று கேட்டான்.

"நானா? தஞ்சைக்கு'' என்றார் காளாமுகர். பல்லவேந் திரன் ஒரு கணம் திடுக்கிட்டான். "தஞ்சைக்கா? அங்கு ஏன் செல்லுகிறீர்கள்? தங்களைச் சந்தேகப் பட்டுப் பழுவேட் டரையர் சிறைப்படுத்தவா?'' என்றான் பார்த்திபேந்திரன். காளாமுகர் மெல்ல நகைத்து, "என்னையா? இத்துடன் பல முறைகள் நான் தஞ்சைக்குச் சென்றிருக்கிறேன். என்னைச் சிறைப்படுத்தும் துணிவு எவருக்குண்டு?'' என்றார்.

பார்த்திபேந்திரனுக்குச் சிறிது ஆத்திரம் வந்தது. காளா முகர் தொடர்ந்து, "தஞ்சைக் காவல் அவ்வளவு மோசம் என்று எண்ணுகிறீரா சேனாதிபதி? என்ன செய்வது? எனக்கு

வேண்டியவர் பலர் உளர். நான் நாணயச்சாலைக்குப் போவேன். பிறகு அங்கிருந்து பாதாளச் சிறைக்குப் போவேன். அங்கே வந்தியத் தேவனைப் பார்ப்பேன்'' என்றார்.

பார்த்திபேந்திரன் சட்டென நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து, "வந்தியத் தேவனையா? அந்தக் குற்றவாளியையா? அவனுக்கும் உங்களுக்கும் என்ன ஐயா தொடர்பு? அந்த வல்லவரையனுக்கு இன்னும் துன்பப்படவேண்டும் போலிருக் கிறது'' என்று சீறினான்.

காளாமுகர் பார்த்திபேந்திரன் முகவாயை மெல்லத் தொட்டு, "சேனாதிபதி, அப்படியெல்லாம் தாங்கள் கூறி விடலாமா? இன்னுமா தங்களுக்கு வந்தியத் தேவன்மீது துவேஷம்? அவனிடம் பேசும்போது அவன் இதயம் நானறிந்தேன். அவனுக்கு உம்மீது கோபமே இல்லை. ஆனால் இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின்மீதும், இளவாசர் அருண்மொழியின்மீதும் அவனுக்கு மகா கோபம். இன் னும்...'' என்று கூறி பார்த்திபேந்திரனை நெருங்கி, "அந்த இளைய பிராட்டி இருக்கிறாளே. அவள்மீது இவனுக்குள்ள ஆத்திரம் சொல்லிமுடியாது. அவளால்தான் இந்தக் கதிக்கு ஆளானதாக அவன் வருந்துகிறான். இளைய பிராட்டியின் மீது காதல் கொண்டதால்தான் உம்முடைய விரோதத்தை சம்பாதித்துக்கொண்டதாகவும் அவன் வருந்துகிறான். அது மட்டுமல்லாமல் நீர்தான் பாருங்களேன்—பத்தாண்டுகளாக சிறையில் வாடுகிறானே அவனைப் போய்ப் பார்ப்போமென்று ஒருமுறைகூட குந்தவ்வை முயலவில்லையாமே? இது அநியாய மல்லவா? அதை நினைக்கும்போதுதான் வந்தியத் தேவனுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வருகிறதாம்'' என்றார் காளாமுகர்.

"ஹா...பாதாளச் சிறைக்கு ஈ எறும்புகூடப் போகமுடி யாதபடியன்றோ நான் காவல் போட்டிருக்கிறேன். இளைய பிராட்டி நிச்சயம் போகமுடியாது. நீர் எப்படிச் செல்கிறீர் என்பது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. போகட்டும்,

வந்தியத் தேவனுக்கு என்மீது கோபமே இல்லையா?" என்று வியப்புடன் கேட்டான் பார்த்திபேந்திரன்.

"உம்மீது அவன் ஏன் கோபப்பட வேண்டும்? நீர் என்ன தீங்கு செய்தீர் அவனுக்கு? அவன் செய்த குற்றத்திற்குத் தண்டனை அனுபவிக்கிறான்" என்று கூறிக் காளாமுகர் மெல்லப் பார்த்திபேந்திரனைப் பார்த்தார்.

பார்த்திபேந்திரன் ஏதும் மறுமொழி பேசவில்லை. அவன் மௌனமாகப் பெருமூச்சு விட்டான். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு காளாமுகர், "வந்தியத் தேவனை நான் இப்போது வற்புறுத்திவருகிறேன். சிறையினின்று தப்பி ஆனைமலைக் காட்டிற்குப் போகுமாறு அவனைத் தூண்டுகிறேன்..." என்றார்.

பார்த்திபேந்திரன் காளாமுகர் வாயை மூடுவதற்குத் தன் கரங்களைக் கொண்டு சென்று, "சுவாமி, சுவாமி தாங்கள் அப்படியெல்லாம் செய்யாதீர்கள். இச்சமயத்தில் அந்தக் குழப்பத்தையும் ஏற்படுத்திவிடாதீர்கள். வந்தியத் தேவன் மீது எனக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே ஏற்பட்ட பொறாமைதான் அவனுக்கு இவ்வளவு சங்கடங்களையும் ஏற்படுத்துமாறு தூண்டியது. அவனை ஆதித்த கரிகாலர் நம்பினார். அவனுடன் அருண்மொழி வர்மர் அதிகமாக நெருங்கிப் பழகினார். இளைய பிராட்டியாரின் காதலையும் அவன் கவர்ந்தான். இப்படிப்பட்ட நிலையில் நான் எப்படி அமைதியுடனிருப்பது? நாட்டுரிமையின்றி, உள்ளத்து எண்ணமும் நிறைவுபடாமல் நான் இந்த உலகில் உலவி என்ன பயன்? வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. சதியில் வந்தியத்தேவனை நான் சிக்கவைத்தேன். அவனுக்குத் தண்டனையும் வாங்கிக் கொடுத்தேன். அவனை மீள முடியாதவாறு செய்தேன். அப்படிச் செய்து என்ன பயன் கண்டேன்? இந்தச் சோழ நாட்டிற்குப் பெரும் உதவி செய்து என்ன பலன் கண்டேன்? என் உரிமை எனக்கு வரவில்லையே! வந்தியத்தேவனுக்கு அபாண்டமாகத் தண்டனை வாங்கிக் கொடுத்ததால் எனக்கு என்ன இலாபம் சுவாமி..."

என்று மடமடவென்று பார்த்திபேந்திரன் உள்ளத்துணர்ச்சியைக் காளாமுகரிடம் கொட்டினன்.

"பல்லவேந்திரரே! அதற்காக வருத்தப்படாதீர்கள் நீங்கள் செய்தது தவருக இருக்கலாம். பதவி உயர்வு வேண்டுபவர்கள் செய்யும் செயலைத்தான் தாங்கள் செய்தீர்கள். ஆனால் மிகவும் கெட்டிக்காரத் தனமாகச் செய்திருக்கிறீர்கள். வந்தியத் தேவன் மீது தாங்கள் சாட்டிய குற்றத்திற்கான சாட்சியம் இரண்டு. ஒன்று: ஆதித்த கரிகாலன் இறந்த இடத்திலிருந்த வாள்; மற்றொன்று: வந்தியத்தேவன் எழுதியதாகக் கூறப்பட்ட ஓலை ..இவ்வளவுதானே?"

"எப்படித் தாங்கள் இவற்றையெல்லாம் அறிந்திருக்கிறீர்கள் ஐயா? நீர் உண்மைக் காளாமுகர் அல்லர்! நீர் ஒரு பசுத்தோல் போர்த்திய புலி..."

"இல்லை இல்லை புலித்தோல் போர்த்திய பசு" என்று கூறி நகைத்த காளாமுகர், "அந்த இரண்டு தடயங்களுடன் மற்றொன்றும் உமக்குச் சேர்ந்து கொண்டது. அது தான் சுந்தர சோழ மாமன்னரின் உத்தரவு . ?" என்று கூறியதும் காளாமுகர் நகைத்தார். பார்த்திபேந்திரன் 'ஹோ ஹோ' வென்று நகைத்தான்.

"ஆமாம் சுவாமி, ஆமாம். பேரரசர் சுந்தர சோழர் கையாலேயே வந்நியத் தேவரைச் சிறை செய்யுமாறு கட்டளையிட்ட ஓலையைச் சிருஷ்டித்தேன்..."

"சிருஷ்டித்தீரா?"

"ஆமாம்! அங்குதான் என் திறமை முழுமையையும் கொட்டினேன். இனி எனக்குப் பயம் ஏன்? இனி அவற்றைச் சொல்வதில் தவறில்லை. அந்த உத்தரவு ஒன்றே வந்தியத் தேவனின் தண்டனைக்கு உதவியது சுவாமி, உதவியது. உம்; அப்படியெல்லாம் செய்து என்ன பலன் கண்டேன்? அப்படிச் செய்து வந்தியத் தேவனை ஒழித்தால் இளையபிராட்டியை அடைய முடியுமென எண்ணினேன். இளையபிராட்டியை

அடைந்தவுடன் என் அந்தஸ்திற்கு ஏற்ற வகையில் பல்லவ சாம்ராஜ்யம் கிடைக்குமென எண்ணினேன். ஏமாந்தேன். சுவாமி, இவ்வளவு தீங்கு செய்தும் வந்தியத் தேவன் என் மீது கோபப்படாமல் இருக்கிறன் என்கிறீர்களே; ஆகா! அவன் என்ன மகானு? இன்னு செய்தவருக்கும் இனிய செய்ய விரும்புவாரா? இருக்காது இருக்காது. அவன் மகா சூழ்ச்சிக்காரன். நடிப்பிலே கெட்டிக்காரன். என் மீது அவனுக்குக் கோபமிராது போல் நடித்திருப்பான், சுவாமி. அவனேத் தப்பி ஓடச் செய்யாதீர்கள். அவனே நம்பமுடியாது. அவன் தப்பி ஓடிப் பாண்டிய நாட்டுடன் சேரமாட்டன். என்னுடைய சுதந்தரப் போராட்டத்தில் குறுக்கிடுவான். சுவாமி, நீங்கள் தஞ்சைக்குப் போய் அவனே விடுதலே செய்யு முன்பு நான் அங்குச் சென்று பாதாளச் சிறைக்குப் பலத்த காவலிடச் செய்துவிடுகிறேன். அவன் விடுதலேக்கு நீங்கள் முயலுவதைவிட ஆனேமலேக் காட்டிற்குச்சென்று பாண்டியர்கள் தாக்குவதற்கு நாள் குறிப்பிடச் செய்யுங்கள்...'' என்ருன்.

படபடவெனப் பேசியதால் அவன் மூச்சுத் திணறியது. மேற்கொண்டு அவன் அங்கு இருக்க விருப்பாமல் குதிரை மீது தாவி ஏறிக்கொண்டு, ''சுவாமி மறந்து விடாதீர்கள். நீங்கள் யாரோ, எவரோ என்று அறியாமலே நம்பிவிட மாட்டேன்; என் வெற்றிக்கு உதவுங்கள்'' என்று கூறி விரைந்து குதிரையைச் செலுத்திஞன்.

மரத்தின் மறைவில் இருந்து அவற்றையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அருண்மொழியின் கண்களில் ஏனோ நீர் தளும்பியது.

''ஐயா! இந்தச் சோழ நாட்டில் உண்மை எது பொய் எதுவென்று தெரியாமல் போய்விட்டதா? அநியாயச் செய லொன்றுக்குத் தந்தையின் பெயரா! வெட்கம் வெட்கம்! அந்த மாசைப் போக்குவேன்'' என்று அருண்மொழி கூவிஞன். ''இப்போதே தஞ்சைக்குச் செல்லுவோம்'' என்று எழுந்தான்,

காளாமுகர் கையமர்த்தி, "அவசரப் படாதீர், இளவரசே! நாம் நாளைக்குச் செல்லலாம். நம்பியாண்டார் நம்பியைத் தரிசித்துச் செல்வோம். அதற்குள் ஏதும் நேர்ந்து விடாது" என்றார்.

அவசரத்தால் துள்ளும் இதயத்துடன் கூடிய அருண்மொழிக்குக் காளாமுகரின் சாவதானம் புரியவில்லை. ஆனால் பிறகு நேர்ந்த அந்தச் சம்பவத்தால் அருண்மொழி, காளாமுகரின் அமைதியை வியந்தான்.

அத்தியாயம் 23

சிவனடியார் சிந்தனை

தில்லைச் சிற்றம்பலத்து எல்லையைத் தாண்டியபோது சிவனடியார் வடிவிலிருந்த அருண்மொழி வர்மன் காளாமுகரைக் கைகூப்பி வணங்கினான். திடீரெனக் காளாமுகர் அங்கு அருண்மொழியைப் பிரிந்து வேறிடம் போவதாக முடிவு செய்தார். அருண்மொழி முதலில் திடுக்கிட்டான்; காளாமுகரின் அவசர முடிவு புரியவில்லை.

"என்ன சாமி, இப்படித் திடீரென என்னை விட்டு எங்கோ செல்வதாகக் கூறுகிறீர்கள்? சற்றுமுன் ஒருவரைத் தாங்கள் கண்டு தனியே பேசியவுடன் மனம் மாறுபட்டது போலும் தங்களுக்கு" என்று அருண்மொழி கேட்டான்.

காளாமுகர் மெல்ல நகைத்து, "ஆமாம்; ஆமாம், எப்படிக் கண்டு கொண்டீர்கள்? நான் அவனுடன் சென்று பேசியது எவருக்குமே தெரியாது என்று எண்ணினேன். தெரியக் கூடாது என்றல்லவா அவனும் விரும்பினான். நானும் விரும்பினேன். உம் கண்ணுக்குள் ஏதாவது காந்தக் கருவி வைத்திருக்கிறீரா?" என்றார். பிறகு தொடர்ந்து, "உங்களுக்கு யாரெனத் தெரிகிறதா?" என்று கேட்டார்.

"சட்டென அடையாளம் காண முடியவில்லை. ஆனால் எங்கோ பார்த்திருப்பதாக உள்ளுணர்வு கூறுகிறது. அவனது முகமும் கண்களும் நல்லவிதமான ஆள் என உணர்த்த வில்லையே ஐயா!" என்றான் அருண்மொழி.

"அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள். இப்போது நான் அவன் கட்சி. உமக்கு அவனைத் தெரியாது. அவனுக்கு உம்மைத் தெரியாது. உம்மை இன்னார் என அவன் அறிந்து கொண்டானே எல்லாக் காரியமும் கெட்டது. ஒரு கணங் கூட அவன் இங்குத் தங்க மாட்டான். இப்போது கூட ஏதோ ஆபத்தில் சிக்கியவனைப் போன்று மிரண்டு மிரண்டு பார்க்கிறான். நாடி நரம்புகள் துடிக்கின்றன."

"என்ன? அவன் கட்சியா? அப்போது அவன்..." என்று அருண்மொழி வியப்பால் அவனை இன்னான் எனக் கூறும் முன்பு காளாமுகர் உதட்டில் விரலைப் பதித்து உஸ் என ஒலி எழுப்பி, "ஆமாம்; ஆமாம். பாண்டியர்களின் ஆபத்துதவிதான். சோழ நாட்டினின்று ஒரு முக்கியமான ஆள் தப்பித்துச் செல்கிறான்..." என்று கூறும்போது அருண் மொழி, "என்ன? தப்பிச் செல்கிறானா? அவனைத் தடுக்க இயலாதா?" எனக் கேட்டான்.

"உம்...ஏன் முடியாது? தடுப்பதை விடத் தடுக்காது இருப்பதில்தான் பயன் அதிகம் எனத் தோன்றுகிறது. என்னைக் கண்டவுடன் அவனுக்கு மிகுந்த சந்தோஷம். ஓரிருமுறை அவனைத் தஞ்சையில் சந்தித்திருக்கிறேன். ரவி தாசன் கூறியனுப்பிய செய்திகளைக் கூறியிருக்கிறேன். என்னை இன்னான் என அறியாமலேயே என்னைப் பூரணமாக நம்பி இருக்கிறான். அவனைத் தொடர்ந்து நான் செல்ல வேண் டும். அவன் என்னை விடவும் மாட்டான். இங்கே ஒரு கணமும் தங்கவும் மாட்டான். சிறிது நேரம் இங்குத் தங்கி யிருந்து வேறு குதிரையைப் பிடித்துக் கொண்டு புறப்படத் திட்டமிட்டுள்ளான். இந்தச் சமயம் நான் அவனுடன் செல்

வதில்தான் பெரும் பலன் உண்டு என எண்ணுகிறேன்; அவன் பெயரைக் கூறவில்லையே...பரமேசுவரன். தன்னுடைய சொந்த ஊரான காட்டுமன்னார் கோயிலருகேயுள்ள சிற்றூருக்கு நேராக அவன் சென்று விட்டு என்னை உறையூர் செல்லும் குறுக்குப் பாதையில் சந்திப்பதாகக் கூறியிருக்கிறான். அதனால் நான் உங்களைப் பிரிய வேண்டி நேரிடுகிறது. நான் கூறியவற்றை மறக்காமல் மனத்தில் கொள்ளுங்கள். என்ன காரணம் பற்றியும் நீங்கள் சிவனடியார் திருஉருவைக் கலைக்கக் கூடாது'' என்று கூறி விடை பெற்றுக் கொண்டார்.

அருண்மொழி மனத்திலே ஒரு புறம் பேரார்வம்; ஒரு புறம் பெருந்துடிப்பு. முதல் நாள் நம்பியாண்டார் நம்பியின் அருள்வாக்கினைக் கேட்டது முதல் அருண்மொழியின் மனத்திலே அவருடன் பல தலங்களுக்குச் சுற்றுப் பயணம் செல்ல வேண்டும் எனும் ஆவல். எத்தனையோ ஆண்டுகட்கு முன்னர் சிவநேசச் செல்வர்கள் பாடிச் சென்றிருந்த பல தீஞ்சுவைப் பதிகங்களை நம்பி அடிகள் எடுத்துக் கூறி சிவபிரானது அருளின் பெருமையை விளக்கியதைக் கேட்ட போது அருண்மொழி உருகிவிட்டான். காளாமுகர் அந்தப் பிரசங்கத்தைக் கேட்கவில்லை. சிவபிரானை முழுமுதற் கடவுளாக அவரது சமயம் ஏற்றாலும், சைவர்களது கொள்கை அவர்களுக்கு ஒத்து வரவில்லை. அதனால் அவரோடு கூட்டத்திலிருக்கப் பிரியப்படவில்லை.

கடைசியாக நம்பி அடிகளார் இது போன்ற ஏராளமான பாடல்கள் எங்கோ ஏட்டுச் சுவடியில் புதைந்து கிடப்பதாகவும் அதை எடுத்துச் சேகரித்துத் தொகுக்கவே தான் சோழ நாட்டில் அலைவதாகவும் அவர் கூறியபோது அருண்மொழியின் உள்ளத்தில் பேரார்வம் பிறந்தது.

இப்படி மாறு வேடம் பூண்டு அரசியல் செயலுக்காக அலைவதைவிட நம்பி அடிகளாருடன் அற்புதப் பாடல் சுவடிகளைத் தேடியலைவதாவது பயனளிக்கும் என எண்ணி

ஞன். ஆனால் அடிகளாரின் உபதேசம் முடிந்து மக்கள் திரள் திரளாகக் கலைந்து செல்லவும் அருண்மொழியும் காளாமுக ரிடம் வந்து சேர்ந்தான். அவர் இரவெல்லாம் திட்டங்களை யும், நடத்த வேண்டிய செயல்களையும் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்ததால் அருண்மொழியின் எண்ணம் பழைய படியே அரசியல் செயலில் சென்றது. மறுநாள் பொழுது புலர்ந்து அவர்கள் தஞ்சையை நோக்கிச் செல்லப் புறப் பட்டதும், வழியில் காளாமுகர் விடை பெற்றதும் நேர்ந்த பிறகு ஆர்வமும், பெருந்துடிப்புமே அருண்மொழியின் உள்ளத்தில் எழுந்தன. தஞ்சையினின்று தப்பிச் செல்லும் எதிரிகளின் ஒற்றனை அவ்வளவு எளிதில் போக விட்டு விடுகிறோமே எனத்துடிப்பு. கொள்ளிடக் கரையினின்று நீராடிவிட்டு அந்த அதிகாலை வேளையிலே செல்லும் பெண்கள் பாடிச் செல்லும் பாடல்களின் இனிய குரல் கேட்டதனால் உள்ளத்தே எழுந்த ஆர்வம்...

ஒரு பெண் பாடுகிறாள்...

"நன்றாக நால்வர்க்கும் நான் மறையின் உட்பொருளை
அன்று, ஆலின் கீழ் இருந்து, அங்கு அறம்
உரைத்தான் காண். ஏடீ!"

அவள் சிவபெருமானைக் குறித்துத்தான் அப்படிப் பாடிக் கேள்வி கேட்கிறாள்; அதற்கு மற்றொரு பெண் விடை பகர்கிறாள்.

"அன்று ஆலின் கீழ் இருந்து, அங்கு அறம்
உரைத்தான், ஆயிடினும்

கொன்றான், காண், புறம் மூன்றும்
கூட்டோடே; சாழலோ!"

மற்றொருத்தி பாடுகிறாள் :

" கோயில் சுடுகாடு, கொல் புலித்தோல் நல் ஆடை,
தாயும் இலி; தந்தையும் இலி, தான் தனியன்
காண்; ஏடீ!—"

அதற்கு மற்றொருத்தி விடை பகர்கிறாள்,

"தாயும் இலி, தந்தையும் இலி, தான் தனியன்;
ஆயிடினும்
காயில், உலகு அனைத்தும் கல்—பொடி,
காண் சாழலோ!"

அவர்களுடைய இனிய குரல் அருண்மொழியைக் கவர்ந்தது. அவர்களுடைய கலகல வென்ற பேச்சொலி அருண்மொழியைக் கவர்ந்தது. அந்தப் பேச்சொலியுடன் மோகனப் புன்னகை அவனைக் கவர்ந்தது. பேச்சிலும் நகைப்பிலும் பளிச்சிடும் முத்துப் பற்கள் அவனைக் கவர்ந்தன.

அவர்கள் பாடும் அந்தப் பாடல்களில் உள்ள அற்புதமான கருத்து அவனைக் கவர்ந்தது சிவபிரானைக் குறித்துக் கேள்வி கேட்டு மறுமொழி பகரும் விதமாக அமைந்திருந்த அந்தப் பாடல்கள் அவன் உடலில் புதுத்தெம்பை ஊட்டின. மெய்ம்மறந்து நின்றுவிட்ட அவனது தோற்றத்தைக் கண்டு சிவனடியார் என அந்தக் கன்னிகள் வணங்கிச் சென்றனர்.

"தாயும் இலி தந்தையும் இலி தான் தனியன்..." என்ற வரிகள் அவன் நெஞ்சைக் கலக்கின. ஆகா; அந்தச் சிவ பிரானும் தன்னைப் போன்று தாய் தந்தை அற்ற அனாதை தானா? தன்னைவிட அவர் மிகப்பெரிய அனாதை. தனக்காவது யாவற்றிலும் உறுதுணையாக நிற்கும் சகோதரி இருக்கிறாள். பாவம்; சிவபெருமானுக்கு?

அருண்மொழியின் காதுகளில் அந்தப் பாடல்கள் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. கொள்ளிடத்துக் கரையை அடைந்த அவன் ஒரு முறை திரும்பி நோக்கினான். வெகு தொலைவில் தில்லைச் சிற்றம்பலத்து விமானம் தெரிந்தது. காலைப் பொற்கதிரவன் ஒளியில் அதன் தங்கத் தகடுகள் கண்ணை அல்லவா பறிக்கும்! அதன் ஒளி எதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. பளிச் பளிச் சென்று ஒளி உமிழும்

அது என்ன கூறுகிறது; தனது முப்பாட்டனுர் பராந்தகரின் தெய்வ பக்தியைக் கூறுகிறது. கம்பீரமாக விளங்கும் விமானத்துப் பொற் தகடு பராந்தகனது வீரத்தை எடுத்தியம்புகிறது.

வீரம்—பராந்தகன் ஆண்ட சோழநாடு. அந்தச் சோழநாட்டிற்கு இப்போது வந்திருக்கும் சோதனைகள் கொஞ்சமா? பராந்தகப் பாட்டனுருக்குக் கடைசி காலத்தில் வந்தசோதனைகள் போல் அன்றோ இப்போதும் சோழ நாட்டிற்கு வந்துள்ளன. பெண்ணையாறு முதல் குமரிக்கடல்வரை நாட்டை விரிவுபடுத்திய பராந்தக சோழரது அருமை மகளும், மருமகனும் இரட்டர் நாட்டினின்று விரட்டப்பட்டுப் பிறந்தவீட்டிலேயே வந்து தஞ்சம் புகுந்தனர். மகளுக்கு நேர்ந்த துயரம் பராந்தகருக்கு முதல் வேதனை. தன் தங்கைக்கு நேர்ந்த துயரம் தாளாது இராசாதித்தன் இரட்டர்கள் படையை எதிர்த்துப் போரிட்டுத் தக்கோலத்தில் மாண்டாரே—தலை மகனைப் போரிலே பலிகொடுத்தது இரண்டாவது வேதனை. அவர் கண்ணெதிரேயே சோழநாடு குறுகியது மூன்முவது சோதனை. இவ்வளவும் முடிந்துச் சோழநாடு மீண்டும் தலையெடுத்துவளர்ந்து வந்தபோது அதன் பெருமையைக் குறைக்கும் நிகழ்ச்சிகள் தோன்றின. அரியணை ஏறவேண்டிய அருமை மகன் ஆதித்தனைக் கொன்றவர்களைக் கண்டுபிடிக்காத ஓர் ஆட்சி! அதற்கு மாருக வேறு ஒருவனைச் சிறையடைத்து வேடிக்கைப் பார்க்க ஓர் ஆட்சி! சதிகாரர்கள் பகிரங்கமாக நடமாட பார்த்திருக்க ஓர் ஆட்சி!

இவற்றை நினைக்கும்போது அருண்மொழிக்கு வேதனையாக இருந்தது. மாறு வேடத்தைக் களைந்து எறிந்துவிட்டு வாளை உருவி எடுத்து நயவஞ்சகர்களைத் தொலைத்துக் கட்டிவிடலாம் எனும் துடிப்பு எழுந்தது. அந்தத் துடிப்பை அடக்க துடுப்புத் தள்ளியவாறு அப்போது ஓடமொன்று வந்தது. அக்கரையினின்று ஆட்களைச் சுமந்து கொண்டு அது வந்தது. இக்கரையையும் அக்கரையையும் தொட்டுச் செல்லும்

கொள்ளிடத்தை அந்த ஓடக்காரன் தயவு இல்லாவிடில் எவரும் கடக்க இயலாது.

வந்த ஓடம் கரையில் பிரயாணிகளை இறக்கி விட்டுவிட்டு மீண்டும் எதிர்கரை செல்லப் புறப்பட்டது. அருண்மொழி யும் இன்னும் பலரும் ஏறிக் கொண்டனர். அக்கரை சென்று இறங்கிய அருண்மொழி ஏதோ சிந்தனையிலாழ்ந்தவாறு நடக் கலானான். தஞ்சைக்குச் செல்வதற்குள் பல திருத்தலங்களைக் காணலாம். கண்டு மனம் பறிகொடுத்துத் தங்கியிருக்கலாம். அதற்கு எல்லாம் போது எங்கே? தஞ்சைக்கு விரைந்து செல்லவேண்டுமல்லவா? தஞ்சையில் ஆகவேண்டிய காரி யங்கள் ஏராளமாக உள்ளனவே!

அந்தச் சாலையில் தொடர்ந்து பயணம் செய்யும் முன்னர் நதியில் நீராடிவிட்டுச் செல்ல அருண்மொழிக்கு விருப்பம் எழுந்தது. படகுத் துறையை விட்டுச் சற்றுத் தள்ளிச்சென்று குளித்தால்தான் தன்னை இன்னார் என எவரும் அறியமாட் டார்கள் என்ற நோக்கத்தில் சற்று அங்குள்ள மரநிழலில் நின்று கொண்டிருந்தான். கீழ்த்திசைக் கதிரோனின் பொற் கதிர்கள் கொள்ளிடத்து நீரைப் பொன் மயமாக்கிக் கொண் டிருந்தன. காலையில் அதிக நேரமாகாவிடினும் வெயிலின் கொடுமை அதிகமாகத் தானிருந்தது. கரையிலிருப்பவர்கள் தாம் போய்க் காணப்போகும் தில்லைநகரைப்பற்றியே பேசிய வண்ணமிருந்தனர். சிலர் பொதுவான உலக விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினர். சிலர் உள்நாட்டு விஷயங்களில் கவனம் செலுத்தினர். அருண்மொழி இன்னும் அயல் நாட்டிலின்று வராததைப்பற்றி அங்கும் பேச்செழுந்தது. இவ்வளவு நாள் இளவரசர் வராது இருக்கமாட்டார்; ஏதோ இடையூறு அவ ருக்கு நேர்ந்திருக்கிறது என்று சிலர் கூறினர். கடற்கொள் ளைக்காரர்கள் அவரைச் சிறைப் பிடித்துப் போயிருப்பர் என்று சிலர் பேசினர். அந்தப் பேச்சு இப்போது சோழநாட்டு ஆட்சிப் பிரச்னையை நோக்கித் திரும்பியது.

“ஏதோ வானத்தில் கரிய மேகம் திரள்கிறது போல் தோன்றுகிறது” என்றார் ஒருவர்.

எல்லாரும் வானத்தைக் கூசும் கண்களுடன் பார்த்தனர்.

"அதைச் சொல்லவில்லை ஐயா. பொதுவாக இப்போது சோழ நாட்டு நிலையைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். ஒன்றும் சுவாரஸ்யம் இல்லை. உமக்குத்தெரியுமா? யாரிடமும் வெளியே சொல்லி விடாதீர்கள்..." என்று மெல்லியக் குரலில் ஒருவன் கூறினன்.

அதைக் கேட்டவர், "ஆ! அப்படியா! ஒருநாளும் இருக்காது; படைத்தளபதி எங்காவது புரட்சி செய்வாரா?' என்று வியந்தார்.

"ஆமாம் ஐயா; எனக்குத் தெரியும் நான் உங்களைப் போன்று காலாட்டிக்கொண்டு வேளைக்குச் சாப்பிடும் சோழ நாட்டினின்று வரவில்லை; நான் தொண்டை நாட்டவன். உங்களூர் தலங்களைக் காண வந்தேன். எங்கள் பக்கத்தில் இப்போது இதே பேச்சு. பார்த்திபேந்திரர் ஏராளமான படைகளைச் சேகரித்துவிட்டார். எனக்கு அவர் போக்குத் துளிக்கூடப் பிடிக்கவில்லை. அதனுல் தான் சொல்கிறேன். நீங்கள் இதை மூச்சுவிடாதீர்கள்" என்று இரகசியம் என்பதைப் பகிரங்கமாகக் கூறினர்.

"அப்போ யுத்தம் ஒன்று வருகிறது என்று சொல்லுங்கள்."

"ஆமாம்; நீங்கள் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?"

"நாங்களா! ஒரு காசுக்கு எண்ணெய் வாங்கித் துரு பிடித்திருக்கும் வேலுக்கும் வாளுக்கும் தடவிப் பள பளப்பாக்குவோம். சண்டையைப் பார்த்து ரொம்ப நாளாகிவிட்டது. நீங்கள் சொல்லுவதுபோல் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டு உடம்பை வளர்க்கக் கூடாது. தொண்டை நாட்டவருக்குத் தக்க பாடம் கற்பிக்க வேண்டும்..."

அவர்கள் பேச்சு சட்டென நின்றது. ஓடம் திரும்பி வந்தது. கரையிலுள்ளவர்கள் ஓடத்தில் ஏற நான் முந்தி நீ

முந்தி என்று விழுந்தடித்து ஓடினர். அந்த வேகத்தில் சிலர் தவறித் தண்ணீரில் விழுந்து உடலை நனைத்துக்கொண்டனர். அவசர அவசரமாக ஏறியதால் ஓடம் ஆடியது. எல்லோரும் ஏறியாகிவிட்டது. ஓடம் மெல்ல நகர்ந்தது.

அப்போது சாலையிலே வெகு வேகமாக குதிரையொன்று ஓடிவந்தது. அதன் மீதிருந்தவன், "சற்று நிறுத்துங்கள் நானும் வருகிறேன். சற்று நிறுத்துங்கள்" எனக்கூவினன். ஆனால் அவன் குரல் ஓடக்காரன் காதில் வீழ்ந்தாலும் ஓடத்தில் இடமில்லாததால் அவன் நிறுத்தவில்லை. ஓடம் போய்க்கொண்டே இருந்தது.

குதிரை மீதிருந்து கீழே குதித்த அந்த இளைஞன் பரபரப்புடன் ஓடத்தைப் பிடித்து விடுவது போன்று கரை வரை ஓடி வந்தான்.

பிறகு மெல்லத் திரும்பும் போது சிவனடியாரொருவர் மரநிழலில் நிற்பதைக் கண்டான். ஓடக்காரன் நிறுத்தாது போன கோபமும், ஓடோடி வந்த களைப்பும் ஒன்று சேர மெல்ல சிவனடியாரருகே சென்று, "ஐயா, ஏன் இந்த ஓடக்காரன் நிறுத்தாமல் செல்கிறான்? மீண்டும் ஓடம் வராதா? நீங்கள் ஏன் தங்கிவிட்டீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

குதிரையினின்று அந்த இளைஞன் குதித்தபோதே இன்னார் என மனத்தில் ஊகித்த அருண்மொழி அவன் நெருங்கி வாய் திறந்து பேசியவுடன் தன் ஐயத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான்.

ஆ! இவன் கண்டரன் அமுதன் போலன்றோ இருக்கிறான். சிறுவனாகயிருக்கும்போது இவனைக்கண்டேன். இப்போது எப்படி வளர்ந்து விட்டான். இவன் ஏன் இப்படிக் குதிரைமீது ஓடிவருகிறான்? இவனைப் பார்த்தால் நீண்ட நேரம் பயணம் செய்தவன் போல் தோன்றுகிறதே. இவனுடைய பொன்னிற மேனி புழுதி படிந்திருக்கிறதே! பட்டாடைகள் கசங்கியும் கிழிந்தும் காணப்படுகின்றனவே. அரும்பிய

வியர்வைகள் உடலில் ஆறுய்ப்பெருகி யுள்ளனவே. எங்குச் சென்றாலும் சிவிகையன்றி வேறு அறியா இவன் குதிரை ஏறி இப்படி ஓடோடி வருவது வியப்பை அளிக்கின்றதே என எண்ணியவனாய் அருண்மொழி அன்பும், கம்பீரமும் கலந்த குரலில்,

"தம்பி! நீண்ட தொலைவினின்று நீ வருகிறாய் போலிருக்கிறது. கவலைப்படாதே. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் ஓடம் திரும்பிவரும். ரொம்பவும் களைத்துப் போயிருக்கிறாய் போலிருக்கிறதே. குதிரையை மரத்தில் கட்டிவிடு அது எங்கேயாவது போய்விடப் போகிறது" என்றான்!

மதுரனுக்கு அக்குரல் மதுரமாகப்பட்டது. அவன் குதிரையை மரத்தில் கட்டிவிட்டு வந்து, "அடியவரே! வணக்கம். உங்களைக் கண்டவுடன் வணக்கம் செலுத்தவும் முயலாமல் ஏதேதோ பேசிவிட்டேன். பொறுத்தருளுங்கள்" என்று பணிவான குரலில் கூறினான்.

"சிவ சிவ ... தம்பி! அன்புருவான சிவனருள் உனக்கு நிறைந்திருக்கட்டும். தம்பி! நீ யார்? உன்னைப் பார்த்தால் ராஜ குடும்பத்தவன் போல் தெரிகிறது. இப்படிப் பதை பதைப்புடன் ஏன் ஓடோடி வருகிறாய்?"

"அடியவரே! சிவனருளால் உங்களுக்கு எதையும் சட்டென உணரும் சக்தியிருக்கிறது. நீங்கள் எண்ணுவது போல் நான் ராஜ குடும்பத்தவன்தான். உங்களிடம் பொய் கூறலாமா? நான் அரசகுமாரனேதான். இந்த நாட்டை ஆளும் மாமன்னர் மதுராந்தக உத்தம சோழ தேவரின் திருக்குமாரன் நான். அரச விஷயங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட சிவநெறி ஒன்றையே சிந்தையில் ஏற்றியிருந்த எனக்குத் திடீரென இப்பணி ஏற்பட்டது சுவாமி."

"தம்பி! உன்னைப் பார்த்தால் மிகவும் நல்ல பிள்ளையாகத் தோன்றுகிறது. சிவனருள் பரிபூரணமாக உன்னிடம் குடி கொண்டிருப்பது தெரிகிறது. அவனது இடப்பாகம் அமர்ந்த

அந்தப் பார்வதி தேவியின் கடைக்கண் என்றும் உன்னிடம் நின்று நிலவட்டும்.''

''பெரும் பேறு பெற்றேன் அடிகளாரே நான்.

'கருவே கிடந்து உன் கழலே நினையும் கருத்துடையேன்
உருவாய்ப் பிறந்து உன் நாமம் பயின்றேன்...'

என்று அடிகளார் பாடியவாறு நான் பிறந்தது முதல் என் பாட்டியார் என்னைச் சிவநாமத்தில் திளைக்கச் செய்து விட்டார். செம்பியன் மாதேவியாரைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருப்பீர்கள்...''

அருண்மொழியின் மெய்சிலிர்த்தது. புரியமுடியா புள காங்கிதத்தால் அவன் கண்களில் நீர் தளும்பியது. அதை மெல்ல மறைத்து, ''ஆகா! தம்பி மழவரையர் மகள் செம் பியன் மாதேவியாரா? அவரை அறியா சிவநேசச் செல்வர் இருக்க முடியுமா? எம்பிரான் செழுநீர் புனல் கங்கை செஞ் சடைமேல் வைத்த தீ வண்ணப் பிரானுக்குக் கற்றளிகள் எழுப்பிச் சிவத் தொண்டு செய்து வருகிறாரே அவரை அறி யாது இருப்பது எவ்வாறு? உம்; தேவியார் இப்போது எவ் விடத்தில் இருக்கிறார்?'' என்று கேட்டான்.

''என் பாட்டியார் தஞ்சையில் தான் வாசம் செய்கிறார் கள். அவர்கள் தஞ்சையிலேயே தங்கி இருப்பதால்தான் நானும் அங்கேயே இருக்க நேரிட்டது. அங்குத் தங்கி யிருந்ததால்தான் இப்படி அரசியல் காரியத்தில் சிக்க நேரிட் டது—''

''அரசியல் காரியம் அரசகுமாரனுக்கு அப்பாற்பட்ட தன்றே!''

''அப்படி இல்லை, அடியாரவர்களே!''

''அப்படி இருக்கலாமா? நாளைக்கு அரியணை ஏறப் போகும் அரசகுமாரனை நீ ஏதும் அறியாதிருக்கலாமா?''

"சிவசிவ; அடிகளாரே என் மனப் பாங்கு நீங்கள் அறிய மாட்டீர்கள். சோழ அரியணையா? எனக்கா? ஒரு நாளும் விரும்பேன். என் மூத்த அண்ணு அருண்மொழி சோழ தேவருக்கு இளவரசப் பட்டம் முன்னரே சூட்டப் பட்டு விட்டதை நீங்கள் அறியீரோ? அவரிருக்க நான் அரசு ஏறுவதா?"

"இல்லை தம்பி! எனக்குச் சோழ நாட்டு விவகாரம் தெரியாது! அதனுல் கேட்டேன். உன் முகத்தில் ஓடும் ராஜகளை அப்படிக் கேட்கச் செய்தது,"— இவற்றைக் கேட்கும்போது சிவனடியார் பார்வை மதுரன் முகத்தை ஊடுருவியது.

சலனமற்ற முகம் உடைய மதுரன் மெல்ல நகைத்து, "அடியவரே! அருள் சிந்தையுடைய உங்களைப் போன்ருேர் வாக்குப் பொய்க்காது என்று சொல்லுவர். ஆனுல், என் உள்ளத்து முடிவை ஒருவராலும் மாற்றி அமைக்க முடியாது" என்ருன்.

"பின் ஏன் இப்படிக் குதிரைமீது ஏறி யாரையோ தேடி ஓடி வருபவர் போல் ஓடோடி வந்திருக்கிருய்? அரசியல் காரியமல்லவா இது?"

"சுவாமி! நீங்கள் எல்லாவற்றையும் உணர்ந்தவர் போலிருக்கிறதே? இப்படி உங்களை நிற்க வைத்தே பேசுகிறேன். இப்படி மர வேரில் அமருங்கள். உண்மையில் நான் ஒரு பாதகனைத் துரத்திக் கொண்டுதான் ஓடி வருகிறேன். அந்தக் கதைகளைக் கேட்டால் நீங்கள் ஆச்சர்யப்படுவீர்கள். என்ன செய்வது சுவாமி? நானே விரும்பாவிடினும் அந்தச் சூழல் என்னை அமிழ்த்தி விடும் போலிருக்கிறதே. இப்படியொரு குதிரையும் குதிரைமீது ஓர் கட்டைக் குட்டையான ஆளும் ஓடி வந்ததைக் கண்டீர்களா?" என்று கேட்ட மதுரன் முதல் நாள் இரவு தஞ்சைக் கோட்டையின் வெளிப் புறத்தே மறைந்திருந்ததிலிருந்து

பரமேஸ்வரனைத் துரத்தி ஓடிவந்தது வரை சுருக்கமாகக் கூறினான்.

அருண்மொழிக்கு மதுரனை அப்படியே அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது. எனினும் தன் உருவை எக்காரணம் கொண்டும் வெளிப்படுத்தவிரும்பாமல், "பார்த் தாயா! அரசகுமாரனாய்ப் பிறந்ததில் எவ்வளவு தொல்லைகள் என்று. ஆமார்; உனக்கு எப்படித் தெரியும் பரமேஸ்வரன் தப்பிச் செல்லப் போகிறானென்று?" என்று கேட்டான் அருண்மொழி.

மதுரனுக்குச் சிவனடியார் மீது மிக்க மரியாதை ஏற்பட்டு விட்டது. தனது சக்தியால் பரமேஸ்வரன் ஓடிச் சென்ற திசையைக் கூற அவரால் இயலும் எனும் எண் ணம் மிகுந்தவனாய் தன் மனத்திலுள்ளவற்றைத் தெரிவிக்க விரும்பியவனாய்ப் பஞ்சவன் மாதேவியை நடராசர் சிலை அருகே சந்தித்ததினின்று ஒன்று விடாமல் கூறினான்.

"அடியவரே! தஞ்சையிலேயே தங்கியிருந்தால் இப்படித் தான் அரசியல் சூழலில் சிக்க வேண்டி வரும் போலும். அங்கே பஞ்சவன் மாதேவியார் நடராஜர் சிலையைக் கண்ட வுடன் தானும் நடனம் பயில விரும்புகிறாள். எப்படியாவது தக்க நடன ஆசிரியரை அழைத்து வருவதாகக் கூறி யுள்ளேன். தில்லையிலே நாட்டிய விற்பன்னர்கள் இருப்பர் அல்லவா? நடனம் பயின்ற பெண்கள் இருப்பரே. தில்லை இங்கு அருகே தானே இருக்கிறது? அதிருக்கட்டும்; ஐயா, இந்தப் பக்கமாக ஓடி வந்த அந்தப் பரமேஸ்வரன் போன திசையைச் சொல்வீரா ஐயா!"

அருண்மொழி, மதுரன் கூறியவற்றைக் கவனமாகக் கேட்டு வந்தான். மதுரன் வந்தியத் தேவனைச் சந்தித்ததைப் பற்றிக் கூறும்போது அருண்மொழியின் கண்கள் கலங்கின. வந்தியத் தேவனுக்கு உள்ள கடமை யுணர்ச்சி அவனைப் பற்றிய மதிப்பை அதிகப் படுத்தியது. உடனே உதவ வேண்டும் என்ற துடிப்பு எழுந்தது மதுரனை அந்த

இடத்தை விட்டுப் பரமேஸ்வரனைத் தொடர்ந்து போக விட்டால் துன்பம் ஏதாவது நேரலாம் எனும் எண்ணத்தில் மதுரனது நெற்றியில் துளிர்த்திருந்த வியர்வையை மெல்லத் துடைத்துத் தன்னிடமிருந்த பையினின்று வெண்ணீறு எடுத்தளித்து, "சிவபிரான் உன்னைக் காப்பாற்றுவாராக. இளவரசே! நீர் இப்பொழுது அந்தப் பரமேஸ்வரனைத் தொடர்ந்து செல்வது பலனளிக்காது என்பது என் கருத்து" என்றான்.

"ஐயா, என்னை இளவரசே, இளவரசே என அழைக்காதீர்கள். இளவரசருக்கு ஏற்ற பட்டத்துக் குரியவர் என் சகோதரர் அருண்மொழிதான். என்னை அப்படி அழைக்காதீர்கள். நான் சாதாரண சிவத் தொண்டன்; ஆரூர் அடிகள் கூறியதுபடி அடியார்க்கு அடியவன்."

அருண்மொழியின் உள்ளத்தில் புரிய முடியா பெருமை பிறந்தது. 'என் சிறிய தந்தை மதுராந்தக சோழ தேவரின் திருக் குமரன் இத்தகைய அரும்பெரும் குணங்களுடன் பெரும் அருளாளனாகத் திகழ்கின்றானே' என வியந்தான். தன் மீது அன்பும் மதிப்பும் மதுரன் கொண்டிருப்பது கண்டு பெருமை கொண்டான். பரமேஸ்வரனைத் தொடர்ந்து காளாமுகர் சென்றிருப்பதால் மதுரன் செல்வது நல்லதன்று எனும் எண்ணத்தில், "மதுரா! பாண்டிய நாட்டு ஒற்றனைத் தொடர்ந்து இவ்வளவு தூரம் வந்தது வரை பெருமகிழ்ச்சி தான். ஆனால் அவனை நீ தொடர்வதால் எந்தப் பயனும் கிடைக்காது. நீயோ நிராயுதபாணியாக வருகிறாய். அவனைத் தொடர்ந்து சென்று அவனைப் பிடிக்க உன்னால் இயலாது என்று நான் எண்ணுகிறேன் அப்படிச் செய்வதைவிட உடனே தஞ்சைக்குத் திரும்பிப் பழுவேட்டரையரிடம் தெரிவித்து விடு" என்றான்.

மதுரன் கண்களில் நீர் ததும்பியது. சிவனடியார் அவன் மனத்தை முழுவதும் கவர்ந்து விட்டார். ஆனால்,

அவரை விட்டுப் பிரிய மனம் வரவில்லே. அவர் யார் எங்குச் செல்கிருர் எனும் ஆவல் அவனுக்கு எழுந்தது.

"அடியவரே என்னேப் பற்றியே இதுவரை பெரிதாகச் சொல்லி வந்தேன். தங்களேப்பற்றி நான் விசாரிக்கவே இல்லேயே. அடிகளார் வசிப்பது எங்கே? இப்போது எங்கே செல்கிருர் என்பதை அறியலாமா?"

சிவனடியார் மெல்ல நகைத்து, "சிவத் தொண்டனுக்கு எல்லா ஊரும் என் ஊரே. மகேஸ்வரன் வதியும் இடமெல்லாம் நான் வாழும் இடமே. ஆனுல், இந்த கட்டைக்குப் பூர்வாச்ரமம் சோழ நாடுதான். அதில் காவிரி பாயும் வளமான பூமியான நந்தி புரத்தில் நான் பிறந்தேன்; கல்வி கேள்வி தேர்ந்தேன். பிறகு வடக்கே காசி எனும் திவ்ய க்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்று விட்டேன். அங்கே பல கலேகளேக் கற்றேன். சைவ ஆகமங்களேக் கற்றுணர்ந்தேன். இப்போது தென்னுடு வந்தேன். தென்னுடுடைய சிவனே போற்றி என்று ஒவ்வொரு திருப்பதிகளாகத் தரிசித்து வருகிறேன். அடுத்து நான் செல்ல எண்ணியுள்ள இடம் திருத்தோணிபுரம். அங்குத் தானே பல நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் ஞான சம்பந்தர் பிறந்தார். அந்த ஊர்க் குளக் கரையிலன்றே அவர் உமையின் அருள் பாலே உண்டார். அத்தலத்தை நான் தரிசிக்க விரும்புகிறேன்..."

"அடியவரே! என்னுடைய சிறு வேண்டுகோளே ஏற்க வேண்டும். எல்லா சிவத்தலங்களுக்கும் நானும் உம்முடன் வருகிறேன். இப்போது நீர் என்னுடன் தஞ்சைக்கு வரவேண்டும். பாட்டனுர் பழுவேட்டரையரிடம் நான் நடந்தவற்றைக் கூறிவிட்டு உங்களுடன் வருகிறேன். அட்ட வீரட்டங்களேக் காண்போம். நாகைக் காரோணம் காண்போம். எல்லாத் தலங்களேயும் காணலாம். கருணே கூர்ந்து என்னுடன் வாருங்கள்" என்று பணிவுடன் அழைத்தான் மதுரன்,

"தம்பி! உன் கருணை உள்ளத்துக்கு மகிழ்கிறேன். இப்போது என்னால் தஞ்சைக்கு வர இயலாது. நானும் நீயும் நடந்து தஞ்சையை அடைய நேரமாகலாம். நான் குதிரை ஏறி வருவதும் நன்றன்று. நீ விரைந்து தஞ்சைக்குச் செல். நான் உன்னைச் சில நாட்களில் தஞ்சையில் வந்து காண்கிறேன்" என்றார் சிவனடியார்.

மதுரனுக்கு அந்த இடத்தை விட்டு அகல மனம் வரவில்லை. "அடிகளே! காலையில் ஏதாவது உணவு கொண்டீர்களா? நான் சென்று அருகே உள்ள ஊரினின்று உணவு பெற்று வருகிறேன்" என்று கேட்டான்.

சிவனடியார் அவனைத் தடுத்து, "தம்பி நீ கவலைப் படாதே. நான் பகல் ஒரு வேளைதான் உணவு கொள்வது வழக்கம். நீ உடனே விரைந்து செல். உன்னை நான் கட்டாயம் தஞ்சையில் சந்திப்பேன். அரச குடும்பத்தில் பிறந்த சிவநேசனைச் சந்திப்பதே பெரும் பாக்யம். உனது உதவி எனக்கு மிக மிகத் தேவை மதுரா; அழகிய பெயரை உடைய உன்னைச் சிவபிரான் காப்பாற்றுவாராக. நான் தென்னாடு வந்ததே மகத்தான செயலொன்று புரிய. அதற்கு உன்னைப் போன்ற இளைஞர்களின் உற்ற துணை தேவை. அதற்காக உன்னிடம் வருவேன். அப்போது உன் கருணைக் கரங்களை நீட்டி உதவு" என்றார்.

மதுரன் கண்களில் நீர் மல்க, "சுவாமி அடியேன் காத்திருக்கிறேன். இந்த முக்கியமான காரியம் இல்லாவிடில் நான் உங்களுடனேயே இருப்பேன். சோழர்கள் பரம்பரையே சிவபக்தி மேலிட்டது சுவாமி. உங்களுக்குத் தெரியாதது இல்லை. என் முன்னோரில் ஒருவரான ஆதித்த சோழர் காவிரிக் கரையெங்கும் சிவனுக்குக் கோயில் எடுப்பித்தார். அவருக்குப் பிறகு பராந்தக சோழர் தில்லைக்குப் பொன் வேய்ந்தார் அவர் புதல்வர் கண்டராதித்தர்...என் பாட்டனார் அற்புதமான திருப்பதிகங்கள் பாடியுள்ளார். நீங்கள் அதைக் கேட்க வேண்டாமா?

இலையார் கதிர்வே லிலங்கை
வேந்த னிருபது தோளுமிற
மலைதா னெடுத்த மற்றவற்கு
வாளோடு நாள் கொடுத்தார்
சிலையாற்புர மூன் றெய்தவில்லி
செம்பொனி னம்பலத்துக்
கலையார் மறி பொற்கையினனைக்
காண்பது மென்று கொலோ...''

மதுரன் பாடியபோது அருண்மொழி கண்களை மூடிக்கொண்டான். 'ஆகா; அந்தப் பாடலை முன்பு எப்போதோ கேட்டிருக்கிறேனே, ஏன், என் மெய் சிலிர்க்கிறது. உள்ளத்தே ஏன் இப்படிப் படபடப்பு உண்டாகிறது ஆகா; இதனால் பாடலை எங்குக் கேட்டிருக்கிறேம் என்பது மறந்தாவிட்டது? இல்லை; இல்லை மறக்க முடியுமா? முல்லைத் தீவின் மோகன நிலவில் இன்பவல்லி பாடியதன்றோ? இன்பவல்லி எங்கிருக்கிறளோ? அவள் இருப்பிடம் காணது இப்படி சும்மாயிருக்கிறேமே...' என எண்ணும்போது அவன் கண்களில் நீர் தளும்பியது.

''அடியவரே! கண்டராதித்தரின் பாடல் உள்ளம் உருக்க வல்லது. இந்த நேரம் நான் தஞ்சை அரண்மனையில் நடராஜருக்குப் பூசை செய்வேன். என் தந்தை மனம் மகிழப் பாடுவேன். எப்படியோ அதே வேளையில் என் கடமையை நிறைவேற்றிவிட்டேன்...''

மதுரன் பேசிக்கொண்டே போனன். அருண்மொழியின் செவிகளில் அவன் சொல் விழவில்லை. அவன் சிந்தனை பல நூறு காத தூரத்திற்கப்பால் உள்ள முல்லைத்தீவில் லயித்தது. அங்கிருந்து கால் சதங்கை ஒலிக்க நடனமாடி திரை கடல் கடந்து வந்தாள் இன்பவல்லி.

அத்தியாயம் 24

கடற்கரை நடனம்

பல காதத் தொலைவினின்று இன்பவல்லி வந்துவிட்டாள். தனது தாயகமாம் சோழ வள நாட்டிற்கு வந்து சேர்ந்து விட்டாள். அவள் வந்தது அருண்மொழிக்குத் தெரியாது. அருண்மொழி கொள்ளிடக்கரை மர நிழலில் அவளை மனத்தில் எண்ணியதை அவளறியமாட்டாள். அவள் அருண்மொழியையே அறிய மாட்டாளே. சித்திரசேனர் எனும் இரத்தின வியாபாரியைத்தானே அறிவாள்? தன்னுடன் முல்லைத் தீவில் இன்பக் கோட்டைகள் கட்டியது சோழ நாட்டு அரசகுமாரர் என்பதை அறியமாட்டாளே? யாரோ ராஜகளை நிறைந்த வணிகர் என்றுதானே அவள் அறிவாள்.

அவள் முல்லைத் தீவில் காத்திருப்பாள். அவளிடமிருந்து அவன் விடைபெற்றுச் சென்ற அந்தக் கலம் கண்ணுக்கு மறையும்வரை எந்தப் பாறைமீது நின்று கையசைத்த வண்ணமிருந்தாளோ அதே பாறையில் நாள்தோறும் வந்து நிற்பாள்,

"கூவுவாய் குயிலே,
குமரன் வரக் கூவுவாய்க் குயிலே..."

அந்தப் பாடலை அடிக்கொரு தரம் முணுமுணுப்பாள். வாய் விட்டுப் பாடுவாள். காற்று அப்பாடலைக் கேட்கும். கடலலைகள் அந்தப் பாடலைக் கேட்கும். சோலை மலைகள் அந்தப் பாடலைக் கேட்கும். கானப் பறவையும் அந்தப் பாடலைக் கேட்கும். அவற்றால் வேறு என்ன செய்ய இயலும்?

மஞ்ஞையும், மயிலும் மெல்லமெல்ல நடந்து வந்து தமது அழகு நடையால் உள்ளத்துக்கு இன்பமூட்டலாம்.

குயிலும் பேடையும் 'குக்கூ குக்கூ' எனக் கூவி அவள் இத யத்துக்கு ஆறுதலளிக்கலாம்.

மொட்டவிழ்ந்து பூத்த புது மலர் மகரந்தம் தூவி மணம் வீசி அவள் மனத்தில் இன்ப லாகிரியை ஊட்டலாம். அசைந்து அசைந்து காற்று வந்து அவள் அங்கங்களில் எல் லாம் மோதி அவளைப் பரவசப்படுத்தலாம். வேறு என்னதான் அவளுக்கு அவை உதவ முடியும்?

அவர் வந்து விடுவார் என அவள் நம்பினுள். அவளது வளர்ப்புத் தந்தையும் நம்பினுர். "மகளே, அவன் பார்த் தால் நல்லவனுகத்தான் தோன்றுகிருன். நிச்சயம் வருவா னடி மகளே" என்று ஆறுதல் கூறுவார். அவர் வந்துவிடு வார்— என்ற அந்தச் சொல் அவளுடைய செவியில் தேனுகப் பாயும். குடுகுடுவென புன்னை மர நிழலுக்கு ஓடுவாள். அதே சங்குமுக யாழ் எடுத்து மீட்டுவாள். அவர் பேசிய அந்த இன்ப வார்த்தைகளை அவள் மனப்பாடம் செய்து வைத்திருந் தாள். அவை என்ன தேன் கலந்த வாசகமா?

அவர் கரம்பட்ட இடங்களை மீண்டும் தொட்டுப் பார்த் துப் புளகமடைந்துப் பூரித்துப் போனுள். சொல்லின்பத்தின் அற்புதத்தை மீண்டும் மீண்டும் கூறிப் பார்த்தவாறு சென்ற இடத்தில் அப்படியே இருக்கிருரோ? விரைவில் திரும்பி வருவேன் என்று கூறிச் சென்றதை மறந்தாரோ – இப்படி யாக இன்ப நினைவும், வேதனை எண்ணமுமாக இன்பவல்லி மாறி மாறி அடைந்து முல்லைத் தீவில் நாட்களை ஓட்டி வந்தாள். எத்தனையோ பௌர்ணமி வந்துபோய் விட்டது, மரஞ் செடி கொடிகள் கூட எவ்வளவோ மாறுதலை அடைந்து விட்டன. குறுத்துவிட்ட சின்னஞ் சிறு செடி வளர்ந்துப் பூத்துக் காய்த்து நல்ல கனியையும் கொடுத்து விட்டது. பள்ளமாயிருந்த கடற்கரைப் பகுதிகள் பல மேடாயின. மேடாயிருந்த பகுதிகள் பலவற்றின்மீது கடலலைகள் மோதி அதன் மேட்டிமையைக் குறைத்தன.

முல்லைத் தீவில் கலியாணமாகாத கன்னிகள் பலருக்குத் திருமணம் நடந்துவிட்டது. அவர்கள் மண இன்பத்தை நுகர்ந்துத் தங்க மதலைகள் ஈந்து மகிழ்ந்தனர். காலம் யாருக்காகவும் காத்திராமல் ஓடியது. அது இன்பவல்லியின் யௌவனத்தை வளர்த்தது. மிளிரச் செய்தது. காண் போரைத் தடுமாறச் செய்தது. பிரிவாற்றாமையால் பசலை படர்ந்து சற்று மெலிந்து அவள் போனாலும் அந்த அழகும் தனியாகத்தானிருந்தது.

கலகலப்புக் குறைந்த தன் மகளின் கவலையறிந்த கார் மேகன் மௌனக் கண்ணீர் விடுவார். இவளும் அவள் தாயைப்போல் ஏமாற வேண்டியதுதானா? காலமெல்லாம் காத்திருக்க வேண்டியதுதானா? சே! என்ன காரியம் செய் தோம். முன்பின் அறியாத வணிகரோடு மகளைப் பழகவிட் டோமே. கண்டிப்பும் கட்டுப்பாடும் விதித்திருந்தால் இப் போது அவளும் வேதனைப்பட வேண்டியதில்லை.

அவர் இப்படி மனத்தே வேதனைப்படுவோரே யொழிய மகளுக்கு நல்ல வார்த்தைகள் கூறி சமாதானப்படுத்துவார்.

"அப்பா, அவர் தங்களிடமாவது எந்த தேசம் போவ தாகச் சொல்லிப் போனாரா?" என்று இன்பவல்லி கேட்பாள்.

இதற்கு விடை கூறாதிருந்தாலும் கஷ்டம். விடை கூறி னாலும் சிரமம். எனினும் மகள் மனத்தில் நம்பிக்கை எழு வதற்காக, "ஆமாம், மகளே; என்னிடம் சித்திரசேனன் கூறித்தான் சென்றான். ஸ்ரீவிஜயம் முழுமையும் சுற்றப்போவ தாகக் கூறினார். சீனத்தின் உள்ளே வெகு தூரம் சென்று அந்த நாட்டரசரை சந்திக்கப் போவதாகக் கூறினார்" என்பார்.

"இவ்வளவு தூரம் சென்று திரும்ப நாளாகுமே?"

"ஆமாம்! மகளே."

"திரும்பி இப்படி வந்துதானே செல்ல வேண்டும்!"

"ஆமாம்; இந்த தீவிற்கு வந்துதான் செல்லவேண்டும். திரும்பி வரும்போது நானும் சோழ நாட்டிற்கு வருவதாகக் கூறியிருக்கிறேன்."

"இந்தத் தீவை விட்டா?"

"ஆமாம் அம்மா. நீ இங்கிருந்துப் போய்விட்டால் எனக்கு என்ன வேலை. வரவரத் தொழில் குறைந்துவரு கிறது. நான் தனியே இருந்து என்ன செய்யப் போகிறேன்? சோழ நாட்டிற்கு வந்து உன் தாயைத் தவிக்கவிட்டுச் சென்ற அரச குமாரனைக் கண்டுபிடிப்பேன்."

"அப்பா, அவர் இன்னும் அரச குமாரராகவே இருப் பாரா?"

"ஆமாம்; இருக்க மாட்டார். எவ்வளவு வயதான தொண்டுக் கிழவராயிருந்தாலும் கண்டு பிடித்துத் தீருவேன்."

"கண்டுபிடித்து?"

"உன் திருமணத்தின்போது உன் தந்தை இருக்க வேண்டாமா?"

"அப்பா, ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசுகிறீர்கள்; உங்களை யன்றி வேறு எவரையும் நான் நினைக்கவில்லையே?" என் திருமணத்தின்போது நீங்கள் இல்லாமல் வேறு எவரிருப்ப தாம்?"

"மகளே! அதைப் பற்றி இப்போது என்ன? உன் இதயங் கவர்ந்தவன் வந்து விடட்டும்."

"அப்படியென்றல் அவர் வரமாட்டாரா?"

கார்மேகனுக்குத் தர்ம சங்கடமாகிவிடும். எப்படிப் பேசி னலும் இன்பவல்லி அவர் வராததால் உண்டான ஏமாற்றத் தையே பிரதிபலிக்கிருள். இப்படியே சில காலம் இருந்தால் அதே நினைவில் சித்தம் கலங்கினலும் கலங்கி விடுமோ என

அஞ்சுவார் அதனால் மகளது மனத்தைப் பல விதத்தில் மாற்றப் புது வழிகளைக் கையாளலானார், தீவின் எழில் மிக்க பகுதிகளைக் காண அழைத்துச் செல்வார்.

ஒரு நாள் அந்தத் தீவிற்குப் பழுது பார்ப்பதற்காக அயல் நாட்டுக் கலம் ஒன்று வந்து நங்கூரம் பாய்ச்சி நின்றது. அந்தக் கலத்தைப் பழுதுபார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு நாள் இரவு திடீரென கடற்கொள்ளையர் அந்தக் கலத்தைத் தாக்கினர். தீவிற்குள்ளும் நுழைந்து சூரையாடினர். விலை மதிக்கவொண்ணாப் பெரும் பண்டங்களை ஏற்றி வந்த அந்தக் கலத்திலிருந்தவற்றை அவர்கள் கொள்ளை யடித்தனர். எதிர்த்தவர்களைக் கொன்று குவித்தனர். அவர்கள் புதுமுறையான ஆயுதங்களுடன் போரிட்டதால் எதிர்த்துத் தாக்க எவ்வளவுபேர் வந்தாலும் இயலாது போய்விட்டது. முல்லைத் தீவினின்றும் இளைஞர்களும் முதியவர்களும் திரண்டெழுந்து தாக்கினர். ஒன்றும் பலனில்லை. நடந்த சண்டையில் கார்மேகன் படுகாயமுற்றார். முல்லைத் தீவிலுள்ள பல பெண்களைக் கொள்ளையர் தூக்கிச் சென்றனர். நல்ல வேளையாக இன்பவல்லி காயமுற்ற தந்தையைப் புதரொன்றின் மறைவில் கிடத்திச் சிகிச்சை செய்து கொண்டிருந்த படியால் அவளை யாரும் கவனிக்கவில்லை.

பெரும்புயலடித்து ஓய்ந்ததுபோன்றநிலைமை ஏற்பட்டது. முல்லைத் தீவின் வனப்பு குலைந்தது. எங்கும் எரிந்துகொண்டிருக்கும் நிலை. கொழுந்து விட்டு எரியாவிடினும் புகை மட்டும் சில இடங்களினிறும் எழுந்து கொண்டிருந்தது. பழுது பார்க்க வந்த கலம் பாழாய்ப்போனது. தீவிலே எஞ்சியிருந்த மக்கள் மேலும் அங்குத் தங்கியிருக்கப் பிரியப்படாமல் கிடைத்த தோணிகளிலும் படகுகளிலுமாக வேறு இடங்களுக்குப் புறப்பட்டனர். கார்மேகனையும், இன்பவல்லியையும் அவர்கள் தம்முடன் வருமாறு அழைத்தனர். தந்தையின் மரணாவஸ்தை நிலையில் அவரை விட்டு வர இன்பவல்லிக்குச் சிறிதும் மனம் வரவில்லை. தீவிலுள்ள மக்கள் யாவரும் போய்விட்டனர். பறவைகள்கூடப்பயத்தால் பறக்க

வில்லையா? அல்லது வட்டமிடும் வல்லூறுக்கு அஞ்சி ஓடி ஒளிந்தனவா?

தந்தையின் தலைப்பக்கம் இன்பவல்லி அமர்ந்து விம்மு வாள். ஒரே ஒரு வேதனையில் ஏங்கித் தவித்தவளுக்கு மற்றொன்றும் சேர்ந்தது. தந்தைன் உடல் நிலை சரியாகா விட்டால்.. அதை நினைக்கும் போதே அவளுக்கு மிகப் பயமாக இருந்தது. கார்மேகன் மெல்ல ஒருநாள் கண்விழித் தார். இன்பவல்லி கண்ணீர்ப் பெருக அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு அவர் மகளை அருகே அழைத்தார். தன் நடுங்கும் கரங்களால் அவள் கண்ணீரைத் துடைத்தார். மெல்லிய குரலில் கூறினார்:

"மகளே! நீ எதற்கும் அஞ்சாதே. உன் தாய் பட்ட கஷ்டத்தைவிட இனி யாரும் படப்போவதில்லை. உனக்கு எந்தவிதத் துயரும் வராது. உறுதியை மட்டும் இழக்காதே. பெண்களுக்கே இயற்கையான நால்வகைக் குணமும் உன் னிடம் உள அதனால் நீ புத்தியாய்ப் பிழைத்து விடுவாய். நான் இறந்து விடுவேனோ என அஞ்சவேண்டாம்; நான் விரைவில் பிழைத்து விடுவேன். பிறகு இருவரும் சோழநாடு செல்வோம். அங்குள்ள பெரும் பட்டினங்களில் முதலில் சித்திரசேனரைக் குறித்து விசாரிப்போம்.

"உனக்காக அவர் கார்த்திருப்பார். எப்படியும் அவரை தேடிக் கண்டுபிடித்து விடுவோம். சோழநாடு செல்வதால் நமக்கு மற்றொரு பலனும் உண்டு. உன் தந்தையைப் பற்றி யும் விசாரித்து அறியலாம். இரண்டும் முடிந்து விட்டால் எனக்கு இந்த உலகத்தில் வேலையே இல்லை."

இன்பவல்லி விம்மினாள். தந்தை வாய் திறந்து இவ்வாறு பேசியது அவளுக்குப் புதுத் தெம்பை ஊட்டியது. இன்னும் பச்சிலை மூலிகையை ரணத்திற்கு இட்டுக் கட்டினால் தந்தை யின் நோய் தீரும் என்றெண்ணியவளாக மூலிகையைக் கொண்டுவர சுவர்ணரேகா அருவிக்குச் சென்றாள். அருவி எப்பொழுதும்போல் 'இழும்' எனும் ஒலியோடு வீழ்ந்து

கொண்டிருந்தது. மீண்டும் அவளுக்குப் பழைய நினைவு வந்தது. சித்திரசேனன் இங்கு நின்று உரையாடிய சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது. கலபதி இங்குத் தானே அடிபட்டு வீழ்ந்து கிடந்தான். இன்பவல்லி ஒரு முறை கண்களை மூடித் திறந்தாள். அந்தச் சம்பவத்தை மறக்க முயன்றாள். விரைந்து மூலிகையுடன் தந்தை இருப்பிடம் செல்ல விரும்பினாள்.

அவள் தந்தை இருப்பிடம் வந்தடைந்த போது கார் மேகன் இறந்துகிடந்தார். முதலில் அவளுக்குத் தந்தையின் நிலை தெரியவில்லை. மயக்க முற்றிருப்பதாக எண்ணினாள். ஆனால் தலை துவண்டுவீழ்ந்து உடல் சில்லிட்டிருப்பது அறிந்த வுடன்தான் இன்பவல்லி புரிந்துகோண்டாள். அந்தத் தீவே அதிரும்படிக் கதறி அழுதாள்.

அவள் அழகிய பாடல் பாடும்போது எதிரொலித்த அதே எதிரொலி அழுகையின் போதும் எழுந்தது.

ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டபோது கலகலவெனக் கரங் கொட்டிய கடலலைகள் துன்பக் கண்ணீரின் போதும் சோக கீதம் இசைத்தன.

கீதம் எழுப்பாத பறவைகள் கலங்கி மௌனத்தால் துக்கத்தைத் தெரிவிப்பது போன்றிருந்தன. கருகிநின்ற மரங் கள் சோபை இழந்துத் துயரம் காப்பவைபோல் தோன்றின.

துயரத்தின் உச்ச நிலையைக் கண்டும் இறைவன் மௌன மாயிருப்பதில்லை. அந்தப் பேதைப் பெண் உயிரற்ற சடலத் தைப் போட்டுக் கொண்டு அந்தத் தன்னந் தனித் தீவில் தவிப்பதைத் தடுக்க எல்லையற்ற பரம்பொருளைத் தவிர வேறு எவரால் இயலும்?

“அன்பே இப்போதாவது நீங்கள் வரக் கூடாதா? நீங்கள் கொடுத்துச் சென்ற அந்த இரத்தினக்கல் நினைவுகூட இல்லையா?” என்று வாய்விட்டுப் புலம்பினாள் இன்பவல்லி.

அவளுடைய இதய ஒலிக்குப் பயன் இருந்தது. தொலை வில் கட்டுமரம் ஒன்று வந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால்

அதில் வந்தவர் இரத்தின வியாபாரி அல்லர். முல்லைத்தீவின் தலைவனுடைய மகனும் மற்று மொருவரும் அந்த தீவில் புதைத்துச்சென்றிருந்த சேமிப்பை எடுத்துச்செல்ல அவர்கள் வந்தனர். கடற்கரையில் இன்பவல்லி நின்று கோவெனக் கதறுவது அவர்கள் செவியில் வீழ்ந்தது. அவர்கள் திடுக்கிட்டனர். திகைத்தனர்; கார்மேகனும், இன்பவல்லியும் இறந்துபோய் விட்டனர் என்றல்லவா அவர்கள் எண்ணியிருந்தனர். கார்மேகனுடைய முடிவு அவர்களுக்கு பெருந்துயரத்தை அளித்தது. துயரமடைந்து என்ன பலன்?

கார்மேகன் உடலைப் புதைத்து விட்டு, ஆக வேண்டிய மற்றக் காரியங்களை முடித்து விட்டு அவர்கள் திரும்பவும் அங்கிருந்துப் புறப்பட ஆயத்தமாயினர். இன்பவல்லியையும் அவர்கள் உடன் அழைத்தனர். அவள் மறுத்து விட்டாள். முன்பு ஒரு முறை அவளுடைய காதலுக்கு ஏங்கிய தீவின் தலைவர் மகன் அவன். தனக்குப் பழைய எண்ணம் ஏதும் இல்லை என்றும் அந்தத் தீவில் தன்னந் தனியளாய் அவள் இருப்பதில் எந்தவிதப் பலனும் இல்லை யென்றும், அவள் எதிர்பார்ப்பது போல் இரத்தின வியாபாரி அந்தத் தீவிற்கு வரமாட்டான் என்றும், வேண்டு மென்றுல் ஸ்ரீ விஜய நாட்டிலே அவரைத் தேடிப்பார்க்கலாம் என்றும் தலைவன் மகன் கூறினுன். கடைசியாக அவன் ஓர் உறுதி கூறினுன்: "கார்மேகன் மகளே! ஒரு காலத்தில் உன்மீது பெரும் ஆசை கொண்டிருந்தேன். இப்போது என் உள்ளத்தில் எனக்கு அந்த எண்ணமே இல்லை. நான் மணந்து மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தந்தையாகி விட்டேன். உன்னை என் இளைய சகோதரியாகவே கருதுகிறேன். இளைய சகோதரியை எவ்விதம் நடத்த வேண்டுமோ அவ்வளவு முறையுடன் நடத்துவேன். வேண்டுமெனில் உன்னைத் தக்க துணையுடன் நீ விரும்பிச் செல்லவேண்டிய நாட்டிற்கு அனுப்புவேன்" என்றுன்.

அவனுடைய உறுதியும், சொல்லும், பணிவும், பரிவும், பாசமும், பண்பும் இன்பவல்லியின் மனத்தை மாற்றின. முல்லைத்தீவில் தனியேஇருந்து வாடுவதைவிட அண்ணனுடன்

சென்று தக்க கலம் ஏறிச் சோழநாடு செல்வது நலமல்லவா? இன்பவல்லி அவனுடன் செல்லச் சம்மதித்தாள். அவர்கள் சென்ற நான்குநாட்கள் கழித்துத்தான் அருண்மொழி இன்ப வல்லியைத்தேடி அந்தத்தீவிற்கு வந்து, அந்தத்தீவின் அழி வுற்ற நிலையைக் கண்டு திடுக்கிட்டுத் துயருற்றுச் சென்றான்.

முல்லைத் தீவின் தலைவன் மகன் தான் கொடுத்த வாக்குறு தியை மீறவில்லை. கடல் மல்லைத் துறைக்குச் செல்லும் கல மொன்றில் இன்பவல்லியை ஏற்றி அனுப்பினான். இன்பவல்லி சோழ நாடு செல்லப் போகிறோம் என்ற களிப்புடன் தனியே கலம் ஏறினாள். பல நாட்கள் பயணம் செய்த அந்தக் கலம் கடல் மல்லைத் துறையில் வந்து நின்றது. அங்குத்தான் சில நாட்களுக்கு முன்னம் அருண்மொழி சீன வணிகன் வடிவில் வந்திறங்கினான்.

மாமல்லபுரத்தைக் கண்டவுடனேயே இன்பவல்லிக்கு பயணத் துயரமெல்லாம் மறைந்தது. அவற்றை விட ஏதோ ஒரு குரல், "வா அம்மா குழந்தாய்" என்று வாஞ்சையுடன் அழைத்தது கேட்டு அவள் திடுக்கிட்டாலும் அந்தக் குரலின் நயம், அக்குரல் எழுந்த இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருக்கும் இயற்கையான அன்பு அவளது மனப் பளுவில் பாதியைக் குறைத்தது போன்றிருந்தது.

மாமல்லபுரத்தில் அலைந்து கொண்டிருந்த அந்த முதிய வர்தான் இன்பவல்லியை அவ்வாறு அழைத்தது. சிற்பங் களை ஆவல் நிறைந்த கண்களுடன் அவள் பார்ப்பதும் தயங்கித் தயங்கி நடப்பதும் கண்ட அந்த முதியவருக்கு உள்ளத்தில் திடீரென ஒருவிதப் பாசமும் பிறந்தது. இன்ப வல்லி வருவதைத் தொலைவிலிருந்து கண்டு அவர் அயர்ந்து நின்றார்.

'யார்—யார்—' என்று அவர் உதடுகள் முணுமுணுத் தன. 'என் சிந்தை கவர்ந்தவளா?' என்று ஒரு முறை சொல்லிப் பார்த்துக்கொண்டார். பாதச் சலங்கை கலீர் கலீர் என ஆடும் அதே பெண் அழகியைப் போன்றே

தான் இவள் இருக்கிறுள். அதே நடை. அதே முகத் தோற்றம், அதே நெளிவு. கனவிலும் கற்பனையிலும் ஆடி ஆடி. நமது உள்ளத்தில் ஆர்வத்தையும், ஆர்வத்தால் வேதனையையும் வேதனையால் சோர்வையும் தூண்டி விட்டு வரும் அவள் இப்போது அவற்றைப் போக்க மோகினி வடிவு நீங்கி மோகன வடிவுடன் நேரிடையாக வந்து விட்டாளா? அல்லது எப்போதும் போல் நமக்குப் பிரமைதானு? இல்லை, இல்லை இவளுடைய பாதங்கள் பூமியில் படிவதைக் காண்கிறேன். இவளுடைய கூந்தல் காற்றில் அசைவதைக் காண்கிறேன் இவள் ஆடை காற்றில் படபடப்பதைக் காண்கிறேன். இவள் முகம் கனவில் காணும் 'என்னுடையவள்' முகம் போன்றுதான் இருக்கிறது. எனினும் ஒரு வித்தியாசம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. இவள் முகத்தில் முதிராத இளமை துள்ளுகிறது. உலகம் அறியாத வெண்மை இவள் முகத்தில் பள்ளுப்பாடுகிறது. இவள் அவளல்லள்; என்ருலும் என் சோக உள்ளத்துக்கு மருந்து கொண்டு வந்தவளாய் இருக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் அந்த முதியவர் மெல்ல இன்பவல்லியை அணுகிக் "குழந்தாய்" என்றழைத்தார்.

அந்தச் சொல்லில் பாசம் புதைந்திருப்பதை இருவரும் உணர்ந்தனர் ஏன் புதைந்தது என்பதை எவரும் உணர முடியவில்லை. இன்பவல்லி அப்போது மலையைக் குடையாகப் பிடித்து ஆயர்களைக் காத்த பாறைச் சிற்பத்தில் லயித்திருந்தாள். அவள் கண்ணபிரானின் திருவுருவை இப்போதுதான் முதன் முதலாகக் காண்கின்ருள். காக்கும் அவரது தோற்றத்தின் கம்பீரம்தான் என்ன? அருகே இருக்கும் தாய்ப் பசு தன் கன்றை நாவால் சுவைத்துப் பரிவைப் புலப்படுத்தும் அழகுதான் என்ன? இப்போது கேட்ட 'குழந்தாய்' என்ற சொல் கூட அத்தகைய உணர்ச்சியை அன்ருே ஊட்டுகிறது.

இன்பவல்லி கண்களில் நீர் நிறைந்தது. இயற்கையான ஒரு வித நடுக்கமும் இருந்தது. அது முதியவரின் தோற்றத்

தால் விளைந்ததாய் இருக்கலாம். அவரது தோற்றம் நாளுக்கு நாள் பார்க்கப் பைத்தியத்தைப் போல் மாறிக் கொண்டு வந்தது. எதையோ அடையாத ஏக்கம் அவருள்ளத்தில் இருந்ததால் அது முகத்தில் பிரதிபலித்தது. ஏதோ தவறு செய்துவிட்ட குறுகுறுப்புணர்ச்சி அவர் முகத்தில் நிறைந்திருந்தது. ஆனால் அவர் பேசும் போது அதில் கொடுமை இல்லை; அதில் பைத்தியக்காரத்தனம் இல்லை சோகம் இல்லை. சோர்வு இல்லை. சிற்பத்தைப் பற்றி ஏதாவது கேட்க ஆரம்பித்து விட்டாலோ அதில் கலை நுணுக்கம் நிறைந்திருக்கும். எடுத்துக் கூறுவதில் ஆர்வம் பொங்கி நிற்கும்.

முதியவர் அழைத்தவுடன் இன்பவல்லி ஒரு கணத்தில் தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டு காற்றிலே கலைந்திருந்த ஆடையைச் சரி செய்து கொண்டு சிற்பத்தை மற்றொரு முறை உற்றுக் கவனிப்பதுபோல் நின்றாள்.

“குழந்தாய் இந்தச் சிற்பத்தின் கதை உனக்குத் தெரியுமா? ஒரு சமயம் கோபங் கொண்ட இந்திரன் ஸப்த மேகங்களை ஏவினான். அண்டம் பிளக்கும்படியான பேரிடியுடன் பெருமழை பெய்தது. வானமே பொத்துக் கொண்டதோ என்று நடுங்கும்படியாக மழை தாரை தாரையாகக் கொட்டியது. சூறாவளிபோன்று பேய்க் காற்று வீசியது. ஆயர்பாடியில் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துக் காக்கும் இடையர்கள் அஞ்சி நடுநடுங்கினர். கண்ணா கண்ணா என்று கதறினர். ஆபத்தில் காக்கவல்ல கண்ணபிரான் சட்டென கோவர்த்தன மலையைப் பெயர்த்தெடுத்துத் தன் கரத்திலே தூக்கிக் குடைபோல் பிடித்தார். அதனடியே ஆயர்பாடியே அடைக்கலம் புகுந்தது. இந்தக் கதையைச் சிற்பி கல்லிலே செதுக்கியுள்ள அற்புதத்தைப் பார்த்தாயா?” என்றார்.

இன்பவல்லி ஒரே கணத்தில் முதியவரை நம்பி விட்டாள். சோழ மண்ணில் மிதித்தவுடன் திக்குத் திசை தெரியாதே, உற்றார் உறவினர் புரியாதே என்று வாடியவளுக்கு முதியவர் ஏதோ ஏழேழு ஜன்மத்து உறவு போலாகி விட்டார்.

"எனக்கு இந்தக் கதை தெரியுமே. என் தாயார் இந்தக் கதையைத் தெரிவிக்கும் ஒரு பாடலுக்கு அபிநயம் பிடிப்பாள். கண்ணனாக மாறுவாள். மலையைக் குடையாகப் பிடிப்பாள். அபயம் அடையும் மக்களாய் மாறுவாள் கண்ணன் காலடியில் சரணம் புகுவாள். அவற்றைக் கண்டு களிப்பேன்" என்று சைகைகளால் தாய் அபிநயித்த விதம் சட்டெனச் செய்து காட்டினாள். தான் இருக்குமிடம் நேரம் ஏதும் கருதாமல் அப்படிச் செய்தது கலையார்வத்தைக் கட்டுப் படுத்த முடியாததால். கலை சூல் கொண்ட மேகம் போன்றது. பிறர் உத்தரவிட்டால் பெய்யாது; ஒருவர் தடுத்தாலும் நிற்காது.

முதியவர் அப்படியே இமை கொட்டாது நின்று விட்டார்.

"உன் தாய் இந்தக் கதைக்குப் பரதம் ஆடுவாளா?"

"ஆம்; தாத்தா."

தாத்தா தாத்தா... ஆகா! உறவு ஒரு தலைமுறைக்கு முன்பு போகிறதே! பந்தப் பிணைப்பு வெகு காலத்துக்கு முந்தி ஓடினாலும் பாச உணர்ச்சிக்கு எல்லை ஏது?

"உன் தாய் எங்கேம்மா இருக்கிறாள்?" முதியவர்மெல்லக் கேட்டார்.

இன்பவல்லி சட்டெனத் திரும்பினாள். தாயைப்பற்றிய நினைவு எழுந்து விட்டதே! உள்ளத்தில் மறைந்திருக்கும், எத்தனையோ நினைவை அது கீறி எடுத்து விடுமே. எரிமலைபோல் நினைவுகள் பொங்கிப் பாயுமே. மடை திறந்து வரும் வெள்ளத்தைப்போல் அது குமுறி ஓடிவருமே. அதைக் தடுப்பவர்கள் எவர்?

'என் தாய் எங்கு இருக்கிறாள்? அவர்கள் என்னுடன் இருந்திருந்தாள் நான் ஏன் இப்படி அனாதையாய் வருகிறேன். இப்படித் தனியே சிற்பங்களைக் கண்டு ரசிக்

கிறேன். அடுத்த நொடியில் என்ன நேருமோ என்று வேதனையோடு ஏன் இருக்கிறேன்?' என்று எண்ணியவளாய் இன்பவல்லி அந்த முதியவரை நோக்கினுள். அந்தப் பார் வையிலே மருட்சி இருந்ததை அவர் புரிந்து கொண்டார். இன்னும் அவளது கண்களிலே தளும்பத் துடிக்கும் கண்ணீரை யும் அவர் உணர்ந்தார்.

"மகளே... இப்படித் தான் எனக்கு அழைக்க வேண்டும் போல் தோன்றுகிறது. உன்னை இந்தக் கேள்வி கேட்ட தற்காக வருந்தாதே உன் தாயின் கலை அறிவைப் பற்றிச் சொன்னுய். நுட்பமான பாவத்துக்கு அபிநயிக்கும் திறமை கைவரப் பெற்றவர்கள் மிகக் குறைவே. அதனுல் தான் அந்தக் கலைப் பேரரசியை அறியத்தான் நான் கேட்டேன். உடனே சொல்ல வேண்டும் எனும் கட்டாயமில்லை. உன்னைப் பார்த்தால் மிகவும் களைப்படைந்தவள்போல் தோன்றுகிறது. உன்னை எப்போதோ எங்கோ பார்த்திருக்கிற பிரமையும் உண்டாகிறது. நீ இந்தச் சிற்பங்களைப் பார்க்கும் கண் களைக் கண்டவுடன் நீ கலையார்வம் மிக்கவள் என்பது தெரி கிறது மகளே! உனக்கு என்னுல் ஆன உதவியைச் செய் வேன். நான் சிறு குடிலொன்று அமைத்துக் கொண்டிருக் கிறேன். அந்தக் குடிலில் நீ இளைப்பாறு. இந்தக் கலை பூமி முழுமையும் உனக்குச் சுற்றிக் காட்டுகிறேன். ஐந்து விதக் கோயில்களைக் காட்டுகிறேன். பகீரதன் செய்யும் தவத்தைக் காட்டுகிறேன். பெண்ணின் பெருமையுயர்த்தும் மகிஷாசுர மர்த்தினியின் கோபத்தைக் காட்டுகிறேன். மூவு லகும் ஈரடியால் அளந்து மற்றோர் அடி எங்கே எனக் கேட்ட மாலின் பெருந் தோற்றத்தைக் காட்டுகிறேன். திருமால் கிடந்த திருக்கோலத்தைக் காட்டுகிறேன். ஒவ்வொரு சிற்பத்திலும் ஒவ்வோர் அற்புதமான பாவத்தைக் காணலாம். நீ கண்டு களிக்கலாம். அப்புறமாக நீ உன் கதையைக் கூறு; மெள்ளக் கூறு. மன வேதனை யின்றிக் கூறு. உன்னை இன்னுர் என அறிந்தால் நான் உதவி செய்யலாமா? எனக்கு ஒரு மகனே மகளோ

இருந்திருந்தால் உன் வயதுதானிருக்கும். அவர்களுக்கு நான் நாட்டிய சாஸ்திரத்தைப் பூரணமாகக் கற்றுக்கொடுத் திருப்பேன். ஓவியமும் சிற்பமும் கைவரச் செய்திருப் பேன்...''

இன்பவல்லி அந்த முதியவரைப் பார்த்த கண் பார்க் காது நின்று கொண்டிருந்தாள். முதியவர் முகத்தில் புதிய களை பிறந்தது. இன்பவல்லியை அழைத்துக் கொண்டு தன் குடிலுக்குச் சென்றார். சற்று அச்சத்தோடுதான் அவள் பின் தொடர்ந்தாள்.

முதியவரின் குடில் தூய்மையாக வைக்கப் பட்டிருந்தது. மண் சுவரில் சுண்ணும்பு பூசப்பட்டு விதவிதமான ஓவியங் கள் வரையப் பட்டிருந்தன. அரச குமாரனொருவன் கவிழ்ந்த மரக்கலத்தினின்று இளமங்கையைக் காப்பாற்றுவதும், இரு வரும் ஒருவரையொருவர் காதலிப்பதும், ஏகாந்தமான தீவொன்றில் அவர்கள் இன்பமாக வாழ்வதும், பிறகு அந்த அரசகுமாரன் அவளைப் பிரிந்து வருந்துவதும், கலை ஆர்வ மிகுதியால் நாடு முழுமையும் சுற்றி அந்தப் பெண்ணை மறந்துத் திரிவதும், கடைசியில் அந்தப்பெண்ணைப் போன்று அழகிய சிலைகள் செய்து காலத்தைக் கழிப்பதுமாக அந்த ஓவி யங்கள் விளங்கின.

இன்பவல்லி அவற்றைப் பார்க்க நினைப்பதற்குள் முதிய வர் இன்பவல்லியை அழைத்து அருகேயிருந்த சுனை யொன்றைச் சுட்டிக் காட்டி அதில் குளித்து வருமாறு கூறித் தான் உணவு கொண்டு வர எங்கோ சென்றார்.

நீராடி விட்டு முதியவர் அளித்த உணவை உண்டபின் அவள் கண்களைத் துயில் ஆட்கொண்டது. அப்படியே தரை யில் படுத்தவள் நன்றாக உறங்கி விட்டாள்.

“பாவம்; சரியான தூக்கம் தூங்கி எவ்வளவு நாட்கள் ஆயினவோ, யார் பெற்ற செல்வமோ'' என்று முணு முணுத்த வண்ணம் அந்த முதியவர் வெளியே சென்றார்.

இன்பவல்லி விழித்தெழுந்த போது கதிரவன் மேல் திசையில் சாய்ந்துவிட்டான். பரபரப்புடன் எழுந்த இன்ப வல்லியின் முகத்தைக் கடற்காற்று இன்பமாகத் தழுவியது. கடலலையின் கோஷம் கேட்டது. கடற்கரைக்குச் சென்று அமர்ந்திருக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பு ஏற்பட்டது. இன்ப வல்லி கால் போன திசையாக ஒரு குறிப்பாகக் கொண்டு கடற்கரையை நோக்கி நடந்து சென்றாள்

அங்கே கடற்கரை — ஆஹா! கடற்கரையில் ஒரு தெய்வ புரி இருக்கிறதா? இதென்ன அற்புதமான கோயில். மணற் பரப்பைத் தவிர வேறு அறியா அவளுக்குக் கம்பீரமாக நிற்கும் கோயில் கருத்தைக் கவர்ந்தது. மெல்ல நடந்து சென்று அதன் இரு கோபுரங்களையும் நிமிர்ந்து நோக்கினாள் இன்பவல்லி.

கடலினின்று வட்ட முழுமதி உதயமாகிக் கொண்டிருந் தான். திரண்டெழும் பேரலைகள் கரையை நோக்கி வேக மாக வந்து அங்குப் பரவி நிற்கும் பாறைகள் மீது மோதுவது அந்த நிலவொளியில் காணும்போது பல முகங் கொண்ட குதிரைகள் விரைந்து விரைந்து ஓடி வந்து பகையரசன் பேரில் மோதுவது போன்றிருந்தன.

வெண்மதியின் ஒளி கடற்கரை கோயிலின்மீது படர்ந் தது. இவ்வளவு நேரம் கடுமையாக இருந்த அந்தக் கோபுரங்கள் வெள்ளித் தகடு வேய்ந்தவை போலாயின. கடலுக்கும் கோயிலுக்கும் இடையே அமர்ந்திருந்தாள் இன்ப வல்லி.வட்ட முழுமதியையும், கோயிலையும் மாறி மாறி நோக் கினாள் இன்பவல்லி.

அவள் உள்ளக் கடல் உவகையுடன் கொந்தளித்தெழுந் தது. ஏதோ பெரும் சுவர்ணபுரிக்கே வந்து விட்டது போன்ற களிப்புடன் அவள் அந்த மணலில் உலவினாள். துல்லியமாக நிற்கும் வானத்தை நோக்கினாள். வான்மதியை நோக்கினாள். அந்த வட்ட மதியிலே வடிவழகு முகம் ஒன்று தோன்றியது.

அந்த முகம் சித்திரசேனருடையதாக இருக்கக் கூடாதா என எண்ணினாள்!

ஆகா; வட்ட முழுமதியில் சித்திரசேனன் சிரித்து நிற்கிறாரே. அங்கேயே வந்து விடுமாறு அழைக்கிறாரே. அங்கே போவதற்குத் தடை என்ன உனக்கு இன்பவல்லி? அந்த முதியவரிடம் சொல்லிவிட்டுச் செல்லவேண்டாமா? சொல்வதென்ன? நீ எதற்காக இவ்வளவு தூரம் கடல் கடந்து வந்தாய்? உன் இதய வேந்தனைத் தேடத்தானே. அவரே அதோ அழைக்கும்போது அந்தக் குளிர்ந்த பூமி யிலே குமரனுடன் கைகோத்து உலவலாமே. அவன் மென் தோள் அணைப்பில் இன்பம் சுவைக்கலாமே. வலிய கரத்து இறுகிய பிடியிலே சிக்கித் தவிப்பதிலே தனித்தவோர் இன்பங் காணலாமே.

அவள் அந்த மதிமண்டலத்திற்குச் செல்லவும் புறப்பட்டு விட்டாள்.

'மதியரசனின் சாம்ராஜ்யத்தில் வீற்றிருக்கும் என் காதலரிடம் செல்ல இப்படி நடந்து செல்லுதல் சரியா? வெண்மலர் விரிந்து கிடக்கும் அந்தப் பாதையிலே நாம் அற்புதமாக நடனமாடிச் செல்வோம். நம் கலைத் திறன் முழுமையும் புலப்படுத்திச் செல்வோம்.'

இன்பவல்லி தன் நிலை மறந்தவளாய் அங்கிருந்த உயர்ந்த பாறைமீது ஏறினாள். ஆடினாள். ஆடப் பிறந்தவள் போன்று ஆடினாள். சந்திரமண்டலத்துக்குத் தன் உள்ளங் கவர்ந்த வனை அடையப்போகும் ஆர்வத்தில் ஆடினாள். வானுறு மதியில் விளங்கிடும் அழகன் மனங்குளிர பலவித நடன மாடினாள். அவள் ஆடிக்கொண்டே இருந்தாள். ஒரு சமயம் பம்பரம் போல் சுழன்றாள். ஒரு கணம் மின்னல் கீற்றெனத் துள்ளினாள். மானினம் போல் மருண்டோடினாள். மயில் போல் நடை பழகினாள். முல்லைத் தீவில் ஆடிய கொடு கொட்டி ஆடினாள். பாண்டரங்க மாடினாள். குரவைக் கூத்தாடினாள். அவள் தன்னிலை மறந்தால் என்ன ஆடு

கிறேம் என்பது அறியாது ஆடினுள். அப்போது அவள் ஆட்டத்தின்பத்தை இரு பெண்கள் வியப்புடன் கண்டு களித்த வண்ணமிருந்தனர். அவர்கள்தாம் இளையபிராட்டியார் குந்தவ்வை தேவியாரும், கொடும்பாளூர்மகள் இளவரசி வானதியும்.

காஞ்சிப் பொன் மாளிகையை விட்டு அருண்மொழி சிவனடியார் வடிவில் சென்றவுடன் வானதிக்கு ஏதோ தன் உயிரே வெளியே செல்வது போன்றிருந்தது. இவ்வளவு வருடங்கள் பிரிவாற்ருமையின் இத் துயர் அவளுக்குத் தெரியவில்லை. இப்போது மூன்றுநாள் சேர்ந்திருந்து அருண் மொழி சட்டென்று பிரிந்து சென்றது அவள் இதயத்தில் வேதனையை யூட்டியது. அவளால் அதை வெளிப்படுத்த இயலவில்லை. தன்மீது பேரன்பு பூண்டிருக்கும் இளைய பிராட்டியார் நலனுக்காக மாறுவேடம் பூண்ட அவரை அவளால் தடுக்க முடியுமா? தடுப்பதுதான் நியாயமா? அக்காவின் துயர் தீர்க்க எல்லா விதங்களிலும் உதவுவதாக வாக்களித்திருப்பதை அதற்குள் மீறிவிடலாமா? நேற்று அவள் உள்ளம் அப்படி வேதனைப் படவில்லை. இன்று பட்டது. ஒவ்வொரு விநாடியும் தன்னிடமிருந்து அவர் பிரிந்து வெகு தூரம் சென்றுவிடுவது போன்ற உணர்ச்சி அவளுக்கெழுந்தது. சோர்வு அவளைப் பற்றியது. காலையில் வானதியால் சீக்கிரம் எழ முடிவதில்லை. இரவில் வெகு நேரம் தூக்கம் பிடிக்காமல் புரண்டு படுப்பாள். மஞ்சத்தில் மெல்லிய பஞ்சணை அவளுக்கு முட்கள் பரப்பியது போல் துன்பப்படுத்தும்.

''வானதி, ஏன் கலத்திலுள்ள பாலிட்ட அன்னத்தை அப்படியே ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டாயே. நன்ருக உண்டு உறங்காவிடில் உடல் எதற்கடி ஆகும்?'' என்று குந்தவ்வை செல்லமாகக் கடிந்து கொள்வாள்.

ஆனுல் வானதிக்கு ஏதோ பிரமை பிடித்தது போன்ற நிலை. பிரமைமிக்க பதியின் பிரிவு ஒவ்வோர் அணுவிலும்

அவளுக்குத் தெரிந்தது. அவர் அமர்ந்திருந்த மஞ்சம்; அவர் கரம் நீட்டிப் பெற்ற பால் கிண்ணம்; அவர் துயின்ற படுக்கை; அந்தப் படுக்கையில் உள்ள தலையணைகளை எடுத்துத் தன் மடிமீது ஒரு கணம் வைத்துக் கொண்டாள். பின்பு தானே மனத்திற்குள் சிரித்தவாறு பூங்காவை நோக்கி யுள்ள பலகணி அருகே சென்று அவர் இறங்கிச் சென்ற கொடிகளைக் கண்டவாறு சிறிது நிற்பாள்.

வானதியின் உடலில் பசலை படர்ந்தது. கைவளைகள் நழுவின. அவளது மனத்தை மாற்ற ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று தோன்றியது குந்தவ்வைக்கு. காஞ்சி மாளிகையை விட்டுச் சற்று எங்காவது போய்வர முடிவு செய்தாள். காஞ்சி மாளிகையில் வானதி எவ்வளவு நாள் இருப்பாளோ; அதற்குள் அவளுக்கு மாமல்லபுரத்துச் சிற்பங் களைக் கொண்டு காட்டிவிட வேண்டும் என்று முடிவு செய்தாள். இங்கு இருக்கும் நேரத்திலாவது வானதி பிரிவுத் துன்பம் மறந்திருப்பாளன்றோ?

கடல் மல்லைக்கு ராஜஹம்ஸப் படகில் ஏறிக் குந்தவ்வை யும் வானதியும் சென்றனர். உடன் வீரநாராயணனும் சென்றார். ஓரிரு காவலர்களும் வந்தனர்.

மாமல்லபுரத்துச் சிற்பங்களைக் கண்டுகளித்து கடற்கரை கோயிலுக்கு நிலவு உதயமாகி வந்தபோதுதான் இன்பவல்லி நடனம் ஆடிக் கொண்டிருப்பதை அவர்கள் கண்டனர் இன்பவல்லியைக் கண்ட மாத்திரத்தில் குந்தவ்வைக்கு அவளைப் பிடித்து விட்டது.

தன்னிலை அடைந்த இன்பவல்லி நடனத்தை முடித்துத் திரும்பியபோது குந்தவ்வை அவளருகே வந்து அவள் கரங் களைப் பிடித்து, "பெண்ணே, யாரம்மா நீ அற்புதமாக ஆடு கிறாயே!" என்றாள்.

குந்தவ்வையின் இந்தப் பரிவுக் குரல் இன்பவல்லிக்கு எங்கோ கேட்டது போன்றிருந்தது.

குந்தவ்வையின் ஸ்பரிசத்தை எங்கோ அடைந்தது போன்றிருந்தது. அவளுடல் சிலிர்த்தது!

"தன்னந்தனியாய் கடற்கரையோரத்தே நடனமாடும் பெண்ணே நீ யார்?" என்று வானதி கேட்டாள்.

"நான் யார்? நான் யார்?" இன்பவல்லி விம்மினுள். தன்னை யார் என்று எப்படிக் கூறிக் கொள்வது? முல்லைத் தீவினின்று வந்தவள் என்று கூறுவதா? இரத்தினவல்லியின் மகள் என்று கூறுவதா? என்னவென்று கூறிக் கொள்வது?

இன்பவல்லி இப்போது வாய் திறந்தாள், "நானு? நான் ஓர் அனுதை" என்முள்.

இதைக் கூறியபோது அவள் இதயமே வெடித்துவிட்டது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. கடல்மடை திறந்தது போன்று விம்மி விம்மி அழுதாள்.

குந்தவ்வை அவளை அணைத்துக்கொண்டு, "பெண்ணே அழாதே. அனுதையென்று எவருமிலர். அப்படிப் பார்த்தால் இதோ நான் அனுதைதான். என்னருகே நிற்கும் சோழநாட்டு இளவரசி வானதியைக் கேள் அவள் கூறுவாள்..." என்முள்.

"சோழ நாட்டு இளவரசியா?"—இன்பவல்லி நிமிர்ந்து நோக்கினுள்.

"பெண்ணே கவலைப்படாதே, நீ யாரென்று எனக்குத் தெரிய வேண்டிய அவசியமே இல்லை. நீ கலை அரசி! கலையுள்ளம் படைத்த நீ அனுதையாகத் திரியலாமா? என்னுடனேயே நீ வந்துவிடு. அனுதை என்ற உணர்வே உனக்கு எழாமல் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். வா. அதோ சிவிகை இருக்கிறது. அதில் ஏறிக் கொள்" என்றழைத்தாள்.

இன்பவல்லி திகைப்பால் மறுமொழி கூற எத்தனிப்பதற்குள் வானதியும் குந்தவ்வையும் அவள் கரங்களைப் பிடித்

தழைத்துச் சென்று சிவிகையில் ஏற்றினர். சிவிகை புறப்பட்டது.

அந்தப் போதில் இருளில் எங்கிருந்தோ அந்த முதியவர் இன்பவல்லியைத் தேடி அலைந்து "குழந்தாய், குழந்தாய்" என்று பலத்த குரலில் கூப்பிடும் ஓலம் கேட்டது. அது அந்தப் பகுதி முழுமையும் எதிரொலித்தது.

அத்தியாயம் 25

வஞ்சிமா நகரில்

வைகைப் பேராறு அந்த இடத்தில் வளைந்தும் குறுகியும் காணப்பட்டது. சிறுசிறு பாறைகளும் மணல் திட்டுகளுமாக அந்த ஆற்றின் நெடுகப் பாலம் போட்டது போல் காணப்பட்டது. சலசலவெனமணலை அரித்துக்கொண்டுவந்த அந்த மோகன நதி பாறைகளின் வழியே புகுந்து, சமப்பகுதியில் துள்ளி, குடுகுடுவென ஓடி வந்தது. அப்படி அது பாறையைத் தழுவி வரும்போது பாறையின் அணைப்பில் துயின்று கொண்டிருந்த பச்சைப் பாசிக்கொடிகள் சிறிது தூரம் பிரவாகத்துடன் வரமுயன்று, பிடிக்காமலோ என்னவோ பாறையின் பிடியை விடாது நின்றன. ஆனல் துள்ளித் திரியும் மீனினங்கள் மட்டும் அங்கேயே வட்டமிட்டு அன்றைய உணவுக்கு வழி செய்து கொள்ளப் பார்த்தன. அதிகமாக வெளியே தலையை நீட்டித் துள்ளிக் குதிக்க அவற்ருல் இயலவில்லை. கதிரொளியில் வெள்ளிக் கட்டி யொன்று நீரிலே துள்ளுவது போலத் தோற்ற மளிக்கும் அவற்றைக் கௌவிச் செல்ல வானத்தே எப்போதும் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன, வெண்ணிறக் கழுத்தை உடைய பருந்துகள். அப்படியும் ஓரிரண்டு மீன்கள் அவற்றின் கண்களிலிருந்து தப்பாமலில்லை.

ஒரே ஒரு பெரிய மீன் மட்டும் தனது பரிவாரங்களை வெகு ஜாக்கிரதையாக இருக்குமாறு எச்சரித்து வந்தது.

"குழந்தைகளா, நமது வீட்டிற்கு மேல் தலையைக் காட்டாதீர்கள். நம் வருகைக்காகப் பருந்தும், கொக்கும், நாரையும் ஆவலுடன் காத்திருக்கின்றன" எனப் பெரிய மீன் எச்சரித்தது.

"அதெப்படி முடியும்? எப்போதும் இந்தத் தண்ணீருக்குள்ளேயே இருளில் அடைப்பட்டுக் கிடந்தால் முடியுமா? வெளியே சூரியனின் வெளிச்சத்தைக் காண வேண்டும் போலிருக்கிறது" என்று இளம் மீன் துள்ளியது. பிறகு, பெரியவர் பேச்சைக் கேட்காமல் துள்ளியபோது வாடியிருந்த கொக்கின் அலகிலே சிக்கிக்கொண்டது. ஆனால் மிகவும் சாமர்த்தியமாக வெகு வேகமாகத் துள்ளி அதன் பிடியிலிருந்து மீண்டும் தண்ணீருக்குள் குதித்தது. செத்தோம், பிழைத்தோமென ஓடியது.

இதைக் கண்டு கலகலவென யாரோ சிரிக்கும் ஒலி கேட்டது. தட தட வென்று கரங்கொட்டும் ஓசை எழுந்தது. நாரையின் வாயில் சிக்கிய அந்த இள மீன் தன் உயிரை மீட்டுக்கொண்டது. கரையில் நின்றுகொண்டிருந்த அந்த இளைஞனுக்கு அந்தக்காட்சி அதிசயமாக இருந்தது. உயிரைக் காக்க மீனும், உணவைப் பெற நாரையும் முயன்ற போராட்டம் அவனுடலில் புதிய உணர்ச்சியையும், சுறுசுறுப்பையும் ஊட்டின.

அந்த ஆற்றை எப்படிக் கடப்பது என்று பிரமித்து நின்றுகொண்டிருந்த அவனுக்குப் புதிய சக்தி பிறந்தது. ஆற்றின் மறுகரையில் பிரமாண்டமாக நிற்கும் மலைத்தொடரை எப்படித் தாண்டுவது என்று பிரமித்த அவனுக்கு அக்காட்சி உற்சாகத்தை ஊட்டியது. அவனைப் போன்று கம்பம் போல் நின்று விடாமல், அவன் ஏறி வந்த பரிமா ஆற்றங்கரையோரமாக வளர்ந்திருந்த புற்களைச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தது.

அதை மெல்லத் தட்டி அழைத்து அணைத்து அந்த இளைஞன், "இனி நமக்குப் பயமே இல்லை; இந்த ஆற்றைத் தாண்டுவோம். கானகத்திற்குள் புகுந்து செல்வோம். மேரு போன்ற மலையைக் கடப்போம். அப்புறம் நமக்கு எந்தவித இடருமில்லை'' என்று அதனிடம் பேசினான்.

அந்த அசுவத்திற்கு ஏது அச்சம்? அது அடர்ந்த கானகத்திற்குள் செல்லும் பழக்கமுடைய தாயிற்றே! அதன் மீது ஏறி அமர்ந்து பல வீரர்கள் பல காத தூரம் சென்று வந்திருக்கின்றனரே! 'பாவம், அரசராவது ஆனைமலைக் காட்டைத் தாண்டி வெளியே வந்ததில்லை' என அது எண்ணியதோ என்னவோ.

ஆம்; அந்த இளமை கொழிக்கும் வடிவினனான பாண்டிய மன்னன் அமரபுஜங்கன் ஆனைமலைக்காட்டைத் தாண்டியதில்லை. அதைத் தாண்ட அவனை யாரும் விடுவதில்லை. மற்றவர் விரும்பினாலும் அவனைப் பேணி வளர்க்கும் அந்தத் தாய் விடுவதில்லை. சோழர்களின் பிடியினின்று பாண்டிய நாட்டை விடுவிக்க உறுதி பூண்ட அந்தக் கூட்டத்திற்கு வழிகாட்டி போன்றுவிளங்கிய உறுதி நெஞ்சம் கொண்ட அந்தத் தாய், அமரபுஜங்கனின் நல்வாழ்வு ஒன்றிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்தாள். பாண்டிய நாட்டு ஆபத்துதவிகள் கூட்டத்தாரில் அவளை நேரிடையே கண்டவர் எவரும் இலர். ஆனால் அந்தக் குரல் அவர்களை ஆட்டுவித்தது. மென்மையும், இனிமையும் அதே போது கண்டிப்பும் கடுமையும் நிறைந்த அந்தக் குரல் திரையின் மறைவிலிருந்து வரும். பெரும்பொழுது அவள் — தலைவி — ஆக வேண்டிய செயல்களுக்கான திட்டங்களை அமரபுஜங்கனிடமே கூறிவிடுவாள். அமரபுஜங்கன் அவளை 'அம்மா' என்றே அழைத்தான். அவள் தனது சொந்தத் தாயா இல்லையா என்பதைப் பற்றி அவன் கவலை கொண்டது கிடையாது. ஓர் இலட்சியம், ஒரு கடமை, ஓர் உறுதி இவற்றின் பிணைப்பிலே இயங்கி வந்த அவன் அவசியமற்ற எந்தச் செய்தியையும் பற்றி நினைப்பது

கிடையாது; கேட்பது கிடையாது; வானத்து வட்ட வெள்ளி நிலா நாட்களில் அந்தப் பாறைச் சரிவில் பாண்டிய நாட்டு ஆபத்துதவிகளும், ஒற்றர்களும், ஆதரவாளர்களும் கூடும் போது ஆலோசனைக்காகப் பேசுவதைத் தவிர அதிகம் பேசியறியான் அவன்.

அவன் எண்ணம் முழுமையும் தன் தந்தையின் தலையைக் கொய்து பந்தாடிய சோழ குலத்தவரது அழிவின் மீதே இருந்தது. தங்கள் நாட்டு முடியையும், வாளையும் வேற்று நாட்டிலே கொண்டு மறைத்து வைக்குமளவுக்குச் சோழ மன்னர்கள் வெறிப் போர் செய்ததால் உண்டான அழிவைத் தீர்க்க அவன் உள்ளம் சீறியது. தன் தந்தையின் தலையைக் கொய்த ஆதித்த கரிகாலன் கொலையுண்டபோது அமரபுஜங்கனுக்கு விவரம் அறியும் அளவுக்குப் பிராயமாகவில்லை. ஆனால் சோழ நாட்டின் வளப்பமான பகுதிகளைப் பற்றித் தாய் கூறுவாள். தஞ்சை அரண்மனையின் பகுதிகளைப் பற்றிக் கூறுவாள். அந்த நாட்டிலே விளங்கும் கோயில்களைப் பற்றிக் கூறுவாள். 'தாயே, தாங்கள் எப்படி அவற்றையெல்லாம் அறிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள்?' எனப் பாண்டிய குமாரன் கேட்பான். தாய் தான் அறிந்தவற்றின் விபரம் கூற வாய் எடுப்பாள். பிறகு ஏனோ அடக்கிக் கொண்டு விடுவாள்.

பொலிவிழந்த பாண்டியர்களது பெருமையை உயர்த்தும் உணர்வு அமரபுஜங்கனுக்கு ஊட்டப்பட்டதோடு, தக்கவர்களைக் கொண்டு வாள் வித்தை கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டது. சேர நாட்டு வில்லவர்கள் வந்து மழை போன்று அம்பினைப் பொழிவதற்குக் கற்றுக் கொடுத்தார்கள்.

சேர நாட்டினின்று வில்லவர்கள் மட்டும் வரவில்லை, ஏராளமான யானைகள் வந்தன; அவற்றைப் பழக்கப் பெரும் பாகர்கள் வந்தனர். அப்படி வந்தவர்களுள் முதிய பிராயத்தவரொருவர் பாண்டிய மன்னர்களுக்கும் சேர மன்னர்களுக்கும் உள்ள கொள்வினை — கொடுப்பினையைப் பற்றி உணர்ச்சியுடன் கூறினார்.

இராசசிம்மன் எனும் பாண்டியனுடைய தாய் வானவன் மாதேவி சேர நாட்டைச் சேர்ந்தவள். பராந்தகசோழரிடம் தோற்று ஓடிய இராச சிம்மனை வானவன் மாதேவி தன் பிறந்தகமாகிய சேர நாட்டு வஞ்சிமா நகரில் வைத்துக் காத்தாள். இது போன்ற செய்திகளை அமரபுஜங்கன் அறியும்போது அவனுக்குச் சேர மன்னன்பால் அன்பும் மரியாதையும் உயரும். நூறு நூறு ஆண்டுகளாகத் தங்கள் வம்சத்தைத் தாக்கித் துன்புறுத்தும் சோழ குலத்தவர்பால் வெறுப்பும் விரோதமும் வளரும்.

சேர நாடு சென்று அம்மன்னரை நேரிலேயே சந்திக்க வேண்டும் எனும் துடிப்பு அமரபுஜங்கனுக்கு இருந்து வந்தது. சோழ நாட்டைத் தாக்கத் தான் படை திரட்டுவதைக் கேள்விப்பட்டவுடனேயே பல நூறு யானைகளை அனுப்பி உதவிய சேர மன்னனின் பெருந்தகைமைக்கு நன்றி கூற வாவது சேரநாடு செல்லவேண்டும் என அவன் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். சோழ நாட்டுப் படைத்தலைவர் பார்த்தி பேந்திரரின் அசிரத்தையையும், அவர் சோழ நாட்டுக்கெதி ராகப் படைதிரட்டத்திட்டமிட்டுள்ளதையும் தலைவி அறிந்த வுடனே சேரர்கள் உதவியை இன்னும் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் எனத் திட்டமிட்டாள். முக்கியமாக ஆயிரம் வில்லவர்களைச் சேர மன்னன் கொடுத்துதவினால் சோழ நாட்டின்மீது படையெடுத்து எளிதில் வெல்லலாம் என அறிந்திருந்த அவள் அதைக் கேட்க அமர புஜங்கனையே அனுப்புவது என முடிவு செய்தாள்.

காமனைப் போன்ற தோற்றத்தினனாய் இளமையும், வலி மையும் சேர்ந்துதிகழ அமரபுஜங்கன் சேரநாட்டை நோக்கிப் புறப்பட ஆயத்தமானான். அவனுடன்கூட எவரும் செல்ல வேண்டாம் எனத் தலைவி கூறிவிட்டாள்.

அரசரைத் தனியே அனுப்புவதில் பலருக்குச் சம்மத மில்லை. இப்போது பிரிவுபட்ட கருத்துக்கள் அங்கிருந்தோ ரிடையே பல முறைகள் ஏற்பட்டன, உள்ள படைகளைக்

கொண்டு சோழ நாட்டைத் தாக்கவேண்டும் என்பது சிலர் கருத்து; தலைவி அதற்குச் சம்மதிக்கவே இல்லை அவள் அர சாட்சி முறை நூல்களைக் கொண்ட ஓலைச் சுவடியை நிறையப் படித்து வந்தாள். மாற்றார் வலிமையை அறிய ஒற்றர்களை அனுப்பி, அவர்கள் கருத்துப்படி திட்டம் தீட்டக் காத்திருந் தாள். ரவிதாசனிடமிருந்து தக்க செய்தி கிடைக்காததால், படையெடுப்பைத் தள்ளிப் போட்டுக்கொண்டு வந்தாள். அருண்மொழி வர்மன் கடல் கடந்த நாட்டினின்று இன்னும் வரவில்லை என்பதை அவள் அறிந்து வைத்திருந்தாள். அவன் வருவதற்குள் திடீர்த் தாக்குதல் செய்துவிடவேண்டும் என்பது அவள் எண்ணமாயினும், தக்க போர்க் கருவிகள் போதா என்பதை அறிந்து அவள் மௌனமாயிருந்தாள்.

சேர மன்னனுடைய உதவியைப் பெறும் காலம் அருகில் நெருங்கி விட்டதென்பதை உணர்ந்தவுடன் அமரபுஜங் கனையே சேர நாட்டிற்கனுப்பினாள். ஆனைமலைக் கானகத்தை விட்டு வெளியே சென்றறியா அமரபுஜங்கனை அந்நிய நாட்டுக்கனுப்புகிறோமே என அவள் கவலைப்படவே இல்லை.

குதிரை மீதேறி ஆனைமலைக் காட்டைத் தாண்டிய வுடன் அமரபுஜங்கனுக்கு உற்சாகம் குறைந்தது. கானக மாயிருந்தாலும் எப்போதும் கலகலப்பாக வீரர்களுடனும், மற்ற நண்பர்களுடனும் பொழுது போக்கிய அவனுக்குத் தனிமை வேதனையளித்தது. வழியே வீசிய காட்டுப் பூக் களின் நறுமணம்கூட அவனுக்கு உற்சாகத்தை அளிக்க வில்லை. வைகை யாற்றங்கரையை அடைந்தவுடன் மீன்—நாரைப் போராட்டம் அவனுக்குத் தெம்பை அளித்தது.

ஆற்றைக் கடந்து, மலையைக் கடந்து அமரபுஜங்கன் மதுரையினின்று வஞ்சிமா நகரம் செல்லும் பாதையை வந்தடைந்தான். அவனைக் காண்போருக்கு அவனை அவை யாளம் தெரியாது. மீன் பொறித்த சின்னம் அணிந்திருக்க வில்லை. இடையிலே உடைவாள்; மார்பிலே கவசம்: அவ்வளவுதான். அவை போர் வீரனுக்கு ஏற்ற சின்னங்கள்.

ஆனால் அவனுடைய ஒளி நிறைந்த முகத்தை மாற்ற முடியுமா? பார்வையிலே திகழும் கம்பீரத்தை மறைக்க முடியுமா?

அவன் பிறக்கும்போது அரசனாகப் பிறக்கவில்லை. ஆனால் மன்னர் மன்னர் என்று எல்லாரும் அழைத்தார்கள். ஒரு பிடி மண்ணை அவனுக்குச் சொந்தமில்லாதபடி சோழ நாட்டினர் ஆக்ரமித்திருந்தனர். காட்டிலும் மேட்டிலும் வளர்ந்தான். பஞ்சணை மெத்தையில் உறங்க வேண்டிய பால பருவத்தை வைக்கோல் மேட்டில் கழித்திருக்கிறான். கூட கோபுர மாளிகையில் தங்க வேண்டிய அவன் கூரைக் குடிசையில் கழித்திருக்கிறான். ஆனால் அவன் 'மகாராஜா!' அவனைக் காண்போர் பயபக்தியுடன் 'மகாராஜா' என்றழைத்தனர். தலை வணங்கிக் கைகட்டி நின்றனர்.

ஆனைமலைக் காட்டிற்குத் தான் வந்து சேர்ந்த பிறகு அவன் வாழ்வு புதுத் திருப்பமொன்றை அடைந்தது எனலாம். அங்கே ஒரு வீடு கட்டப்பட்டது. தாய் பல நூல்களைக் கற்றுக் கொடுத்தாள். சமண முனிவர் ஒருவர் வந்து தமிழ்ப் பாடங்களையும், ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்திரங்களையும் கற்றுக் கொடுத்தார். தர்க்கமும், நியாயமும், திருக்குறளும் காப்பியங்களும் அவன் கற்றான்.

பழந்தமிழ்ப் பாடல்களை—பாண்டிய நாட்டையும் அந்நாட்டு மன்னர் வீரர்களையும்பற்றிப் புகழ்ந்து எழுதியவற்றையெல்லாம் படித்திருக்கிறான். முத்தும் பவளமும் கொழிக்கும் பாண்டிய நாட்டுப் பெருமை எங்கே? அவற்றை எண்ணும் போது அவன் உள்ளத்தில் பரபரப்பு எழும். அப்போதே சோழ நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்று வென்றுவிடத் துடிக்கும். ஆனால் தாய் அவர்கள் ஒவ்வொன்றையும் காலமறிந்து செய்கிறார்கள் இப்போது தன்னை வஞ்சிமா நகருக்குப் போகச் சொல்லியிருப்பதே பெரும் காரியத்தை மனத்தில் கொண்டுதானிருக்கும்,

சேரநாட்டின் எல்லையைக்கூட அவன் கண்டவனில்லை. அவனுடன் துணைக்குக் கூட ஒருவரையும் அனுப்பாத அந்தத் தாயின் துணிவுதான் என்ன? உடன் எவரும் வராதது அமரபுஜங்கனுக்கு மிக நல்லதாகப் பட்டது. முடி தெரியாது வளர்ந்திருக்கும் மலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே அவன் நிற்பதை எவராவது கண்டால்...'கரு மேகங்களும் வெண்ணிற மேகங்களும் மெல்ல மெல்ல மலைச் சிகரத்தில் பரவிப் படிந்து நிற்கின்றனவே; அவை என்ன செய்கின்றன? மலையரசனுக்கு முடிசூட்டி மகிழ்கின்றனவா?

'முடி! ஆகா! பாண்டிய நாட்டின் மூதாதையர்களின் மகுடம் எங்கே இருக்கிறதென்றே தெரியவில்லை. வானுலகத்தினின்று தேவேந்திரன் அளித்த அந்தக் கிரீடம் எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகளாகவோ இருந்து வந்தது அதன் மீது சோழ மன்னர் ஆசை கொண்டதாலன்றோ என் பாட்டனார் அதை மறக்க நேர்ந்தது.

'அது ஈழத்திலிருக்கிறதோ? அல்லது சேர நாட்டிலிருக்கிறதோ? சேர நாட்டிலிருந்தால் நமக்குக் கிடைக்காமலா போய் விடும்?' என்று பலபல எண்ணியவாறு அமரபுஜங்கன் விரைந்து குதிரையைச் செலுத்தினான். பொழுது சாயு முன்னர் வழியிலுள்ள சிற்றூரில் இரவைக் கழித்தான்.

இரவில் கண்ணயரும்போது கூட அவன் தன் இடையிலுள்ள அடையாள மோதிரத்தையும் ஓலைச் சுருளையும் மட்டும் மிக்க கவனத்துடன் பாதுகாத்து வந்தான். புதிதாக வந்து பேச்சுக் கொடுக்கும் அந்நியருடன் மிக்க கவனத்துடன் நடந்து கொண்டான். வஞ்சிமா நகரை அடைந்து விட்டால் அவன் வந்த காரியம் வெற்றிதான்.

பொழுது இன்னும் சரியாகக்கூடப் புலரவில்லை. வஞ்சி மாநகர் நெருங்கி விட்டது. ஆண் பொருனை யாற்றினைக் கடந்து விட்டால், சேர நாட்டின் தலைநகரான வஞ்சி கம்பீரமாகத் திகழும். ஆண் பொருனை எனப்படும் பெரியாறு

அந்த நகரத்தைச் சுற்றியோடி, அந்த நகருக்குப் பூமாலை போல் விளங்கியது. வஞ்சியைப் பற்றி அவன் தாய் வர்ணித்திருப்பதை அவன் அறிவான். வஞ்சியைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பெருங் கோட்டையில் கிழக்குக் கோட்டை வாயிலின் வழியாகவே அவன் உள் நுழைய வேண்டும். குணவாயில் கோட்டம் என்று அழைக்கப்படும் அந்த இடத்தில் அல்லவா ஒரு காலத்தில் அரசு துறந்த முனிவராகிய இளங்கோவடிகள் வீற்றிருந்தார்! அவர் வசித்த திருக்குண மதிலகம் மாளிகையைக் காணலாம். மற்றும் வாவிகளையும், சோலைகளையும், அருவிகளையும் காணலாம்...

அமரபுஜங்கன் பெரியாற்றைக் கடக்கும்போது பொழுது புலர்ந்து விட்டது. சுறுசுறுப்பு மிகுந்த சேர நாட்டினர் காலையிலேயே விழித்தெழுந்து, தாங்கள் முதல் நாள் சேகரித்த யானைத் தந்தத்தையும், அகிலையும், சந்தனத்தையும் சுமந்து வர ஆரம்பித்துவிட்டனர். பெரும்பெரும் பலாக் கனிகளையும் சிலர் சுமந்து வந்தனர் ஏலமும், மிளகும் கொண்டு வந்தனர் பலர்.

யானைகள் கம்பீர நடைபோட்டுக் கோட்டைக்குள் சென்று கொண்டிருந்தன. கோட்டையைச் சுற்றியிருந்த அகழியே பெரும் நதி போல் காணப்பட்டது. அதில் முதலைகளும் பெரிய பெரிய மீன்களும் சஞ்சரித்தன. அகழியிலே நகரத்தின் கழிவு நீர் வந்து வீழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

கோட்டை வாயிலைக் கடந்து உள்ளே நுழைந்த அமரபுஜங்கனுக்குப் பெரும் அதிசயம் காத்திருந்தது. எங்கே செல்வது என்று தெரியா வண்ணம் நகரிலே அந்த வேளையிலும் பெரும் சுறுசுறுப்பு. முதலில் நகரை ஒரு முறை சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு எங்காவது குளத்திலோ சுனையிலோ நீராடி வரலாம் என்று குதிரை மீதேறிப் புறப்பட்டான் அமரபுஜங்கன்.

நகரில் வெகு தூரம் அவன் வந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் மலைப்பாங்கான பகுதிகள் அங்கு நிறைந்திருந்தன.

அடர்ந்த மரங்கள் நிறைந்த சோலைகள் காணப்பட்டன. அங் கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத்தான் வீடுகள் இருந்தன. இனி யும் சென்று கொண்டே இருப்பதில் பயனில்லை எனக் கருதிய அமரபுஜங்கன் ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக எங்காவது சுனேயோ, குளமோ இருக்கிறதா வெனக் காணச் சென்ருன்.

குதிரையின் குளம்படி யோசை டக்டக் என்று ஒலிப் பது மலைப் பகுதியில் எதிரொலித்தது. சந்தனப் பூக்களின் நறுமணமும், எங்கும் பூக்திருக்கும் காட்டு மலர்களிடை தேன் உண்ண வட்டமிடும் வண்டுகளின் இனிய கீதமும், வானமே தெரியாது போல் உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த மரங் களின் மீதிருந்து கானப் பறவைகள் கலகலவென பாட்டு இசைக்கும் ஒலியும் அந்த இளங்காலை வேளையில் உடலுக்கும், மனத்துக்கும் புதுத் தெம்பை யளித்தன. இவ்வளவு நாள் அநுபவித்து வந்த பயணக் களைப்பு, பாதி மறைந்து விட்டது. இன்னும் பாதிக் களைப்பு அதோ தெரியும் வாவியில் நீராடினல் பறந்தோடி விடும். யாரோ அங்கு வருவது போல் காலடியோசை கேட்கவே ஒரு கணம் நின்று அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். எவரையும் காணேமே?

அந்த வாவியில் ஆம்பல்கள் நிறைந்திருந்தன. அந்த வாவிக்குச் சற்றுத் தொலைவில் மலையிலிருந்து விழும் அருவி யினின்றும் தண்ணீர் வரவேண்டும். அருவி நீரில் குளித்துக் களிப்பதென்றல் அமரபுஜங்கனுக்குத் தணியாத ஆசை. குதிரையை அருகேயுள்ள மரக்கிளையில் கட்டி விட்டுத் தன் இடையிலுள்ள ஓலையையும், இலச்சினையையும் மரத்தின் மறைவில் வைத்து விட்டு அவன் சுனையின் கரையருகே வந் தான். பளிங்கு போன்ற நீரை இரு கைகளிலும் எடுத்தான்.

அப்போது செடி கொடிகள் சலசலத்தன. யாரோ காய்ந்த சருகுகளின் மீது நடந்து வரும் அரவம் கேட்டது. உடைவாளை எடுப்பதற்காக அவன் மீண்டும் மரத்தடிக்கு வந்தபோது தண்டைகள் ஒலியும், வலையல் குலுங்கும் ஓசை

யும், நறுமணமும் எழவே அவன் சற்று நின்றான். ஓசை வந்த பக்கம் நோக்கினான்.

அருகே நின்ற செடிகளை விலக்கிக் கொண்டு ஓர் அழகு மகளின் முகம் தெரிந்தது. வானத்தினின்று முழுமதி அங்கு வந்து விட்டதோ எனும் வண்ணம் அந்த எழில் மகளின் முகம் தோற்றமளித்தது. அமரபுஜங்கன் கண்கள் ஏன் அப்படி அசையாது நிலைபெற்று நின்று விட்டன? காலையில் பிறந்த சுறுசுறுப்பை இன்னும் வளர்க்க வாவியில் குளிக்க எண்ணிய அவன் ஏன் செய்வதறியாது நின்று விட்டான்? அந்த அமைதியான சோலைக்கு வந்த ஆரணங்கு யாரென்ற எண்ணமோ? அல்லது அந்த மதிமுகத்தில் துள்ளும் இரண்டு கயல் விழிகள் விடுத்த கணைகள் அவனைச் செயலிழக்கச் செய்தனவோ?

அமரபுஜங்கன் ஒரு கணம் செயலிழந்தான். பிறகு அந்த எழில் மங்கை மதிமுகம் காணாமல் மீண்டும் நீரில் இறங்கினான்.

"ஐயா, யார் நீங்கள்?" என்ற குரல் அந்த அழகு முகத்தின் பவளச்செவ்வாயினின்று எழுந்தது. ஆயிரம் பறவைகள் கூடி ஒலித்தனவா? முத்துப்பேழையினுள் உள்ள முத்துக்கள் ஒன்றோடொன்று மோதினவா? மலை முகட்டில் கூடு கட்டியிருக்கும் தேனீக்கள் சுவைத்த தேனைப் பிழிந்தனவா?" அந்த மதிமுகமா பேசுகிறது!

அமரபுஜங்கன் குரல் வந்த இடம் நோக்கினான்.

"ஐயா, நான் கேட்பது காதில் விழவில்லையா? நீங்கள் யார்?" என்று மீண்டும் அந்த அழகு மகளின் குரல் ஒலித்தது. அதில் கண்டிப்பும் இருக்கிறதே!

அமரபுஜங்கனுக்குச் சற்று கோபம் பிறந்தது. அமைதியாக சோலையில், இயற்கை அன்னையின் இன்ப அரவணைப்பில் இருக்கும் ஏகாந்த இடத்தில், கட்டுக் காவல் தேவையற்ற மலைச் சுனையில் நீராட வருபவர்கூடத் தங்கள் பட்

டயங்களையும், விருதையும் கூறி வரவேண்டுமா? அதிலும் பெண்ணொருத்தி குரலில் அதட்டலுடன் கேட்கிருளே. இது போன்ற கேள்வியை அவன் கேட்டறியாதவன்; இருந்தாலும் கோபத்தை வெளியில் காட்ட அவன் விரும்பவில்லை. பெண் குரலில் கடுமை இருந்தாலும் அவன் மனத்துக்கு அது இதமாகப் பட்டது. அவன் அத்தகைய அநுபவம் அடைவது இதுவே முதல் முறை. தாயின் முகமின்றி வேறு மங்கை முகங் காணு அவனுக்கு அந்த மதி வதனத்தை இன்னும் சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் போலிருந்தது. அந்த வட்டவடிவான முகம் அந்தத் தடாக நீரில் பிரதிபலிப்பதை இன்னும் சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம் போலிருந்தது. நீரில் முகத்திற்கும், அருகிலுள்ள மலருக்கும் வேற்றுமை காண அவன் முயன்ருன்- மூன்ருவது முறையாகவும் அக்குரல் எழுந்து விட்டது. அதிலே கேலியிருந்தது.

"பாவம்; ஊமைச் செவிடு போலிருக்கிறது. அதனுல் தான் கேட்கும் கேள்விக்கு மறுமொழி கூற முடியவில்லை?" என்று அவளே பேசிக் கொண்டாள். அமரபுஜங்கனுக்குச் சும்மா இருக்க முடியவில்லை.

"அடடா! சேர நாட்டிற்கு வருபவர்கள் கட்டியக்காரனையும் அழைத்து வந்திருக்க வேண்டுமென்பது எனக்குத் தெரியாது!" என்ருன் குரலில் குறும்புத்தனம் மிளிர. அதற்கு அவள் என்ன மறுமொழி கூறுகிருள் என்பதைக் கேட்க அவனுக்கு ஏனே ஆசை பிறந்து விட்டது.

"நீர் இந்த நாட்டிற்குப் புதியவரா? அதனுல் தான் உங்களுக்கு இந்தச் சோலையைப் பற்றித் தெரிந்திராமல் போய் விட்டது."

"ஏன் இத்தச் சோலையில் பூதப் பிசாசங்கள் உண்டா?"

"வஞ்சிமா நகரத்தில் அவற்றிற்கு வேலையில்லை. அவை வடக்கே சென்று விட்டன; இந்தச் சோலையும், சோலை

வாவியும் இந்த நாட்டு மன்னர் மட்டும் பயன்படுத்த என்று அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன."

"ஓகோ..."

"நீங்கள் அயல் நாட்டினர். அதனுல் தெரியாது போலும்! இந்த சோலேக்குள் நுழைவதே குற்றம்."

"அப்படியா?"

"ஆமாம்; தாங்கள் யார்?"

"அயல் நாட்டினர்."

"அயல் நாடு என்ருல் அங்க வங்க கலிங்க காந்தார..."

அமரபுஜங்கனுக்கு ஒரு கணம் தன்னே இன்னுன் என அறிமுகப்படுத்திக்கொள்ளத் தோன்றியது. செடி கோடிகளின் மறைவினின்று அந்த மங்கை மெல்ல வெளியே வந்தாள். அவள் தன் இரு கரங்களேயும் பின்புறம் மறைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"தாங்கள் எந்த நாட்டினரென நான் அறியலாமா?"

அமரபுஜங்கனுக்குச் சற்று கோபம் வந்தது. அரசருக்கே உரிய சோலேயில் இப்படி அதிகாரம் செய்ய இந்த ஆரணங்கு யார்? அவள் கூறட்டுமே.

"நான்தான் அயல் நாட்டவன் என்று கூறிவிட்டேனே. நீ யார்? இவ்வளவு தூரம் கேள்விகள் கேட்க நீ அரண்மனேயைச் சேர்ந்தவளா?"

அவள் கலகலவென நகைத்தாள். "அதிகாரம் இல்லாமல் இப்படி உங்களேக் கேள்விமேல் கேள்வி கேட்பேனு? நான் இந்நாட்டு இளவரசியின் உயிர்த் தோழி. இன்னும் சற்று நேரத்தில் அவர்கள் நீராட வரப்போகிருர்கள். நீங்கள் இங்கு இருக்கக் கூடாது. அதனுல்தான் கேட்டேன், நீங்கள் யார் என்று?"

"ஓர் இளவரசியின் உயிர்த் தோழியே இவ்வளவு பேரெழிலுடன்இருக்கும்போது இளவரசி இன்னும் எத்தகைய வடிவினராய் இருப்பாளோ? காலேயில் யானைத் தந்தங்கள் பார்த்தோமே, அவை இவளது மேனிக்கருகில் நிற்குமா? சந்தன மரங்களைக் கண்டோமே, அதன் மணம் இவளெதிரே வருமா? பூத்த காட்டு மலர்களைப் பார்த்தோமே, அவை இவளது முகத்துக்கு இணையாமோ? பலாக் கனியும், தேனும் இவள் சொற்களுக்கு இணையாமோ? தோழியே எழில் தேவதை என்ருல் இளவரசி எத்தகையவளோ! மண்ணிலே இத்தகைய வனப்புடையவர் பிறந்திருக்கின்றனரா? காவி யங்களில் படிக்கும்போது அழகான பெண்களை வர்ணித்திருப் பதைப் படிக்கும்போது அவையெல்லாம் கவிஞரது கற்பனை என எண்ணுவோமே — அவை கற்பனையேயல்ல. கந்தர்வ மாதும், தேவ அரம்பையரும் தனியே வானுலகம் என்ற இடத்தில் இல்லை, இந்தப் பூவுலகில் இருக்கிருர்கள்; அவர்கள் சேர நாட்டிலிருக்கிருர்கள்!"

"ஐயா, நேரமாகிக்கொண்டே போகிறது. நீங்கள் தக்க மறுமொழி கூருவிடில் நான் கைதட்டிக் காவலரை அழைக்க நேரிடலாம்" என்ருள் அவள்.

அமரபுஜங்கன் நகைத்துவிட்டான். பாண்டிய மன்ன னுக்கு அத்தகை வரவேற்புதான் தேவை. உறவுகொள்ள வேண்டி வந்த இடத்தில் சிறைப்படுவதுதானே பெருமை! ஆனல் அமரபுஜங்கன் சிறைப்படுவதா? அவன் வாள் வலி விழந்து போனதா? அவன் புஜங்கள் அல்லித்தண்டல்லவே! இவ்வாறு எண்ணியவனுக, "பெண்ணே, கூப்பிடு காவலர் களை. அதுதான் முறை! பாண்டிய நாட்டு வீரனை முதல் முதல் உங்கள் நாட்டில் ஒரு பெண் வரவேற்பதைவிட வீரன் வரவேற்பது சிறப்புடையது அல்லவா? வேல் போன்ற விழி யிடம் போராடுவதைவிடக் கற்றவீரனின் கத்தியுடன் போரா டுவது நல்லதல்லவா? கூப்பிடு பெண்ணே, கூப்பிடு! அயல் நாட்டவனை வரவேற்க வழிசெய். பாண்டிய வீரனது வாளின்

வலிமையைத் தெரிந்து கொண்டு உங்கள் இளவரசியிடம் போய்க் கூற வேண்டுமல்லவா?'' என்றான். எப்படிப் பேசினேம் இவ்வளவு என்பது அவனுக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அந்தச் சேர நாட்டு மங்கையின் வதனத்தில் மெல்லிய நகை பூத்தது: ''ஓகோ! பாண்டிய நாட்டு வீரனா? கான கத்தில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறாரா, அந்தக் காவலருக்கும் ஒரு வீரனா?'' என்றாள். அவளிடமிருந்து சிரிப்பு பொங்கியது.

அமரபுஜங்கன் முகம் சிவந்தது. வேறு யாராவது பேசி யிருந்தால் அவன் அவரது நாவைத் துண்டித்திருப்பான். பாண்டிய நாட்டு வீரன் என்று தன்னை மறைத்துக் கூறிய தற்கே தோழி இவ்வாறு பேசுகிறாளே, தான்தான் அரசன் என்று கூறிவிட்டால் மதிப்பே போயிருக்குமோ? பாவம் பேதை. பாண்டிய மன்னன் இன்னும் சிறிது காலத்தில் சோழ நாட்டிற்கும் சேர்ந்து சக்கரவர்த்தியாகப் போகிறானென்பதை அறியமாட்டாள்; இவளுடன் என்ன பேச்சு?

'இந்த வாவிக்கரையில் நமக்கென்ன வேலை! இங்கிருந்து போய்விடுவோம். நாம் வந்த வேலையைக் கவனிப்போம்' என்றெண்ணியவனை அடுத்து அவள் பேசியது திடுக்கிட வைத்தது.

''பாண்டி நாட்டு மகா வீரரே! கத்தியை எடுத்துச் சுழற்றினால் எதிரிகளை யெல்லாம் அழித்துச் சிதைத்துவிட வல்லவரே! இவ்வளவு தூரம் தாங்கள் மறைத்துப் பேசினா லும் முக்கியமான செய்தியை மறைக்கமுடியாது போய்விட்ட தாங்கள் எப்படி எடுத்த காரியத்தில் வெல்லப் போகிறீர்கள்? மரத்தடியில் வைத்த ஓலையையும், அடையாள மோதிரத் தையும் மரம் பாதுகாக்கும் என எண்ணினீரோ?'' என்று கூறவும், அமரபுஜங்கன் திடுக்கிட்டான். அந்த மங்கையின் கரத்தில் ஓலைச்சுருள் இருந்தது. அவன் வைத்திருந்த இடத் திலிருந்து அவள் அதை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அமர புஜங்கன் கண்ணெதிரே இப்போது அந்த எழில்மங்கை நிற்க

வில்லை. இளவரசியின் உயிர்த்தோழி நிற்கவில்லை. அவனது ஓலைச் சுருளைக் கவர்ந்தவள் நின்றாள்! அதை ஒரு பெண் அபகரித்து விட்டதால் எழுந்த ஆத்திரமும், அதை அவள் படித்திருந்தால் தன்னை இன்னான் எனக் கண்டுகொண்டிருப்பாள் என்பதை நினைக்கும்போது தோன்றிய அவமானமும் அவனை இன்னது செய்கிறோமென்று நினைக்க விடவில்லை. அவள் கையில் வைத்திருந்த ஓலைச் சுருளையும், அடையாள இலச்சினையையும் பறிக்கத் தாவினான்.

அந்த மங்கை ஒரு நொடியில் அந்த இடத்திலிருந்து துள்ளி ஓடினாள். ஓடும்போது சொன்னாள்: "ஐயா, அமர புஜங்க பாண்டியரே! வஞ்சிமா நகரம் ஆனைமலைக் காடல்ல இன்னும் தாங்கள் சர்வ ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். நீர் கற்க வேண்டியவை ஏராளம்! ஏராளம்!!"

அமரபுஜங்கனுடைய கோபத்தை அவை தூண்டின. துள்ளித் துள்ளி ஓடும் அவளைத் தடுத்து நிறுத்தத் தன் சக்தியைப் பயன்பத்தினான். அதோ! தாவி அவள் கரங்களைப் பிடித்து விட்டானே!

மலர்க்கொடி போன்ற அவளா அவனை இவ்வளவு தூரம் அலைக்கழித்தாள்! துவண்டு விழும் தன்மையளான அவளா புஜபல பராக்கிரமம் மிகுந்த அவனை ஏமாற்றப் பார்த்தாள்?

அமரபுஜங்கன் ஓலையைத் தாவிப் பறித்த வேகத்தில் அவள் கால் படர்ந்திருந்த கொடியொன்றில் சிக்கியதால் அவள் கீழே சாய்ந்தாள்.

கையிலே ஓலைச்சுருளைப் பெற்றுவிட்டான் எனினும் ஒரு பெண் கீழே விழுந்து விட்டதால் எழுந்த அநுதாபமும், பயமும் அவன் உடலில் நிறைந்தன.

கீழே விழுந்த அந்த எழில் மங்கை வருந்தவில்லை, கலகலவென நகைத்தாள்.

"ஆகா! அமரபுஜங்கப் பாண்டியர் சாதாரணப் போர் வீரரல்லர்!" என்று கூறினாள். தான் சாதாரண வீர

னல்லன், பாண்டிய மன்னன் என்பதை நொடியில் அந்தத் தோழி கண்டுகொண்டாளே என்று நினைக்கும் போது அவனுக்கு வேதனையாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் அந்த வேதனை அவள் கால்களில் சிக்கியிருந்த கொடிகளிலிருந்து அவளை மீட்பதில் மறைந்தது. கைலாகு கொடுத்து அவளைத் தூக்கிய போது மறைந்தது.

ஆகா! அவனுக்கு என்ன, திடீரெனப் புது அநுபவமொன்று ஏற்பட்டு விட்டதா! அந்த மங்கையின் கரங்களில் என்ன மாய சக்தி இருக்கிறது? அந்த விரல்கள் இலவம் பஞ்சால் ஆனவையா? அந்தக் கரங்கள் என்ன, வாழையின் அடித் தண்டால் ஆக்கப் பட்டனவா? அவள் உருவமே இயற்கையின் பலபல பொருள்களைக் கொண்டு படைக்கப் பட்டதா? அதோ படபடக்கும் அந்த இமைகள் அவன் இதயத்துடன் என்ன பேச முயல்கின்றன? கீழே விழ்ந்ததால் சரிந்த ஆடைகளை அவள் சரி செய்த போது அவன் உடலில் ஏன் அப்படி ரோமாஞ்சலி ஏற்படுகிறது? சந்தனக் குழம்பு போன்ற அவள் மேனியின் ஒவ்வோர் அங்கமும் ஏன் அவனை அப்படி நிலையிழக்கச் செய்கின்றன? இதென்ன, நாம் கனவிலே இந்தச் சோலைக்கு வந்து விட்டோமா? சேர மன்னரின் மாளிகைக்கு நேரே செல்லாமல் வாவிக்கரையில் எழில் மங்கையுடன் பேசாமல் பேச வந்து விட்டோமா? இலட்சிய வேகத்தை நிறைவேற்ற வந்த இடத்தில் இதயத் தாபத்தை வளர்க்க வந்து விட்டோமா? சேர நாட்டு இளவரசியின் உயிர்த் தோழியே நம்மை இப்படிக் கலங்க வைக்கும்போது இளவரசியையே பார்த்து விட்டால்.. நம் செயல் யாவும் மறந்து போய்விடும். உடைவாளைத் தொட முடியாது. நமது கரங்கள் இவளது வளைக்கரம் பற்ற நினைக்கலாம். படை திரட்ட உதவி பெற வந்த நாம் அவளது அன்பைப் பெறத் தவங்கிடக்க நேரிடலாம். வேண்டாம், வேண்டாம்; நாம் அரசியைச் சந்திக்கவே வேண்டாம். இங்கிருந்து ஓடியே போய் விடுவோம். போகும்போது தோழியிடம் ஒன்றேயொன்று கேட்டுக் கொண்டு செல்வோம்.

"இளவரசியின் தோழியே, கருணை கூர்ந்து இன்னும் சிறிது நாட்களுக்கு என்னை இன்னாரெனத் தாங்கள் அரசிக்குத் தெரிவிக்காதீர்கள்!" இதைத் தெரிவிக்க அவன் பட்டபாடு! அவன் நடுங்கும் உடல் பரபரத்துக் கொண்டிருந்தபோது மாபெரும் ஒரு செயல் நிகழ்ந்தது. பெண்கள் பலர் கலகல வெனப் பேசி வரும் ஓசை கேட்டது. அவர்கள் அமரபுஜங் கனையும், அவன் எதிரே ஓவியம் போல் நிற்பவளையும் கண்டு விட்டனர்.

அவர்கள் ஓடோடி வந்து, "தேவி! தாங்கள் இங்கேயா இருக்கிறீர்கள்? எல்லோரும் தேடி அலைந்து வருகிறோமே!" என்று கூறிவிட்டு எதிரே நிற்கும் அமரபுஜங்கனையும், சிலை போல் நிற்கும் சேர நாட்டு இளவரசி மாதங்கியையும் மாறி மாறிப் பார்த்தனர்.

"யார், யார்...! இளவரசியா .. இளவரசியா!" என்று அமரபுஜங்கன் கூறிக்கொண்டான். அவன் உடல் வியர்த்தது.

சேர மன்னரிடம் செல்லும் முன்பாக வேறு எவரையும் சந்தித்துப் பேசவேண்டாம் என்று எச்சரித்திருந்த தாயின் சொற்கள் நினைவுக்கு வந்தன.

அவன் எதிரே சேர மன்னரிடம் தான் நாடி வந்த பெரும் பணியையும், எழிலே உருவாக அமைந்து கண்ணெனும் வேலினால் அவன் உடலைத் துளைத்துத் துன்புறுத்தும் இள வரசியின் அழகு வடிவமும் தோன்றித் திணற வைத்தன.

அத்தியாயம் 26

விழியும் வீரமும்

கண் எனும் கூரிய வேலினால் அமரபுஜங்கனைத் தாக்க முற்பட்ட இளவரசி மாதங்கி அங்கிருந்து சென்று கொண் டிருந்தாள். சிறிது தூரம் சென்றபின் அவள் ஒரு முறை

திரும்பியும் பார்த்தாள். பாண்டிய மன்னன் மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டான். அவர்களைத் தொடர்ந்து சென்றால் அரண்மனையை அடைந்து விடலாம். ஆனால் அவன் அப்படி செய்ய விரும்பவில்லை.

தன் வருகையை எவரும் அறியக்கூடாது என்ற எண்ணத்துடன் வந்த அவனை இளவரசி அறிந்து விட்டாளே! அவள் போய்த் தன் தந்தையிடம் கூறிவிடுவாள். சேர மன்னர் ஒருவேளை ஆடம்பரமாக வரவேற்புக்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டால்? வீதியின் இருபுறமும் மக்கள் நிறைந்திருப்பர். பாண்டிய மன்னர் வருகிறார் என ஆவலுடன் எதிர் பார்ப்பர். தன் வருகை எல்லோருக்கும் தெரிந்துவிடும். அயல் நாட்டு ஒற்றர்களும் அறிந்து கொள்வர். சோழ நாட்டிற்கும் அது தெரிந்து விடும் அதனால் தன் திட்டங்கள் பாழாகலாம். ஐயோ — அது கூடவே கூடாது. இளவரசி தன் தந்தையிடன் சென்று கூறும் முன்னர் தான் அரண்மனையை அடைந்து விட வேண்டும் என எண்ணியவனாய்க் குதிரை மீதேறி சேர மன்னர் அரண்மனையை நோக்கி விரைந்தான்.

வஞ்சிமா நகரத்திலேயே மிகவும் கம்பீரமான தோற்றத்துடன் கூடியதாய் விளங்கியது சேரமன்னர் அரண்மனை. அண்மையில் வஞ்சி நகரத்து மக்கள் வருவாயில் மிகுந்து காணப்பட்டனர். சேர நாட்டு மங்கையர் கழுத்திலே பொதுவாகத் திகழும் தந்தமும், புலி நகமும் கொண்ட ஆபரணங்களுக்கு மாறாகச் சோழ நாட்டுத் தங்கமும் பாண்டிய நாட்டு முத்தும் கலந்த அணிகள் தவழ்ந்தன. சீனத்துப் பட்டாடை அவர்கள் உடலை அழகு படுத்தின. பசியும், வறுமையும் அங்கு நிலவக் காணவில்லை. அமரபுஜங்கன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான் சேர நாட்டிற்கு அவ்வப்போது பாண்டி நாட்டினின்றுதான் உணவுப் பொருட்கள் செல்ல வேண்டுமென்று. மலையினில் விளையும் பொருள்களையும், தந்தங்களையும், யானைகளையும் கொடுத்து மாற்றாக மற்றத் தேவைப் பொருட்களைப் பெற்று வருவோர்க்குப் பல ஆண்டு

களாக அப்படி இயலாமல் போய் விட்டதென்பதை அவன் அறிவான். பாண்டிய நாட்டை சோழர்கள் கைப்பற்றிய பிறகு நாட்டிலே பல முறை பஞ்சம் தலைவிரித்தாடியதுண்டு என அவன் அறிந்திருக்கிறான். அப்படிப்பட்ட நாட்டிலே திடீரென வளப்பம் மிகக் காரணம்? அண்மையில் அவர்கள் வேற்று நாட்டின் மீது போரிட்டுச் சென்று அந்நாட்டுச் செல்வங்களைக் கொள்ளையிட்டு வந்ததில்லை. பிறகு மக்கள் இன்புற்று வாழ வழி?

அந்த வேளையில் அமரபுஜங்கனுக்கு அந்தச் சிந்தனை தேவையன்றுதான். ஆனால் தர்க்க சாஸ்திரத்தைக் கற்றுக் கொடுத்த அவனது குரு தர்மசேனர் ஒன்றைச் சிந்திக்கும் போது வெவ்வேறு விஷயத்தையும் ஆராயச் சொல்லியிருக் கிறார்.

அரண்மனையைச் சுற்றிப் பெரும் மதில் இருந்தது. அதன் வாயிலை அமரபுஜங்கன் அணுகினான். அரண்மனைக் குள் அந்நியர் எவரும் எளிதில் நுழையாதவாறு பலத்த காவல் இருந்தது. தன்னைப் பாண்டிய மன்னன் என்று அறிமுகப்படுத்தியவாறு நுழைய அவன் விரும்பவில்லை. காவலரை ஏமாற்றித்தான் நுழைய வேண்டும். அப்படிச் செல்ல வாய்ப்பை எதிர்பார்த்து மாளிகையின் மதில் ஓரமாக அவன் நின்றான்.

அந்தப் போதில் பெருத்த ஆரவாரத்துடன் இருபது பேர் கொண்ட வீரர்கள் அரண்மனை நோக்கி வருவது தெரிந்தது. அவர்களின் முன்பாக வந்தவன் பிடித்திருந்த வில் கொடியினின்றும், இடையிலே அணிந்திருந்த வாளி னின்றும், மார்பிலே பூண்டிருந்த கவசத்தினின்றும் தான் அவர்களை வீரர்கள் என்று கூற இயன்றதே யொழிய, அவர்களிடம் போர் வீரர்களுக்குண்டான ஒழுங்கைக் காண வில்லை. ஒவ்வொருவரும் முதுகில் பெரும் பெரும் மூட்டை களைச் சுமந்திருந்தனர். அதனுடன் அவர்களில் சிலர் இழுத்து வந்த வண்டி நிறையப் பல்வேறு பொருள்கள் நிறைந்திருந்

தன. கட்ட முடியாமல் கட்டப்பட்டிருந்த மூட்டைகளி லிருந்து ஆபரணங்களும், ஆடைகளும் வெளியே வழிந்து நின்று கதிரொளியில் மின்னின. அந்த வீரர்கள் உடைகள் கிழிந்தும் தூசு படிந்தும் இருந்தன. அவர்களது உடல் அழுக்குப் படிந்து பல நாள் குளிக்காததை அறிவித்தன. கண்கள் பஞ்சடைந்திருந்தாலும் அவற்றிலே வெறித்தன்மை ததும்பியிருந்தது. அவர்கள் ஏதோ பாடலை முணுமுணுப் பதும் அதே சமயம் ஒருவர் கூறும் ஏதோ சொல் கேட்டு 'ஓ ஹோஹோ' வெனச் சிரிப்பதுமாக அவர்கள் அட்டகாசம் புரிந்து வந்தனர்.

அந்த அட்டகாசக் குழுவினர் அரண்மனை வாயிலை நெருங்கு முன்னரே வாயில் காப்போர் கதவுகளைத் திறந்து விட்டு ஓடிச் சற்று ஒதுங்கி நின்றனர். இல்லாவிடில் அந்த வெறியர்கள் வீண்வம்பு வளர்க்கலாம். கலகம் விளைவிக்க லாம். அவர்களைக் கேட்போர் யார்? அரசர் செவிகளில் எட்டவைத்தாலும் அவர் புன்சிரிப்புடன் மௌனமாகவே இருந்து விடுவார். அமரபுஜங்கன் குதிரையை அருகிலுள்ள மரத்திலே கட்டினான். சட்டென்று அந்த வெறிக் கூட்டத் தோடு கூட்டமாக உள்ளே நுழைந்து விட்டான். ஆனால் அவர்களுடன் தொடர்ந்து செல்ல வேண்டிய கட்டாயம் இல்லையே!

அரண்மனைப் பகுதியின் வனப்பு மிகுந்த தோற்றத்தைக் கண்ட வண்ணம் அவன் மெல்ல நடக்கலானான். அவர வர்கள் தத்தம் பணியைச் சுறுசுறுப்பாகக் கவனித்தவா றிருந்தனர். சிற்ப வேலைப்பாடமைந்த மண்டபங்களும் செயற்கை வாவிகளும் அதிலே பூத்திருக்கும் தாமரையும் இடையிடையே வளர்ந்திருக்கும் நறுமண மலருடன் கூடிய மரங்களும் நிறைந்த அரண்மனைப் பகுதியைக் கண்ட வண்ணம் மெல்ல நடந்த அவன் தோள்களை யாரோ இருவர் தொட்டனர், சட்டெனத் திரும்பினான் அமர புஜங்கன்,

"அப்பனே நீவிர் யாரோ? வெளிநாட்டவர் போல் தோற்றமளிக்கும் நீர் எப்படி அரண்மனைக்குள் வந்தீர்கள்?" என்று அவன் தோளைத் தொட்ட காவலன் ஒருவன் கேட்டான்.

அமரபுஜங்கன் மறுமொழி ஒன்றும் கூறவில்லை. ஒரு முறை அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

"என்ன யாம் கேட்பது நுமது செவியில் விழ வில்லையோ?" மற்றவனும் கேட்டு விட்டான்.

அமரபுஜங்கனுக்கு அவர்கள் பேச்சும், பார்வையும் சிரிப்பை அளித்தன. அவர்கள் மீண்டும் அவன் தோளைப் பிடித்து உலுக்கியவுடன் அமரபுஜங்கனுக்குக் கோபம் வந்தது. அவர்கள் கரங்களை உதறி விட்டு, "ஏன்? நான் யார் என்று சொல்லித்தான் ஆக வேண்டுமா? எப்படி அரண்மனைக்குள் நுழைந்தேன் என்பதைத் தெரிவித்துத் தான் ஆகவேண்டுமா? சற்று முன்பு கொள்ளைக்காரர்கள் போன்ற தோற்றமுடைய சிலர் வந்தார்களே அவர்களை எந்த நாட்டவர் என்று கேட்டீர்களா? அவர்கள் உள்ளே நுழைந்தது எவ்வாறு எனக் கேட்டீர்களா? அப்போது ஓடி ஒளிந்த நீங்கள் இப்போதுதான் பயந்தெளிந்து வந் தீர்களா?" என்று கேலியும், கோபமும் நிறைந்த குரலில் பேசினன்.

"ஓகோ" என்ருன் ஒரு காவலன்.

"அப்படியென்ருல் அந்தக் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவரா நீரும்?" என்ருன் மற்றவன்.

"நீர் எந்தெந்த நாடுகளுக்குச் சென்று கொள்ளையடித்து வந்தீர்கள்? பொன்னும், பொருளும் கொணர்ந்திருக்கிறீர் களா? அவை எங்கே?" என்று கேட்டான் முதல் காவலன்.

அமரபுஜங்கனுக்கு இருந்த ஐயம் நீங்கி விட்டது. சற்று முன்னர் அவன் கண்ட வெறியர்கள் உண்மையிலேயே

கொள்ளைக்காரர்கள் என்பதை அவன் அறிந்து கொண்டான். ஏதோ கூற வாயெடுத்த அவனை நோக்கி காவலரின் ஒருவன் "சரி, சரி. இப்படியே பேசிக் கொண்டிருப்பதால் இருவருக்கும் பலனில்லை. உம்; புறப்படுங்கள். அரண்மனைக் காவல் கூடத் தலைவரிடம் போவோம்'' என்றான்.

''எதற்கு?''

''அரண்மனைக்குள் உத்தரவு இன்றி நுழைந்ததற்காக விசாரணை செய்ய.''

அமரபுஜங்கன் நகைத்தான்.

''ஏன் சிரிக்கிறீர்?''

அமரபுஜங்கன் மீண்டும் சிரித்தான்.

காவலர்கள் சீற்றத்துடன் அவன் கரங்களைப் பிடிக்கப் போகும் சமயம், ''நிறுத்துங்கள்'' என்ற குரல் கேட்டது. அமரபுஜங்கன் உட்பட காவலர்கள் குரல் வந்த திக்கு நோக்கித் திரும்பினர்.

அந்தபுரத்துக் காவலன் ஒருவனும், அவன் அருகே இளவரசியின் தோழியும் ஒருத்தியும் நின்றிருந்தனர்.

''சற்று தாமதித்து வந்திருந்தால் சேரநாட்டுக்கே அழியாத கெட்ட பெயர் ஏற்படுமாறு செய்திருப்பீர்கள்'' என்று அந்தப்புரத்துக் காவலன் கோட்டை வாயில் காவலர்களை நோக்கிக் கூறி, பிறகு அம்புஜங்கனை நோக்கி, ''ஐயன்மீர் பொருத்தருளுங்கள். தங்களை இவர்கள் அறியமாட்டார்கள். தங்கள் அடையாளத்தை எனக்குக் கூறி இந்தத் தோழியை அனுப்பித் தங்களை இளவரசி அழைத்து வருமாறு கூறினார்கள்'' என்று கூறினான்.

தோழியையும் காவலனையும் அலட்சியப் பார்வையுடன் பார்த்துவிட்டு, ''உங்கள் மன்னன் இருப்பிடம் எங்கே?'' என்று கோபமாகக் கேட்டான் அமரபுஜங்கன். முதலில்

அவனைக் காவல் தலைவரிடம் அழைத்த வீரர்களுக்கு ஏதும் புரியவில்லை. கூட்டியங் கூறிய வண்ணம் அரசரின் சபை மண்டபத்தினின்று அமைச்சரும், காவல் கூடத் தலைவரும், மற்றவர்களும் வந்தபோதுதான் தெரிந்தது.

"ராஜாதிராஜ ராஜமார்த்தாண்ட ராஜ கம்பீர சந்திர குலத் தோன்றல் ராஜசிம்ம பாண்டியர் வழிவழி வந்த அமர புஜங்க பாண்டியரே, வருக வருக!" என்று வரவேற்பு உரை கூறி அமரபுஜங்கனை வரவேற்றனர். அமரபுஜங்கனுக்குச் சேரர்களின் போக்கே ஒருகணம் பிடிபடவில்லை. எனினும் அன்புடன் அமைச்சர் வரவேற்று நிற்கும்போது அவனுடைய கோபங்கள் பறந்தோடின.

"தங்கள் வருகையை முன்னரே அறிவித்திருந்தால் குண வாயிற் கோட்டத்துக்கே வரவேற்க வந்திருப்போம். சற்று முன்புதான் தாங்கள் வந்திருப்பது அறிந்தோம். இப்படித் தன்னந்தனியாய் வரலாமா? உபசரணையில் ஏதாவது குறை இருந்தாலும் பொருத்தருளுமாறு மன்னர் சார்பிலும் மக்கள் சார்பிலும் கேட்டுக் கொள்கிறோம்" என்று காவல் கூடத் தலைவர் கூறும்போது மாறனையொத்த அவன் மதிமுகத்தில் சிறுநகை பூத்தது.

சேர மன்னன் பாஸ்கர ரவிவர்மனின் இருக்கை மண்டபம் மிகப் பெரியதாக இருந்தது. அதை அடையப் பல கூடங்களைக் கடக்க வேண்டியிருந்தது. சிற்ப அற்புதங்களுடன் கூடிய மிகப் பெரிய தூண்களையும், சுவரில் வண்ண ஓவியங்களையும், பளிங்கு போன்ற தரையையுமுடைய அந்த மண்டபத்தின் நடுவே இரத்தினங்களாலும், வைர வைடூரியங்களாலும், மாணிக்கக் கோமேதங்களாலும் இழைக்கப்பட்ட அற்புத பீடத்தில் சேர மாமன்னர் பாஸ்கர ரவிவர்மன் அமர்ந்திருந்தார். அவர் எதிரே தரையிலே ஏராளமான வைர ஆபரணங்கள் கிடந்தன. தங்க அணிகள் கிடந்தன; அற்புத அற்புதமான பொருள்கள் பரவிக் கிடந்தன. விலை மதிப்பிட முடியாத பட்டாடைகள் குவியலாகக் கிடந்தன. சேர

மன்னன் அவற்றைக் கையிலெடுப்பதும், பார்ப்பதும் பிறகு கீழே போட்டுவிட்டு வேறென்றை எடுப்பதுமாக இருந்தார்.

"மாதங்கி, மாதங்கி, இங்கே வாயேன். இந்த முத்து மாலையைப் பாரேன். உன் கழுத்தில் இந்த மாலை தவழ்வதால் இந்த மாலையின் அழகு அதிகமாகும்" என்று மெல்ல நகைத்தவாறு தன் மகளை அழைத்தான் மன்னன். மாதங்கியின் கவனமெல்லாம் அப்போது அந்த மண்டபத்தின் வாயிற் புறத்தை நோக்கியே இருந்தது. அவள் எண்ணமெல்லாம் பாண்டிய மன்னரை எதிர்நோக்கியே இருந்தது. அவளது சிந்தனையெல்லாம் சிறிது முன்னர் சென்ற தனது தோழியின் வருகையை எதிர்பார்ப்பதிலேயே இருந்தது.

"பாயும் புலியின் உருவம் பதிக்கப்பட்ட அந்தத் தங்கப் பதக்கத்தைப் பார்த்தாயா? என்ன அழகு? என்ன அற்புத மான அமைப்பு!" என்று மீண்டும் சேர மன்னர் கூறினர். மாதங்கியின் செவிகளில் அவை வீழ்ந்ததாகவேதெரியவில்லை.

"மாதங்கி, மாதங்கி! நான் கூறுவது உன் செவிகளில் புகவில்லையா? ஏன் எங்கோ எண்ணத்தை நிலை நிறுத்திய வாறிருக்கிறாய்?" என்று மகளை நோக்கிப் பார்வையைச் செலுத்திக் கேட்டார் மன்னர்.

சற்றுச் சிந்தனை கலைந்தவளாய் மாதங்கி தந்தையை நோக்கி, "ஹூம் ஹூம்... தந்தையே... எங்கும் எனக்கு கவன மில்லையே...பாயும் புலியையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பாயும் புலியின்மீது வில்லினின்று சீறிவரும் அம்புபாய்ந்தால் என்ன கதியாகும் என்று பார்த்தேன்" என்றாள் மெல்ல நகைத்தவாறு. ரவிவர்மனும் பெரிதாகச் சிரித்தபடி, "ஆமாம் ஆமாம்! பாய்ந்து வரும் பதினெட்டடிப் புலியானாலும் நம் வில்லின் முன் நிற்குமா? நன்றாகச் சொன்னாய் மகளே, நன்றாகச் சொன்னாய். பாயும் புலியின் கொட்ட மொடுக்குவதற்குத்தானே நாம் ஒவ்வொரு கணமும் பாடு பட்டு வருகிறோம். இன்னும் நம் திட்டம் முழுமையும் நிறை வேற சந்திர குலத்து மன்னர் வருகிறார்."

சட்டென்று மாதங்கி திரும்பி, "சந்திரகுலத்து மன்னரா?" என்று ஆவலுடன் கேட்டாள்.

"ஆம், மகளே."

"சந்திரமண்டலத்திலிருந்து இறங்கி வந்தவரா? சந்திரனின் அழகைத் தன்னிடத்தே கொண்டவரா? மதி போன்ற முகமுடையவரா? மதியின் தன்ளெளி போன்ற சொல்லுடையவரா? கம்பீர நடை கொண்டவரா?"

சற்றுமுன் மௌனமாக இருந்த மகள் கேள்விமேல் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கவும் வியப்புற்ற மன்னர் தன்மகளை நோக்கி, "மாதங்கி, வரப்போவது சந்திர குலத்து மன்னர். பாண்டிய மன்னர்களை அவ்வாறு கூறுவது வழக்கம். பாண்டிய மன்னர்களை சோமசுந்தரபிரானது அருள்பெற்றவர் என்று தொன்று தொட்டுக் கூறிவருகிறார்கள். அந்த வம்சத்து வழி வழி வந்த பாண்டிய மன்னர் நம் நாட்டிற்கு வருகிறார் ..."

"வருகிறாரா? வந்துவிட்டார் என்று சொல்லுங்கள்" என்று கூறிவிட்ட மாதங்கி சட்டென உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள். வாவிக்கரையில் அமரபுஜங்க பாண்டியனைச் சந்தித்த செய்தியை அவள் தந்தையிடம் கூறவில்லை. அமரபுஜங்கனுக்கு வழி கூற அவள் தோழி ஒருத்தியையும், வீரனொருவனையும் அனுப்பியிருந்த செய்தியையும் அவள் கூறவில்லை.

மாதங்கிக்குத் தெரியாது சேர நாட்டு ஒற்றர்கள் பாண்டிய மன்னரின் வருகையை முன்பே அறிந்து அரசரிடம் கூறிவிட்ட விவரம். மாதங்கிக்குத் தெரியாது தன் தோழியும் அரண்மனை வாயிலில் அமரபுஜங்கனைச் சந்தித்துவிட்டசெய்தி.

பாஸ்கர ரவிவர்மன் மெல்ல மனத்திற்குள்ளேயே நகைத்துக் கொண்டார்.

"மகளே மாதங்கி, வருகிற — இல்லை இல்லை — வந்துவிட்ட பாண்டிய மன்னனுக்கு இப்போது ஒரு சாண் பூமி கூட ஆள்வதற்கு இல்லை என்பது உனக்குத் தெரியுமா?"

தந்தை எதற்காக இதைக் கூறுகிருர் என்பதை மன்னனின் மகளான மாதங்கி அறிய மாட்டாளா?

"இல்லா விட்டால் போகட்டுமே! கையகல மண்ணுக்குக் காவலஞ யில்லா விடினும், ஞாலம் நடுநடுங்க அரசாச்சும் சேர மன்னர் வரவேற்கும் அளவுக்கு அவர் மகா வீரராயிருக்கிருரே!"

"எம்மை தேடி வருகிருர்; அதனுல் வரவேற்கிறேன்."

"எதற்காகப் பல காதத் தொலைவினின்று வருகிருர்?"

"உனக்குத் தெரியாது மகளே. வருகிற அமரபுஜங்கன் சிறு பாலகஞ யிருக்கும்போது அவனுடைய தந்தை வீரபாண்டியனைச் சோழர்கள் கொன்று விட்டனர்."

"வீர பாண்டியர் யார்? நீங்கள் சொல்வீர்களே, ராஜ சிம்ம பாண்டியனுடைய மகன்தானே?"

"ஆமாம்; வீர பாண்டியனை போர்க் களத்தில் கொல்லவில்லை. போரிலே குற்றுயிரும் குலை உயிருமாய்க் கிடந்தவனின் தலையைத் துண்டாடிப் பந்தாடினர் சோழர்கள்."

"ஐயோ, அப்படியா?"

"அந்த வீரபாண்டியனின் திக்கற்ற குமாரன் தான் அமரபுஜங்கன்."

"ஆகா! இதையெல்லாம் நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தீர்களா? திக்கற்ற பாண்டிய குமாரன் திண்டாடுவதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தீர்களா?"

"இல்லை மகளே; அண்டை நாட்டை மற்ருெரு மன்னர் வந்து தாக்கும் போது ஒன்று அவருடன் சேர்ந்து தாக்க வேண்டும்; அல்லது மாற்ருனை விரட்டியடிக்க உயிருள்ள வரை போரிட வேண்டும். அதுவே ராஜரீகக் கலை"

"நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்?"

"நான் வீரபாண்டியனுக்கு உதவவில்லை தான். வீர பாண்டியன் எனக்கு அயலான் இல்லை. அவன் தந்தைக்கு நம் நாட்டில் தான் தஞ்சம் அளித்தோம். பல காலம் ராஜ சிம்மன் நம் நாட்டில் தங்கியிருந்தான். அவன் தாய் எனக்கு சிறிய பாட்டி உறவு வேண்டும். ஆனால் அவன் மகன் வீர பாண்டியன் பட்டத்துக்கு வந்ததும் என்னிடம் வீண் மனத் தாங்கல் கொண்டான். பாண்டிய நாட்டுப் பரம்பரை மகுடத்தைச் சேர நாட்டில்தான் தன் தந்தை விட்டு சென் றிருப்பதாக வீரபாண்டியன் வீணே சந்தேகப் பட்டான். அதனால் தனக்கு ஏற்பட்ட சங்கடங்களை எனக்குக் கூறுவ தில்லை. அதேபோன்று நல்வாழ்வையும் தெரிவிப்பதில்லை. திடீரென சோழர்கள் படையெடுத்து வீரபாண்டியனைக் கொன்றுவிட்ட செய்தி எனக்கு மிகத் தாமதமாகவே கிடைத் தது. அவனுடைய மகனைப் பிறகு ஆபத்துதவிகள் எங்கோ எடுத்துச் சென்றுவிட்டனர்.''

மாதங்கி பெருமூச்சு விட்டாள். அவள் பார்வை வெளி வாயிலையே எதிர் நோக்கியிருந்தது. சேர மன்னர் மேலும் தொடர்ந்தார்: ''அந்த இளம் பாண்டியன் தான் ஆனைமலைக் காட்டில் வளர்வதாக எனக்கு ஒற்றர்களிடமிருந்து செய்தி கிடைத்தது. அவனை வளர்த்த மங்கை நல்லாள் அவனைப் பெரும் வீரனாக ஆக்கியிருக்கிறாள் என்றும் அறிந்தவுடன்தான் அவனுக்கு உதவ யானைகள் பலவற்றை அனுப்பினேன். பொன்னும் பொருளும் அனுப்பி வருகிறேன்."

மாதங்கி திடீரெனச் சிரித்தாள்.

"ஏன் மகளே நகைக்கிறாய்?"

''இல்லை; நம் நாட்டிற்கே பொன்னும் பொருளும் வேறு இடத்தினின்று வருகிறதே. நீங்கள் ஆனைமலைக் காட்டிற்குத் தானம் செய்தீர்களே என்று நினைத்துச் சிரித்தேன்.''

சேர மன்னன் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. ''ஆனை மலைக் காட்டில் அமரபுஜங்கன் பல நூறு வீரர்களைச் சேர்த்

திருக்கிருனும். அவன் இங்கு வரும் செய்தி எனக்குத் தாமத மாகவே கிடைத்தது. முன்பே தெரிந்திருந்தால் எல்லைக்கே சென்று வரவேற்றிருப்பேன்...'' என்ருர்

மாதங்கி இப்போது எழுந்து சட்டெனத் திரை மறை விற்குச் சென்ருள். வெளியே யாரோ பலர் வரும் அரவம் கேட்டது. அமரபுஜங்க பாண்டியன் வருகையை ஒரு வீரன் அறிவித்தான். பல நாட்கள் குதிரை மீது ஏறி வந்த முகில் சூழ்ந்திருந்தாலும் அமரபுஜங்கனின் முகமதி கம்பீரமாகத் திகழ்ந்தது. சேர மன்னர் இருக்கை விட்டெழுந்து வர வேற்ருர். அமரபுஜங்கனை அன்புடன் அணைத்தார். அவன் கொற்றம் வாழ வாழ்த்திஞர். தன் அருகே அமரச் செய்து நலன் பல கேட்டறிந்தார். பயணக் களைப்பு நீங்க உண வளித்து, நல்ல உடை உடுத்த ஏற்பாடு செய்தார்.

களைப்பு நீங்கி வந்த அமரபுஜங்கன் புதுத் தெளிவோடு பாஸ்கர ரவிவர்மன் எதிரே கம்பீரமாக அமர்ந்தான். தரை யிலே கிடந்த பல்வகை ஆபரணங்களைக் காண்பதும், அந்த மண்டபத்துப் பிரம்மாண்டமான தூண்களைக் காண்பதும், அவற்றிலுள்ள சிற்ப வேலைப்பாடுகளைக் காண்பதும், சுவரில் தீட்டப்பட்டிருந்த வண்ண ஓவியங்களைக் காண்பதுமாக அவன் தன் விழிகளைச் சுழல விட்டவாறிருக்கையில் திரை யின் மறைவிலே முகத் தாமரையை மட்டும் காட்டி அதிலே தேனுண்ணும் வண்டு வட்டமிடுவதுபோல் சுழலும் கருவிழி களை மட்டும் காட்டித் தோன்றித் தோன்ருமலிருந்த மாதங்கி யைக் கண்டுவிட்டான். ஒரு கணம் அவனுக்குக் கோபம் பொங்கிஞலும் அவன் உடலில் அப்பொழுது படர்ந்த மின் வெட்டைப் போன்ற உணர்வு கோபத்தால் ஏற்பட்டதன்று. அதன் பிறப்பு பற்றி அவஞல் புரிந்து கொள்ள முடிய வில் லையே...

''பாண்டிய மன்னரே, தங்களைத் தக்க முறையில் வர வேற்கவில்லை என்பது குறித்துத் தங்களுக்கு மனக் கவலை ஏற்படலாம். தாங்கள் வருவது எமக்குத் தெரியாது. தெரிந்

தால் நாமே நேரில் வந்திருப்போம் " என்று பேச்சைத் தொடங்கினுர் சேர மன்னர்.

"தங்கள் நாட்டில் நுழைந்தவுடனேயே தக்க வரவேற்பு கிடைத்து விட்டது. இளவரசியின் உபசரணை பிரமாதம்" என்று கூற வாயெடுத்தான் அமரபுஜங்கன். திரைமறைவி லிருந்த மாதங்கியின் இரு விழிகளும் ஏதோ சைகை செய் தன. அதனுல் அவன் மௌனமாகவே தரையில் கிடந்த விலை யுயர்ந்த பொருள்களைப் பார்த்த வண்ணமிருந்தான். மன்ன ருடன் என்ன பேசுவது என்றே அவனுக்குப் புரியவில்லை. அமரபுஜங்கனின் மௌனத்தைப் புரிந்து கொண்ட சேர மன்னர் பொதுவாக ராஜ்ய விவகாரங்கள் பற்றிப் பேசினுர். பாண்டிய மன்னர்களின் பழம் பெருமைகளைக் கூறினுர். அவர்களுடைய அதிவீர பராக்கிரமங்களைப் பற்றிக் கூறினுர். ராஜசிம்மனைவிட, வீரபாண்டியன் எப்படி வீரமாகப் போர் புரிந்து மாண்டார் என்பதை உருக்கமாக எடுத்துப் பேசினுர்.

"உங்கள் தந்தையைக் கொன்ற சோழ இனத்தைப் பூண்டோடு நாசமாக்க வேண்டாமா?" என்று சேர மன்னர் கேட்டார்.

"அதைப் பற்றிய திட்டத்தைத் தான் எங்கள் தலைவி கூறியிருக்கிறுள். ஆபத்துதவிகள் சோழ சாம்ராஜ்யம் முழு மையும் பரவி இருக்கிறுர்கள். என் தந்தையை அநியாய மாகக் கொன்ற சோழ இளவரசனும் படுகொலை செய்யப் பட்டான்."

"ஆமாம்; எனக்கும் செய்தி எட்டியது. அற்பாயுளில் மாண்டாலும் அவ்விளவரசன். அதே சூட்டோடு மற்ற ராஜ வம்சத்தினரையும் கூண்டோடு கைலாயம் அனுப்பி யிருக்க வேண்டாமா?"

"அதில்தான் கருத்து வேற்றுமை மன்னவா! இரகசிய மாக மற்ற சோழ அரச குடும்பத்தவரைத் தீர்த்து விடத் திட்டம் தீட்டினர். ஆனுல் தலைவி தடுத்து விட்டாள். சோழ நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் செல்வது அவர்கள் திட்டம்."

"யார் அந்தத் தலைவி?"

"அதைமட்டும் கேட்காதீர்கள் ஐயா. இன்னார் என வெளியே கூறுவதில்லை என அவர்களிடம் உறுதியளித்துள்ளேன்—"

சேர மன்னர் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தார். பிறகு, "சோழ நாட்டைத் தாக்கி அதை வெற்றி கொள்வது இப்போது எளிதன்று என்பது என் எண்ணம்" என்று தொடங்கினார்.

"தங்கள் கருத்தையும் உதவியையும் பெறவே நான் வந்தேன். உங்கள் ஆலோசனைகளைக் கருணை கூர்ந்து கூறுங்கள்" என்றான் அமரபுஜங்கன்.

"அமரபுஜங்கரே, நான் கூறுவதைக் கவனமாகக் கேளும். நீர் பாண்டிய மன்னர். ஆனால் உமக்கு நாடில்லை. பாண்டிய நாட்டு அரியணையில் சோழ நாட்டுப் பிரதிநிதி ஒருவன் அமர்ந்திருக்கிறான். அவனை ஒழித்து விட்டு மதுரையில் முடிசூடிப் பிறகு சோழ நாட்டின் மீது படையெடுப்பது தான் எளிது. மதுரையிலுள்ள சோழ அரசப் பிரதிநிதியை ஓட்டாவிடில் சோழ நாட்டின் மீதுபடையெடுத்துப் போகும் போது முதுகுப் பக்கமாக மதுரையினின்று படை வந்து தாக்கலாம். பாண்டியநாட்டு மக்களைக் கொண்டே பாண்டிய மக்கள் மீது ஏவிவிடலாம். அதனால் மதுரையை நோக்கிப் படை புறப்பட்டுச் செல்லத் திட்டம் தீட்டுங்கள். அதற்கு முன்னர் சோழ நாட்டு எல்லைப்புற ஊர்களில் கொள்ளையடிக்கச் செய்யுங்கள். மதுரையிலும் அதன் சுற்றுப் புறத்திலும் உள்நாட்டுக் குழப்பத்தைக் கிளப்பிக் கொள்ளை, தீயிடல் முதலியவற்றை நடத்தச் செய்யுங்கள். மக்கள் சோழ மேலாட்சியை வெறுக்கும். இதுதான் நமக்கு வாய்ப்பு—"

"மதுரையைப் பிடிக்கப் படைவீரர்கள்—"

"வீரர்களுக்கா சேரநாட்டில் பஞ்சம்? வில்லவர்களையும், வேழப் படைகளையும், ஏராளமான பொருள்களையும்

உதவிக்குத் தருகிறேன் அவற்றுடன் நான் கடற்படைகளை அனுப்பிச் சோழநாட்டுக் கடற்கரைப் பகுதிகளைத் தாக்கு மாறு செய்வேன். சோழர்களை இங்கும் அங்கும் திண்டாடித் திணற வைப்பேன்.''

"கடற்படையா?''

"ஆமாம்; எனது கடற்படை வீரர்கள் உலகம் முழுமை யும் சுற்றிக் கொணர்ந்து சேர்த்த பொருள்கள் தாம் இவை. இதோ பாருங்கள் தங்க நகைகள். இவற்றை யெல்லாம் எடுத்துச் செல்லுங்கள். இவற்றை உருக்கி நாணயமாக் குங்கள்'' என்றார் மன்னர்.

அமரபுஜங்கனுக்குப் புரிந்து விட்டது. 'காலையில் கண்ட வெறியாட்ட வீரர்கள் கடற்படை வீரர்களா? ஆகா! இந்தச் சேர மன்னர்க்குத் தான் எவ்வளவு துணிவு?' என எண்ணி னான் பாண்டிய மன்னன்.

"உங்கள் யோசனை மிகச் சிறப்பாக இருக்கிறது. என் தலைவியிடம் கூறி முடிவு சொல்கிறேன்'' என்றான் அமர புஜங்கன்.

"இதில் ஆலோசனை செய்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை. அவசரமாக முடிவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது; நான் பதினாயிரம்.யானைப்படைகளை அனுப்புகிறேன்; வில்லவர்கள் ஏராளமாக வருவார்கள். உடனே மதுரையை நோக்கிச் செல்லுங்கள். மதுரையில் இப்போது சோழர்களின் பிரதிநிதி எவரும் இல்லை. படைகளும் பாண்டிய நாட்டில் காணோம். நானே இங்கிருந்து படைகளுடன் சென்று வெகு எளிதில் மதுரையைப் பிடித்து விடுவேன். ஆனால் பிற்காலத்தில் பாண்டிய நாட்டைச் சேரர்கள் கைப்பற்றினர் என்ற பெயர் வந்துவிடும்'' என்று கூறினார்.

அமரபுஜங்கன், "மன்னரே, இவ்வளவு எளிதில் தாங்கள் எமக்கு உதவி செய்ய முன் வருவீர் என எதிர்பார்க்கவே இல்லை'' என்று மேலும் பேசத் தொடங்கு முன் பாஸ்கர

ரவிவர்மன் குறுக்கிட்டு, "பாண்டிய மன்னரே! இப்போது ஒருவரையொருவர் புகழ்வதற்குப் போது இல்லை. உங்களுக்குக் கிடைக்காத சோழ நாட்டுச் செய்தி எமக்கு இங்குக் கிடைத்தவாறு இருக்கின்றன. சோழ நாட்டுப் படைத் தலைவரே அந்த நாட்டிற்கு விரோதியாக மாறியிருக்கிறாராம். கடல் கடந்து சென்ற அந்த நாட்டு இளவரசரைப் பற்றிய பேச்சேயில்லை. கொடும்பாளூர், திருக்கோயிலூர் குறுநில மன்னாகள் சோழ மன்னர் மீது மனத்தாங்கல் கொண்டிருக்கின்றனர். அதனால் இன்றே ஆனைமலைக்குப் புறப்படுங்கள். விரைந்து செல்லும் அராபியக் குதிரை தருகிறேன். குறுக்கு வழி கூற உதவியாளர்கள் அனுப்புகிறேன். ஆனால், மதுரைப் படையெடுப்பு ரகசியமாக இருக்கவேண்டும்..." என்றார்.

"இன்றே புறப்படுகிறேன்" என்று கூறி எழுந்தான் அமரபுஜங்கன்.

"இன்றா?" என்று சொல்லிய குரல் திரை மறைவினின்று விசும்பியது.

அமர புஜங்கன் அரண்மனையைச் சுற்றியிருந்த பூங்காவில் மன அமைதி நாடி உலவிக் கொண்டிருந்தான். அவன் உள்ளத்தில் சொல்ல முடியாத பரபரப்பு. வஞ்சிமா நகரில் தன் பணி இவ்வளவு எளிதில் முடிந்துவிடும் என அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. உதவி கோரி சேர மன்னரைத் தன் பேச்சு வன்மையால் மாற்றுவது மிகவும் கடினமாக இருக்கும் என எண்ணினான். மன்னன் உறுதியளித்ததுடன் யானைப் படைகளை ஒழுங்குபடுத்துமாறு படைத் தலைவரிடமும் கட்டளையிட்டு விட்டான். ஆனைமலைக்குத் திரும்ப வேண்டியதுதான். மாலை வரையில் காத்திருக்க வேண்டியதில்லை. உடனேயேபுறப்படலாம். பின் ஏன்அவன்மனம் தயங்குகிறது? அவன் மனம் ஏன் சஞ்சலமடைகிறது? உடலில் ஒரு விதப் பரபரப்பு ஏன் உண்டாகிறது? வந்த காரியம் அடைந்த வெற்றியால் துள்ளும் உடலில் ஓர் ஏக்கம் சூழ்வதேன்?

காலையில் வாவிக் கரையில் நடைபெற்ற சம்பவமும், அந்தச் சம்பவத்தின் போது கண்ட இளவரசியின் தோற்றமும், அரண்மனையின் திரை மறைவில் தோன்றித் தோன்று முகமலராய் அவன் உள்ளத்தேரைப் போட்டுப் பற்றியிழுத்த நிலையும் அவன் மனத்திலே தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன. சேர மன்னருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த போது ஒரு முறையாவது இளவரசி தந்தையிடம் பேச வருவாள் என எதிர்பார்த்து ஏமாற்றமடைந்தான். அது என்ன சக்தி? இவ்வளவு காலமாக இல்லாத மனக் கலக்கத்தை அளிக்கும் பெண்ணினத்து முக மலரிடையில் என்ன போதை தரும் சக்தி இருக்கிறது? சுழலும் கண்கள் மோகன பாணத்தை வீசினவா? மொட்டவிழ்ந்து இதழ் விரியும் மலரென நகை பூக்கும் வெண்பற்கள் காந்தக் கதிர்களை வீசினவா? மலைத்தேனின் இனிய ருசி போன்று அவளது சொற்கள் மனக் குளத்தைக் கலக்கினவா? என்ன சக்தி அது? போர்க் களங்களில் அம்பு மழை பொழியும் போது கூட இத்தகைய கலக்கம் வராது போலிருக்கிறதே!

அமரபுஜங்கன் அருகிலிருந்த செடியினின்று மலரொன்றைப் பறித்து முகர்ந்தான். அதன் மணம் ஒன்று .. ஆனால் வீசும் மணம் வேறாக இருக்கிறதே. ஒரே மலருக்கு இருவித வாசனையா? சட்டென்று அமரபுஜங்கன் மணம் வீசிய திக்கில் திரும்பினான்.

காலையில் கண்ட அதே வடிவம். ஆனால் அரசிக்கேற்ற எழில் ஆபரணங்களுடன் இப்பொழுது விளங்கினாள். அதே துறுதுறுப்பான முகம்; ஆனால் அதிலே ஒருவித ஏக்கம் இப்போது. சிறிது நேரம் அமைதி அங்கே. மர இலைகளில் தென்றல் தவழ்ந்து வரும் சலசலப்பு மட்டுமே இருந்தது. தென்னங் கீற்றுகள் ஒன்றோடு ஒன்று காதல் பேசும் முணுமுணுப்பு மட்டும் கேட்டது. இன்னும் செவியை நுட்பமாக்கிக் கூர்மையாக்கிக் கவனித்தால் கண் இமைகள் இரு ஜோடி படபடக்கும் ஒலியும் கேட்கும்.

அமரபுஜங்கன் அங்கே நிலவிய அமைதியை அழித்தான். "இந்தப் பூஞ்சோலை பெண்கள் மட்டும் உலவும் இடமில்லையே?" இதைக் கேட்டவுடன் அவனுக்கும் சிரிப்பு வந்தது. அவளும் நகைத்துவிட்டாள்.

"நீங்கள் இன்றே உங்கள் நாட்டிற்குப் போகிறீர்களா?" மாதங்கியின் விழிகளில் ஆர்வம் தேங்கி நின்றது.

"என் நாட்டிற்காக? எனக்கு ஏது நாடு? இனித்தான் நாட்டைப் பிடிக்க வேண்டும். என் நாடு கானகம் அடர்ந்த மரங்களும், படர்ந்த கொடிகளும், உயர்ந்த மலைகளும் சதா வண்டுகள் ரீங்காரமிட்டு ஒலிக்கும் இருண்ட இடங்களும், வனவிலங்குகளின் ஒலிகளும், பாடி நகரும் ஓடைகளும், கூட்டங் கூட்டமாக வந்தமர்ந்து செல்லும் புள்ளினங்களும் நிறைந்த கானகம் என் நாடு. அங்கேயுள்ள வெண்ணிறப் பாறை மீது தேவதாரு மரக்கிளையின் நிழலிலே மலர் சிந்தி செங்கோலோச்சுவேன். அந்த 'என் நாட்டிற்குத் தான்' நான் புறப்பட்டுவிட்டேன்."

"இந்த நாடும் மலைநாடுதானே. கருமேகங்கள் மலைப் பெண்ணை அரவணைக்கும் இன்ப நாடுதானே. இந்நாட்டின் வளத்தைத் தாங்கள் சுற்றிக் காண வேண்டாமா?"

"இல்லை இல்லை உல்லாசப் பொழுது போக்கும் வேளை இதுவன்று. உன் தந்தையின் கட்டளை வேறு என்னைச் சுறு சுறுப்பாகப் பணியாற்ற வைக்கிறது. வஞ்சிமா நகரில் நுழைந்தவுடன் தோழியெனக் கூறி வரவேற்ருய். வந்த பணியை மறந்து நான் திக்குமுக்காடி விடுவேனே என அஞ்சினேன். எத்தனையோ வாளுக்கு அஞ்சாது நிமிர்ந்து நிற்க வல்ல நான் உன் விழிப்படையின் தாக்குதலில் ஒருகணம் கட்டுண்டேன். ஆனல், என் நாட்டுத் தாயின் அறிவுரை என் கண்முன் நின்றது. அதனல் நான் வென்றேன். இப்போது செல்கிறேன். பாண்டிய நாட்டை இன்னும் சில திங்களுள் பெற்று விடுவேன். பாண்டியப் பெருநாட்டின் பேரரசன் என்ற முறையில் சேர நாட்டிற்கு வருவேன்.

அப்போது நீ உன் திருநாட்டுப் பெருமைகளை எனக்கு எடுத்துக் கூறலாம். சிறப்பான இடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்லலாம்...''

மாதங்கி மறுமொழி ஏதும் கூறவில்லை. அவள் கால் விரல்கள் மண்ணிலே கோலமிட்டவாறிருந்தன. அவள் விழிகள் மழைக்கால மேகங்களாகி விட்டனவா?

''ஆனைமலைக் காடு வெகு தொலைவோ? அதற்கு நேரான பாதை இருக்கிறதா? காட்டின் நடுவே அரண்மனை அமைத்திருக்கிறீர்களா?'' — மாதங்கி கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டாள்.

''இரண்டு நாள் பயணத்தில் ஆனைமலைக் காட்டை அடைந்து விடலாம். காட்டின் நடுவே சிறு வீடு ஒன்று தான் அமைத்திருக்கிறோம் மற்றவை எல்லாம் குடிசைகளே; மாளிகை வாசிகளுக்கு மண் வீட்டைக் கண்டால் பிடிக்காது'' என்றான் அமரபுஜங்கன்.

''ஏன் பிடிக்காது?'' என்று மெல்ல முணுமுணுத்த மாதங்கி, ''மதுரை அரண்மனை மிகப் பெரிதா?'' என்று கேட்டாள்.

''மதுரை மாநகர் மிகப் பெரிது. தஞ்சையை விடப் பெரிது. வஞ்சியைவிட மிகப் பெரிது.''

''அந்த மதுரையை எப்போது காணுவேன்?''... மாதங்கி பெரு மூச்சு விட்டாள். பிறகு தொடர்ந்தாள். ''ஆனைமலையின் அரண்மனையையே காண வரவேற்பில்லாதவளுக்கு மதுரையைப் பற்றி எண்ணம் உதித்து என்ன பலன்?''

அமரபுஜங்கன் சிரித்தான். ''இளவரசி, ஆனைமலைக் குடிசை என்று கூறு. உனக்கில்லாத வரவேற்பா? அங்கே எம்மைப் போன்ற முரட்டுத்தனமான ஆட்கள்தாம் வசிப்பர். மென் பஞ்சுப் பாதங்கள் நோவக் கல்லிலும் முள்ளிலும் அங்கே நீ வரமுடியுமா?''

"நீங்கள் அழைத்தால் கல்லென்ன, முள்ளென்ன கடலின் மீதும் நடந்து வருவேன்."

"அப்படியென்ருல் இளவரசியின் அநுதாபம் பெற்ற பாண்டிய மன்னன் பாக்கியசாலிதான்."

"அந்தப் பாக்கியம் சேர நாட்டிளவரசிக்கும் கிடைக்க வேண்டுமே?"

"என்ன சொல்கிருய்?" என்று அமரபுஜங்கன் கேட்டான். அவளுடைய கேள்விகளை ஒருபுறமும் அவன் விரும்பினுன். அதே போது அக்கேள்விகளின் உட்பொருளை அறிய முடியாமல் திண்டாடினுன்.

"வஞ்சியை விடத் தஞ்சையை விடப் பெரிதான மதுரை மாநகருக்கு என்னையும் அழைத்துச் செல்வீர்களா?"

"இளவரசி! மதுரைமா நகரை நீ காண விரும்பினுல், அந்த ஆசையைத் தெரிவித்தால் உன் தந்தை ஒரு நொடியில் அழைத்துச் சென்று விடுவாரே! அந்தப் பெரும் நகரையே பரிசாக அளிப்பாரே."

மாதங்கியின் இதழ்க் கடையில் சிறு மல்லிபோன்று நகை பூத்தது. அமரபுஜங்கனின் முகத்தை ஏறெடுத்து நோக்கி, "என் தந்தை மதுரைக்கு அழைத்து போவதைப் பற்றி உங்களை ஏன் கேட்கிறேன்?" என்று கூறிப் பெருமூச்சு விட்டு, "மதுரையை நோக்கி நீங்கள் கரம் நீட்டி அழைத்துப் போவதைப் பற்றிக் கனவு கண்டேன். அந்த நகரத்து அழகிய வீதிகளில் பவனி வருவது போல் எண்ணினேன். அரண்மனையின் நடுவேயுள்ள சபை மண்டபத்து சிங்காதனத்தில் உங்களுடன் கைகோத்து ஏறுவது போன்று எண்ணினேன். அதனுல் தங்களைக் கேட்டேன்..." என்று கூறினுள்.

அதற்கு அமரபுஜங்கன் விடை கூறவில்லை. தொண்டையைக் கனைத்துக்கொண்டு வேருெருவர் மறுமொழி கூற

வந்தார். மர நிழலின் மறைவினின்று மன்னர் பாஸ்கர ரவி வர்மன் வந்தவுடன் மாதங்கியும் அமரபுஜங்கனும் திடுக்கிட்டனர்.

“மாதங்கி, நான் சற்று முன்னர் கூறியதை மறந்து விட்டாயா? பாண்டிய நாட்டு மன்னர் தன் நாட்டைத் திரும்பப் பெறும் பெரும் பணியில் செல்லும் போது அவர் வழியில் குறுக்கிட்டுத் தடை செய்வது நல்லதன்று மகளே! நல்லதன்று” என்று மன்னன் கூறிவிட்டு அமரபுஜங்கன் பக்கம் திரும்பி, “மன்னரே, என் மீது வருத்தப்படாதீர்கள். எனது ஒரே மகள் மாதங்கி, அவள் இந்த நாட்டிலேயே பேரழகி என்பதை நான் கூறுவது உயர்வாகாது. தாயற்ற அவள் இந்த நாட்டு மக்களுக்கே செல்லப் பெண். சேர நாட்டுப் பெண்களுக்கு இயற்கையாய் உடைய துணிவை விட அவளுக்கு ஒரு பங்கு அதிகம் எனலாம். அவளைப் பெண் கேட்டு எத்தனையோ நாட்டு மன்னர்கள் தூதுவர்களை அனுப்பி விட்டனர். சோழ நாட்டு மன்னர் கூடத் தன் புதல்வருக்கு மணம் முடிக்கத் தன் தூதவரை அனுப்பினர். சோழ நாட்டினருடன் சேர நாட்டினர் தொடர்பு கொள்வதால் இமயம் முதல் குமரி வரை மன்னர்களை நடு நடுங்க வைக்கலாம். ஆனல் நாம் சம்மதிக்கவில்லை. அமரபுஜங்கரே நீர் வயதில் இளையவர்; உங்களுக்கு நல்லுரைகளை எடுத்துக் கூறுவது தவறன்று. மதுரை அரியணையை அடைவதே உமது குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும்! மாதங்கியை அன்று...”

மன்னனின் குரல் மாதங்கியை நடுங்க வைத்தது. கண்களில் தளும்பிய நீர் மெல்ல முத்தினைப் போன்று நழுவியது. அமரபுஜங்கனே கடகடவென நகைத்தான். சேர மன்னரை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். சட்டென தன் இடையிலிருந்து வாளை வெளியே உருவி எடுத்து, “சேர மாமன்னரே! உங்கள் நல்லுரைக்கு நன்றி. மின்னலென ஒளிவிடும் இந்த வாளை முன் வைத்து நாங்கள் பல நூறு பேர் உறுதி

பூண்டிருக்கிறோம். சோழர் மீது வஞ்சம் தீர்க்கும் வரையிலும், பாண்டிய நாட்டை மீட்டுப் பழம் பெருமையை நிலைநாட்டும் வரையிலும், நாங்கள் பஞ்சணையில் துயில்வதில்லை என உறுதி பூண்டிருக்கிறோம், திருவிழா போன்ற கேளிக்கையில் கலப்பதில்லை எனச் சபதம் பூண்டிருக்கிறோம். நான் சேர நாட்டிற்கு வந்தது வெற்றித் திருவை மணப்பதற்குத் தங்கள் உதவியை நாடவே யொழிய, தங்கள் மகளையன்று; அது உறுதி. போய் வருகிறேன்; என்றும் உங்கள் உதவியை விரும்புகிறேன்'' என்று கூறிப் பளபளக்கும் வாளை மீண்டும் உறையில் சரேலென இட்டு அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டான்.

சேர மன்னர் பாஸ்கர ரவிவர்மனின் இதழ்களில் எவரும் அறியாப் புன்னகை நெளிந்தது.

மருண்ட விழியோடு கூடிய மாதங்கியிடமிருந்து எவர் காதிலும் விழா விம்மலொலி பிறந்தது.

மாளிகையின் வெளிப்புற வாயிலைத் தாண்டிச் செல்லும் அமரபுஜங்கனின் உள்ளத்தில் முன் எப்போதையும்விட உறுதி எழுந்தது.

அத்தியாயம் 27

பழுவேட்டரையர் சீற்றம்

மதுரன் மதுரமாக கண்டராதித்த சோழ தேவரின் பாடலை இசையுடன் பாடியபோது அந்த அற்புதப் பாடலை முல்லைத் தீவில் கேட்ட நினைவாக சிவனடியார் வடிவிலிருந்த அருண்மொழி கண்களை மூடிக் கொண்டு அந்த எண்ணத்திலே சிறிது நேரமிருந்தான். மதுரன் அடியவரையே உற்றுப் பார்த்தவண்ணம் இருந்து சிவனடியார் கண் விழித்தவுடன், ''சுவாமி'' என்று மெல்ல அழைத்தான்.

சிவனடியார் மெல்ல எழுந்து மதுரனை நோக்கி, "ஏதோ பழைய நினைவுகளால் சற்று மௌனமாயிருந்தேன். பேசிக் கொண்டே செல்வோம்" என்ருர். மதுரன் குதிரையை அவிழ்த்துக் கொண்டு நடந்தான்.

"சுவாமி நாம் எவ்வளவு தொலைவு இவ்வாறே நடப்பது? தங்களுக்குச் சிவிகை ஏற்பாடு செய்கிறேன். திருத்தோணி புரம் சென்ருல் வேண்டிய வசதிகள் கிடைக்கும்" என்ருன்.

"சிவிகை ஏதும் வேண்டாம் தம்பி. நான் மனிதர் சுமக்கும் அந்த வாகனத்தில் ஏறுவதில்லை. கூடியவரை நடந்து செல்வதே எனக்குப் பழக்கம். குதிரை கிடைத்தால் ஏறிச் செல்வேன்."

"சுவாமி, தங்களுக்குக் குதிரை ஏற்றம் பழக்க முண்டா?"

"குதிரை ஏற்றம், யானை ஏற்றம் எல்லாம் பழக்கமே."

"அப்படியென்ருல் மாற்றுக் குதிரை வைத்திருக்கும் விடுதிக்குச் சென்று குதிரை பெறுவோம்" என்று மதுரன் கூறி ஞன்.

திருத்தோணிபுரத்தில் மாற்றுக் குதிரைகள் கிடைக்கும் இடத்திற்கு மதுரனும், சிவனடியாரும் சென்றனர். குதிரை லாயம் வெறிச்சோடியிருந்தது. குதிரைக்காரன் ஒருவன் மட்டும் அந்தக் காலை வேளையிலும் உட்கார்ந்தபடியே தூங்கி வழிந்தான்.

அவனை மதுரன் தட்டியெழுப்பிக் குதிரையொன்று தருமாறு கேட்டான். அரைத் தூக்கத்திலிருந்தபடியே குதிரைக்காரன் குதிரை இல்லையென்று கையசைத்தான்.

"குதிரை இல்லையென்பதுதான் தெரிகிறதே. இன்னும் சிறிது நேரத்திலாவது குதிரை ஏதாவது வருவதற்கு வாய்ப் பிருக்கிறதா?" என்று மதுரன் சற்றுக் குரலை அழுத்தமாக்கிக் கொண்டு கேட்டான்.

குரலில் கடுமை கண்ட குதிரைக்காரன் திடுக்கிட்டு விழித்துத் தன் எதிரே இருவர் நிற்பதைக் கண்டு எழுந்து நின்று, "குதிரையா? இனிக் குதிரை எப்போது கிடைக்கு மென்று நான் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? படைத்தலைவர் தான் எல்லாக் குதிரைகளையும் கொண்டு போய் விட்டாரே" என்றான்.

"படைத் தலைவரா! யார் பார்த்திபேந்திர பல்லவனையா சொல்லுகிறீர்கள்? அவர் ஏன் குதிரைகளைக் கொண்டு போகிறார்."

"எங்கோ யுத்தம் நடக்கிறதாம். எல்லாக் குதிரைகளையும் காஞ்சிபுரத்திற்கு அனுப்பச் சொல்லி விட்டார்" என்றான் குதிரைக்காரன்.

"காஞ்சியில் யுத்தமா? எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே!" என்றான் மதுரன்.

சிவனடியார் அப்பொழுது குறுக்கிட்டு கொள்ளிடக் கரையில் தான் கேட்ட செய்தியைக் கூறி, "சாதாரண மக்கள் யுத்தம் யுத்தம் என்று பேசிக் கொள்கிறார்கள். தம்பி! உனக்கு அதைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாதா? வடக்கே இருந்து ஏதாவது படையெடுப்பு நேரலாம்?" என்றார்.

மதுரன் உடனே "அடியாரே, வடக்கிருந்து ஆபத்து வருவதற்கு ஒன்றும் இல்லை. எனக்கு எல்லா விஷயமும் புரிந்துதான் இருக்கிறது. உள் நாட்டிலேயே ஆபத்து நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இங்கு நாம் நின்று நேரத்தைப் போக்குவதை விட, ஊர்ச் சபைத் தலைவரிடம் சென்று என்னை இன்னான் என்று கூறிக்கொண்டு குதிரைக் கேட்கிறேன்" என்று கூறி அந்த இடத்தை விட்டு மெல்ல நகர்ந்தான்.

சிறிது தூரம் சென்றவுடன் சிவனடியாரை நோக்கி "இது வரை எனக்கு அரசியல் குழப்பங்களும் சூழ்ச்சிகளும் சதிகளும்தாம் மனத்திலே பதியாமல் இருந்தன. ஆனால்

வல்லவரையர் வந்தியத்தேவனைப் பாதாளச் சிறையில் சந்தித்த பிறகு ஒருவாறாக சோழ நாட்டில் நடைபெறுபவை தெரிய வந்தன. அதன் விளைவாகத்தான் நான் குதிரை மீது ஏறி இவ்வளவு தொலைவும் வந்தேன்" என்றான்.

வல்லவரையர் வந்தியத் தேவன் என்றவுடன் சிவனடியார் வடிவில் இருந்த அருண்மொழி உடலில் மீண்டும் புல்லரித்தது. அந்த அருமை நண்பர் சிறையிலே வாடும் வேதனையை நினைத்தபோது அவனது உள்ளம் வருத்தமுற்றது. அப்பொழுதே பாதாளச் சிறைக்குச் சென்று வந்தியத் தேவனைச் சந்திக்க வேண்டும் போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. நாட்டிலுள்ள குதிரைகளை எல்லாம் படைத் தலைவர் சேகரித்து வைத்திருக்கிறார் என்பதை அருண்மொழி உணர்ந்து கொண்டான்.

பார்த்திபேந்திர பல்லவன் திட்டமிட்டுச் செயலாற்றுகிறான் என்பதை உணர்வதற்கு அவனுக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. அருண்மொழி மதுரனை நோக்கி,

"மதுரா, சிவத் தொண்டு ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட உனக்கு அரசியல் நினைவும் சேர்ந்து விட்டது. ஆபத்தான சம்பவங்கள் பல நேரிடும் போல் தோன்றுகிறது. எனக்காக ஒரு குதிரையை நீ தேடி நேரத்தைக் கழிக்க வேண்டாம். தஞ்சைக்கு விரைந்து சென்று பழுவேட்டரையரிடமும், மன்னரிடமும் செய்திகளைத் தெரிவிப்பாயாக. நான் எப்படியும் விரைவில் தஞ்சையை வந்து அடைந்து விடுவேன்" என்றான்.

மதுரன் ஒரு கணம் சொல்வதறியாது நின்று கொண்டிருந்து அடியவரை நோக்கி, "சுவாமி, தங்களை விட்டுப் பிரியவே எனக்கு மனமில்லை" என்றான்.

"மதுரா! உன் அன்பான உள்ளத்தை நான் அறிவேன். என்றாலும் என்னைவிட நாடு பெரிதல்லவா? குதிரை ஏறி விரைந்து செல்வாய்" என்றார் அடியார்.

மதுரனும் பிரிய மனமில்லாமல் பிரிந்து விரைந்தான். அருண்மொழி அந்த இடத்திலேயே சிறிது நேரம் நின்றிருந்து மேற்கொண்டு என்ன செய்வது என்பதைப் பற்றி யோசித்தான். பார்த்திபேந்திரனுடைய போக்கை அருண்மொழி வர்மன் யோசித்துப் பார்த்தான். வல்லவரையன் வந்தியத் தேவனும் அவன் கண்முன் வந்தான். தன் சகோதரர் ஆதித்த கரிகாலருக்கு இருவரும் நண்பர்களே. இருவரும் புகழ் வாய்ந்த அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். விதி வசத்தால் நாடிழந்தவர்கள், ஆனல் வந்தியத் தேவன் சிறையில் வாட, பார்த்திபேந்திரன் சுதந்திரப் பல்லவ நாடு அமைக்கத் திட்டம் தீட்டுகிருன். சோழ நாட்டிலுள்ள குதிரைகளை ஒன்று திரட்ட அவனுக்கு என்ன தைரியம்?

ஆனல் தைரியமின்றிப் பார்த்திபேந்திர பல்லவன் சுதந்திரப் பல்லவ நாட்டுப் போராட்டத்தில் இறங்கவில்லை. அவன் உள்ளத்தில் என்றுமே கனன்று கொண்டிருந்த சுதந்திர உணர்ச்சி இரண்டு காரணங்களால் தூண்டி விடப் பட்டது. சோழ நாட்டு இளவரசி குந்தவ்வையைத் தான் எப்படியும் மணந்து விடுவதன் மூலம் சீதனப் பரிசாகப் பல்லவ நாடு கிடைக்கும் என எண்ணினுன். அந்த முயற்சி வெற்றியடையவில்லை; சோழ நாட்டு நிலைமை பலமற்று இருந்தது மற்ருென்று; அதைத் தன் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப நிறைவேற்றிக் கொள்ள வேண்டும் எனும் எண்ணம் தீவிர மாக எழுந்தது.

போராட்டம் ஏதும் இல்லாமல், கத்திக்கும் கேடயத்திற்கும் வேலையின்றிப் பல்லவநாடு கிடைப்பதென்ருல் நல்ல தென்ற கடைசி ஆசையொன்றைப் பரீட்சித்துப் பார்க்கவே காஞ்சியினின்று தஞ்சை நோக்கிப் பயணமானுன்.

தஞ்சையில் பார்த்திபேந்திரன் போனபொழுது பழுவேட்டரையர் தன் அரண்மனையில் முகத்தில் கோபம் தாண்டவமாட அங்கிருந்த காவலர்களிடம் பெரிதாக இரைந்துகொண்டிருந்தார். நாணய சாலையின் மேற்புறத்தில் யாரோ வழி

யொன்று செய்துகொண்டு தங்க நாணயங்களுடன் தப்பி ஓடி விட்டான் என்ற செய்தியை அதிகாலையிலேயே காவலர்கள் வந்து கூறினர். பழுவேட்டரையர் விரைந்து நாணய சாலைக்குச் சென்ருர். அன்று இரவு அதிகப்படி வேலை ஏதும் நடைபெறவில்லை. காலையிலும் வேலையாட்கள் இன்னும் வர வில்லை. நாணய சாலை சந்தடி யற்றுக் கிடந்தது. பூட்டப் பட்டிருந்த அதன் வெளிப் புறத்துப் பெருங்கதவுகளின் அருகே நான்கைந்து காவலர்கள் ஏந்திய வேலுடன் நின்று கொண்டிருந்தனர். அந்தச் சாலையில் பகல் வேளைகளில் கிணிங் கிணிங் என்ற ஒலியும் சடசடக் என்ற ஓசையும் கேட்ட வண்ணமாக இருக்கும். அந்த இடம் அமைதியுடன் இப்போதிருந்தது. சோழ நாட்டுப் பொருளாதாரம் உயிர் பெறும் அந்த இடம் இப்போது மௌனமாக இருந்தது.

"கதவைத் திறவுங்கள்" என்று பழுவேட்டரையருடன் வந்திருந்த பழுவூர் நக்கன் விக்கிரம சோழ மாராயன் உத்தர விட்டான். அவன் தோற்றத்திற்கு ஏற்றபடியே குரலும் மிகக் கடுமையாக இருந்தது. பழுவேட்டரையர் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர் பேசாததுதான் பெரும் ஆபத்தாக அப் பொழுதிருந்தது. இரண்டு வார்த்தை கோபமாகப் பேசிவிட் டால் பிறகு அடங்கி அமைதியுற்றுவிடுவார். புயல் வருவதற்கு முன்பு பெரும் அமைதியுடன் இருக்கும் வானம் போன்று பழுவேட்டரையர் ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தார். ஆனல் அவர் முகம் கடுகடுத்திருந்தது. அவர் விழிகள் நிறம் மாறி நின்றன. உடல் முழுமையும் ஒருவிதப் படபடப்பு நிறைந் திருந்தது.

"இந்தப் பூட்டைத் திறக்க இவ்வளவு நேரமா? தப்பிச் செல்பவர்கள் எவ்வளவு விரைவில் திறந்து விடுகின்றனர்" என்று மாராயன் கர்ஜித்தான். காவலர்கள்பயந்துவிட்டனர். கதவு திறந்தது கிரீச்சென்ற ஒலியுடன். பழுவேட்டரைய ரும் மாராயனும் விரைந்து உள்ளேசென்றனர். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தவாறு சென்றனர். அவர்களுக்கு ஒன்றும் புலப்பட வில்லை.

"எனக்குத் தெரிந்து இங்கிருந்து வெளியேற வேறு வழியிருக்க முடியாது" என்ருன் மாராயன். பழுவேட்டரையர் அவனை ஒரு முறை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

"உன் எதிரேதானே ஆற்றங்கரையில் அகப்பட்டவன் கூறினுன்?" பழுவேட்டரையரின் சொல்லில் கடுமை இருந்தது.

அன்று காலையில் தஞ்சைக் கோட்டை வெளி மதில் ஓரமாக ஓடும் ஆற்றிலே தோணியில் வந்த சில வீரர்கள் கரையோரமாக ஓர் உருவம் மயங்கி வீழ்ந்து கிடப்பதைக் கண்டார்கள். முதல் நாள் மதுரனுல் தாக்குற்று வீழ்ந்திருந்த சோமன் சாம்பவன் மயக்கம் தெளிய வெகுநேரம் பிடித்தது. வீரர்கள் மயங்கியிருந்த அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு கோட்டைக்குள் கொண்டு வந்தனர். தெளிவு பெற்று அவன் எழுந்து உட்கார்ந்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு நடுநடுங்கினுன். "நான் எங்கே இருக்கிறேன்" என்று தடுமாற்றத்துடன் கூறினுன். காலவர்களுக்கு அவன் மீது சந்தேகம் தோன்றியது. குறுக்குக் கேள்விகளும், சரமாரியான கேள்விகளும் கேட்டு சோமன் சாம்பவனிடமிருந்து உண்மையைப் பெற மிகக் கஷ்டப்பட்டனர்.

அப்படியும் அவன் முழுச் செய்தியையும் கூறவில்லை. கோட்டை மதிலின் வழியாக ஓர் உருவம் இறங்கி ஆற்றிலே நீந்தி வந்ததென்றும், தன்னைத் தாக்கிவிட்டு ஓடி விட்டது என்றும் கூறினுன். சோமன் சாம்பவன் எந்த ஊரைச் சேர்ந்தவன் என்பதையெல்லாம் அவர்கள் விசாரிக்க வில்லை. அந்தச் சமயம் சிறிய பழுவேட்டரையர் வெளியே உலவச் சென்றவர் அங்கு வராதிருந்தால் சோமன் சாம்பவனைக் காவலர்கள் போகவிட்டிருப்பர். அப்படிப் போகவிட்டிருந்தால் சோழ நாட்டின் வரலாறே மாறியிருக்கும். அப்படிப் போக விட்டிருந்தால் பல உண்மைகள் வெளிப்பட வாய்ப்பே இல்லாது போயிருக்கும்.

ஆனுல் ஒன்றும் தெரியாதவன் போல் இருக்கும் சோமன் சாம்பவனைப் பழுவேட்டரையர் கண்ட முதல் நோக்கிலேயே

முன்பு எப்போதே அவனைப் பார்த்திருக்கும் உணர்வடைந்தார். எப்போது எங்கே என்று யோசித்துப் பார்த்தார்.

நினைவு வரவில்லை எனினும், அவருக்குச் சோமன் சாம்பவன் மீது ஐயம் ஏற்பட்டது. மாராயனுக்கும் சோமன் சாம்பவனை இதற்கு முன் பார்த்த நினைவு எழவில்லை. பழுவேட்டரையரே சோமன் சாம்பவனைக் கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டார்.

"நீ ஏன் அந்த நிசி நேரத்தில் ஆற்றின் அக்கரையிலே இருந்தாய்?"

பழுவேட்டரையரின் இடி முழக்கம் போன்ற இந்தக் கேள்விக்கு அவனால் தக்க மறுமொழி கூற முடியவில்லை.

"நீ எந்த ஊரைச் சேர்ந்தவன்?"

இதற்கும் உடனே சாம்பவன் விடை கூறவில்லை. எந்த ஊர்ப் பெயரைக் கூறலாம் என்று யோசனை செய்தானா? அல்லது இப்படி வந்து சிக்கிக் கொண்டோமே என்று அஞ்சினனா? அவன் நீலிக் கண்ணீர் வடிக்கத் தொடங்கி, "ஐயா, நேற்று என் மண்டையில் வீழ்ந்த அடி இன்னும் வலி எடுக்கிறது. சோர்வாய் இருக்கிறது. மயக்கமாய் வருகிறது. நான் போய் வருகிறேன். என்னை விட்டு விடுங்கள். நான் ஒன்றும் அறியேன்" என்று பாசாங்கு செய்தான்.

பழுவேட்டரையர் உதட்டில் குறும்புச் சிரிப்புடன்: "அடடா, மயக்கமாய் வருபவரைத் தனியே அனுப்பலாமா? எங்காவது வீழ்ந்து விட்டால்? மண்டையில் அடிபட்டவருக்கு மருந்து போட வேண்டாமா? ஆதுல சாலைக்குச் சென்று வைத்தியரை அழைத்து வரச் சொல்கிறேன்" என்று கூறி விட்டு, "அது கிடக்கட்டும் ஐயா, கோட்டை மதிலின்று யாரோ இறங்கியதாகக் கூறினீர்களே, அவர் உம்மிடம் ஏதும் கூறவில்லையா?" என சட்டெனக் கேட்டார்.

சாம்பவன் தன்னை விட்டால் போதும் என்ற முறையில், "அந்த ஆள் என்னிடம் ஒன்றும் கூறவில்லை. கையில் மூட்டை யொன்றை வைத்திருந்தார். நான் அவருடன் பேச முயல்வதற்குள் என் மண்டையில் யாரோ அடித்து விட்டார்கள். மயங்கி வீழ்ந்து விட்டேன். சோழ நாட்டில் இந்த அநியாயம் நடக்கலாமா?" என்று கண்ணீர் வடித்தான்.

கோட்டை மதிலினின்று யாரோ இறங்கிவந்தசெய்தியை அவன் கூறியிருக்க வேண்டாம். அந்தச் செய்தியைக் கூறுவதன் மூலம் கவனத்தைத் தன் மீதிருந்து திருப்பி விடலாம் என அவன் எண்ணினுன் ஆனுல், பழுவேட்டரையரின் குறுக்குக் கேள்வியில் சட்டெனச் சிக்கிக் கொண்டான்.

"ஐயா, உம்மை இரண்டுபேர் அடித்து விட்டார்களா?" எனப் பழுவேட்டரையர் கேட்டார்.

"இல்லை ஐயா, ஒருவர் தான்."

"தலையில் முன் பக்கமா, பின் பக்கமா?"

"முன்னுல் வந்து என்னை அடிக்க தைரியம் எவருக்கு உண்டு? பின் புறமாகத் தாக்கி இருக்கிருன்."

"ஓகோ! முதலில் சொன்னீரே, ஆற்றிலே நீந்தி வந்தவன் அடித்துவிட்டான் என்று?" எனப் பழுவேட்டரையர் அதட்டினுர். சோமன் சாம்பவன் நடுநடுங்கி விட்டான். தான் பொய் கூறி விட்டதை உணர்ந்தான். திருதிருவென விழித்தான். பரிதாபமாகப் பார்த்தான். என்ன கூறித் தப்பலாம் என்று யோசிக்க முயன்முன்.

பழுவேட்டரையர் மாராயன் பக்கம் திரும்பி, "இவனை இப்படியெல்லாம் கேட்டால் ஒன்றும் கூறமாட்டான். இவன் எதையோ மறைக்கிருன். இவன் இந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவன் அல்லன் என்று என் உள்ளுணர்வு கூறுகிறது. இவனைச் சிறையில்தள்ளிவையுங்கள். பிறகு விசாரிக்கிறேன். பாதாளச் சிறையில் வந்தியத் தேவன் இருக்கிருனே ..? அல்லது

தப்பி ஓடியவன் அவன்தானே?'' என்று பழுவேட்டரையர் கூறியபோது சோமன் சாம்பவன் இதுவே தான் தப்பித்து ஓடிவிடச் சரியான சமயமென்று, ''ஆமாம், ஆமாம்; நேற்று ஆற்றிலே நீந்தி வந்தவன் வந்தியத்தேவன்தான். ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்ற அதே ஆள்தான்'' என்று கூறினன். வந்தியத் தேவன் தப்பிவிட்டான் என்ருல் அங்கே பரபரப்பு ஏற்படும் என்றும், வீரர்கள் நான்கு மூலைக்கும் ஓடுவர் என்றும், பழுவேட்டரையர் பதறிவிடுவார் என்றும் எண்ணிய சோமன் சாம்பவனைப் பழுவேட்டரையர் அலட்சியமாகப் பார்த்து, ''ஓகோ, ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்ற செய்தி உனக்குத் தெரியுமா? பெருச்சாளியா நீ? இப்போது புரிந்து விட்டது'' என்று கூறி மாராயனை நோக்கி, ''இவனது காலிலும் கையிலும் சங்கிலிகளைப் பிணைத்துச் சிறையில் தள்ளுங்கள். இந்தப் பெருச்சாளி அப்போதாவது தெரிந்துகொள்ளட்டும், வந்தியத் தேவன் இன்னும் தப்பி ஓடவில்லை என்பதை'' என்று கூறிவிட்டு, ''மாராயா, வா நாணயசாலையைப்போய்ப் பார்ப்போம். முன்பே ஒரு முறை கூறினேன், நாணய சாலையினின்று நாணயங்கள் களவு போவதைப் பற்றி. நேற்று மதில் வழியாக எவரோ இறங்கிச் சென்றனர் என்ருல் அது நாணயசாலை வழியாகத் தானிருக்கும்!'' என்ருர்.

நாணய சாலையில் சுற்று முற்றும் பார்த்து இருவரும் ஆராய்ந்தனர். பழுவேட்டரையர் சட்டெனக் குனிந்து ஓரிடத்தில் கூர்ந்து கவனித்தார். உலைக்குப் போடும் உமியும் தவிடும் நிறைந்திருந்த இடத்தில் தரையில் சிதறிக்கிடந்த தவிடு, உமி மீது அடிச்சுவடு தெரிந்தது. ஆனுல் அது எங்கே செல்கிறதென்பதைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

நாணயசாலையில் காலையில் வேலை தொடங்கிய போது தான் பரமேஸ்வரன் வராதது தெரிய வந்தது. அவன்தான் தப்பிச் சென்றிருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தனர். பரமேஸ்வரன் யார், ஏன் அவன் தப்பிச் செல்ல வேண்டும் எனப் பழுவேட்டரையருக்குப் புரியவில்லை. வழக்கமான எந்தப் பணியிலும் அவர் மனம் செல்லவில்லை. சிறிது கால

மாகச் சோழ நாட்டு நிலையே அவருக்குக் கவலை அளித்தது. குறுநில மன்னர்கள் தன்னை மதிப்பதில்லை என அவரறிவார். என்றாலும் சோழ நாட்டுக்கருவூலம் குறையாது அவர் காத்து வந்தார். தஞ்சை கோட்டைக் காவல் வழக்கம்போல் சிறந்திருந்தது. மன்னர் மதுராந்தகர் அதிகமாக ராஜீய விஷயங்களைக் கவனிக்காதது அவருக்கு முன்பெல்லாம் பெரிதாகப் படவில்லை. இப்போது அவர் மனத்தில் கவலை எழுந்தது.

தன் மாளிகை உட்கூடத்தில் கூண்டுப் புலியென உலவிக் கொண்டிருந்தார். அப்படி அவர் உலவுகிறார் என்றால் அவர் உள்ளே எரிமலை புகைகிறது என்று கூறலாம். இந்த சமயத்தே தான் சோழ நாட்டுப் படைத் தளபதி பார்த்திபேந்திர பல்லவன் பழுவேட்டரையர் மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்தான். முதலில் நேரே மன்னர் மதுராந்தகரை சந்திக்கவே அவன் திட்டமிட்டிருந்தான். நயமாகத் தன் கோரிக்கையை அவரிடம் தெரிவிக்க விரும்பினான். என்ன தான் அவரிடம் கூறினாலும், பழுவேட்டரையரைக் கேளாமல் என்ன செய்வார்? உடல் வலிமை குன்றிய மதுராந்தகரால் தன் கோரிக்கையைப் பூர்த்தி செய்ய முடியுமா? அப்படி இருக்கும்போது மதுராந்தகரைச் சந்திப்பதில் என்ன பலன்?

அதனால் பழுவேட்டரையரைச் சந்திப்பதற்காக அவன் அவர் மாளிகைக்கு விரைந்தான். அவன் துணிவுடன் இருந்தான். பழுவேட்டரையர் வேறுவித முடிவைக் கூறினாலும் அவனுக்குக் கவலையில்லை. போருக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களை அவன் முன்பே செய்து விட்டான். சோழ நாட்டைப் பிடிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை அவனுக்கு இல்லை. பல்லவ மன்னர்கள் செங்கோலோச்சிய காஞ்சி நகரத்தில் மீண்டும் வீற்றிருந்து தொண்டை நன்னாட்டை ஆண்டால் போதுமானது என்பதே அவன் எண்ணம். அதற்குச் சபதமெடுத்த ஏராளமான வீரர்கள் ஆயத்தமாக இருந்தார்கள். பல்லாயிரக் கணக்கான வேலும் வாளும்

குவிந்து கிடந்தன. மகேந்திர வாடியில் குதிரைப் படை வேறு சேர்த்து வைத்திருந்தான். அவன் செயலை யாரும் சந்தேகிக்கவில்லை. வட புறத்துத் தாக்குதலைத் தடுக்கத்தான் சேனாதிபதி ஏற்பாடு செய்கிறார் என்ற எண்ணமே எவருக்கும் ஏற்பட்டது.

சிம்மவிஷ்ணுவும், மகேந்திர வர்மனும், மாமல்லனும் வாழ்ந்த பழம்பெரும் அரண்மனையையன்றோ இடித்துப் பொன் மாளிகையை அமைத்தான் ஆதித்த கரிகாலன்! அது கட்டப்படும்போது பார்த்திபேந்திரனும் அவனுடன் இருந்தான். எழிலுற அம்மாளிகை எழ அவன் பல கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கிறான். அப்போது அவனுக்குத் தன் நாட்டை அடைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் துளிர் விடவில்லை.

அவன் உள்ளத்தில் பலவிதத் தோல்விகள் ஏற்பட்ட பிறகு, காஞ்சிப் பொன் மாளிகையைக் காணும் போதெல்லாம் அதை மீண்டும் எப்போது அடைவோம் என ஏங்குவான். இப்போது அவன் துணிந்து திட்டம் தீட்டி விட்டான். மன்னரோ, பழுவேட்டரையரோ தன் கோரிக்கையை ஏற்காவிடில் அடுத்த பூர்ணிமையின் போது ஒரே நேரத்தில் திருக்கழுக்குன்றத்து ஆயுதசாலையையும், கோவூர் படைப் பயிற்சி நிலையத்தையும், மாவண்டூர் தானியக் கிடங்கையும் தாக்கிக் கைப்பற்றுவது என்பது அவன் திட்டம்.

காஞ்சிப் பொன் மாளிகையை நினைக்கும்போது அவனுக்கு இனிய நினைவும் வராது இருப்பதில்லை. இளைய பிராட்டியார் அவனை அலட்சிப்படுத்திப் பேசியிருப்பினும் அவனால் குந்தவ்வையை மறக்க முடியவில்லை. ஒருதலைக் காதலாகப் போன ஏமாற்ற நினைவு பொன் மாளிகையைக் காணும்தோறும் அவனுக்கு எழத் தவறுவதில்லை. இன்னும் பொன் மாளிகையில்தான் குந்தவ்வை இருக்கிறாள். இன்னும் இளவரசி வானதியும் அங்குத் தங்கியிருக்கிறாள். எதிர்பாராத விதமாகப் பொன் மாளிகையைச் சூழ்ந்து கொண்டு,

அம்மாளிகையின் மீது பறக்கும் புலிக் கொடியை இறக்கி ரிஷபக் கொடியைப் பறக்க விட்டால் அம்மாளிகையே அவன் வசம்தானே; அம்மாளிகையிலுள்ளோர் அவன் அடிமைதானே, அப்பொழுது குந்தவ்வை என்ன செய்வாள்? அவளை மீட்கச் சோழப் படைகள் வரும். தென்பெண்ணை யாற்றங்கரையில் அவர்களைச் சந்திப்போம். முன்பு திருப் புறம்பயத்தில் பல்லவ வாழ்வின் முடிவை எழுதியதற்கு எதி ராக இப்பொழுது தக்க பாடம் கற்பிப்போம். அவர்கள் சிதறி ஓடுவதைக் கண்டு மகிழ்ந்து கூத்தாடும் நம் படை களுக்கு ஏராள வெகுமதி கொடுப்போம். அந்தச் செய்தி கேட்டுக்கூட குந்தவ்வையின் மனம் மாருதா? படையைத் தலைமை தாங்கி நடத்திவரும் பழுவேட்டரையர் போரில் வீரசுவர்க்கம் அடைந்தார் என்ற செய்தி கேட்டுக் கூட இளைய பிராட்டி மனம் மாருதா? சோழ நாட்டுச் சாதா ரண படைத் தலைவர் பெரும் சாம்ராஜ்யத்தை வென்று மன்னுதி மன்னனுகி விட்டான் என்பது கேட்டுக் கூடவா அவள் மனம் மாருது! மாருவிட்டால் காஞ்சி நகரில் இருட்டறையில் வாடி வதங்கட்டும். அவள் மனம் மாறி என்னை மணக்கும் வரையில் நான் மட்டும் குதூகலமாக இருப்பேனு? ஒரு பல்லவ அரசன் திருமணமாகாமலேயே கடைசி வரை வாழ்வைப் போக்கினுன் என்று பிற்காலத்தில் கூறுவர்.

இப்படியாகப் பல எண்ணப் பின்னல்கள் மனத்திலே எழப் பழுவேட்டரையர்மாளிகைக்குள் நுழைந்தான் பார்த்தி பேந்தரன். புதிய சாம்ராஜ்ய அரசனுகப் போகிறேம் எனும் செறுக்கு உள்ளத்தில் இருந்ததால் முன் எப்போதை யும் விட இன்னும் நிமிர்ந்து நடந்தான். பார்வையிலே தனி அலட்சியம் நிறைந்திருந்தது. கலைந்திருந்த தலையை மெல்ல ஒரு கையால் கோதி விட்டவாறு உள் நுழைந்த பார்த்தி பேந்திரன். வருகையைக் காவலர் பழுவேட்டரையரிடம் கூறினர். பழுவேட்டரையர் அவனை உள்ளே அழைக்க தாமே வெளிக் கூடத்திற்கு வந்தார்.

'வருக' என்ற சொல்கூட எரிமலைபோல் கொதித்து நின்ற பழுவேட்டரையரிடமிருந்து வரவில்லை.

இருவர் கண்களும் ஒரு முறை சந்தித்தன. பார்த்தி பேந்திரன் பழுவேட்டரையர் நெஞ்சத்தை உணரவில்லை.

"ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேச வந்தேன் " என்று தொண்டையைக் கனைத்தவாறு கூறினான் பார்த்திபேந்திரன். சிறிது குளிர்ந்த உள்ளத்தினராய் பழுவேட்டரையர், கடற் கொள்ளையரைப் பற்றியோ, அல்லது நாட்டிலுள்ள அந்நிய ஒற்றர்களைப் பற்றியோ அவசரமாக ஏதோ கூறப்போகிறான் என்ற எண்ணத்தில் அவனை அமருமாறு கூறித் தானும் அமர்ந்தார். ஓரிரு வார்த்தைகளில் அவனது நலனை விசா ரித்தார். பார்த்திபேந்திரன் அதே போன்று சுருக்கமாக விடையளித்து விட்டு "உங்களுடைய பழைய வாக்குறுதியை நினைவுபடுத்தி அதைப் பெற இப்போது வந்திருக்கிறேன்" என்று பேச்சைத் தொடங்கினான் பார்த்திபேந்திரன்.

அவனது அவசரமான பேச்சையும், முக்கியமான விஷ யம் என்பது அவன் சொந்தக் காரியத்தைத் தவிர வேறு ஏதும் கிடையாது என்பதையும் நொடியிலுணர்ந்த பழு வேட்டரையர் அவன் உள்ளத்தை இன்னும் அளக்க விரும்பி, "படைத்தலைவரே! இப்போதுதான் காஞ்சியி லின்று வருகிறீர்கள் போலிருக்கிறது?" என்று பேச்சைத் தொடங்கினார்.

"ஆம் " என்று கூறி மேலே பேச விரும்பிய அவனைப் பேசவிடாமல் பழுவேட்டரையர், "காஞ்சியில் இளையபிராட் டியார் நலமா? கொடும்பாளூர் இளவரசி வானதி தேவி நலமா? காஞ்சி மாளிகைக்குப் புதுச் சுண்ணம் அடித்துப் பல வருடங்களாகின்றன. பழுது பார்க்கவும் இல்லை. நானே அந்த மாளிகையை ஒரு முறைதான் பார்த்திருக்கிறேன். சுந்தரசோழ சக்கரவர்த்தி அந்த மாளிகையில் துஞ்சியபோது வந்தது ." என்றார்.

"ஆம்; அப்போதுதான் வந்தீர்கள். அப்போது நாம் இருவரும் பாலாற்றங்கரையில் அமர்ந்து நீண்டநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்..." என்று பார்த்திபேந்திரன் தன் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தும் விதமாகப் பேச்சை இழுத்தான்.

"ஆமாம்; ஆமாம் நீண்ட நேரம் பேச வேண்டிய அவசியம் அப்போதிருந்தது. நாட்டிலே அப்போது இருந்த நிலையை நீங்கள் மறந்து விட்டீர்களா? ஆதித்த கரிகாலர் கொலையுண்டதால் நாட்டிலே பெருங் குழப்பம். சோழ நாட்டின் கண்போன்ற என் சகோதரர் படுகாயமுற்று இறந்த துக்கச் செய்தி; நாட்டில் குறு நில மன்னர்களின் சீற்றம்; இவ்வளவும் நிறைந்த போதிலே நீங்களும் நானும் பாலாற்றங் கரையில் மணிக்கணக்காகப் பேசக் கேட்க வேண்டுமா?"

"நாம் பொழுது போக்காகப் பேசவில்லை ."

பழுவேட்டரையர்கண்களில் குறும்புத்தனம்மிளிரமெல்ல நகைத்தவாறு, "நமக்கு அப்போது பொழுது போதவில்லை உங்களுடைய படைத்தலைவர் பதவி நிலைக்க நீங்கள் அரும்பாடு படுவதைப் பற்றிப் பேசினீர்கள். சுந்தர சோழரின் கடைசிகால உத்தரவு பெற்றிருப்பதையும் வந்தியத் தேவனை மறுநாள் சிறை செய்யப் போவதையும் பற்றிப் பேசினீர் .."

"நான் மட்டுமா அதில் பங்கு கொண்டேன்? தாங்களும் வந்தியத் தேவன்மீது ஏற்பட்டுள்ள கொலைக் குற்றத்தை விசாரணை செய்ய சபையைக் கூட்டுவதைப்பற்றியும் பேசினீர்கள்.."

"ஆம்; அது பற்றி என்ன இப்போது? வந்தியத் தேவனைத்தான் ஆயுள் முழுமையும் சிறையில் வாடச் செய்தாகி விட்டது இளவாசரைக் கொன்ற குற்றத்திற்காகத்தான் அவன் வாடுகிறானே..."

"நான் அவை பற்றிப் பேசவில்லை. என்னைச் சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி படைத்தலைவராக நியமித்தபோது நான்

உங்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்க வந்தேன். அப்பொழுது நான் உங்களிடம் ஒரு வேண்டுகோளைத் தெரிவித்தேன்...''

''இளையபிராட்டியை மணக்க வேண்டு மென்பதுதானே? அதற்கு நானென்ன செய்ய இயலும்? அவர்கள் இசைய வேண்டாமா? எனக்குந்தான் பெரியவரின் மகளை மதுரனுக்கு மணம் புரிவிக்க எண்ணம். அதெல்லாம் நம் கையிலா இருக்கிறது...?''

''எனது திருமணம் இருக்கட்டும். நாடற்ற ஒரு சாதாரண படைத் தளபதியை இளையபிராட்டி — மகா பெரிய சோழ சாம்ராஜ்ய அரச மகள் — மணப்பாளா?...''

''நீங்கள் மட்டும் என்ன சாதாரண படைத் தளபதியா? மகா மகா பெரிய சோழ சாம்ராஜ்ய படைத் தளபதியன்றோ! நீங்களே ஏன் குறைவாகக் கூறிக் கொள்கிறீர்கள்? உங்கள் பதவியை நீங்களே மதிக்காவிடில் உங்களையும், இந்த நாட்டையும் கண்டு யார் அஞ்சுவார்கள்? கடல் கடந்த நாட்டிலெல்லாம் சோழர் கலத்தை வெகு எளிதில் கொள்ளையடிக்கிறார்கள்; இங்கோ நாணய சாலையினின்று வெகு எளிதில் தங்க நாணயத்தைக் கொள்ளையடிக்கிறார்கள். படைத் தலைவரிடம் பயம் இருந்தால் இப்படி நேருமா?''

பார்த்திபேந்திரன் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டான்.

''தங்களிடமிருந்து நற்சாட்சிப் பத்திரம் பெற நான் வரவில்லை.''

''இல்லை; தருவதற்கு வந்தீர். அதுதானே முக்கியச் செய்தி?''

''உங்கள் உறுதிமொழியை நினைவுபடுத்தி அதை நிறைவேற்றிக் கொள்ள வந்தேன்...''

''உறுதி மொழி ..''

''ஆம்; எனது மூதாதையரின் சாம்ராஜ்யமான பல்லவ நாட்டை மீண்டும் எனக்குத் தருவதாக அளித்த உறுதி

மொழி! இருநூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எங்கள் நாட்டை அபகரித்தீர்கள் ''

''போர் முனையிலே பெற்றது அபகரித்ததாகுமா?''

''சிநேகத் துரோகம் செய்தீர்கள் பாண்டியர்களிட மிருந்து கையகல சோழ நாட்டை மீட்டுத்தரப் போராடிய அபராஜித வர்மனை மறைந்திருந்து கொன்றீர்கள்...''

''யுத்த தர்மம்...''

''எந்த தர்மமோ! பன்னிரண்டாண்டுகள் நான் காத்திருந்தாகி விட்டது. என் நாட்டை என்னிடம் தாருங்கள். நாட்டை ஆளவேண்டிய நான் உங்களிடம் கைகட்டிச் சேவை செய்தது போதும் ..''

''பார்த்திபேந்திரரே...''

''மகா மகா சாம்ராஜ்யத்துக்கு தளபதியாயிருப்பதைவிட சாணகல மண்ணிற்குச் சக்கரவர்த்தியா யிருப்பது நல்லது.''

''பார்த்திபேந்திர பல்லவரே—''

''நீங்கள் உங்களுடைய உறுதி மொழியை நிலை நாட்டப் போகிறீர்களா இல்லையா எனக் கேட்க வந்தேன்.''

''பல்லவ நாடு! அப்படியொரு நாடு இருந்ததாகக் கதை கூறுபவர்கள் கூட மறந்து விட்டனரே. எங்கும் வியாபித்திருந்த சோழ நாட்டை உங்கள் பல்லவ மன்னர்கள் அபகரித்துக் கடையாக வெண்ணாற்றங் கரையில் வென்றார்கள். அந்தச் சரித்திரம் திரும்பியது. ஏன், எங்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்களேன்! பழுவூர் நாட்டவனான நான் சோழ சாம்ராஜ்யத்திற்குத் தொண்டாற்றுகிறேன்—''

''உங்களுக்குத் தனிக்கொடி, தனிமதிப்பு - நீங்கள் சோழ சாம்ராஜ்ய மன்னர்...''

''பார்த்திபேந்திரரே! கவனித்துப் பேசும்..''

''மன்னரைச் சிங்காதனத்தில் அமர்த்துவதும் நீர்; தள்ளுவதும் நீர்—''

"பார்த்திபேந்திரரே—"

"மதுராந்தகரை அரியணையில் ஏற்றி உமது மனம் பூரித்தீர். அருண்மொழியை அயல் நாட்டிற்கனுப்பினீர்... இப்போது உமது சகோதரர் மகளை அவரது மகனுக்கு மணம் புரிவிக்க முயல்கிறீர்."

"வார்த்தையைச் சிதற விடாதீர் பார்த்திபேந்திரரே"'

"சிதறிய சாம்ராஜ்யத்தைச் சேர்க்க வந்தேன்..."

"கனவு உலகிலிருந்து பேசுகிறீரா?"

"சாம்ராஜ்யத்தை மீண்டும் பெறுவது கனவாகத்தோன்றும். ஆனுல் கனவை நனவாக்கும் உறுதி உண்டு .."

"இப்போது தாங்கள் இங்கு வந்ததெதற்கு. பல முக்கியமான பிரச்சனைகளில் நான் என் சிந்தனையை ஓடவிட்டிருக்கும் போது—"

"என் கோரிக்கையை நிறைவேற்றுங்கள். சோழ நாட்டின் தொல்லை எதுவாயினும் நீக்குவேன். உங்களை வேண்டுமானுலும் அரியணையில் அமர்த்துவேன்."

"பார்த்திபேந்திரரே, சுயநிலை மறந்து பேசுகிறீரா? இது காறும் தாங்கள் காஞ்சியினின்று கற்று வந்தா பேச்சா இது? நாட்டுப் படைத்தளபதி இப்படிப் பேசினுல் ராஜத்துரோகக் குற்றம் என்பது உமக்குத் தெரியுமா? என் சீற்றத்தைக் கிளப்பாதீர்கள். தலையை வெட்டிக் கொடுத்தாவது சோழ நாட்டைக் காப்போம் என்று சபதமெடுத்துள்ள வேளக்காரப் படையின் தலைவன் நான் தெரியுமா? என் எதிரே இப்படிப் பேச உமக்கு எப்படி துணிவு வந்தது? உமது கோரிக்கையை மன்னரிடம் போய்க் கேளும். என் எதிரே ஒருகணம் நின்று சுதந்திர பல்லவ நாட்டைப் பற்றிப் பேசினுலும் அதற்கு மறுமொழி இதுதான் கூறும் .." என்று வாளை உருவினுர் பழுவேட்டரையர். அவர் இவ்வளவு சாந்தமாகப் பேசிப் படிப்படியாகக் கோபச் சிகரத்துக்குச் சென்றது எப்போதும் கிடையாது.

பழுவேட்டரையர் வாளை உருவியவுடன் பார்த்திபேந்திரனும் வாளை எடுக்க வெகுநேரம் பிடித்திருக்காது. சோழ நாட்டில் வேளக்காரப் படை இருக்கிறதென்ருல் பல்லவ நாட்டில் பல்லாயிரம் வீரர்கள் இருக்கிருர்கள் என்று கூற அவனுக்கு வெகு நேரம் பிடித்திருக்காது. ஆனுல் பார்த்திபேந்திரனின் உள்ளம் ஒரு கணம் யோசித்தது. பழுவேட்டரையரை அந்த இடத்தில் வாளால் வெல்ல முடியாது அவர் கண் அசைத்தால் நூற்றுக்கு மேற்பட்டவர் தன்னைச் சூழ்ந்து கொள்வர் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். தன் மாபெரும் காரியம் நிறைவேருமல் போகலாம். அதனுல் அவன் சட்டென்று குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டு, "ஐயா பழுவேட்டரையரே! உங்களுடன் கத்தி முனையில் பேச நான் வரவில்லை. என் கோரிக்கையை உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கத்தான் வந்தேன். நீங்கள் மனம் வைத்தால் காரியமாகும் என எண்ணித்தான் இவ்வளவு தூரம் வந்தேன். இவ்வளவும் பேசினேன். உங்களுக்குப் பல்லவ நாட்டை அளிப்பதில் எண்ணமில்லையென்ருல் நான் ஏன் வற்புறுத்தப்போகிறேன்?" என்று கூறி அவருடைய மறுமொழியை எதிர்பாராமல் சட்டெனத் திரும்பி விரைந்து நடந்தான். குதிரை மீது தாவி ஏறினுன். எடுத்தவுடனே குதிரையை மிக விரைவாக விரட்டினுன். அவன் மனம் சிந்தனையிலாழ்ந்தது. தனக்குப் பல்லவ நாட்டை அமைப்பதில் எண்ணமில்லாதது போல் பழுவேட்டரையரிடம் நடித்தாகிவிட்டது. இனி நாம் அவர் எதிர்பாரா வண்ணம் போர் முரசம் கொட்ட ஏற்பாடு செய்யவேண்டியதுதான்; என்றவாறெல்லாம் மனத்தே எண்ணியவாறு குதிரையைச் செலுத்தினுன். கால்கள் பூமியில் படாதவாறு அந்தக் குதிரை பறந்தது. கால் போகும் சாலையில் வந்தவுடனே அதன் வேகம் அதிகரித்தது. அதனுடைய வேகத்திற்கும் அதிகமாகப் பார்த்திபேந்திரன் சிந்தனை வேகம் இருந்தது; அவன் புழுதியைக் கிளம்பியவாறு அந்தச் சாலையில் சென்றதை சிவனடியார் காணத் தவறவில்லை.

அத்தியாயம் 28

பழுவேட்டரையர் மன மாற்றம்

தஞ்சை வந்தடைந்த மதுரன் கண்டராதித்தன் நேரே பழுவேட்டரையரைக் காணச் சென்றான். பழுவேட்டரையரின் மாளிகை அமைதி நிறைந்திருந்தது. அதிகப் பணியாட்களைக் காணவில்லை. ஒரே ஒரு காவல் வீரன்தான் நின்று கொண்டிருந்தான். மதுரன் மாளிகையினுள் நுழைந்தான். பழுவேட்டரையர் மாளிகையில் இல்லை. அவர் மன்னர் மதுராந்தகரைக் காணச் சென்றிருந்தார்.

நடுக்கூடத்தில் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டுத் திரும்ப நினைத்த நேரத்தில் வளையல் குலுங்கும் ஒலியும், கால் சிலம் பொலியும் கேட்டன. மதுரன் திரும்பிப் பார்த்தான். இளைய பஞ்சவன் மாதேவி மேன் மாடத்திலிருந்து இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

''நீங்கள் தோட்டத்திற்குள் நுழையும்போதே பார்த்தேன். இன்று காலையில் தங்களைக் காணவில்லையே? நடராசருக்குத் தாங்கள் பூசை செய்யும் நேரத்தில் தங்களைத் தேடினேன். பெரிய பாட்டியார் செம்பியன் மாதேவியாரும் தங்களைத் தேடினார்'' என்று கூறிய வண்ணம் வந்து ஒயிலாக நின்றாள் அந்த இளம் மயில். மதுரன் அவளைச் சந்திக்கவேண்டாம் என்ற எண்ணத்துடன்தான் வந்தான். பழுவேட்டரையர் இருந்து விட்டால் அவன் ஏன் அவளைச் சந்திக்கப் போகிறான்? சமயம், போது தெரியாது அவள் பேச ஆரம்பித்து விட்டால் அவளிடமிருந்து தப்ப முடியாது. ஆனால் தப்பாமலும் இருக்க முடியவில்லையே. அவள் சொல்லில் தேன் இருக்கிறதா? அல்லது அவளது பார்வையில்தான் மாயமிருக்கிறதா?

'செம்பியன் மாதேவியார் தேடினார்கள் என்று இவள் சொல்கிறாளே? பாட்டியார் எதற்காகத் தேடியிருப்பார்கள்?

நாகைக் காரோணத்திற்கருகே புதிய சிவன் கோயிலின் திருப்பணி நடைபெறுகிறதே, அதைக் காண இருக்குமோ? அல்லது வேறு கோயில்களுக்கு நிபந்தங்கள் அளிக்க இருக்குமோ? என்னை அவர்கள் தேடியிருப்பார்கள்; என்னைக் காணாதது அறிய வருத்தப்படுவார்கள்; என் கதை கேட்டால் வருத்தப்படுவார்கள். ராஜாங்க விஷயங்களில் நான் தலையிடுவது குறித்து மிகவும் வருந்துவார்கள். நாம் என்ன செய்வோம்; ஆபத்து நேரும் போது பார்த்து விட்டுச் சும்மாயிருக்க முடியுமா? அவர்கள் இதயத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டது போல் நம்மால் இயலுமா?' என்று எண்ணிய வனாக பஞ்சவன் மாாதவியை நோக்கி, "தேவி செம்பியன் மாதேவியார் என்னைக் குறித்து விசாரித்தார்களா? நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

பஞ்சவன் மாதேவி விழிகளைச் சுழலவிட்டு, "நீங்கள் நீங்கள் என்று என்னை அழைத்தால் ரொம்பவும் கோபம் கொள்வேன். என்ன 'நீங்கள்' வேண்டிக் கிடக்கிறது! நான் என்ன பாட்டியாகி விட்டேனா?" என்றாள் பொய்க் கோபத்துடன். பிறகு தொடர்ந்து, "பாட்டியார் தேடினார் அவ்வளவுதான். ஏன்; நான் தேடினேனே — நான் என்ன விசாரித்தேன் என்று கேட்டீர்களா?" என்று பஞ்சவன் மாதேவி அவன் முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கியபடி கேட்டாள்.

"கேட்கத்தான் நினைத்தேன். நான் சென்ற இடத்தில் அதே நினைவுதான். காலையில் உன்னையும் நினைத்துக் கொண்டேன். நடராசர் திருஉருவை நினைந்தபோது நேற்று உன்னுடன் பேசிக் கொண்டிருந்ததை நினைத்தேன்..." என்று மதுரன் கூறினான். சற்று உட்கார வேண்டும் போன்ற உணர்வு அவனுக்கு ஏற்பட்டது. அருகே கிடந்த மஞ்சத்தில் அமர்ந்தவாறு கலைந்திருந்த தலையைச் சரி செய்துகொண்டான். திருநீற்றை என்றுமே மறந்தறியா நெற்றி பாழாய் இருப்பதை எண்ணி, "சிறிது திருநீறு இருந்தால் கொண்டு வா" என்றான்.

"இருந்தால் என்ன . செம்பியன் மாதேவியாரிடமிருந்து நிறைய வாங்கி வைத்திருக்கிறேன். உங்களைப் போன்று நானும் பட்டை பட்டையாக அணியலாம் என்று நினைக்கிறேன். உங்கள் குணங்கள் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது அவற்றையெல்லாம் நான் கற்றுக் கொள்ள முயல்கிறேன்" என்று கூறியவள். உள்ளே சென்று விபூதிப் பேழையை எடுத்து வந்து மிக்க மரியாதையுடன் கரங்களில் வைத்துக் கொண்டு நீட்டினாள். மதுரன் உடலில் ரோமாஞ்சலி எழுந்தது.

"சிவசிவ" என்று கூறியவாறு திருநீற்றை அணிந்து "என் வாழ்நாளில் இன்றுதான் விடிந்தவுடன் குளிக்காமல் இருப்பது" என்றான்.

"ஏன் இன்னும் நீராடவில்லை? தாங்கள் மிகக் களைத்திருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது. உணவு ஏதாவது கொண்டு வரட்டுமா?"

"வேண்டாம் வேண்டாம். நான் இங்கு மிக அவசரமான செய்தி தெரிவிக்க வந்தேன். உன் சிறிய தகப்பனார் எங்கே?"

"அவசரமான செய்தியா? அவரன்றோ தங்களிடம் முக்கியமான செய்தி கூற அன்றே தங்களை அழைத்தார். ஆனால் அவருக்குக் காலையிலிருந்தே மிகமிக அவசரமான செயல்கள்; செய்திகள்" என்றாள் பஞ்சவன் மாதேவி. உடனே எழுந்து சென்று ஒரு தட்டில் பழங்களை எடுத்து வந்தாள்.

"இப்போது எல்லாம் அவசரமாகவே நிகழ்கிறது போலும். அமைதியான சோழ நாட்டில் இப்படி அவசரம் எங்கிருந்து வந்தது?" என்றான் மதுரன்.

"அமைதியே வடிவமான தங்களிடம் அவசரம் எங்கிருந்து வந்தது? களைத்துப் போய் கருநிறமேனியராய் வந்திருக்கும் தங்களிடம் மாறுதல் காணுவதேன்?" பஞ்சவன் மாதேவி கேட்டாள்.

வந்ததிலிருந்து அவள் விழிகள் மதுரனையே அளந்த வாறிருந்தன. அவனது சிவந்த மேனி வெயிலில் கனிந்து போயிருப்பதையும், அழகிய சுருண்ட கேசம் புயலில் சிக்கிய நாணல் புதர் போல் கலைந்திருப்பதையும், பட்டாடை ஆபர ணங்கள் புழுதி படிந்திருப்பதையும் அவள் வந்ததிலிருந்து கவனித்தாள்; அவனுடைய கண்ணில் சோர்வு நிறைந்தி ருப்பதையும் கண்டாள்.

இளஞ்சூடான வென்னீர் எடுத்து அதிலே வாசனைத்திரவி யங்கள் கலந்து பட்டுத் துணியிலே நனைத்துப் புழுதி படிந்த அவர் மேனியைத் துடைக்க வேண்டும் என்ற ஆசை அவளுக்கு எழுந்தது.

நறுமண எண்ணெய் கொண்டு கலைந்த தலையில் தடவி முன்போல் சுருள் சுருளாகச் சிங்காரிக்க வேண்டும் எனும் ஆர்வம் அவளுள் எழுந்தது. இன்னும் அவருடைய அழகிய கண்களுக்கு மை இடலாம்; நெற்றியிலே புனுகும் ஜவ்வாதும் கலந்து பொட்டிட்டு மகிழலாம்.

'பேதைப் பெண்ணே! என்ன ஆசை இது? இளவரசர் மேனியைத் தீண்ட நினைக்கும் எண்ணம் உனக்கு எவ்வாறு எழுந்தது?'...அவள் உள் மனம்.

'இல்லை இல்லை; அவருடைய அற்புதத் திருமேனி ஒளி குன்றியதை என் கண்களால் காண முடியவில்லை. இனிய பேச்சிற்கு அலங்கோலத் தோற்றம் தடை செய்கிறதே என எண்ணினேன். இன்னும் இன்னும் அவருடன் பேசிக் கொண்டிருக்க வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொள்கிறேன். அவ் வளவுதான்'.. அவள் கள்ள மனம்.

"இந்தப் பழங்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்களேன்! பசி யோடு இருக்கிறீர்கள்" என்று பஞ்சவன் மாதேவி கூறினாள்.

'வேண்டாம், வேண்டாம். நான் மாளிகைக்கே செல் கிறேன். தந்தையும் தாயும் என்னைத் தேடலாம். அங் கேயே உன் சிறிய தந்தை இருந்தால் அவரிடம் நான்

அறிந்தவற்றைக் கூறவேண்டும். சிவனடியார் கூறியது போல் நான் ஒரு கணம் தாமதிக்கக் கூடாது.''

"யார் அந்தச் சிவனடியார்? எங்கே சென்றீர்கள்? எப்போது கண்டீர்கள்?''

"அது ஒரு பெரிய கதை தேவி. உனக்குப் பிறகு கூறலாம் என எண்ணினேன். கொள்ளிடத்துத் தென்கரையில் சிவனடியாரொருவரைக் கண்டேன். அங்கிருந்தே தில்லைச் சிற்றம்பலத்துப் பொன் விமானத்தைக் கண்டுகளித்தேன்.''

"தில்லையைக் கண்டீர்களா? எனக்கு நடனம் கற்றுக் கொடுக்க அந்த ஊரினின்று தக்கவரை அழைத்து வருவதாகக் கூறினீர்களே?''

"நான் தில்லைக்குப் போக வேண்டும் என்ற திட்டத்துடன் செல்லவில்லை. ஒரு கொடியவனைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினேன். கோட்டையினின்று தப்பி ஓடிய பாதகன் அவன். அவனை ஓடாமல் தடுத்துவிட வந்தியத் தேவன் எச்சரித்தார். பின் தொடர்ந்தும் பலனில்லை.''

"ஆ! கோட்டையினின்று ஒருவன் தப்பியது உண்மைதானா? காலையில் என் தந்தை பேசிக்கொண்டது உண்மைதானா?'' என்று பஞ்சவன் மாதேவி விழிகளை வியப்பில் மலர விட்டுக் கேட்டாள்.

"உன் சிறிய தந்தை ஒருவன் தப்பி ஓடிய விவரம் அறிவாரா?''

"எவரோ தப்பியிருக்கிறார்கள் என்று அறிவார். முக்கியமான ராஜாங்கக் காரியம் அதில் அடங்கியிருக்கிறதாம்.''

"ஆமாம்; ஆமாம். பல இரகசியங்கள் வெளியாகும் அதனால்.''

"கோட்டையினின்று தப்பியவர் வந்தியத்தேவன் என எல்லாரும் அதற்குள் பேசிக் கொண்டனர்.''

மதுரன் துள்ளி எழுந்தான். "வந்தியத்தேவனு? அந்தக் கடமை வீரரா? தன் வாழ்வையே இந்த நாட்டிற்குக் காணிக்கையாக்கிவிட்ட உத்தமரா? அவர் ஏன் தப்பி ஓடப் போகிருர்? பாதாளச் சிறையினின்று தப்பியிருக்க வேண்டு மாளுல் ஒரு நொடியில் அவர் தப்பியிருக்க முடியும். சதிகாரர் களுடன் சேர்ந்து இந்தச் சோழ நாட்டை நொடியில் கவிழ்த் திருக்க முடியும். ஆனுல் அந்தக் கடமை வீரர் அப்படிச் செய்யவில்லே. அதற்கு மாருக நாட்டிற்கு விரோதமாகச் சதி செய்பவர்களேப் பற்றிக் கூறினுர். உடனே பழுவேட்டரைய ரிடம் தெரிவித்து எச்சரிக்குமாறு கூறினுர் நேற்று மாலே நான் உன் சிறிய தந்தையைத் தேடி வந்தேன்."

"நேற்று அதற்காகவா வந்தீர்கள்? என்னிடம் கூற வில்லேயே?"

"உன் தந்தையைச் சந்திக்க இயலவில்லே; நானே சதிகாரர்களேச் சந்திக்க முயன்றேன். முதன் முதலாக ஒரு பாதகனே அடித்து வீழ்த்தினேன். அன்பு நெறிக்கு இது மாருனது தான். ஆனுல் ஆபத்திற்குத் தவறில்லே. ஆனுல் நான் யாரைப் பிடித்துவிட வேண்டும் என எண்ணினேனே அவன் தப்பி விட்டான்."

"எல்லாம் சுவையான கதைபோல் இருக்கிறதே! நீங்கள் கூறுவதற்கும் காலேயில் நான் கேள்விப் பட்டதற்கும் தொடர்பு இருக்கிறது. வந்தியத் தேவனே எல்லாரும் இது வரை தவருக எண்ணினுர்களே! அவர் இந்த நாட்டிற்கு மாபெரும் உதவி செய்திருக்கிருரா?"

"முக்கியமாக உன் தந்தை உணர வேண்டும். அவர் கடந்த பல ஆண்டுகளாய்ச் சிறையில் வாடுவதற்கு உன் தந்தையும் காரணம். என் தந்தையும் அதனின்று விடுபட்ட வரல்லர். வந்தியத் தேவன்மீது மாபெரும் கொலேக் குற்றத் தைச் சாட்டினுர்கள். அது நீங்கும் காலம் வந்து விட்டது"

என்று கூறி, மதுரன் தான் சிறையில் வந்தியத் தேவனைச் சந்தித்தது முதல் எல்லாவற்றையும் விவரமாகக் கூறினான்.

மிகப் பெரிய ராஜதந்திரியும், வீரரும், சோழ நாட்டிற்கு உயிரையே தியாகம் செய்தவருமான பெரிய பழுவேட்டரையரின் மகளன்றோ பஞ்சவன் மாதேவி. அந்த அறிவு இரத்தம் அவள் உடலில் ஓடாது இருக்குமா? அவள் இது வரை இருந்த மயக்க நிலை மறந்தாள். அரசியல் செய்திகள் அவளுடலில் புத்துணர்வை ஊட்டின. அவள் கண்களில் புத்தொளி படர்ந்தது.

“இளவரசே! இதுவரை நான் அரசியல் சம்பந்தமானவற்றைச் செவிகளில் நுழைய விட்டதே கிடையாது. என் சிறிய தந்தை அவ்வப்போது கூறும்போதுகூட நான் அலட்சியமாக இருந்து வந்தேன். ஆதித்த கரிகாலர் கொலை செய்யப்பட்டதும், அதைத் தொடர்ந்து என் தந்தை படு காயமுற்று இறந்ததும் என் உள்ளத்தில் பதிந்தன. வல்லவரையர் வந்தியத் தேவன் மீது பழி சுமத்திய செய்தியும் தெரியும்; அதனால் வந்தியத் தேவன் என்றால் வெறுப் புணர்ச்சியோடு இருந்தேன். பழுவூரிலினின்று தஞ்சை வந்தவுடன் என் சிறிய தந்தை அவ்வப்போது புதிய யோசனைகள் தெரிவிப்பார். ஆனால் நான் அவற்றைக் கேட்பதில்லை. எனக்குத் தஞ்சை வாழ்வு புதிதாக இருந்தது. நியாயம் எங்கே இருக்கிறது என்று என் சிறிய தந்தை ஏன் உணரவில்லை? அதனால் தான் இப்போது மனம் வருந்துகிறார். படைத்தலைவர் பார்த்திபேந்திரனுக்கும் அவருக்கும் காலையில் பெரும் தர்க்கம் நடந்தது. பார்த்திபேந்திரனைச் சிறை செய்யுமாறு உத்திரவிட்டுத்தான் அவர் மன்னரைக் காணப் போயிருக்கிறார்” என்று புத்துணர்ச்சி நிறைந்த குரலில் கூறினாள். நியாயத்தை நிலை நாட்டவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவள் உள்ளத்தில் எழுந்து விட்டது.

பார்த்திபேந்திர பல்லவன் பழுவேட்டரையரைச் சந்தித்தான் என்ற செய்தி கேட்டவுடன் மேலும் நடந்தவற்றை அறிய மதுரன் விரும்பினான்.

''நான் வழியில் ஒரு குதிரைகூடக் கிடைக்காது இன்னலுற்றேன். எல்லா பரிகளையும் படைத்தலைவர் கொண்டு போய் விட்டார் என்று அறிந்தேன். ஒரு குதிரை கிடைத்திருந்தாலும் சிவனடியாரை நான் அழைத்து வந்திருப்பேன்'' என்றான் மதுரன்

''ஆமாம் காலையிலே வெகுநேரம் பார்த்திபேந்திரன் வாதிட்டார். அமைதியாக ஆரம்பித்த பேச்சு கடுமையாகிக் கடைசியில் என் தந்தை வாளை எடுத்துக் கொள்ளும் நிலைக்கு வந்துவிட்டார்...''

''அப்படியா? பழுவேட்டரையர் பார்த்திபேந்திரனை எதிர்த்து வாளை எடுத்தாரா?''

''சீவியிருப்பார் சிவி! ஏன் அமைதியுற்றார் என்பதே வியப்பை அளிக்கிறது''

''பார்த்திபேந்திரனுடன் இதுகாறும் பழகிய தோஷமா இருக்கலாம்.''

''இவற்றையெல்லாம் கேட்கக் கேட்க எனக்கு என்னவோ பயமாயிருக்கிறது.''

''பெரும் வீரர் பழுவேட்டரையரின் மகளான உனக்குப் பயன் ஏன்?''

''வந்தியத் தேவனைச் சூழ்ச்சி செய்து பார்த்திபேந்திரன் சிறையிலடைத்திருக்கிறார். அதற்கு என் சிறிய தந்தையும் உடந்தை. உண்மை இப்போது வெளிப்பட்டால் தந்தையின் நிலை என்னவாகும் என்பதை எண்ணும் போது பயமாக இருக்கிறது'' என்றாள் பழுவேட்டரையரின் மகள்.

''பழுவேட்டரையர் சூழ்ச்சி செய்திருக்க மாட்டார். தடயம் ஏதுமின்றி அவர் குற்றம் சாட்டியிருக்க மாட்டார். அமைதியாக இரு. நான் எல்லாவற்றையும் தெளிவாக்குகிறேன். ஆனால், நீ செய்யவேண்டிய மகத்தான காரியம் ஒன்றுண்டு. உன் சிறிய தந்தையிடம் வந்தியத் தேவனைப்

பற்றிய உண்மைகளை எடுத்துக் கூறவேண்டும். நான் கூறிய வற்றையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் எடுத்துக் கூற வேண்டும். நான் கூறியவற்றையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் எடுத்துச் சொல்லி, வல்லவரையரைப் பற்றிய உன் உயர்ந்த அபிப் பிராயத்தையும் கூற வேண்டும். இந்தச் சமயத்தில் நாம் வந்தியத் தேவன் விடுதலைக்கு ஏற்பாடு செய்யாவிடில் பார்த் திபேந்திரன் சோழ நாட்டைக் கவர்ந்து விடுவார்.''

''நான் உடன் என் தந்தைக்கு எடுத்துச் சொல்வேன். இந்த நாடு நன்ருக இருந்தால்தானே நாம் சிறப்பாக வாழ முடியும்? நான் பரத நாட்டியம் பயில முடியும்? உங்கள் இன் சொற்களைக் கேட்க முடியும்' என்ருள் பழு வேட்டரையர் மகள்.

மதுரன் அவளது கலையார்வத்தைக் கண்டு வியந்தான். அவளிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டு வெளியேறினுன். அவன் போகும் திக்கை நோக்கியவாறிருந்த பஞ்சவன் மாதேவியிடமிருந்து பெருமூச் செழுந்தது.

மதுரன் அரண்மனைக்குள் நுழையும்போது செம்பியன் மாதேவியார் எதிரே வந்து விட்டார். அவர் மதுரனைக் கண்டவுடன் மனம் மகிழ்ந்தார். அவர்களால் பேரனைவிட்டு ஒரு கணம் கூட இருக்க முடியாது சிவநெறி குறித்து அவ னுக்கு எடுத்துக் கூருமல் ஒரு நாள் கூட இருக்க முடியாது.

''மதுரா, மதுரா'' என்றழைத்தார் செம்பியன் மாதேவி யார். பாட்டியாரின் குரல் கேட்டவுடன் மதுரன் தாய் குரல் கேட்ட கன்றினைப் போல் ஓடி வந்தான். அவன் கண்களில் நீர் தளும்பியது. தந்தையைக் காண விரைந்து வந்த அவன் பாட்டியாரைக் கண்டவுடன் தான் செல்லும் காரியம் மறந்தான்.

பாட்டியார் கேட்டால் என்ன கூறுவது என்ற எண் ணத்துடனிருந்த அவனை நோக்கி ''நீ இன்னும் நீராடவில்லை. நீராடி ஆண்டவனைத் துதித்துவிட்டு வா. உன்னுடன் பேச வேண்டியது நிறைய உள்ளது'' என்ருர்.

மதுரன் வந்த செயல் மறந்தான். பாட்டியாரின் அன்புக் கட்டளையை நிறைவேற்ற விரைந்தான்.

மதுராந்தக உத்தம சோழ தேவரிடம், பழுவேட்டரையர் அன்று நடைபெற்றவற்றைக் கூறி ஆலோசனை நடத்தி விட்டுத் தன் மாளிகைக்கு விரைந்தார். பார்த்திபேந்திரன் கோரிக்கையை மன்னரும் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. திடீரெனப் பார்த்திபேந்திரனுக்குச் சுதந்திரநாட்டை அமைக்கும் எண்ணம் எப்படி எழுந்ததென்றே அவருக்குப் புரியவில்லை. அவசரமாக மந்திராலோசனைச் சபை கூட்டுமாறு அரசர் கூறியிருந்ததைப் பற்றியும் யோசித்தவாறு அவர் மஞ்சத்தில் அமர்ந்திருந்தபோது பஞ்சவன் மாதேவி அங்கு வந்தாள். பழுவேட்டரையர் அவளெதிரே கவலை முகத்தைக் காட்டக் கூடாதென்று முகத்தில் சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு "நீ அந்தப்புறத்திற்குச் சென்றிருப்பதாகவன்றோ நினைத்தேன். இன்று அரண்மனையில் நடராசர் பூசையை இளவரசர் மதுரன் நடத்தும் போது நீ போகவில்லையா?" என்று கேட்டார்.

"இளவரசர் இன்று பூஜை செய்யவில்லை. அவரால்தான் இன்று மிக முக்கியமான செய்தி வெளியாயிற்று" என்று கூறி மதுரன் முதல் நாளிரவு சோமன் சாம்பவனை அடித்து வீழ்த்தியதனின்று, திரும்பி வந்து தன்னிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தது வரை கூறினாள். தன் மகள் இவ்வளவையும் கூறும்போது பழுவேட்டரையர் வியப்புடன் கேட்டார்:

"மதுரன் வந்தானா? உன்னிடம் இவ்வளவையும் பேசினனா? இந்த இளம் பிராயத்திலேயே இவ்வளவு திறமைசாலியாய் இருந்தால்தான் நாளை நாட்டை செவ்வனே ஆளலாம்" என்று கூறிய பழுவேட்டரையர் மனக் கண்களில் மதுரனின் முகமும், தன் மகளின் முகமும் சேர்ந்து தெரிந்தன. இருவரையும் சேர்த்துக் காண்பதில் மகிழ்ந்தார். ஆனால், பஞ்சவன் மாதேவி இடைமறித்து, "இப்படியே தாங்கள் திட்டமிடுங்கள்; முன்பு அப்படித்தான் தவருகத்

திட்டமிட்டே நிரபராதியைத் தண்டித்தீர்கள்...'' என்று பேசினுள்.

பழுவேட்டரையர் திடுக்கிட்டார். ''என்ன சொல்கிருய் மகளே...'' என்று கேட்டார்.

''வல்லவரையர் வந்தியத்தேவனுக்கு பாதாளச் சிறைத் தண்டனை கிடைக்க நீங்கள் பெரும் பங்கு கொண்டீர் களன்ருே?'' என்று அவள் துணிவுடன் கேட்டாள்.

தன் மகளா பேசுகிருள் என்ற வியப்புடன் பழுவேட் டவரயர், ''குற்றம் புரிந்தவருக்குத் தண்டனை யளிப்பது தவறன்றே?'' என்ருர்.

''தந்தையே, என்னைப் பொறுத்தருளுங்கள். நான் பேசுவது வயதுக்கு மீறி இருந்தால் என்னைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். வல்லவரையர் ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்ருர் என்பதற்கு என்ன தடயம் இருந்தது?''

''உனக்கு அவற்றைக் கூறினுல் விளங்காது பெண்ணே. நீதி மன்றம் விசாரித்தது; சுந்தர சோழரின் உத்தரவு இருந்தது. வந்தியத் தேவன் எழுதிய ஓலை கிடைத்தது. கொலையுண்ட ஆதித்த கரிகாலர் அருகே கிடந்தது வந்தியத் தேவன் வாள். வேறு என்ன வேண்டும் வந்தியத் தேவன் மீது குற்றம் சுமத்த பெண்ணே? இவற்றை யெல்லாம்கூட மதுரனு சொன்னுன்?''

''ஆமாம் தந்தையே. மதுரன் எனக்கு யாவற்றையும் விளக்கிக் கூறினுர். இன்னும் அவர் கொள்ளிடக் கரையில் மக்கள் யுத்தம் வரப் போவதாகப் பேசிக்கொண்டதைப் பற்றிக் கூறினுர். மாற்றுக் குதிரை ஒன்று கூடக் கிடைக்க முடியாமல் எல்லாவற்றையும் படைத் தலைவர் காஞ்சிக்குக் கொண்டு சென்றுவிட்டதைப் பற்றிக் கூறினுர். தந்தையே, தாங்கள் பார்த்திபேந்திரன் பேச்சின் துணையுடன்தானே முன்பு இப்படியெல்லாம் செய்தீர்கள். இப்போது பார்த்தி

பேந்திரன் மாறிவிட்டாரே...'' பஞ்சவன் மாதேவி பேசிக் கொண்டே போனுள்.

பழுவேட்டரையர் மனத்தில் குழப்பம் அதிகரித்தது.

"தஞ்சை அரண்மனையிலேயே விரோதிகளின் ஒற்றர் கள் இருந்ததாக மதுரன் கூறுகிறுர்'' என்றுள். பழுவேட் டரையர் திடுக்கிட்டார், தன் உணர்ச்சியை வெளியே புலப் படுத்தாமல்.

"மதுரன் எங்கே? நான் வரும் வரையில் இருக்கு மாறு சொல்லக் கூடாதா? மதுரன் சொல்கிறுன் என்றுல் அதில் உண்மை இருக்கத்தான் செய்யும்'' என்று கூறினுர். அவர் அதற்குமேல் பேசவில்லை. மௌனமானுர். அன்றும், மறுநாளும் அவர் எவருடனும் பேசவில்லை.

மறுநாள் பஞ்சவன் மாதேவி தன் சிறிய தகப்பனுர் இருந்த இடத்திற்கு வந்தாள். தந்தையின் மௌனம் அவள் உள்ளத்தில் ஒரு வித பயத்தை விளைவித்திருந்தது. அவ ருக்கு விரோதமாக, அவர் கொள்கைக்கு நேர்மாறுக ஏதா வது பேசி விட்டோமோ என்று அவள் அஞ்சினுள். அதனுல் தான் அவர் எவருடனும் பேசாமல் மௌனமாக இருப்ப தாக எண்ணினுள். பழுவேட்டரையரோ பலவித சிந்தனை களில் மனத்தைச் செலுத்தியவராக மனச் சஞ்சலத்திலிருந்த படியால் அவர் யாரையும் பார்க்க விரும்பவில்லை. பார்த்தி பேந்திரன் நடவடிக்கைகளைக் கண்காணிக்கத் தக்க ஒற் றர்களை அனுப்பிவிட்டார். மன்னர் உத்தரவுப்படி, மந்திரா லோசனை சபையைக் கூட்டக் குறுநில மன்னர்களுக்கு ஓலை அனுப்பினுர். இவ்வளவும் அவர் வெளியே வராம லேயே நடந்தன. வேளக்காரப் படையினர் இப்போது நகரெங்கும் நடமாட ஆரம்பித்தனர்.

பஞ்சவன் மாதேவி வந்தவுடன், பழுவேட்டரையர் முகத்தில் உள்ள கவலையை மாற்றிக் கொண்டு, "வா, குழந்தாய்'' என வரவேற்றுர். தந்தை கோப உணர்ச்சி யுடனில்லை என்பதை உணர்ந்தாள் பஞ்சமாதேவி.

"குழந்தாய், மதுரனைச் சந்தித்தாயா?" என்று கேட்டார் பழுவேட்டரையர்.

"சந்தித்தேன், தந்தையே."

"இங்கு வருமாறு கூறவில்லையா?"

"சொல்லவில்லை தந்தையே!"

'ஏன்' என்று பழுவேட்டரையர் கேட்கவில்லை மகளின் முகத்தைத் தன் கூரிய கண்களால் நோக்கினர். அவளுடைய இதயம் அவருக்குப் புரிந்தது.

"தந்தையே, அவரை தங்களிடம் வருமாறு நான் கூறி என்ன பயன்? தாங்கள் தாம் மௌனமாகவும் கோபமாக வும் இருந்தீர்களே" என்றுள் பஞ்சவன் மாதேவி.

பழுவேட்டரையர் சிரித்தார். பஞ்சவன் மாதேவி தொடர்ந்து, "தந்தையே, அவருடைய உள்ளத்திலும் இப் போது வேதனை நிறைந்திருக்கிறது. அதனால் அவர் தங்களைச் சந்திக்க விரும்பமாட்டார்" என்றுள்.

"அவர் வேதனைக்கும்... என்னைச் சந்திக்காததற்கும் என்ன தொடர்பு?"

"ஆம்; தொடர்பு இருக்கிறது. நாணயச் சாலையினின்று தப்பித்து ஓடியவனை அவர் பின் தொடர்ந்ததிலிருந்து அவர் பல செய்திகளை அறிந்துவிட்டார். சிறையில் வாடும் வந்தியத் தேவன் இன்னும் விடுதலையாகாதது அவருக்கு வேதனையளிக் காமல் என்ன செய்யும்?" என்று மீண்டும் வந்தியத் தேவனைப் பற்றிய பேச்சிற்குக் கவனத்தைத் திரும்பினுள்.

"வந்தியத் தேவனைக் குறித்து மதுரன் ஏன் இவ்வளவு கவலை கொள்கிறுர்? அரசியல் விவகாரம் எதைப் பற்றியும் கவனம் செலுத்தாமல் எப்போதும் அந்தச் சைவ மூதாட்டி யாருடன் ஊர் ஊராய்ச் செல்லும் இளவரசருக்கு வந்தியத் தேவனைக் குறித்த கவலை எவ்வாறு வந்தது?"

"மதுரன் குணத்தைத் தாங்கள் அறிவீர்கள். வந்தியத் தேவனை அவர் மிகவும் மதிக்கிறார். இளைய பிராட்டியாரை மிகமிக மதிக்கிறார். இந்த நாட்டிற்குப் பலவிதத் தொண்டுகள் ஆற்றியிருக்கும் வல்லவரையர் சிறையில் வாடுவதை அவர் விரும்பவில்லை."

"வல்லவரையருடன் மதுரனுக்கு அவ்வளவு தொடர்பா?"

"ஆம் தந்தையே; சிறையில் பலமுறை சந்தித்துப் பேசி. அவரது உயர்ந்த குணங்களை அவர் அறிந்திருக்கிறார்."

"அப்போது வந்தியத் தேவன் தன்னை விடுதலை செய்யுமாறு மதுரனை வேண்டியிருக்கலாம்."

இது கேட்டுப் பஞ்சவன் மாதேவிக்குக் கோபம் வந்தது. தன் தந்தையின் குயுக்தி எண்ணத்தை அவள் விரும்பவில்லை.

"தந்தையே! என்ன வார்த்தை பேசுகிறீர்கள்! வந்தியத் தேவனைப் போன்ற சுத்த வீரரை நாம் எங்கும் காண முடியாது. அவர் விரும்பியிருந்தால் பாதாளச் சிறையினின்று எப்பொழுதோ தப்பியிருக்கலாம்."

பழுவேட்டரையர் நகைத்தார்.

"ஏன் சிரிக்கிறீர்கள் தந்தையே? அதற்கு அவருக்கு வாய்ப்பில்லை என எண்ணுகிறீர்களா? பல சந்தர்ப்பங்கள் நேர்ந்திருக்கின்றன."

"பல சந்தர்ப்பங்களா? சிறைக் காவலர்கள் உறங்கியிருந்தார்களா? சிறைக் கதவு பூட்டப்படாமல் கிடந்ததா? என்ன மகளே சொல்லு, எவ்விதம் என்று சொல்லு."

"சிறைக் கதவும் பூட்டப்படாமலில்லை. உங்களுடைய ஆணையின் கீழுள்ள காவலர்களுக்கு உறக்கம் ஏது? தப்பிப் போவது இருக்கட்டும்; இளவரசர் மதுரன் பல முறை அவர் விடுதலைக்கு வழி செய்வதாகக் கூறியிருக்கிறார். தன்னுடன் சிறையினின்று வந்து விடுமாறும் வற்புறுத்தியிருக்கிறார்,

அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி அவர் வந்திருக்கக் கூடாதா? அப்படி வெளியே வந்து தனக்கு நியாயம் கூறும் மக்களை ஒன்று திரட்டி உங்களுக்கு விரோதமாகப் புறப்பட்டிருக்கக் கூடாதா? மதுரன் ஆதரவும் அவருக்கு இருந்திருக்குமே! அது மட்டுமா? பல காலமாகப் பாண்டி நாட்டு ஒற்றன் நாணய சாலையில் இருந்திருக்கிறானே! அவன் வந்தியத் தேவனைப் பல தடவை சந்தித்துத் தன்னுடன் ஓடி வந்து விடுமாறு வற்புறுத்தியிருக்கிறானே, அப்போதாவது வந்தியத் தேவன் மனம் மாறியிருக்காதா?''

''பாண்டி நாட்டு ஒற்றனா? நாணய சாலையிலா? யாரைச் சொல்லுகிறாய்?'' பழுவேட்டரையர் அவசர அவசரமாகக் கேட்டார். ''தப்பி ஓடினானே பரமேஸ்வரன், அவனா?''

'யாரோ எனக்குப் பெயரெல்லாம் தெரியாது. அந்த ஒற்றன் வந்தியத் தேவனைப் பலமுறை சந்தித்திருக்கிறான். அவரைப் போன்ற பெருவீரரின் ஒத்துழைப்பு பாண்டிய நாட்டிற்கு வேண்டும் என்று அவன் விரும்பினான். வல்லவரையரைப் பாண்டியப்படையின் சேனாதிபதியாக நியமிப்பதாகக் கூறியிருக்கிறான் அதை வந்தியத் தேவன் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அவன் ஒப்புக்கொள்ளும் அளவில் அந்தச் சதிகாரன் வந்தியத்தேவனுக்குப் பல பல எடுத்துக் கூறினான். அவரைச் சிறையில் அநியாயமாகச் சோழர்கள் அடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்றும் கூறினானாம்.''

''அநியாயமாக அடைத்தோம் என்று பாண்டிய நாட்டவன் கூறுகிறானோ? வெகு அழகுதான்.''

''ஆதித்த கரிகாலரை வேறு எவரோ கொன்றிருக்க உன் மீது அடாத பழி சுமத்தி விட்டார்கள் என்றும் வருத்தப் பட்டுக் கூறினானாம்.''

''ஆதித்த கரிகாலனை வேறு எவரோ கொன்றார்கள் என்று பாண்டிய ஒற்றன் கூறினானா? என் சகோதரர் கூட அப்படித்தான் கடைசிக் காலத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆனால் அதை நான் நம்பவில்லை. நம்பாததற்குக் காரணங்கள் இருந்தன.''

''அந்த ஒற்றன் இன்னும் இன்னும் வந்தியத் தேவனுக்கு ஆசை காட்டியிருக்கிறான். தங்க நாணயங்களைக் குலுக்கிக் காட்டியிருக்கிறான்! கள்ளத்தனமாகப் பாண்டி நாட்டிற்கு நாணயங்களை அனுப்புவதைப் பற்றியும் கூறியிருக்கிறான். ஆனால் அதற்கெல்லாம் வல்லவரையர் சம்மதிக்கவில்லை. நான் கேட்கிறேன் தந்தையே - அவர் தப்பி ஓடிவிட விரும்பினால் வெகு எளிதில் சென்றிருக்கலாம். கடைசியாக அவன் பய முறுத்துகிறான்: 'இந்தச் செய்தியை வேறு எவரிடமாவது தெரி வித்தாயோ, ஆதித்த கரிகாலனுக்கு நேர்ந்த கதிதான் . உனக் கும் நேரும்' என்று எச்சரித்திருக்கிறானும்...''

பழுவேட்டரையர் சட்டென எழுந்து, ''என்ன, என்ன! ஆதித்த கரிகாலனுக்கு நேர்ந்த கதி நேரிடும் என்று ஒற்றன் சொல்லுகிறானா?'' என்று கேட்டவர் சிறிது நேரம் மௌன மாயிருந்தார். அந்தச் சொல்லில் ஏதோ மர்மமிருப்பதை உணர்ந்தார். இவற்றை மதுரன் தன் மகளிடம் கூறியிருப்ப தால் அதில் உண்மை இருக்குமென அறிந்தார். அவர் சிந்தனை யிலாழ்ந்தார். தப்பி ஓடியவனின் பெரும் இரகசியம் புதைந்திருப்பதாக எண்ணினார். சட்டென மகளை நோக்கிக் கேட்டார்:

''மகளே, அந்தச் சதிகாரன் வந்தியத் தேவனை எப்படிச் சந்தித்துப் பேசினான்? இத்தனை ஆண்டுகளாக அவன் சந்தித் துப் பேசுவது எப்படிக் காவலர்க்குத் தெரியாமல் இருந் தது...?'' என்று கேட்டார்.

''தந்தையே! இங்குத் தான் வந்தியத் தேவன் புகழ் உயர்த்தும் உண்மை இருக்கிறது. பாதாளச் சிறைக்கும், நாணய சாலைக்கும் இடையே குறுகலான வழி இருக்கிறது. அந்த இரகசிய வழி மூலமாகத்தான் பாண்டிய நாட்டுச் சதி காரன் அவரைத் தப்பிப் போக அழைத்தது'' என்றாள் பஞ்ச வன் மாதேவி. அவள் முகத்தில் பெருமிதம் நிலவியது.

"இரகசிய வழியா?" என்று திடுக்கிட்டார்பழுவேட்டரையர். தஞ்சைக் கோட்டையின் மூலை முடுக்குகளையும் அறிந்துள்ள அவருக்கு அதிர்ச்சியாகக் கூட இருந்தது. அதை அறியாது இவ்வளவு காலத்தையும் கடத்திவிட்டதைப் பிறர் அறிந்தால் என்ன நினைப்பார்கள்? இதை அறிந்து விட்ட மதுரன் தன் திறமையைப் பற்றி என்ன நினைக்கமாட்டான்! அவர் மூளை குழம்பியது. ஒரு கணம் அவர் தனது மா பெரும் சக்தியைப் பற்றிய நம்பிக்கையை இழந்தார். பல பெரும் போர்களில் தீரமாகப் போரிட்டு உடலிலே விழுப் புண்களைப் பெற்றிருந்த பழுவேட்டரையரின் உள்ளத்தில் நடுக்கமும் ஏற்பட்டது இரகசிய வழி ஒன்றிருக்கிறது என்பது அவரை மிகவும் குன்றிப் போகச் செய்தது.

"தந்தையே, அந்த இரகசிய வழியின் மூலமாக வல்லவரையர் எளிதில் தப்பியிருக்கலாமே. அப்படி அவர் செய்தாரா? எவ்வளவோ வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டிருந்தும் அவர் ஏன் இருட்டறையில் வாழ்நாளைக் கழிக்கிறார்? தப்பி ஓடி வந்து உங்களைப் பழி வாங்கியிருக்கக் கூடாதா? இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் மீது பழி வாங்கியிருக்கக் கூடாதா? அவர் காலத்தின் தீர்ப்புக்குக் காத்திருக்கிறார். எந்தச் சபை அவரைக் குற்றவாளி என்று கூறியதோ அதே சபைதான் அவரை மீண்டும் உண்மையறிந்து விடுவிக்க வேண்டும் என்று காத்திருக்கிறார். தந்தையே, இப்போதாவது வல்லவரையர் நேர்மையானவர் என்பதை உணர்வீர்களா? அப்படிச் சந்தேகமிருந்தால் இரகசிய வழி ஒன்று இருப்பதை அறிந்த பிறகு அவருடைய குணத்தையும், குற்றமற்ற தன்மையையும் முடிவு செய்வீர்களா?" என்று உருக்கமாகக் கூறினாள். பஞ்சவன் மாதேவி இன்னும் ஏதோ கூற முயன்றாள்.

பழுவேட்டரையர் தன் செவிகளை மூடிக்கொண்டு "குழந்தாய் போதும் போதும். என் உள்ளத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட சம்மட்டி அடி போதும். இரும்பு இதயத்தை நிமிர்த்திக் கொடுக்கப்பட்ட தாக்குதல் போதும்! இதோ இப்போதே நான் கடந்த காலப் பிழைகளுக்குப் பிராயச்

சித்தம் செய்யப் போகிறேன். இரகசிய வழி இருப்பது உண்மையானால் வந்தியத்தேவன் குற்றமற்றவன் என்பதும் உண்மையே! அதைச் சபை கூறவேண்டாம், நான் கூறுகிறேன். என்னுடைய கடந்தகாலச் செய்கைகளுக்குப் பிராயச் சித்தம் செய்து கொள்கிறேன்'' என்று கூறி நாணயசாலையை நோக்கி விரைந்தார்.

நாணய சாலைக்கும், பாதாளச் சிறைக்கும் பரமேஸ்வரன் ஏற்படுத்திய இரகசிய வழியைப் பழுவேட்டரையர் கண்டு விட்டார். அவர் உள்ளம் நெகிழ்ந்தது. உடனே கடந்த பல ஆண்டுகளாக வந்தியத் தேவன் வாடும் பாதாளச் சிறை நோக்கி விரைந்தார் பழுவேட்டரையர் காவலர் ஒருவரது துணையுமில்லாமல்.

அத்தியாயம் 29

பொன் மாளிகையைப் பிரிவதா?

மாமல்லபுரத்தினின்று சிவிகை நகர்ந்தது. அதைச் சுமப்போரின் 'ஹோ ஹோ' என்ற ஒலியுடன் அது நகர்ந்தது. வானத்தில் முழுமதி பூத்து, சாலையிலே வெள்ளி ஒளியை வீசிக் கொண்டிருந்தாலும், குதிரை மீது ஒருவன் தீப்பந்த ஒளியைக் காட்டியவண்ணம் மெல்லச்சென்று கொண்டிருந்தான். மாசி மாதத்து இரவு நேரமாதலால் இலேசான குளிரும் இருந்தது.

இன்பவல்லி இளையபிராட்டியுடன் சிவிகையில் ஏறியவுடனேயே தொலைவில் 'குழந்தாய், குழந்தாய்' என்று அந்த மாமல்லபுரத்து முதியவர் ஓலமிட்டது காற்றில் கலந்து வந்தது. இன்பவல்லியின் உடலைச் சிலிர்க்க வைத்தது ஏதோ ஒரு பொருளை அறிந்தே பிரிவது போன்ற உணர்வு எழுந்தது. 'இதோ இங்குதானே இருக்கிறேன்' என்று குரல்

கொடுத்திருக்கலாம். ஆனால் இன்பவல்லிக்கு ஒரு வார்த்தை கூட நெஞ்சினின்று வெளியே வரவில்லை. எல்லாம் கனவில் நடப்பன போன்ற பிரேமையான நிலை அவளுக்கு. ஆனால் குந்தவ்வையின் பிரேமை நிறைந்த சொற்கள் அவளை மயங்க வைத்தன. எடுத்த எடுப்பிலேயே குந்தவ்வை தனக்குச் சொந்தம் என்ற உணர்வு அவளுக்கு உண்டாயிற்று.

சிவிகை திருக்கழுக்குன்றத்தின் பக்கமாகச் செல்லவில்லை. சிவிகை சுமப்போர் பாலாற்றின் கரைப் பக்கமாகச் செல்லும் வழியாகச் சென்றனர். காஞ்சி வரையில் சிவிகையில் செல்வதைக் குந்தவ்வை விரும்பவில்லை. காஞ்சி செல்வதற்குப் பாலாற்றில் ராஜ ஹம்சப் படகு ஆயத்தமாக நின்று கொண்டிருந்தது மூவரும் படகில் ஏறினர்.

வானதிக்குக் கண்களைச் சுழற்றி உறக்கம் வந்து தாலாட்டியது. என்றாலும் அந்தத் தண்மதி வேளையில் படகிலே செல்வது குதுகலத்தை அளித்தது. இன்பவல்லிக்கும், குந்தவ்வைக்கும் சந்திரனைக் கண்டாலே ஏனோ வெறுப்பு! சந்திரனுக்குச் சகோதரிகள், உடன் பிறந்தார்கள் யாரும் இருக்க மாட்டார்களா? அவன் பிறந்த ஊரில் பெண்களே கிடையாதோ? அப்படி அவன் பெண் மனம் அறிந்தவனாயிருந்தால் இப்படி மங்கையர்களை வருத்த மாட்டான்.

முல்லைத் தீவில் அவனது மென் கரங்கள் இன்ப மழை பொழியச் செய்து இன்பவல்லியின் இதயத்தைக் குளிர்விக்கும் அதே சந்திரன்தானே இங்கும்? இல்லை, இவன் வேறு ஒருவனோ? கொடிய சித்தங் கொண்டவனோ? அவள் மீது வெறுப்புக் கொண்டு வஞ்சந் தீர்க்க வந்தவனோ? காற்றைக்கூட அவன் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். குயிலையும் மற்ற புள்ளினங்களையும் தடை விதித்து வாயடைக்கச் செய்திருக்கிறானே! அவள் இதயம் விம்மித் தணிந்தது. சற்றே கலைந்திருந்த மேலாடைகள் காற்றிலே கொடிபோல் அசைந்தாடிப் பருவத் துடிப்பின் பிரதிபலிப்பை

அறிவித்தன. சந்தனக் குழம்பும் அதிலே மென்தளிர்களும் கலந்து பூசப்படவேண்டிய எழில் பகுதிகள் எல்லாம் சுடு நீரைக் கொட்டியதால் அடையும் துடிதுடிப்பை யுற்றன. மதியரசனும் ஆண் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவன்தானே. இரத்தின வியாபாரியைப் போன்று ஏமாற்றும் குணமுடைய வன்தானே; இல்லாவிடில் இவ்வளவு துன்பத்தை விளை விப்பானா?

ராஜஹம்சப் படகு காஞ்சியை வந்தடைந்தது. பட கினின்று இறங்குமுன்னர் பொன் மாளிகை காட்சியளித்தது. வெண்ணிலவின் நீராட்டலால் அம்மாளிகை பருவ மங்கை போன்று எழிலுடன் திகழ்ந்தது. மாளிகைக் கூட கோபு ரங்கள்மீது திகழும் கலசங்களின் பளபளப்பு, மஞ்சள் நீராடித் தெளிவுபெற்ற முகத்துடன் திகழும் மடந்தையர் போலிருந்தது.

படகினின்று இறங்கிய குந்தவ்வை இன்பவல்லியைக் கைகொடுத்து இறக்குமுன்னர் அவளே மிகப் பழக்கப்பட் டவள்போல் குதித்திறங்கினாள். வானதிக்குச் சாதாரண மாகக் கைலாகு கொடுத்து அணைத்து இறக்குபவள் அப் பொழுது அதை மறந்து, இன்பவல்லிக்குத் தொலைவிலுள்ள பொன் மாளிகையைச் சுட்டிக் காட்டி "அதோ பார்த் தாயா?" என்றாள்.

மெல்லிய பனிப்படலம் படர்ந்திருந்த அவ்வேளையில் நிலவொளியில் தெரியும் அம்மாளிகை புகை போன்று மெல் லிய முகிலினைப் போர்த்து, நாணத்துடன் நிற்கும் பெண் போல் காட்சியளித்தது.

"அக்கா, என்னை விட்டுவிட்டீர்களே..." என்று வானதி படகிலிருந்தபடியே கூவினாள்.

"அம்மா அங்கே தெரிகிறதே அது என்ன மாளிகை?" என்று இன்பவல்லி கேட்டாள்.

இரு சொற்களும் ஒரே பொழுதில் குந்தவ்வையின் செவிகளில் வீழ்ந் தன?

'அம்மா...' என்ற சொல்லில் உள்ள பாசம், 'அக்கா' என்ற சொல்லில் உள்ள 'பரிவு' இரண்டும் அவள் உள்ளத்தில் சிலிர்ப்பை ஊட்டின. இரு கொடிகளுக்கும் தான் கொழு கொம்பா? சிறு வயதிலிருந்து நந்திபுரத்தில் தன்னுடன் வாழும் வானதிக்கும், இப்போது தன்னிடம் வந்து சேர்ந்து விட்ட இன்பவல்லிக்கும் நான்தானே ஆதரவு...

குந்தவ்வை பரபரவென வானதியிடம் ஓடினாள். மெல்ல அவளை அணைத்துக் கீழே இறங்க உதவி செய்தாள். "இன்பவல்லி! அதோ தெரிகிறதே, அதுதான் நம் மாளிகை. அங்கேதான் நாம் போகப்போகிறோம்" என்றாள்.

இன்பவல்லிக்குப் பிரமிப்பாக இருந்தது. இவ்வளவு பெரிய மாளிகையை அவள் கண்டதே இல்லை. இவ்வளவு ஒளியுடன் திகழும் மாளிகையை அவள் கண்டதே இல்லை. எத்தனை பலகணிகள், எத்தனைவித மாடங்கள்..!

அதே பிரமையும் வியப்பும் அவளுக்கு அன்று இரவு முழுமையும் இருந்தன. மாளிகையின் கம்பீரத் தூண்கள்; வழவழப்பான தரைகள்; விதவிதமான விளக்குகளைத் தாங்கித் தொங்கும் உயரமான கூடம். மாடத்திற்குச் செல் லும் படிக்கட்டுகள்; மாடக் கூடம்; நிலா முற்றம்; விதவித மான காதலர்கள்; பலகணிகள்; ஆசனங்கள். உணவின் சுவையை உணர்ந்த அந்த நாவினால்கூடப் போற்றிப் புகழ இயலாதே. இன்பவல்லி பேசமுடியா அளவுக்குத் திகைத் தாள். தன்னைத் தவறாகக் குந்தவ்வை அழைத்து வந்து விட்டாளோ என்ற சந்தேகம் அவளுக்கு ஒரு கணம் தோன்றிற்று. குந்தவ்வையின் உபசாரமும், பரிவும் சித்தப் பிரமை கொண்டவளோ என்று சந்தேகப்படவும் செய்தன. ஆனால் குந்தவ்வையின் பேச்சும் செயலும் அவள் சந்தேகத்தை மாற்றிவிட்டன. அதனால் இன்பவல்லிக்குக்

குந்தவ்வையின் பேரில் அளவு கடந்த மதிப்பு ஏற்பட்டது. பழைய துன்ப நினைவை மறந்தாள்.

அந்த மாளிகையை வந்தடைந்த இரு தினங்கள் வரை வானதியும் கலகலப்பாக இன்பவல்லியிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். திடீரென அவள் இன்பவல்லியிடம் அதிகம் பேசவில்லை. அவளைச் சோர்வு பற்றிக் கொண்டது. மஞ்சத்தை விட்டு அவளால் சுறுசுறுப்புடன் எழ முடிவதில்லை. குந்தவ்வையும் அவள் எழுந்து செய்ய வேண்டிய பணிகளைத் தானே செய்தாள். இரவு படுத்துறங்கும்போது ஒரு முறை அவளைப் பார்த்துவிட்டு வருவாள்.

இன்பவல்லிக்கு அன்று வெகு நேரம் உறக்கமே வரவில்லை. குந்தவ்வையின் வற்புறுத்தலின் பேரில் அவள் முல்லைத் தீவைப் பற்றிய கதைகளைக் கூறிக் கொண்டிருந்தாள். பெரும் பெரும் கலங்களைக் கட்டுவதைப் பற்றியும், பல தேசத்துக் கலங்களின் விதங்களைப் பற்றியும் அவள் கூறினாள். திடீர் திடீர் என வரும் கடற் கொள்ளையர்களைப் பற்றிக் கூறியபோது இளையபிராட்டியும், வானதியும் ஆவலோடு கேட்டனர். அவள் சுவையாகக் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே வானதி உறங்கி விட்டாள். குந்தவ்வையின் கண்களையும் உறக்கம் சுழற்றியது. 'உம் உம்' என்று கூறி வந்தவளிடமிருந்து அந்தக் குரலும் மறைந்தது.

இன்பவல்லி தனியே விழித்துக்கொண்டிருந்தாள். கடற்கொள்ளையரும், முல்லைத் தீவும், முல்லைத் தீவின் புன்னை மர நிழலும், அருவிக் கரையும், மணற் பரப்பும், பாறையும் அவள் நினைவிலே நிழலாடின. கடற்கரை மணலில் வெகுநேரம் அவள் விழித்துக் காத்திருப்பது நினைவுக்கு வந்தது. அவள் விழிக்கு வேதனை ஏன் தோன்றியது? இரத்தின வியாபாரியின் வருகையை விழிகள் ஏன் அப்படி எதிர்பார்த்திருக்கின்றன? பொல்லாத விழியால் அன்றோ மனத்துக்கு இவ்வளவு சங்கடம்! விழி என்ன செய்யும்? மனமிட்ட கட்டளைதானே! இப்படியாக எண்ணியவள்

நினைவு அலையை எங்கெல்லாமோ வீசிய வண்ணம் உறங்கி விட்டாள்.

அவள் தான் உறங்கினுள்; ஆனால் அவள் உள் மனம் உறங்கவில்லை. அது விழித்திருந்தது. அதற்குத் தூரம், தொலைவு என்ற கட்டுப்பாடே இல்லை. அது வானத்தே சஞ்சரித்தது; கடலிலே மிதந்து சென்றது; சந்திரனைப் போய்த் தொட்டது. நட்சத்திர மண்டலத்திலே உலவியது. ஆகா! அது இரத்தின வியாபாரியைக் கண்டு பிடித்து விட்டதே! அதோ அவர் தான் வராததற்குக் காரணங்களைக் கூறுகிறார். அவை நியாயமாகப் பட்டன. பிரிவும் ஏக்கமும் தொலைந்து விட்டன! அதோ அவருடன் கைகோர்த்துச் சுற்றுகிறாள்; அவர் கொடுத்த இரத்தினக் கல் அவள் கைகளில் ஒளி வீசுகிறது.

"இன்பவல்லி" என்றழைக்கிறார்.

"ஹூம் .." என்று இனிய குரலை எதிரொலிக்கிறாள் அவள்.

"என் நினைவிலே உன் முகம் அப்படியே மாறாமல் பதிந்து விட்டது அழகு மகளே" என்கிறார் அவர்.

"ஓஹோ..."

"என் இதய பீடத்தில் நீ ஆடுகிறாய். உன் பாதச் சலங்கை ஒலிக்கிறது, இன்பவல்லி" என்றார் அவர்.

இன்பவல்லி நகைக்கிறாள்.

"உன் இதய கீதம் எப்பொழுதும் என் செவிகளில் ரீங்கார மிடுகின்றன...அதை மீண்டும் கேட்கவே வந்தேன்" என்கிறார் அந்த அழகன்.

"அப்படி என்றால் என்னைக் காண வரவில்லையா? நான் வேண்டாமா? என் இசையும், ஆட்டமும்தான் உங்களுக்கு வேண்டுமா? இப்பொழுது அதையே தருகிறேன், எடுத்துப் போங்கள்" என்கிறாள் இன்பவல்லி.

அவள் ஆடத்தொடங்குகிறாள். பாடத்தொடங்குகிறாள். இரத்தின வியாபாரி ஏதோ கூறி அவளை நெருங்குகிறார். அவள் முகத்தை மெல்லத் திருப்புகிறார்! அவளது மலர்க் கன்னங்களை வருடுகிறார். மெல்லதரங்களைச் சுவைத்துண்ண அவள் முகத்தருகே நெருங்கி விடுகிறார்! அதோ அவர் விடும் மூச்சின் ஸ்பரிசம். இன்பவல்லியின் கரங்கள் அவரை அணைக்கத் துடிக்கின்றன.

கடும் உழைப்பை மேற்கொண்டிருக்கும் இரத்தின வியாபாரியின் உடல் மென் பஞ்சுபோல் இருக்கிறதே! பட்டுத் துணியைத் தொடும் உணர்வு ஏற்படுகிறதே! இன்பப் பூக்களின் மெல்லிதழ்கள் ஒட்ட வைத்தாற் போலிருக்கிறதே. கடலும் மலையும் காடும் காவும் ஆலையும் அவர் உடலில் நறுமணம் வீசுகிறதே. ஆகா! மனமே உன் தவம் பலித்தது உன் அந்தரங்க ஏக்கத்திற்கு விடிவுவந்தது! கரங்களே நீங்கள் பாக்கியசாலிகள்! தோள்களே உங்களுக்குத்தான் என்ன தைரியம்?

இன்பவல்லியின் கரங்கள் தன்னை நெருங்கும் மென் உடலைச் சுற்றிச் சுழன்று வளைந்தன.

ஆ! ஏன் வானக் கப்பல் கிடுகிடுவென பூமி நோக்கி வருகிறது? முழு அழகுடன் பூத்த மலர் கிளையினின்று ஏன் கீழே மண்ணை நோக்கி விழுகிறது.

இன்பவல்லி சட்டெனக் கண் விழித்தாள் அவள் எதிரே நிற்பது சித்திரசேனரா? அவள் கன்னத்தை வருடியது சித்திரசேனரா? முகமருகே வந்தது அந்த வியாபாரியின் முகமா? தன் கரங்கள் யாழைத் தடவுவது போல் தடவியது யாருடைய உடலை? இல்லை ..இல்லை ஐயோ—இதென்ன பித்தான செயல்?

இன்பவல்லி துள்ளி எழுந்தாள். அவள் அருகே குந்தவ்வை நின்று கொண்டிருந்தாள். அவள் முகத்தில் ஒளி நிறைந்த சிரிப்பு பரவியிருந்தது. இன்பவல்லியின் தோளைப்

பற்றிமெல்ல அவளை அமர வைத்து, ''இன்பவல்லி, களவு கண்டாயா? உன் உதடுகள் இன்ப இசையை முணுமுணுத்தன. உன் பாதங்களிலே அசைவு. நீ என்னென்னவோ கூறினாய்'' என்று அவள் தலையை வருடியவாறு கேட்டாள்.

இன்பவல்லியை வெட்கம் சூழ்ந்து கொண்டது. அவள் கனவுதான் கண்டாள். எனினும் அந்தக் கனவின் சம்பவங்கள் நேருக்கு நேர் அறிவதுபோல்தானே தோன்றின. 'நம் உயிருக்குயிரான சித்திரசேனர் என எண்ணி நாம் நடந்து கொண்ட விதத்தை இளைய பிராட்டி அறிந்திருப்பாளோ! ஐயோ? இதென்ன ஒரு கணத்தில் மதியிழந்தோம். இன்ப ஸ்பரிசம் என இளைய பிராட்டியையா அணைத்தோம்?' வெட்கம் மாறி திடீரென அழுகைஅழுகையாகப்பொங்கியது. துடித்த உதடுகள் விம்மலை வெளிப்படுத்தின. உள்ளமும் உடலும் நடுங்கின. 'கோ' வென்று கதறிவிட வேண்டும் போலிருந்தது.

குந்தவ்வையின் மார்பில் திடீரென முகத்தைப் புதைத்து விம்மினாள் இன்பவல்லி வானதி மஞ்சத்தில் சாய்ந்தபடி இந்த அபூர்வக் காட்சியை வியப்புறும் கண்களால் கண்டவாறிருந்தாள்.

இன்பவல்லியைச் சமாதானப்படுத்தக் குந்தவ்வை தன் அன்புச் சொற்கள் முழுவதையும் பயன்படுத்தினாள். ''அசடே, நீ கனவிலே அற்புதப் பாடலொன்று பாடினாய்; நான் எழுந்து வந்தேன். அதைக் கேட்டவுடன் இன்னும் இன்னும் கேட்க வேண்டும்போல் ஆசை யெழுந்தது. உன்னருகே வந்தேன். நீ எழுந்தாய். இதற்காக அழுவதேன்?'' என்று அவளது கண்ணீரைத் துடைத்தாள். அப்பா! கண்ணீர் அவள் மார்பில் ஆடைகளை நனைத்துவிட்டிருந்தது.

வானதி ஏனோ தன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள். ஆனால் சற்று நேரத்தில் 'ஜல்ஜல்' என்று நூபுரத்தின் ஓசை

அங்கு ஒலிக்கவும் அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். இன்பவல்லியின் பாதங்கள் ஒலித்தன. வளை குலுங்கும் கரங்கள் வளைந்தன. விரல்கள் நெளிந்து நெளிந்து பலவிதத் தோற்றங்களைக் காட்டின. அவை என்ன நான்முகனின் கைகளா? பல பல தோற்றங்களைப் படைக்கின்றனவே! துள்ளும் மானைப் புலப்படுத்துகின்றன; அசையும் யானையை, நெளியும் பாம்பை, ஆடும் மயிலை, குவியும் மலரை, விரியும் பூவை, வட்ட மதியை, வானத் தாமரையை, கடும் புயலை, கொடிய வில்லை, நெடிய மலையை, அடர்ந்த மரத்தை இன்னும் இன்னும் வாய்ப் பேச்சால் விளங்காதவைகளை அங்கே கொண்டு நிறுத்தின.

மனித நடமாட்டம் மட்டும் இருந்த அந்த மாளிகையின் கூடங்கள்கூட இசை கேட்டுப் பொலிவடைந்தன. சதங்கை ஒலி கேட்டுச் சிரித்து மகிழ்ந்தன. வியப்பின் ஒலி கேட்டு வாட்டம் நீங்கின. ஒரு கணம் அந்தக்கூடம் சுவர்க்கத்தின் பகுதியாகியது. ஒரு கணம் இந்திரன் இல்லாது அரம்பையர் மட்டும் ஆடும் கூடமாகக் காட்சியளித்தது

இன்பவல்லிக்கு இன்பப்பொழுதாகக் கழிந்தது. அவள் தனது காதல் அநுபவம் தவிர மற்றவற்றைக் குந்தவ்வையிடம் கூறினாள். சங்குமுக யாழோடு பாடியதைத் தவிர மற்றவற்றைக் குந்தவ்வையிடம் கூறினாள். பம்பரம்போல் சுழன்று தினப்படி வேலைகளைச் செய்தாள் வானதிக்கு வேளைக்கு உணவு கொண்டு வந்தாள். பாலும் பழமும் கொண்டு வந்தாள். குந்தவ்வையின் தேவைகளைக் கவனித்து வந்தாள்.

இன்பவல்லியின் இளமையும், வனப்பும், கள்ளங் கபட மற்றுப் பழகும் இயல்பும் கண்டு குந்தவ்வை உள்ளத்தே பெருமை கொள்வாள். ஆனால் அவளும் பெண்தானே. அச் சிறு வயதில்கூட அவளால் இதுபோல் துள்ளித் திரிய முடியவில்லை. அரச மகள் என்ற கட்டுப்பாடா, அல்லது இயற்

கையான சுபாவமா? அவள் பேச்சு, அவள் நடையுடை பாவனைகள் எல்லாமே கம்பீரமானதாயும் தனிப்பட்ட முறையிலும் இருக்கும். மாரனின் கணையினின்று இரு மலர்கள் அவள் மீதும் தெளிக்கப்பட்டதுண்டு. அந்தக் கணையை வந்தியத் தேவனிடமிருந்து குறிபார்த்து வீசி விட்டான். எத்தனை எத்தனையோ நாட்டு இளவரசர்க்கு நேராத பெரும் பேறு வல்லவரையருக்கு ஏற்பட்டது. இளைய பிராட்டியின் இன்நோக்குக்கு அவன் ஆளானன். அவனு ஆளானன்? குந்தவ்வை அன்ரு வல்லவரையரைத் தன் இதய பீடத்தில் ஏற்றிக் கொண்டாள்! அவர்களிருவரும் வாய் மொழியால் பேசியதே கிடையாது. இருவர் கண்களும் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டு விடும்; அந்தக் குறுகிய காலத்தில் குந்தவ்வை, தன் மன அமைதியை வல்லவரையரிடம் கண்டாள்! காதல் மொழி பேசவில்லை; காவியங்கள் கூறும் வர்ணனையைப்போல் பேச அவளுக்கு பிடிக்காது. கனவு காண்பதென்பதும் அவளறியாள். இதய பீடத்தில் அமர்ந்திருக்கும் வல்லவரையருடன் மௌன பாஷையில் பேசுவாள். காஞ்சி மாளிகைதான் இன்றும் இருவரிடையேயும் நெருக்கத்தை வளர்த்தது. சுந்தரசோழர் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த போதுதான் அவர்களிடையே பிணிப்பைப் பலப்படுத்தியது. ஒருவரையொருவர் அதிகம் புரிந்து கொள்ள வாய்ப்பளித்தது. வாய்ச் சொல்லுக்கும், உள்ளத்து உணர்ச்சியைப் பரிமாறிக் கொள்வதற்கும் மாளிகையின் நந்தவனம் உதவியது. மேலும் அவர்களின் காதல் மாளிகை கலசம் வரை கட்டப்பட்டிருக்கும். சிராப்பள்ளி மலை மீது ஏறி நேரம் போவது தெரியாது தங்கள் இதயக் கோட்டையைப் பலப்படுத்த முயன்றனர். ஆனல், காவிரியாற்றில் படகிலிருந்து இறங்கியவுடனேயேதான் பார்த்திபேந்திரன் பிரித்து விட்டானே? குந்தவ்வை இந்த இன்ப நினைவை எண்ணிப் பார்ப்பதே கிடையாது. அதற்கிடமளித்து வருத்தச் சூழலில் ஆழ்வதை அவள் விரும்பவில்லை. ஆனல், இன்பவல்லி வந்தவுடன், அவளுடைய தோற்றமும், காட்டு மலர்போல் அவள் வளர்ந்திருக்கும் நேர்த்தியும் அவளுள்ளத்தில் கிளுகிளுப்பை

ஊட்டின. பாலையில் செல்லும் தன் வாழ்க்கைப் பயணம் என்றுமே சோலையைக் காணாது என்று முடிவு செய்திருந்த வளுக்குக் கண்களிலே பசுமைக் கோடுகள் புலப்பட ஆரம் பித்து விட்டன. காஞ்சி மாளிகையில் வளர்ந்த தன் காதலை மீண்டும் வளர்க்க முடியும் எனும் நம்பிக்கைக்கு வரலானாள். இன்பவல்லியைப் போன்று தான் புதுப் பொலிவோடு வாழ வேண்டும் எனும் எண்ணக் குருத்து அவளுள்ளத்தில் எழுந் தது.

இளைய பிராட்டி இன்பவல்லியிடம் நெருங்கிப் பழகு வதும் வாஞ்சையுடனிருப்பதும் வானதியின் உள்ளத்து மூலை யிலே சிறு கசப்பை வளர்த்தன. ஆனால், இன்பவல்லியின் கபடமற்ற பேச்சும், எப்போதும் நகைத்தவாறிருக்கும் முகமும் அந்தக் கசப்புணர்வை மறைத்தன. காஞ்சியை விட்டுப் புறப்பட்டுப் பல ஊர்களைக் கண்டு மீண்டும் தஞ்சையை அடைய வேண்டும் எனும் எண்ணமும் அவளுக்கு உதித்தது. தன் எண்ணத்தை இளையபிராட்டியிடம் கூற வேண்டும் எனத் துடித்தாள் அவள்.

அவள் கூறுவதற்கு முன்னரே தஞ்சைப் பயணம் ஏற் படச் சம்பவமொன்று நிகழ்ந்தது.

அன்று பொழுது புலரா முன்னர் குந்தவ்வை எழுந்து விட்டாள். முதல் நாள் எல்லாம் உற்சாகமாக இருந்த அவ ளுக்கு அன்று பொழுது பிறக்கும்போதே கசப்புணர்ச்சி ஏற் பட்டது. கல்யாணிப் பாட்டிகூட இன்னும் எழவில்லை. மேன்மாடத்தின் கைப்பிடிச் சுவரருகே நின்று அவள் வெளித் தோட்டத்தையும், செங்கோடுகளை வானத்திலே தீட்டிய வாறு கிழக்கே எழும் ஞாயிறையும், அதற்கு வரவேற்புக் கொடுக்க இனிய இசை பாடிப் பறந்து செல்லும் பறவைகளை யும், நந்தவனத்தினின்று வரும் மலரின் நறுமணத்தையும் கண்டவாறு இருந்த குந்தவ்வை வெளிவாயிலின் வழியாகக் குதிரை மீது வீர நாராயணன் வருவதைக் கண்டாள்.

குதிரை மீதிருந்து இறங்கி வேகமாக அவன் நடந்து வருவது கண்ட குந்தவ்வை ஏதாவது முக்கியமாகச் செய்தி இருக்கலாம் என்றுணர்ந்து கீழே கூடத்திற்கு வந்தாள்.

வீர நாராயணன் அந்த முதிய பருவத்திலும் குதிரை மீதேறி விரைந்து வருவது இளைய பிராட்டிக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது. கடமை வீரனான அவன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்து விட்டு, "தேவி, தாங்கள் இந்த மாளிகையைவிட்டு உடனே புறப்பட்டுவிட வேண்டும்" என்று கூறினான்.

அவனுடைய பேச்சு ஒரு கணம் குந்தவ்வைக்கு விளங்க வில்லை. "வீரநாராயணா, என்ன சொல்கிறாய்? எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை" என்றாள்.

"தேவி, ஆபத்து நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது" என்றான் அவன் மீண்டும்.

குந்தவ்வை மெல்ல நகைத்து, "ஆபத்துக்கென்ன! அது தான் இந்த மதிலின் மீதே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறதே. இந்த மாளிகை தோற்றத்துக்குத்தான் கம்பீரமானது. அழ கானது. ஆனால் இதன் பசி அதிகம். இது கட்டியவரைக் கொன்றது, ஆசையாய் வந்து தங்கிய என் தந்தையைக் கொன்றது. என்னையும் தன் பசிக்கு விருந்தாக்கிக் கொண் டாலும் நான் இந்த மாளிகைமீது கோபங்கொள்ள மாட்டேன்" என்று விரக்தியுடன் பேசினாள் இளைய பிராட்டி.

வீர நாராயணன் அவள் பேச்சைக் கேட்டுத் திடுக் கிட்டான். "தேவி, என்ன வார்த்தை இது! உங்களை விழுங்கப் பார்த்திருக்க நாங்கள் என்ன பித்தர்களா? திடீ ரென ஏன் இப்படிப் பேசுகிறீர்கள் தேவி! நீங்கள் இருக்கும் தைரியத்தால் தானே வாழ்கிறோம். இந்தச் சொல்லை இள வல் கேட்டால் வருத்தமுற மாட்டாரா? வானதிதேவி அறிந் தால் திடுக்கிட மாட்டார்களா? ஏன் இப்படிப் பேசுகிறீர்கள்? இந்த மாளிகையில் தனிமை தங்கள் மனதை மாற்றுகிறதா?

நாம் இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கக் கூட நேரம் இல்லை! இந்த மாளிகையை விட்டு நாம் புறப்பட வேண்டியதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யுங்கள்'' என்றான்.

''திடீரென இங்கிருந்து ஏன் புறப்படவேண்டும் என்கிறாய் வீர நாராயணா?''

''தேவி! நாட்டு நிலைமை அவ்வளவு மோசமாக இருக்கிறது உங்களுக்குத் தெரியாது — படைத் தலைவர் பார்த்திபேந்திரர் சோழநாட்டுக்கு விரோதமான நடவடிக்கைகளில் இறங்கி விட்டார். அவர் இரகசியமாகச் சேர்த்து வைத்திருக்கும் படைகளுடன் இந்த நகரத்தையே தன் வசப் படுத்திக் கொள்ளப் போகிறாராம்.''

''செய்யட்டுமே. அதனால் நமக்கென்ன ஆபத்து?''

''என்ன தேவி, இப்படிக் கேட்கிறீர்களே! அவர் சோழ நாட்டிற்கு விரோதமாகக் கிளம்பித் தனி நாடு அமைக்கிறார். நாம் எல்லாம் அவருக்கு விரோதிகள். இந்த மாளிகையில் உள்ளவர்களைச் சிறையிலடைத்து விடுவார்.''

''அடைத்துவிட்டுப் போகட்டுமே. நமது வீரர்கள் பயமற்றவர்களா? பெரும் படையுடன் வந்து மீட்பார்கள்.''

''தாயே, இளவரசி வானதியும், கல்யாணி தேவியும் சிறை சேர்வதா? நீங்களா பேசுகிறீர்கள்?'' வீர நாராயணனின் சொற்களில் ஆத்திரமும் அதே போது பரிவும் நிறைந்திருந்தன.

குந்தவ்வை அமைதியாக அமர்ந்து யோசித்தாள். அப்போது வானதி அங்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

''அக்கா, நான் ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன்'' என்றாள்.

''கேளேன் வானதி; அதற்குக்கூட என்னிடம் அனுமதி கேட்க வேண்டுமா?''

''எனக்கென்னமோ திடீரென்று காஞ்சி வாசம் அலுத்து விட்டது. இங்கிருந்து புறப்படலாமா?''

குந்தவ்வை திடுக்கிட வில்லை. அவள் முகத்தில் சலனமே இல்லை. பிறகு வானதியைப் பார்த்து, ''அலுப்பு ஏற்பட்டாலும் ஏற்படாவிடினும் காஞ்சியினின்று புறப்பட்டுத்தானாக வேண்டும்'' என்றாள்.

வானதி திடுக்கிட்டு, ''ஏன் அக்கா?'' என்று கேட்டாள்.

''காஞ்சியில் யுத்தம் ஏற்படப் போகிறதாம்.''

''யுத்தமா? யாருக்கும் யாருக்கும்?''

''வேலிக்கும் பயிருக்கும்'' என்று கூறி நகைத்த குந்தவ்வை வானதிக்கு முழு விவரத்தையும் விளக்கினாள். வானதி பரபரப்புடன், ''அப்படியா? நாம் உடனே புறப்பட ஆயத்தம் செய்ய வேண்டுமே! உடனே பணிப் பெண்களுக்கு உத்தர விடுகிறேன்'' என்றாள்.

''அப்படியே உத்தரவிடு; கல்யாணிப் பாட்டிக்கு வேண்டியவற்றை எடுத்து வை. இன்பவல்லிக்கு வேண்டிய துணி மணிகளையெல்லாம் உன் பொறுப்புக்கு விடுகிறேன். எனக்கு வேண்டியவை மட்டும் இங்கேயே இருக்கட்டும். எனக்கு வேண்டிய உணவு தயாரிக்க மட்டும் ஒரு பணிப் பெண் இருக்கட்டும்'' என்றாள்.

அந்தப் பேச்சைக் கேட்டு வீரநாராயணனும் வானதியும் திடுக்கிட்டனர்.

''அக்கா, நீங்கள் சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லையே. உங்களுக்கு மட்டும் துணை வைத்துச் செல்லும்படி சொல்கிறீர்களே. இதன் பொருள் எனக்குப் புரியவில்லையே.''

''வானதி, நீங்களெல்லாம் இன்றே புறப்பட ஆயத்தமாகுங்கள். நான் இங்கேதான் தங்கியிருக்கப் போகிறேன்.''

''நீங்கள் இங்கேயே இருக்கப் போகிறீர்களா? காஞ்சி மாளிகைக்கு ஆபத்து ஏற்படும்போது நீங்கள் இங்கிருப்பதா? நாங்கள் மட்டும் உயிருக்கஞ்சிப் போவதா?''

"வானதி வீரநாராயணன் என் நல்வாழ்வை விரும்புபவன், அவனே கூறுகிறான், என்னை உடனே புறப்படுமாறு. ஆனால் நான் புறப்பட மாட்டேன். இந்த மாளிகையை விட்டு நான் பிரியமாட்டேன். என் இளவல் ஆதித்தகரிகாலன் கட்டிய இந்த மாளிகையை விட்டு நான் கிளம்பமாட்டேன். என் தந்தை தன் பொன்னுடல் நீத்த இந்த மாளிகையை விட்டு நான் ஓடுவானேன்? வானதி, நீ போய்த்தானாக வேண்டும். சோழநாட்டிளவரசி மாளிகையில் சிறைப்பட்டாள் என்ற அவப் பெயர் வரக்கூடாது" என்றாள் குந்தவ்வை. வானதி செய்வதறியாது நின்றாள். இன்பவல்லியும் ஏதும் புரியாது நின்றாள்.

அந்தப் போதிலே மாளிகையின் வெளியே கற்றைச் சடையும், வெண்ணீறும், கமண்டமும் கொண்டவரொருவர் ஓலை யொன்றை வாயில் காப்போனிடம் கொடுத்தார். அது குந்தவ்வைக்கு எழுதப்பட்டிருந்தது. சிவனடியார் ஒருவர் கொடுத்ததாக வந்தவர் ஒருவர் கூறினார்; அதைக் கொணர்ந்து குந்தவ்வையினிடம் கொடுத்தான். அதில் கண்டுள்ள செய்தியைப் படித்த குந்தவ்வையின் மனதில் பெரும் மாறுதலேற்பட்டது. அந்த ஓலையில் என்ன எழுதியிருக்கிறதென்பதையறியாது வீரநாராயணன் வியப்புடன் நின்றவாறு இருந்தான்.

அத்தியாயம் 30

வந்தியத் தேவன் பிடிவாதம்

சிறைக் கம்பிகளின் மீது முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு வந்தியத் தேவன் நின்றிருந்தான் அவன் எதிரே சற்றுத் தள்ளிச் சுரங்கப் பாதையொன்று அரண்மனைக்குள்ளிருந்து வந்தது. அடர்த்தியான இருளில் எங்கிருந்தோ வரும் ஒளிக்கோட்டின் மங்கிய வெளிச்சத்தால் அந்த வழி

புலப்பட்டது. கதிரவன் உச்சி வேளைக்கு வரும்போதுதான் அந்த வெளிச்சத்தைத் தன் மனதிற்கு வழிகாட்டும் பெரு வெளிச்சமாக வந்தியத்தேவன் கொள்வது வழக்கம். அந்த வெளிச்சத்தில்தான் ஓலைச் சுவடிகளைப் படிப்பான். சிறு அகலும் அதில் திரியும் அந்தச் சிறையின் மூலையில் இருந்தன. அதற்கு எண்ணெயும், திரியும் அளிக்க எவருளர்? அவன் வாய் திறந்து எதையும் கேட்க மாட்டான். 'அப்பா! அதிகம் பேசாமல் மௌனமாக இருப்பதால் உடலுக்கு எவ்வளவு தெம்பு ஏற்படுகிறது! மன அமைதி எவ்விதம் உண்டாகிறது. உள்ளக் குழப்பங்கள் எல்லாம் எவ்விதம் தீர்கின்றன ஆஹா! புது மனித வடிவமன்றோ எடுக்க முடிகிறது. பேசாத நாளெல்லாம் பிறவாத நாள் என்று பெரியவர் கூறியது முற்றிலும் உண்மை. அவர் அதைத் தன் சொந்த அநுபவத்தில் கண்டுதான் சொல்லியிருக்க வேண்டும். நம் அநுபவமும் அதற்கு ஒத்துப் போகிறது. இந்தக் காராக்கிருஹ வாசம் அல்லவா அம் மாபெரும் உண்மையை எடுத்துக் கூறுகிறது. கூறட்டும்; இந்தத் தவம் இன்னும் பலபல உண்மைகளை நமக்குக் கூறட்டும்! நாமும் அவற்றை ஏட்டில் எழுதி வைப்போம். கண்டரன் அமுதனிடம் கூறி மகிழ்வோம். எங்கே, கண்டரன் அமுதனைக் காணோம்—'

வந்தியத் தேவனை அடிக்கடி கண்டரன் அமுதன் சந்தித்து வராவிடில் வந்தியத் தேவன் உடலாலும் உள்ளத்தாலும் மெலிந்து போயிருப்பான் அவனுடைய வீர உடல் பாதாளச் சிறையின் மண்ணுடன் மண்ணாயிருக்கும். கண்டரன் அமுதன் வந்து கொண்டிருந்ததுதான் அவன் இதயத்தில் நம்பிக்கைச் சுடரை ஏற்றி வைத்தது. அந்த ஒளிமட்டும் இருந்தால் அவன் கவலை ஏதுமற்ற முனிவனாகியிருப்பானே! வளரும் தாடியும், வெளுக்காமல் அவ்வப்போது தோய்த்துத் தருவதால் பழுப்பேறிய ஆடையும் முனிபுங்கவனாகவே அவனைத் தோன்றுமாறு செய்திருக்குமே. அப்படியெல்லாம் அவனைக் கவலையற்றவனாக ஆக்கிவிடப் பரமேஸ்வரன் விடவில்லை. அவனை அடிக்கடி வந்து சந்தித்துத் தப்பிப் போக

யோசனைகள் கூறிவந்தது அவனுள்ளத்தில் கவலையை வரவழைத்தது. அவனை அவ்விதம் தப்பிச் செல்லுமாறு அவன் ஒருவன் மட்டுமா கூறினன்? கண்டரன் அமுதன்கூடக் கூறினன். "நீங்கள் இருப்பதற்கு ஏற்ற இடம் இந்தச் சிறைச் சாலை அன்று. நீங்கள் தப்பிச் செல்ல வழி கூறுகிறேன்" என்று அந்த அரச மகன் கூறினனே; அன்பால் கூறிய அவ்வார்த்தைகளை ஏற்றுத் தப்பிச் சென்றிருக்கலாம். பரமேஸ்வரன் சில நாட்கள்முன்பு வந்து என்ன கூறினன்? அவன்மீது எரிந்து விழுந்ததைக் கேட்டு அவன் என்ன கூறினன்? "வந்தியத் தேவா, உனக்கு ஆத்திரமும் கோபமும் வருவது இயற்கைதான். வாழ்வின் வளமான பகுதிகளைச் சிறையில் கழிப்பதால் உனக்கு எரிச்சல் வரலாம். அதனல் கூறுகிறேன், நீ என்னுடன் தப்பி வந்து விடு!"

அவனுக்கு என்ன துணிவு இருந்தால் இப்படிக் கூறியிருப்பான்! துணிவு ஏன் வராது? நாணயச் சாலைக்கும் பாதாளச் சிறைக்கும் ரகசிய வழி ஏற்படுத்தும் வரை எவரும் காணமல் இருக்கும்போது அவனுக்கு ஏன் துணிவு வராது? சோழ நாட்டுப் பொக்கிஷங்களைக் களவாடிச் செல்வதை எவரும் காணமல் இருக்கும்போது அவனுக்கு ஏன் துணிவு வராது? வாழ்வின் வளமான பகுதிகளைச் சிறையில் நான் கழிக்கின்றேனும்—அதனல் எனக்கு எரிச்சலும் ஆத்திரமும் வருகிறதாம். எது வளமான பகுதி? வெளியே இருப்பதா? இங்கே இருளில் இருப்பதா? அருண்மொழி வர்மரும் சுந்தர சோழரும் ஆதித்த கரிகாலரும் இல்லாத சோழ நாட்டில் இருந்துதான் என்ன பயன்? தினந்தினம் ஏற்படும் பிரச்னைகளைத் தீர்த்து முன்னேற வேண்டியிருக்கும். பயங்கரப் பழுவேட்டரையருடன் தினமும் போரிடவேண்டியிருக்கலாம். சோழ நாட்டுப் படைகளுள் இரு பிரிவு ஏற்பட்டு விடும். அவர்களின் மோதலைத் தீர்க்கத் தந்திரங்களை உபயோகப்படுத்த வேண்டியிருக்கும். ஆனல், இளைய பிராட்டியாரை அவ்வப்போது சந்திப்போம். அவளது கடைவிழியின்

பார்வையிலே சிக்கித் தத்தளிப்போம். ஒருவேளை திரு மணமே நடந்திருக்கலாம் ..

'உம்...! இளைய பிராட்டியாரின் மனம் இன்னும் மாருமல் இருக்கும் என்பது என்ன நிச்சயம்? இல்லாவிடில் பாதாளச் சிறைக்கு வானதியுடன் வந்தவள் என்னைச் சந்தித்துப் பேசாமல் சென்றுவிட்டது ஏன்? அந்தச் சம்பவம் கனவோ என்றுகூட நாம் நினைத்தோமே. நம் உடலை நாமே கிள்ளிப் பார்த்துக்கொண்டோமே. கனவன்று. அந்த விழிகள் நம் மைப் பார்த்தன. ஆனல் எந்தவித உணர்ச்சியும் இல்லை. கண் மூலம் காவியமே கூறிவிடவல்ல அந்த விழிகள் ஆழ்கடலைப் போல் சலனமற்று இருந்தன. எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு சந்திக்கிருேமே! ஒரு வார்த்தை...?

இதை நினைத்தபோதுதான் வந்தியத்தேவனுக்குத் தன் இதயத்தை யாரோ பிழிவது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. பாதாளச் சிறைவாசத் தண்டனை ஏற்பட்டபோது அவன் அதைப் பெரிய காரியமாக நினைக்கவில்லை. சில நாட்களில் பூமாலையுடன் வரவேற்பு — விடுதலை கிடைத்துவிடும் என எண்ணினன். தவருகத் தண்டனை வழங்கப்பட்டுவிட்டது என்று முடிவு ஏற்பட்டு, தனக்குக் கௌரமான முறையில் விடுதலை கிடைத்துவிடும் என எண்ணினன். வெளியே வந்ததும் தன்னை அபாண்டமாகச் சிறையிலிட்டவர்களைக் கேலி செய்து, சீறவேண்டியவர்கள் மீது சீறி, தன்னை மிக மிகப் பெரியவனுக ஆகுமாறு செய்துகொள்ளலாம் என எண்ணினன். தன்னை இளைய பிராட்டி விடுவிக்கத் தன் அதிகாரம் செல்வாக்கு முழுவதையும் உபயோகிப்பாள் என்றும் எண்ணினன். இரவு பகல் எனக் கழிந்தன. இரவையும் பகலையும் புலப்படுத்தச் சிறையின் வெளியே எங்கிருந்தோ வரும் வெளிச்சக் கோடுகள்தாம் உதவும். நாட்கள் மாதங்கள் எனக் கழிந்தன. பருவ காலம் பல மாறி வந்திருக்க வேண்டும். அடுத்து ஓடும் ஆற்றின் வெள்ளப் பெருக்கால் சிறையில் ஒதங் காப்பதிலிருந்து அவன் மழைக்காலத்தை அறிந்தான். வெளிச்சத்தையே காணுது பல நாட்களைக்

கழித்திருக்கிறுன். பழுவேட்டரையரின் அனுமதியின்றி ஈ எறும்பும் நுழைய முடியா அந்தப் பகுதியை வெளியே இடிக்கும் மழைக்காலப் பேரிடியோசை நுழைந்து அதிர வைப்பதனின்று மனழக் காலத்தை நன்கு உணர்ந்தான்.

குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடப்பான். காலே நீட்டித் தரையில் படுத்துப் பார்ப்பான். முழங்காலேக் கட்டிக் கொண்டு மணிக் கணக்காக உட்கார்ந்து இருப்பான். ஹோ எனக் கூவிப் பார்ப்பான். அவனுடைய குரலுக்கு பதில் கொடுக்கக் கூடியது அடுத்த கூண்டிலே நடமாடும் வேங்கைதான். அது களிப்பாலோ, கோபத்தாலோ, பசியாலோ, பாசத்தாலோ கர்ஜிக்கும். அந்த வேங்கை என்ன தவறு செய்தது? அந்த வேங்கையை மீட்க உறவினர் எவரும் இல்லேயா? அதற்கு ஒரு காதலி இல்லாமலா போய்விடும்? கானகத்தில் வேங்கையும், காதலியும் கம்பீரமாக உலவிய போது அவை காதல் மொழி பேசாமலா இருந்திருக்கும். வருங்கால திட்டத்தைப் பற்றிப் பேசாமலா இருந்திருக்கும்? காதலனேப் பிரிந்து அந்தப் பெண் புலி வாடாமல் இருக்குமா? வந்து மீட்காமல் இருக்குமா? நாமும்தான் திட்டங்கள் வகுத்தோம் எத்தனேயோ நாட்கள் மௌன மொழியிலே இதயத்து உணர்ச்சியைப் பரிமாறிக் கொண்டோம்! குந்தவ்வையின் கம்பீரப் பார்வை கூட நம் விழியின் எதிரே குனிந்து குழைந்தது கண்டு பெருமை கொண்டோமே. அங்கே வங்க கலிங்க நாட்டரச குமாரருக்குக் கிடைக்காத பேறு நாம் பெற்ருேம் எனப் பெருமை கொண்டோமே. சோழ நாட்டின் முடிசூடா மன்னராகத் திகழ்வோம் எனக் கர்வம் கொண்டோமே. ஒடும் நதியிலே சிந்து பாடும் பறவை இனங்கள் குதூகலிக்க, படகிலே குந்தவ்வையின் எதிரே அமர்ந்து சென்ருேம். காவிரியின் பிரவாகத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு ஒடம் சென்றது. அவையெல்லாம் கனவாயினவா? நாம் உண்மையிலேயே ஆதித்த கரிகாலனேக் கொன்றவன் என நம்பித்தான் குந்தவ்வை நம் விடுதலேக்கு வழிசெய்யாமல் இருந்து விட்டாளா? அப்படி

இல்லாவிடில் ஒரு முறையாவது வந்து சந்தித்திருக்க மாட்டாளா? இரகசியமாகச் சந்திப்பதில் அரச குடும்பக் கௌரவம் குறைந்து விடுமோ? எப்படிக் குறையும்? சிறையில் வாடும் வீரனை இரகசியமாக அரசகுமாரி சந்தித்து அவனை மீட்டுச் செல்ல வழி கூறிய எவ்வளவோ கதைகள் அவளுக்குத் தெரியாதா? நம்மைச் சந்திக்கும் எண்ணம் இளைய பிராட்டிக்கு இருந்திருக்க முடியாது. அப்படி இருந்திருந்தால் வானதியுடன் சுரங்க வழியே வந்தவள் நம்மைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை கூடவா பேசாது போயிருப்பாள்? ஒரு வார்த்தை வேண்டாம்; உள்ளத்தினின்று பொங்கி வந்து தேங்கி நிற்கும் கண்ணீரில் ஒரு சொட்டையாவது உதிர்த்து விட்டுச் சென்றிருக்கக் கூடாதா? அந்த விழியின் பிரதிபலிப்பு இதயத்துக்கு ஆறுதலாயிருந் திருக்குமே! அவள் முக தரிசனம் இதயத்துக்கு மருந்தாயிருக்குமே! அவளுடைய தோற்றம் இருளிலே வருபவனுக்குப் பேரொலியாயிருந்திருக்குமே...

'உம்...போகட்டும்; அவற்றை எண்ணுவதால் என்ன பயன்? நம்மைச் சோழ அரச குலத்தவர் ஒரேயடியாய் மறந்து விடவில்லை. அருண்மொழி வர்மருக்காவது நினைவிருக்கிறதோ இல்லையோ! மதுராந்தகரின் மகனுக்கு என் மீதிருக்கும் அன்பு ஒன்றே போதும்! கள்ளங்கபடமற்ற அவ்வெள்ளை உள்ளத்துச் சிவநேசனது பேச்சு ஒன்றே போதும். உள்ளப் பயிர் வாடிக் கருகிப் போகாதிருக்க அவன் தந்த தமிழ்ச் செல்வங்களே போதும். அவனுக்காகவாவது அந்தச் சோழ நாடு வாழ வேண்டும். விரோதச் சக்திகளின் பிடியினின்று தப்பிக்க வேண்டும்.

'தப்பித்து விடுமா? பரமேஸ்வரன் கூறியவற்றைக் கேட்டால் சோழ நாட்டைப் பெரும் அபாயம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்றல்லவா தோன்றுகிறது! சோழ நாட்டு உப்பைத் தின்று விட்டுச் சோழ நாட்டிற்குத் துரோகம் இழைப்பவனை இன்னும் கண்டுபிடிக்காமல் இருக்கிறார்களே! பாதாளச் சிறைக்கும், நாணயச்சாலைக்கும் அவன் வழி ஏற்

படுத்தும் வரையில் ஒருவரும் கண்டுபிடிக்காமல் இருந்திருக்கிறார்களே, அவன் தப்பிச் சென்று விட்டால் பெரும் இரகசியங்கள் எல்லாம் அவனுடன் கூட மறைந்து விடுமே. 'ஆதித்த கரிகாலன் கதி உனக்குத்தான்' என்று அடிக்கடி அவன் கூறிவந்தானே, குற்றவாளியைக் குறித்த ரகசியத்தை அவன் அறிவானோ? ரகசியம் அறிந்தவனைத் தப்பிப் போகச் செய்துவிட்டால் நம்மைப் பற்றிய அபவாதம் நீங்க வழியில்லாது போய் விடுமே அவன் தப்பிச் செல்ல முடியாது நாம் தான் கண்டரன் அமுதனிடம் கூறிவிட்டோமே! எச்சரிக்கையாய் இருக்குமாறு அறிவித்திருக்கிறோமே .. கண்டரன் அமுதன் இந்தச் செய்தியை மன்னரான தன் தந்தையிடம் கூறியிருப்பான். மன்னர் பழுவேட்டரையரிடம் கூறியிருப்பார். பழுவேட்டரையர் உடனே செய்ய வேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்திருப்பார். பரமேஸ்வரனை உடனே சிறை செய்திருப்பார். அவனைச் சித்திரவதை செய்ய உத்தரவிட்டிருப்பார் பாவம், பாவம், அந்தப் பரமேஸ்வர வர்மன் படப் போவதை நினைக்கும்போது நமக்கே வருத்தமாக இருக்கிறது. நன்றாக அநுபவிக்கட்டும்; ஆனால் அவனது உயிரின் கடைசி அணு போவதற்குள் அவனிடமிருந்து எல்லா ரகசியங்களையும் அறிந்துவிட வேண்டும் அப்படிச் செய்வாரா? பழுவேட்டரையருக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வரும். அவர் துடித்து எழுவார். தானே கண்டுபிடிக்கு முன்னர் என் மூலம்தான் பரமேஸ்வரனைப் பற்றிய உண்மை வெளி வந்தது என்பதை அறிந்தால் அவருக்கு ஆத்திரம் இன்னும் அதிகமாகும். பரமேஸ்வரனுடன் சேர்ந்து நம்மையும் கழுவிலேற்ற வழி செய்வார். செய்துவிட்டுப் போகட்டுமே. தூக்கு மேடையிலே நான் பகிரங்கமாகக் கூவுவேன்; பரமேஸ்வரன் கூறியவற்றையெல்லாம் சொல்லிப் பொது மக்கள் தீர்ப்புக்கு விட்டுவிடுவேன் ..'

வந்தியத் தேவனால் அதற்கு மேல் சிந்திக்க முடியவில்லை. அவன் உடலில் என்றுமில்லாப் பரபரப்பு நிறைந்திருந்தது. நாணய சாலையின் பக்கமிருக்கும் இரகசிய வழி

யின் மூலம் பரிசோதிக்க வீரர்கள் வரலாம்; அல்லது தன்னை விசாரிக்க எவராவது வரலாம். என்ன பேசுவது, எப்படிப் பேசுவது என்பதைப் பற்றி அவன் சிந்திக்க முயன்றான். தான் ஏன் பேச வேண்டும்? ஒன்றுமே பேசப் போவதில்லை. நன்றி இல்லாத இந்தச் சோழ நாட்டிற்கு உதவுவானேன்? அவர்களுக்கே திறமை இருந்தால் எல்லாவற்றையும் விசாரித்து அறியட்டும். படைத் தலைவர் இருக்கிறார்; பல்லவ நாட்டின் வழிவழி வந்தவர். அவர் தன் திறமையை எல்லாம் செலவு செய்து பாண்டிய ஒற்றர்களைக் கண்டு அறியட்டுமே!

வந்தியத் தேவன் உட்கார மனமில்லாமல் நடமாடத் தொடங்கினான். அவன் உள்ளத்தில் ஏனோ பரபரப்பு அதிகமாகியது. இவ்வளவு நாட்களாக இல்லாத ஒரு விதச் சலிப்பு அதிகமாகியது. எங்கிருந்தோ இரு வௌவால்கள் சடபட வெனப் பறந்து சென்றன! யாரோ பூமி அதிர நடந்து வருகிறார்கள். அதோ வேங்கை கர்ஜிக்கிறது...

அதைத் தொடர்ந்து, "வந்தியத் தேவரே, வந்தியத் தேவரே .." என்ற குரலுடன் யாரோ வேகமாக வருகிறார்கள் அந்தக் குரல் தொலைவிலிருந்தே ஒலித்தது அவன் காதுகளில் வீழ்ந்தது. அவன் கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

தஞ்சைக் கோட்டைத் தளபதி, சோழப் பெரு நாட்டின் தனாதிகாரி, வேளக்காரப் படைகளின் தலைவர் பழுவூர் குறுநில மன்னர், பல போர்களில் உடலெங்கும் விழுப்புண்களைப் பெற்று வீரப்போர் செய்த பெரிய பழுவேட்டரையரின் திருச் சகோதரர், அஞ்சா நெஞ்சர், நீதிக்குச் சுற்றமும் மாற்றாரும் ஒன்றெனக் கருதுபவர், "வந்தியத் தேவா, வந்தியத் தேவா" எனக் கூவியவாறு பெரும் யானை நடப்பது போல் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார். நடந்தார் என்று கூறமுடியாது; ஓடோடி வந்தார். அவர் மனோ வேகத்துக்கு ஏற்ற முறையில் அவரது சரீரமும் சரீரத்தைத் தாங்கும் கால்களும் உதவுமெனின் அவர் வந்து குதித்திருப்பார். அவர் தன்னுடன் காவலர் எவரையும் அழைத்து வரவில்லை. ஆங்காங்கே

நின்று காவல் பணி புரிவோரையும் போய்விடுமாறு கூறி விட்டார். அவர் நெஞ்சில் அப்போது நிறைந்து இருந்த தெல்லாம் வந்தியத் தேவனிடம் நெஞ்சு நிறைந்து பேச வேண்டுமென்பதே.

பாதாளச் சிறையின் இரும்புக் கதவுகளை, போடப்பட் டிருந்த பூட்டுகளை எல்லாம் மளமளவெனத் திறந்தார் பழு வேட்டரையர். அவர் உடலில் பதட்டம்; வந்தியத் தேவன் வருபவர் எவரென்று காணுமலும் யார் திறக்கிருர்கள் என் பதைக் காணுமலும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந் தான். ஆனுல் அவன் காதுகளில் தன்னைக் கூப்பிடும் பெயரின் ஒலி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் குரலுக் குடையவர் எவர் என்று அவன் மனம் கூறியும் விட்டது. அவன் கண்ணைத் திறக்க விரும்பவில்லை.

''வல்லத்து நாட்டு வந்தியத் தேவரே, நான்தான் தனுதிகாரி பழுவேட்டரையர் வந்திருக்கிறேன்...'' என்று பழுவேட்டரையர் குரல் கொடுத்தார்.

வந்தியத் தேவன் புரிந்து கொண்டான். 'பழுவேட் டரையர் வந்துவிட்டார். நான் நினைத்தது நடந்துவிட்டது! என்னை நேரிடையே விசாரிக்கப் பழுவேட்டரையர் வந்து விட்டார். தப்ப முயன்ற பரமேஸ்வரன் சிக்கியிருப்பான். அவன் அவ்வப்போது என்னைச் சந்தித்ததைக் கூறியிருப் பான். ஆக்ரோஷமடைந்த பழுவேட்டரையர் என்னிடம் வந்து விட்டார். எவர் துணையுமின்றி வந்திருக்கிருர். இரகசியமாக என்னை வேலை தீர்ப்பதற்காக இருக்கலாம். காவலர்கள் அவரைப் பின் தொடர்ந்து வரலாம். என்னைப் பிணைத்துச் சபை மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் செல்லலாம். முன்னர் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இப்படித்தான் சபை மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம். அங்கே பல குறுநில மன்னர்கள் கூடியிருந்தனர். அங்குத்தான் நம்மைக் குற்றவாளி என முடிவு செய்தனர். இப்போதும் அந்த மண்டபத்திற்கு...

'துணிந்து செல்வோம். அப்படி இல்லாமல் பழுவேட்டரையர் தன் கையால் இங்கேயே எனக்குச் சமாதி கட்ட விரும்பினுல் ஏற்போம். ஹூம்! ஏற்போமா?...அவர் கையில் வாளை உருவி எடுப்பார்; நம்மிடம் வாள் ஏது? வாளைத் தாங்கக்கூட உடலில் வலிமை இல்லையே...இல்லாவிடினும் அவரை ஒரு கை பார்ப்போம்; அவர் தாக்குவதைத் தடுக்கக் கூடவா நம்மால் இயலாது? நம்மிடமிருந்து பலமாக ஒரு குத்தையாவது வாங்காமல் போய்விடுவாரா? அந்தக் குத்து வேகமாக அவரைத் தாக்கினுல் கிழவர் உயிர் பொட்டெனப் போய் விட்டால்...'

வந்தியத் தேவன் கண்களைத் திறந்து, சட்டென எழுந்து நின்றுகொண்டான். பழுவேட்டரையர் இரு கரங்களையும் அகல விரித்திருந்தார். அன்புடன் தழுவும் பாவம் அதில் இருந்தது. பல ஆண்டுகள் கழித்துப் பழுவேட்டரையரைக் காண்கிருன் வந்தியத்தேவன். இவரா பழுவேட்டரையர்? வஜ்ஜிர தேகம் படைத்த பழுவேட்டரையரா? இரும்பு இதயம் படைத்த பழுவேட்டரையா? பழுவேட்டரையர் உருமாறி யிருப்பதாக வந்தியத் தேவனுக்குப் பட்டது. முதுமைக் கோடுகள் முழுதும் நிறைந்த முகம். பழுப்பு நிறம் படர்ந்த உடல். தலையில் முடிகூட முன் எப்போதையும் விடக் குறைந்து போய்விட்டது. அரசியல் கவலைகளினுல் நரைத்த தலை ..வந்தியத் தேவன் ஒன்றுமே பேசாமல் பழுவேட்டரை யரையே உற்று நோக்கியவாறு இருந்தான். அவரது பாதி முகத்தில் ஒளியும், பாதியில் நிழலும் வீழ்ந்திருந்தது அது அவருடைய இயற்கையான கடுமையையும், கடுமைக்குள்ளும் மறைந்திருக்கும் தயாளத்தையும் பிரதிபலித்தது.

பழுவேட்டரையர் இன்னும் சற்று நெருங்கி, "வந்தியத் தேவரே! என்னை அடையாளம் தெரியவில்லையா? நான் தான் பழுவேட்டரையர் வந்திருக்கிறேன். இத்தனை ஆண்டுகள் இருளிலே கழித்த உங்களுக்குப் பார்வை குறைந்திருக்க லாம். அதனுல் என்னை நீங்கள் அடையாளம் கண்டு கொள்

ளாமல் இருக்கலாம். நான்தான் பழுவேட்டரையர் வந்தியத் தேவரே!'' என்ருர்.

'உங்களுக்கு... நீங்கள்' — ஆகா! பழுவேட்டரையரா இவ்வளவு மரியாதையுடன் பேசுகிருர்? 'வல்லத்துப் பிள்ளே' என்றும் 'துடுக்குக்காரன்' என்றும் ஒருமையிலேயே அழைத்து வந்த அவர் சொல்லிலும் மரியாதை அளிக்கிருர். இது எதற்கோ? பன்னிரண்டாண்டுகளுக்கு முன்னர் நான் இளேஞன் தான். என் உள்ளமும் தோற்றமும் அப்படிக் கூறுவதற்கு ஒத்திருந்தன. செய்கையினின்றும் அப்படிக் கூறலாம். வம்பும், தும்பும் வரவழைக்க எப்போதும் துடித்தவாறிருப்பேன். காலம் ஒருவரையும் கேட்காமல் மாறிவிடும்; நான்கு சுவர்களுக்கு நடுவே அது தன்னே மாற்றிவிட்டது—

''வந்தியத் தேவரே, உங்களேத் தேடி வந்திருக்கும் என்னே வாவென்றுகூட அழைக்காமல் நிற்கிறீர்களே; உள்ளத்துக் கோபத்தை மௌனத்திலே காட்ட வேண்டாம். வாய் திறந்து பேசுங்கள். ஏன் வந்தீர்கள் கொடியவரே?'' என்ருவது கேட்கக் கூடாதா?''

வந்தியத் தேவன் திடுக்கிட்டான். 'இதென்ன! பேசுவது பழுவேட்டரையரா? சொல்லிலே கடுமை, செயலிலே கண்டிப்பு நிறைந்தவரா இவ்வாறு குழைந்து பேசுகிருர்! இது எதற்கோ? இப்படிப் பேசுவது என்ன தந்திரமோ?' அதுவரை அவன் பழுவேட்டரையரை அங்க அங்கமாக உற்று நோக்கியவாறிருந்தான்.

''என்னே மறந்து விட்டீரா வல்லவரையரே?''...பழுவேட்டரையர் மீண்டும் கேட்டார்.

வந்தியத் தேவன் வாய் திறந்தான். ''எப்படி மறக்க முடியும்?'' அந்தச் சொல் மெல்லியதாக இருந்தது. ஆனல் அதிக அழுத்தம் இருந்தது.

''என்னே உங்களால் மறக்க முடியாது தான். சோழ நாட்டிலுள்ள எத்தனேயோ பேரை நீங்கள் மறந்திருக்கலாம்.

ஆனுல் என்னை மறக்க உங்களால் முடியாது!...'' பழுவேட்டரையர் சோக உணர்ச்சியிலே எழும் நகைப்புடன் கூறினுர்.

''சோழ நாட்டிலுள்ள ஒருவரையும் நான் மறக்கவில்லை, தனுதிகாரியவர்களே. மறந்து வாழும் நெஞ்சினன் நானல்லன்'' என்று அவருடைய பேச்சினிடையே வந்தியத் தேவன் புகுந்தான்.

''மற்றவரை மறக்க வாய்ப்பு ஏறபடலாம்; என்னை மறக்க முடியுமா?''

''ஆம்; தங்களை என்றுமே மறக்க முடியாது தான்.''

''ஆம்; அதைத்தான் நானும் சொல்கிறேன். மற்றவரைக் காட்டிலும் நான் உங்கள் மனதில் அழியா இடம் பெற்று விட்டேன்...''

''என் இதயத்தில் தங்களுக்குத் தனி இடமுண்டு. இந்த நாட்டிற்குக் கண் துஞ்சாது செய்துவரும் சேவையாளர் என்ற முறையில் மறக்க இயலாது.''

''இந்த நாட்டிற்கு அயராது உழைப்பது இருக்கட்டும்; இந்த நாட்டிற்குச் சேவை செய்ய வந்தவரைக் கொடுமைப் படுத்திய தீய குணம் கொண்டவன் என்ற முறையிலும் என்னை நீங்கள் மறக்க முடியாது.''

''நாட்டுச் சேவை எனும் பெரும் அமுதத்தில் சிறு நஞ்சு கலந்தாலும் அமுதம் முழுமையும் அழிப்பது தவறன்றே.''

''வந்தியத் தேவரே! நீர் என்ன கூறுகிறீர்? சொல்லின் மறைவிலே என்னைத் தாக்கிளுல் எனக்குப் புரியாது. என்னை நேரிடையே தாக்கிவிடுங்கள்..''

''உம் தங்களை நான் ஏன் தாக்கப்போகிறேன்? அரச குடும்பத்து ஆருயிரை அழித்துவிட்ட மாபெரும் குற்றஞ் சாட்டப் பெற்றுக் காரிருளில் வாழும் நான் இந்த நாட்டுப் பெரியவரைச் சொல்லிலே தாக்கிவிட்டு இன்னும் ஈரேழு ஜன்மத்துக்கும் தண்டனையுற்று வாழ வேண்டுமா?''

"வந்தியத் தேவரே, உம்மிடம் நான் சொல்லாட வரவில்லை. எனக்கு உம்மைப் போன்று சொற்சிலம்பம் வீசத் தெரியாது."

"ஆமாம்; வாள் சிலம்பத்தில் வீரர் என நான் அறிவேன். உங்கள்முன் பேசுவதற்குத் தகுதிகூட எனக்கில்லை பெரியவரே, தவறிருந்தால் பொறுத்தருளுங்கள்."

"ஐயோ, என்னைச் சுடாதீர் வந்தியத் தேவரே! சித்திர வதை செய்யாமல் என்னை மாய்க்கலாம்."

"ஆகா; அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை ஐயா; உங்களைத் தாக்கவேண்டும் என விரும்பினுல் நான் கூர்மையான ஆயுதத்தால் தாக்கிவிடுகிறேன். சொல்லினுல் தாக்கமாட்டேன், ஐயா. மதுரன் என்னும் நல்லபிள்ளை எனக்குக் கற்றுத் தந்திருக்கிருன் நாவினுல் சுட்டவடு என்றுமே ஆருது என்று கூறியிருக்கிருன். அதனுல் என் நாவை அடக்கிக்கொள்ள இவ்வளவு காலமாக நான் இந்தச் சிறையில் தவஞ் செய்து வருகிறேன்."

"தவம் — வந்தியத் தேவரே, இந்தச் சொல் என் கடுமையான இதயத்தைக்கூட உருக்குகிறது. அந்த நல்ல பிள்ளை மதுரன் உங்களுக்கு மட்டுமா நல்லது கற்றுத் தந்தான்? என் கண்ணைத் திறந்ததும் அவன்தான். இல்லாவிடில் இந்தப் பாதாளச் சிறையில் எனக்கு என்ன வேலை?"

வந்தியத் தேவன் திடுக்கிட்டான். என்ன சொல்கிருர் பழுவேட்டரையர்? மதுரன் அவர் கண்களைத் திறந்தானு? அவன் என்ன கூறியிருக்கிருன்? எதைக் கேட்டுக்கொண்டு பழுவேட்டரையர் இங்கு வந்தார்? அவர் கூறுவதெல்லாம் உண்மைதானு? தன்னைச் சோதிக்கிருரா, அல்லது வயதான காலத்தில் வரும் சித்தப் பிரமை ஏதாவது பழுவேட்டரையருக்கு ஏற்பட்டுவிட்டதா?

பழுவேட்டரையர் தொடர்ந்தார். "தவம் என்ற அந்தச் சொல் என்னை வாட்டினுலும் அந்தத் தவத்தைச்

செய்யவே நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். ஒரு குற்றமும் செய்யாத நீங்கள் இங்கு வாட நான் மட்டும் அரண்மனையில் வாழ்வானேன்?"

வந்தியத் தேவன் கண் எதிரே ஆயிரம் மின்னல்கள் மின்னினாற் போன்று பெரும் வெளிச்சம் தோன்றியது. அழுத்தமாக மூடப்பட்டிருந்த பெரும் பாறையொன்று விலகியது போன்ற தோற்றம் ஏற்பட்டது. 'பழுவேட்டரையர் என்ன சொன்னார்? ஒரு குற்றமும் செய்யாதவன் நான் என்றாரா? உண்மையிலேயே அப்படிச் சொன்னாரா? வாய் தவறிக்கூட ஏதும் சொல்லமாட்டாரே அவர்! இவ்வளவு காலமும் இந்தப் பாதாளச் சிறைக்கு வராதவர் வந்தார். வந்தவர் குழைவாகப் பேசினார்; குழைவாகப் பேசிவர் தன்னைப் பெரும் உயரமான மலைச் சிகரத்திற்கே அழைத்துப் போய்விட்டாரே — பழுவேட்டரையர் மனம் மாறவில்லை. என்னை ஏனோ சோதனை செய்கிறார்...'

பழுவேட்டரையர் மேலும் பேசினார்: "வந்தியத் தேவரே, உங்கள் உள்ளம் சந்தேகத்தில் அமிழ்ந்திருக்கிறது. நியாயமே. ஆட்டை அரவணைக்கப் புலி வந்தால் யார் தான் நம்புவர்? வந்தியத் தேவரே, என்னைப் பூரணமாக நம்பலாம். இந்த இடத்துக்கு நான் வரக்கூடியவனா? இம்மாதிரி பேசக்கூடியவனா? என் கண்ணை ஒரு கணம் பெரும் மாயை மறைத்தது. அம்மாயையினால் மதி இழந்தேன். உங்களுக்குப் பெரும் துன்பம் இழைத்தேன். அந்தத் துன்பத்திற்குப் பரிகாரம் காண வந்திருக்கிறேன். நான் இந்தச் சிறையில் தங்கிவிடப் போகிறேன். உங்களை வெளியேற்றப்போகிறேன். நீங்கள் எவ்வளவு காலம் சிறையில் வாடினீர்களோ அவ்வளவு காலம் நானும் இந்தச் சிறையிலே வாடப்போகிறேன். இங்கு வரும்போது தங்களை விடுதலை செய்து அழைத்துச் செல்வது என்ற எண்ணத்துடனேயே வந்தேன். இங்கு வந்தபிறகு என் மனம் மாறிவிட்டது வந்தியத்தேவரே, மனம் மாறிவிட்டது. இந்தப் பாதாளச் சிறையை அமைத்தவர்களே நாங்கள்தாம். இந்தச்

சிறை எத்தனையோ விரோதிகளின் உயிர்களைக் குடித்திருக்கிறது இந்த இடத்தில் உங்களை வாட வைத்தேனே, அதற்குப் பரிகாரமா நான் அதை அநுபவிக்க வேண்டாமா? நான் கட்டிய சமாதியில் நானே அமர வேண்டாமா—"

"ஐயோ! தனாதிகாரி அவர்களே! தாங்கள் என்ன பேசுகிறீர்கள்?"

"இருட் சிறையில் உங்கள் இளமையின் பகுதியைக் கழிக்க வழி செய்த நான் என் முதுமையை இந்த இடத்தில் கழிக்க வேண்டாமா...?"

"ஐயோ, என்ன வார்த்தை?"

"வந்தியத் தேவரே, இந்த வார்த்தைகள் என் இதய உணர்ச்சிகள் ஆயிரத்திலொன்று. தவறு செய்பவர்களைத் தண்டிக்கும் நானே தவறு செய்தால் அதற்குத் தண்டனை தர வேண்டாமா?"

"நீங்கள் என்ன தவறு செய்தீர்கள்?"

"இன்னும் என்ன தவறு செய்ய வேண்டும்? உங்களை இங்கே வாடச் செய்தது தவறல்லவா?"

"உங்கள் தவறன்றே."

"என் தவறுதான். நான் தீர ஆலோசிக்கவில்லை; குற்றத்திற்கான தடயங்கள் சரியா என ஆலோசிக்கவில்லை."

"இப்போது கண்டு பிடித்து விட்டீர்களா? உண்மைக் குற்றவாளி அகப்பட்டு விட்டாரா?"...வந்தியத் தேவன் வேறு எந்த வித அர்த்தத்துடனும் கேட்கவில்லை.

"ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்றவர் எவரென இன்னும் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நீங்கள் அல்லர் என முடிவுக்கு வந்து விட்டேன்,"

"அரசரும், ஐம்பெருங் குழுவினரும் மற்றையோரும் முடிவு செய்ய வேண்டியதாயிற்றே."

பழுவேட்டரையர்சட்டெனத் தன்இடையிலிருந்த வாளை உருவினார். பளபளக்கும் அந்த வாளை வந்தியத் தேவன் முன் நீட்டினார்; "அதைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள். உங்களை விடுதலை செய்ய வேண்டியது என் பொறுப்பு. இதோ என்னுடைய வாள்! இதோ என்னுடைய முத்திரை மோதிரம்! இதை எடுத்துக் கொண்டு கோட்டைப் பாது காவலை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்" என்று வாளை வந்தியத் தேவனிடம் நீட்டினார். தன் விரலிலிருந்து முத்திரை மோதி ரத்தைக் கழற்றினார்.

வந்தியத் தேவனின் திகைப்பு எல்லையை மீறியது. பழு வேட்டரையரின் சொல் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக உணர்ச்சி வயப்பட்டு உண்மை நிலையை உணர்த்தியது என்பதை அவன் அறிந்தான். அவர் வாளை உருவியவுடன், தன்னிடம் பொறுப்பைஒப்படைக்கிறேன் என்று கூறியவுடன் அவனுக்கு ஏனோ கண் கலங்கியது. பழுவேட்டரையரின் நிலை கண்டு உள்ளம் உருகினான். அவரருகே துள்ளிச் சென்று அவர் கரங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு, "ஐயன்மீர், நான் செய்துள்ள பாவங்கள் போதாவா? இப்படியெல்லாம் பெரியவர் தாங்கள் கூறி என் மீது பாபச்சுமை ஏற்றுகிறீர்கள். நீங்கள் குற்றம் செய்தவரல்லர். விதியும் வேளையும் விளையாடியதற்கு நீங்கள் பொறுப்பாவீரா? நீங்கள் ஏன் சிறையில் வாடவேண்டும்? எனக்குத் தண்டனை அளித்ததில் உங்களுக்கு மட்டும்தானா பொறுப்பு? தண்டனை அளித்தவரெல்லாம் சிறையில் வாட முடியுமா? கத்தியை உறையில் போடுங்கள். இந்தக் காராக் கிருஹத்தில் நீங்கள் நிற்பதே சரியன்று. உண்மைக் குற்ற வாளியைக் கண்டுபிடித்து, சபையோர் முன் நிற்க வைத்து, அவர்கள் உத்தரவிட்டவுடன் என்னை விடுதலை செய்யுங்கள். தனாதிகாரி அவர்களே, போய்விடுங்கள். யாராவது பார்த் தால் உங்கள் மதிப்புக்குப் பங்கம் நினைக்கப் போகிறார்கள்.

போய்விடுங்கள். போய்விடுங்கள். வெளியே வருவதைவிட இந்த இடமே எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது'' என்றான்.

அவன் முடிக்கும் முன்னரே பழுவேட்டரையர் குரலை உயர்த்திக்கொண்டு, "வந்தியத் தேவரே, இந்தச் சொல் ஒன்றுக்காகவே உமக்கு ஆயிரமாயிரம் பரிசுகள் தரலாம். உம்மை விடுதலை செய்யவே வந்தேன். நான் இங்கிருப்பதும் நீங்கள் வெளியே இருப்பதும்தான் சரி. இப்படி நான் செய்தால்தான் வருங்காலத்தவர்கள் அச்சமடைவார்கள். இந்தாரும், இதோ திறவுகோல்; இதோ சங்கிலி இருக்கிறது. போட்டு என் கரங்களைக் கட்டுங்கள்'' என்றார்.

வந்தியத்தேவனும் தன் குரலை உயர்த்தினான். "ஐயா, இதென்ன, வார்த்தைகளை உயர்த்திக்கொண்டே போகிறீர்கள்! என்னை அமைதியாக விட்டுவிட்டுப் போங்கள். நடக்கிற செயலாகப் பார்த்துப் பேசுங்கள். உங்களை இங்கே அடைத்துவிட்டு நான் உங்கள் வாளுடனும் முத்திரை மோதிரத்துடனும் சென்றால் சும்மாயிருப்பார்களா நாட்டில்? ஏன், என்னைத்தூக்கிலிட இது ஒரு சூழ்ச்சியா? போங்கள் ஐயா...?'' என்று கூறி முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டான்.

பழுவேட்டரையர் கண்கள் கலங்கிவிட்டன. வந்தியத் தேவனின் உயர்ந்த எண்ணமும், குணமும் அவர் உள்ளத்தை நெகிழச் செய்தன. அவன்மீது மதிப்பு இன்னும் அதிகமாகியது. வந்தியத்தேவன் முகத்தைத் தன் வஜ்ரக் கரங்களால் திருப்பி, "வல்லவரையரே, நீர் கூறுவது நியாயமே. யோசிக்காமல் அப்படிக் கூறிவிட்டேன். உங்கள் குணத்தை எப்படிப் போற்றிப் புகழ்வது! இது ஒன்று போதுமே நீங்கள் குற்றமற்றவர் என்று நிரூபிக்க. அந்தத் திட நம்பிக்கையால் நான் இங்கு வந்தேன். என் வேண்டுகோளைத் தட்டாதீர்கள். உம்மை இனியும் இங்குவாடவிட்டால் மதுரன் மனம்நொந்து போவான். என் சகோதரர் மகள் சபிப்பாள். இப்படி ஒவ்வொருவருக்காகச் செய்தி பரவிவிடும். என்னைத் தூற்றத் தொடங்குவர். வந்தியத்தேவரே, என்னுடன் வந்துவிடுங்கள்.

யானைமீது ஏற்றி உம்மை ஊர்வலம் வருவேன்! நாநா விதப் படைகள் அணிவகுக்க உம்மை அரண்மனைக்கு அழைத்துச் செல்வேன். என் வேண்டுகோளை நீர் நிறைவேற்றாவிடில் நானும் இங்கேயேதான் இருப்பேன்'' என்று நெஞ்சு தழுதழுக்கக் கூறினார் பழுவேட்டரையர்.

ஆனால் வந்தியத் தேவன் முடியாது எனத் தலையசைத்தான். பழுவேட்டரையர் முகம் மாறியது. அவர் உடல் படபடத்தது. "என்ன சொன்னீர் வந்தியத் தேவரே! இங்கிருந்து வரமாட்டீரா? என் வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற மாட்டீரா? நான் செய்த பிழைக்கு மாற்றாக நான் செய்ய விரும்புவதற்குச் சம்மதிக்கமாட்டீரா? நான் யார் என்பதை மறந்துவிட்டீரா? இதோ கட்டளையிடுகிறேன். வெளியே வாரும்..."

வந்தியத் தேவன் அப்போதும் தலையசைத்தான். தடதடவெனப் பழுவேட்டரையர் வெளியே வந்தார். கையைத் தட்டினார். "யார் அங்கே?" என்று கர்ஜித்தார். அவருடைய குரல் அந்தச் சுரங்கப் பாதையில் எதிரொலித்தது. கையிலே ஏந்திய ஈட்டிகளுடன் காவலர்கள் ஓடிவரும் ஓசை கேட்டது.

அத்தியாயம் 31
தலைவியின் கட்டளை

ஆனைமலைக் காட்டில் அமரபுஜங்கன் வாழும் பகுதி கலகலப்பற்றிருந்தது. வழக்கம்போல் அடர்ந்த மரக்கிளைகளில் அமர்ந்து பலவிதப் புள்ளினங்கள் இசை பாடிக் கொண்டிருந்தன; வழக்கம் போல்தான் மதுவுண்ணும் வண்டினங்கள் ரீங்கார ஒலி எழுப்பிய வண்ணம் சுற்றிச் சுழன்று வந்துகொண்டிருந்தன. பாண்டியர்களின் ஆபத்துதவிப் படை வீரர்களும், பாண்டிய நாட்டை மீண்டும்

பெற உறுதி பூண்டு, பாண்டிய நாட்டை விட்டு ஓடி வந்து கானகத்திலே வாழும் மக்களும் வழக்கம் போல் சுறுசுறுப் பாகத் தத்தம் பணிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தனர். ஒரு பக்கம் மல்லர்கள் போல் மல் யுத்தம் பழகிக் கொண்டிருந் தனர் வீரர்கள்: ஒரு புறம் உடல் வலுவை அதிகப் படுத்தப் பலவிதப் பயிற்சிகள் செய்துகொண்டிருந்தனர் சிலர். பெரும் ஈட்டிகளை எடுத்துக் கொண்டு பலங்கொண்ட மட்டும் அதை வீசி எறியப் பழகிக் கொண்டிருந்தனர் சிலர். வாட் பயிற்சி நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு பகுதியிலே பெரும் அடுப்பு களின் மீது அண்டாக்களில் எல்லாருக்கும் உணவு சித்த மாகிக் கொண்டிருந்தது. அங்கிருந்து எழும் விதவிதமான நறுமணம் போர் வீரர்கள் நாசியில் புகுந்து அவர்கள் சிந்தையைக் கவர்ந்தாலும் அவர்கள் மயங்காது தத்தம் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

'கிடிங் கிடிங்' என்று வாள் மோதும் ஒலி, 'ஹஹஹ' என்று மல்லர்கள் எழுப்பும் ஒலி, 'ம்ம் ஹீப்...' என்று ஈட்டி எறிவோர் எழுப்பும் ஒலி, சுற்றி நின்று ரசிப்போர் அவ்வப் போது கைதட்டும் ஓசை, எல்லாம் இருந்தாலும் அங்கே ஏதோ குறைவாக இருந்தது தெரிய வந்தது. அதுதான் பாண்டியநாட்டு நியாயமான வாரிசான அமரபுஜங்கபாண்டி யன் வஞ்சிமா நகரம் சென்றிருந்தது. அமரபுஜங்கன் அங்கு இருந்திருந்தால் அவர்கள் வாட்போர் செய்யும் போது உற் சாகப் படுத்தும் வார்த்தைகள் கூறுவான். ஈட்டியை அதிகத் தொலைவு எறிய முடியாது திணறும் வீரனைப் பார்த்து, "என்ன பண்ணுவது? உடல் பெருத்து விட்டது!" என்று நகைச் சுவையை உதிர்ப்பான். வியர்வை ஒழுக மற்போர் புரிபவர் பகுதியில் சென்று அவர்களை உற்சாகப் படுத்து வான். வாட் போரில் தவருகக் கத்தி வீசுபவரை எச்சரித்துச் சரியான முறையைக் கூறுவான். சமையல் நடைபெறும் இடம் சென்று உணவை ருசி பார்த்துக் குறைவு, நிறைவு கூறுவான். "நம் எண்ணம் நிறைவேறும் வரையில் அறு சுவை உண்டி கிடைக்காது. இருப்பதைத் தான் நாவுக்குக்

கொடுக்க வேண்டும்" என்பான். அரசர் மேல் இயற்கை யாகவுள்ள பக்தியும் அமர புஜங்கனின் குணத்தால் ஏற்பட்ட மரியாதையும் சேர, அங்கிருப்போர்களுக்குப் புதுத் தெம்பு எப்போதும் இருந்தவாறிருக்கும். கலகலப் பான ஒலி எங்கும் நிறைந்திருக்கும்.

நடுவேயுள்ள வீட்டின் பலகணி வழியே தலைவி எல்லா வற்றையும் பார்த்தவாறிருப்பாள். அந்தப் பலகணியை மெல்லிய திரை மறைத்திருந்தது. அதில் சிறு இடை வெளி வழியே தலைவி தான் காண்பது மற்றவர்களுக்குத் தெரியாத வாறு பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். அவளுக்குத் தெரியாத செயல் அங்கு ஒன்றுமில்லை; ஆனால் அவளை யாரும் பார்த் தது கிடையாது. அவள் யார், அங்கு ஏன் இருக்கிறாள், ஏன் தன்னை எவரும் காண விரும்புவதில்லை என்று ஒருவரும் பேசிக் கொள்ளக் கூடாது. அப்படி மெல்லிய இரகசியப் பேச்சுப் பேசவும் எவரும் துணிவதில்லை. 'தலைவி' என்றால் எல்லாருக்கும் அச்சங் கலந்த மரியாதை. அவளுடைய விசேஷ சக்தியால்தான் பாண்டிய நாட்டை மீண்டும் அடையப் போகிறோம் என்ற நம்பிக்கை. அதனால் தலைவி யின் குரலொன்றைக் கேட்டே இயங்கி வந்தனர்.

"பாண்டியர்கள் ஆபத்துதவிப் படையில் முக்கியமான வனும், மிகப் பயங்கரக் குணமுடையவனுமான ரவிதாசனே தலைவியை ஆனைமலைக் காட்டில் சந்தித்தது கிடையாது. சோழ நாடு எங்கே, நடு நாடெங்கே, கடல் கடந்த பகுதி எங்கே, தென்பாண்டி நாடு எங்கே, மலைப்பகுதி எங்கே என்று எப்போதும் அலைந்தவாறிருக்கும் அவனுக்கும் நேரி டையே அவரைச் சந்திக்கவும் வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை.

அமரபுஜங்கன் வஞ்சிமா நகர் சென்றிருக்கும் சமயத்தில் ரவிதாசன் காஞ்சியினின்று விரைந்து ஆனைமலைக் காட் டிற்கு வந்திருந்தான். பல நாட்கள் பயணம் செய்ததால் அவன் உடல் முழுமையும் புழுதி படிந்திருந்தது. அவனது தலை வழக்கம்போல் சடை மண்டிக் கிடந்தது. அவனது

தலைப்பாகையும் அவிழ்ந்து, கிழிந்து காணப்பட்டது. சிவந்த கண்கள் இன்னும் சிவந்து காணப்பட்டன. எப்போதும் குரூர சிந்தனையைக் கொண்ட அகத்தினைப் பிரதிபலிக்கும் பளிங்கு போன்ற முகத்தில் ஏதோ முடிவு ஒன்றைக் கூறும் திடத்தன்மை இருந்தது.

ரவிதாசன் ஆனைமலைக் காட்டிற்குள் நுழையும் போது பொழுது சாய்ந்து விட்டது. மெல்ல மெல்ல அவன் செடிகளையும், கொடிகளையும் விலக்கியவாறு சரியான பாதையுள் நுழையும் போது உயர்ந்த, அடர்ந்த மரத்தின் மீது பரண் அமைத்தவாறு காவல் காத்ததுடன் வேற்று மனிதர் எவரேனும் நுழைந்து விடாது எச்சரிக்கையாகக் கவனித்து வந்த காவலன் மெல்லிய சங்கேத ஒலியொன்று எழுப்பினான். ரவிதாசன் மனம் வேறு நோக்கில் இருந்தபடியால் அதைக் கவனிக்கவில்லை. தக்க மறுமொழி அளிக்காததால் வேற்று மனிதரென எண்ணி விட்டான் காவலன். சட்டென மேலிருந்து சரசரவெனக் கயிறொன்று தன் கழுத்தை நோக்கி இறங்கியபோதுதான் ரவிதாசன் உணர்ந்தான். முதலில் எழுந்த சந்தேகக் குரலுக்கு மாற்றுக் குரல் எழுப்பிய பிறகுதான் காவலன் இறக்கிய கயிறு மறைந்தது. கழுத்தை ஒரு முறை தடவிப் பார்த்துக்கொண்டு மரத்தை அண்ணாந்து பார்த்த அவன் கண்களுக்கு ஏதும் புலப்படவில்லை.

இருள் அடர்ந்து சூழ்ந்து விட்டது. ரவிதாசன் காட்டின் நடுப்பகுதியை அடைந்தான். அந்தக் கானக இருள் அவனுக்கே அச்சத்தைத்தான் அளித்தது. எவ்வளவு காலம் இப்படிக் காட்டிலும், கழனியிலும், மேட்டிலும், மலையிலும் அலைவது? விடிவு காலம் என்பது வரவே வராதா? பாண்டியர்கள் முன் போல் செங்கோல் நடத்த முடியாதா? ஒரு கணம் அவன் இவ்வாறு எண்ணினான். இது வரை அவன் தோல்வி என்பது பற்றி எண்ணியதே கிடையாதே. அவன் பார்வை, அவன் எண்ணம், அவன் குறிக்கோள் எல்லாம்

வெற்றிப் பாதை நோக்கித்தான். அப்படிப்பட்ட அவன் மனத்தே இப்பொழுது ஒருவிதக் குழப்பம். பார்த்திபேந்திர பல்லவனைச் சந்தித்ததிலிருந்து ரவிதாசனுக்கு எண்ணங்கள் வெவ்வேறு விதமாக இருந்தன. பார்த்திபேந்திர பல்லவன் திடீரென்று படையெடுக்கும்போது பாண்டியர்கள் படை யெடுப்பை நடத்தலாம். ஆனால் அதில் அவனுக்கு நம்பிக்கை இல்லை. அவன் மனம் மறைந்து நெளியும் பச்சைப் பாம்பைப் போன்றது. பெரும் சோழ நாட்டை, வெகு எளிதில் இரகசிய மாகச் சரிய வைக்க வேண்டும் என்பது அவன் எண் ணம். அவன் எண்ணத்திற்குத் தலைவி உடன்பட வேண்டுமே...!

அன்று அவன் தலைவியைச் சந்திக்க விரும்பினான். அங்குக் கூடியிருக்கும் மற்றவர்கள் கண்களில் படாமல் மெல்ல தலைவியின் இருப்பிடம் செல்ல விரும்பினான். அங் கிருப்பவர்கள் அவனைக் கண்டு விட்டால் அவனுடைய சுக சௌக்கியங்களை வினவுவர். அவனுடைய வீரப்பிரதாபச் செயல்களைக் கேட்பர். அவன் பேச்சைக் கேட்பதில் அவர் களுக்குக் களிப்பதிகம். இப்போது அவன் அவர்களிடம் சிக்க விரும்பவில்லை. நேரே தலைவியிடம் சென்று பேச விரும்பினான். தலைவியிடம் நேருக்கு நேர் பேச விரும்பினான். மற்றவர்கள் கண்களெதிரே படாமல் வாழத் தலைவி விரும்பலாம். ஆனால் தன்னைக்கூட ஏன் சந்திக்க விரும்பமாட்டேன் என்கிறார்கள்? பாண்டிய அரச குமாரனைப் பேணி வளர்த்த தன்னை நேரி டையே சந்திக்க ஏன் அவர்களுக்கு விருப்பமில்லை? ரவிதாச னுக்கு இந்த எண்ணம் எப்போதும் உள்ளத்து மூலையில் எழுவதுண்டு. அதைப் பெரிதாக எண்ணாமல் இதுவரை காலங் கழிக்க முடிந்தது. இப்போது நேருக்கு நேர் சந்தித்துப் பேசியே ஆக வேண்டும்.

ரவிதாசன் தலைவி இருந்த சிறு குடிலை அடைந்தான். எங்கிருந்தோ இரு கூகைகள் கூவின. அந்தக் குரலுக்குடைய ஆண் கூகையும், பெண் கூகையும் காதல் மொழி பேசும் ஒலி அது அக்குரலே பயங்கரமாக இருந்தது. ஒருவித நடுக்க

ஒலியை அது ஏற்படுத்தியது. திருப்புறம்பயம் காட்டில் எத்தனையோ பயங்கர ஒலியைக் கேட்டுக் கூட அஞ்சாத அவனுக்கு அன்று ஏனோ நடுக்கம் ஏற்பட்டது.

ரவிதாசன் குடிலின் வெளிப்புறத்தே எப்போதும் நின்று பேசும் இடத்தினின்று சங்கேத ஒலி எழுப்பினான். தலைவிக்குத் தெரியும் அது ரவிதாசன் குரலென்று.

"யாரது?" உள்ளேயிருந்து குரல் வந்தது. ஆஹா! அந்தக்குரலில் பழைய நளினம் மாறவில்லை. அந்தக் குரலிலே பழைய சௌந்தர்யம் மறையவில்லை. அந்தக் குரலிலே கட்டளையும், கண்டிப்பும் கலந்திருந்தாலும் கனிவு மாறவில்லை. அற்புதமான அந்தப்புரத்திலே அழகிய செடிகள் சூழ இருக்க வேண்டியவளுக்கு இந்தக் கானகமா இருப்பிடம்! எடுத்த காரியத்தை நிறைவேற்ற எத்தகைய கடுமையான செயலையும் மேற்கொண்டு தியாகம் செய்யும் தன்மை எப்படி அந்தப் பஞ்சு உள்ளத்திற்கு வந்தது? பஞ்சு உள்ளமா? அவனுக்குத் தெரியாத பெண் உள்ளம் பஞ்செனினும் தீக்குத் துணைப்பட்டால் என்னாகுமென்று? மரத்தில் தீ மறைந்திருப்பது போல் அவள் உள்ளத்தில் பழி வாங்கும் குணம் எப்படி மறைந்திருக்கிறது என்று அவன் அறியமாட்டானா? எத்தனையோ ஆண்டுகளாக அவன் பழகியிருக்கிறான். அவள் உள்ளத்தை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பாண்டிய நாட்டிற்கு இழைக்கப்பட்ட பெரும் அநீதியை மாற்றக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள் தலைவி என்பதை அவன் அறிவான். ஆனால் ஏன் காலதாமதப் படுத்துகிறாள்? அவனுக்குப் புரியவில்லை. இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் வாய்ப்பை எளிதில் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பது அவன் கருத்து. காளாமுகரும் அதைத்தானே கூறினார்.

ரவிதாசன் மறுமொழி கூறாது சிந்தனையிலாழ்ந்திருந்ததால் உள்ளிருந்து மீண்டும் குரல் எழுந்தது.

"தேவி, நான் தான். என் குரல் அடையாளங்கூட மறந்து விட்டதா?" — ரவிதாசன் கேட்டான். அவனிட

மிருந்து சிரிப்பொலி எழுந்தது அந்த ஒலியிலே-என் குரலைக் கூடவா மறந்து விட்டீர்கள் என்று கேட்பது போன்ற உணர்ச்சி இருந்தது.

“யார், ரவிதாசனா? எப்போது வந்தாய்?” என்று தலைவி உள்ளிருந்தே கேட்டாள்.

“இப்போதுதான் வருகிறேன். வந்ததும் வராததுமாகத் தங்களைச் சந்தித்துப் பேச ஓடோடி வருகிறேன்...”

“எனக்குத் தெரியுமே! ஒரு நொடி கூட நீ தாமதப் படுத்தமாட்டாய் என்பது எனக்குத் தெரியாதா? சென்ற காரியங்கள் எல்லாம் வெற்றிதானே?”

“தேவி! நான் இப்போது எந்தக் காரியத்தையும் முடிப்ப தற்குச் செல்லவில்லையே. ஆனால் எளிதில் முடிக்கக் கூடிய அருமையான வாய்ப்பு இப்போது கிடைத்திருக்கிறது எனும் செய்தியுடன் வந்திருக்கிறேன்—”

தலைவி ஏதும் பேசவில்லை. ‘தேவி’ என்று ரவிதாசன் எப்போதும் அழைத்தது கிடையாது. அவன் குரல் மாறு தலைத் தலைவி அறிந்தாள்.

“எதைச் சொல்லுகிறாய் ரவிதாசா?”

“நான் வேறு எதைப் பற்றிச் சொல்லுவேன் தேவி... பாண்டி நாட்டு மணி மகுடத்தை நம் மன்னர் தலையில் சூட்டும் நாள் நெருங்கி விட்டது.”

“அவ்வளவு எளிதிலா? மதுரையினின்று சோழர்கள் ஓடிவிட்டனரா? அல்லது அவர்கள் படைப்பலம் குறைந்து விட்டதா?”

ரவிதாசன் சற்று மௌனமாய் நின்றான். “மதுரையி லிருந்து சோழர்கள் ஓட அவர்களுக்குப் பித்தா? அவர்களை நாம் ஓட்ட வேண்டுமே யொழிய அவர்கள் ஓடுவது ஏது? நாம் தான் தேவி, ஓட்ட வேண்டும்” என்றான் ரவிதாசன்.

"அதற்குப் படைபலம் தேவை. சேர மன்னரை உதவி கேட்கத்தான் மன்னர் போயிருக்கிறார்."

"அதற்கு முன்னரே மிக நல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது தேவி. அதை நாம் பயன்படுத்த வேண்டும். தாங்கள் உத்தரவு தந்தால் மிக எளிதில் நிறைவேற்றி விடலாம் நமது பக்கம் அதிகச் சேதமின்றி வெற்றியடையலாம்."

"சொல் ரவிதாசா? நரியைப் போன்ற தந்திரத்தில் தேர்ந்தவனாயிற்றே நீ!"

"எல்லாம் தங்கள் பாடம்தான் தேவி."

"இருக்கட்டும்; நீ சொல்ல வந்தது என்ன?"

"பார்த்திபேந்திரன் சோழ நாட்டிற்கு விரோதமாகப் புறப்படுகிறான்"

தலைவியின் இதழில் மெல்லிய சிரிப்பு நெளிந்தது ரவிதாசனுக்குத் தெரிய நியாயமில்லை.

"சோழ நாட்டுத் தலைவரே விரோதமாகச் செல்கிறார்?" —தலைவியின் கேள்வியிலே பல அர்த்தங்கள் நிறைந்திருந்தன.

ரவிதாசன் நகைத்தான். திரை மறைவிலே நடுவே தடையிருந்தும், ரவிதாசன் முகமறியாதிருந்தும் தலைவி அச்சிரிப்பின் பொருளை நொடியில் உணர்ந்து கொண்டாள். இன்று ரவிதாசனின் பேச்சும், போக்கும் ஒருவிதமாக இருந்ததைத் தலைவி உணர்ந்து கொண்டாள்.

இவ்வளவு காலமாக இல்லாத சலுகையை இன்று ரவிதாசன் அடையப் பார்க்கிறான் பணிவும், பயமும் கலந்து சொல்லை அளந்து பேசும் ரவிதாசன் பேச்சிலே அதிகப் பிரசங்கம் இருந்ததைத் தலைவி கவனிக்காதில்லை.

ரவிதாசன் மெல்லச் சிரிப்பை முடித்துக் கொண்டு, "தேவி, தாங்கள் உண்மையிலேயே இக்கேள்வியைக் கேட்

டீர்களா? சோழ நாட்டின் நிலை தாங்கள் அறியாததா?'' என்று கேட்டான்.

தலைவி, குரலில் சற்றுக் கடுமையை வரவழைத்துக் கொண்டு ''ரவிதாசா, கேள்விக்கு உன்னால் விடை கூற முடியுமானால் சொல்லு. வீணாக நேரத்தைப் போக்காதே. நீ சொல்லவந்ததைச் சொல்லிவிட்டுப் போகலாம்!'' என்றாள்.

ரவிதாசன் மனத்தில் தனித் துணிவு இருந்தது. அவன் இந்தக் கடுஞ்சொல்லுக்கு அஞ்சுபவன் அல்லன்.

''நேரத்தை நான் வீணாக்க ஒருபோதும் விரும்ப மாட்டேன். இப்போதிருக்கும் நிலையில் ஒவ்வொரு நொடியும் எத்தனை எத்தனையோ மாற்றங்களைச் செய்ய வல்லது. பார்த்திபேந்திரன் சோழ நாட்டிற்கு ஏன் விரோதமானான் என்பதை எடுத்துக் கூறும் நேரத்தில் மற்றத் திட்டங்களைக் கூறலாமென்று எண்ணினேன்...எனினும்... தேவி கட்டளையிட்டால் நான் மீறுவேனா...!''

''உம், சொல்லு...''

''தேவி, பார்த்திபேந்திரன் எண்ணங்கள் யாவும் சிதைந்தன. அவன் காதல் ஈடேறவில்லை; சீதனப் பரிசாகச் சோழ நாடு கிடைக்கும் என எதிர்பார்த்து ஏமாந்தான். அரச பரம்பரையில் வந்த அவன் அடிமையாக வாழ விரும்பவில்லை அதனால் சுதந்திரப் பல்லவ நாட்டை அமைக்கத் திட்டமிட்டான் மாறாரான நம் உதவியையும் கேட்டான் தேவி; அதனால்தான் சொன்னேன், தக்க வாய்ப்பு வந்துவிட்டதென்று.''

''குந்தவ்வை ஏன் பார்த்திபேந்திரனை மணக்க விரும்பவில்லை? உனக்கு ஏதாவது காரணம் தெரியுமா?'' என்று தலைவி கேட்டாள். குந்தவ்வை என்ற சொல்லை உச்சரித்தவுடனேயே அவளுக்கு மெய் சிலிர்த்தது.

''எனக்கெப்படித் தெரியும்? அந்த நாகப்பாம்பு காஞ்சியை விட்டு நகர விரும்பவில்லை என்றாலும் பார்த்திபேந்தி

ரனை மிகமிக அலட்சியம் செய்கிறாள் அவள். ஹூம்; பாவம், அவள் எண்ணம் எப்படி ஈடேறப் போகிறதோ! அவள் என்றும் கன்னியாய்த் துயருற்று வாழ்நாளைக் கழிக்க வேண்டியதுதான்.''

ரவிதாசன் இப்படிச் சொல்லும்போது தலைவி தன் இரு செவிகளையும் மூடிக்கொண்டாள். ஒரு காலத்தில் இப்படிப் பட்ட பேச்சினை அவள் ரசித்திருக்கிறாள். இப்படிப்பட்ட சம்பவம் நிகழ்வதை வரவேற்றும் இருக்கிறாள். ஆனால் காலப்போக்கின் தூரிகை அவள் இதயத் துணர்ச்சியை அழித்து மாற்றிஎழுதிவிட்டது. மற்றொரு பெண் கன்னியாகக் காலங் கழித்து வாடி வதங்குவதை அவள் விரும்பவில்லை. பாண்டிய நாட்டை மீண்டும் பெறுவதற்காக மற்றொரு பெண்ணின் வாழ்வு நாசமடைய நினைப்பதை அவள் விரும்ப வில்லை. சோழ நாட்டில் அவள் இருந்தபோது குந்தவ்வை யைக் கண்டிக்கிறாள். அவள் எவரையும் மதிக்காத சுபாவம் உடையவள்தான். சோழ நாட்டு அரச குல ஆண்பிள்ளைகள் அவள் கிழித்த கோட்டைத் தாண்டுவதில்லைதான். அதற் காக அவள் அழிவதைத் தலைவி இப்போது விரும்பவில்லை. பாண்டிய நாட்டை மீட்கப் போர்முனை இருக்கும்போது, சோழநாட்டு உள் விவகாரங்களில் அவள் தலையிட விரும்ப வில்லை. சுயவாழ்வின் சுக போகங்களைத் துறந்துவிட்ட அவள், மண்ணாசையையா மனதில் நினைப்பாள்?

''ரவிதாசா, நமக்குச் சோழ நாட்டு இளவரசியைப்பற்றி என்ன பேச்சு? நம் காரியம் வெற்றியடைய வேறு திட்ட முண்டா?'' என்று தலைவி பேச்சைத் திருப்ப முயன்றாள்.

''தேவி, சோழ நாட்டு இளவரசியை நாம் ஒழித்தால் தான் நம் காரியம் வெற்றியடையும். இப்போதே உள்ளத்தில் அணு அணுவாகச் சிதைந்து வரும் அவளை முழுதும் தீர்த்து விடவேண்டும்''—ரவிதாசன் ஆக்ரோஷமாகப் பேசினான்.

''இளவரசியின் உள்ளத்தை மந்திரத்தால் அறிந்தாயோ ரவிதாசா? இன்னும் மந்திரதந்திரத்தை விடவில்லையா?''

"தேவி! இதில் மந்திரம் என்ன செய்யும்? வல்லவரையன் வந்தியத்தேவன் என்ற அகம்பாவம் பிடித்த ஒரு பிள்ளை இருந்தானே உங்களுக்குத் தெரியுமா? அவனை இந்த ஆனை மலைக் காட்டிற்கு அழைத்து வரத் திட்டமிட்டுள்ளேன். அவன் சம்மதித்திருப்பான். இந்நேரம் தப்பித்துப் புறப்பட்டிருப்பான். அப்படி இல்லாவிடில் இருட்டுச் சிறையில் உயிருள்ள வரை அவன் வாடி மடிய வேண்டியதுதான். அதனுல் குந்தவ்வையும் அணு அணுவாகச் சிதைய வேண்டியது தானே—ஏனென்று நான் கூற வேண்டியதில்லையே?" என்று ரவிதாசன் முகத்தில் அசட்டுச் சிரிப்பு மலரக் கூறினுன்.

வந்தியத் தேவன் ஆனைமலைக் காட்டிற்கு வரப்போகிருன் என்ற செய்தியை ர்விதாசன் வாய் வழியே கேட்டவுடன் தலைவி திடுக்கிட்டாள். வல்லவரையன் வரமாட்டான் என்பதை அவள் அறிவாள். அவனுடைய முகம் லேசாக அவள் மனக் கண்முன் தோன்றியது. துடுக்குத்தனம் நிறைந்த முகம்; மெல்லிய அரும்பு மீசையிலே சதா பரபரப்பும், வீரமும் துடிதுடிக்கும் அவனுடைய சாதுர்யமான பேச்சு....ஆஹா! அவன் சோழநாட்டுச்சிறையில் வாடுகிருனு? எப்பேர்ப்பட்ட பழிச்சொல்லை ஏற்று வாழ்கிருன்? ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்ற குற்றம். ஹும்! ஆதித்த கரிகாலன்... கிடுகிடுவென அவள் உள்ளத்தில் பழைய சம்பவங்கள்—சம்பவங்களில் சேர்ந்தவர்களின் தோற்றங்கள் யாவும் பளிச்சிட்டன.

'வேண்டாம்; வேண்டாம். மீண்டும் பழைய நினைவே வேண்டாம். எந்த நினைவுகளை நம் உள்ளத்திலிருந்து மறந்து அழித்து விட்டோமோ அவை மீண்டும் துளிர் விடுவானேன்? அவற்றை ஏன் ரவிதாசன் நினைவுபடுத்துகிருன்? இந்த வேளையில் வந்து அவற்றைக் கூறுவதால் நம் நாட்டுக்கு என்ன பலன்? ரவிதாசன் மூளை குழம்பி விட்டதா? அல்லது பழைய உரிமையை வைத்துக்கொண்டு தேவையற்ற விஷயங்களைப் பேச முற்படுகிருனு—'

' ரவிதாசா, ரவிதாசா! பழைய சம்பவங்களையும் செய்திகளையும் விட்டுவிட்டுப் புதிதாக ஏதாவது ஆகவேண்டியது இருந்தால் கூறு. இல்லாவிடில் இங்கிருந்து போய்விடு என்னைக் குழப்பாதே...உம் நேரத்தை வீணாக்காதே'' என்று பரபரப்புடன் பேசினாள் தலைவி.

''தேவி, உங்கள் பேச்சு இன்று விசித்திரமாக இருக்கிறதே! நான் கூறவந்த விஷயத்தைச் சொல்லவே முற்படவில்லை. அதற்குள் தாங்கள் கோபப்பட்டால்? தேவி, இப்படித் திரை மறைவில் என்னை நிற்க வைத்துப் பேசுவது நியாயமா? என் முக உணர்ச்சிகளைப் பார்த்து என் பேச்சைக் கேட்டால் தாங்கள் என் யோசனைகளை ஏற்பீர்கள். அதனுடன் நான் வெளியே மற்றவர்களைப்போல் நின்று பேசுவதால் என் கௌரவம் எப்படி உயரும்? கருணை கூர்ந்து தங்களை நேரிடையே காண உத்தரவு கொடுங்கள்... பிறர் அறியாது கூறவேண்டியவை பல உள்ளன தேவி'' என்று ரவிதாசன் கூறி, ஓர் அடி எடுத்துவைக்க முற்பட்டான்

தலைவியின் கடுமையான குரல் கேட்டது. ''நில் ரவிதாசா? ஒரு சாண்கூட நகர முயலாதே. எவரையும் நான் பார்ப்பதில்லை என்ற என் விரதத்தைப் பங்கப் படுத்திவிடாதே. நீ கூற வரப்போவதை நான் அறிந்துகொண்டேன். பார்த்திபேந்திர பல்லவன் காஞ்சியைத் தாக்க முற்படும்போது இங்கிருந்து சோழ நாட்டின் மீது படையெடுக்கவேண்டும் என்பது ஒரு திட்டம். காஞ்சியில் குந்தவ்வையை இந்த உலகத்தைவிட்டுப் போய்விட வழி செய்யவேண்டும். அது இரண்டாவது திட்டம் இந்த இரு திட்டங்களும் சரியன்று, ரவிதாசா...''

''ஏன் சரியில்லை? இம்மாதிரித் திட்டங்களுக்கு யோசனைகள் கூறியது தாங்கள்தானே?''

''இருக்கலாம்; அது ஒரு காலம்—''

“சுந்தர சோழரைக் குறிவைத்தது; அருண்மொழியைத் தீர்க்கத் திட்டம் தீட்டியது; ஆதித்த கரிகாலரை மாய்த்தது ...”

“ரவிதாசா! உன் பேச்சை நிறுத்தமாட்டாயா?”

“நான் ஏதும் புதிதாகப் பேசவில்லையே!”

“பயமுறுத்துகிறாய். இப்போது பயமுறுத்தல்களுக்கும் கட்டு மீறிய செயல்களுக்கும் தண்டனை என்னவென்று தெரியுமா?”

ரவிதாசன் பயங்கரமாக நகைத்து, “தேவி, நான் தங்களைப் பயமுறுத்த முடியுமா? பயமுறுத்தும் துளி நோக்கங்கூட இதயத்தில் இருந்திருந்தால் என் முகம் தங்களுக்குக் காட்டிவிடும் என் முகத்தைப் பாருங்கள் தேவி, என்னைப் பாருங்கள். இந்தப் பாண்டிய நாட்டிற்கென்று எனது ஆயுளில் பாதியையே அளித்துவிட்ட என்னைப் பாருங்கள். நேரிடையே பார்த்துப் பேசிவிட்டுப் பிறகு நீங்கள் கட்டளையிடுங்கள்.”

“ரவிதாசா... உன்னை நான் நன்றாகப் பார்க்கிறேன். உன் முகம் எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. இத்தனை வருடங்களும் பார்த்துக்கொண்டுதான் வருகிறேன். உன் அறிவுத் திறமையை நான் போற்றி வருகிறேன். புதுப்புதுத் திட்டங்களை உருவாக்கி எப்படியாவது மதுரை அரியணையில் அமர புஜங்கனை அமர்த்திவிட நீ பாடுபட்டு வருவது எனக்குத் தெரியாமலில்லை...”

“தெரிந்துமா தேவி...”

“ஆமாம்; நன்றாகத் தெரிந்துதான்! ஆனால் உன் கடும் உழைப்பு ஒன்றும் பலன் தருவதில்லை. பயங்கரமாகத் திட்டம் தீட்டிச் செயல்படுத்துகிறாயே, அதில் வெற்றி கண்டாயா?”

“ஏன் காணவில்லை?”

"அருண்மொழியைத் தொடர்ந்து சென்றாயே, உன் எண்ணம் நிறைவேறியதா?"

ரவிதாசன் மௌனமாய் நின்றான்.

"காஞ்சி மாளிகையைச் சுற்றினாயே, அரச மகளிரை என்ன செய்து விட முடிந்தது?"

அவன் ஒன்றும் பேசவில்லை.

"வந்தியத் தேவனை எவரும் உள்ளே நுழைய முடியாத பாதாளச் சிறையில் சந்திக்க ஆளை இரகசியமாக அனுப்பினாய்; அதன் பலன் என்ன? ஏன் மௌனம் ரவிதாசா? பேசு ..பேசு, உன் குரலில் தோல்வி தொனிக்குமே என்ற பயமா?"

ரவிதாசன் சீறினான்: "தேவி, என்ன பேசுகிறீர்கள்! என் குரலில் தோல்வியா? நீங்கள் கூறிய ஒவ்வொன்றிற்கும் என்னால் தக்க மறுமொழி கூறமுடியும். மனிதர் போடும் திட்டங்கள் எல்லாம் வெற்றியடைந்து விட்டால் ஒரு ஜீவ ராசியும் இவ்வுலகில் வாழ முடியாது. தங்களையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். தாங்கள் பழிவாங்கும் இதயத்துடன் புதுத் தோற்றத்துடன் சோழ நாட்டிலிருந்தீர்களே, தங்களால் முழு வெற்றிடைய முடிந்ததா? நான் தொட்டதெல்லாம் தோல்வியாயிற்று என்று தங்கள் இதயத்தைத் தொட்டுச் சொல்லுங்கள்—சோழ நாட்டிலே ஏற்பட்ட பெருங் குழப்பங்களுக்கு யார் காரணம்? மறந்து விட்டீர்களா தேவி? பச்சை மரத்தைப் பற்றி எரியச்செய்தேன். அதைக்கொளுத்திவிட்ட பழி வேறு ஒருவன் பேரில் வீழ்ந்து விட்டது. அருண்மொழி அயல்நாடு போவதற்கும் அந்தக் குழப்ப நிலை காரணமல்லவா? ஆம் என்று கூறுங்களேன் தேவி!... தஞ்சை அரண்மனையில் இவ்வளவு காலமாக என் சகோதரனை நடமாட வைத்திருந்தேனே. அவன் எவ்வளவு செல்வங்களைச் சேர்ப்பித்தான். வந்தியத் தேவன் மனத்தைக்கூட மாற்றி வருகிறான் தேவி. வந்தியத் தேவன் மட்டும் இங்கு வந்துவிட்டால்? வந்துவிடுவான் என்ற நம்பிக்கையும் எனக்கு இருக்

கிறது எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, காளாமுகரை அழைத்து வந்தேன். அவர் உதவியால் நான் சோழ நாட்டு இரகசியம் பல அறிந்தேன். பார்த்திபேந்திரனின் உதவி பெற்றுத் தர வாக்களித்ததும் அவரேதான். அவர் நேரே என்னுடன் வந்திருக்க வேண்டியவர்; இன்னும் பல இரகசியங்களை அறிந்து வருவதாகக் கூறிச் சென்றிருக்கிறார் ... இப்போது கூறுங்கள் தேவி, நான் போடும் திட்டங்கள் யாவும் தோல்வி யுற்றனவா என்று?'' — ரவிதாசன் குரலில் தனிமையான கம்பீரம் இருந்தது.

தலைவி சிரித்தாள். ரவிதாசன் உடல் சிலிர்த்தது. 'இன்னும் பழைய சிரிப்பு அவளிடமிருந்து போகவில்லை பழைய தோற்றமும் இருக்குமா? முன் போல் மோகனத் தோற்றமுடையவளானால் இந்தக் காட்டில் வீரரொருவரிடமும் கட்டுப்பாடென்பதே இராது போய்விடுமே. அதனால் தான் அவள் மறைந்திருக்கிறாளோ? எதுவாயிருந்தால் என்ன? நமக்கு இல்லா உரிமையா? நாம் எப்படியும் நேருக்கு நேர் கண்டுதான் ஆகவேண்டும்' என நினைத்தபோது தலைவியின் குரல் எழுந்தது. சிரிப்பொலியைத் தொடர்ந்து, ''ரவிதாசா! இவ்வளவு ஆண்டுகள் பழகியும் உனக்கு வெற்றி தோல்வியைப் பற்றி அறிய முடியவில்லையே' நான் என் பழைய சோதனைகளில் தோல்யுவிற்றதைப் பகிரங்கமாக ஒப்புக் கொள்கிறேன். அதனால்தான் நான் என் திட்டத்தை மாற்றிக் கொண்டேன். ரவிதாசா, மதுரை அரியணையைக் கைப்பற்றி மீண்டும் நமது ஆட்சியை நிலை நாட்டுவது நம் நோக்கமாயிருக்கவேண்டுமே யொழிய, சோழ நாட்டில் கலவரத்தைக் கிளப்பி விடுவதால் நம் இலட்சியம் நிறைவேறாது. அரச குடும்பத்தவரைக் கொலை செய்வதால் நம் இலட்சியம் நிறைவேறாது...''

ரவிதாசன் கனைத்துக் கொண்டான்.

''ரவிதாசா, நான் சொல்வதை நீ ஒப்புக் கொள்ள மாட்டாய். அதனால் எனக்குத்தான் ஆபத்து என்பதை எச்சரிக்க விரும்புகிறேன்...''

"பயமுறுத்துகிறீர்கள் தேவி!"

"பயமுறுத்தலா? உன்னைப் பயமுறுத்த இயலுமா? மந்திரதந்திரம் கைவரப் பெற்ற உன்னைப் பயமுறுத்தக்கூடியவர்கள் எவருளர்?"

"கேலி செய்கிறீர்களா?"

"அதற்கு நேரம் இல்லை ரவிதாசா. இந்த நேரத்தில் வீணே பேசிக் கொண்டிருக்கப் பொழுதும் இல்லை. இது போன்று நான் இதுவரை எவரிடமும் பேசியதில்லை. நீ கட்டுப்பாட்டைக் குலைத்து விடாதே. நீ செய்திருக்கும் திட்டங்கள் வெற்றி பெறுவது சந்தேகம் என்பதை மீண்டும் எச்சரிக்க விரும்புகிறேன்."

"ஏன் வெற்றியடையாது? வந்தியத் தேவன் வரமாட்டானு? காளாமுகர் உதவுவது எல்லாம் பொய்யாகி விடுமா? காஞ்சி மாளிகையில் மீண்டும் கொலையொன்று நடவாது என்று கூறுகிறீர்களா? பார்த்துக் கொண்டே இருங்கள்!" என்று ரவிதாசன் சற்றுக் கடுமையாகவே கூறினுன்.

தலைவியின் குரலிலும் கடுமை நிறைந்தது. "ரவிதாசா! நீ இப்பொழுது கூறிய திட்டங்கள் வெற்றி பெறுவது முடியாது. நீ வெளியே நின்று பேசுகிருய். உன் குரல் மாற்றம் கட்டுப்பாடின்மையைக் கூறப் போகிறது. மற்ற வீரர்களும் மாறிவிடப் போகிருர்கள்."

"அதற்குத்தான் நான் தங்களை நேரிடையே சந்தித்துப் பேச விரும்புகிறேன்."

"வேண்டாம் வேண்டாம்; நேரே முகத்துக்கு முகம் பார்த்துப்பேசுவதால் உன்திட்டங்களை நான் ஒப்புக்கொண்டு விடுவேன் என்று கூற முடியாது. நம் வெற்றிக்கு உன் எண்ணம் மட்டும் உதவி செய்ய முடியும் என்ருல் நாம் இந்தக் காட்டிலே மறைமுகமாகப் போர் வீரர்களைச் சேர்க்க வேண்டியதில்லையே..."

ரவிதாசன் மீண்டும் சிரித்தான். "தேவி, உங்கள் ஊகம் தவறு என்று கூறுகிறேன் பெண்கள் அரசியலில் என்றுமே வெற்றியுற்றதில்லையே... அவர்கள் கருத்தும் யோசனையும் என்றும் வெற்றி யுற்றதில்லையே..." அவன் மேலே பேசுவதற்குள் தலைவியின் கடுங்குரல் எழுந்தது. அக் குரல் கட்டளையாக மாறி வருவதற்குள் அங்கே பலர் வரும் காலடி ஓசை கேட்டது.

காவல் வீரர்கள் சிலர் அங்கு வந்தனர்.

"தலைவி அவர்களே, வணங்குகிறோம். காட்டின் எல்லையில் புதியவர்கள் இருவர் வந்திருக்கின்றனர். ஒருவர் பெயர் பரமேஸ்வரனும்; மற்றவர் காளாமுகர். இருவரும் தங்களைச் சந்திக்க விரும்புகிறார்கள். அவசரச் செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் அழைத்து வரலாமா? சந்தேகப் பேர்வழிகள் எனின் அங்கேயே மரத்தில் ஊசலாடச் செய்துவிடலாமா?" என்று பணிவுடன் கேட்டனர்.

ரவிதாசன் முகத்தில் வெற்றிப் பெருமிதம் மிளிர்ந்தது. 'ஆனால், தலைவி என்ன கூறுவாளோ? சற்றுமுன் பேசியதற்கிணங்க ஆத்திரத்தில் அவர்களைச் சந்தேகப் பேர்வழிகள் எனக் கூறிவிட்டால், ஐயோ—உடனே அவர்கள் தூக்கிலே அல்லவா ஆடுவார்கள். என் அருமைச் சகோதரனும், அந்தப் பழுத்த தந்திரி காளாமுகரும் ஆனைமலைக் காட்டிலா உயிர் நீக்க வேண்டும்?' என்று எண்ணிய அவன், என்ன கட்டளை வருமோ என எதிர்பார்த்தான். தலைவி கட்டளையிட்டாள்:

"வந்திருப்பவர்களைத் தக்க இடத்தில் இளைப்பாறச் செய். ஆனால் அவர்களை எவரும் சந்திக்குமாறு விடாதே. நாளைக் காலையில் பார்த்துக் கொள்ளலாம்" என்றாள் தலைவி.

ரவிதாசனுக்குப் போன உயிர் மீண்டது. பரமேஸ்வரன் தஞ்சையினின்று என்ன செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறானோ என அறிய அவன் துடித்தான் 'காளாமுகரும் அவனுடன் வந்திருக்கிறார் என்றால் ஏதோ முக்கியமான செய்தி இருக்க

வேண்டும். பார்த்திபேந்திர பல்லவனிடமிருந்து இன்னும் பல திட்டங்களை அவர் அறிந்து வந்திருப்பார். என்று எங்கே தாக்குவது என்பதை அறிந்து வந்திருப்பார். காளாமுகரின் யோசனைகளும், சேவைகளும் தக்க முறையில் உதவுவதை எண்ணி ரவிதாசன் மகிழ்ந்தான். ஆனால் தலைவி அறிந்து கொள்ளவில்லையே. காளாமுகரின் நல்எண்ணத்தை அவள் ஒப்புக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லையே. யாரைத்தான் அவள் பாராட்டுகிறாள்? என்னையும் சந்தேகிக்கிறாள். தலைவியின் குணம் இப்பொழுது மிகமிக மாறி விட்டது.

'என் சகோதரன் பரமேஸ்வரன் வெகு காலத்திற்குப் பிறகு வெளியே வருகிறான். தன் உயிரையும் துரும்பென மதித்து அவன் தஞ்சை அரண்மனையில் வாழ்ந்தானே, அவனை உடனே வரவேற்றுப் பாராட்ட வேண்டாமா? தலைவி ஏன் உடன் சந்திக்க முயலவில்லை.'

ரவிதாசன் தலைவியின் குடிலை விட்டு மெல்ல நகர்ந்தான். எங்கும் அமைதி குடி கொண்டிருந்தது. காட்டிற்கே இயற்கையான ஒருவித பயங்கர ஓசையும், வண்டுகளின் சப்தமும், எங்கோ கொடிய மிருகங்கள் இடும் ஓலமும் தவிர வேறுவித அரவமற்ற அந்தக் காட்டிலே ரவிதாசன் உறக்கம் கொள்ளாமல் நடந்து கொண்டிருந்தான். உடனே காளாமுகரையும், பரமேஸ்வரனையும் சந்திக்க வேண்டும் எனும் துடிப்பு அவனிடம் நிறைந்திருந்தது. யாரையும் சந்திக்க விடவேண்டாம் என்று கூறியிருக்கிறாள் தலைவி. அவர்களை வேறு யார் போய் இந்த வேளையில் சந்திக்கப் போகிறார்கள்? ஏன் தலைவி இவ்வாறு உத்தரவிடுகிறாள்?

அவன் மெல்ல நடந்து காளாமுகரும், பரமேஸ்வரனும் தங்கியிருந்த குடில் நோக்கிச் சென்றான். அந்தக் குடிலின் வாயிலில் உருவிய வாளுடன் காவலர் நின்றிருந்தனர். ரவிதாசனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. ஒரு புறம் அச்சமும் இருந்தது; கோபமும் வந்து கொண்டிருந்தது. இந்தக் காட்டிலும் காவலா? ரவிதாசனுக்கு ஒரு கணம் சீற்றம் பொங்கியது.

ஒகோ தலைவியின் கட்டளையா? அவர்களை யாரும் சந்திக்கக் கூடாதன்றோ? அதற்காகத்தான் காவலா?

ரவிதாசன் விரைந்து குடிலுக்குள் நுழையச் சென்றான். தூங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களை எழுப்பிப் பேச வேண்டும் எனும் ஆவல் அவனிடம் துள்ளி நின்றது. ஒவ்வொரு கணமும் மிகமுக்கியமாக இருந்துவரும்போது இப்படி இவர்களைத் தூங்க வைத்திருப்பது சரிதானா என அவன் எண்ணினான்.

ரவிதாசன் குடிலின் வெளி வாயிலருகே நுழைய முயன்ற போதே இரண்டு வீரர்கள் தலைவியின் உத்தரவைக் கூறி அவனைத் தடுத்தனர். அவர்கள் அந்த இடத்தினின்று நகரவில்லை.

ரவிதாசன் காவலரை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். "தலைவியின் கட்டளை எனக்கு அன்று வீரர்களே. என்னை இன்னார் என உங்களுக்குத் தெரியாதா?" என்றான்.

காவலர் ஏதும் பேசவில்லை. அவர்கள் வைத்திருந்த ஈட்டி வழியை மறைத்து நின்றது. ரவிதாசன் மேலே செல்ல முயன்றபோது காவலர்கள் இருந்த இடத்தினின்று வேகமாக நகர்ந்தனர். தங்கள் ஈட்டியை ரவிதாசன் மார்பை நோக்கி நீட்டினர்.

"ஓர் அடி எடுத்து வைத்தாலும் ஈட்டிதான் பேசும்" என்றனர். ரவிதாசன் திகைத்தான்.

அத்தியாயம் 32

நெஞ்சும் நிலவும்

இளைய பிராட்டி குந்தவ்வை தேவியார் இரு முறை கையிலுள்ள ஓலையைப் படித்தாள். ஓலையிலுள்ள செய்தியைப் படிக்கும்போது ஏற்படும் முகமாறுதலை அறிய

வீர நாராயணன் விரும்பினுன், குந்தவ்வையின் குறிப்பறித்து நடக்கக்கூடியவன் அவன். குந்தவ்வையின் முகற்தோற்றத் திலிருந்து எவ்வித உணர்ச்சியையும் அறிய முடியவில்லை. சலனமற்றிருந்த அந்த முகத்துக்குடைய அவளுடைய இத யத்தில் அந்தப் போதில் பெரும் பெரும் எண்ணங்கள் எழுந் தன. அவள் சற்றுமுன் சொல்லியதற்கு நேர்மாருக நடக்க வேண்டிய அவசியமும் அந்த ஓலையில் இருந்தது. பிடிவாத மான அவளுடைய எண்ணம் மாறுவதற்கான அறிகுறி அந்த ஓலையில் காணப்பட்டது.

வானதியும், இன்பவல்லியும் ஒன்றும் புரியாமல் திகைத்து நின்றவாறிருந்தனர். குந்தவ்வை படிக்கும் ஓலையில் இன்னும் திடுக்கிடும் செய்தி ஏதேனும் வந்திருக் கப் போகிறதோ என வானதி அஞ்சினுள். இன்பவல்லிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. வானவெளியையும், விரிந்த மணற் பரப்பையும், வீசும் அலையையும் மட்டுமே கண்டு சதா வட்டமிட்டு வந்த அவளுக்கு அரண்மனையின் அற்புதத் தூண்கள்கூட விசித்திரமாகத் தோன்றின. வழவழப்பான தரை காண வேடிக்கையாக இருந்தது. வானதி, குந்தவ்வை இவர்களுடைய குண விசித்திரங்களைக் காணும்போது இன்னும் வேடிக்கையாக இருந்தது. ‘அரச குலத்துப் பெண்கள் இப்படித்தான் இருப்பார்களோ? சாதாரண மக்களின் மனப்பாங்கினின்று அவர்கள் குணம் மாறித் தான் இருக்குமோ? சட்டென கோபம் வரும்; உடனே புகழும் தன்மை ஏற்படும். நினைத்தவுடன் ஓரிடம் விட்டு மற்ருேரிடம் போகத் தோன்றும். போகும் கட்டாயம் ஏற்பட் டாலும் அங்கேயே இருந்துவிடத் தோன்றும். இப்படிப்பட்ட குண விசேஷங்கள் இன்பவல்லிக்கும் புதுமையாக இருந் தன. அதேபோது, என்மீது அன்பு கொண்டுள்ள இளைய பிராட்டியார் இந்த அரண்மனையிலேயே தங்கியிருக்க நான் மட்டும் தஞ்சைக்குச் செல்வதா? முடியாது, முடியவே முடியாது. அப்படித்தான் போய் ஆகவேண்டும் என்று இளையபிராட்டி கூறுவார்களேயாஞல் நாம் மறுத்து விடு

வோம். மீண்டும் நம்மை மாமல்லபுரத்துக்கே கொண்டு விட்டுவிடச் சொல்வோம்' என்று எண்ணினுள் இன்பவல்லி. குந்தவ்வை செலுத்தும் அன்பின் அளவும், தரமும் வானதியிடமிருந்து கிடைக்கவில்லை என்பதை அவள் உணர்ந்து தானிருந்தாள்.

ஓலையினின்றும் கருத்தை மாற்றிச் சற்று ஏதோ சிந்தனையிலிருந்த குந்தவ்வையினிடமிருந்து என்ன வார்த்தை வருகிறதோ என்று எதிர்பார்த்து நின்ருள் வானதி. குந்தவ்வை வானதியை நெருங்கி, "அடி வானதி, உன் விருப்பப்படி தான் எல்லாம் நடக்கிறதடி! என் உடைகளையும், என் பொருள்களையும்கூட எடுத்து வைக்க ஏற்பாடு செய்" என்ருள்.

வானதி சிறு குழந்தை போல் இரு கரங்களையும் கொட்டிக் குதித்தவாறு, "அக்கா, அப்படியென்ருல் நீங்களும் என்னுடன் வருகிறீர்களா?" என்று கேட்டாள்.

வானதியின் கன்னத்தில் தன் விரல்களால் மெல்லத் தட்டி, "ஆமாம் வானதி; உங்களுடன்தான் வருகிறேன். உன்னைப் பிரிவது அவ்வளவு எளிதா?" என்ருள் குந்தவ்வை.

"தேவி, நீங்களும் புறப்படுகிறீர்களன்ருே? இப்போது தான் எனக்கு நிம்மதி ஏற்பட்டது" என்ருன் வீரநாராயணன். அந்த ஓலையில் கண்டுள்ள செய்தியால்தான் அவள் மனம் மாறினுள் என்று அவன் உணர்ந்தான். 'வாழ்க அந்த ஓலை!' என்று வாழ்த்தினுன். இளைய பிராட்டியும் வருகிருர் என்ற செய்தி இன்பவல்லிக்குக் களிப்பை ஊட்டியது. குந்தவ்வையின் ஆடை, ஆபரணங்கள் மற்றுமுள்ள பொருள்களை எல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் எடுத்துப் பெட்டியில் வைத்தாள்.

ஒவ்வொரு பணிப் பெண்ணுக்கும் ஏற்ற உத்தரவு இட்டுக் குந்தவ்வை நடுக்கூடத்திற்கு வந்தாள். கல்யாணிப் பாட்டியை மெல்ல வானதியும் இன்பவல்லியும் அழைத்து

வந்தனர். திடீரென இந்த மாளிகையைவிட்டு ஏன் புறப் படவேண்டும் என்று கல்யாணி தேவிக்குப் புரியவில்லை. எனினும் தஞ்சை அரண்மனைக்குச் செல்கிறோம் என்ற வுடன் கல்யாணியின் இதயத்தில் தனித்ததொரு மகிழ்வு ஏற்பட்டது. திருக்கோயிலூர் மலையமான் மகளார் செம் பியன் மாதேவியைச் சந்திக்கலாம்; செம்பியன் மாதேவி என்றுமே கொடுத்து வைத்தவள்; சிவநெறியும், பூஜையும், வழிபாடும் என்று பொழுதை நல்ல வகையில் போக்கி வருகிறாள் என்று கல்யாணி தேவி நினைத்துப் பெருமூச்சு விடுவாள். அவளுக்கு மட்டும் என்ன குறைவு? நாட்டுத் தொல்லைகளோ, சச்சரவுகளோ ஏதும் அவள் காதில் வீழ்வதில்லை. குந்தவ்வையின் அன்பும் மரியாதையும் பணிவிடையும் அவளுக்குப் புதுத் தெம்பை ஊட்டி வந்தன. குந்தவ்வை திடீரெனப் புறப்படவேண்டும் என்று கூறிய போது கல்யாணிப் பாட்டி ஏன் என்று கேட்கவில்லை.

அந்த மாளிகையின் ஒவ்வோர் இடத்தையும் பிரிய நேரும்போது குந்தவ்வைக்கு வருத்தமாகவே இருந்தது. நடுக் கூடத்தையும், கூடத்தின் நடுவே மேல்மாடத் திற்குச் செல்லும் அழகிய படிக்கட்டுகளையும், படிக்கட்டு களின் கைப்பிடிச் சுவரில் செய்யப்பட்டுள்ள சித்திர விசித் திர வேலைப்பாடுகளையும், மேன்மாடத் தூண்களையும், மேன் மாடத்தில் தொங்கும் அழகிய விளக்குகளையும் அவள் மீண்டும் ஒரு முறை பார்த்தாள். மாடத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்து சுற்றிலுமுள்ள மலர்வனத்தைப் பார்த் தாள். அந்தத் தோட்டத்தின் ஒவ்வொரு செடியையும் அவள் அறிவாள் ஒவ்வொரு மரத்தையும் அவள் அறிவாள். அதோ இருக்கிறதே, அந்த மகிழ மரத்தடியிலுள்ள மேடையில் அவளும் வந்தியத் தேவனும் பல வருடங் களுக்கு முன்பு அமர்ந்திருக்கின்றனர். மகிழ மலருக்குத் தான் எத்தகைய மணம்! அந்த மலரை அவள் கோத் தாள். பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே காற்று சற்று வேக மாக வீசியது. கையிலுள்ள கோத்த மகிழ மலர் மாலை

கீழே வீழ்ந்தது. தேர் சக்கரம்போல் அது உருண்டு வேகமாகச் சென்றது. வல்லவரையர் நகைத்தார். அவள் தாவிப் பிடிக்க ஓடினாள். மேலிருந்து வானவர் மலர்மாரி பொழிவது போல் 'பொலபொல'வென மலர்கள் உதிர்ந்தன. மலர் பட்ட இடமெல்லாம் நறுமணம் எழுந்தது. அந்த இன்பச் சம்பவம் இனி வருமா? அந்த நிலை மீண்டும் ஏற்படுமா? அதே மரத்தடியில் மீண்டும் மகிழமலர் உதிருமா? அவள் தான் மகிழ மரத்தையே திரும்பிப் பார்க்கவில்லையே?

அந்த மல்லிகைக் கொடி மட்டும் இலேசானதா? அவள் கரங்களால் நடப்பட்ட அந்தக் கொடி இப்போது எவ்வளவு அழகாகப் படர்ந்துவிட்டது! அது கொழு கொம்பினைச் சுற்றிப் பின்னிப் படர்ந்திருக்கும் அழகே அழகு! அவை தம் மென் அதரம் திறந்து நகைத்து வழி அனுப்புவதுபோல் பூத்துக் குலுங்கியிருக்கின்றன. அவற்றி லிருந்து இரண்டு இலையும் ஒரு மொட்டுமாகப் பறித்து இன்ப வல்லியின் தலையில் சூட்டவேண்டும். அது இரவுக்குள் மலர்ந்துவிடும். பருவத்தின் தலைவாயிலில் பரிமளம் வீசி நிற்கும் அந்த மங்கைக்கு அது ஏற்றதாயிருக்கும்.

அந்தச் செயற்கைத் தடாகத்தில் கமலமலர் இதழ் விரித்து நிற்கிறதே! அதை விட்டுவிட்டு எப்படிப்போவது? அதோ அந்த மாமரம் பூக்கத் தொடங்கிவிட்டது. இந்த ஆண்டு ஏராளமாகப் பழுக்கும். பழுத்துவிட்டுப் போகட்டும்; யாருக்கு வேண்டும்? இவ்வளவு காலம் தொடாத மாங் கனியை இனித்தான் தொடப்போகிறோமா? இருந்தாலும் அந்த மரத்தை எப்படிப் பிரிவது? பாரிஜாத மலரையும், அரளியையும், சரக்கொன்றையையும் பிரிந்து எப்படி இருப்பது ..? குந்தவ்வை மேலும் அந்த இடத்தில் நிற்க விரும்பவில்லை. சிவிகைகள் மாளிகை வாயிலுக்கு ஆயத்த மாக வந்து நின்றுவிட்டன.

காஞ்சி மாளிகையின் முன்புற வாயில் வழியாக நான்கு சிவிகைகள் சென்றுகொண்டிருந்தன. மஞ்சள்

வெயில் தழைத்து வளர்ந்திருந்த மர இடுக்குகளின் வழியே சாலையிலே வீழ்ந்து பொன்னிறத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தன. மேய்ச்சலிலிருந்து ஆடு, மாடுகளை ஓட்டி வருபவர்கள் சாலையின் ஓரமாக ஒதுங்கி நின்றுகொண்டிருந்தனர். மந்தை வருவதால் சாலையில் எழுந்த புழுதிப் படலத்தில் மஞ்சள் வெயில் பட்டபோது வண்ணப்பொடியைத் தூவியது போலிருந்தது. இங்கும் அங்கும் ஓடியும் நகர்ந்தும் செல்லும் ஆடுகளின் கழுத்து மணிகளின் ஓசையும், சிவிகை சுமப்போர் சப்தமும், காற்றினிலே தென்னங்கீற்றுகள் அசைவதால் எழும் ஒலியும், சாலையின் இருபுறமும் செல்லும் பாலாற்றுக் கால்வாயில் ஓடும் நீரின் சல சல ஓசையும் அந்த மாலை வேளைக்குப் புதுப்பொலிவை ஊட்டின.

குந்தவ்வை எவருடனும் பேசவில்லை. அவள் கண்களில் நீர் தளும்பி நின்றது. பொன் மாளிகையை விட்டு அவ்வளவு சீக்கிரம் புறப்படும்படி நேரிடும் என அவள் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. இடையில் ஒரே ஒரு தடவை தஞ்சைக்குப் போய்த் திரும்பி வந்தபோதுகூட அவளுக்குப் பொன்மாளிகையைப் பிரிந்தது என்னவோ போலிருந்தது. ஹூம்...அவளிடமிருந்து அழுத்தமான பெருமூச்சு எழுந்தது. திரையை விலக்கிக்கொண்டு ஒருமுறை வெளியே நோக்கினாள். வளைந்துசெல்லும் அந்தச்சாலையின் தொலைவில் பொன்மாளிகை கம்பீரமாகத் திகழ்வது தெரிந்தது. அந்த மாளிகையின் பொற் கலசங்கள் மீது கதிரவனின் கிரணங்கள் தழுவிப் பிரகாசிக்கச் செய்தது தெரிந்தது. மாளிகை மீது அசைந்தாடும் புலிக்கொடியின் கம்பீரம் தெரிந்தது. அவற்றிற்கும் மேலாக அவனது சகோதரன் ஆதித்தனின் முகமும் பொன்மாளிகையில் துஞ்சிய சுந்தர சோழ தேவரின் தோற்றமும் தெரிந்தன. அவர்கள் நன்றி கூறி வாழ்த்துவது போன்ற உணர்ச்சி அவளுள் எழுந்தது. அவளால் இன்னமும் இதயத்தில் குமுறி மோதிக் கொண்டிருந்த துக்கத்தைத் தடுக்க முடியவில்லை. அவள்

கூரங்கள் அந்தக் காட்சியைப் பிறர் காணவொட்டாமல் செய்துவிட்டன.

பொன்மாளிகையும் மறைந்தது. இளவரசி வானதி தேவியும் அமைதியாகவே அமர்ந்திருந்தாள். அந்தச் சிவிகையில் வானதியும் குந்தவ்வையுமே எதிரும்புதிருமாக அமர்ந்திருந்தனர். இன்பவல்லியும் மற்றவர்களும் மற்றச் சிவிகைகளில் வந்தனர். கண்களில் நீர் தளும்பக் குந்தவ்வை ஏதோ சிந்தனையிலாழ்ந்திருப்பதையும், அடிக்கடி பெருமூச்சு விடுவதையும் கண்டுகூட அவளைத் தொந்தாவு செய்யாமல் மௌனமாக இருந்தாள் வானதி. இளைய பிராட்டியார் கண்கலங்குவதைக் கண்டது இதுவே முதல் முறை. என்னவென்று அவர்களைக் கேட்பது? என்ன கூறி அவர்கள் துயரம் துடைப்பது? அதிகப்பிரசங்கித்தனமாக ஏதாவது கூறி அதனால் அவர்கள் மனம் மேலும் நொந்தால்? வானதி ஏதும் பேசாமலே வந்தாள். சிவிகை சில சமயம் குலுங்கியது. விரைந்து செல்வதால் ஆடியது. அவள் உடல் குலுங்கியது. கழுத்தில் பூண்டுள்ள மணிமாலைகள் குலுங்கின. மனமும் சலன முற்றது என்றுதான் கூற வேண்டும். மீண்டும் தஞ்சைப் பயணம். இந்தப் பயணத்தில் இளையபிராட்டி கலந்துகொள்ளாமல் இருந்தால் சுவையே இருக்காது. நல்லவேளையாக அந்த ஓலை வந்து காப்பாற்றியது என்று எண்ணினாள். முதலில் அந்த ஓலையை எழுதியவரும், அதில் கண்டிருந்தவையும் அவளுக்குத் தெரியாமல் இருந்தன. மெல்ல வானதி, குந்தவ்வையின் வாய் மூலமே அதை வரவழைத்து விட்டாள்.

"வாழ்க அந்த ஓலை; ஓலை வந்ததோ நான் பிழைத்தேனே!" என்று மேன் மாடத்திலிருக்கும்போது பேச்சைத் தொடங்கிக் கேட்டாள் வானதி. குந்தவ்வை பொருள் நிறைந்த விழி நோக்கை வானதியின் பக்கம் வீசிவிட்டு மெல்ல நகைத்து, "ஆமாம்; ஓலையும் வாழவேண்டும், ஓலையை எழுதியவரும் வாழவேண்டும்" என்றாள்.

வானதிக்கு உண்மையிலேயே புரியவில்லை. பொதுவாகவே அவள் கூறினாள். 'வாழ்க ஓலை' என்று வானதி திகைத்தவாறு பார்ப்பதைக் கண்டு, "சுள்ளி! உன்னை எனக்குத் தெரியாதா? சிவனடியார் ஓலை எழுதியிருக்கிறார் என்றவுடன் ஓலை வாழ வேண்டும். ஓலையை எழுதியவர் வாழ வேண்டுமாம்!" என்றாள் பொய்க் கோபங்கொண்டு.

வானதி மறுகணம் புரிந்து கொண்டு விட்டாள், அவள் இதயம் நிறைந்தவர், சக்ரவாகப் பறவைக்கு மழைத் துளி போல் அமைந்தவர், மீண்டும் எப்போது சந்திப்போம் என்று ஏங்க வைத்துப் போய்விட்ட அவர்தான் இளையபிராட்டிக்கு ஓலை எழுதி அனுப்பியிருக்கிறார். சிவனடியார் வடிவில் அன்று காஞ்சிப் பொன் மாளிகையினின்று புறப்பட்டதிலிருந்து அதே வடிவில்தான் இருக்கிறாரா? அதே வடிவில் இருந்துதான் பல உண்மைகளை அறியப் போகிறாரா? அந்த ஓலையையும் இளையபிராட்டியார் வானதியிடம் காட்டினாள்.

ஆகா! ஓலையில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்கள்! அந்த எழுத்துக்களிலே அவள் இதயங் கவர்ந்த அருண்மொழியின் முகம் தோன்றியது. ஓலையிலுள்ள செய்தியைப் படிக்கும் போது அவரே அதைப் படித்துக் காட்டுவது போன்றிருந்தது.

"அன்பும் மதிப்பும் நிறைந்த இளையபிராட்டியார் அவர்களுக்கு வணக்கம் காஞ்சி அரண்மனையிலிருந்து இது கண்டவுடன் புறப்பட்டு வரவும். ஒருவரும் அங்கே தங்க வேண்டாம். இங்கே அவசரப் பணி இருக்கிறது. தங்களைத் தஞ்சையில் சந்திக்கிறேன். இப்படிக்கு சிவபாத சேகரன்."

வானதி ஒவ்வொரு வரியாகப் படித்தாள். கடைசியில் சிவபாத சேகரன் என்ற பெயரையும் படித்து விட்டாள். அவளை வெட்கம் வந்து சூழ்ந்து கொண்டது. உருமாற்றத்துடன் பெயர் மாற்றமும் பூண்டுவிட்ட அருண்மொழி தன்னைப் பார்த்து நகைப்பதுபோல் தோன்றியது. ஓலையை ஒரு கணம் மார்புடன் சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டாள்.

"ஓலையில் மனனம் செய்யும் அளவுக்கு ஒன்றும் விஷயம் இல்லையே?" என்று பிராட்டி கூறிய வார்த்தைகள் அவளைச் சுய நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தன.

"போங்கள் அக்கா" என்று முகஞ் சிவக்க, வெட்கம் மேலிடக் கூறிவிட்டு, அந்த ஓலையை இளைய பிராட்டியிடமே திருப்பிக் கொடுத்து விட்டு அந்த இடத்தை விட்டு ஓடி விட்டாள்.

மீண்டும் அந்தச் சம்பவத்தை வானதி நினைத்துக் கொண்டபோது அவள் உடல் சிலிர்த்தது. தஞ்சையில் தன் ஆருயிர் அன்பர் — இளவரசர் — இளைய பிராட்டியைச் சந்திப்பதாகக் கூறியிருக்கிறார். தன்னைச் சந்திப்பதாகக் கூற வில்லையே. தன்னை மறந்துவிட்டாரோ? இந்த முறை சந்தித்தால் அவரை விட்டுப் பிரியக் கூடாது மாறுவேடத்தில் அலையும் அவருடன் நாமும் காவி உடை அணிந்து வேடம் பூண்டு சிவபக்தையாகச் செல்வோமே என்று எண்ணினாள். தஞ்சையில் அவர் எங்குத் தங்கியிருப்பார் என்று அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆவல் வானதிக்கு எழுந்தது.

வானதி அருண்மொழி வர்மரை நினைத்துக் கொண்ட அதே வேளையில், தஞ்சை மாநகரின் கோட்டைக்குச் சிவனடியார் வடிவில் அருண்மொழி நுழைந்து கொண்டிருந்தார். கழுத்திலே உத்திராக்க மாலை. நெற்றியில் பளிச்சிடும் நீறு. நடுவே குங்குமம். கற்றைச் சடைமுடியும், தாடியும் பழுத்த துறவறத்தைப் புலப்படுத்தின. அருண்மொழியை நன்றாக அறிந்தவர்கூட இப்போது அடையாளம் காண இயலாது. பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தஞ்சையை அவர் காண்கிறார் ஒவ்வோர் இடமும் முன்பே அவருக்குத் தெரியும்; ஒவ்வொரு மாளிகைக்கும் அவர் சென்று வந்திருக்கிறார். அதே காவல் கூடம்! அதோ பழுவேட்டரையர் மாளிகை! பெரிய பழு வேட்டரையர் வாழ்ந்த மாளிகையில் இப்போது சிறிய பழு வேட்டரையர் இருப்பார். ஒரு கணம் அவர் கண் எதிரே சிறிய பழுவேட்டரையர் தோன்றினார். சிறிய பழுவேட்டரை

யர் அஞ்சா நெஞ்சர்; சோழநாட்டு நலன் ஒன்றையே கருத்தில் கொண்டுள்ளவர். அவர் இப்போது முளைத்துள்ள ஆபத்தினை எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறாரோ! பார்த்திபேந்திர பல்லவனின் திட்டங்களைச் சிறிய பழுவேட்டரையர் எப்படி முறியடிக்கப் போகிறாரோ?

பார்த்திபேந்திரனின் சதித் திட்டங்கள் அருண்மொழி வர்மருக்குக் காளாமுகர் மூலம் முன்னமே தெரியும் வழியில் குதிரைகள் கிடைக்காததால், கொள்ளிடக் கரை மீது கால் நடையாக வந்தபோது வழியில் மக்கள் பேசிக் கொண்டதிலிருந்து பார்த்திபேந்திரனின் யுத்த முயற்சி தெள்ளத் தெரிந்தது. பார்த்திபேந்திரன் குதிரை மீதேறி விரைந்து பறந்த போது கண்ட சிவனடியார் மனத்தில் பார்த்திபேந்திரனின் நடவடிக்கையைப் பற்றி இருந்த ஐயம் தெளிவாயிற்று. சோழநாட்டிற்கெதிராக அவன் புரட்சிக்கொடி உயர்த்துவது உண்மைதான் என்பது தெளிவாயிற்று. அவன் போன வேகம் ஒன்றிலிருந்தே அவன் நோக்கத்தை அறிந்து விட்டார் சிவனடியார். காஞ்சிக்குப் போனவுடன் அவன் செய்யக்கூடியவற்றை ஒரு கணம் சிந்தித்துப் பார்த்தார்! அதனாலேயே அவர் தக்கவரைக் கொண்டு குந்தவ்வைக்கு ஓலை எழுதி அனுப்பினார். ஓலை அனுப்பிய பிறகுதான் அருண்மொழியின் மனம் அமைதி அடைந்தது.

தஞ்சை நகரில் மக்கள் கூட்டங் கூட்டமாகக் கூடிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். பொழுது சாய்ந்துவிட்டது. உயரமான மதிலின் கருநிழல் வீழ்ந்து இருளைத் துணைக்கு அழைத்தது. பலநூறு பறவைகள் வரிசை வரிசையாகத் தத்தம் கூட்டையப் பறந்து கொண்டிருந்தன. வேளக்காரப் படையினர் அணிவகுத்துக் காவல் கூடத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தனர் அந்தி வேளையின் நேரம் குறிக்கும் சேமக்கல ஓசை நுழைவாயிலின்று எழுந்தது. புறப்பாடிக்குச் சென்று பண்டம் விற்று வருவோர் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். மறுநாள் நகரில் கூடும் சந்தைக்குத் தேவையான பொருள்களைச்

சுமந்து பார வண்டிகள் தடக் தடக்கென்ற ஒலியுடன் வந்து கொண்டிருந்தன.

கோட்டை மதில் நுழைவாயினின்று சற்றுத் தொலைவு சென்றால் பெரும் வெளியும் அதன் நடுவே சிறு சிவாலயமும் இருந்தன. தஞ்சைத் தளிக் குளத்தார் என்று அப்பர் பெருமான் அழைத்த சிறுகோயில் அமைதியே வடிவாகத் திகழ்ந்தவாறிருந்தது. அருண்மொழி மெல்ல அந்தக் கோயிலை அணுகினார். அந்தக் கோயிலை இதற்கு முன்னர் பார்த்திருக்கிறார். அந்த இறைவனைக் கும்பிட்டுச் சென்றிருக்கிறார். என்றாலும் இப்போது இருப்பது போன்ற அமைதியான சூழ்நிலை முன் எப்போதும் எழுந்ததில்லை. சோழவள நாட்டின் தலைநகரில் பெரும் மாட மாளிகைகளும், கூடங்களும், கூடத்தின் மீது கலசங்களும், கலசத்தின் அணித்தே புலிக்கொடியும் திகழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும் இறைவன் திருக் கோயில் எங்கோ அமைதியாக, சின்னஞ் சிறு வடிவத்தோடு இருப்பதைக் காணுந்தோறும் அருண்மொழியின் மனத்தில் கவலை எழும். தில்லைச் சிற்றம்பலமும், காஞ்சிக் கைலாயநாதரும், ஏகாம்பரரும், திருவரங்கத்துத் திருமாலும் அந்தந்த இடத்துக்குப் பெருமை தேடித் தந்த வண்ணமிருக்க, தஞ்சைக்கு இறைவன் திருவளால் பெருமை ஏற்பட வழியில்லையா?

இப்போது அதைப் பற்றி அதிகம் எண்ணப் போதிருந்தது. தளிக் குளத்தார் தனியே தான் இருந்தார்; கருவறையில் முணுக் முணுக்கென்று விளக்கெரிந்து கொண்டிருந்தது. ஓரிருவர் வந்து சேவிப்பதும் செல்வதுமாக இருந்தனர். சிவனடியார் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு நின்று இறைவனைப் பார்த்தவாறிருந்தார். அப்போது அங்கே சிவிகை யொன்று வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து குதிரை மீது அழகிய இளம் வாலிபன் ஒருவன் அமர்ந்து வந்தான். கோயிலுக்கருகே சிவிகையை இறக்கி வைத்தனர். குதிரை மீதிருந்த அந்த இளைஞன் குதித்துச் சிவிகையினின்று இறங்கமுயலும் செம்பியன் மாதேவியாரைக் கைலாகு கொடுத்து மெல்ல அழைத்

துச் சென்றான். சிவனடியார் அவனை அடையாளம் கண்டு கொண்டார். முன் தினத்தைவிட இன்று அவன் அதிகப் பொலிவுடன் நிகழ்ந்தான். மஞ்சள் நிறப் பட்டாடை அவனை அலங்கரித்தது. வெளுத்த நீல ஆடையொன்றை இடுப்பைச் சுற்றி முடிந்திருந்தான். நெற்றியிலும் உடலிலும் பளிச் சென்று திருநீறு துலங்கியது. பொன்னிற மேனியுடன் கூடிய அவனுக்கு வெண்ணீறு அதிக சோபையை அளித்தது. காதுக் குண்டலங்கள் அசைந்தாடின. கழுத்து மணியாரங் களிலுள்ள வைரக் கற்கள் பளிச்சிட்டு மின்னின. கோயில் பூசை செய்வோர் ராஜ மாதாவையும் மன்னர் மகனையும் அன்புடனும் மரியாதையுடனும் வரவேற்றுத் திருநாமம் பல கூறி வழிபட்டு, கர்ப்பூர தீபங்காட்டிப் பிரசாதம் வழங்கினர். பயபக்தியுடன் அவற்றை எடுத்து அணிந்துகொண்ட செம்பி யன் மாதேவியார் மதுரனைப் பார்த்து, "மதுரா, இந்த ஊரில் தங்கும் நாளெல்லாம் தளிக் குளத்தாரைக் கண்டு வணங்க முடியாது போய்விடுகிறது. இது நல்ல நாள்; ஆண்ட வனைத் தரிசிக்கவும் அவன் சித்தம் வேண்டுமே. எங்கே நல்ல பாடலொன்றைப் பாடு" என்று பணித்தார்.

கணீரென்ற குரலில் மதுரன் கண்டரன் பாடினான். கேட்போர் மெய்சிலிர்க்கப் பாடினான். மென் காற்றும் பாடல் கேட்டு வியந்து மலர்களைக் கொண்டுவந்து அவன் மீது தூவியது. அவன் பாட்டில் மெய்ம்மறந்து நின்ற சிவ னடியார் தன்னை அறியாமலே 'ஆஹா! அற்புதமான பாடல்' என்று வியந்து கூறினார்.

மதுரன் சட்டெனத் திரும்பினான் மங்கிய ஒளியிலும் சிவனடியார் நிற்பது நன்றாகத் தெரிந்தது. அதே சிவ னடியார்தான் சொன்னவாறு வந்து விட்டார். அவரைக் கண்டவுடன் ஏன் அவனுடலில் புத்துணர்வு ஏற்படுகிறது? அவரைக் கண்டவுடன் ஓடோடிச் சென்று உரையாட வேண் டும் என்ற உணர்வு ஏன் ஏற்படுகிறது? அந்தச் சிவனடியார் கண்களிலுள்ள காந்த சக்தி தான் என்ன? அவரது பேச்

சிலே உள்ள புதுமைதான் என்ன? அந்தக் குரலிலே குமிழிடும் இன்பந்தான் என்ன?

"சுவாமி, வந்துவிட்டீர்களா?" என்று கூறியவாறு சிவனடியாரிடம் விரைந்தான் மதுரன். கை கூப்பி வணங்கியவாறு வந்த அவனுக்கு ஆசி கூறி, "வந்து விட்டேன் மகனே; உன் விருப்பப்படி வந்துவிட்டேன். வந்தவுடன் தளிக் குளத்தாரை வணங்கினேன். உன் பாடலில் மெய்ம்மறந்தேன். உடலும், உள்ளமும் புனிதமடைந்தன, மதுரா!" என்றார் சிவனடியார்.

சிவனடியார் செம்பியன் மாதேவியாரைக் கண்டுவிட்டார். 'ஆ! தேவியார் எதிரே பொய் வேடம் பூண்டு பேசுவதா? அது சரியா?' எனக் கவலை கொண்டார்.

மதுரன் அடிகளாரை நோக்கி, "சுவாமி, சற்று என்னுடன் வாருங்கள்; என் பாட்டியார் அரசகுலத் தாய் செம்பியன் மாதேவியார் அதோ இருக்கிறார். என் பாட்டனார் கண்டராதித்தரின் பாடலை மெய்மறந்து கேட்டு வியந்து பாராட்டினீர்களே அவரது சிவத் தொண்டினைத் தொடர்ந்து நடத்தி வரும் செல்வியார் அவர். என்னை இத்தகைய நற்பாதையிலே செலுத்திவரும் அந்தத் தேவியாரைத் தாங்கள் காண வேண்டாமா? முன் தினம் தங்களைச் சந்தித்ததைப் பற்றிப் பாட்டியாரிடம் கூறியிருக்கிறேன். தங்களைப் போன்ற சிவனடியார்களைக் கண்டு பேசி, உபசரிப்பதில் பெரு மகிழ்வு கொள்வார் தேவியார். தங்களைப் போன்று இந்தக் கண்டமெல்லாம் சுற்றிச் சிவபெருமானுறையும் திருத்தலம் பல கண்டு வரும் அடியார்களைக் கண்டால் என் பாட்டியாருக்குப் பெருமை பிடிபடாது. கருணை கூர்ந்து வாருங்கள், சுவாமி" என்று மதுரன் அழைத்தான்.

உள்ளத்துள்ளே திடுக்கிட்டார் சிவனடியார். எனினும் வெளியில் புலப்படுத்தாமல் மெல்ல நகைத்து மதுரனை அணைத்தவாறு, "அன்புள்ள மதுரா, ஒரு பகல்தான் பழகி

ஞேம். அதற்குள் உயிரையும் ஈய வல்ல அன்பு என்னிடம் பூண்டு விட்டாய். உன்னைச் சந்திக்கவே இங்கு வந்தேன். உன் பாட்டியாரை இந்த நேரத்தில் இங்குச் சந்திப்பது சரியன்று; நான் இனிச் சிறிது நாள் இங்குதான் தங்கியிருக்கப் போகிறேன். அப்போது நானே மாதேவியார் இருப்பிடம் வந்து கண்டு மகிழ்கிறேன்'' என்ருர். மெல்ல அந்த இடத்தை விட்டுச் செல்லவும் தொடங்கினர் மதுரன் பேசுவது அறியாது நின்ருன். சிவனடியார் எங்குத் தங்குவார் என்பதைக் கேட்க மறந்து விட்டோமே என்று அவரைப் பின் தொடர்ந்து வேகமாகச் சென்ருன். தாம் எங்கே தங்கியிருக்கப் போகிருேமென்பதை மதுரனுக்குக் கூறுவது மிகவும் முக்கியமாயிற்றே என்று அவனிடம் கூறச் சிவனடியாரும் மெல்லத் திரும்பினர்.

‘‘சுவாமி, இந்த நகரத்திலே தாங்கள் தங்குவதற்கு வசதியான ஏற்பாடுகளை நான் செய்து தருகிறேன்'' என்று மதுரன் அன்புடன் கூறினன். சிவனடியார் மெல்ல நகைத்து, ‘‘அப்பா, வேண்டாம்; சந்தடி மிகுந்த இந்த நகரில் நான் தங்க விரும்பவில்லை. நாடும் காடும் பட்டியும் தொட்டியும் பள்ளமும் மேடும் சுற்றி வருபவனுக்குத் தங்குவதற்கு என்று தனியே ஓரிடம் வேண்டுமா? நீல நிற விசும்பிலும் நல்ல தொரு மண்ணிலும், வீசும் காற்றிலும் விளங்கும் ஈசனைப் போன்று தங்குவதற்குச் சாண் இடம் போதும் கோட்டைக்கு வெளியே ஆற்றங்கரையோரமாய் உள்ள பூந்தோட்டம் உனக்குத் தெரியுமல்லவா? அந்தத் தோட்டத்திலே சிறு குடிலொன்று உண்டு. அங்கே வெகுகாலமாக மூதாட்டி ஒருத்தி வசித்து வருகிருள். அவளை எப்போதோ சந்தித்தது. என் பிள்ளைப்பிராயத்தினின்று என்னை அவள் அறிவாள்; ஆனல் அவள் இப்போது என்னை மறந்திருக்கலாம். நான் அந்த இயற்றைச் சூழலில் வசிக்க விரும்புகிறேன். இன்றிரவு அந்தக் குடிலையடைந்து இளைப்பாறுகிறேன். என்னைக் காண விரும்பினல் அங்கு வந்து நீ காணலாம்'' என்று கூறி மெல்ல நகர்ந்தார் சிவனடியார். பிறகு என்ன

நினைத்துக் கொண்டாரோ என்னவோ, "மதுரா, மதுரா" என அழைத்து, "மற்ருென்று உன்னிடம் கூற விரும்பு கிறேன். யாரிடமும் நீ இப்போது கூறிவிடாதே. காஞ்சி மாநகரினின்று சில பெண்மணிகள் அரண்மனைக்கு வருவார்கள். சோழ அரச குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அவர்கள். அவர்களுள் இளைய பிராட்டி குந்தவ்வை தேவி என்று ஒருத்தியின் பெயர். நான் காஞ்சி கைலாய நாதர் ஆலயத்தில் அவளைச் சந்தித்தேன். சிவபெருமான் மீது அன்பு ஏற்பட வழி கூறினேன். தஞ்சை நகருக்கு வந்தால் தான் வந்து காண்பதாகக் கூறியிருக்கிருள் அந்த அரச குமாரி. அவள் வந்தால், உன்னிடம் கேட்டால் என் இருப்பிடத்தைக் கூறுவாயா?" என்ருர் மெல்லிய குரலில். அவர் கண்கள் மதுரனின் முகத்தையும், முகத்தின் வழியே உள்ளத்தையும் அளந்தன.

மதுரன் உடல் சிலிர்ப்பது அவருக்கு நன்ருகத் தெரிந்தது. அவன் முகம் முன்னைவிட மலர்வதும் தெரிந்தது. "சுவாமி! இளைய பிராட்டியார் குந்தவ்வை தேவியாரைத் தாங்கள் சந்தித்தீர்களா? அவர்கள் தஞ்சை வருவதாகக் கூறினுர்களா? என் அத்தையார் இங்கு வருகிருர்களா? மிக நல்ல முகூர்த்தம் அடிகளே; காஞ்சியை விட்டு வராமல் வேதனையுற்றிருக்கும் அவர் இங்கு வருவதில் மிகப் பொருத்தம் இருக்கிறது, சுவாமி. கட்டாயம் உங்கள் இருப்பிடம் கூறுவேன். சோழ அரச குலத்தவர்கள் சிவனருகில் திளைப்பதால் வருங்காலச் சந்ததிகளுக்குத்தானே நல்லது" என்று கூறினுன்.

"மதுரா மதுரா" என்று மாதேவியார் அழைக்கும் குரல் கேட்டது. மதுரன் விடைபெற்றுக் கொண்டு பிரியா மனத்துடன் சென்ருன். சிவனடியாரும் மெல்ல நடப்பது போல் முதலில் பாவனை செய்து பிறகு விரைந்து நடந்து கோட்டையில் புற வாயிலைக் கடந்து ஆற்றங்கரையோரமாகச் செழித்து வளர்ந்திருந்த பூங்காவினுள் நுழைந்தார்.

அந்த மலர் வனம் கலையிழந்திருந்தது. இயற்கைத் தாயின் இன்ப விளையாடலால் செழித்திருந்த மரஞ் செடி கொடிகள் வழி வகையின்றி வளர்ந்திருந்தன. சரிவரக் கவனிப்பார் இல்லாமையால் எங்கும் புதர் மண்டிக் கிடந்தது. ஒரு காலத்தில் பல நறுமண மலர்ச் செடிகள் நிறைந்திருந்த அந்தத் தோட்டத்தில் இப்போது அவை இருக்குமிடமே தெரியவில்லை. அழகிய நடைபாதை இருந்தவிடம் தெரியவில்லை. முன்னம் சின்னஞ் சிறு செடியாய் இருந்தவைகள் இப்போது பிரமாண்டமான மரங்களாய் விளங்கின. அரச மரங்களும் ஆல மரங்களும் நிறைந்திருந்தன. 'ஙொய்' என்ற வண்டின் ரீங்காரம் சூழ்ந்திருந்தது. கூட்டையடைந்ததும் தங்கள் குரலோசையை விடாத பறவை இனங்களின் சப்தம் நிறைந்திருந்தது. கீழே சாய்ந்து வீழ்ந்திருந்த சருகுகளின் மேல் முயல்களும், கீரிகளும் ஓடும்போது சல சலவென ஓசை எழுந்தது.

பசுமையும் செழுமையும் நிறைந்த அப் பெரும் மலர்க் காவின் மீது வானத்தே விளங்கிய வெண்மதி தண் நிலவைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தான். எங்கோ மறைந்திருந்த பூத்த புது மலர்களின் நறுமணம் 'குப்' பென்று காற்றிலே கலந்து மிதந்து வந்தது. வெண்ணிலவின் தண்ணொளியையும் வீசும் காற்று சுமந்து வரும் மணத்தையும் ரசித்தவாறு சிவனடியார் மெல்ல அந்த மலர் வனத்திற்குள் நுழைந்து வெகு நாட்கள் பழக்கப்பட்டவர் போல் ஒற்றையடிப் பாதை வழியே நடந்து சென்றார்.

அந்த இடத்திலே ஆறு வளைந்து தோட்டத்தைத் தழுவிக் கொண்டு சென்றது. நதித் தேவிக்கு மரங்களெனும் தோழிகள் வந்தனை கூறுவதுபோல் ஆற்றங்கரையில் வளைந்து நின்றன. சரக்கொன்றை மரத்துக் கிளையொன்று தாழ்ந்து வளைந்து ஓடும் நீரைத் தொட்டவண்ணமிருந்தது. அந்த மரத்தினருகே படித்துறை. அரச குடும்பத்து மகளிர் வந்து நீராடும் இடம் அது. இப்போது அங்கே எவரும் வருவதில்லை

என்பதைப் புலப்படுத்துவது போல் அந்த நீராடுமிடத்தும் படிக்கட்டுகள் பழுதுபட்டுக் கிடந்தன. படிக்கட்டுகள் சிதைந்திருந்தன. பாறை இடுக்குகளில் செடிகள் முளைத் திருந்தன. படிக்கட்டுகள் ஆரம்பமாகுமிடத்தில் அழகிய மேடை. வழவழப்பான அந்த மேடை சந்திர காந்தக் கல் போல் மிளிர்ந்தது. அது பழுதடையவில்லை. நமது சிவனடி யாருக்கென்றே அது அழகுடன் விளங்கியது போலும்!

'அப்பாடா' என்ற ஒய்வொலியுடன் அந்த மேடை மீது அமர்ந்தார் சிவனடியார் வடிவிலிருந்த அருண்மொழி. முற் றும் துறந்த முனிவராக அவர் வெளியில் தோன்றினலும் அவர் உள்ளம் அப்படியெல்லாம் எளிதில் துறவறம் பூணச் சம்மதிக்கவில்லை அந்த நிலவு வேளையும், ஓடும் ஆறும், அழகிய படித்துறையும், மிதந்து வரும் நறுமணமும், பசுமை யான சோலையும் அவர் இதயத்தில் புதுப் பொலிவை ஊட் டின. அவர் ஆகாயத்தை நிமிர்ந்து பார்த்த வண்ணம் அந்த மேடையில் படுத்தார்.

அந்த ஆற்றங்கரைப் பகுதிகளில் ஆர்வமுடன் அவர் நடமாடியிருக்கிருர்; அந்தப் படித்துறையில் அமர்ந்து தனியே சிந்தனை செய்திருக்கிருர். திருமணமான பிறகு ஒரு நாள் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்த சம்பவம் மறக்க முடியாத ஒன்று.

மாலை மங்கிவிட்டது. பௌர்ணமி நாள். அப்பொழுது தான் சந்திரன் உதயமாகிக் கொண்டிருந்தான். இருண்ட நேரத்தில் அவனுடைய முதல் ஒளி சற்று மங்கலாகத்தான் இருந்தது அந்த ஒளியே வானதிக்கு இதமாக இருந்தது. இளையபிராட்டியுடனும் மற்ற தோழிகளுடனும் நீராட வந் திருந்தாள் அவள். நீராடிக் களித்து வெகுநேரம் கேளிக்கை களில் ஆழ்ந்த பிறகு திடீரென வானதிக்குக் காலை வலித்தது. அங்கேயிருந்த மரவேரில் அமர்ந்தாள். இளையபிராட்டியும் சேடிகளும் நந்தனவனத்தில் எங்கோ சென்றுவிட்டனர். வான தியை வேடிக்கை காட்ட அவர்களுக்கு எண்ணம். வானதி

யும் பிடிவாதமாக அங்கே அமர்ந்திருந்தாள் பிறகு மெல்ல எழுந்து பழையபடி நீர்த்துறைக்கே வந்தாள். கடைசி படிக் கட்டுவரை இறங்கினாள். காலைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு அமர்ந்தாள். அந்த நிலை இன்பமாக இருந்தது. அப்பொழுது அருண்மொழி மெல்லப் பின்புறமாகச் சந்தடியின்றி வந்தார். திடீரென அவள் கண்களை மூட விரும்பினார். அவள் அஞ்சி விடுவாள் என்பது அவருக்குத் தெரியும்; எனினும் மெல்ல மெல்ல அவளருகே வந்து அவள் கண்களைச் சட்டென மூடி விட்டார்.

திடீரெனக் கண்கள் மூடப்பட்டதால் வானதி நடுங்கியே போய்விட்டாள். தன் வளைக்கரங்களால் மூடிய கரத்தைத் தொட்டபிறகுதான் அவளுக்கு உயிரே மீண்டது.

சட்டென எழுந்து நின்ற வானதியைப் பார்த்து அருண்மொழி கலகலவென நகைத்தார். அந்தச் சிரிப்பின் அழகை வானதி அநுபவித்தாள். அந்தக் கூரிய நாசியின் கீழே செவ்வுதடுகள் திறந்து அந்த முத்துப் பல்வரிசை அவள் இதயத்தில் மோகன மயக்கத்தை ஊட்டியது. வட்டக் கரிய விழியில் தளும்பும் அமுத குணமும் ஒளியும் அவள் உடலில் இன்பக் கிளுகிளுப்பை ஊட்டின. கொடி போன்ற அந்த இளமங்கை துவண்டாள். மதி கண்டு மலர்ந்த குமுதம் போன்று அவள் உடலும் உள்ளமும் மலர்ந்தன. அருண்மொழி தன் நீண்ட கரங்களால் அவளை அணைக்கவில்லையானால் துவண்ட அந்தப் பொற்கொடி கீழே வீழ்ந்திருப்பாள்.

''வானதி பயந்து விட்டாயா? இன்று சோழ நாட்டு இளவரசி — நாளை மகாராணி பட்டம் சூடி, சோழ நாட்டு மக்களிடையே அச்சமின்மையும், அன்பும், அறமும் வளர்க்க வேண்டிய நீ அஞ்சலாமா?'' என்று அருண்மொழி கேட்டார்.

பெண் புறுவின் குரல் போன்று ஏதோ வானதியிட மிருந்து ஒலி வந்தது. அருண்மொழியின் விரிந்த மார்பில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள். அவன் கண்களில்

இன்பக் கண்ணீர் தளும்பியது. அருண்மொழி மேலும் பேசினர்: "வானதி, என் தமக்கையார் இளையபிராட்டி உன்னை அஞ்சா நெஞ்சினளாக வளர்த்திருப்பாள் என எண்ணினேன்; இன்னும் நீ பயத்தை விடவில்லையா?" என்று கேட்டார். அவர் பிடி இறுகியது.

வானதி அவரை நிமிர்ந்து நோக்கினுள். அவள் பார்வையிலேயே ஏதோ பெருங் கேள்வி கேட்பது போலிருந்தது.

"என்ன பார்க்கிருய் வானதி? உன் விழிகள் ஏதோ கூற முயலுகின்றனவே! தைரிய சாலிதான் என்கிருயா? தைரியம் மட்டும் இருந்தால் போதாது வானதி; உடலில் வலுவையும் அதிகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்... சோழ நாட்டு மகுடம் அதிகப் பளுவானது. அதில் நவரத்தினங்கள் ஏராளம். தங்கத்தின் எடை அதிகம். அதை அணிந்து கொள்ள விசேஷ பலம் வேண்டும் — அதற்காகவேனும் நீ இன்னும் உடலை அதிகத் தெம்புடன் வைத்திருக்க வேண்டாமா?"

வானதி சட்டெனத் திரும்பி, "மகுடம்... வைர வைடூரிய மகுடம்...! அதற்கு நான் ஆசை கொண்டதே கிடையாதே! சோழ நாட்டுப் பேரரசியாக வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை எப்போதே விட்டு விட்டேனே. நான் விரும்பியது எனக்குக் கிடைத்து விட்டது! உங்களுடைய இதய சாம்ராஜ்யத்து ராணியாக விரும்பினேன். உங்கள் பரந்த தோள்களைத் தழுவி என்றென்றும் இருக்கும் பேரின்ப நாட்டில் வாழ ஆசைப் பட்டேன். உங்கள் அழகுத் திரு உருவை என் இதய மண்டபத்தில் வைத்துப் பூசிக்கும் இலட்சியத்தைக் கொண்டிருந்தேன். அவை கிடைத்து விட்டன, என் ஆசை நிறைவேறி விட்டது! நான் உங்கள் இதயராணி! அதற்கு மகுடம் ஏது? கிரீடம் ஏது? வைர வைடூரியமும், கோமேதக மரகதமும், தங்கமும், வெள்ளியும், முத்தும் கோத்த அதிகக் கனமான மகுடம் அதற்கு ஏது? முடிசூடா ராணியாக மாற எண்ணினேன்; வென்றேன்.

எனக்கு எதற்குச் சோழ நாட்டு அரியணை? முன்பேதான் நான் சபதம் செய்திருக்கிறேனே. என்னை இன்னுமா சோதிக்கிறீர்கள்...'' வானதி பேசிக்கொண்டே போனாள்.

அருண்மொழி இந்தச் சொற்களை எதிர் பார்க்கவில்லை! ''வானதி'' என்று உரத்த குரலில் கூப்பிட்டார்.

''ஏன், நான் கூறுவது தவறா?''

''வானதி, நீ பயந்தவள், பலமற்றவள் என மட்டும் எண்ணினேன்; நீ ஒரு குழந்தையுங் கூட!''

''ஆம்; நான் குழந்தைதான்! உங்கள் அன்புக்கு ஏங்கி நிற்கும் குழந்தைதான்!''

வானதியின் குரல் தழு தழுத்தது. அருண்மொழி அவள் கண்களைத் துடைத்து, ''வானதி, இதுபோல் எப்போதும் பேசாதே. நீ பேசுவதை யாராவது கேட்டால் விபரீதம் விளையலாம் '' என்றவாறு அவளை அணைக்க முயன்றார்.

''என்னைப் பொறுத்தருளுங்கள்; நான் கூறியது தவறு என்று தாங்கள் எண்ணலாம். ஆனால் நான் எப்போதோ உறுதி பூண்டு விட்டேன். நான் என்றுமே சோழ நாட்டின் ஒரு சாதாரணப் பிரஜைதான்! ஏன், அப்படி இருக்கக் கூடாதா? மன்னரை மணந்தால் ராணியாகத்தான் வேண்டும் என்ற கட்டாயமா?'' என்று வானதி கேட்டாள்.

அந்தப் பேச்சைத் தொடர்ந்து வளர்க்க அருண்மொழி விரும்பவில்லை. ஆனால் வானதியின் கடைசிச் சொற்களைக் கேட்டவாறு குந்தவ்வை வந்து விட்டாள். தோழிகள் சற்றுத் தொலைவிலேயே நின்றனர்.

' ஆம் வானதி, மன்னரை மணந்தால் அரசியாகத்தான் வேண்டும். இது என்ன ஆச்சரியம்! நீ சபதம் செய்தாய் என்றால் என் அருண்மொழி மன்னராவதையும் தடுத்து விடுவாயா? இன்னும் குழந்தை போல் பேசாதே. எப்போதோ

வேடிக்கையாகச் செய்த சபதத்தை இன்னும் பிடிவாதமாகச் சாதித்து வருகிறுயே. நீ சபதம் செய்தால் நான் மட்டும் சபதம் செய்ய மாட்டேனு? வானதி, உன்னை இந்த நாட்டு அரசியாக்கி என் கைகளினுல் உன் தலையில் மகுடத்தை அணிவிப்பேன்'' என்ருள். சபதம் நிறைவேற்றுவது போன்ற குரல் அழுத்தம் அவளிடமிருந்து வந்தது.

வானதி ஏதோ பேச வாயெடுத்தாள். குந்தவ்வை அவள் வாயை மூடி, "விளையாட்டு போதும்; தோழிகள் காதில் விழுமாறு ஏதாவது பேசாதே. அது போகட்டும்; உன்னை எங்கெல்லாம் தேடி நாங்கள் அலைவது? என்னுடன் வந்து கொண்டிருக்கிறுய் என எண்ணினேன். அருண் மொழியைப் பார்த்தவுடன் மெல்ல நழுவிவிட்டாயா எங்களி டமிருந்து?'' என்ருள்.

வானதியின் முகத்தில் வெட்கம் சூழ்ந்தது. "அக்கா'' என்று ஏதோ கூற அருண்மொழி வாயெடுத்தார், ஆனுல் தோழிகளின் 'கல கல' வென்ற சிரிப்பு அவர் பேச்சை நிறுத்தியது. அந்தச் சிரிப்பொலி நந்தவனம் எங்கும் சூழ்ந் தது.

நகைப்பொலி அருண்மொழியின் காதுகளில் இப்போது வீழ்ந்தது. சட்டென விழித்தார். அந்த ஆற்றங்கரை மேடையிலே அப்படியே தூங்கிப்போயிருக்கிருர். பொழுது புலரப் போகும் சமயம்; சுறுசுறுப்பாக விழித்தெழுந்த பறவைகள் 'கல கல' வென ஒலி எழுப்பிக் கொண்டிருந் தன. அந்த ஒலிதான் நகைப்பொலி போல் அவர் செவி களில் வீழ்ந்திருக்க வேண்டும். பழைய நினைவு கனவாக மாறினுலும், அந்த நினைவு அதிகாலையிலும் அவர் உள்ளத் தில் நடமாடிக் கொண்டிருந்தது. குந்தவ்வையும் வானதி யும் அன்று எப்படியும் தஞ்சை வந்து விடுவார்கள். அவர்கள் வந்தபிறகு எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படலாம் என எண்ணிய அருண்மொழி கலைந்திருந்த தன் வேடத்தைச் சரிசெய்யும்முன் நீராட ஆற்றில் இறங்கினுர்.

குந்தவ்வையும், வானதியும், இன்பவல்லியும் ஏறி வந்த சிவிகைள் தஞ்சை அரண்மனைக்குள் நுழைந்தன.

குந்தவ்வை சிவிகைத் திரையின் இடுக்கு வழியாகச் சிவனடியார் தென்படுகிருரா எனப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தாள். மதுரன் நடராசர் சிலைக்கருகே நிற்பதைக் குந்தவ்வை கவனித்து விட்டாள்! மதுரனும் இளைய பிராட்டியைக் கவனித்து விட்டான். சிவனடியார் கூறிய சொற்கள் அவனுக்குச் சட்டெனை நினைவுக்கு வந்தன. "அக்கா!" எனக் கூறியவாறு விரைந்து வந்தான். மற்றவர்களைப் போகுமாறு சைகை காட்டிய குந்தவ்வை மதுரன் அருகே சென்ருள். மதுரன் சுற்று முற்றும் பார்த்துவிட்டு "அக்கா, தங்களைச் சிவனடியார் ஒருவர் விசாரித்தார். தங்களுக்குச் சிவநெறியில் பல உபதேசங்கள் செய்தவராம். தாங்கள் தஞ்சைக்கு வருவீர்கள் என்றும் கூறினுர். அவர் முற்றும் உணர்ந்தவர் போலும். நீங்கள் வரப் போவது அவருக்குத் தெரிந்திருக்கிறதே!" என்ருன்.

குந்தவ்வையின் உதடுகளில் புன்னகை நெளிந்தது. "ஆம் மதுரா; உங்களையெல்லாம் பார்த்துப் பல நாட்கள் ஆகின்றனவன்ருே. அதனுல் வந்தேன். வந்தேன் என்று கூறுவதைவிட வந்தோம் என்று கூறலாம். என்னுடன் இளவரசி வானதி தேவி வந்திருக்கிருள். இன்னெருரு பெண்... நீ எப்படி நன்ருகப் பாடுகிருயோ அதைப் போன்று நன்ருக ஆடவல்லவள் வந்திருக்கிருள். அது சரி; சிவனடியார் எங்குத் தங்கியிருப்பதாகக் கூறினுர்—?"

"அரண்மனையில் இவ்வளவு இடம் இருக்கும்போது, இந்த நகரத்தில் எத்தனையோ மடங்கள் இருக்கும்போது அவர் நகரின் புறத்தே உள்ள நந்தவனத்தில் தங்குகிருராம். அக்கா, நீங்கள் இனி இங்குதானிருக்க வேண்டும். உங்களுக்குத் தெரியுமா? வல்லவரையர்..." என்று ஏதோ கூற முயன்றவனின் எதிரே குந்தவ்வை நிற்கவில்லை; அவள் அந்த இடத்தை விட்டு விரைந்து நடந்து கொண்டிருந்தாள்!

அந்த வெளி முற்றத்தைக் கடந்து தாழ்வாரத்தைக் கடந்து, மாளிகை வெளிக் கூடத்தைக் கடந்து அவள் விரைந்து நடந்தவாறிருந்தாள். குந்தவ்வை அங்கிருந்து செல்வதற்கும் வல்லவரையரை இருவர் மெல்ல அணைத்துக் கொண்டு அங்கு வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

பழுவேட்டரையர் அவர்கள் பின்னே கம்பீரமாக நடந்து வந்தார். காலையில் சோகமும், தாபமும், தடுமாற்றமும், குற்ற நெஞ்சின் குறுகுறுப்பும் தவழப் பாதாளச் சிறைக்குச் சென்றவர் இப்போது கம்பீரமாக நடந்து வந்தார். முகத்தில் வெற்றிப் பெருமிதம் சூழ நடந்து வந்தார். வந்தியத் தேவனைச் சிறைக்கு வெளியே அழைத்துவர அவர் பட்ட பாடு கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. கைதட்டிக் காவலரை அழைத்தார். காவலர்கள் திடுதிடுவென ஓடிவரும் ஓசை கேட்டது.

“வல்லவரையரே! நீங்கள் என்னை அவமானப்படுத்த வேண்டும் என்று சங்கல்பம் செய்து கொண்டு விட்டீர்கள் போலிருக்கிறது! நான் உள்ளம் திறந்து கேட்கிறேன். அன்புடன் அழைக்கிறேன்; என் அதிகாரத்தின் பெயரால் கட்டளையிடுகிறேன். நீங்கள் சம்மதிக்க வில்லை எனின் இதோ காவலர்கள் வரப்போகிறார்கள்; அவர்களைக் கொண்டே என் கரங்களில் விலங்கை மாட்டச் சொல்லப் போகிறேன். அவர்களும் சம்மதியாவிடில் என் உடை வாளால் என் தலையை நானே சீவிக் கொண்டு உயிர்த் தியாகம் செய்து கொள்ளப் போகிறேன்!” என்றார்.

வந்தியத் தேவன் திடுக்கிட்டான். சொன்னதைச் செய்ய வல்லவர் பழுவேட்டரையர். “ஐயா, தனாதிகாரி அவர்களே! இந்தச் சிறுவன் பொருட்டு நீர் உயிர் விடுவதா? வேண்டாம், வேண்டாம். உங்களிஷ்டப்படியே செய்யுங்கள். இதோ என்னை உங்களிடம் ஒப்படைத்துக் கொண்டேன்” என்று கூறி, பழுவேட்டரையரை நெருங்கினான்.

பழுவேட்டரையர் கையில் பூமாலை இல்லை; இருந்தால் சூட்டியிருப்பார். அங்கே, துந்துபி, முரசம், எக்காளம்

இல்லை; இருந்தால் முழங்கியிருக்கும். வந்தியத் தேவனை மெல்ல அணைத்தவாறு அழைத்துச் சென்றார். ஓடி வந்த காவலர்களும் அதில் பங்கு கொண்டனர். சுரங்கவழி கடந்து வெளிச்சத்திற்கு வரும்போது வந்தியத் தேவன் கண்கள் இருண்டன. இதென்ன மற்றொரு சுரங்கப் பாதையா? கோடி சூரியப் பிரகாசமான ஒளியிருந்தும் நம் கண்ணைத் திறக்க முடியவில்லையே என வந்தியத்தேவன் எண்ணினான். கண்கள் தெரிந்திருந்தால் அவன் ஒரு வேளை குந்தவ்வையைப் பார்த்திருப்பானோ? அங்கிருந்து விரைந்து செல்லும் இளையபிராட்டியைக் கண்டிருப்பானோ?

அத்தியாயம் 33

கண்டோம் இளவரசரை

தஞ்சை அரண்மனையின் அந்தப்புரம் கலகலப்பு மிகுந்து காணப்பட்டது. அந்த உயரமான தூண்களும், கூடங்களும் 'ஹோ' என்று காணப்பட்டன இங்கும் அங்கும் ஓடும் சின்னஞ்சிறு குருவிகளும், நந்தவனத்திலிருந்து ஜிவ்வென்று பறந்து சென்று அமரும் கிளிகளும் அமைதி நிறைந்த அந்த அரண்மனைக் கூடத்திலும் அறைகளிலும் பூரண சுதந்திரமாக நடமாடும். கூடங்களில் தொங்கும் அழகு நிறைந்த விளக்குகளின் மேல் தங்கள் கூடுகளைக் கட்டியிருக்கும். தூண்களின் மூலைகளில் செய்யப்பட்டுள்ள சிற்ப வேலைப்பாடுகளிலும், கர்ஜித்துப் பாயும் புலிச் சிற்பத்து வாயிலும் கூடுகளைக் கட்டி, கீச் கீச்சென்று கத்தித் தங்கள் ஆட்சி முறையை நிலை நாட்டிக் கொண்டிருக்கும் அந்தக் குருவிகள் கூட அன்று வியப்புடன் உயர அமர்ந்து பார்த்தன.

பணியாட்கள் சுறுசுறுப்பாக மஞ்சங்களைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தனர். புழுதி படிந்திருந்த இருக்கைகளின் தூசுகளைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தனர். சாளரத்தின்

திரைச் சீலைகள் புதிதாக மாற்றப்பட்டன. மூடப் பட்டிருந்த கதவுகள் திறக்கப்பட்டு, வெளியில் நிறைந்திருந்த ஒளி உள்ளே புக வசதி செய்து தரப்பட்டது அந்த அரண் மனைக்கூடம் புத்துயிர் பெற்றுவிட்டது. வானதியும் இன்ப வல்லியும், பெரிய பஞ்சவன் மாதேவியும், சிறியவளுமாக ஒரு வர்க் கொருவர் நலன் விசாரித்துக் கொண்டதாலும் முகமன் கூறிக் கொண்டதாலும் எழுந்த 'கலகல' வென்ற ஒலி பறவை கள் அதிகாலையில் எழுப்பும் ஒலியையும் மிஞ்சியது. பெண் களின் குரலில் இயற்கையாக உள்ள கீச்சொலியும் அவ்வப் பொழுது எழும் சிரிப்பொலியும் அந்த அரண்மனையில் இவ் வளவு நாள் இல்லாத கலகலப்பை ஊட்டின. கலகலப்பு புது மையை அளித்தது! அந்தப் புதுமையால் பறவைகள் வியந் தனபோல் பணிப் பெண்களும் வியந்தனர். அவர்களிடமும் உற்சாகம் எழுந்தது. தனியே அமர்ந்து ஏட்டுச் சுவடிகளைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த சைவ மூதாட்டியார் செம்பியன் மாதேவி அந்தக் கூடத்திற்கு வந்தார்.

மூதாட்டியார் வந்தவுடன், கட்டுப்பாடின்றி பேசியும் நகைத்துங் கொண்டிருந்த பெண்கள் சட்டென்று அமைதி யுற்றனர். பட்டத்தரசி லோகமாதேவி, செம்பியன் மாதேவி யாரை அணுகி, "கொடும்பாளூர் இளவரசி வந்திருக்கிருள்" என்ருள்.

இன்பவல்லியைச் சூழ்ந்து கொண்டு இரண்டு பஞ்சவன் மாதேவியாரும் அவளது தோற்றத்தையும் மிரண்ட பார்வை யையும் பார்த்து வியந்து நின்றவர்கள் மூதாட்டியார் வந்த வுடன் அவளிடமிருந்து நகர்ந்து மூதாட்டியாரிடம் சென் றனர். வானதியும் மூதாட்டியார் அருகே வந்தாள்.

"இந்தக்கூடத்தில் வெளிச்சமே போதவில்லை. உதயமாகி இரண்டு நாழிகை ஆகியும் இன்னும் இருள் கவிழ்ந்ததுபோல் இந்த இடம் இருக்கிறதே" என்று தனக்குள்ளே முணு முணுத்தவாறு, "கல்யாணி தேவியும் வந்திருப்பதாகக் கூற வில்லையே?" என்று கேட்டவண்ணம் கல்யாணி தேவியின்

அருகே சென்றார். செம்பியன் மாதேவியை விட ஓரிரு வயது சிறியவர்தான் கல்யாணி தேவியார். எனினும் செம்பியன் மாதேவியாருக்குக் கல்யாணி தேவியின் மீது மதிப்பும் மரியாதையும் உண்டு. பல ஆண்டுகள் இருவரும் சந்தித்துக் கொள்ளவே இல்லை. குந்தவ்வையோடு காஞ்சிப் பொன் மாளிகையிலேயே வசித்து வந்தார்கள். எனினும் இருவர் உள்ளத்திலும் மற்றவரைப் பற்றிய நினைவு இருந்துகொண்டே இருக்கும். செம்பியன் மாதேவியார் சைவப் பற்று மிகுந்து சிவத் தொண்டு செய்து செங்கற்கலாளான கோயில்களைக் கற்றளிகளாக மாற்றியவண்ணம் தொண்டாற்றும் போது, கல்யாணி தேவியார் காஞ்சியில் குந்தவ்வைக்குத் துணையாக இருந்து அவள் துயரம் போக்கப் பழங்கதைகளைப் பேசிய வண்ணமிருப்பார்கள். ஆனால், நினைவு மட்டும் கல்யாணி தேவியாருக்குச் செம்பியன் மாதேவியாரிடமே இருந்தது.

கண்களில் நீர் தளும்ப ஒருவரையொருவர் தழுவிக் கொண்ட அந்தக் காட்சியைக் கண்டு மற்ற இளம் பெண்கள் கம்மென நின்றனர். செம்பியன் மாதேவியார் தன்னிடமிருந்த விபூதிப் பேழையினின்று திருநீறு எடுத்துக் கல்யாணியிடம் அளித்தபோது கல்யாணி கூறினாள்: "தினமும் காலையில் நான் காஞ்சியில் திருநீறணியும்போது உங்களையே நினைத்துக் கொள்வேன். அடிக்கடி குந்தவ்வையைக் கேட்பேன், எப்போது தஞ்சைக்குச் செல்லப்போகிறோமென்று..." என்றாள். அந்தக் குரலில் முதுமையின் தடுமாற்றத்துடன் பிரிந்தவரை மீண்டும் காணும்போது ஏற்படும் தழுதழுப்பும் இருந்தது.

குந்தவ்வை என்றவுடன் செம்பியன் மாதேவியார் திரும்பிச் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். "ஆமாம், குந்தவ்வை எங்கே? குந்தவ்வை, குந்தவ்வை!" என்று கூப்பிட்டார். பிறகு, "குந்தவ்வை, உன் பாட்டி கூப்பிட்டுத்தான் நீ வர வேண்டுமா? உன் வேதனை யெல்லாம் தீரும் நாள் வந்து விட்டதம்மா. வா, இந்தப் பிரசாதத்தை வாங்கிக்கொள்.

உனக்காகப் பல நாட்களாகச் சேமித்து வைத்திருக்கும் காயாரோகணரின் பிரசாதம் இது'' என்று கூப்பிட்டபோது தான் அங்கே இளைய பிராட்டியார் இல்லை என்பதை எல்லாரும் உணர்ந்தனர்.

'இளைய பிராட்டி எங்கே? இளைய பிராட்டி எங்கே? என்று எல்லோரும் கேட்டனர்.

இளைய பிராட்டி, மதுரன் கண்டரனிடம் பேசிவிட்டுச் சிவனடியாரைக் காணச் சென்றது வானதிக்குத் தெரியாது; இன்பவல்லிக்கும் தெரியாது குந்தவ்வை எங்கே, எங்கே என ஒரு கணம் அங்கே பரபரப்பு நிகழ்ந்தது.

''அக்கா எங்களுடன் தான் வந்தார்; ஆனால் அரண்மனை முன் மண்டபத்திற்குள் நுறைந்தபிறகு நான் பார்க்கவில்லை'' என்றாள் வானதி அந்தச் சமயம் மதுரன் கண்டரன் விரைந்து அங்கு வந்தான். வந்தியத் தேவனைப் பழு வேட்டரையரும் மற்றவர்களும் அழைத்துச் செல்வதை அவன் கண்டுவிட்டான். தானும் அவர்களுடன் அரசரிடம் செல்ல எண்ணினான். ஆனால், முதலில் வந்தியத்தேவனின் விடுதலையைப் பற்றிய மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியைப் பழு வேட்டரையரின் மகளிடமும், தன் பாட்டியாரிடமும் தெரி வித்து விடுவோம் என்பதற்காகப் பரபரப்புடன் வந்தான்.

'பெரிய பழுவேட்டரையரின் மகள் பஞ்சவன் மாதேவி யன்றோ வந்தியத்தேவன் விடுதலைக்குப் பெரிதும் காரண மானவள். வந்தியத் தேவன் விடுதலையடைந்து விட்டான் என்பதை அறிந்தால் அவள் பெரிதும் மகிழ்வாள்' என்ற எண்ணத்தில் கண்டரன் விரைந்தான்.

கூடத்தில் பெண்களனைவரும் கூடியிருப்பதைக் கண்ட தும் சற்றுத் திகைத்த கண்டரன், தன் பாட்டியாரைப் பார்த்துச் சற்றுத் தைரியமடைந்து, வல்லவரையர் வந்தியத் தேவனைப் பாதாளச் சிறையினின்று விடுதலை செய்துவிட்ட செய்தியை அவரிடம் தெரிவித்தான்.

''பார்த்தீர்களா? இனி நல்ல காலம் தான் என்று குந்தவ்வைக்குக் கூறினேன். ஆண்டவன் திருவருள் இருந்தால் எத்தகைய இடரையும் வெல்லலாம். இப்படித்தான் வாகீசப் பெருமானுக்குத் துன்பம் வந்தது. அவர் என்ன செய்தாராம் தெரியுமா?

'சொற்றுணை வேதியன் சோதிவானவன்
பொற்றுணைத் திருந்தடி பொருந்தக் கைத்தொழக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணையாவது நமச்சிவாயமே'

என்று ஆண்டவனைப் பாடித் தொழுதார் குந்தவ்வைக்கு எந்தக் குறையும் வராது'' என்று கூறிய செம்பியன் மாதேவியார் சற்று நேரம் மற்றவர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு கண்டரன் அமுதனை நோக்கி, ''நானும் அந்த வல்லத்துப்பிள்ளையைப் பார்க்க வேண்டுமே'' என்றார்.

கண்டரன் அமுதன் நினைவு அப்போது அங்கில்லை. அமைதியுடன் இருந்த அவன் உள்ளத்தில் இப்போது பலவித சிந்தனைகள் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தன. இளைய பிராட்டியார் சிவனடியாரைக் காணச் சென்றிருப்பது இங்குள்ளவர்களுக்குத் தெரியாதா? ஏன் இப்படிப் பரபரப்புடன் தேடுகிறார்கள்? அவன் கண்கள் அங்கிருந்தவர்கள் பக்கம் மெல்ல வட்டமிட்டன. கொடும்பாளூர் இளவரசியை அவன் அறிவான்; மற்றொரு பெண் யாரென்று யோசித்தான் காஞ்சியிலிருந்து வந்த பணிப் பெண்ணாக இருக்கலாம். இருக்காது. அப்படி இருந்தால் குந்தவ்வை ஏன் அவளைப் பற்றித் தனக்குக் கூறுகிறாள்? 'நீ எப்படி நன்றாகப் பாடுகிறாயோ, அப்படி நன்றாக ஆடவல்லவள்!' என்று அந்தப் பெண்ணைப் பற்றிக் கூறினாளே. அப்பொழுது அவளைச் சரிவரக் காணத் துணிவு இல்லை. இப்போது அவன் பெண்கள் கூட்டத்திடையே அங்குமிங்கும் நடக்கும்போது அவளுடைய தோற்றம் அவன் மனத்தில் மெல்லப் பதிந்தது

அவள் சாதாரணப் பணிப் பெண் அல்லள்; இந்த நாட்டிலே பூத்த மலருமல்லள் அவள். அவளது வனப்பை மற்றொரு முறை காண வேண்டும் போலிருந்தது. காணவும் துணிவில்லை. மூதாட்டியார் அளித்த திருநீற்றின் மணம் அவன் நாசி வரையில் புகுந்து ஒரு கணம் அவன் மனச் சல னத்தைத் தணித்தது. இப்போது செம்பியன் மாதேவியார் கேட்டது அவன் செவிகளில் வீழ்ந்தது.

வல்லத்துப் பிள்ளையைக் காண வேண்டுமே என்று செம்பியன் மாதேவியார் கேட்டாரே யொழிய, அவர் கவ னம் இப்போது இன்பவல்லியின் பக்கம் சென்றது. "வானதி இந்தக் குழந்தை யார்? புது முகமாக இருக்கிறதே?" என்று கேட்டவாறு திருநீறெடுத்து அவளுக்களித்தாள்.

மனித நடமாற்றமற்ற கானகத்தினின்று தவறி ஓடிவந்த மானைப்போன்று இன்பவல்லி மருண்ட விழிகளுடன் அங்கு நடமாடினள். ஒவ்வோர் இடமும், ஒவ்வொரு மனித உரு வும் அவளுக்கு விசித்திரமாகத் தோற்றமளித்தன. தஞ்சை அரண்மனை என்றவுடன் அவளுக்குத் தன் தாயின் நினைவு வந்தது. தாயின் முகம் அவளுக்கு நினைவில்லாவிடினும் தாய் பட்ட துயரத்தையும், வேதனையையும் அவள் மறந்து விடவில்லை. தஞ்சை அரண்மனையைச் சேர்ந்த அரச குமாரர் தானே தன் தாயின் துயரத்துக்கெல்லாம் காரணம் என்ற நினைவு அவளை வந்தடைந்தது. செம்பியன் மாதேவி அளித்த திருநீறைப் பெற்று அணிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நினைவுகூட இல்லாமல் சைவமூதாட்டியாரையே உற்று நோக்கியவாறிருந்தாள் அந்தத் திருமுகத்தில் புரிய முடியா தனிக் கவர்ச்சி இருப்பதை அவள் அறிந்தாள். அந்த மூதாட் டியார் பேசும் ஒவ்வொரு சொல்லும் தெய்வ மணம் பரப்பு வதை அவள் உணர்ந்தாள். பிராயம் பல ஆகியும் அவரது சொற்களிலே-ஏன், சற்று முன்னர் பாடினரே, அந்தப் பாட லிலே கூட அழுத்தம் நிறைந்திருப்பதை அவள் தெரிந்து கொண்டாள்

இன்பவல்லி யார் என்று எப்படி அறிமுகப்படுத்துவ தென்று வானதிக்குப் புரியவில்லை. வந்த இடத்தில் சட் டென்று பிறர் கவனத்தை அவள் ஈர்த்து விடுகிறுளே என்று வானதி எண்ணினுள். இளைய பிராட்டியின் முழு அன்பும் இன்பவல்லியின் மீது படிந்துவிட்டதென்பதொன்றே வானதி யின் மனத்தில் சஞ்சலத்தை ஊட்டியிருந்தது. இன்பவல் லிக்கு இளைய பிராட்டியார் எந்த ஸ்தானத்தை அளிக்கிருர்? பணிப்பெண்ணுக அவளைச் சேர்த்திருக்கிருரா? தோழியாகக் கொண்டிருக்கிருரா? அநாதையாயிருப்பதால் அபிமானமாக வளர்க்கப் போகிருரா? நாட்டியக் கலையில் சிறந்திருப்ப தால் அவள்மீது மதிப்பும் பூண்டு விட்டாரரா? இப்பொழுது மூதாட்டியார் கேட்கும்போது தான் என்னவென்று கூறுவது என்று குழம்பினுள்.

"இந்தக் குழந்தையின் முக ஜாடையால் எனக்கு யார் நினைவோ வருகிறதே" என்று மூதாட்டியார் கேட்டார். நெஞ்சுலர்ந்து, என்ன கூறுவது தன்னைப்பற்றி என்று புரி யாது நின்று கொண்டிருந்த இன்பவல்லி மெல்ல, "என் பெயர் இன்பவல்லி" என்ருள்.

மதுரன் செவிகளில் அந்தச் சொல் இன்பமாக விழுந்தது. 'இன்பவல்லி இன்பவல்லி' என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டான். "இதென்ன, பாட்டியார் சொல்லுகிருர்கள் இவளது முகம் யார் முகத்தையோ நினைவுபடுத்துகிறதென்று. —யார் முகமாய் இருக்கலாம்?" என்று மதுரனும் சற்று யோசித்தான். எந்தப் பெண்ணின் முகத்தையும் கூர்ந்து கவனிக்காதவன் அவன்; எப்போதாவது எந்தப் பெண் ணின் முகமாவது அவனுக்கு நினைவுக்கு வருமென்ருல் நட ராசர் விக்கிரகத்தின் ஓரமாக அருள் வடிவாக நிற்கும் சிவ காமி அம்மையின் முகம்தான் அவனுக்குத் தோன்றும். இதெல்லாம் என்ன விசாரம்? தன் பணி என்ன? தன் செயல் என்ன? தன் குறிக்கோள் என்ன? தான் வந்து நிற்குமிடம் எங்கே — சட்டென்று அவனை வெட்கம் சூழ்ந்தது.

வந்தியத் தேவன் விடுதலையைக் குறித்துப் பாட்டியாரிடம் கூறிவிட்டு, அரசரிடம் விரைந்து செல்ல எண்ணிய அவன் அந்தப்புரத்திலே நின்று விட்டானே. இன்னும் சற்று நேரம் அங்கேயே நின்றால் மற்ற கவனங்களெல்லாம் சிதறிப்போக வேண்டியதுதான். பாட்டியார் வந்தியத் தேவனைக் காணவருகிறேன் என்றார்களே. அரசாங்க நினைவே இராது எப்போதும் திருப்பணி நினைவு மேலிட்டிருக்கும் பாட்டியாருக்கே வல்லவரையரைச் சந்திக்கவேண்டும் எனும் ஆவல் ஏற்படுகிறதென்றால் தான் மட்டும் அவ்வுணர்வு மங்கி இருக்கலாமா?

ஆனால் செம்பியன் மாதேவியார் வல்லவரையரைச் சந்திக்கவேண்டும் என்று கருத்தைத் தெரிவித்தார்களேயொழிய அடுத்த கணம் தன்னைக் காண வெளியே காத்திருக்கும் ஊர்ச் சபையாருடன் பேசப் போய் விட்டார் கோவில் பூசைக்குரிய நிபந்தங்களை அளிப்பது, பழைய கோவில்களைப் பழுது பார்க்கப் பொருள் அளிப்பது, முன்பே கற்றளியாக மாற்றப் பெற்ற கோயில்களின் நடைமுறையைப் பற்றி விசாரித்து அறிவது என அம்மூதாட்டியாரின் பணிகள் ஓய்வு ஒழிவின்றி இருக்கும். கோயில் சொத்தைச் சரியான முறையில் நிர்வகிக்கவில்லை எனும் புகார்கள் பல வரும். அவற்றை விசாரிக்கும் போதுதான் மூதாட்டியாரின் மனம் நோகும். இறைவனது பொருளையும் கவர நினைக்கிறார்களே என வருந்துவார். கண்டரன் அமுதனும் பல வேளைகளில் உடன் இருப்பான்.

மூதாட்டியார் வல்லவரையரைக் காண வராது வேறு எங்கோ செல்வதறிந்த கண்டரன் அமுதன் அவ்விடத்தில் மேலும் நில்லாமல் தன் தந்தை — அரசர் வீற்றிருக்கும் மேன் மாடம் நோக்கிச் சென்றான்

வந்தியத் தேவன் தான் காண்பதை, நடப்பதை இன்னும் அவ்வளவு எளிதில் நம்பிவிடவில்லை. பல ஆண்டுகள் கவனிப்பாரற்று இருட்சிறையில் உழன்ற அவனுக்குத் திடீரென ஒரு நாள் ஒளி கிடைத்தது. காலைச் சூரியோதங்கூடத்

திடீரென ஏற்படுவதில்லையே! வெள்ளி முளைத்து, செங்கோடுகள் விரித்து, தங்கம் உருக்கிய துகில் போன்ற ஆடை பறக்க வட்டக் கதிரோனின் தீப்பிழம்பு எழுகிறது. ஆனால் வந்தியத் தேவன் வாழ்வில் எழுந்த சூரியோதயமோ திடீரெனப் பிறந்து விட்டது. தன்னைச் சோழ குலத்தின் பெரும் விரோதி என யார் எண்ணியிருந்தாரோ அவரே இப்போது தன்னால் தான் சோழ குலம் தழைக்க வேண்டும் என்கிறார். கொடுங் குற்றஞ் சாட்டி, மீளாத தண்டனை ஏற்பட வழி செய்தவரே இப்போது விசாரணை ஏதுமின்றித் தனக்குப்பரிபூரண விடுதலை அளிக்கிறார். இவையெல்லாம் உண்மையாக இருக்குமா? பழுவேட்டரையரின் பேச்சையும் செய்கையையும் பார்த்தால் முற்றிலும் நிஜமாகத் தோன்றுகிறது. ஒருவேளை பரமேஸ்வரன் கூறியபடி தன்னைக் கோவூர்ச் சிறைக்கு அழைத்துச் சென்றுவிடத் திட்டமிட்டிருப்பார்களோ?

வந்தியத்தேவன் பலவாறாக எண்ணிப் பழுவேட்டரையரைப் பின்தொடர்ந்தான்.

வெளியுலகக் காற்று இன்பமாக அவன்மீது பட்டது. கூசும் கண்களால் தஞ்சை அரண்மனையைச் சரிவரக் காண இயலாவிடினும் இதோ தஞ்சை அரண்மனைக்குள் தெரிந்தும் தெரியாமலும் முன்பு அவன் வந்திருக்கிறான். கட்டுக் காவலிட்டுப் பிடித்து வந்த தனாதிகாரியின் பிடியினுன்று தப்பி ஓடி இருக்கிறான். இப்போதும் அதேபோல் செய்ய இயலும். ஒரு நொடியில் அந்த இடத்திலிருந்து ஓடிவிடலாம். அதில் என்ன பயன்? ஏன் அவ்விதம் நினைக்க வேண்டும்? தோளிலே தூக்கிச் செல்லாத குறையாகத் தன்னை அழைத்துச் செல்கிறார்களே! அதே நறுமலரின் மணம் வீசுகிறது, பூசைப் பொருள்களின் வாசனை எழுகிறது; எங்கோ பெண்கள் கலகலவென நகைக்கும் ஒலி கேட்கிறது.

எங்கோ, படிக்கட்டுகளில் ஏறுகிறோமே? இப்பொழுது பார்வை தெரிகிறது. பாதையும் புரிகிறது. நம்மை எங்கோ அழைத்துச் செல்கிறார்கள்,

"மன்னர் மதுராந்தகரால் நடக்க இயலவில்லை. இல்லையெனில் அவரே தங்களை இங்கு வந்து வரவேற்றிருப்பார்" என்று பழுவேட்டரையர் கூறுகிறார். 'மன்னர் மதுராந்தக சோழ தேவருக்கு என்ன உடல் நோய்?' அவரை எப்போதோ பார்த்தது. அழகும், கம்பீரமும் நிறைந்த அந்தத் தோற்றமுடையவரின் உள்ளத்தில் அமைதியும், கருணையும் முன்பு இல்லாது போய்விட்டது. அவருக்குத் தெரியாதா என்ன? அரச குடும்பத்துத் தலைப்பிள்ளையைக் கொன்று விட்டதாகக் குற்றம் சுமத்தி, விசாரணை நடத்தி எனக்குப் பெரும் தண்டனை வழங்கினார்களே, அப்போது நாட்டிலுள்ளவர்கள் என்ன நினைத்திருப்பார்கள்? கொலைகாரன், சதிகாரன் என்று என்னைப் பற்றி எண்ணியிருக்க மாட்டார்களா? இப்போது என்னை விடுதலை செய்துவிட்டால் நாட்டு மக்கள் மனம் சட்டென மாறிவிடுமோ? மீண்டும் சபைகூட்டி, குறுநில மன்னர்களையும், மந்திரி மண்டலத்தாரையும் வரவழைத்து அன்றே என்னை நிரபராதி என்று தீர்மானிக்க வேண்டும். அப்போது உண்மைக் குற்றவாளி யார் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டாமா?...! வந்தியத் தேவன் மனத்தில் வட்டமிட்ட இந்த எண்ணங்கள்தாம் மதுராந்தக சோழ தேவரைச் சந்தித்தபோது நடந்த உரையாடலின் போதும் முக்கியப் பிரச்சனையாக இருந்தது.

பழுவேட்டரையர் தன் மாசினைத் துடைத்துக்கொண்ட பெருமிதத்துடன் விளங்கினார். மதுராந்தக சோழ தேவரோ தன் உடல்நோய் முழுவதும் தீர்ந்துவிட்ட உணர்ச்சியுடன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். எங்கே அநிருத்த பிரம்மராயரைக் காணோமே என்று வந்தியத்தேவன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். நீராடி புத்துடை உடுத்தி நல்லுணவு உண்ட பிறகு மேலே பேசலாம் என்று மதுராந்தகர் கூறியும் வந்தியத் தேவன் சம்மதிக்கவில்லை.

"அரசே! நான் வெளியே நாட்டில் உலவுவதும் ஒன்றுதான்; இருட்சிறையில் கிடப்பதும் ஒன்றுதான், அவையைக்

கூட்டித் தக்கபடி என்னைக் கௌரவமாக விடுதலை செய்வதை நான் விரும்புகிறேன். அதுவரை என்னைச் சிறையிலேயே வைத்திருங்கள். ஒளி நிறைந்த இந்தக் கூடங்கள் என்னைப் பார்த்து நகைக்கின்றன. அதோ தெரிகிறதே நந்தவனம், அது என்னைப் பார்த்துப் பரிகசிக்கிறது. கீழே கூடங்களும் தாழ்வாரங்களும் அங்கே நடமாடும் இள மகளிர்களும், அரச குடும்பத் தேவிகளும், பணியாட்களும் மற்றவரும் இரகசியம் பேச முயல்வார்கள் என்மீது குற்றமில்லை என்று முடிவு செய்த தங்கள் நல்லெண்ணத்துக்குத் தலை வணங்குகிறேன். அத்தகைய நல்லெண்ணம் தங்களுக்கு இதயத்தின் ஒரு மூலையில் இருப்பதாலேயே தங்கள் திருக்குமரன் கண்டரன் மதுரன் என்மீது அன்பையே பொழிந்துவிட்டான். அன்பு வடிவமாகவே திகழ்கிறான். மதிப்பு மிகுந்த மன்னுதிமன்னரே, நான் குற்றமுள்ளவன் என்று நீங்கள் மட்டும் மனத்தில் தண்டனை விதிக்கவில்லை. சிபிக்காகத் தன் உயிரையும் கொடுத்த சோழ மூதாதையரின் அரியணையில் வீற்றிருக்கும் தாங்கள் தங்களுடைய எண்ணத்திற்காக மட்டும் எனக்குத் தண்டனை கொடுத்திருக்க மாட்டீர்கள். தேவ இந்திரனுக்கு உதவும் அளவுக்குச் சர்வ வல்லமை பொருந்திய முசுகுந்த சக்கரவர்த்தியின் பரம்பரையில் வந்த தாங்கள் நேர்மை தவறியிருக்கமாட்டீர்கள். இழந்த கன்றுக்கு இளவரசனே காரணம் என்று தன் மகனையே இழக்க முடிவு செய்த மனுவின் வழிவழி வந்த தாங்கள் எல்லாம் கேவலம் இந்த வல்லவரையனைப் பூண்டோடு நசுக்க, தங்கள் மனத்தில் மட்டும் எழுந்த முடிவைக்கொண்டு தண்டனை விதித்திருக்க மாட்டீர்கள். தங்கள் எதிரே சோழநாட்டுச் சிற்றரசர்கள் வீற்றிருந்தனர்; பெரியவர் அநிருத்த பிரம்மராயர் வீற்றிருந்தார்; பல்லவ குலத்தோன்றல் பார்த்திபேந்திரன் வழக்கை எடுத்துரைத்தான்; மதிப்புக்குரிய பழுவேட்டரையர் குற்றச்சாட்டினை விளக்கிக் கர்ஜனை புரிந்தார்; நான் கொன்றதாகக் கூறப்படும் வாள் சபைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. அது, என்னுடைய வாள்தான் என அடையாளங்காட்டப்பட்டது! இறந்த இளவரசன் ஆதித்தன் குருதி தோய்ந்த

உடலுக்கு அருகே கிடந்தது அதே வாள்தான் என்றும் சாட்சியங் கூறப்பட்டது. அந்த மாபெரும் குற்றத்தைப் புரிய நான் செய்த சதிக்குச் சாட்சியாக நான் இளையபிராட்டியாருக்கு எழுதிய ஓலை கொண்டுவரப்பட்டது. ஆனால் இளைய பிராட்டியாரை அழைத்து விசாரிக்கவில்லை. நான் அந்தச் சபை மண்டபத்திலே பேசவில்லை. நான் ஓவென்று கூவி என் மீதுள்ள குற்றச்சாட்டை மறுத்திருக்கலாம் என் திறமையான வாதத்தால் என் மீதுள்ள படுங் குற்றச் சாட்டை மாற்றியிருக்கலாம். ஆனால் எனக்கு அப்போது பேசவே நா எழவில்லை. மன்னவா, பேசவே நா எழவில்லை! அழுகைதான் என் தொண்டையை அடைத்துக்கொண்டது! கோழைத்தனம் என் நெஞ்சைச் சூழ்ந்து கொண்டது. துக்கம் பீரிட்டுக் கொண்டு வந்தது. வாதம் செய்து தப்பித்துக்கொள்வதற்குப் பதிலாக ஓலம் எழுப்பிக் குலுங்கக் குலுங்க அழவேண்டும் போலிருந்தது என் உயிர் நண்பர் ஆதித்த கரிகாலர்; அவரை நான் கொன்றுவிட்டேனென்று மதிப்பு வாய்ந்தவர்கள் கூறும்போது நான் அழுத்தமாகப் பேசியிருந்தால் யார் யாருடைய கௌரவங்களோ குறைந்திருக்கும். யார் யாரோ அந்த நீதி சபையின் முன் வந்து நின்று மறுமொழி கூற வேண்டியிருந்திருக்கும். அதனுடன் என் பூசைக்குரிய பெரியவர் அமரத்துவமடைந்த சுந்தர சோழ உடையார் என்னைச் சிறைப் படுத்துமாறு கட்டளையிட்டிருக்கிறார். அவரது கட்டளையே தவறு என்று கூறியிருக்க நேர்ந்திருக்கும்; அது மட்டுமின்றி அவர் கட்டளையும், உத்தரவும் பொய் எனக் கூற நேர்ந்திருக்கும் இவற்றை நான் ஏன் அப்போது வாதிடவில்லை? கடுந் தண்டனையையும் கொடும் பெயரையும் சூடிக் கொண்டு அமைதியாகப் புன்முறுவலுடன் தண்டனை ஏற்றேனே, அது ஏன்? காலம் தவறைத் திருத்திவிடும் என நம்பினேன். ஒரு நாளோ, ஒரு வாரமோதான் நான் கடுஞ் சிறையில் கொடுமைப்பட்டிருக்க வேண்டும் என எண்ணினேன். ஆனால் விதி தவறையுணர்த்த இவ்வளவு காலத்தை எடுத்துக் கொண்டது. இப்போது ஏன் இவ்வளவும் மூச்சு

விடாமல், மரியாதையும் அடக்கமும் இல்லாமல் பேசுகிறேன் என்ருல் என்னைக் காலாகாலத்துக்கும் பிறர் தூற்ற வழி செய்து விடாதீர்கள் என்று மன்ருடிக் கேட்டுக் கொள்ளவே தான்! என் மீது எழுந்த குற்றச்சாட்டை நீக்க மீண்டும்; மன்றம் கூட்டுங்கள் மன்னரே என்று மன்ருடிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்'' என்ருன் வந்தியத்தேவன்.

பழுவேட்டரையரும், மன்னர் மதுராந்தக சோழ தேவரும் மட்டுமிருந்த அந்தக் கூடத்தில் வந்தியத்தேவன் குரல் சன்னமாக ஒலித்தாலும், அதிலே அழுத்தமும் கம்பீரமும் இருந்தன. மதுராந்தகர் கண்களிர் நீர் தளும்பி நின்றது. சமீப காலமாக அவர் அடிக்கடி உணர்ச்சி வசப்பட்டு விடுகிருர். அவர் உடலில் அடிக்கடி ரோமாஞ்சலி ஏற்பட்டு வந்தது. அவர் நாடியும் நரம்பும் அடிக்கடி துடிதுடித்து அவர் இதயத்தை என்னவோ செய்தன. அவரது உடலில் பாயும் குருதி சட்டெனத் துள்ளித் துள்ளி ஓடுவது போன்று ஒரு சமயம் தோன்றும்; ஒரு சமயம் அது உறைந்து விட்டது போல் தோன்றும்; ஒரு சமயம் பாலை நிலத்தில் செல்வது போன்ற உணர்ச்சியை எது எழுப்பும்; ஒரு சமயம் குற்ருலச் சாரலில் மஞ்சு கெஞ்சி நிற்கும் மலை மீது உலவுவது போல் தோன்றும். தன்னை நாடி வருபவர்கள் மீது ஒரு சமயம் அன்பு கனிந்து நிற்கும். ஒரு சமயம் கடுமையும், சீற்றமும், எரிச்சலும் பொங்கி நிற்கும். ஒரு சமயம் முடங்கிக் கிடந்த கால்கள் இரும்பு போன்று உறுதியுடன் கூடியதாக மாறும். ஒரு சமயம் கால்களே இல்லாது போய்விட்டனவோ என்று தோன்றும். இப்போது வந்தியத்தேவனைக் கண்டபோதே அவர் இதயம் படபடத்தது. அவன் பேசிக்கொண்டு வரும்போது அவர் இதயம் நெகிழ்ந்தது. அவர் கண்களில் கண்ணீர் ததும்பாமல் என்ன செய்யும்? இவ்வளவு நாட்களாக வேதனைப்பட்டுக் குமுறிக் கொண்டிருந்த ஒரு விஷயத்திற்கு முடிவு ஏற்படும்போது கண்கள் மௌனக் கண்ணீர் வடிக்காது என் செய்யும்?

பழுவேட்டரையருக்கு வந்தியத் தேவனுடைய வார்த்தைகள் அதியேத்தையோ, ஆச்சரியத்தையோ அளிக்கவில்லை. அவர் தான் அவன் பொருட்டு உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளவும் துணிந்தாரே! மன்னர் மெல்லப் பேசினர்; பரிவும், பாசமும் தயவும், தன்மையும், கெஞ்சலும், கொஞ்சலும், பணிவும் பக்தியும் விரவி நிற்கப் பேசினர். அதிகம் பேசவில்லை; ஆனல் அந்தப் பேச்சில் எல்லாம் கலந்து நின்றது.

"வல்லவரையரே, புதுப்புனல் ஆடி, புத்துடை அணிந்து இளைப்பாறும். தாங்கள் கூறுவனவற்றிற்கெல்லாம் முடிவு காணுவோம். சபையைக் கூட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணம் தான் எனக்கு. தங்களுக்குத் தண்டனை தந்தபோது எப்படி நான் என் விருப்பப்படி மட்டும் நடந்து கொள்ளவில்லையோ அதுபோல் தங்களை விடுதலை செய்த விஷயத்திலும் என் இச்சையான கட்டளையுடன் மட்டும் நடக்கவில்லை. தக்க ருஜுக்களை வெகு நாட்களாகச் சேகரித்தேன்; சூழ்நிலையும் சேர்ந்தது; சபையைக் கூட்டி மாபெரும் விழாவே நடத்த வேண்டும் என்பது என் எண்ணம். அதற்கு ஏனே ஆண்டவன் காலத்தைக் கடத்துகிருன். கடல் கடந்து சென்றிருந்த என் இளவல் அருண்மொழி நாடு திரும்பிவிட்டான் என்ற செய்தி வந்தும் அவன் இன்னும் தஞ்சை வந்தடைய வில்லை. அதுவே எனக்குப் பெருங்கவலையாக இருக்கிறது. நாகையில் கரை இறங்கினதாகவும் தெரியவில்லை; நமது ஒற்றர்களின் திறன் குறைந்து விட்டதா என்று தெரியவில்லை. இளவரசனைப் பற்றிய விவரம் அறியாது உறக்கமே வருவதில்லை இன்னும் வெளியே சொல்ல முடியா வேதனைகள் ஆழ்ந்திருக்கும்நேரத்தில் தாங்களும் பிடிவாதம்செய்தால்..." இதைக் கூறும்போது மன்னர் குரல் தழுதழுத்தது.

சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் மாமன்னர்களான விஜயாலயனும், ஆதித்தனும், பராந்தகனும், சுந்தரசோழனும் வீற்றிருந்து செங்கோலோச்சிய அரியணையில்தான் மதுராந்தக

சோழ தேவரும் வீற்றிருந்தார். அரியணை ஏறுமுன் இருந்த ஆசையும், ஆர்வமும் அவரிடம் பிறகு குறைந்துவிட்டன. அவருடைய உடல் நலிவுற்றது மட்டும் அதற்குக் காரண மன்று. அவருடைய இதய வேதனை அது செய்த சோதனை பெருமளவிற்குக் காரணமாயிற்று.

அருண்மொழி வர்மரைப் பற்றிய பேச்சு எழுந்தவுடன் வந்தியத் தேவன் மெய் சிலிர்த்தது. இன்னும் அவர் தஞ்சை திரும்பவில்லை என்பதை நினைக்கும்போது அவனுக்கும் வேதனை வந்து சூழ்ந்தது. சோழ நாட்டு ஒற்றர்களைப் பற்றி அரசர் பேசியது கேட்டுப் பழுவேட்டரையருக்கு வருத்தம் சூழ்ந்தது. வந்தியத் தேவன் கண்களும், பழுவேட்டரையர் விழிகளும் ஒரு கணம் சந்தித்துக்கொண்டன.

பழுவேட்டரையர் தொண்டையைக் கனைத்துக்கொண்டார். "நம் ஒற்றர்கள் பல திடுக்கிடும் சம்பவங்களைத் தெரிவிக்கப் போகிறார்கள், அரசே! தாங்களும் அறியாவண்ணம் எதிர்பாராவண்ணம் சோழ நாட்டு ஒற்றர் படையில் பெரும் புள்ளிகளெல்லாம் தொண்டாற்றுகிறார்கள். நெடுநாட்களாக அத்தகையவர்களிடமிருந்து நான் செய்தி எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இவ்வளவு காலமாகக் கருத்து வேற்றுமையும் கட்சிப்பாகுபாடுகளும் மிகுந்தவர்கள் எல்லாம் மனம் விட்டு ஒன்றுபட்டுத் தொண்டாற்றுகிறார்கள். எந்த நொடியிலும் இளவரசரைப்பற்றிய செய்தி கிடைக்கும்" என்றார்.

அந்தச் சமயம் கண்டரன் அமுதன் அந்த இடத்தில் விரைந்து நுழைந்தான். வந்தியத் தேவனைக் கண்டதும் "அத்தான்" என்று கூவியவாறு அவர் இருப்பிடம் ஓடிச் சென்றான். வந்தியத் தேவனும் எழுந்து அவனை மார்புறத் தழுவிக்கொண்டான்.

"அரசே, சோழ நாட்டு ஒற்றர் படையில் சேராமல் சேர்ந்து பெரும் செய்திகளை எனக்கு விளக்கியவர் தங்கள் திருக்குமாரர். வல்லவரையரின் விடுதலைக்கு இவர்தான் மூல

காரணம். பிற்காலத்தில் சோழ நாட்டைத் திறமையுடன் ஆட்சி புரிவதற்கான அறிகுறியை இப்போதே காண்கிறேன்'' என்றார். அவர் அறிந்துதான் கூறினரோ, அறியாமல் தான் கூறினரோ மதுராந்தகர் முகம் கணத்தில் மாறியது; சற்று முன்னர் இருந்த மென்மையும் அன்பும் அவர் குரலில் காணோம். 'பழுவேட்டரையரே! என்ன வார்த்தை கூறினீர்கள்!' என்று கடுகடுத்த குரலில் கூற முற்பட்டவரைத் தடுத்து நிறுத்தின, இரண்டு வீரர்கள் அங்கு நுழைந்து பய பக்தியுடன் பழுவேட்டரையரின் செவிக்கு எட்டுமாறு கூறியவை.

பழுவேட்டரையர் துள்ளி எழுந்தார். ''அரசே! நம் ஒற்றர்கள் திறமை மிக்கவர்கள் என்பதைப் புலப்படுத்திக் கொண்டார்கள். இளவரசர் அருண்மொழி வர்மர் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடித்துவிட்டார்கள்'' என்று உற்சாகத்துடன் கூறினர்.

''என் அருமைச் சகோதரர் இருக்குமிடம் தெரிந்து விட்டதா?'' என்று துள்ளினன் கண்டரன்.

''வாழ்க இளவரசர்! என் வாழ்வு மலர்ந்தது'' என்று கூவினன் வந்தியத் தேவன்.

அத்தியாயம் 34

வருக, இளவரசே, வருக

ஆற்றங்கரை நந்தவனத்தினின்று குந்தவ்வை தேவியார் திரும்பவும் சிவிகை ஏறித் தஞ்சை அரண்மனையை நோக்கித் திரும்பும்போது முன்பு தான் நிறுவிய ஆதுர (வைத்தியசாலை) சாலையைக் காண விரும்பினள். இப்போது அவள் உள்ளம் ஒருவித கலக்கமுமின்றி இருந்தது. மேகம் கலைந்து பளிச்சென்த் திகழும் ஐப்பசி மாதத்து வானம்போல் இருந்

தது. தன் இளவல் அருண்மொழியை அங்குச் சந்தித்துப் பேசிய பிறகு அந்தச் சொற்ப நேரத்திலேயே அவள் இதய வேதனை ஏதோ பன்மடங்கு குறைந்து விட்டது போன்ற உணர்வு அவளுக்கு ஏற்பட்டது. தஞ்சை அரண்மனையிலே தங்காமல் அன்றே நந்திபுரம் சென்றுவிட வேண்டும் எனும் எண்ணத்துடனேயேதான் அவள் வந்தாள்! அது குறித்து காஞ்சிப் பொன் மாளிகையிலிருந்து அவ்வளவு விரைவில் புறப்பட்டு விடுமாறு ஓலை எழுதியனுப்பியது குறித்தும் கேட்கத்தான் அவள் நந்தவனத்திற்கு விரைந்து சென்றாள்.

தன் தம்பி இவ்விதம் மாறுவேடம் பூண்டு சொந்த நாட்டிலேயே உலவி வருவது அவளுக்குச் சம்மதம் அளிக்கவில்லை தான். எல்லாவற்றிற்கும் விரைவில் முடிவு ஏற்பட்டுவிடும் என்று அருண்மொழி கூறுவது கேட்ட அவளுக்குச் சற்று நிம்மதி ஏற்பட்டது. அதற்கும் மேலாக வல்லவரையர் வந்தியத்தேவனுடைய விடுதலை குறித்து மன்னர் மதுராந்தகரைச் சந்தித்துப் பேசப்போவதாகவும், பாதாளச் சிறைக்குச் சென்று வந்தியத் தேவனைச் சந்திக்கப் போவதாகவும், அவளது வேதனையைத் தீர்க்கப்போவதாகவும் அருண்மொழி கூறியபோது மேலுக்காகத் தனக்கு அதிகப்பற்று அந்த விஷயத்தில் இல்லாததுபோல் புலப்படுத்திக் கொண்டாலும், அவள் உள் இதயம் மகிழ்ந்தது. கவலையாலும், வேதனையாலும் மூடியிருந்த இதயத்தின் போர்வை கலைந்தது.

அந்த நிறைவோடு அவள் சிவிகை ஏறித் திரும்பும்போது இவ்வளவு நாட்களாக மறந்திருந்தவற்றை நினைவுபடுத்திக் கொள்ள விரும்பினாள். பிணி தீர்க்கப் பாட்டியாரும் அவளும் சேர்ந்து ஏற்படுத்திய வாகீசர் ஆதுர சாலை வழியிலே தான் இருந்தது. அந்தச் சாலைக்குப் பல நிபந்தங்களை அவள் அளித்திருந்தாள் சத்திர சிகிச்சை செய்யவும், தீராத நோய்கள் தீர்க்கவும் மருந்தும், மூலிகைகளும் அவ்வப்போது வாங்க வருவாய்க்கும் ஏற்பாடு செய்திருந்தாள். ஆனால் ஆதுர சாலை

யில் கூட்டமில்லை. நகரத்தில் நோய் குறைந்து விட்டதா, பிணியாட்கள் இல்லாது போயினரா என்ற வியப்பில் குந்தவ்வை ஆதுர சாலைக்குச் சென்று பார்த்தபோது வருத்தப் பட்டாள்.

அந்த வைத்திய சாலையை மக்கள் அதிகமாகப் பயன் படுத்துவதில்லை. பிணி தீர்க்கும் மருந்துகள் பல அந்த வைத்திய சாலையில் வாங்கிப் பல நாட்கள் ஆகிவிட்டன. எப்போதாவது கிடைக்கும் மருந்துகளையும் கையீடு பெற்று வேண்டுபவருக்கு அளித்துவிடும் கொடியவர்கள் வைத்திய சாலையில் தொண்டாற்றத் தொடங்கினர். மக்களுக்கு இலவச வைத்தியத்தின் மீது நம்பிக்கை குறைந்து, தனிப்பட்ட வைத்தியர்களை நாடிச் சிகிச்சை பெற்றனர். இந்த ஒழுங்கீனங்களைக் கண்காணிக்கத் தக்கவர்கள் இல்லாது போயினர். வறுமைப்பிணி இல்லாததால் இந்தக் குறைபாடுகளை எடுத்துச் சொல்ல ஆளில்லாமல் போயினர்.

குந்தவ்வைக்கு வேதனைதான். அந்த வைத்தியசாலையில் அவளை அடையாளங் கண்டுகொள்ளக் கூடியவர்கள் எவரும் இலர். குந்தவ்வை அங்கிருந்து புறப்பட்டு நகர வீதி வழியே செல்லும்போது, மக்கள் ஏதோ ஒரு விஷயம் குறித்துக் கூடி நின்று பரபரப்புடன் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். ஏதோ முக்கியமான பிரச்னை யல்லாது இப்படித் தத்தம் வேலையை விட்டு அவர்கள் வீதியில் கூடி நிற்க மாட்டார்கள்.

வந்தியத் தேவன் திடீரென விடுதலை செய்யப்பட்டான் எனும் செய்தி நகரெங்கும் முரசு அறிவிக்காமலே, சங்கம் மூலம் அறிவிக்காமலே பரவியது. வந்தியத் தேவனைத் தஞ்சை நகர மக்கள் மறந்துவிடவில்லை ஆனால் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அவன் மீது ஏற்பட்ட குற்றச்சாட்டையும், நாட்டு முதல் இளவரசரான ஆதித்த கரிகாலன் படுகொலை செய்யப்பட்டதையும் மக்கள் மறக்கவில்லை. இது குறித்து அப்போதே இரண்டுவிதக் கருத்துக்கள் நிலவின. ஆதரிப் போரும் எதிர்ப்போருமாகக் காரசாரமாகப் பொழுது

போவது தெரியாமல் விவாதித் திருக்கின்றனர். பழுவேட்டரையர் கட்சி, அநிருத்தர் கட்சி என்று வலக்கட்சி, இடக் கட்சிகள் ஏற்பட்டன.

ஆனால் நாளாக ஆகப் பழுவேட்டரையரின் மீது மக்களுக்குக் கோபம் ஊறிவரவே அவர்கள் பழுவேட்டரையரை உள்ளூற வெறுக்கலாயினர். அவர் வரி வசூலித்துத் தனம் சேர்ப்பதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாய் இருந்தாரே யொழிய, உள்நாட்டு விஷயத்தில் அக்கறை செலுத்தாது இருந்ததே பலருக்கு வெறுப்பை ஊட்டியது. அதனுடன் அவரது தலைமையின் கீழிருந்த வேளக்காரப் படையினரின் போக்கினால் மக்கள் அதிருப்தி உற்றிருந்தனர். வேளக்காரர்களுக்கு அளித்திருந்த அசாதாரண உரிமைகளால் நாளுக்கு நாள் அதைத் துஷ்பிரயோகம் செய்யவும் அவர்கள் தயங்கவில்லை. இந்த ஒழுங்கீனங்களைக் கண்டு வெளியே சொல்ல இயலாமலும் தஞ்சை நகர மக்கள் புழுங்கி வந்தனர்...

இப்போது வந்தியத் தேவன் விடுதலை அடைந்தான் என்னும் செய்தி கேட்டவுடன் மக்கள் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியடைந்தனர். அதைப் பற்றியே கூடுமிடங்களிலெல்லாம் பேசிக்கொண்டனர். குந்தவ்வையின் பெயரும் அந்தப் பேச்சின் இடையே எழுந்தது. அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதுதான் இளைய பிராட்டியாரின் சிவிகை அந்தப் பக்கமாக வந்தது.

தஞ்சைக் கோட்டைக்குள்ளே முதலில் நுழைந்தபோது வீதிகளில் மக்கள் கூட்டம் இல்லாததைக் குந்தவ்வை கண்டிருந்தாள். மீண்டும் கோட்டைக்கு வெளியே சென்று திரும்பி வருவதற்குள் இவ்வளவு பரபரப்பு மக்களிடையே எழுந்தது கண்டு அதன் காரணம் அறியக் குந்தவ்வை ஆர்வங் கொண்டாள்.

இதுபோன்று தனியே அவள் சென்று வந்ததே முன் எப்போதும் கிடையாது. உடன் தோழி ஒருத்தியாவது,

அல்லது காவல் வீரனுவது வருவர். மெல்லச் சிவிகையை நிறுத்தச் சொல்லி என்ன செய்தி என்று விசாரிக்கவும் சொன்னுள்.

வல்லவரையர் வந்தியத்தேவன் விடுதலே செய்யப்பட்ட சேதியைக் குந்தவ்வை அறிந்தபோது எழுந்த ஆச்சரியத்தைச் சொல்லிமுடியாது. நிஜம்தானு? வல்லவரையர் விடுதலே அடைந்து விட்டாரா? சற்று முன்னர்தானே அருண்மொழி இதைக் குறித்து மன்னரிடம் பேசப் போவதாகக் கூறினுன்! இந்தச் செய்தி உண்மையாக இருக்குமா? வதந்தியை யாராவது புகைய விட்டிருப்பார்களா? இப்படி எண்ணியவாறு சிவிகையைப் புறப்படும்படி கூறவும் அங்குக் குழுமியிருந்தோரில் சிலர் குந்தவ்வையை அடையாளங் கண்டு கொண்டனர். இளேயபிராட்டியின் மீது தஞ்சை நகர மக்களுக்கு என்றுமே தனிப்பிட்ட மதிப்பும் உண்டு. அவளது அறிவையும் ஆற்றலேயும் அவர்கள் அறிந்து வைத்திருந்தனர். முன்பு சிறியவர்களாயிருந்து, இப்போது பொறுப்பேற்கும் வயதினரான வாலிபர்களாக மாறியிருந்தவர்களேத் தவிர மற்ற முதியவர்கள் இளேய பிராட்டியை அடையாளங் கண்டு கொண்டனர்.

"இளேய பிராட்டியார் வாழ்க!"

"அருண்மொழி வர்மர் வாழ்க!"

"இளேய பிராட்டியார் வாழ்க!"

என்ற வாழ்த்தொலி திடீரென எழுந்தது. இடையிலே "வல்லவரையர் வந்தியத் தேவர் வாழ்க" என்ற குரலும் ஒலித்தது. குந்தவ்வையின் உடல் சிலிர்த்தது. மெல்லச் சிவிகையினின்று வெளியே எட்டிப் பார்த்து மக்களது அன்புரிக்கு மரியாதை செலுத்தும் வகையில் கையசைத்தாள்.

தஞ்சை மக்கள் தன்னே மறந்துவிடவில்லே. அதனுடன் இந்த நாட்டிற்குத் தொண்டு செய்திருக்கும் வல்லவரையரையும் மறந்துவிடவில்லே என்பதை எண்ணும்போது அவளுக்கு

ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி இத்தனை ஆண்டுகள் அடைந்த துன்பத்தையும் வென்றது.

அருண்மொழி வர்மர் இருக்குமிடத்தை அறிந்து ஒற்றர்கள் வந்து கூறியவுடன் மன்னரும், கண்டரன் அமுதனும் வந்தியத் தேவனும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கினர்.

''எங்கே இருக்கிறார்? சொல்லுங்கள்! சொல்லுங்கள்! என் அன்பார்ந்த சகோதரனை நான் சென்று அழைத்து வருகிறேன்'' என்று கண்டரன் மதுரன் துள்ளி எழுந்தான்.

''சொல்லுங்கள்! இளவரசரை... அதற்கு மேலாக என் உயிர் நண்பரை நான் சென்று என் தோள்களில் தூக்கி வருகிறேன்'' என்று துடித்து எழுந்தான் வந்தியத் தேவன்.

''இவ்வளவு நாளாக அருண்மொழி ஏன் இப்படி மாறு வேடம் பூண்டு சுற்றிவர வேண்டும்? என் மேல் கோபம் கொண்டானா என் திருமகன்? தில்லை அம்பலத்து நடராசரே! எத்தனையோ மனவேதனைகளை இதுவரை அளித்தீர்கள். என் மகனும் என்னைத் தவறாக இன்னும் நினைக்கும் அளவுக்குப் பெருந்தண்டனையை அளித்து விடாதீர்கள்'' என்று வாய்விட்டுக் கூறினார் மன்னர்.

பழுவேட்டரையர் ஏதும் பேசவில்லை. அவர் எண்ணமும், கவனமும் வேறெங்கோ இருந்தன. ஆனால் மதுராந்தக சோழ தேவர் அங்கே அமைதி நிலவ விடவில்லை!

''மாறுவேடத்தில் அருண்மொழி தஞ்சையிலேயே இருப்பதை மக்கள் அறிந்துவிட்டால் பலவிதமாகப் பேசத் தொடங்கிவிடப் போகிறார்கள். அதற்கு முன்னர் அவரை நாம் சென்று அழைத்துவர ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். நம் ஒற்றர்கள் எவ்வாறு உணர்ந்தனர்?'' என்று மன்னர் வினவினார்.

சோழ நாட்டு ஒற்றர் படையினர் மாறுவேடம் பூண்டிருந்த அருண்மொழி வர்மரை அடையாளங் கண்டுகொண்டது சற்று முன்னர்தான். கொள்ளிடக் கரையினின்றே ஒற்றன் ஒருவன் சிவனடியாரைக் கவனித்து வந்திருக்கிறுன். கண்டரன் மதுரன் சந்தித்துப் பேசிவிட்டுச் சென்ற பிறகு அந்த ஒற்றன் மறைந்திருந்து சிவனடியாரின் செயலையும் போக்கையும் கவனித்து வந்தான். பார்த்திபேந்திரன் பழுவேட்டரையரைச் சந்தித்த பிறகு மிகக் கோபத்துடன் புழுதி பறக்கக் காஞ்சி செல்லும் சாலையில் பறந்த போது சிவனடியார் கூர்ந்து கவனித்ததையும், பிறகு அதைப் பற்றிச் சிலரிடம் விசாரித்ததையும், ஓரிடம் சென்று ஓலையிலே குந்தவ்வைக்குச் செய்தி அனுப்பியதையும் அந்த ஒற்றன் கூர்ந்து கவனித்தவாறிருந்தான்.

சிவனடியார் மறுநாள் தளிக்குளத்துக் கோயிலில் கண்டரன் மதுரனைச் சந்தித்துப் பேசிய போதுதான் ஒற்றனின் சந்தேகம் வலுவடைந்தது. மறுநாள் காலையில் இளைய பிராட்டியார் நந்தவனத்திற்குச் சென்றபோது அங்கே நடைபெற்ற உரையாடல் ஒற்றனின் சந்தேகத்தைப் பெரிதும் தீர்த்துவிட்டது உடனே செய்தி பழுவேட்டரையருக்குப் பறந்தது.

"ஒற்றர்கள் திறமை மிக்கவர்கள். அவர்கள் எப்படி அறிந்தனர் என்பது எனக்கே இப்போது தெரியாது!" என்று பழுவேட்டரையர் கூறினர்.

மதுராந்தக சோழ தேவருக்கு அப்பொழுதே விரைந்து சென்று அருண்மொழியை அழைத்து வந்து விடலாமா என்று தோன்றியது. தன் உடல்நிலை அப்போதே சுகமடைந்து விட்டதுபோல் தோன்றியது.

"பழுவேட்டரையரே! இனியும் நாம் தாமதம் செய்யக் கூடாது. உடனே இளவரசன் அருண்மொழி எங்கிருக்கிருனே அங்குச் சென்று தக்க முறையில் அழைத்துவர

ஏற்பாடு செய்யுங்கள். கோலாகலமாக வரவேற்பு அளியுங்கள். அதற்குள் வேறு எங்காவது சென்றுவிட்டால் பிறகு தேடி அழைத்து வருவது சிரமமாகி விடலாம்'' என்றார். அவர் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட பரபரப்பைத் தக்க முறையில் வெளியிட வார்த்தைகள் கூட வருவதற்குச் சிரமப்பட்டன.

அருண்மொழி சிவனடியார் உருவில் தஞ்சைக் கோட்டைக்கு வெளியே நந்தவனத்துத் தோட்டத்தில் தங்கியிருக்கிறார் என்று ஒற்றர்கள் கூறினார்கள். அதைக் கேட்கும் போதே மதுராந்தகர் கண்களில் நீர் தளும்பியது. 'சிவனடியார் வடிவில் வெயிலிலும், பனியிலும் அலையுமாறு என்ன நேர்ந்து விட்டது இந்த நாட்டில்?' என்று மதுராந்தகர் உள்ளத்திலேயே நொந்து கொண்டார்.

"சிவனடியார் வடிவிலா? சிவனடியாரா என் சகோதரர்? கற்றைச் சடைமுடிச் செல்வரா அருண்மொழி வர்மர்? அவரைச் சந்தித்திருக்கிறேனே, அவருடன் பேசினேனே! அவருக்கு நல்ல பதிகங்கள் பாடிக் காட்டினேனே; அவருக்கு என்மீது பிரியமுடியாப் பேரன்பு அப்போதே ஏற்பட்டுவிட்டதே. என்னை இன்னான் எனத் தெரிந்து கொண்டுமா என்னிடம் தன் உண்மை வடிவைத் தெரிவிக்கவில்லை? சற்று முன்னர் என்னைப் புத்திசாலிஎனப் பழுவேட்டரையர் புகழ்ந்தாரே. நான் புத்திசாலி அல்லன்; அருண்மொழி வர்மரை அடையாளங் கண்டுகொள்ளாத நான் ஒரு புத்திசாலியா? இளைய பிராட்டியாரைச் சந்திக்க ஆற்றங்கரை நந்தவனத்திற்கு வரச் சொல்லுமாறு என்னிடம் கூறினாரே, அப்போதே நான் புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டாமா? அவர் கூறியதை இளைய பிராட்டியாரிடம் சொன்னவுடனேயே மறு பேச்சுப் பேசாமல் இளையபிராட்டியார் நந்தவனத்திற்குச் சென்றாரே! அப்போதாவது நான் புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டாமா? அரசே, பழுவேட்டரையரே, நானே தக்க ஏற்பாடுகளுடன் சென்று இளவரசரை அழைத்து வருவேன். எனக்கு அனுமதி அளியுங்கள்'' என்று உணர்ச்சி வயப்பட்டுப் பேசினான் கண்டரன்.

பழுவேட்டரையர் முகத்தில் எளிய புன்னகை மலர்ந்தது. மன்னர் மதுராந்தக சோழ தேவர் மெல்லிய குரலில் நகைத்தே விட்டார். "கண்டரா, நீ என்ன செய்வாய்? எளிதில் அடையாளங் கண்டு கொள்ளுமளவுக்கு மாறுவேடம் பூண்டால் அதற்கு 'மாறுவேடம்' என்ற பொருள் உண்டா? இளவரசரைத் தக்க முறையில் வரவேற்க வேண்டும்" என்று கூறுவதற்குள் வந்தியத் தேவன் குறுக்கிட்டு, "மன்னுதி மன்னு! இளவரசரை வரவேற்க நான் செல்கிறேன்..." என்று முன் வந்தான்.

மன்னரும் பழுவேட்டரையரும் அவனைக் கையமர்த்தினர். மன்னரே பேசினுர்: "வல்லவரையரே, தாங்கள் இன்று பூரண ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இடமும் உணர்ச்சியும் சட்டென மாறும்போது உடல்நிலை பாதிக்கப் படலாம். நீங்கள் சற்று இளைப்பாறத்தான் வேண்டும். இது என் கட்டளை" என்ருர்.

"ஆமாம்; நான் என் அரண்மனையிலேயே அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறேன். நீராடி, புத்துடை உடுத்து, சுவையான உணவு உண்டு இளைப்பாருங்கள். மற்றவற்றைப் பிறகு பேசுவோம். வாருங்கள் போகலாம்" என்ருர்.

மதுராந்தகர் பழுவேட்டரையரை அழைத்து, "இப்பொழுதே யாராவது ஆற்றங்கரை நந்தவனத்திற்குச் சென்ருல் நல்லது. நான் ஒரு திருமுகம் அனுப்புகிறேன். தங்கப் பேழையில் இட்டு அதை இளவரசரிடம் அளித்து, என் சார்பில் வேண்டிக் கொள்ள வேண்டும்" என்ருர்.

பழுவேட்டரையரும், கண்டரனும் செல்வதாக ஏற்பாடு ஆகியது அதற்குள் தக்க முறையில் வரவேற்பு அளிப்பதற்கான திட்டங்களைப் பழுவேட்டரையர் கூறினுர். கண்டரன் மதுரனும், பழுவேட்டரையரும் மன்னரின் திருமுகத்துடன் ஆற்றங்கரை நந்தவனத்தை நோக்கிச் சென்றனர். அந்தப் போதில் அருண்மொழி வர்மர் நந்தவனத்தைச் சுற்றிப்

பார்த்துவிட்டு அந்த நந்தவனத்தின் ஒரு மூலையில் உள்ள குடிலில் இருந்த மூதாட்டியாரிடம் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தார். அந்த மூதாட்டியார், சிவனடியார்தான் அருண்மொழி என்று எப்படி அறிவார்? அந்த மூதாட்டியாரின் மகனை அருண்மொழி அறிவார். அவன் கைக்கோளப் படையில் வீரனாகப் பணியாற்றி வந்தான். அவர்களுக்குத் தனி இருப்பிடம் உண்டு எனினும் மூதாட்டியார் அமைதியை விரும்பி நந்தவனத்தின் ஒரு பகுதியில் சிறு குடிலமைத்து வாழ்ந்து வந்தார். சிவனடியாரைக் கண்டவுடன் அவளுக்கு மகிழ்வு பொங்கியது. கம்பு மாவினால் ஆன அடையை அப்போதுதான் சுட்டுக் கொண்டிருந்தாள். சுடச்சுட இரண்டு அடைகளை, கீரைக் குழம்பு வார்த்து, மண் மூடியில் பணிவுடன் கொண்டு கொடுத்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டினாள். அந்த வேளையில் தேவ அமுதமாக அவை தோன்றின. கனிந்து வீழ்ந்த கொய்யாப் பழங்களும், செவ்வாழைப் பழம் இரண்டும் கொணர்ந்தளித்தாள் மூதாட்டி.

"உங்கள் மகன் நலமாக இருக்கிறானா?" என்று சிவனடியார் கேட்டவுடன் மூதாட்டியார் திடுக்கிட்டார். தன் மகனை இவர் தெரிந்து வைத்திருக்கிறாரே, இவர் முற்றும் உணர்ந்தவரோ என்று எண்ணியவுடன் அவர்மீது மூதாட்டிக்குப் பக்தி பெருகியது.

"சௌக்கியமாக இருக்கிறான். கோட்டைக்குள்ளே தன் சகோதரியுடன் குடித்தனமிருக்கிறான். அவன் மட்டும் வாரம் ஒரு முறை என்னைப் பார்த்துப் போகிறான். எனக்கு இந்த நந்தவனத்தை விட்டுப் பிரிய மனமில்லை. என் புருஷர் இந்த நந்தவனத்தைத் தன் உயிர்போல் காத்து வந்தார். ஒவ்வொரு பூவும் அவர் அறிவார். ஒவ்வொரு செடியும் அவருக்குத் தெரியும். அப்போது இந்தத்தோட்டம் எவ்வளவு செழுப்போடு இருந்தது? அரச குமாரிகள் வந்து இன்பமாகப் பொழுது போக்குவார்கள். இளையபிராட்டியாருக்கு இந்தத் தோட்டத்தின் மீது உயிர். இங்கு வரும்போதெல்லாம் அவர்

என்னை 'நீலா நீலா' என்று அன்புடன் அழைக்கும் முறை ஒன்றே போதுமே. தேவியாரைப் பார்த்து எத்தனையோ ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இளவரசி வானவன் மாதேவி மட்டும் அன்புக்குச் சளைத்தவளா? அந்தப் பெண் தங்கக் கம்பி! சோழ நாட்டு மக்கள் பெரும் பாக்கியம் செய்தவர்கள். வானவன் மாதேவியாரைப் போன்ற ராணியைப் பெறுவதற்கு அவர்கள் மாதவம் செய்திருக்க வேணும் ஆனால் பாவம், இரண்டு பெண்களும் அதிருஷ்டமற்றவர்கள். இல்லாவிட்டால் வானவன் மாதேவியார் தன் இளவரசரைப் பற்றிய செய்தி ஏதும் அறியாது வாடுவாளா? ஹூம்! அரச குடும்பத்தவர்கள் என்றால் சகல சுகபோகங்களுடன் வாழுபவர்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உள்ள வேதனையும் தொல்லையும் சாதாரண மக்களுக்குக்கூட இல்லை...'' என்று பேசிக் கொண்டே போனாள். அருண்மொழியின் உள்ளம் நெகிழ்ந்தது. மூதாட்டியாரின் அன்பு உள்ளங் கண்டு ஆனந்தமடைந்தார். இளவரசர் பதவி, நாடு, நகரம், மாளிகை வாழ்வு எல்லாம் விட்டு இப்படியே குடிசையருகே மணம் கமழும் கம்பு அடையைத் தின்று கொண்டு காலங் கழிக்கலாமே என்றும் தோன்றியது.

அவர் அப்படியெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டு அதன் படி சாதாரணப் பிரஜையாக ஆகிவிடப் பழுவேட்டரையர் விட்டு விடுவாரா? 'கடக் கடக்' என்று குதிரையின் குளம்படியோசை கேட்டது. கீச் கீச் என்ற பறவை ஒலியும், ஞொய் என்ற வண்டோசையும் மட்டும் நிறைந்திருந்த அந்த நந்தவனத்தில் குதிரைக் குளம்படியோசை புதுச் செய்தியைக் கொண்டு வருவது போன்றிருந்தது.

மூதாட்டியாரும், சிவனடியாரும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தனர் பழுவேட்டரையரும், கண்டரனும் குதிரையினின்று கீழே இறங்கி வந்தனர். அவர்கள் நந்தவனம் முழுமையும் சுற்றிப் பார்த்தும் காணமல், கடைசியில் அந்த இடத்திலே பேச்சுக் குரல் கேட்கவே அங்கு வந்தனர். பழு

வேட்டரையரும் கண்டரன் அமுதனும் மன்னரின் திருமந்திர ஓலையைச் சிவனடியாரிடம் கொடுத்தனர்.

பழுவேட்டரையரும், அருண்மொழியும் மனம் விட்டுப் பேசினர். மதுரன் கண்டரன் கண்களில் நீர் ததும்ப அருண்மொழியிடம் பேசி, அவரை உடனே அரண்மனைக்கு வருமாறு அழைத்தான்.

எல்லாருக்கும் தெரிந்தபிறகு இனியும் மாறுவேடத்தில் இருப்பது உசிதமன்று என்று எண்ணங் கொண்ட அருண்மொழி, வந்தியத் தேவனின் விடுதலையைப்பற்றி அறிந்தவுடன் அரண்மனைக்குத் திரும்ப முடிவு செய்தார். ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்றவரைக் கண்டுபிடிக்கும் பணியை வந்தியத் தேவனுடன் சேர்ந்துதான் முடிவு செய்யவேண்டும்.

தஞ்சை மாநகரமே களிப்பில் மூழ்கி இருந்தது. கடந்த பன்னிரண்டாண்டுகள் காணாத குதூகலம் எங்கும் நிறைந்திருந்தது. வந்தியத்தேவன் விடுதலை, அருண்மொழி நாடு திரும்பிவிட்டார் என்ற செய்தி ஆகிய இரண்டுமே மக்களுக்கு ஆனந்தந்தை ஊட்டின நல்ல செய்திகளை அளித்த அந்தத் தினத்தை அவர்கள் போற்றினர். பரபரவென்று வீதிகளிலே தோரணங்கள் கட்டியிருந்தனர். மாவிலையும், தென்னங் குருத்தோலையும் காற்றிலே அசைந்தாடின. புலிக்கொடி கம்பீரமாக அசைந்து, இளவரசரை வா வா என்றழைத்தது. வீடுகளின் வாயில்களில் தண்ணீர் தெளித்துக் கோலமிட்டிருந்தனர். அருண்மொழி வரும் வழியிலே அவரைக் காண நகர மக்கள் திரண்டு வந்து வீதியின் இருமருங்கிலும் நின்றனர். மேன்மாடத்திலும். வீட்டுத் தாழ்வார மேடையிலும் மக்கள் நெருக்கி அடித்துக்கொண்டு அருண்மொழியைக் காண நின்றனர். தங்கள் குழந்தைகளுக்கு இளவரசரின் பெருமையை எடுத்துக் கூறினர். கடை வீதியிலே வாணிபம் தடைப்பட்டது. வணிகர்கள் இளவரசரைக் காண விரைந்தனர்.

"அதோ வருகிறார்! அதோ வருகிறார்!" என்று மக்கள் ஆரவாரம் செய்தனர்: குதிரைமீது ஏறி யாராவது வீரன் ஓடிவந்தால் தொடர்ந்து அருண்மொழி என அந்தத் திக்கை நோக்கினர்.

'அருண்மொழி வர்மர் வாழ்க!'

'இளவரசர் வாழ்க!'

'நாடு பல சென்று நலனுடன் திரும்பிய
இளவரசர் அருண்மொழி வாழ்க வாழ்க!'

என்ற வாழ்த்தொலி எங்கும் எழுந்தது மக்களின் ஆரவாரமும், வாழ்த்தொலியும் நாகைக்கு அருகிலிருந்த கடலே தஞ்சை வீதிக்கு வந்துவிட்டதோ என எண்ணத் தோன்றின. குதிரைப் படைகள் அணிவகுத்து வந்தன. குதிரைகள் அசைந்தாடிச் செல்வதற்கேற்ப, அவற்றின்மீது வீரர்கள் குதித்தவாறு கம்பீரமாக அமர்ந்து வந்தனர். புழுதிப் படை வீரர்கள் பெருமையுடன் மார் நிமிர்ந்து வந்தனர். தேரிலேறி முக்கிய அதிகாரிகள் வந்தனர். யானைமீது முரசு ஏற்றி அதை அதிரச் செய்தவண்ணம் வந்தனர். எக்காளம் முழங்கியது. துந்துபி ஒலித்தது. கொம்பும் தாரையும் தப்பட்டையும் முழங்கின.

சோழ நாட்டுப் பட்டத்து யானை முகப்படாம் முதலிய அலங்காரங்களுடன் அசைந்தாடி வந்தது. அதன்மீது தங்க அம்பாரிமேல் அருண்மொழி எளிய உடையுடன் இனிய முகத்துடன் அமர்ந்திருந்தார். அவர் முகத்தில் புன்முறுவல் பூத்திருந்தது. அவர் வீதியின் இரு புறங்களிலும் திரும்பிப் பார்த்துக் கையை அசைத்துத் தன் அன்பினை மக்களுக்குத் தெரிவித்தவண்ணம் வந்தார்.

ஊர்வலம் மெல்ல நகர்ந்து அரண்மனை வாயிலை அடைய வெகு நேரம் பிடித்தது. மாலைக் கதிரவனின் கிரணங்கள் மேற்குத் திக்கிலிருந்து வீசி, அந்த ஊர்வலத்துக்கு தனிச் சோபையை ஏற்படுத்தின. அரண்மனை வாயிலில் மன்

னர் மதுராந்தகர் சிவிகையில் வீற்றிருந்தார். அவர் மெல்ல மாடத்திலிருந்து கீழறங்கி அரண்மனை வாயிலுக்கே வந்து விட்டார். உடல் நோயெல்லாம் பறந்துவிட்டது போன்ற உணர்ச்சி அவருக்கு. அவரருகே பழுவேட்டரையர் கம்பீர மாக நின்ருர். வல்லவரையர் வந்தியத் தேவன் களைப்பு போக்கிக் கொண்டு புத்தாடை அணிந்து சிவிகையின் அருகே நின்று கொண்டிருந்தான். மற்றும் அமைச்சர் பிர தானிகள் ஒருபுறமாக நின்றிருந்தனர். மதுரன் கண்டரன் புத்தாடை அணிந்து, திருநீறு நெற்றியில் அணிந்து பளிச் சிட இங்குமங்கும் சென்றவாறிருந்தான். அரண்மனை முன் வாயில் மேன் மாடத்தில் அரசிளங் குமரிகள் குழுமியிருந்த னர். குந்தவ்வை முகத்தில் குதூகலம் கூத்தாட நின்றிருந் தாள். அவளருகே வானதி. அவள் இதயத்தில் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி உடலேயே ஒருவிதப் படபடப்பு ஏற்படுமாறு செய் தது. பெரிய பழுவேட்டரையர் மகளுக்கு உடலில் ஒருவிதப் பரபரப்பு. மதுரன் கண்டரனைக் காண்பதும், சற்றுக் கண் களை மூடி மெய் மறந்து ஏதோ யோசிப்பதும், பிறகு ஊர் வலம் கோட்டை வாயிலைக் கடந்து விட்டதா எனக் காணு வதுமாக இருந்தாள். இன்பவல்லிக்கு வியப்பு தாங்கவில்லை. அவளும் வரப்போகும் இளவரசரை எதிர்பார்த்துக் காத்தி ருந்தாள். அரச குமாரர்கள் மேல் அவளுக்கு உள்ளூற ஆத் திரமிருப்பினும் அன்றையக் கோலாகலத்திற்குக் காரணவா ளுனவரைக் காணத் துடிப்பு அவளுக்கிருந்தது.

இளைய பிராட்டியார் குந்தவ்வை தேவியார் மேன்மா டத்தில் இருப்பது வந்தியத்தேவனுக்குத் தெரியும். ஒருமுறை சட்டென்று கண்டுவிட்டான். என்ருலும் மீண்டும் அப்பக்கம் திரும்பாமல் வைராக்கியத்துடன் நின்றுகொண்டிருந்தான். மதுரன் கண்டரன் அவன் அருகே வரும்போது உற்சாகமாக ஏதாவது பேசி அவனை நகைக்க வைப்பதும், பிறகு மௌன மாக இளவரசர் வருகையை எதிர்பார்த்து விழியைக் கோட்டை வாயிலிலேயே நிறுத்தி இருப்பதுமாக நின் றிருந்தான்.

பழுவேட்டரையரின் முகத்தில் ஒருவிதச் சலனமும் இல்லை. ஆனால் அவர் இதயத்தில் புரியமுடியாப் படபடப்பு. அவர் அவ்வப்போது பணியாட்களுக்கு ஏதோ உத்தரவிடுவதும், பிறகு மன்னரிடம் பேசுவதுமாக நின்று கொண்டிருந்தார். ஊர்வலம் அரண்மனை வாயிலை நெருங்கும் ஒலி பலமாகக் கேட்டது. படை வீரர்கள் இருபுறமும் அணிவகுத்து நின்றுவிட்டனர். வாத்திய கோஷ்டியினர் தத்தம் இடங்களிலே போய் நின்று கொண்டனர். பன்னீரும், மலர்க்கூடையும், ஆரங்களும் ஏந்தி நின்றோர் ஆயத்தமாயினர். அரண்மனை முரசம் வேகமாக முழங்கியது. எல்லார் கண்களும் யானை மீதிருந்த அருண்மொழியை நோக்கின. மங்கள கோஷம் எழுந்தது. மாரிபோல் மலர் தூவப்பட்டது. மழை போல் பன்னீர் தெளிக்கப்பட்டது. இளவரசர் நடந்து வரப் பாதையில் பட்டுத் துணி விரிக்கப்பட்டது. பட்டத்து யானை மெல்லக் கீழே குனிந்தது. அருண்மொழி யானை மீதிருந்து இறங்கினார்.

மதுரன் கண்டரனும், பழுவேட்டரையரும், வந்தியத் தேவனும் அருண்மொழியின் அருகே சென்றனர். அருண்மொழி "வந்தியத் தேவா! நலமா?" என்று கூறியவாறு வந்தியத் தேவனைத் தழுவிக்கொண்டார். வாத்தியக் கோஷத்துக்கிடையே, வாழ்த்தொலிகளுக்கிடைய அவர்கள் பேசியது எவர் செவியிலும் விழவில்லை. கோலாகலமாக மக்கள் குதூகலித்து வரவேற்பு நடத்திக் கொண்டிருக்கிற வேளையிலே மேன்மாடத்தில் இன்பவல்லி வைத்த கண் வாங்காமல் அருண்மொழியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கண்களை மலர விரித்துப் பார்த்தாள். கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தாள். 'இரத்தின வியாபாரிபோல் தோன்றுகிறதே' என்ற பரபரப்பான எண்ணம் அவள் உள்ளத்தே எழுந்தது. தன் மார்புமாலையோடு சேர்த்துத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டிருந்த இரத்தினக் கல் மோதிரத்தை ஒரு தடவை பார்த்துக்கொண்டாள். 'குமரன் வரக் கூவுவாய் குயிலே' என்ற பாடலை அவள் மெல்ல முணுமுணுத்தாள்

நான்கு பெண்கள் ஆரத்தி சுற்றி திருஷ்டி கழித்ததை யும் அவள் பார்த்தாள் பட்டத்து ராணி லோகமாதேவி நெற்றியில் திலகமிட்டு வரவேற்றதைக் கண்டாள். அருண் மொழி மெல்ல மன்னர் அருகே நடந்து வந்து கொண்டிருந் தார். அவர் உருவம் இன்பவல்லியின் கண்களிலே ஒளி மங்கியும், ஒளி வீசியும் மாறி மாறித் தெரிந்தன. அவள் உட லில் ஒருவிதச் சலனம் தான் இவ்வளவு நாட்கள் தேடிக் கொண்டிருந்த இரத்தின வியாபாரிதான் இங்கு யானைமீது வருகிறாரா? இத்தனை கோலாகலமும் அவருக்குத்தானா? 'அருண்மொழி, அருண்மொழி' என்று இளையபிராட்டியார் எப்போதும் சொல்கிறாரே, அவர்தான் இவரா? அல்லது அதே முக ஜாடையுள்ள மற்றொருவரா இவர்? இளைய பிராட்டியாரை அணுகி ஏதோ கேட்பதற்காக மற்ற பெண் களை விலக்கியவாறு அவள் வேகமாக வந்து கொண்டிருந் தாள். இன்பவல்லி வேகமாக வருவதையும், பரபரப் படைந்திருப்பதையும் வானதி காணத் தவறவில்லை.

சிறிய பழுவேட்டரையர் இந்தக் கோலாகல வைபவங் களைக் கண்டவாறு நின்று கொண்டிருந்தார். இந்த மாதிரி யான வரவேற்பை அவர்தான் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். ஆனாலும் அவருக்கு இந்த மங்கள கோஷங்களும், வாழ்த் தொலிகளும் ஏனோ பிடிக்கவில்லை. அருண்மொழி கடல்கடந்து சென்று நலமாகத் திரும்பியதில் ஒருபுறம் மகிழ்ச்சி. மற்றொரு புறம் நாட்டு மக்களுக்கு அருண்மொழியிடத்தில், எத்த கைய அன்பு! இவ்வளவு அன்பையும் வைத்துக் கொண்டு பொதுமக்கள் எவ்வாறு அமைதியாக இருந்தனர்! இத் தகைய முறையில் அவர்கள் ஆர்வம் இருக்கும்போது தான் தீட்டும் திட்டங்கள் நிறைவேற வழியுண்டா என்ற எண்ணத் தொடர்.

பழுவேட்டரையர் வைரம்போன்ற உடல்கட்டுப் பெற்ற வர்; அதைப் போன்றுதான் அவர் இதயமும் ஒரு பிரச்னை யில் அவர் எடுக்கும் முடிவு மீண்டும் யோசித்துக் குழப்பம் தந்து மன அமைதியைக் குலைக்காது. அதனால் விளைவு

வெற்றியோ தோல்வியோ, இப்படிச் செய்யவேண்டும் எனும் முடிவு உறுதியுடனிருக்கும். இப்போது அவர் இதயத்தில் ஊஞ்சலைப் போன்ற சலனம் அவரது எண்ணங்கள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு திசையில் சென்று கொண்டிருந்தது. அவரும், அவர் சகோதரர் பெரிய பழுவேட்டரையரும் செய்த முடிவின்படிதான் மதுராந்தக உத்தம சோழ தேவர் அரியணையைக் கண்டரனுக்கு அளிப்பதா, அருண்மொழிக்கு அளிப்பதா என்ற குழப்பம் அவர் மனத்தில் எழுந்தது. தன் சகோதரர் மகள் பஞ்சவன் மாதேவியை அருண்மொழிக்கு மணம் செய்துகொடுத்து அதன் மூலம் பட்டத்துக்கு வரும் அரசபரம்பரையைத் தன் குடும்பத்தவர் வசமே வைத்துக்கொள்ளலாம் என எண்ணினர். அதனுலேயே பஞ்சவன் மாதேவியைப் பழுவூரிலிருந்து தஞ்சைக்கு வரவழைத்தார். பஞ்சவன் மாதேவியின் மனப்போக்கையும் கவனித்தார். மதுராந்தக சோழதேவரின் பட்டத்து ராணியின் திருவயிறு உதித்த கண்டரன் அமுதனிடம் பஞ்சவன் மாதேவிக்குப் பற்றிருப்பது கண்ட பழுவேட்டரையர் மனம் மாறியது. கண்டரன் அமுதனுக்குத் தன் மகளை மணம் புரிந்துவிட்டால்...? இதிலும் சிறு தொல்லை இருந்தது. இளவரசர் என முடி சூட்டப்பட்டவர் அருண்மொழிவர்மர்; மதுராந்தகருக்குப் பிறகு அவர்தான் சோழநாட்டு அரியணையில் அமர வேண்டும். மதுராந்தகரின் உண்மையான வாரிசான மதுரன் கண்டரன் நிலை என்ன? பஞ்சவன் மாதேவி அவனை மணப்பதால் பழுவூர்ப் பரம்பரைக்கு என்ன பயன்? அப்படியெனில் கண்டரன் அமுதன் பட்டமேறவேண்டும். அது இயலுமா? தன் திட்டங்கள் சரிவர நடவாமல் போனதற்கு வந்தியத் தேவனைச் சிறையிட்ட சம்பவமே சான்று கடைசியில் தன் மகள் விருப்பப்படி, மதுரன் கண்டரன் விருப்பப்படி வந்தியத் தேவன் விடுதலைக்கு வழி செய்தோம். பொதுமக்களும், மற்ற அரச குடும்பத்தவர்களும் அருண்மொழியை ஆதரிக்கும்போது தான் மட்டும் வேறுவிதமாக எண்ணுவதால் பலனுண்டா?... பழுவேட்டரையர் குழம்பினர். பலவித ஒலிகளுடன்

வெளியே குதூகலம் நிகழும்போது அவருள்ளம் குழப்பத்தாலும் வேதனையாலும் வெந்தது அதை வெளியில் புலப்படுத்தாமல் அடக்குதவற்கு மிகவும் சிரமப்பட்டார். இவற்றைத் தவிர அவர் மனத்தில் மற்றொரு பரபரப்பும் இருந்து கொண்டிருந்தது. பார்த்திபேந்திர பல்லவன் தன்னிடம் காரசாரமாகப் பேசிவிட்டு விரைந்து சென்றவுடன், அவனது நடவடிக்கைகளை அறிய அனுப்பப்பட்ட ஒற்றர்கள் இன்னமும் செய்தியை அனுப்பவில்லை. பார்த்திபேந்திரன் யாது செய்வான் என்று பழுவேட்டரையருக்குத் தெரியும். ஆனால் உண்மைச் செய்தி அறியாது மேல் நடவடிக்கை எடுப்பதை மிகவும் ரகசியமாக வைத்துக்கொண்டிருந்தார். பார்த்திபேந்திரன் நடவடிக்கையைச் சாதாரண கலகமாகக் கொள்ள வேண்டுமேயொழிய, அதைப் போர் எனக் கொள்ளக்கூடாது எனவும் எண்ணினார். அதனாலேயே படை திரட்டக்கூட அவர் ஆயத்தம் செய்யவில்லை.

முரசம் முழங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, துந்துபி வாத்தியம் நிறைந்திருந்த போது, குதிரைமீது புலிக்கொடி பிடித்த வீரர்கள் காஞ்சியினின்று வரும் சாலையில் விரைந்து வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் முகங்களிலே பரபரப்பு மிகுந்திருந்தது. வேலுடன் சேர்ந்த புலிக்கொடி ஏந்திய வீரர்கள் அரசாங்க அலுவலில் தூதுவர் பதவி கொண்டவர்கள். அவர்களது அவசரமான வருகை எப்போதும் முக்கியமான செய்தியைக் கொண்டிருக்கும்.

குதிரையிலிருந்து இறங்கிய வீரர்களே அரண்மனை வாயிலில் நிகழும் கோலாகலத்தைக் கண்டு அயர்ந்து நின்றுவிட்டனர். தாங்கள் கொணர்ந்திருக்கும் அவசரமும் முக்கியமும் நிறைந்த செய்தியைப் பழுவேட்டரையரிடம் எவ்வாறு தெரிவிப்பது என்று தயக்கத்துடனே மெல்ல நடந்து வந்துகொண்டிருந்த போது, பழுவேட்டரையரே அவர்களைக் கண்டுவிட்டார். அவர் விரைந்து அவர்களை நோக்கி வந்தார். இவை எவர் கண்களிலும் படவில்லை

எல்லாரும் அருண்மொழியின் கம்பீரத் தோற்றத்தையும், அழகையும் காண்பதிலேயே இருந்தனர். வல்லவரையன் வந்தியத் தேவன் காணவில்லை; மன்னரும் காணவில்லை. மற்ற முக்கிய அதிகாரிகள் காணவில்லை. ஆனால் இளைய பிராட்டியார் கண்கள் அவர்கள் புலிக்கொடி பிடித்து வந்திறங்கிய வீரர்களையும், அவர்களிடம் பழுவேட்டரையர் விரைந்து சென்றதையும் கண்டன.

அந்தக் குதிரை வீரர்கள் கூறிய செய்தி மிக முக்கியமானதுதான். இங்குக் கோலாகலமாக வரவேற்பு நடந்து கொண்டிருக்கும்போது காஞ்சியை நோக்கிப் பார்த்திபேந்திரனுடைய கலகப்படைகள் முன்னேறிக்கொண்டிருந்தன. திருக்கழுக்குன்றத்துச் சிறைச் சாலையையும். கோவூர் படைவீட்டையும், ஆத்தூர் களஞ்சியத்தையும், காஞ்சிப் பொன் மாளிகையும் தாக்கிக் கைப்பற்றத் திட்டமிட்ட பார்த்திபேந்திரன் படைகள் ரிஷபக்கொடி பிடித்து அணிவகுத்து ஆயத்தமாயின.

மகேந்திரவதி ஏரிக்கரையருகே மோதும் நீர் அலைக்குப் போட்டியாகப் பல்லவர் படைகள் படையெடுக்கும் ஆர்வத்துடன் மோதி நின்றன படைகள் குறைவுதானெனினும் வேறு பல நாட்டுப் படைகள் அவற்றுள் இருந்தன. காஞ்சி மாளிகையின்மீது தவழும் புலிக்கொடியை இறக்கிப் பல்லவக் கொடியை ஏற்றுவதற்கான பெரும் ரிஷபச் சின்னம் பொறிக்கப்பட்ட பட்டுக் கொடியைப் பார்த்திபேந்திரனின் அருகேயிருந்த வீரன் தாங்கியிருந்தான். இரண்டு சிவிகைகள் ஆயத்தமாயிருந்தன. ஒருவேளை குந்தவ்வையை ஏற்றிவர இருக்கலாம்.

காஞ்சியை நோக்கிப் பார்த்திபேந்திரன் படைகள் முன்னேறுகின்றன என்பதை உணர்ந்த பழுவேட்டரையர் அதை வெளியே தெரிவிக்காமல் பரபரப்பைப் புலப்படுத்தாமல் தன் அருகே நின்ற பழுவூர் நக்கனைக் கூப்பிட்டு அவன் காதுகளில் மட்டும் விழுமாறு, "உடனே வேளக்காரப்

படைகளைக் கோட்டை வெளியே அணிவகுத்து நிற்கச் சொல். குதிரைப்படையில் ஒரு பிரிவும் ஆயத்தமாகட்டும். இன்னும் ஒரு ஜாமப்போதில் அனைவரும் போர்க்கோலத்துடன் புறப்பட வேண்டும். நானும் வந்து சேருகிறேன். வெண்புரவியைக் கவசம்பூட்டி அழைத்துச் செல். அவர்களைத் தொடர ஆயுத வண்டிகளும், போர்க்கலன்களும் சித்தமாகட்டும். படைகளுக்கு நானே தலைமை வகிக்கிறேன். இதைக் காதும் காதும் வைத்தாற்போல் ஏற்பாடு செய்'' என்று கூறிவிட்டு அருண்மொழி வர்மர் அருகே சென்றார் பழுவேட்டரையர். அருண்மொழியிடம் இந்தச் செய்தியை எப்படிச் சொல்வது? அரண்மனைக்குள் நுழையும் வேளையில் போர்ச் செய்தி கேட்டால் அருண்மொழி ஒரு வேளை தானே போர்க்கோலம் கொண்டுவிடலாம்; வந்தியத்தேவன் அறிந்தால் பார்த்திபேந்திரனை முறியடிக்கத் தானே புறப்படுவதாக முன் வருவான். அதனால் தானொருவனே அந்தச் சிறு பூச்சியைச் சிறுபடைகளுடன் நசுக்கிவிட முடியும் என்ற துணிவு அவருக்கு இருந்தது. நீண்டநாளாக உணவின்றி உறையில் கிடந்த அவருடைய உடைவாளுக்கு வேலை அளிக்க அவரது கரம் துடிதுடித்தது.

அரண்மனையின் வெளி வாயிலிலிருந்து பெரும் வாழ்த்தொலியுடன் அருண்மொழி பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மகிழ்ச்சியுடன் உள்ளே நுழைந்துகொண்டிருந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து வந்தியத்தேவன் சென்றான்; மதுரன் கண்டரன் சென்றான்; மன்னர் மதுராந்தகரை இருவர் மெல்லக் கைலாகு கொடுத்து அழைத்துச் சென்றனர்.

அரண்மனைக்குள் மாலைப்பொழுதின் விளைவால் வெளிச்சம் குறைந்திருந்தாலும் விதவிதமான விளக்குகளின் ஒப்பனைகளால் சபைமண்டபம் இந்திரலோகம் போல் காட்சி அளித்தது. அண்மையில் அந்த மண்டபம் இத்தகைய குதூகலத்துடனும் கலகலப்புடனும் திகழ்ந்ததில்லை. அருண்மொழியின் வரவால் இளம் ஞாயிறு கண்ட மலர்போல் அந்த மண்டபம் புத்துயிர் பெற்றது. அரண்மனையில் அரசிளங்குமரிகளும்

இளைஞர்களும், முதியவர்களும், அதிகாரிகளும், பணியாட்களும் சபைமண்டபத்தில் தங்கள் நெருங்கிய உறவினர்களைக் கண்டுவிட்டது போன்ற மகிழ்ச்சியில் உலவினர்.

அரசரது அழகிய அரியணை எழிலுடன் தோன்றியது. பரம்பரைப் புகழ் பெற்ற அந்த அரியணையில் மன்னர் பரகேசரி மதுராந்தக உத்தம சோழ தேவர் அமர்ந்திருந்தார். சிறு சபையே கூடுவதுபோன்ற தோற்றம் அப்போது ஏற்பட்டது. பட்டத்து ராணி லோகமா தேவி அவரருகே பெரும் பேறு பெற்றவள்போல் மகிழ்ச்சி முகத்தில் நிலவ அமர்ந்திருந்தாள். பழுவேட்டரையரின் திருக்குமாரத்தி — மதுராந்தகரின் மற்ெறாரு மகிஷி — பஞ்சவன் மாதேவி அருகே வீற்றிருந்தாள்.

அந்தப்புரத்திலுள்ள மகளிர்கள் எல்லோரும் அங்குக்கூடி நின்றனர். கொடும்பாளூர்ப் பெண் இளவரசி வானவன் மாதேவி புத்தாடை உடுத்து, குந்தவ்வையும் இளைய பஞ்சவன் மாதேவியும் இரு புறமும் வர, கம்பீரமாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். குந்தவ்வை ஏதோ கூறிக் கொண்டே வருவதற்கு வானதி மறுமொழி கூறாமல் குனிந்த தலையுடன் நாணம் முகத்தில் தவழ, இதழ்களில் பொங்கி வரும் வெட்கச் சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் அடக்கிக் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தாள். இடையே அவள் ஒரேயொரு வார்த்தை தான் கூறினாள். "அக்கா, அதோ பார்த்தீர்களா வல்லவரையர் வந்தியத் தேவர் பீடத்தில் கம்பீரமாக அமர்ந்திருப்பதை! சிறைச்சாலையில் மிகவும் நலிந்து வாடி இளைத்துப் போயிருந்தாலும், இன்று தங்களைக் காணப் போகிறோமென்ற பேராவலில் அவர் திளைத்திருப்பதும் தெரிகிறதே." இதைக் கேட்டவுடன் குந்தவ்வையின் முகத்திலும் நாணம் பொங்கிப் பரவியது. வானதியின் கரங்களை மெல்லக் கிள்ளி "அடி போதும்! உன்னுடன் வாதிட நான் ஆயத்தமாக இல்லை" என்றாள். இளம் பெண்களின் உள்ளங்கள் இன்பத்தால் திளைத்திருந்த அந்தப் பொழுதில் முல்லைத்தீவினின்று வந்த மோகினிப் பெண்ணான இன்பவல்லி அந்தச் சபைக்கு

வராமல், அந்தப்புரத்தில் இருள் நிறைந்த பகுதிக்குச் சென்று ஏனோ விம்மி அழும் ஓசையை எவரும் அறியவில்லை இளவரசர் அருண்மொழிதான் இரத்தின வியாபாரி என அவள் அறிந்து கொண்டுவிட்டாளோ? அதனால்தான் அவள் இதயம் பிழிய அழுகிறாளோ? கலகலவென்று பேச்சொலியும், சிரிப்பொலியும், நறும் பொருளின் இனிய மணமும், ஆவல் நிறைந்த முகங்களும், எங்கிருந்தோ எழும் மெல்லிய இசை ஒலியும் நிறைந்த சபையில் ஒரு பீடம் மட்டும் ஒருவரும் அமராமல் வறிதே காணப்பட்டது. அருண்மொழியைக் குசலம் விசாரிப் போரும், அவர் கதையை வினவுவோருமாக எல்லாரது கவனமும், இளவரசர் பக்கம் திரும்பியிருந்த அச் சமயத்தில், அந்தப் பீடத்துக்கு உரிய பழுவூர் சிற்றரசரும் பரம்பரை பரம்பரையாக சோழ நாட்டின் உயர்வுக்கு உழைப்பவரும் வேளக்காரப் படையின் தலைவரும், தஞ்சைக் கோட்டைத் தளபதியும், சோழ நாட்டுத் தனாதிகாரியுமான சிறிய பழுவேட்டரையர் கோட்டையின் வெளியே வெண்புரவி ஏறி வெகு வேகமாய்ப் படைத் தலைமை ஏற்றுச் சென்று கொண்டிருந்தார்.

அன்று காலையில் களிப்புடன் சோழ நாட்டிற்கு நல்ல செய்திகள் பல அளிப்பதற்காக எழுந்த கதிரவன் மேற்குத் திசையில் அடிவானத்து அரண்மனைக்குள் மெல்ல நுழைந்து கொண்டிருந்தான். தக தகவென வட்ட வடிவமாகக் காய்ச்சிய இரும்புக் குழம்புபோல் தோன்றிய கதிரவனை மேகக் கூட்டங்கள் மறைக்க முயன்று கொண்டிருந்தன. மறையும் கதிரவனின் செந்நிற ஒளி பட்டதால் செம்மைக் குழம்பில் குளித்தவன் போல் மேகங்கள் தோன்றின. அந்தக் காட்சி, காஞ்சிக்கருகே நடக்க இருந்த போர்க் களத்தின் ஓவியத்தை வானத் திரைச் சீலையில் கால ஓவியன் தீட்டியிருந்தது போல் தோன்றியது.

தஞ்சை தளிக் குளத்துச் சிறு கோயிலில் சந்தியா கால பூசை மணி ஓசை மெல்ல எழுந்து எங்கும் பரவியது.

(முதல் பாகம் முற்றும்)

நந்திபுரத்து நாயகி

இரண்டாம் பாகம் தனிப் புத்தகமாக வெளி வந்திருக்கிறது படித்து மகிழக் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.